SÜNENİ EBU DAVUD-6

Grundig

24. İLİM BÖLÜMÜ

1. İlim Öğrenmenin Önemi

3641... Kesîr b. Kays'dan şöyle dediği rivayet olunmuştur: Ben Dımaşk mescidinde Ebu'd-Derdâ ile birlikte bulunuyordum.

Ona bir adam gelip:

Ey Ebû Derdâ, ben sana Peygamber (s.a)'in şehrinden bir hadis için geldim. İşittiğime göre bu hadisi Rasûlullah (s.a)'tan sen rivayet etmişsin. (Buraya) başka bir ihtiyaçtan dolayı gelmedim, dedi. Ebu'd-Derdâ da şöyle cevap verdi:

Gerçekten ben Rasûlullah (s.a)'i şöyle derken işittim: "Her kim ilim tahsil etmek amacıyla bir yola gidecek olursa Allah onu cennet yollarından bir yola sokmuş olur. Kuşkusuz ki melekler ilim yolunda olan bir kimseden hoşnutluklarından dolayı (ona) kanatlarını sererler ve göklerde ve yerde bulunan (yaratık)larla suda bulunan balıklar (tümüyle Allah'tan) âlimin bağışlanmasını dilerler. Muhakkak ki âlimin âbide (olan) üstünlüğü ayın ondördüncü gecesinde-ki dolunayın diğer yıldızlara (olan) üstünlüğü gibidir. Âlimler, peygamberlerin vârisleridir. Peygamberler miras olarak dinar ve dirhem bırakmazlar, ilim bırakırlar. Kim o ilmi elde ederse çok büyük bir nasip elde etmiş olur."[1]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, arayıcısını cennete götüreceğinden bahsedilen ilimden maksadın; öğrenilmesi farz-i ayın, farz-ı kifâye veya mendup olan ve dince övülen ilimler olduğunda şüphe yoktur.

Bu bakımdan hadis-i şerifte, Kur'an ve sünnet ilimlerinden bir ilim öğrenmek için bir yola giren ya da uzak veya yakın bir yolculuğa çıkan bir kimseyi tuttuğu bu yol sebebiyle Allah'ın cennete ulaştıracağına dair bir müjde bulunduğunu söyleyebiliriz.

Meleklerin ilim talibinden razı ve memnun olmaları sebebiyle onların yoluna kanat sermeleri hususunda Hattâbî şöyle diyor:

"Meleklerin ilim talibine kanatlarını sermesi çeşitli şekillerde yorumlanabilir:

1- Meleklerin kanatlarını sermelerinden maksat ilim talibine tavazu göstermeleri, onlara saygıya lâyık olmalarından dolayı boyun eğmeleri ve ilimlerine saygı göstermeleridir denebilir. Nitekim bu kelime,"Onlara

acımadan dolayı tevazu kanatlarını indir"[2] âyet-i kerimesinde de bu manaya gelmektedir.

2- Meleklerin uçmayı bırakıp yere inmeleridir de denebilir. Nitekim bu kelime, "Allah'ı zikreden bir cemaat yoktur ki melekler onları kuşatmasın ve yerlerini rahmet kaplamasın"[3] hadis-i şerifinde de bu manaya gelmektedir.

3- "Gerçekten meleklerin ilim talibini kanatlarının üzerine alıp onu gideceği yere götürebilmek için kanatlarım onların yoluna sermesidir." şeklinde yorumlayanlar da olmuştur. Bu sözleriyle meleklerin onlara yardım etmeyi arzu ettiklerine ifade etmek istemişlerdir.

Metinde geçen, "Göklerde ve yerde bulunan bütün yaratıklar ve balıklar Allah'tan âlimin bağışlanmasını isterler" cümlesi hakkında Hattâbî şöyle der:

"Allah, ulemanın ilmi vasıtasıyla hayvanlarda insanlar için pek çok faydalar ve maslahatlar bulunduğunu ortaya çıkarmıştır. Âlimler insanlara bu gerçekleri ve hayvanların hakkına riayet edilmemesi halinde doğacak zararları, hayvanlara mutlaka iyi davranmaları gerektiğini anlatırlar. Allah da onların bu emeğine karşılık hayvanlara onlar için dua etmeyi ilham eder. Onların hayvanlara olan iyiliklerini bu şekilde mükâfatlandırır. Nitekim, "el-cezâü min cinsil amel" buyurulmuştur.

Alimler, parlaklıkta ayın ondördüncü gecesindeki bir dolunaya benzetilirken, âbidin yıldızlara benzetilmesindeki hikmete gelince; âbidin ışığı yıldızlarınki gibi sadece kendine yetecek kadarken âlimin ışığı ise başkalarının yolunu da aydınlatması ve ayın ışığını güneşten aldığı gibi âlimin de bu ışığını Hz. Peygamberden almış olmasıdır."

Peygamberler vefat ederken gerçekten yakınlarına bir miras bırakmamışlardır. Çünkü eğer peygamberler maddî bir miras bırakıp gitselerdi insanlar onların hayatları boyunca yakınlarını zengin etmek için çırpındıklarını zannedebilirlerdi.

Bu sebeple onlar geride mal bırakmamışlar, ellerinde bulunan mallarını ümmetlerinin maslahatlarına tahsis edip gitmişlerdir.

Onların bıraktıkları en büyük miras ilim mirasıdır. Onu elde eden en büyük payı almıştır. Nitekim İbn Âbidin merhum, bir saat ilim müzâkere etmenin bir Kadir Gecesini ihya etmekten daha hayırlı olduğunu, sakalı çıkmış bir kimsenin anne ve babasının izni olmadan bile ilim tahsili için gurbete çıkabileceğini söylemiştir.[4]

3642... Eb'd-Derdâ (bir de) Peygamber (s.a)'den (bir önceki hadisin) manasını rivayet etmiştir.[5]

3643... Ebû Hureyre'den (r.a) rivayet olunmuştur, dedi ki: Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"İlim tahsil etmek için yola çıkan kimseye bu sebeple Allah cennetin yolunu kolaylaştırır. Ameli, kendisinin (cennete erişmesini) geciktiren bir kimseyi nesebi (cennete girmekte) çabuklaştıramaz."[6]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte ilim yolunu tutan müsIüm anların cennete girmelerinin kolaylaşacağı ve cennetle arasına girecek engel lerin kalkacağı müjdelenmektedir.

Çünkü hangi maksatla olursa olsun ilim yolunu tutan bir kimseyi ilmin, sonunda bu maksadından çevirip Allah yoluna yönelteceği bu yolun öncüleri tarafından haber verilmiştir.

Fakat ilim ve taat gibi insanı cennete götüren sebeplere sarılmadığı için cennete girmeye hak kazanamayan bir kimseye şerefli bir aileye mensup olması bir fayda vermez.

Nitekim, "Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz, amellerinize
Bakar.”[7] buyurulmuştur.[8]

2. Kitap Ehlinin Sözlerini Rivayet Etmenin Hükmü

3644... İbn Ebî Nemle el-Ensârî'nin babasından rivayet olundu ğuna göre;

Kendisi (bir gün) Rasûlullah (s.a)'ın yanında oturuyormuş. (Hz Peygamber'in) yanında bir yahudi varmış. Derken oradan bir cenaz< geçmiş. Bunun üzerine (yahudi):

Ey Muhammed, cenaze kabirde konuşur mu? diye sormuş.Rasûlullah (s.a):

"Allah daha iyi bilir" cevabını vermiş. Yahudi ise;

Kesinlikle cenaze konuşur, demiş.

Bunun üzerine Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuş:

"Kitap ehlinin sözlerini ne tasdik ediniz, ne de yalanlayınız. (An cak) biz Allah'a ve peygamberlerine inandık deyiniz,(Eğer onların sözü)asılsız ise tasdik etmemiş olursunuz. Eğer doğru ise o sözü yalanla mamış olursunuz." [9]

Açıklama

Yahudi, Peygamber Efendimize; "Cenaze, (kabirde) konuşur mu?" derken, cenaze kabirde münker ve nekir tarafı

dan sorguya çekilip, onların sorularına cevap verir mi demek istemiş olsa gerektir. Çünkü onların kitabı olan Tevrat'ta, ölen bir kimsenin kabirde münker nekir tarafından sorguya çekileceği yazılıdır.

Ancak yahudi bu soruyu sorduğu zamanda henüz Rasûl-i Zîşan Efendimize bu hususta bir vahiy gelmediğinden, soruyu cevapsız bırakmış ve ümmetine yahudilerin Kur'ân'da açıklanmamış olan bu gibi sözlerini yalanlamamalarını ve tastık etmemelerini, çünkü onların bu gibi sözlerinin muharref Tevrat'tan alınmış olması itibarıyla yalana da doğruya da ihtimali bulunduğunu ifade buyurmuştur. Bu durum yahudilerin sözlerini rivayet etmenin caiz olmadığını gösterir ki bu hadisin bab başlığı ile ilgisi de burasıdır. Binaenaleyh bu hadis, kitap ehlinin sözlerini nakletmenin caiz olmadığına delâlet etmektedir.

Ancak, ulemanın açıklamasına göre bu hüküm henüz islâmî hükümlerin tamamlanıp İslâm kalplere iyice yerleştikten sonra bu hususta genişlik hasıl olmuş, onların çeşitli meselelerdeki görüşlerini öğrenmeye ve sözlerini nakletmeye izin verilmiştir. Çünkü İslâmiyetin her konudaki hükümleri iyice belli olduktan sonra onların sözlerini duyup öğrenmekte bir sakınca kalmamıştır. Zira İslâmiyetin bir meseledeki görüşü iyice bilindikten sonra,"ehli kitabın görüşlerinin doğruluk veya yanlışlığını anlamak mümkün hale gelmiştir.

Şu halde kitap ehlinin kitaplarını okumak ya da sözlerini r akletmekle ilgili yasaklamalar İslâmın ilk yıllarıyla ilgilidir. Daha sonra bu yasak kaldırılmıştır. Nitekim Hudûd bölümün 26. babındaki hadis-i şerifler de bunu is-bat etmektedir.

Bu mevzuda Hafız İbn Kesîr de şöyle diyor:

"Ne var ki bu İsrâiliyyata dair hadisler ve sözler te'yid için değil delil getirmek için zikredilir. Çünkü îsrâiliyât üç türlüdür.

1) Elimizde doğruluğuna dair delil bulunan ve sahih olduğunu bildiğimiz kısım.

2) Elimizde bulunan (kaynağa) aykırı olduğu için yalan olduğunu bildiğimiz kısım.

3) Ne o kabilden ne de bu kabilden olmayıp hakkında söz söylenmemiş Dİan kısımdır. Biz bu kışıma inanmayız fakat yalanlamayız da.

Yukarıda görüldüğü gibi bunların anlatılması caizdir. Fakat çoğunlukla dinî bir konuda faydası olmayacak şeylerdir. Bunun içindir ki ehl-i kitap bilginlerinin bir çoğu da farklı görüşlere sahiptirler. Keza bu nedenle müfes-îirler arasında (onların nakli hususunda) ayrılık göze çarpmaktadır. (Örnek alarak) Ashab-ı Kehf'in adını zikretmekte, köpeklerinin rengini ve onların sayılarını nakletmektedirler. Hz. Musa'nın asasının hangi ağaçtan olduğunu ve Allah Teâlâ'nın İbrahim Peygamber için diriltti̇ği kuşların adını ZÎk-'etmektedirler. Bakara hâdisesinde ölüye vurulan kısmın neresi olduğunu ve Allah Teâlâ'nın Musa ile konuştuğu ağacın türü zikredilmektedir. Daha sonra buna benzer, Allah Teâlâ'nın Kur'ân'da müphem bıraktığı birçok konular vardır ki bunların belirlenmesinde mükelleflerin ne dinî ve ne de dünyevî faydaları söz konusudur. Lâkin onların değişik görüşlerini nakletmek caizdir. Nitekim Cenab-ı Allah (buna örnek olarak) şöyle buyurur: "Karanlığa taş atar gibi 'mağara ehli üçtür, dördüncüsü köpekleridir' derler. Veya 'beştir, altıncıları kopekleridir derler. Yahut 'yedidir, sekizincileri köpekleridir” derler. De ki: Onların sayısını en iyi bilen Kabbimdir. Onları pek az kimseden başkası bilmez. Bu yüzden onlar hakkında bu kısa anlatılanların dışında kimseyle tartışma ve onlar hakkında kimseden bir şey sorma." (Kehf, 22)"[10]

3645... Zeyd b. Sâbit'in (r.a) şöyle dediği rivayet olunmuştur:

Rasûlullah (s.a) bana emretti de ben kendisi (ne hizmet etmek) için yahudilerin yazısını öğrendim. (Hz. Peygamber bu hususta bana)"Vallahi yazışmalarım hususunda yahudilere güvenemiyorum" dedi. Ben de yarım ay geçmeden yahudilerin yazısını iyice öğrendim. (Rasûlullah (s.a) bir mektup) yaz (mak iste)diği zaman kendisine ben yazıveriyordum. Kendisine bir mektup yazıldığı zaman da ben okuyuveriyordum.[11]

Açıklama

Hz.Peygamber'in, yazışmalarında yahudilerin kâtipliğine ve tercümanlığına güvenemedıgı için bazı müslümanlara yahudilerin yazılarını ve dillerim öğrenmelerini emrettiğini ifade eden bu hadis, yahudilerin bir olayla veya bir haberle ilgili rivayetlerine asla güvenilmeyeceğine, onların rivayet ettikleri haberlerin muteber olmayacağına delâlet etmektedir. Hadisin bab başlığıyla ilgisi de bu açıdandır.[12]

Bazı Hükümler

1. Ehli kitabın verdikleri haberlere, tercümanlıklarına güvenilemez.
2. Ehli kitap, müslümanların istihbarat işlerinde görev alamaz.
3. Müslümanlardan yeterli sayıda kimselerin yabancı dil öğrenmeleri icabeder. Bu lüzum meselenin önemi nisbetinde kendisini gösterir.[13]

3. İlmi Yazı İle Kaydetmek

3546... Abdullah b. Ömer'den (r.anhüma) şöyle dediği rivayet olunmuştur:

Ben, muhafaza etme düşüncesiyle Rasülullah (r.a)'dan işittiklerimin hepsini yazıyordum. Kureyş (kabilesinden bazı müslümanlar) "Rasülullah (s.a) öfkeli halinde de sakin halinde de konuşan bir insan iken sen ondan duyduğunu yazıyor musun?" diyerek beni bundan menettiler.

Ben de yazmaktan vazgeçtim ve bu durumu Rasülullah (s.a)'a anlattım. Parmağıyla ağzına işaret ederek;

"Sen yaz(maya devam et), varlığım elinde olan Allah'a yemin olsun ki bundan haktan başkası çıkmaz" buyurdu.[14]

Açıklama

Bu hadis-i şerif Rasûl-i Zîşan Efendimizin, öfkeli hallerinde de sevinçli ve sakin hallerinde de hakkı söylediğini ifade etmektedir.

Binaenaleyh onun her sözü dinî hükümler İçin bir dayanak ve bir delildir. Öfke ve sevinç halleri onun her an Hakka bağlı ve vahyi ilahî mahalli olan kalbine tesir-edip dilinden akan hikmet pınarlarını bulandıramaz.[15]

3647... Muttalib b. Abdullah b. Hantab'tan rivayet olunmuştur; dedi ki:

(Bir gün) Zeyd b. Sabit, Muâviye'nin yanına girmişti. (Muâviyç ona, Hz. Peygamber'den rivayet ettiği) bir hadisi sordu. (Zeyd ona bu hadisi rivayet edince Mûaviye orada bulunan) bir adama bu hadisi yazmasını emretti. Bunun üzerine Zeyd ona:

Rasülullah (s.a) bize kendi sözlerinden hiçbirini yazmamamızı emretti, dedi. (O adam da yazmış olduğu) bu hadisi sildi.[16]

Açıklama

Hattâbî, mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerif ile bir önceki hadis-ı şerif hakkında şu açıklamayı yapıyor:

"Hadislerin yazı ile tesbiti ile ilgili bu yasağın İslâmiyetin ilk yıllarım ait olup sonradan kaldırılmış olması icab eder.

Çünkü o yıllarda Hz. Peygambere Kur'an âyetleri inmeye devam ediyordu. İnen âyetler vahiy kâtipleri tarafından kaydediliyordu. Kur'an âyet lerinin yazı ile tesbit edildiği o günlerde bir taraftan da hadislerin yazı ili tesbit edilmesine izin verilmesi halinde Kur'an âyetleri ile hadislerin karışarak bir sayfaya yazılması ihtimali vardı.

Böyle bir sakıncanın bulunmaması halinde ilmin yazı ile tesbitinin ya saklanması düşünülemez.

Nitekim Hz. Peygamber Efendimizin daha sonraki yıllarda ümmetine "Sizden benim bu sözümü dinleyenler, burada bulunmayanlara iletsin.”[17]buyurması, bu yasağın daha sonraki yıllarda kalktığını gösterir. Çünkü bir iözü en doğru şekilde ve eksiksiz olarak başkalarına eriştirmek o sözün yazı ile tesbiti sayesinde olabilir. İnsan hafızası nisyan ile malul olduğundan, hadislerin tebliği için sadece hafızaya güvenilemez. Ayrıca, Rasûl-i Ekrem Efendimizin, kendisine hafızasının zayıflığından bahseden bir kimseye, "- Sağ îlinden de faydalan" buyurması da sonraki yıllarda bu yasağın kalktığını gösterir. Hz. Peygamber'in irad etmiş olduğu bir hutbe için, "Bu hutbeyi Ebû Şâh için yazıverin"[18] buyurması da bu cümledendir.

Rasûl-i Ekremin; sadakalar, meâkıl ve diyetler konusunda yazılar yazması yahutta ümmetinin bu kitapları sağlığında ondan dinledikleri hadisleri yazarak vücuda getirmeleri ve hem kendileri onlarla amel edip hem de kendilerinden sonraki nesillere nakletmeleri halef ve selef ulemasından hiçbirinin bu yazılanlara ve rivayetlere karşı çıkmaması da yine bu yasağın bir süre sonra yürürlükten kaldırıldığını isbat eder."[19]

3648... Ebû Saîd el-Hudrî (r.a)'dan şöyle dediği rivayet olunmuştur:

Biz (Hz. Peygamber zamanında) Kur'an ve şahadet kelimesinden başka bir şey yazmadık.[20]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte Rasûl-i Zişan Efendimiz zamanında "Eşhedü enlailâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdu-hu ve rasûluhu" sözü ile Kur'an-ı Kerim dışında hiçbir sözün yazı ile tesbit edilmediği ifade edilmektedir.

Ancak bir önceki hadis-i şerifin şerhinde de açıkladığımız gibi bu uygulama İslâmın ilk yıllarında olmuş, bir süre sonra yürürlükten kaldırılmımş ve hadislerin de yazı ile tesbitine izin verilmiştir.

Bu mevzuda Kadı Iyaz şöyle diyor:

"Bu hususta sahabe ile tabiîn arasında bir hayli ihtilâflar vaki olmuştur. Birçokları hadis yazmayı kerih görmüş, ekseriyet ise yazılmasına cevaz vermişlerdir. Sonraları bütün müslümanlar hadis yazmanın caiz olduğuna ittifak etmiş ve hilaf ortadan kalkmıştır. Ancak hadis yazmayı nehyeden bu rivayetten murad ne olduğu ihtilaflıdır. Bazılarına göre bu hadis ravinin ezberleyeceğine itimad edilen ve yazarsa yazıya dayanarak ezberlememesinden korkulan hadisler hakkındadır. Yazmayı mubah kılan hadisler ise belleyişi-ne itimad edilmeyen kimselere hamlolunur. Hz. Ali'nin sahifesi, Amr b. Hazm'ın kitabı, Hz. Ebû Bekir'in Enes'e gönderdiği zekât mektubu vs. bu kabildendir.

Ulemadan bazıları nehy hadislerinin bu hadislerle neshedildiklerini söylemişlerdir. Onlara göre hadisin yazılması Kur'an'la karışır endişesindendi. Bu endişe ortadan kalkınca hadisin yazılmasına izin verilmiştir. Bazıları, "Hadis yazılmasının nehyinden murad; hadisle âyeti bir sahifeye yazmaktır. İkisi bir sahifede olunca, okuyan hangisinin âyet hangisinin hadis olduğunu karıştırabilir" demişlerdir."[21]

3649... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunmuştur; dedi ki: Mekke feth edilince Peygamber (s.a) ayağa kalktı... (Ebû Hureyre sözlerine devam ederek) Hz. Peygamber'in (orada) okuduğu bir hutbesini anlattı (ve şöyle) dedi:

Bunun üzerine Yemen halkından Ebû Şâh denilen birisi ayağa kalkıp;

Ey Allah'ın Rasûlü, (bu hutbeyi) bana yazıverin, dedi. (Hz. Peygamber de orada bulunan kâtiplerine); "-(Bunu) Ebû Şâh'a yazıverin" buyurdu.[22]

Açıklama

3647 ve 3648 numaralı hadis-i şerifler Hz. Peygamber'in hadislerin yazılmasını yasakladığını ifade etmelerine karşılık bu hadis-i şerif Hz. Peygamber'in yazılmasına izin verdiğini ifade etmektedir. Bu hadis hakkında İbn Hacer şöyle diyor:

"Bu hadisi şerif zahiren, "Benden bir şey yazmayın. Her kim Kur'an'-dan başka benden bir şey yazarsa onu hemen silsin"[23] hadis-i şerifine aykırı gibi görünmekte ise de bu iki hadisin arasını şu şekilde telif etmek mümkündür:

1- Hadisleri yazmanın nehyedilmesiyle ilgili yasaklar vahyin inmekte olduğu ve Kur'an âyetleriyle hadislerin karışması ihtimali bulunduğu dönemlere aittir. Hadislerin yazılmasına izin verildiğini ifade eden hadisler ise bu endişenin ortadan kalktığı dönemlere aittir.

2- Yahutta hadislerin yazılmasının yasaklandığını bildiren hadisler, hadislerin Kur'an'Ia aynı yere yazılmasıyla ilgilidir. Hadislerin yazılmasına izin verildiğini bildiren hadisler ise hadislerin Kur'an-ı Kerim âyetlerinin yazılı olmadığı yerlere yazılmasıyla İlgilidir.

3- Hadis-i şeriflerin yazılmasına izin verildiğini bildiren hadisler, yazılmasını yasaklayan hadislerin hükmünü neshetmişlerdir. Bu mevzudaki görüşlerin en sahihi budur.

4- Bazıları da bu'mevzudaki yasağın yazıya güvenip hadisleri ezberlemeye lüzum görmeyen kimselere, iznin ise böyle bir hataya düşmeyenlere ait olduğunu söylemişlerdir. Bu görüşte olanlara göre, hadis yazmanın yasaklandığını bildiren Müslim hadisi merfu değildir; Ebû Saîd el-Hudri'nin sözüdür.[24]

3650... Velîd'in şöyle dediği rivayet olunmuştur: Ben Ebû Amr'a;
Onların yazdığı nedir? diye sordum.
O gün Ebû Hureyre'nin, kendisinden (Peygamberden) duyduğu hutbedir, cevabını verdi.[25]

4. Rasûlullah Adına Yalan Söylemenin Sorumluluğu

3651... Âmir b. Abdullah b. ez-Zübeyr'in, babasından şöyle naklettiği rivayet olunmuştur: (Babam) Zübeyr'e:
Diğer sahâbîlerinin kendisinden rivayet ettikleri gibi seni hadis rivayet etmenden alıkoyan nedir? diye sordum, şöyle cevap verdi:
Allah'a yemin olsun ki, (aslında) Rasûlullah(s.a)'m yanında benim özel bir itibarım ve yerim vardır. Fakat ben onu,"Kim benim adıma bile bile bir yalan söylerse cehennemden yerini hazırlasın" buyururken işittim. (Bu yüzden hadisleri yanlış rivayet etme korkusundan buna yanaşamadım.)[26]

Açıklama

Hz. Zübeyr'in, Rasûlullah (s.a)'m sohbetlerinde pek çok defalar bulunduğu ve ondan pek çok hadis dinlediği halde, yanlış rivayet etme korkusuyla bu dinlediklerini rivayet etmekten kaçınması, onun bir hadisi hata eseri olarak yanlış rivayet etmenin de bile bile yanlış rivayet, etmek gibi veballi olduğuna inandığını gösterir. Gerçekten de bazı kimseler için çok hadis rivayet etmekte hataya düşme ihtimali daha fazla olduğundan, Zübeyr (r.a) çok hadis rivayet etmekten kaçınmıştır. Çünkü her ne kadar Cumhuru ulemanın dediği gibi, kasıtsız ve hata eseri olarak yanlışlık yapan bir kimse bu hatadan dolayı günahkâr olmazsa da, çok hadis rivayet etmede hataya düşme ihtimali bulunan kimselerin bundan kaçınmaları ihtiyata daha uygundur. Dolayısıyla bu gibi hataya düşme ihtimalinin kuvvetle belirdiği yerlerde ısrarla dolaşmak veballi bir iştir.

Hadis rivayetinde güvenilir kimseler bu gibi hatalara düşmeleri halinde halkın gerçekle ilgisi olmayan rivayetlerle amel etmesine sebep olurlar. Binaenaleyh çok hadis rivayet edince hataya düşme korkusundan emin olmayan kimselerin, bile bile kendilerini bü tehlikeye atmaları günahtır. Bu durumda olan kimselerin Zübeyr (r.a) gibi, çok rivayet etmekten kaçınmaları gerekir. Nitekim sahabeden pek çoğu çok hadis rivayet etmekten kaçınmışlardır.

Çok hadis rivayet eden sahâbîler ise, hafızasına ve yazmasına güvenerek hataya düşme tehlikesinden uzak olanlardır.

Yahutta bunlar uzun süre yaşadıkları için halk onların hafızasında bulunan hadisleri öğrenmeye ihtiyaç duyup kendilerine müracaat etmişler, onlar da ilmi saklamanın mesuliyetinden korktukları için bildiklerini söylemek zorunda kalmışlardır.

Hafız Münzirî'nin açıklamasına göre; metinde geçen "müteammiden = bile bile" kelimesi, Buharı ile Nesâî'nin rivayetlerinde yoktur ve Nesâî ile Buharî'nin bu rivayetleri diğer rivayetlerden daha sağlamdır.[27]

5. Bilgisi Olmadığı Halde Allah'ın Kitabı Hakkında Söz Söylemenin Hükmü

3652... Cündüb (b. Abdillah el-Becelî)'den Rasûlullah (s.a)'m şöyle buyurduğu rivayet olunmuştur:
"Aziz ve Celil olan Allah'ın Kitabı üzerinde (sırf kendi) görüşüne dayanarak fikir beyan eden kimse, (konuşmasında) isabet bile etse yine de hata etmiş olur."[28]

Açıklama

Bu hadis-i şerif; Tefsir için lüzumlu olan ilimleri öğrenmeden ve Tefsir ulemasının görüşlerine bakmadan, sırf kendi aklına geldiği şekilde Kur'ân-ı Kerim âyetlerinin lafızları ya da manaları hakkında açıklamalar yapan kimselerin bu açıklamalarında tesadüfen isabet etmiş olsalar yine de hata etmiş olduklarını haber vermektedir.

Sırf kendi akıllarıyla Kur'an-ı Kerim âyetlerini tefsire kalkan kimselerin, bu hususta yeterli bilgiye sahip olmadıkları için, yaptıkları açıklamalarda hataya düşmeleri kaçınılmazdır. Böyle iken Kur'an-ı Kerim'i tefsire kalkışmaları demek, Kur'an-ı Kerim'i keyiflerine göre tefsire yeltenmeleri demektir ki bu, Allah'a karşı bir cürettir. Böylesi bir kimse yapmış olduğu açılamalarda isabet etmiş bile olsa, Allah'a karşı cürette bulunmayı göze aldığı için, dağların ve taşların bile altından kalkamayacağı büyük bir günah işlemiş demektir.

Hafız Süyûtî'nin açıklamasına göre, hadis-i şerifteki bu tehdit herhangi bir delile dayanmadan sırf kendi aklına dayarak Kur'an-i Kerim'i tefsir eden kimseler hakkındadır. Fakat bir kimsenin kuvvetli bir delile dayanarak Kur'an-ı Kerim âyetleri hakkında fikir beyan etmesinde bir sakınca yoktur.

Bu mevzuda Aliyyü'1-Kârî şu görüşlere yer veriyor:

"Hafız İbn Hacer'in açıklamasına göre, Kur'an-ı Kerim'i sırf kendi aklına dayanarak tefsir eden kimsenin isabet etmesi halinde bile hata etmiş sayılmasının sebebi, onun isabet etmek için gerekli hazırlığı yapmamış olması ve bu iş için şuurlu hareket etmemiş olmasıdır.

Fakat Kur'an-ı Kerim'in manasını ortaya çıkarmak gayesiyle şuurlu bir şekilde gerekli hazırlığı yaptıktan sonra âyetlerinin tefsirine girenler ise bunun tersinedir. Bunlar hata bile etmiş olsalar ecir alırlar. Çünkü bunlar hadlerini aşmamışlardır. Bir rivayete göre bu ikinci kısma girenler hata ettikleri halde bile iki ecir alırlar. Diğer bir rivayete göre, eğer isabet ederlerse on, edemezlerse iki ecir alıîlar. Çünkü müctehid gibi doğruyu ortaya çıkarmak için olanca gücünü sarf etmişlerdir.

Binaenaleyh Kur'an-ı Kerim'i tefsir etmek isteyen bir kimsenin şu ilimleri bilmeden Kur'an-ı Kerim tefsirine girişmemeleri gerekir: **1)** Lügat, **2)** Nahiv, **3)**Sarf, **4)** İştikak, **5)** Meâni, **6)** Beyân, **7)** Bedi', **8)** Kıraat, **9)** Kitap ve Sünnet, **10)** Esbâbü'n-Nüzûl, **11)** Kıssalar, **12)** Nâsih, **13)** Mensüh, **14)** Fıkıh ve Kur'an-ı Kerim âyetlerinin mücmelini açıklayan hadisler, **15)** İlm-i Mevhibe."[29]

Bu hususta İmam Mâverdî de şöyle diyor:

"Şüpheli işlerden kaçınmayı kendilerine usul ittihaz etmiş olan müslü-manlardan bazıları, bu hadisin zahirine sarılarak, ellerinde sarih naslara uygun deliller olsa bile Kur'an-ı Kerim'den hüküm çıkarmaktan kaçınmayı prensip haline getirmişlerdir.

Onların bu tutumu, kulluğumuzu yerine getirmemizin ancak kendisiyle mümkün olacağı Kur'an ilimlerinden ve Kur'an'dan hüküm çıkarma mükellefiyetinden kaçmak anlamına gelir. Nitekim bu hususta yüce Allah şöyle buyurmaktadır: "...İçlerinden, işin iç yüzünü araştırıp çıkaranlar, onun ne olduğunu (haberin neye delâlet ettiğini) bilirlerdi..."[30]

Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'inde onun hükümlerini çıkarabilecek kişilerin bulunduğunu haber verdiğine göre, bu kimselerin görüşleri ve tutumları doğru değildir.

Bir başka ifadeyle onların bu görüşleri doğru olsaydı Kur'an-ı Kerim'den hiçbir kimsenin bir hüküm çıkarmaması ve insanların pekçoğunun Kur'an-ı Kerim'den hiçbir şey anlayamaması icabederdi.

Binaenaleyh, eğer bu hadisin sahih olduğunu kabul edersek onu şöyle tefsir etmemiz gerekir:

Kur^an'ın lafızlarının ifade ettiği derin manalara nüfuz etmekten aciz olan kimse, sırf kendi aklına göre onu tefsire kalkar ve bu tefsirinde hakka isabet edecek olursa o kimse yine hata etmiş sayılır. Çünkü o tesadüfen doğruyu söylemiştir. Maksadı ise sırf kendi görüşünü ortaya koymaktır ve hakkı söylediğine dair bir delili de yoktur."[31]

6. (Hz. Peygamberin Söylediği) Bir Sözü (Üç Defa) Tekrarlama (Sının Hikmeti)

3653... Peygamber (s.a)'in hizmetçilerinin birinden rivayet olunduğuna göre;

Peygamber (s.a) bir söz söylediği zaman onu üç defa tekrarlarmış.[32]

Açıklama

Fahr-i Kâinat Efendimizin, bazen yahutta ekseriyetle söylediği sözleri üç defa tekrarlamasının sebebi hususunda hadis sarihleri şu görüşleri ileri sürmüşlerdir:

1- Hz. Peygamber her söylediği sözü değil, ancak anlaşılması güç olan cümleleri tekrarlardı ki bundan maksadı, dinleyenlerin bu sözleri kolayca anlamalarım sağlamaktı. Hanefî ulemasından Sindî bu görüştedir.

2- Rasûl-i Zişan Efendimizin sözlerini bu şekilde tekrarlaması, dinleyen kimseler içerisinde anlayışı kıt kimselerin bulunması ile ilgili olabileceği gibi, söylediği sözler arasında anlaşılması zor ince manalı sözlerin bulunmasıyla da ilgili olabilir.

Hz. Peygamber bu tekrarlar ile, anlayışı kıt kimselerin de o sözleri anlamasını sağlamak ve derin manalı sözlerin tekrar işitilip anlaşılmasına imkân vermek istemiş olabilir. Hattâbı (r.a) bu görüştedir.

3- Zihinlere daha iyi yerleşmesi ve tesirinin daha fazla olması için sözlerini tekrarlamış olabilir. İmamlardan bazıları da bu görüştedir.

4- Bezlü'l-Mechûd yazarına göre Hz. Peygamber'in sözlerini tekrarlamaktan maksadı, onların daha kolay bellenmesi içindir.[33]

7. Sözleri Ara Vermeden Peşi Peşine Ve Acele Olarak Söylemenin Hükmü

3654... Urve (r.a)'den rivayet olunmuştur, dedi ki: (Bir gün) Ebû Hureyre namaz kılmakta olan Âişe (r.anha)'nin odasının yanına oturup iki defa: "Ey odanın sahibi, (beni iyi) dinle" diyerek söze başladı (ve Hz. Peygamber'den bir hadis nakledip gitti). (Hz. Âişe,) namazım bitirince;

(Ey Urve), sen (Ebû Hureyre'nin) şu (davranışı)nı ve sözünü (söyleyiş tarzım) beğendin mi? (Şunu iyi bil ki) Rasûlulah (s.a) bir söz söylediği zaman onu saymak isteyen bir kimse sayabilirdi, dedi.[34]

Açıklama

Bu hadis, Rasûlullah (s.a)'in, dinleyicilerin rahatça takip edebileceği derecede ağır ve yavaş konuştuğunu ifade etmektedir. Rasûl-i Zîşan Efendimizin bu üslubu, İslâm davetçileri için gözönünde bulundurulması gereken çok önemli bir husustur.

İyi bir hatipten beklenen, anlatacağı konuyu rahat, mutedil bir konuşma şekliyle anlatmasıdır. Konuşurken takip edilemeyecek derecede hızlı ve acele konuşan hatipler dinleyiciye fazla bir şey veremezler. Sözlerinin doğru ve haklı, kendilerinin samimi ve bilgili olması neticeyi fazla değiştirmez. Acele ile yapılan bir konuşmada fikirler arasındaki bağ kopar.

Hızlı konuşan bir hatibi dinleme mecburiyetinde kalanlar, hitabetin bitmesiyle derin bir nefes alırlar. Ruhen sıkıntı basmış ve yorulmuşlardır. Böyle bir konuşmanın faydasından söz edilemez.[35]

Hz. Peygamber'in bu konuşma üslubu İslâm davetçileri için olduğu kadar, günlük hayattaki her türlü konuşmalarda tüm müslümanlar için de önemli bir husustur.[36]

3655... Urve b. Zübeyr'in şöyle dediği rivayet olunmuştur: Peygamber (s.a)'in hanımı Âişe dedi ki:

(Ey Urve, şu davranışıyla) Ebû Hureyre (senin) hoşuna gitti mi? (Bak) ben teşbih çekerken odamın yanına oturmuş, Peygam-ber(s.a)'den hadis rivayet ediyor ve bunu işittirmeye çalışıyor. Ben teşbihimi bitirmeden de kalkıp gitti. Eğer ona yetişebilseydim kendisine; kuşkusuz Rasûlullah (s.a) hadisi sizin serdettiğiniz gibi serdetmezdi diye cevap verecektim.[37]

Açıklama

Bu hadis-i şerif de Hz. Peygamber'in, sözlerini tane tane, muhatabın rahatça takip edebileceği derecede yavaş konuştuğunu; kelimeleri alelacele, arka arkaya sıralamaktan kaçındığını ifade etmektedir.

Gerçekten Rasûlullah (s,a), dinleyiciden gelecek bütün şikâyetleri bertaraf edecek bir tempo ile, hiç acele etmeden ağır ağır, tane tane konuşmuştur.

Bu sebepledir ki, onun konuşmasını takip edemediği için sözünü tekrarlamasını isteyen bir tek ferdin varlığını bilmiyoruz. Ancak, sözlerindeki derin manayı kavrama ve sözlerindeki güzelliği bir defa daha duymak maksadıyla sözlerini tekrar etmesini isteyenler olmuştur.[38]

8. (Fitneye Yol Açabilecek Hususlarda) Fetva Vermekten Kaçınmalıdır

3656... Muâviye (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a) (ümmetine), yanıltıcı sözler söylemeyi yasaklamıştır.[39]

Açıklama

kelimesinin tekili dır. Bu kelime yanlışlık anlamına gelen "galat" kökünden gelir.

Hattâbî'nin açıklamasına göre; hadis-i şerifte, ulemayı halkın gözünden düşürmek gibi maksatlarla onlara anlaşılması ve anlatılması güç sorular yöneltmenin bizzat Hz. Peygamber tarafından yasaklandığı ifade edilmektedir. Hadis-i şerif, halkın ilim adamlarına kasıtlı olarak bu gibi sorular yöneltmesinin caiz olmadığını ifade ettiği gibi, ilim adamlarının, insanların ihtiyaç duymadığı lüzumsuz meselelere dalmalarının ve vakitlerini bu gibi fay-dasiz meşguliyetlerde zayi etmelerinin caiz olmadığına delâlet etmektedir. Bu bakımdan ilim adamı, kendisine sorulan bilmediği bir meseleye hemen cevap vermekten kaçınmalı ve meseleyi iyice bildiğinden emin olmadıkça o hususta fetva vermemelidir.

Nitekim Übey b. Kâ'b'a bir kimse son derece kapalı bir mesele sorduğu zaman, "Bu meselenin cevabı sana hemen şimdi lâzım mıydı?" diye sormuş, hayır cevabını alınca, "Öyleyse bu mesele sana lâzım oluncaya kadar bana mühlet ver de o zaman sana cevap vereyim" demiştir.

Yine bir kimse Mâlik b. Enes'e, namazda unutarak bir şey içen kimsenin namazının bozulup bozulmadığını sormuş. İmam Mâlik ona, (sorusunun lüzumsuz olduğunu anlatmak için) "Niçin (bir şeyler) yememiş de (içmiş)?" şeklinde cevap vermiştir.

Esasen, insanların birinci derecede ihtiyaç duydukları meseleler çözüm beklerken henüz ihtiyaç duyulmayan meselelerle uğraşmak doğru değildir. Nitekim Peygamber Efendimiz, "Kişinin kendisini alâkadar etmeyen şeyleri terketmesi mü si uman lığının güzelliğîndendir."[40] buyurmuştur.

Daha sonraki asırlarda İmam Ebû Hanîfe gibi bazı fıkıh imamlarının, henüz İnsanların başına gelmemiş olan meseleleri çözmek için çaba sarfettikleri ve bu meseleleri çözdükleri görülmüşse de onlar, kendi devirlerindeki İhtiyaçları çözdükten ve gelecek nesillerin bu meselelere gerçekten ihtiyaç duyacaklarını çok iyi anladıktan ayrıca bu meseleleri çözmenin kendileri için bir görev olduğuna inandıktan sonra bu işlere girişmişlerdir. Gerçekten de bu sayede kendilerinden sonra gelen kadirşinas nesiler tarafından takdirle ve rahmetle anılmışlardır.

İnsanlığın birinci derecede çözüm bekleyen meseleleri varken hiç karşılaşmadıkları veya karşılaşmaları ihtimal dahilinde olmayan meselelerle uğraşmak, yahutta insanları yanıltmak gayesiyle çeşitli bilmeceler, karışık meseleler düzenlemek bunun dışındadır. İşte hadis-i şerifte yasaklandığı belirtilen husus, bu ikinci kısım meselelerle uğraşmaktır. Talebelerin meseleleri daha iyi kavrayabilmeleri için onlara fıkhı bilmeceler ve benzeri muğlak meseleler sormakta bir sakınca yoktur.

Münzirî'nin açıklamasına göre, bu hadisin senedinde Ebû Hatim er-Râzî'nin; kimliği meçhul diye nitelendirdiği Abdullah b. Sa'd vardır.[41]

3657... Ebû Hureyre (r.a)'den, rivayet olduğuna göre, Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Bir kimseye, ilimsiz olarak fetva verilirse, bu fetva (ile amel etme) nin günahı onu veren kimsenin üzerine olur."

Süleyman el-Mehrî (yukarıdaki hadise) ilâve olarak şunları da rivayet etti: "Herkim (kendisine danışan din)kardeşine bir işte gerçek olmadığını bildiği halde bîr şeyi tavsiye ederse (tavsiyede bulunduğu) kardeşine ihanet etmiş olur."

Süleyman'ın (rivayet ettiği) hadisin metni budur.[42]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, fetva verme ehliyetine sahip olmayan bir kimsenin verdiği yanlış fetvalarla yapılan amellerin günahının, bu fetva ile amel eden cahil kimselere değil, bizzat bu fetvayı veren ehliyetsiz kimseye ait olduğunu ifade etmektedir.

Bu bakımdan hadis-i şerif, ehliyetsiz oldukları halde fetva vermeye cüret eden kimseler hakkında çok büyük bir tehdidi ihtiva etmektedir. Fahr-i Kâinat Efendimiz başka bir hadisinde de, "Sizin fetvaya en cüretliniz ateşe atılmaya en cüretkâr olanınızdır"[43] buyurmuştur.

Binaenaleyh dinî bir mesele hakkında kendisinden fetva istenen bir kimse, o meselenin cevabı hakkında şer'î bir esasa dayanmadan, bu husustaki dinî hükümlere lâyıkıyla muttali olmadan asla cevap vermemelidir.

Bazıları bu hadise, "Vebali bu fetva ile amel eden kimseye olur" diye mana vermişlerse de birinci mana daha doğrudur.[44]

Ehliyetsiz olduğu halde dinî meselelerde fetva veren bir kimse; din adına büyük iftirada bulunmuş, şer'î hükümlere karşı laubali davranmış, müslümanların mukaddesatına karşı tecavüzkâr bir tavır takınmıştır.

Bu fetvayı alan kimse ise, aldığı fetvanın yanlışlığını bildiği halde yine de bu fetva ile amel edecek olursa, amelinden doğacak olan vebalin bir misli de kendi defterine yazılır.

İctihad ehliyetini haiz olan kimselerin ictihadlanndan doğan hatalar ve onların hatalı fetvaları ile amel etmek ise bu hükme girmez. Çünkü onların davranışlarında en küçük bir laubalilik olmadığı gibi doğruyu bulmak için gerekli ilimleri tahsil etmiş ve olanca güçlerini sarfetmiş olmaları açısından, onlardan daha fazlasını beklemek, güçlerinin yetmediği şeyi istemek gibi bir haksızlık olur.

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte, din kardeşine bile bile yanlış bir tavsiyede bulunan kimsenin, emanet vasfını kaybedip hainlik vasfını kazanmış olduğu açıklanmaktadır. Bir hadis-i şerifte, "Kendisine danışılan zat emindir"[45] buyurulduğundan, bir meselede kendisiyle istişare edilen kimse, kendisi hakkında ne kadar iyilik düşünüyorsa kendisine danışan kimse hakkında da o kadar iyilik düşünmelidir. Aksi takdirde hainler sınıfına girmiş olur.

Başkalarıyla istişare ihtiyacı duyan bir kimse de istişare için, fikirlerine ve doğruluklarına güvenilen dürüst, mütefekkir ve emin kimseleri seçmelidir.[46]

9. İlme Engel Olmanın Kötülüğü

3658... Ebû Hureyre(r.a)'den rivayet olunduğuna göre, Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Bir kimse kendisinden sorulan bir meseleyi gizler de cevap vermezse, Allah, kıyamet gününde ona ateşten bir gem vurur."[47]

Açıklama

Müslümanlar, kesin olarak bildikleri bir meseleyi bir ihtiyaca dayanarak soran kimselere açıklamakla mükelleftirler. Bu hususta bildiklerini açıklamayanlar manevî cezaya müstehak olurlar. Şu kadar var ki, kendisinden sual edilen zat bu meseleyi güzelce bilmelidir. Soran kimse de güzel bir maksatla sormuş olmalıdır. Aksi takdirde cevap vermek gerekmez.[48]

Bu mevzuda Hattâbî (r.a) şöyle diyor:

"Bu hadis-i şerifte, saklanılması ahirette ateşten gem vurulma ce zasını gerektirdiğinden bahsedilen ilimden maksat, öğretilmesi ve öğ renilmesi farz-ı ayın olan ilimlerdir. Müslüman olmak istediği için "Din nedir? İslâm nedir? Bana öğretiniz" diyen bir kâfiri gören kimse nin ona dininin ve İslâmm ne olduğunu öğretmesi, yahutta yeni müslüman olup namaz kılmasını İyice bilmeyen ve namaz vakti yaklaştığı için, "Bana namazın nasıl kılınacağını öğretiniz" diyen kimseyi gören bir müslümanın namazı öğretmesi; haramlar ve helâller hakkında fetva isteyen bir kimseye bunları öğretmek gibi hususlar da bu hadisin kapsamına girer. Çünkü bu gibi meselelerde sorulan bir soruya cevap vermekten kaçınan kimseler günahkâr ve bu hadis-i şerifin bahsettiği tehdide hedef olurlar. Öğrenilmesi nafile olan ve insanların öğrenmeye ihtiyaçları olmayan bilgileri öğretmenin hükmü ise böyle değildir.

Nitekim Kadı İyaz'a,"İHm tahsil etmek her müslümana farzdır"[49] hadisinin hükmü sorulunca; "Burada kastedilen ilimden maksat, kendisiyle amel edilmesi farz olan şeylerdir. Kendisiyle amel etmen sana farz olmayan şeyleri öğrenmen de sana farz değildir" cevabını vermiştir."

Görülüyor ki Hattâbî, burada bir meseleyle ilgili ilmi saklamaktan doğacak sorumluluğun derecesini, o ilmi öğrenmenin derecesiyle ölçmektedir. Bir başka ifadeyle, Öğrenilmesi farz olan bir ilmi saklamanın haram, vacip olan bir ilmi saklamanın mekruh olduğunu açıklamaktadır.[50]

10. İlmi Yaymanın Fazileti

3659... Abdullah b. Abbas (r.anhüma)'tan rivayet olunduğuna göre, Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Siz (bir hadisi) benden işitirsiniz, (sonra siz onu bir yerde rivayet edince) sizden işitilir. (Sonra sizden işiten kimse onu nakleder de) sizden işitenden işitilir."[51]

3660... Zeyd b. Sabit (r.a)'ten rivayet olunmuştur; dedi ki:

Ben Rasûlullah (s.a)'ı şöyle derken işittim:

"Allah, benden bir hadisi işitip de onu (güzelce) ezberleyip başkasına (eksiksizce) aktaran kimsenin yüzünü ak etsin. Nice fıkıh ilmine (esas teşkil eden hadislere) sahip olup da onu kendisinden daha anlayışlı bir kişiye aktaran kimseler vardır. (Bu bilgiyi aktardığı kimseler de onun inceliklerini kavrayıp halka açıklar.) Nice fıkıh ilimine

(esas teşkil eden hadislere) sahip olup da (o hadislerin inciliklerine nüfuz edecek şekilde) anlayışlı olmayan kişiler de vardır."[52]

3661... Sehl b. Sa'd(r.a)'dan rivayet olduğuna göre Peygamber (s.a) şöyl'e buyurmuştur:
"Allah'a yemin olsun ki senin hidayete vesile olman sayesinde Allah'ın bir adama hidayet vermesi, senin için kırmızı develer (i elde etmenden daha hayırlıdır."[53]

Açıklama

Bu babda gelmiş olan hadisler Kitap ve sünneti ve bunlardan çıkartılan dinî ilimleri yaymanın faziletine delâlet etmektedir.

Bunlardan, 3659 numaralı hadis-i şerifte ilmin müslümanlar arasında ve nesilden nesile aktarılması emredilirken, 3660 numaralı hadis-i şerifte "el-cezaü min cinsil amel" kaidesince, dinî ilimleri nesiller arasında yayarak ilmin parlamasına vesile olan kimselerin yüzlerinin mırlamp parlaması,dünya ve ahirette ak çıkması için Hz. Peygamber tarafından dua edilmektedir. Fıkıh ilmine vâkıf olmadığı için hafızasındaki hadislerden hüküm çıkarmaya gücü yetmeyen hadis hafızlarının bildikleri hadisleri onlardaki hükümleri kavrayan ve bu hükümlerle müslümanların müşkillerini çözebilen fıkıh âlimlerine aktarmalarının önemine işaret edilmekte ve bildiği hadisleri rivayet eden kişilerin nasıl bir hayra vesile olacaklarına dikkat çekilmektedir. 3660 numaralı hadis-i şerif hakkında Hattâbî şöyle diyor: "Bu hadiste geçen, "Fıkıh ilmine malzeme teşkil edecek hadisleri bilen nice kimseler vardır ki" cümlesi, fıkıh ilmini en son derecesine kadar bilemeyen bir kimsenin, hadisi kendi anlayışına göre kısaltarak rivayet etmesinin caiz olmadığına delâlet eder. Çünkü fıkhın inceliklerine lâyıkıyla vâkıf olmayan kimse onu kısaltırken hadis-i şeriften hüküm çıkarmaya vesile olacak incelikleri bilmeden hazfeder. Dolayısıyla hadisten beklenen gaye kaybolup gider.

Bu husus aynı zamanda fıkıh ilmini öğrenmenin farz olduğuna delâlet etmekte ve hadislerdeki manaları ve incelikleri iyi kavrayıp meydana çıkarmaya teşvik etmektedir."

3661 numaralı hadis-i şerifte ise hadislerin tüm insanlar arasında yayılmasına hizmet ederek, bir kimsenin İslâm hidayetine erişmesine vesile olmanın insanlar tarafından en çok rağbet edilen ve beğenilen dünya mallarına erişmekten daha hayırlı olduğu vurgulanmaktadır.[54]

11. İsrail Oğullarından Hikâyeler Rivayet Etmenin Hükmü

3662... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunduğuna göre Rasûiul-lah (s.a) şöyle buyurmuştur:
“İsrail oğullarından (geçmiş devirlere ait haberler) rivayet etmenizde bir sakınca yoktur."[55]

Açıklama

Hz. Peygamber, İslâmî esasların iyice kavranamayıp gönüllere lâyıkıyle yerleşemediği İslâmın ilk yıllarında, karışıklıklara sebep olacağı endişesiyle İsrail oğullarından bir takım kıssaların dinlenmesini yasaklamıştı.

Fakat İslâmiyetin yavaş yavaş tamamlanıp kemale ermesi ve gönüllere iyice yerleşmesi ile bu gibi tehlikeler ortadan kalkınca bu yasağı kaldırdı. Onlardan rivayet yoluyla o devre gelebilen olaylardan senetleri itibarıyla doğru olmadıkları anlaşılan haberleri, yanlışlıklarını bilerek ve doğru olduklarına inanmayarak rivayet etmekte ve dinlemekte bir sakınca olmadığını bildirdi. Çünkü artık sahabe-i kiram (r.a) hazretleri İsrail oğullarının kendi kitaplarını tahrif ettiklerini iyice öğrenmişler, kendilerine erişen bir İsrail kıssasının aslı olup olmadığını rahatça kavrayacak bir seviyeye gelmişlerdi. Bu haberlerden İslâm'a uygun olanlarını kabul ediyorlar, uygun olmayanlarını da reddedebiliyorlardı. Bu bakımdan Hz. Peygamber'in, İsrail oğullarından kıssa rivayet edilmesine izin vermekle, onların asılsız hikâyelerinin kabul edilmesine izin verdiği söylenemez.

Nitekim bu mevzuda Hattâbî şöyle diyor:

"Hz. Peygamber'in buna izin vermesi, onların asılsız haberlerinin doğru gibi anlatılmasını mubah kılma anlamına gelmez. Ancak bu ruhsatın manası, tarihin aydınlatamadığı İsrail oğullarının tarihiyle ilgili hâdiseleri imkânların elverdiği nisbette nakledilebileceğini gösterir. Çünkü bunların aslını rivayet etmenin her zaman mümkün olmadığı, dolayısıyla onların bu anlayışla nakledilmesinde bir sakınca bulunmadığı anlamına gelir.

Ayrıca bu hadis sened zincirine riayet etmeden Hz. Peygamber'den hadis rivayet etmenin caiz olmadığına da delâlet etmektedir.

Metinde geçen, "sıkıntı ve sakınca yoktur" sözünün buradaki manası hakkında değişik görüşler ileri sürülmüştür. Bunlardan bazıları şöyledir:

1- Onlardan duyacağınız bazı garip şeyler sizin gönlünüze ve kalbinize

bir sıkıntı vermez.

2- Onlardan duyacağınız haberleri nakletmemenizde bir sakınca yok tur. Bu görüş, "rivayet ediniz" emrinin farziyyet ifade etmediğini göster mek için söylenmiştir.

3- Onlardan doğru haberler nakletmenizde bir sakınca yoktur. Faka

asılsız haberler nakletmeyiniz.

İmam Mâlik'e ait olan bu görüşü İbn Hacer el-Feth isimli eserinde nakletmiştir.

Hanefî ulemasından İbn Âbidin de bu görüştedir. Bu mevzuya daha önce 3644 numaralı hadisin şerhinde de temas etmiştik.[56]

3663... Abdullah b. Arar' 'an şöyle dediği rivayet olunmuştur:

Allah'ın Peygamberize sabaha kadar İsrail oğulları (nın kıssaları)nı anlatırdı. Namazın büyüğü (olan sabah namazının yahutta teheccüd namazının vakti gire)ne kadar (bu sohbetten) kalkmazdı.[57]

Açıklama

Bir önceki hadis-i şerifin şerhinde de açıkladığımız gibi tarihin aydınlatamadığı karanlık dönemlere ait İsrail oğullarıyla ilgili kısasların hepsinin aslım tesbit etmek mümkün değildir.

Bu kıssaların pek çoğu asılsız olduğu gibi içlerinde doğru olan ibretli kıssalar da vardır. Binaenaleyh prensip olarak bunların İslâmiyete uygun olanları, doğru olduğu için alınır, İslâmiyete uygun olmayanları da atılır.

Kuşkusuz Hz. Peygamber bunların doğru ve hikmetli olanlarını ümmetine anlatmış, onların bu kıssalardan ibret almalarına ve bu sayede kalplerinin incelemesine yardımcı olmuştur.

Ancak Rasûl-i Zîşan Efendimizin, yatsıdan sonra hemen yatmak sünnet-i saniyyelerinden idi. Ümmetine de yatsıdan sonra hemen yatmalarını tavsiye ederdi.

Bu bakımdan Hz. Peygamber'in sabah namazına kadar bütün bir geceyi sohbe ederek geçirdiği düşünülemeyeceğinden, Bezlü'l-Mechûd sahibi, bu hadîsi şöyle açıklamıştır:

"Eğer sohbete teheccüd namazından önce başladıysa teheccüd namazını kihneaya kadar bu sohbete devam ederdi. Bize o zamana kadar İsrail oğullarından ibretli ve hikmetli kıssalar anlatırdı.

Eğer sohbete teheccüd namazından sonra başlayacak olursa bu sohbet sabah namazına kadar devam ederdi ve bize o zamana kadar İsrail oğullarına ait hikmetli kıssalar anlatırdı."[58]

12. Allah Rızası Gözetilmeden İlim Tahsil Etmenin Hükmü

3664... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunduğuna göre, Peygamber (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Kendisi ile Allah'ın rızası kazanılan bir ilmi, sırf dünya menfaati elde etmek için öğrenen bir kimse kıyamet günü cennet kokusu bulamayacaktır."[59]

Açıklama

Metinde geçen "kendisi ile Allah'ın rızası kazanılan" anlamındaki cümleyle kastedilen dinî ilimlerdir. Bu bakımdan hadisteki tehdide hedef teşkil edenler, dinî ilimleri sırf dünya menfaati düşüncesiyle tahsil edenlerdir. Binaenaleyh bu ilimlerin dışında kalan herhangi bir ilmi Allah'ın rızasını gözetmeyerek sırf dünya menfaati temini maksadıyla öğrenen bir kimse bu hadisteki tehdide hedef teşkil etmediği gibi, dinî ilimleri sırf dünya menfaati için tahsil etmeyip hem dünya menfaati hem de Allah rızası için tahsil edenler de bu tehdide hedef teşkil etmemektedirler. Ayrıca bu hadis-i şerifte Allah rızası için tahsil edilmesi gereken ilimleri sırf dünya menfaati için tahsil edenlerin kıyamet gününde cennet kokusu bulamayacakları

da ifade edilmektedir.

Her ne kadar zahiren bu söz onların asla cennete giremeyecekleri anlamına gelirse de şirkten gayri günahların affedilmesi ümit edildiğinden hadis sarihleri söz konusu cümleyi, "Bu gibi kimseler cennete ilk girenlerden olmaya hak kazanamayacaklardır. İman ile öldükleri takdirde bunların işler diğer günahkârların işleri gibi Allah'a kalmıştır. Yüce Allah dilerse onları affeder, dilerse bir süre azap ettikten sonra cennetine koyar" şeklinde tefsir etmişlerdir.[60]

13. Vaaz Ve Nasihat Etmenin Hükmü

3665... Avf b. Mâlik el-Eşcaî'den, ben Rasûlullah (s.a)'ı şöyle buyururken işittim dediği rivayet olunmuştur:
"Devlet başkanı, memur ve büyüklük taslayandan başka vaaz eden olmaz."[61]

Açıklama

Bu hadis-i şerif hakkında Hattâbî şu açıklamayı yapmıştır: Bana erişen haberlere göre bu mevzuda Şureyh: Bu hadis-i şerifte vaaz ve nasihat kelimesiyle kastedilen hutbedir, demiştir. Çünkü hutbeyi devlet başkanları okur ve hutbelerinde halka vaaz ve nasihatta bulunurlar. Kendilerinin bulunamadıkları yerlerde de bu hutbeyi onların görevlendirdiği hatipler okurlar, halka vaaz ve nasihatta bulunurlar.

Bunların dışında bir de hutbe okumak için kendi kendilerini görevlendirmiş kişiler vardır ki, bunların maksatları sırf halkın gönlünü kazanarak onlara başkan olmaktır. Devlet başkanı tarafından hutbe okumaları için hiçbir izin ve ruhsat verilmemiş olan bu kimselere muhtâl (büyüklük taslayan) denir. Bazılarına göre halka vaaz ve nasihatta bulunan kimseler üç kısımdır:

1- Müzekkir (hatırlatıcı): Bunlar halka Allah'ın dünya ve ahiretteki nimetlerini hatırlatarak onları bu nimetlerden dolayı Allah'a şükretmeye teşvik ederler.

2- Vaiz: Bunlar da halka, Allah'ın kendisine isyan edenler için hazırlamış olduğu azabı ve bu husustaki tehditlerini hatırlatarak onları günahlardan alıkoymaya çalışan kimselerdir.

3- el-Kâss: Bunlar halka geçmiş ümmetlerin başlarından geçen, onların saadetlerine ya da helak olmalarına sebep olan ibretli haberleri nakleden kimselerdir. Bunlar, anlattıkları haberlerin gerçeğe tam manasıyla uygun olup olmadığından emin olamazlar. Fakat birinci ve ikinci guruba girenler bu hadise göre emniyettedirler.

Hanefî ulemasından Aliyyü'1-Kârî ile Sindî'ye göre bu hadiste geçen kıssa kelimesiyle kastedilen hutbedir.

Bu bakımdan hadis-i şerif hutbe okumanın ancak devlet reisinin yetkisi olduğuna delâlet etmektedir. Ancak devlet reisi dilerse bu hutbeyi kendi okuyabileceği gibi başka birine de okutturabilir. Fakat devlet başkanı olmayan ya da devlet başkanı tarafından hutbe okumakla görevlendirilmeyen bir kimsenin hutbe okumaya selahiyeti yoktur. Okuduğu takdirde yaptığı tekebbürden ve riyadan başka bir şey değildir.

Hanefî âlimleri, hutbe okumak için izin verilmiş olması hükmünün, namaz kıldırmak için izin verilmiş olması hükmü gibi olduğunu söylemişlerdir.[62]

3666... Ebû Saîd el-Hudrî(r.a)'den şöyle dediği rivayet olunmuştur:

Muhacirlerin fakirlerinden oluşan bir cemaatle birlikte oturuyordum. Onlardan bazıları (avret mahallerine yakın olan) bazı çıplak yerlerini (üzerleri iyi örtülü olan) bazı (arkadaşlarının arkalarına gizlenmek suretiyle) örtüyorlardı. (Orada bulunan bir Kur'an) okuyucu (su) bize (Kur'an) okuyordu. O sırada Rasûlullah (s.a) çıkageldi ve yanımıza gelip durdu. Rasûlullah (s.a) gelince (Kur'an) okuyan (kimse okumayı bırakıp) sustu. Bunun üzerine (Hz. Peygamber bize) selâm verdi ve,"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. (Biz de) "Ey Allah'ın Rasıilu, bu bizim okuyucumuzdur. Bize Kur'an okuyordu, biz de yüce Allah'ın kitabını dinliyorduk" cevabını verdik.

Bunun üzerine Allah'ın Rasûlu (s.a), "Ümmetimden, kendileri ile birlikte sabretmekle emrolunduğum kimseler yaratan Allah'a hamd olsun" diye hamdü senada bulundu. Aramızda kendisini (yakınlık bakımından hepimize) eşit (derecede) tutabilmek için (tam) ortamıza oturdu. (Ravi Hz. Peygamber'in aralarına oturuş şeklini anlatabilmek için) eliyle, "İşte şöyle" d.iyeişaret etti, (sonra sözlerine devamla şöyle dedi: Orada bulunan halk) hemen (onun etrafında) halka oldular, (hepsinin yüzleri) onun karşısına geldi. (Fakat) Rasûlullah (s.a)'ın karanlıkta onlardan, benden başka birini tanıyabildiğini zannetmiyordum.

Rasûlullah (s.a) (bizi karşısında bu şekilde görünce);

"Ey muhacirlerin fakirleri, sizi kıyamet gününde (kavuşacağınız) tam bir nurla müjdeliyorum. Siz cennete zenginlerden yarım gün önce gireceksiniz. Bir (tam) gün (dünya senesiyle) beşyüz senedir" buyurdu.[63]

Açıklama

Fahr-i Kâinat Efendimiz, "Ümmetinden kendileriyle birlikte sabretmekle emrolunduğum kimseler yaratan Allana

hamdolsun" mealindeki sözleriyle, "Nefsini sabah akşam, rızasını isteyerek Rablerine yalvaranlarla beraber tut..."[64] mealindeki âyet-i kerimeye işaret etmiştir.

Mevzumuzu teşkil eden bu hadisin bab başlığı ile ilgisi, Hz. Peygamber'in, fakir muhacirlere, fakirliğe sabretmenin mükâfatıyla ilgili vaaz ve na-sihatta bulunup, bu sabrın mükâfatının büyüklüğü ile ilgili müjde vermesidir.

Bu hadis-i şerif, Allah yolunda yurtlarını terkeden ashab-ı kiramın nasıl bir fakrü zaruretle karşılaştıklarım, vücutlarım iyice örtecek bir elbise bile bulamayacak duruma düştüklerini ifade etmesi yönüyle de son derece ilgi çekicidir.[65]

3667... Enes b. Mâlik(r.a)'den rivayet olunduğuna göre Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Sabah namazından sonra güneş doğ(up ta bir mızrak boyu çıkıncaya kadar Allah'ı zikreden bir toplulukla beraber oturmam bana İsmail (a.s)'in çocuklarından dördünü kölelikten kurtarmamdan daha sevimlidir.

İkindi namazından sonra güneş batıncaya kadar Allah'ı zikreden bir cemaatle beraber oturmam ise bana dört insanı kölelikten kurtarmamdan daha sevimlidir."[66]

Açıklama

Metinde geçen "gün doğuncaya kadar" sözünden maksat,tercümede de işaret ettiğimiz gibi güneşin doğmasından bir mızrak boyu yani beş derece yükselmesine kadar olan vakittir.[67]

Bu hadisin bab başlığı ile ilgisi Hz. Peygamber'in ümmetine vaaz ve nasihatte bulunduğunu ve dolayısıyle vaaz ve nasihat etmenin caiz olduğunu ifade etmektedir.

Hadisin zahirinden anlaşıldığına göre, Hz. İsmail evladından dört kişiyi kölelikten kurtarmaktan daha faziletli bir amelin sevabına erişebilmek için sabah namazından sonra güneş bir mızrak yükselinceye kadar Allah'ı zikreden kimselerin yanında sadece oturuvermek yeterlidir. Yani onlar gibi zikretmek şart değildir.

İkindiden sonra güneş batıncaya kadar Allah'ı zikredenlerle beraber oturmak da insanlardan dört kişiyi azad etmekten daha faziletlidir. Bu, Allah'ı zikretmenin köle azad etmekten de, sadaka vermekten de faziletli olduğunu gösterir. Zikirden maksat Sübhanallah, Lâilâhe illallah, Elhamdülillah gibi sözlerle Allah'ı anmaktır. Tefsir, hadis ve fıkıh gibi dinî ilimleri öğrenmek ve mütalaa etmek de zikir hükmündendir.

Zikir kelimesi ilim, namaz, Kur'an ve Allah'ı anmak gibi manalara gelen müşterek bir lafız olduğundan, bu kelimenin hangi manaya geldiğini örfteki kullanışı tayin eder. Binaenaleyh bu kelime mutlak olarak kullanılması halinde örfte en çok kullanıldığı mana anlaşılır. Diğer manalardan birinde kullanıldığını kabul edebilmek için o manada kullanıldığına dair bir karinenin bulunması icabeder.

Bu kelimenin örfte ençok kullanıldığı mana teşbih, tehlîl, tekbir ve Hz. Peygamber'e salavat getirmektir.[68]

Sabah namazından sonra Allah'ı zikretmenin fazileti konusunda M.Zihni Efendi de şu hadisleri zikrediyor:

"Her kim sabah namazını cemaat ile kıldıktan sonra güneş doğuncaya kadar Allah'ı zikrederek oturur ve sonra iki rekât namaz kılarsa ona tam bir hac ve tam bir umre sevabı gibi sevap verilir."

"Sabah namazı kılıp ayaklan bükük olduğu yani bağdaş kurmadığı halde konuşmayarak on defa: "Lailâhe illallahu vahdehû lâ şerike leh, lehiil-mülkü velehül-hamdü yuhyî ve yümîtü vehüve alâ külli şey'in kadîr" diyen kimse için on iyilik yazılır ve on kötülüğü silinir. Cennetteki makamı (bunu söylemiyenlere hisbetle) on derece yükselir. O gün o kimse her türlü kötülüklerden korunur ve şeytanın hilesinden emin olur. Allah'a eş koşmaktan başka bir günah kendisine erişmek üzere o gün onu takip etmez.”

Yine sevgili Peygamberimiz (s.a) buyurdular ki: "Sabah namazını kıldıktan sonra güneş doğuncaya kadar namazgahında oturan kimse, Hz. İsmail'in soyundan dört köle azad eden kimse gibi olur."

Yani Arap soyundan. Çünkü arabı azad etmek acemi azad etmekten ef-daldir. Hadis-i şerifin zahiri, o kimse zikretmese bile orada kendini bulundurmakla belirtilen sevaba nail olacağına delâlet etmektedir. Zikrettiği takdirde ayrıca yukarda geçen sevab da kendisine hasıl olur. Arabm azad edilmesi İmam Şafiî'nin görüşüdür. Bizce onlar köle olamazlar ki azad olsunlar. Bu gibi hadisler varsayıma hamledilir.

İkindi namazı hakkında, "Her kim ikindiden sonra güneş batıncaya kadar namaz kıldığı yerde oturursa, İsmail soyundan sekiz köle azad eden kimse gibi olur" buyurmuştur. Sabah namazlarından sonra nafile namazlar, ikindi

namzından sonra farz namazlar beklendiği için sevaplar farklıdır.[69]

3668... Abdullah (b. Mes'ud) (r.anhüma)'dan şöyle dediği rivayet olunmuştur:

Rasûlullah (s.a) bana (bir gün); "Bana Nisa sûresini oku" buyurdu. Ben de, Kur'an sana indirildiği halde (onu) sana ben mi okuyayım? dedim. (Hz. Peygamber);

“Gerçekten onu ben başkasından dinlemeyi (çok) seviyorum" buyurdu.

Bunun üzerine kendisine (bu sûreyi) "Her ümmetten bir şahit getirdiğimiz zaman (halleri) nice olur?"[70] âyetine kadar okudum. Sonra başımı kaldırınca bir de baktım ki (Rasûlullah'm) gözlerinden yaş akıyordu.[71]

Açıklama

Hadisin Buharî'deki rivayetinde buradaki rivayetten fazla olarak, Ben, "Her ümmetten bir şahid..." âyetine gelince Rasûllıllah {s.a) bana "Dur" yahut "Kes" buyurdu. (Ozaman) gözlerinin yaşardığını gördüm." mealinde cümleler bulunmaktadır.

Bu hadisi İbn Ebî Hatim ile Taberanî ve daha başkaları da rivayet etmişlerdir. Onların rivayetlerinde İbn Mes'ud'un; "Ben, "Her ümmetten birer şahid..." âyetine vardığım zaman Rasûlullah (s.a) ağladı, hatta sakalına ve yanaklarına vurarak; "Ya Rab! Aralarında bulunduklarıma şahid olacağım için sözüm yok, fakat görmediklerime nasıl şahid olurum?" buyurdu." dediği de ifade edilmektedir.

Rasûlullah (s.a)'in göremediği kimselere şahitlik etmesi meselesi hakikaten müşkül ise de İbnü'l-Mübarek'in Saîd ibnü'l-Müseyyeb'den rivayet ettiği mürsel bir hadis bu problemi gidermektedir. Çünkü o hadiste Saîd İbnü'l-Müseyyeb, "Hiçbir gün yoktur ki, Peygamber (s.a)'e ümmeti sabah ve akşam arzolunup da onları simalarından ve amellerinden tanımasın. Bu sebepledir ki bunların hakkında şehadette bulunacaktır" demiştir.

Buharî'nin rivayetine göre Rasûlullah (s.a)'in İbn Mes'ud'a, "Yeter" demesi, bu âyetteki ibret ve nasihatlara tenbih içindir. Rasûlullah (s.a)'ın gözyaşı akıtarak ağlaması da bundandır. Çünkü İbn Mes'ud (r.a) mezkûr âyeti okuyunca Rasûlullah (s.a) kıyametin şiddet ve dehşetini tasavvur etmiş; o gün ümmetinin kendisine iman ettiğini tasdik için şehadete davet edileceğini, ümmeti için şefaatte bulunarak kendilerini o günün şiddet ve dehşetinden kurtarmaya çalışacağım düşünmüştür. Bunlar insana kanlı gözyaşları döktürecek kadar hazin ve tasavvuru bile tüyler ürperteren hakikatlerdir.

Zemahşerî (467-538) diyor ki: "Her ümmetten birer şahit getirerek, onların üzerine de seni şahit kıldığımız zaman hal nice olur!" âyet-i kerimesinden murad; acaba yahudilerle sair küffar, her ümmete aleyhlerine şehadet edecek bir şahit yani peygamber getirdiğimiz zaman ne yapacaklar? demektir.

Alimler, "Seni de bu yalancılar üzerine şahit getirdiğimiz zaman" âyet-i kerimesindeki yalancılardan muradın kimler olduğunda ihtilâf etmişlerdir.

Zemahşerî'ye göre; her peygamberi yalanlayanlardır. Mukatil, "bunlar ümmeti Muhammed (s.a)'in kâfirleridir" demiştir. İbn Nakîb'in Tefsir'-inde ise bunlardan murad; "Peygamber (s.a)'in müslüman olan ümmetidir" deniliyor. Bu takdirde âyet-i kerimedeki şehadet iki türlü tefsir edilebilir:

a) Rasûlullah (s.a), ümmetinin aleyhine şahadet eder;

b) Ümmetinin lehine şehadet eder.

Bazıları "Buradaki işaret, yahudilerle hıristiyanlaradır" demiş; bir takımları da bununla yalnız Kureyş kâfirlerine işaret edildiğini söylemişlerdir.

Rasûlullah (s.a)'m ne hususta şahitlik edeceği hakkında âlimlerden dört görüş rivayet olunmuştur:

1) İbn Mes'ud (r.a) ile İbn Cüreyc, Süddî ve Mukatil'e göre, Peygamber (s.a) ümmetine Allah'ın emir ve nehiylerini tebliğ ettiğine şahitlik edecektir.

2) Ebu'l-Âliyye'ye göre, ümmetinin iman ettiğine şahitlik edecektir.

3) Mücâhid ile Katâde'ye göre, ümmetinin amellerine şahitlik edecektir.

4) Zeccâc'a göre, ümmetinin hem lehinde, hem de aleyhinde şahadette bulunacaktır.[72]

Bazı Hükümler

1. Kur'an-i Kerim okunurken can kulağı ile dinlemek âyetlerin manalarını düşünerek ağlamak müstehabtır.

2. Kur'an-ı Kerim'i güzelce dinlemek için başkasına okutmak müstehaptır. Bu suretle hasıl olan tefekkür ve tedebbür kendi kendine okumadan daha fazla olur.

3. İlim ve fazilet sahibi olanların tâbilerine karşı bile tevazu göstermeleri müstehabtır.[73]

---

[1] Buharı, ilim 10; Tirmizî, Kur'an 10, ilim 19; İbn Mâce, mukaddime 17; Ahmed b. Han-bel, İl, 252, 325, 407.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/243-244.
[2] İsrâ, (17) 27.
[3] Müslim, tevbe 39.
[4] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/244-245.
[5] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/245-246.
[6] Müslim, zikir 38; Tirmizî, Kur'an 10; îbn Mâce, mukaddime 17; Dârimî, mukaddime 32; Ahmed b. Hanbel, II, 252, 407.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/246.
[7] Ahmed b. Hanbel, II, 285, 539.
[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/246.
[9] Buharı, şehadât 29; tefsir sûre (2) 11, i'tisâm 25, tevhid 51.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/247.
[10] İbn Kesîr, Hadislerle Kur'an-ı Kerim Tefsiri, I, 6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/247-249.
[11] Buharı, ahkâm 40; Tirmizî, isti'zan 23; Ahmed b. Hanbel V, 186.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/249.
[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/249.
[13] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/250.
[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/250.
[15] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/251.
[16] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/251.
[17] Buhari, ilim 9, 10; Ebu Davud, tatavvu 10.
[18] Bk. 3649 numaralı hadis.
[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/251-252.
[20] Müslim, zühd 72; Dârimî, mukaddime 42; Ahmed b. Hanbel, III, 12, 21, 39, 56.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/252.
[21] Bk. Davudoğlu Ahmed, Sahih-i Müslim Terceme ve Şerhi, II, 447.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/252-253.
[22] Buharı, ilim 39, lukata 7; Ebû Dâvûd, menâsik 89, diyât 4; Tirmizî, ilim 12; Ahmed b. Hanbel, II, 238.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/253.
[23] Müslim, zühd 72.
[24] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/254.
[25] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/254.
[26] Buharı, ilim 38, cenâîz 33, menâkıb 5, enbiya 50, edeb 109; Müslim, iman 112, zühd 72; Ebû Dâvûd, eymân 1, ilim 4, edeb 152; Tirmizî, fiten 70, edeb 13, ilim 6, 8, 13, tefsir 1, menâkıb 19; İbn Mâce. mukaddime 4, 23, ahkâm 9; Dârimî, mukaddime 25, 46, 50; Ahmed b. Hanbel, I, 65, 70, 78, 130, 131, 223, 269, 293, 323, 367, 389, 401, 402, 405, 436, 454, II, 158, 159, 171, 202, 214, 321, 365, 410, 413, 469, 501, 509, 519, III, 12, 39, 422, IV, 47, 50, 91, 93, 100, 156, 159, 201, 245, 252, 334, 367, 436, 441, V, 166, 292, 297, 310, 412.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/255.
[27] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/256.
[28] Müslim, münafikîn 40; Tirmizî, tefsir 1; Dârimî, mukaddime 20; Ahmed, b. Hanbel, V, 115.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/256-257.
[29] Aliyyü'l-Kârî, Mirkâtü'l-Mefâlîh, I, 239.
[30] Nisa, (4) 83.
[31] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/257-258.
[32] Buharı, ilim 30; Tirmizî, menâkıb 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/259.
[33] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/259.

[34] Buharı, menâkıb 23; Müslim, zühd 71.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/260.
[35] Bk. Kazancı. A. Lütfi, Peygamber Efendimizin Hitabeti, 114.
[36] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/260-261.
[37] Buharı, menâkıb 23; Müslim, fedâilüssahâbe 160; Tirmizî, menâkıb 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/261.
[38] Bk. Kazancı, A. Lütfi, Peygamber Efendimizin Hitabeti, 114.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/261.
[39] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/262.
[40] Tirmizî, zühd II; İbn Mâce, fiten 12; Muvalta, husnü'1-hulk 3; Ahmed b. Hanbel, 1,201.
[41] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/262-263.
[42] İbn Mâce, mukaddime 53.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/263-264.
[43] Dârimî 20.
[44] Bk. Aliyyü'l-Kârî, Mirkât, XV, 235-236.
[45] Bk. Ebû Dâvûd, edeb 114.
[46] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/264-265.
[47] Tirmizî, ilim 3; İbn Mâce, mukaddime 24; Ahmed b. Hanbel, II, 263, 305, 344, 353, 495.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/265.
[48] Bilmen, Ö.Nasuhi, Hikmet Gonceleri, 263.
[49] Bk. İbn Mâce, mukaddime 17; Münzirî, et-Tergîb ve'l-Terhîb, İlim, hadis no: 10.
[50] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/265-266.
[51] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/266.
[52] Tirmizî, ilim 7; İbn Mâce, mukaddime 18, menâsik 76; Dârimî, mukaddime 24; Ahme b. Hanbel, I, 437, III, 225, IV, 80, 82, V, 183.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/267.
[53] Buharı, cihad 102, 143, fedâilüssahâbe 62, meğazi 38; Müslim, fedâiiüssatıâbe 35; Tirmizî, vitr 1; İbn Mâce, ikame 114; Dârimî, salât, 208.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/267.
[54] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/267-268.
[55] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/268-269.
[56] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/269-270.
[57] Buharî, enbiya 50; Tirmizî, ilim 3.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/270.
[58] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/270.
[59] İbn Mâce, mukaddime 23; Ahmed b. Hanbel, II, 338.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/271.
[60] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/271-272.
[61] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/272.
[62] Aynî, el-Binâye, II, 805.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/272-273.
[63] Müslim, zühd 37; Tirmizî, zühd 27; İbn Mâce, zühd 6; Ahmed b. Hanbel, II, 169, III, 324.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/273-274.
[64] Kehf, (18) 28.
[65] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/274-275.
[66] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/275.
[67] Bk. Bilmen Ö.N,Büyük İslâm İlmihali, 213.
[68] Bk. Abdülkadir İsa, Hakâik Ani'l-Tasavvuf, 132-133.
[69] Bk. Mehmed Zihni, Nimet-i İslâm, 142-144.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/275-277.
[70] Nisa, (4) 41.
[71] Buharî, fedâilül-Kur'an 32; Müslim, salâtül-müsafirîn 248; Tirmizî, tefsir sûre (4) 11.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/277-278.
[72] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/278-279.
[73] Davudoğlu, Ahmed, Sahih-i Müslim Terceme ve Şerhi, IV, 365-366.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/279.

28. KÖLE AZAD ETMEK

"İslam hukukuna nazaran insanlara asıl olan hürriyettir. Bütün insanlar dünyaya hür olarak gelirler. Yalnız muhariblik sıfatı, gayri müslimlerin hürriyetten mahrumiyetini sonuçlandırabilir ve bu mahrumiyet, bilvasıta bunların evlad ve ahvadına da müteveccih bulunabilir.

Müslümanlık yayılmaya başladığı bir devrede bütün milletlerde şiddetli bir surette esirlik usulü mevcut bulunuyordu. Her millet muharebelerde ve sair sebeplerle elde ettiği esirleri öldürüyor veya pek meşakkatli işlerde hayvanlara bile yapılması reva olmayacak bir tarzda istihdam ediyordu. Her millet düşmanın kuvvetini azaltmak, kendi kuvvetini arttırmak için esaret müessesesini yaşatmaya mecburiyet görmekte idi. Kendi varlığını müdafaya mecbur olan İslamiyette bu müesseseyi büsbütün ihmal edemezdi. Çünkü o takdirde hayatı tehlikeye düşmüş, mukabele-i bilmi-sil silahından mahrum kalmış olurdu. Bunun içindir ki, İslamiyetde esaret usulünü kabul etmiş, esirler hakkında icab-ı hale ve düşmanların hareketlerine göre muamele yapılmasını tecviz eylemiş, fakat bu müesseseyi tarihte bir misli görülmemiş bir surette İslaha çalışmış, hürriyet nimetinden mahrum kalanlara karşı büyük bir şevkat ve himaye göstererek bunların haklarına pek çok riayet edilmesini kendi mümtesiblerin emir ve tavsiyede bulunmuş, hürriyetlerini kaybetmiş olan insanları tekrar hürriyetlerine kavuşturmayı esasen bir umde olarak iltizam eylemiştir.

İşte bu yüksek şevkat ve himayeden dolayıdır ki esirleri, köleleri, cariyeleri azad etmek, yani bunları fıtraten haiz oldukları hürriyetlerine kavuşturmak için İslam hukukunda bir çok hükümler mevcut bulunmuştur. Nitekim bu hakikat aşağıdaki meselelerde güzelce anlaşılacaktır.

Ezcümle bazı günahların affı için köle ve cariye azad etmek suretiyle kefarette bulunmak vecibesi de îslamiyetin bu babtaki ulvi gayesini, hürr-yite verdiği büyük kıymeti tecelli ettirmeye kafidir.

"Herhangi bir müsiüman, bir müslüm şahsı azad ederse Allahü Teala hazretleri, onun her uzvu mukabilinde o azat eden zatın bir uzvunu ateşten halas eder". Ne büyük teşvik, ne muazzam mükafat!"[1]

1. Kitabet Anlaşması Yapan (Fakat Vaadettiği) Paranın Bir Kısmını Ödemekte Aciz Kalan Ya Da Ödemeden Ölen Kölenin Durumu

3926... Amr b. Şuayb'm dedesinden rivayet olunduğuna göre Peygamber (s.a.v.) "Hürriyetine kavuşmak için efendisine belli bir para ya da mal vermek üzere) kitabet anlaşması yapan bir köle, vermeyi vaad ettiği şeyden üzerinde (ödenmedik) bir dirhem kaldığı sürece (yine) köledir." buyurmuştur. [2]

Açıklama

Kitabet, mukatebe: Efendi ile köle arasındabir mal üzerine yapılan akiddir. Buna göre köle kendisini efendisinden satın alır. , borcunu ödeyince azad olur. Kitabet akdinden sonra köle kendisi için çalışır, kazandığı mal kendisinin olur.

Mükâtib : Kölesi ile kitabet akdini yapan mevlâ(efendi) idir.

Mükateb : Efendisi ile kitabet akdini imzalamış olan köle demektir.

Cariye olursa "Mukatebe" denilir. Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerif; "İnsanın, henüz borcunun tümünü, ya da taksidinin bir kısmını henüz ödememiş olan kölesini satması caizdir." diyen ulemanın delilidir.

Bu görüşte olan ulemaya göre;; hadis-i şerifte borcunun tamamını ödemeyen mükateb bir köleliğinin devam ettiğinin ifade edilmesi, bu durum da olan mükateb kölenin hala efendisinin malı durumunda olduğunu ve dolayısıyla efendisinin onu satmasına hiç bir engel bulunmadığını gösterir, ayrıca efendisine olan borcunu henüz ödememiş durumda olan mükateb bir kölenin, gerek şahitlikte gerekse lehine ve aleyhine olan cinayet davalarında, mirasta ve hadlerde köle hukukuna tabi olması da efendisinin onu satmasının caiz olduğuna delalet eden diğer bir husustur.

İbrahim en Nehaî ile Ahmet b. Hanbel, mükateb köleyi satmanın caiz olduğu görüşündedirler. Malik b. Enes de bu görüştedir. îmam-ı Şafii'nin eski görüşü böyle idi. Fakat sonradan bu görüşünden dönmüş ve mükateb köleyi satmanın caiz olmadığını söylemiştir. Nitekim İmam Ebu Hanife ile taraftarları da mükateb köleyi satmanın caiz olmadığı görüşündedirler.

Ancak şurasını iyi anlamak gerekir ki, mükateb köleyi satmanın caiz olduğunu söyleyenler, bu kölenin kalan borcunu yeni efendisine ödemesi halinde hürriyetine kavuşması şartıyla satışı caiz görmektedirler. Yoksa taksitlerini ödemekte olan veya kendisine tanınan süre henüz bitmemiş olan bir köleyi efendisiyle olan kitabet akdini iptal ederek satmanın caiz olduğunu söyleyen hiç bir ilim adamı mecut değildir.

Ayrıca bu hadis-i şerif, henüz borcunu efendisine ödemeden vefat eden mükateb bir kölenin -geride borcunu ödeyecek kadar bir mal bırakmış bile olsa- köle olarak vefat etmiş, dolayısıyla geri kalan malının ve evladının efendisine ait olacağına delalet etmektedir. Ömer b. Hattab, Zeyd b. Sabit, Ömer b. Abdulaziz, Zührî, katade, İmam Şafii, İmam Ahmed bu görüştedir.

Bazılarına göre de bu hadis, satılan bir malın müşteriye teslim edilmeden telef olmasıyla satış akdinin batıl olacağına ve bir mal hükmünde olan mükateb bir kölenin de satıldığı yeni efendisine teslim edilmeden önce ölmesiyle bu satışın hükümsüz kalıp kölenin hür bir insan olarak ölmüş sayılacağına ve geride kalan malında efendisinin hiç bir hakkı kalmayacağına delalet eder.

Hz. Ali ile Abdullah b. Mes'ud da; eğer mükateb köle ölürken geride efendisine olan borcunu ödeyecek kadar bir mal bırakarak ölmüşse bu köle hür olarak ölmüş sayılır. Eğer geride kalan mal efendisine olan borcundan daha fazla olursa bu fazlalık miras olarak kendi; hür çocuklarına kalır, görüşündedirler. Ata ile Tavus, en- Nehaî el-Hasen, İmam Ebü Hanî-fe ve taraftarları ile imam Mâlik de bu görüştedirler.

Yine bu hadis-i şerif, efendisine olan borcunu ödeyen kölenin hürriyetine kavuşmuş olacağına delalet etmektir. Hürriyetine kavuşan köle ile efendisi arasında mevle'l-ıtâka bağı meydana gelir. Yanı, bu kölenin zevilerham da dahil olmak üzere hiç bir yakını bulunmaması halinde mallarına eski efendisi varis olur.[3]

3927... Amr b. Şuayb'ın dedesinden rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "Hürriyetini geri amak için efendi-siyle yüz ukiyye (vermek) üzere kitabet akdi yapan bir köle bunu öder de (üzerinde ödenmedik) sadece on ukkıye kalırsa o (yine) köledir. Yüz dinar üzerine anlaşıp da on dinarı ödemeyen köle de yine köledir."[4]

Ebu Davud dedi ki: (Bu hadisin senedinde bulunan Abbas el-Cüreyri o, (gerçekten) Abbas el-Cüreyri olamaz. (Hadis alimleri) bunun bir yanlışlık olduğunu ve başka bir ravi olabileceğini söylediler.[5]

Açıklama

Ukıve: Bir ağırlık ölçüsüdür. Dilimize okka olarak geçmiştir. Bir ukiye kırk dirhemdir. Memleketimizde bir dirhem 3,2 gram olarak bilindiğine göre bir ukiyye 40X 3, 2= 128 gramdır.

Hadis-i şerif; "mukateb köle efendisine olan borcunun tümünü ödemedikçe bu borcunun ekserisini ödemiş bile olsa köle sayılır." diyen cumhur ulemanın delilleridir. Hanefilerle Şafiiler ve İmam-ı Malik de bu mevzuda cumhuru ulema içerisinde yer almaktadır.

Ali (ra), borcunun bir kısmını ödeyen mukateb kölenin, ödediği mal nisbetinde vücudunun kölelikten azad olacağını söylemiştir.

Ebu Bekir, Kâdî ve Hanbelilerden Ebu'l Hıtab'a göre ise, borcunun dört de üçünü ödeyip de kalanım ödemekten aciz kalan bir mukateb köle hümyetine kavuşmuş olur.

Delilleri ise, "Mukâtebe diyet, veya miras düşerse, kendisinden azad edilebileceği miktara göre miras alır. Mukatebin diyeti ise bedelinden ödemiş olduğu hisse nisbetinde hür diyeti, geri kalan hisse nisbetinde de köle diyeti olarak verir."[6]

Mealindeki hadis-i şeriftir. Ancak bu hadis cumhura göre bir önceki hadisle neshedilmiştir. Fakat, ihbarı cümlelerde nesh olmaz gerekçesiyle cumhurun bu görüşüne itiraz etmiştir. Hz. Ömer ile Hz Ali'ye göre ise borcunun yarısını ödeyen mukateb, kölelikten kurtulur. en-Nebai de bu görüştedir.

Abdullah b. Mes'ud'a göre, eğer bu köle borcundan kendi değeri kadarını ödediği halde yine de borcu bitmemişse, borçluluktan kurtulmamış demektir.[7]

3928... Ümmü Seleme'nin mukateb kölesi Nebhân'dan rivayet olunduğuna göre; kendisi, Ümmü Seleme'ye şöyle derken işitmiş:

Resulullah (s.a) bize dedi ki:

"(Ey kadınlar topluluğu), birinizin bir mukateb kölesi varsa ve bu kölenin yanında (size olan borcunu) ödeyecek kadar da mal varsa artık o bu köleye karşı (çarşafıyla) örtülü bulunsun."[8]

Açıklama

Ümmü Seleme (r.a) Hz. Peygamber (s.a.v.Vm mübarek zevcelerindendir. Nebhan (r.a) ise onun kölesidir.

Bu hadis-i şerif, sahibesiyle kitabet anlaşması yapan erkek bir kölenin, sahibesine olan borcunu ödeyecek kadar bir malı temin etmesi halinde bu parayı henüz teslim etmemiş bile olsa derhal hürriyetini kazanmış olacağını ve artık bu kölenin o evin halkı olmaktan çıkıp ecnebi bir erkek haline geleceğini; binaenaleyh, eski hanımefendisinin, ecnebi erkeklere karşı nasıl örtünüyorsa buna karşı da öyle örtünmesi gerektiğini ifade etmektedir.

Görülüyor ki, bu hadis-i şerif, mukateb bir kölenin borcunun tümünü efendisine ödemedikçe kölelikten kurtulmuş olmayacağını ifade eden 3927 numaralı Amr b. Şuayb hadisine zahiren aykırı düşmektedir. Bu mevzuda Sübülü's- Selam'da şöyle denilmektedir:

"Bu hadis-i şerif iki meseleye delildir:

1- Mükâteb (efendisi ile kitabet akdi imzalayan köle), kitabet akdi gereği ödemesi icab eden borcunu ödeyecek kadar mala sahip olursa hür hükmündedir. Artık sahibi kadınsa mukatebden kaçınması icab eder.

Bu hadis, Amr b. Şuayb hadisine muarız ise de İmam Şafii bu iki hadisin arasını bulmuş ve "Ümmü Seleme hadisi Peygamber (s.a.v.)'in zevcelerine mahsustur. Mukatebleri kitabet bedelini bulursa henüz fiilen ödememiş bile olsa onlar mukateblerden kaçınacaklardır, Nitekim Hz. Zem'a (r. anha)'ya İbn Zem'a'nın yanına çıkması men edilmişti. Halbuki, "Çocuk döşeğe aittir." buyurulmuştu." demiştir.

Bazıları iki hadisin arasını şöyle bulmuştur: Amr b. Şuayb hadisinden murad; mukatebin zimmetinde bir dirhem dahi borç kaldığı müddetçe o köledir, demektir. Ümmü Seleme hadisi ise, bütün borcunu ödeyecek malı

bulmuş da henüz teslim etmemiş mukatebe mahsustur. Vakıa Ümmü Seleme'den: "Biriniz kölesini mukâtep yaparsa üzerinde kitabet bedelinden bir şey kaldığı müddetçe köle, sahibesini görsün fakat kitabet borcunu ödedimi artık sahibesi onunla ancak perde arkasından konuşsun." mealinde bir hadis vardır. Fakat bu hadis zayıftır. Mevzumuzu teşkil eden Ümmü Seleme hadisine muaraza edecek kadar sağlam değildir.

2- Hadisin mefhumu muhalifinden bir kölenin köle olarak kaldığı müddetçe sahibi olan kadına bakabileceği anlaşılmaktadır. San'anî, selefin ekseri uleması ile imam Şafii'nin bu görüşte olduğunu söyler.

Hanefi kitaplarından Hidaye isimli kitapta şöyle denilmektedir:

Kölenin hanımefendisine bakması caiz değildir. Ancak ecnebi bir kimsenin bakabileceği yerleri müstesna, İmam Malik; köle mahrem (ev halkı) gibidir, demiştir. İmam Şafii'nin iki kavlinden biri budur. Onların delili, "Kadınların sahibi olduğu kimselere görünmeleri müstesnadır."[9] ayetitidir. Aklî delilleri ise görme ihtiyâcının muhakkak (kaçınılmaz) oluşudur. Çünkü köle hanımefendisinin yanına izinsiz girer. Bizim delilimiz şudur: Köle ne mahremdir, ne de koca hükmünde olan bir erkektir. Hanımefendisi ile bilcümle (bazı suretlerde) nikahlanması caiz olduğundan ona karşı şehvet duyacağı muhakkaktır. Onun yanına girme ihtiyacı ise muhakkak değil noksandır. Zira köle evin dışında çıhşır. Ayet-i kerimeden murad ise, cariyelerdir. Said, Hasan ve başkaları; sakın Nur suresi sizi aldatmasın, çünkü o köleler için değil cariyeler hakkında nazil olmuştur, demişlerdir.

İhtiyar isimli eserde şu satırları okuruz: Hammefedisine nisbetle köle ecnebi gibidir. Çünkü ecnebinin fitnesinden ne kadar korkuluısa kölenin fitnesinden o kadar korkulur. İhtilatı haram kılan naslar mutlakdır."[10]

Bezlul-Mechud yazarının açıklamasına göre, mevzumuzu teşkil eden hadisteki "örtünün" emri, mahrem yerlerini kapatıvermekle yetinmesin, ecnebilerin huzuruna çıkarken örtündüğü gibi örtünmede aşırı davransın demektir. Bu bakımdan bu emirdin borcunu ödeyecek duruma gelmeyen bir kölenin karşısına hanımefendisinin açık saçık çıkabileceği manası çıkarılamaz. Ancak aşırılığa varmadan örtünmek suretiyle de kölesinin karşısına çıkabileceği manası anlaşılabilir.[11]

Bazı Hükümler

1- Mukateb köle tüm borcunu ödemedikçe, kölelikten kurtulmuş olmaz.

2- Köle hanımefendisinin mahremidir. Bu yüzden hadis Şanilerin .delilidir.

3- Arkasında borcunu ödeyecek kadar mal bırakan mukateb köle mir olarak Ölmüş sayılacağından evladı da hürdür. Borcundan arta kalan mal

da evladına kalır.

4- Köle sahibi mukateb köle hususunda çok dikkatli davranmalı, onun her an borcunu ödeyip hürriyetini kazanabilme hakkına sahip olduğunu unutmamalı ve hürriyetini ona vermeye hazır olmalıdır.[12]

2. Kitabet Akdinin Bozulması Halinde Mukateb Kölenin Satılabileceği Konusunda Gelen Hadisler

3929... Aişe (ranha)'nin Urve'ye verdiği habere göre: (Bir gün) Berire (efendisiyle imzalamış olduğu) ve (henüz) borcundan-bir şey ödemediği kitabet anlaşmasında kendisine yardımcı olmasını rica etmek üzere Aişe'ye gelmiş. Aişe de ona, "Efendilerine dön, eğer senin velâ (y-ı ıtak)'m bana ait olmak üzere (senin bu) borcunu senin yerine ödememe razı olurlarsa (bunu) yaparım" demiş. (Bunun üzerine) Berire (gidip) efendilerine bunu anlatmış, (fakat onlar bunu) kabul etmemişler ve, "Sana (yapacağı bu işin sevabını Allah'dan) umarak vela (hakkı) da bizim olmak üzere (yaparsa) yapsın" demişler.

Bunun üzerine (Hz. Aişe) durumu Resulullah (s.a.v.)'a arzetmiş. Resulullah (s.a.v.) da ona:

"Sen (bu cariyeyi) satın al ve hürriyetine kavuştur. Onların ileri sürdüğü şartların hiçbir önemi ve geçerliliği yoktur. (Çünkü) vcla ancak hürriyete kavuşturan kimseye aittir." buyurmuş. Sonra (ayağa) kalkarak şöyle demiş:

"Bu insanlara ne oluyor da Allah'ın Kitabında olmayan birtakım şartlar ileri sürüyorlar. Allah'ın Kitab'ında bulunmayan bir şartı ileri sürmek suretiyle bir akit yap)miş olan kimse için (Bu şarta uyulmasını isteme hakkı) yoktur. İsterse bu şartı yüz defa kabul ettirmiş olsun. (Çünkü Kur'an-ı Kerim'de bulunan) Allah'ın şartlan hakkın ve sağlamlığın ta kendisidir."[13]

3930... Urve (r.a.)'dan rivayet olduğuna göre; Aişe (ranha) şöyle demiştir:

Berire kitabet anlaşmasında (kendisine) yardım istemek üzere (yanıma) geldi ve, "Ben (kendilerine) her sene bir okka (kırk dirhem gümüş, ödemek şartıyla) dokuz okkaya kitabet anlaşması yaptım, bana yardım et" dedi. (Hz. Âişe sözlerine devam ederek) dedi ki: (Ben de kendisine) : "Eğer efendilerin (senin taksitlerini) bir defada ödememe ve (Senin) velân bana ait olmak üzere seni hürriyetine kavuşturmama razı olurlarsa (ben bu işi yaparım" (cevabını verdim).

Bunun üzerine efendilerine gitti.

(Ebu Davud der ki: Hadisin bundan sonraki kısmında ravi Hişam bir Önceki İbn Şihab ez-Zühri hadisinin aynısını rivayet etti. (Ancak bir önceki hadiste geçen) Peygamber (s.a.v.)'in sözünün sonuna ilâveten şunları rivayet etti: "(Bu insanlara ne oluyor da birisi (kalkıp kendi kafasından)'^ falanca (bu köleyi azad etmekten doğan) velâ (hakkı) bana aittir, diyebiliyorlar.Velâ (hakkı köleyi bizzat) hürriyete kavuşturan kimseye aittir."[14]

Açıklama

Velâ: Dostluk ve yardım manasına gelir. İslâm miras hukukunda iki çeşit velâdan bahsedilir:

1- Köle Azad etmekten doğan velâûl-İtâka

2- Akitleşmeden doğan Velâü'l-muvalet: İki kişinin yek diğerine varis, koruyucu ve diyet Ödemede yardımcı olmak üzere anlaşmalarından doğan hukuki münasebettir. Cumhura göre İslam'dan sonra bu münasebet hukukiliğini kaybetmiştir.[15]

Kitabet kelimesini 2926 nolu hadisin şerhinde açıkladık.

Hattabi'ye göre 3929 numaralı hadis-i şerif mukateb köleyi satmanın caiz olduğuna dalalet etmektedir. Çünkü Hz. Peygamberin Hz. Aişe'ye "Sen (onu) satın al" buyurması bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Bu-hususta cariyenin bu satışa razı olup olmaması, taksitlerinin bir kısmını ödeyip Ödeyememesi, taksitlerini ödemekten acze düşüp düşmemesi de önemli değildir. Çünkü "Sen (onu) satın al" emri mutlak bir emirdir.

Mukateb köleyi satmayı caiz görmeyenler ise, Berîre'nin satılışının kendi isteğiyle ve kendini hürriyete kavuşturmak ve mevcut kitabet akdini bozmak gayesiyle yapıldığını ve bu şartlan taşıyan bir mukateb, köle satışınmsa mûkatep köle satışı anlamına gelmeyeceğini iddia etmişlerdir.

Bazıları da efendileri Berîre'yi kalan taksitlerinin zamanı gelinceye kadar kendisinden alınması karşılığında Hz. Aişe'ye sattıklarım, bunun da mukateb köle satmak anlamına gelmediğini ve dolayısıyla mukateb köle satmanın caiz olmadığını iddia etmişler ve metinde geçen, "Eğer senin velan bana ait olmak üzere, bu borcunu senin yerine ödememe razı olursa bunu yaparım." anlamındaki cümlenin de buna dalalet ettiğini söylemişlerdir.

Oysa bu cümlede mukateb bir köleyi, ödenmemiş taksitleri karşılığında satmanın caizliğine delalet eden bir ifade yoktur.

Diğer taraftan Hz. Peygamber'in henüz teslim alınmadık bir şeyin taşınışını yasaklamış olması da bu iddianın asılsızlığını isbat için yeterli olduğu gibi, metinde geçen; "Sen onu satın al ve azad et." anlamında iki cümle buradaki satın alman şeyin Berîre'nin ödenmemiş taksitleri olmayıp kendisi olduğu, diğer bir ifadeyle mukateb bir köle olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Şeyh Takıyyûddin'in açıklamasına göre, mukateb kölenin satılıp satılmayacağı konusunda üç görüş vardır:

1- Mütakeb kölenin satılması caizdir.

2- Caiz değildir.

3- Satın aldıktan sonra azad etmek niyetiyle caizse de, hizmette kullanmak caiz değildir.

Mükatebin satışını caiz görenlerin delili mevzumuzu teşkil eden 3929 numaralı hadis-i şeriftir.

Ata, İbrahim, en-Nehâi, İmam Ahmet ve bir rivayette İmam Mâlik bu görüştedirler.

İmam Ebû Hanife, İmam Şafiî ve İmam Mâlik bir rivayete göre mükâteb kölenin satışının caiz olmadığını iddia etmişlerdir. İbn Mes'ud ile Râ-bia da bu görüştedirler. Çünkü o, taksitlerini ödemekten âciz kalıp Ödemeyeceği için kitabet akdi bozulmuştur. Dolayısıyla satılırken mukateb köle değil, kitabet akdi olmayan bir köle olarak satılmıştır.

Hattâbi bu hususta şunları demiştir:

"Bazı kimseler, metinde geçen "Sen onu satın al ve hürriyetine kavuştur" cümlesinin Hz. Peygamberin, Hz. Aişe'yi Berîre'nin sahiplerine verdiği sözün aksine hareket etmeye ve onları aldatmaya teşvik eden bir cümle olması itibariyle bu hadis'i sahih bir hadis olmayacağını iddia etmişler.

Oysa bu cümlede böyle bir mana yoktur. Berîre'nin efendileri, İslam'ın velâûhtâka hakkının bizzat köleyi azad eden kimseye ait olduğuna dair hükmünü bilmiyorlar ve Hz. Aişe'nin satın alarak azad etmek istediği Berîre'nin azad ettikten sonra doğacak olan vela hakkının kendilerine ait olmasını istiyorlardı.

Bana erişen bir habere göre Yahya b. Eksem mevzumuzu teşkil eden bu hadis'i yanlış anladığı için onun asılsız olduğunu söylermiş.

Bu hadis-i şerif bir de Urve b. Hişâm tarafından rivayet edilmiştir. Urve'nin rivayetinde fazla olarak bir de, "Sen onlara vela hakkının kendilerine ait olmasını şart koş" anlamında bir cümle bulunmamaktadır. Musannif Ebû Dâvûd bu hadisi sünenine alırken sözü geçen cümleyi almamıştır. Çünkü içerisinde bu cümle bulunmayan rivayetler, bu cümlenin bulunduğu rivayetlere nisbetle daha sağlam ve tercihe şayandır.

Şayet bu cümlenin hadiste bulunduğu kesinlikle belli olsa bile onun. "Sen onların hakkının kendilerine ait olması için ileri sürecekleri şartlan kabul ediver. Çünkü onların ileri sürecekleri bu şartların hiç bir Önemi yoktur. Önemli olan Allah'ın koymuş olduğu şartlardır. Allah'ın şartlarına göre ise velâ hakkı köleyi azad edenindir." şeklinde te'vil edilmesi gerekir. Şafii imamlarından Müzeni'ye göre; bu cümlede geçen "li" harfi cerri-niri "ala" manasında kullanıldığını, binaenaleyh bu cümlenin "Sen velâ hakkının onların aleyhine olmasını yani senin olmasını şart koş" anlamına geldiğini söylemiş ve "lanet onların üzerinedir"[16] ayet-i kerimesinde "li" harfi ceninin bu şekilde kullanıldığını delil göstermiştir.

Bezlül-Mechud yazarının açıklamasına göre, İmam Şafii de bu cümlenin aslında sağlam bir rivayete dayanmadığı görüşündedir. Bazılarına göre Hişam bu cümleyi lafız olarak değil mana olarak rivayet ettiği için böyle bir yanlışlığa sebep olmuştur. Bu "şart koş" emrinin "açıkla" anlamında kullanılmış olduğunu iddia edenler vardır. Bu takdir de hadisin manası şöyle olur: "Berîre'yi onlara açıkla." Ancak İmam Nevevî bu tevili doğru bulmamıştır. Hattabi'ye göre; metinde geçen "Bu insanlara ne oluyor da Allah'ın Kitabıında olmayan (birtakım) şartlar ileri sürüyorlar?" cümlesi, aslında "Allah'ın Kitabında lafzen ve nassen zikredilmeyen şartlan nasıl ileri sürebiliyorlar?" anlamında kullanılmış değildir. Bu cümle; "Bu insanların ileri sürdüğü şartlar Allah'ın Kur'an'daki hükmüne uygun değildir. Allah'ın Kur'an'daki hükmüne göre, insanlar arasındaki ihtilafların çözümünde Sünnete başvurmaları gerekmektedir. Çünkü Sünnet Kur'an'm tefsiri durumundadır. Hz. Peygamber'in Sünnetine göre de velâ hakkı azad edenindir." anlamında kullanılmıştır.

İmam Şafii'ye göre bu hadis-i şerif, bir köleyi azad edilmesi şartıyla satmanın caiz olduğuna delalet etmektir. Ancka bu mana hadisin lafzında sefahatle anlaşılmış değildir. Fakat hadisin ortaya koyduğu neticeden anlaşılmaktadır.

Şöyle ki, aslında Hz.Berîre'nin efendileri ile Hz. Aişe arasındaki anlaşmada velâ şartı bulunmaktadır. Azad etmeden velâ bulunmayacağına göre Hz. Berire'nin efendileri Hz. Aişe'nin onu azad edeceğini biliyorlardı demektir. Bu durum söz konusu akitte azad etme şartının da bulunduğunu ve bunun caiz olduğunu gösterir.

3930 numaralı hadiste, Berire'nin efendisiyle dokuz ukıyeye pazarlık yaptığı ifade edildiği halde , bazı rivayetlerde beş ukıyeye pazarlık yaptığı ifade edilmektedir.

Hadis şeriflerinin açıklamasına göre, her iki rivayet de doğrudur. Ancak dokuz ukıyeden bahsedilen rivayetlerde, üzerinde anlaşılan miktarın tümünden bahsedilmekte; beş ukıyeden bahsedilen rivayetlerde ise dört sene içerisinde dört ukıye ödendikten sonra kalan beş ukıyeden bahsedilmektedir. Bu bakımdan söz konusu rivayetler arasında bir çelişki olduğu zannedilmemelidir.[17]

Bazı Hükümler

1- Velâ hakkı azad edene aittir, bu hususta ittifak vardır.

2- Mukâteb köle satılabilir.

3- Köle ve cariyenin azad edilmesini şart koşarak satmak caizdir. İmam Şafii bu görüştedir. Ancak İmam Ebu Hanife bunu caiz görmemektedir.

4- Satışta ileri sürülen her şart satışı ifsad etmez.

5- Bir bidatin zuhurunda devlet başkanının bir hutbe irad ederek halkı bu hususta uyarması müstehabtır.

6- Kocası dururken cariyeye kitabet akdi yapmak caizdir.

7- Münkeri önlemek için mübalağa ve şiddet göstermek caizdir.

8- Cariyenin kocası köle ise karışını kitabet akdi yapmaktan men edemez.

9- Evli bir cariyenin satılması boşanma değildir.

10- Sahibi, mukatebin başkalarından isteyerek tedarik ettiği kitabet taksitlerini kabul edebilir.

11- Köle ve cariyenin haberi makbuldür.[18]

3931... urve d. ez-ZAioeyrtien rivayet olunduğuna göre;; Aışe (r, arına) şöyle demiştir:

Cüveyriye bin e3-Haris b. el-Mustalik, (Beni Mustalik gazvesi sonunda) Sabit b. Kays. b. Şemmas'm yahutta (Sabit'ın) amcası oğlunun hissesine düşmüş ve (onunla) kendi üzerine bir kitabet anlaşması yapmıştır. (Cüveyriye) gözlerin kendisine takılıp kaldığı çok güzel bir kadındı.

Aişe (r, anha) (sözlerine devam ederek) dedi ki: (Cüveyriye, yaptığı) kitabet anlaşmasında (yardım) istemek üzere Resulullah (s.a.v.)'a geldi. Kapı (ya kadar gelip de ora) da durunca kendisini gördüm. Fevkalade güzelliği ile Hz. Peygamberin dikkatini çekeceğini düşünerek) durumundan hoşlandım. (Benim onda) gördüğümü Resulullah (s.a.v.)'ında göreceğini anladım.

Cüveyriye, Hz. Peygambere hitaben:

Ey Allah'ın Resulü, ben (esir aldığın Mustalik oğullarının başkanı) Ha-ris'in kızı Cüveyriye'yim. Benim (şu andaki) durumum sana gizli değildir. Ben Sabit b. Kays b. Şemmas'ın hissesine düştüm. Kendi hakkımda bir kitabet anlaşması yaptım. Sana (bu) anlaşmada (bana yardımcı olmanı) istemek için geldim, dedi. Resulullah (s..a.v.) da:

"Senin için bundan daha hayırlısına (bir istek) var mıdır?" karşılığını verdi. (Cüveyriye):

"O nedir ey Allah'ın Resulü? diye sordu. (Hz. Peygamber de):

"Senin kitabetini (n bedelini) öderim, (sonra azad edip) seninle evlenirim." cevabını verdi. (Cüveyriye de), "Kabul ettim" dedi. (Hz. Aişe sözlerine devamla şöyle) dedi: Halk Resulullah (s.a.v.)'ın Cüveyriye ile velçndiğini işittiler. Bunun üzerine, ellerinde bulunan esirleri serbest bırakmaya başladılar, onları azad ettiler, ve; "(Bunlar) Resulullah (s.a.v.)'ın hanımı tarafından yakınıdırlar, demeye başladılar. "Biz kavmi için Cüveyriye'den daha yararlı bir kadın görmedik. Onun sayesinde Mustalik oğullarından yüz (kadar) halkı hürriyetine kavuşturuldu.

Ebû Davud dedi ki; Bu hadis velinin (velisi olduğu kızı) kendisi ile evlendirebileceğine dair kuvvetli bir delildir.[19]

Açıklama

Hz. Cüveyriye, Beni Mustalik kabilesi başkanı Haris'in kızı idi. Bu kabilenin Hendek Savaşı Arefesinde müslümanlara karşı harp hazırlıklarına başladığı haberi alındığı için Hz. Peygamber hicretin 5. yılının Şaban ayında[20] aniden bu kabile üzerine yürüyüp onları mağlup etmiş, ekseriyeti kadın ve çocuk olmak üzere yüz kadar esir almıştır.

Hz. Cüveyriye validemiz de esirler arasında bulunuyordu. Metinde de anlaşıldığı üzere, esirlerin taksim neticesinde Sabit b. Kays'ın payına düştü, Fakat kendi rızası üzerine Hz. Peygamber onu sahibinden satın alıp hürriyetine kavuşturdu. Sonra da onunla evlendi. Hz. Cüveyriye zühd ve takvası, namaz ve oruçla haklı bir şöhret kazanmıştır. Hicretin 57. yılında vefat etti. O da Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'den bazı hadisler rivayet etmiştir.[21] Hz. Peygamberin, kendisine maddi yardım istemek için gelen Hz. Cüveyriye'ye bakıp onun güzelliğini görmesi, Hz. Cüveyriye'nin o sırada henüz cariye olmasındandır. Çünkü cariyenin yüzüne bakmak mubahtır.

Ayrıca Hz. Peygamber, evlenmek istediği için de ona bakmış olabilir.

Bilindiği gibi bir kimsenin evlenmek istediği bir kadına bakmasında hiçbir sakınca yoktur, isterse bu kadın hür olsun.

Avnül-Ma'bud yazarının açıklamasına göre; Cüveyriye Sabit b. Kays ile dokuz ıkıye karşılığında kitabet akdi yapmıştır. Hz. Peygamber, Kays'a Cüveyriye'yi kendisinden satın almak istediğini bildirince Sabit bu isteği memnuniyetle kabul etti. Hz. Peygamber de onu satın alıp hürriyetine kavuşturdu, sonra da kendisiyle evlendi.

Üsdü'l-Gâbe'de açıklandığı üzere; Hz. Cüveyriye, Hz. Peygamber ile evlenmeden önce babası gelip kızının serbest bırakılmasını Hz. Peygamberden rica etmiş, Hz. Peygamber de ona; kızını muhayyer bıraktığını, eğer gönlünü yapabilirse götürüp gideceğini bildirmiş. Fakat Cüveyriye Hz. Peygamber'i tercih ettiği için babası onu götürmemiştir. Sağlam se-nedle rivayet edilen bu habere göre Hz. Cüveyriye'nin Nikahında babası da hazır bulunmuştur.

Ancak mevzumuzu teşkil eden hadiste Hz. Cüveyriye'nin nikahında mehirden ve şahidden hiç söz edilmemektedir. Gerçekten bu nikahın mehirsiz ve şahitsiz kıyılmış olduğunu kabul etsek bile bunda bir gariplik yoktur. Çünkü vekilsiz, mehirsiz ve şahitsiz nikahın Peygamber'e ait özel bir durum olması mümkündür. Nitekim İbn Reslan bu hadisin, Hz. Peygamber'in velisiz, mehirsiz ve şahitsiz olarak nikahlanmasımn caiz olduğuna delalet ettiğini söylemiştir.

Katâde de vekilsiz ve şahitsiz olarak bir kadını nikahlamanın Hz. Peygambere ait özel bir durum olduğunu söylemiştir.[22]

Bazı Hükümler

1- Mukateb köleyi satmak caizdir.
2- Cariyeye bakmak mubahtır.
3- Bir kimsenin evlenmek isteği kadına bakması caizdir.
4- Bir velinin, velisi olduğu ve nikahlanması kendine haram olmayan bir kızın nikahını kendisine kıyması caizdir. Resulü ekrem Efendimiz devlet reisi olması hasebiyle herkesin velisi hükmünde olduğundan Hz. Cüveyriye'yi kendisine nikahlarken aynı zamanda onun velisi durumunda olması buna delalet eder. Ancak Hz Cüveyriye'nin nikahı kıyılırken yanında kendi yakınlarından birinin bulunmamış olması, bir kadının kendi kendinin velisi olup nikahlanmak için bir veliye muhtaç olmadığı anlamına gelebilir.[23]

3. Şartlı Olarak Hürriyetine Kavuşturma

3932... Sefine (r.a)'dan rivayet olunmuştur; dedi ki: Ben Ümmü Selemenin kölesi idim. (Bir gün bana);
Seni azad etmek isterim. (Fakat) yaşadığın sürece Resulullah (s.a.v.)'a hizmet edeceksin; dedi. Ben de:
Sen bana (bunu) şart koşmasan bile ben (yine de) yaşadığım sürece Resulullah (s.a.v.)'a (hizmet) den ayrılmam; cevabını verdim.
Bunun üzerine beni azad etti. Ve (Hz. Peygamber'e, yaşadığım sürece hizmet etmemi de) bana şart koştu.[24]

Açıklama

Hattâbî'nin açıklamasına göre; buradaki şart vaad manasında kullanılmıştır. Ve akidden sonra koşulmuştur. Bu bakımdan bu şarta uyulmadığı takdirde akid bozulmaz. Fıkıh ulemasının ekseriyeti bu görüştedir. Çünkü azad etme akdi tamam olduktan sonra bu şartın kölesiyle ilgili bir yeri kalmamıştır. Hürriyete kavuşan bir kimsenin kazancı ve menfaatleri sadece kendisine aittir. Başkanın bunlarda bir tasarruf hakkı olmaz. Bir başkası onun malından veya menfatinden ancak bir kira yoluyla faydalanabilir.

Şerhu's-Sünne isimli eserde ise şöyle deniliyor: "Eğer bir kimse kölesini azad etmeden önce belli bir süre kendine hizmet etmesini şart koşar da köle de kabul ederse bu şart geçerli olur. Fakat ebediyyen hizmet etmek üzere koşulan bir şart geçerli değildir. Kölenin böyle bir şartı kabul etmesi halinde kendisi derhal hürriyetine kavuşmuş olur. Fakat köle olarak kendisinin bedelini efendisine ödemesi üzerine borç olur. Ona hizmet etmesi gerekmez. Fakat akidden sonra ileri sürülmüş olan bir şart köle tarafından kabul edilmiş de olsa geçerli olmaz ve köle üzerine hiç bir şey lazım gelmez."

Şevkani'nin Neylü-1 Evtâr'daki açıklamasına göre; bu hadis şarta bağlı olarak yapılan azad etme akdinin sahih olduğuna delalet etmektedir. îbn Rüşd de bu görüştedir. İbn Rüşd'ün açıklamasına göre: bir kimse kölesine, mesela iki sene hizmet şartıyla kendisini azad ettiğini söylese, köle hu hizmeti yerine getirmedikçe hürriyetine kavuşmuş olamaz. İbn Reslan, İbn Şîrîn ile İmam Ahmed'in bu görüşte olduklarını söylüyor.[25]

Kölenin Kendi Payı Kadar Olan Kısmını Hürriyete Kavuşturması

3933... (Ebu'l- Velîd'in) babası Üsâme b. Umeyr'den rivayet olunduğuna göre
Bir adam bir köle üzerindeki payını azad etmiş ve bu durum Peygamber (s.a.v.)'a haber verilmiş. (Bu haberi işiten Peygamber); "Allah'ın ortağı yoktur." buyurarak kölenin tüm vücudunun hürriyete kavuştuğunu bildirmiş. (Bu hadisin diğer ravisi Muhammed) İbn Kesir, rivayetine (şu cümleyi de) ilave etti: "Peygamber (s.a.v.) de (onun) hürriyetine kavuşturulmasını geçerli saydı."[26]

Açıklama

Hattabi, bu hadis üzerine yaptığı açıklamada şöyle diyor:
"Bu hadis-i şerif, efendilerinden birisi tarafından vücudunun bir kısmı azad edilen bir kölenin, diğer efendisinin de köle üzerindeki hissesini azad edip etmeyeceğine bakılmadan, vücudunun tümünün hürriyete kavuş tu rulduğuna delalet etmektedir. Bu hususta köle üzerinde hissesi o an diğer ortağın buna razı olup olmadığına bakılmaz. Ancak köle üzerindeki birinci hissesini azad eden birinci ortak bu haraketiyle ortağın köle üzerindeki

hissesinin bedelini ona borçlanmış olur. Bu borcunu o anda ödememesi neticeyi değiştirmez. Bu borcunun ödenmesi için köleden çalışması da istenmez. Çünkü Hz. Peygamber onun bir kısmının hürriyete kavuşmaysıyla bütün vücudunun hürriyete kavuştuğunu bildirmiştir. Bu bakımdan bu azadı yapan kimsenin, kölenin kalan kısmının bedelinim ortağına ödeyerek veya ona borçlanarak kölenin vücudunun tümünü azad etmesi gerekir. Zira hadis-i şerifte, Allah için yarısı azad edilen bir kölenin vücudunun kalan kısmına bir insanın sahip olmasının, Allah ile ortaklık yapmak anlamına geleceği ifade edilmektedir.

Ancak bu hüküm, kölenin bir kısmını azad eden ortağın zengin olması halinde geçerlidir. Sözü geçen kişinin fakir olması halinde geçerli değildir. Bu durumda kölenin geri kalan kısmını da azad etmekte mükellef değildir. İbn Ebi Leylâ ile İbn Şübrüme, Süfyân es-Sevrî bu görüştedirler. İki rivayetten en kuvvetli olanına göre İmam Şafii de bu görüştedir. Bu görüşte olan ulemaya göre velaü'l-ıtıka hakkı da köleyi azad eden kimseye aid olur.

imam Malik'e göre, bu durumda ikinci sahibin hissesi birinci sahip tarafından kendisine ödenmedikçe köle asla hürriyetine kavuşmaz. Bu görüş İmam Şafii'den de rivayet olunmuştur. Ancak İmam Şafii bu görüşünden dönmüştür.

imam Şafii, birinci görüşünde köleyi, ikinci görüşünde ortağı göz önünde bulundurmuştur.

İmam Şafii'den, kölenin kalan ikinci yarısını hürriyetine kavuşturmasının o kısmın sahibi olan kişinin isteğine

bağlı olduğuna dair üçüncü bir görüş daha rivayet edilmiştir ki, İmam bu görüşte hem köleyi hem de ikinci ortağı göz önünde bulundurmuştur.

İmam, Ebu Hanife'ye göre ise, ortaklardan biri köle üzerindeki payını azad ettiği zaman bakılır; eğer bu ortak zengin ise diğer ortak köle üzerindeki hissesini azad edip etmemekte muhayyerdir. İsterse o anda ortağı gibi köle üzerindeki hissesini azad eder. Bu durumda Vela-tü'ıtâka hakkı bu iki ortağa ait olur. İkinci ortak köle üzerindeki hissesini bedelsiz olarak azad etmek istemezse bedelini kölenin çalışıp kazanarak kendisine teslim etmesini isteyebilir. Kölenin bu bedeli ödeyememesi halinde bu borcu ortağında kalır. Ortağı bu borcu verince veya köleye ödetince köle tamamen hürriyetine kavuşur. Bu durumda velâ hakkı tamamen köleyi hürriyetine kavuşturan ortağına ait olur."

Bu konuda merhum Ömen Nasuhi Bilmen şöyle diyor:

"Bu hususta yesâr (zengincilik) ve isâr (fakirlik), mu'tıkın (köleyi azad eden kimsenin) ortağına ait hissesinin kıymetini tazmin edebilecek kadar bir mala malik olup olmamasıdır."[27]

3934... Ebû Hureyre (r.a) 'den rivayet olunduğuna göre;; Bir adam bir köle üzerindeki hissesini azad etmiş. Bunun üzerine Peygamber (s.a.v.), (Onun bu) azad işlemini geçerli kılmış ve onu (kölenin) kıymetinin geri kalan kısımda ödemekle mükellef kılmıştır.[28]

3935... (Yine Ebu Hureyre'den) rivayet olunduğuna göre;; Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Kim kendisiyle başkası arasında ortak bir köleyi (hissesi nisbetinde) azad ederse (onun vücudunun tamamını kölelikten) kurtarmak ta ona düşer." (Hadisteki) cümle (lerin rivayeti) İbn Süveyd'e aittir.[29]

3936... (Yine Ehu Hureyre'den) rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Her kim bir köle üzerindeki hissesini azad ederse, eğer malı varsa (kalan kısmın bedelini de) kendi malından (ödemek suretiyle kölenin vücudunun tümünü) hürriyetine kavuşturur." (Bu hadisin senedinde bulunan) ravi İbn-ül-Müsenna, en-Nadr b. Enes'den söz etmemiştir. (Hadisteki) cümle(lerin rivayeti) İbn Süveyd'e aittir.[30]

Açıklama

Ortaklardan birinin aralarında müşterek olan köle üzerindeki hissesini azad edince, kölenin tüm vücudunun hürriyyete kavuşmuş olacağını ifade eden 3933 numaralı hadiste, kölenin tamamen hürriyetine kavuşmasının, ancak bu kimsenin kölenin kalan kısmının bedelini ortağına ödemesiyle gerçekleşmiş olacağını ifade eden3936 numaralı hadis-i şerif arasında bir çelişki yoktur. Çünkü 3933 numaralı hadis-i şerif, kölenin yarısını azad etmesi ile birlikte kölenin kalan kısmını da hemen azad edebilecek maddi güce sahip olan kimse hakkındadır. 3936 numaralı hadis-i şerif ise bu imkana sahip olmadığı halde bir kölenin kendi üzerine düşen kısmını azad eden kimse hakkındadır. Bezü'l-Mechud yazarının bu husustaki açıklamaları şöyledir: "İki kişi arasında müşterek iken vücudunun bir kısmı ortaklarından biri tarafından azad edilen bir köle vücûdunun kalan kısmının" takdir yoluyla tesbit edilen- kıymetini ödemek, yine onun ilk yarısını azad eden ortağa düşer. Her ne kadar bu hususta itilaf yoksa da, yansı azad edilen müşterek bir kölenin kalan kısmının ne zamandan itibaren hür sayılacağı mevzuu ulema

arasında ihtilaflıdır. Cumhuru ulema ile İmam Şafii'nin en sahih olan görüşüne ve Malikilerden bazılarına göre, yarısı azad edildiği andan itibaren kölenin tümü hürriyetine kavuşmuş olur. Delilleri ise Eyyub'un nivayet ettiği, "O artık hürdür." hadis-i şerifidir. Nitekim Taha-vî'de ibn Ebî Zib yoluyla Nafi'den (şu mealde) bir hadis-ı şerif nivayet etmiştir: "onun kalan değerini ödemek de onun bir kısmını azad etmiş olan kimseye düşer. Artık o köle hürdür."

Malikilerin meşhur olan görüşüne göre, bur durumda olan bir köle kalan kısmının kıymeti diğer ortağa Ödenmedikçe hürriyetine kavuşmuş olamaz. Fakat köle üzerinde hak sahibi olan ortak henüz bu hakkını almadan kölenin kalan kısmını azad ediverirse köle o andan itibaren hürriyetine kavuşmuş olur. İmam Şafii'nin bu mevzudaki görüşlerinden biri de budur.

Hanefi mezhebine göre ise, bir köle sahibi, kölenin bir kısmını azad edince, kölenin tümü değil ancak bu kısmı hürriyetine kavuşmuş olur. Artık köle kalan kısmının kıymetini ödemek ve hürriyetini tamamen kazanmak üzere çalışmaya başlar.

İmam Ebu Yusuf ile İmam Muhammed'e göre ise, eğer bu köle iki ortak arasında müşterek ise, vücudunun bir kısmının ortaklardan biri tarafından azad edilmesiyle vücudunun tümü hürriyetine kavuşmuş olur. Bu hüküm, azad eden ortağın fakir olması halinde geçerlidir.

Bu ortağın zengin olması halinde İmam Ebu Hanife'ye göre, şu üç durumdan birini seçmekte muhayyerdir:

1) İsterse ortağı gibi o da kölesi üzerindeki hissesini azad eder.

2) İsterse köle üzerindeki hissesinin kıymetini ortağına ödettirir.

3) İsterse bu kıymeti ödemesi için kölenin çalışıp kazanmasını ister.

Eğer kölenin ilk yarısını ödeyen ortak, kölenin kalan kısmının kıymetini de ödemeyi kabul ederse, o zaman köleden velaü'l-ıtâka hakkının kendisine verilmesini talep etme hakkını elde eder. Eğer ekinci ortak, kalan kısmını kendisi azad ederse, ya da kalan kısmının kıymetini kölenin çalışıp kazanarak kendisine ödemesini isterse o zaman velâ hakkı iki efendi arasında müşterek olur.

Eğer kölenin yarısını azad eden birinci ortak fakir ise, o zaman ikinci ortak şu iki durumdan birini seçme hakkına sahiptir:

1) İsterse o da ortağı gibi köle üzerinde hissesini azad eder.

2) İsterse köle üzerindeki hissesinin kıymetini kölenin kazanıp kendisine Ödemesini ister. Her iki durumda da vela hakkı iki ortağa ait olur.

Bu mevzudaki ihtilaf şu iki esastan kaynaklanmaktadır:

1- Hürriyetin bölünüp bölünmeyeceği konusu: imam Ebû Hanîfe, hürriyetin bölünebileceği esasından hareket ederken, Ebu Yusuf ile İmam Muhammed onun bölünebileceği görüşünden hareket etmişlerdir.Bu mevzuda İmam Şafii de İmam Ebu Yusuf ile İmam Muhammed gibi düşünmektedir.

2- Kölenin ilk yarısını azad eden ortağın zengin olmasının, kölenin ikinci yarınının kıymetini ödemek için kölenin çalıştırılmasına engel teşkil edip etmeyeceği konusu:

İmam Ebu Hanife'ye göre, birinci ortağın zengin olması kalan kısmın ödenmesi için kölenin çalışmasını istemeye engel değildir. İmameyne göre ise engeldir.

Gerçekten hadis-i şeriflerden bazılarında kölenin bu kıymeti kazanması için çalıştırılmasından bahsedilmesi de İmam Ebu Hanife'nin bu görüşündeki isabeti isbat eden delillerdendir. 3934... numaralı hadiste geçen, "ve onu (kölenin) kıymetinin geri kalan kısmını da ödemekle mükellef kılmıştır." mealindeki cümle, "Eğer ortaklardan biri kölenin bir kısmını azad eder, diğer ortağı da kölenin kalan kısmını azad etmezse, birinci ortak zengin olup kölenin kalan kısmını azad etmeyi isterse o zaman kölenin kalan kısmının kıymetini ortağına ödemesi gerekir." anlamında kullanılmıştır.

3935... numaralı hadiste geçen, "onun vücudunun tamamını kölelikten kurtarmak da ona düşer" anlamındaki cümle de, "Eğer onun tümünü hürriyetine kavuşmasını istiyorsa onu kurtarmak ta birinci ortağa düşer. " anlamına gelmektedir.

Bütün bu durumlar, birinci ortağın zengin olması ve kölenin bütün vücudunun hürriyetine kavuşmasını arzu etmesi, diğer ortağın da hissesini azad etmeye yanaşmaması halinde birinci ortağın kölenin kıymetini ikinci ortağa ödeyerek kölenin tüm vücudunu azad etmesi gerekliğini ifade eder. Bu mevzuda ittifak vardır. Ancak bu ifadelerde birinci ortağın fakir olması kölenin kalan kıymetini de kendisine ödemesi için kölenin çalıştırmasını yasaklayan bir engel yoktur. Bu da Ebu Hanife (r.a)'ın bu mevzudaki haklılığını ortaya koyan başka bir husustur."[31]

5- Önceki Hadiste (Yer Alan, Kölenin Hürriyetine Kavuşturulabilmesi İçin Gerekli Olan Parayı Kazanmak Üzere) Çalıştırılabileceğini Rivayet Edenler

(Hadisler)

3937... Ebu Hureyre (r.a)'dan rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurdu:
"Bir kimse kölesinin bir kısmını azad ederse eğer (yeterli) malı varsa (kölenin) bütün (vücud) unu azad etmek

onu üzerine borç olur. Eğer (yeterli malı) yoksa, meşakkat vermemek şartıyla (köle) çalıştırılır."[32]

3938... Ebu Hureyre (r.a)'dan rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:
"Bir kimse bir köle üzerinde bulunan hissesini yahut kendisine düşen payını azad ederse, eğer malı varsa (bu) malıyla köleyi (tamamen) azad etmek onun üzerine borç olur. Eğer malı yoksa köle(nin kıymeti) doğru bir şekilde takdir edilir. (Bu kıymeti kazanıp da öbür) sahibine (ödemesi için) Fazla meşakkat vermemek şartıyla köle çalıştırılır. "Ebu Dâvûd dedi ki: (Yezid b. Zurey ile Nasr b. Ali'nin) ikisinin hadisinde de "meşakkat vermemek üzere çalıştırılır" (sözü) vardır, (fakat) "bu kölenin kıymeti doğru olarak takdir edilir" sözü yoktur.[33]

3939... (bir önceki hadis yine Katâde) senediyle ve mana olarak Said b. Ebî Arube)'den (rivayet olunmuştur. Said'den İbn Ebî Ediyy ile Yahya b. Saîd rivayet etmişlerdir.) Yahya ile İbn Ebî Adiyy'den de Muhammed b. Beşşar rivayet etmiştir.
Ebu Davud dedi ki: Bu hadisi Ravh b. Ubâde de Said b. Ebî Arûbe'den rivayet etti, (fakat kölenin) çalıştırılabileceğinden bahsetmedi. Cerir b. Hâzim ile Musa b. Halef de beraberce Yezid b. Zurey' yoluyla Katâde' den (hadisin) manası rivayet etti ve bu rivayette "kölenin çalıştırılması" (kelimesi)ni de zikrettiler.[34]

Açıklama

Bu babda geçen hadis-i şerifler, sahiplerinden biri tarafından vücudunun bir kısmı azad edilen bir kölenin diğer sahibinin hissesine düşen kısmını azad etmenin de Kölenin vücudunun bir kısmını azâd eden ortağa düştüğünü, eğer bu kimsenin kölenin kalan kısmını azâd edebilecek kadar malı yoksa o zaman gerekli parayı kazanmak üzere kölenin çalıştırılabileceğini ifade etmektedirler. Nitekim biz fıkıh ulemasının bu mevzudaki görüşlerini bir önceki babda açıklamıştık. Bir önceki babda yaptığımız açıklamalardan da anlaşılacağı üzere, mevzumuzu teşkil eden bu babdaki hadisler, bu şartlarda söz konusu paranın temini için kölenin çalıştırılabileceğini söyleyen İmam Ebu Hanife'nin görüşünü teyid ve isbat etmektedir.

Ancak bu hadislerde geçen, "köle çalıştırılır" sözü gerçekten aslından mıdır, yoksa, hadisi rivayet ederken Katâde tarafından söylenmiş ve hadisin metni arasında srkştınlmış bir fetva mıdır?" konusu ulema arasında ihtilaflıdır. Bu meselede merhum Ahmed Davudoğlu şunları nakletmiştir: "Bu babda birçok sözler söylenmiştir. Ezcümle Kadi Iyaz şöyle demiştir:" Buradaki köleyi çalıştırma meselesinin zikredilmesinde ravüer arasında ihtilaf vardır. Dârekutnî diyor ki: "Bu hadisi Şube ile Hişam Katâdeden rivayet etmişlerdir. Bunların ikisi de en mutemed ravilerden oldukları halde çalıştırmayı zikretmem işlerdir. Hemmâm da onlara uyarak çalıştırma meselesini hadisten ayırmış, onu Ebu Katade'nin reyi saymıştır. Hadisi Buharı de bu şekilde tahriç etmiştir, doğrusu dâ budur. Ve Ebu Bekir en-Nisâbûrî'yi "Hemman'in rivayeti ne güzel ve mazbuttur. Katade'nin sözünü hadisten ayrılmıştır," derken işittim..."

Kadı Iyaz; Asîlî ile İbn Kassâr ve diğer bazı ulemanın, "Çalıştırmayı hadisten kabul etmeyenler, kabul edenlerden evladır. Çünkü bu cümle ibn Ömer'den rivayet edilen diğer hadislerde yoktur." dediklerini; İbn Abdil-berr'in de aynı sözü söylediğini; bir başkasının mezkûr cümle hakkında, "Saîd b. Ebî Arûbe onu Katâde'den rivayet ederken bazan söyledi bazan söylemedi." dediğini kaydettikten sonra; "Bu da gösterir ki, mezkûr cümle hadis metninden değildir. Nitekim başkaları da aynı şeyi söylemişlerdir." diyor.

İmam Şafii'nin de aynı görüşte olduğu rivayet edilmiştir. "Köleyi çalıştırma" cümlesini hadisin metninden kabul edenler bunlara cevap vermişlerdir:

İbn Hazm, hadisin otuz sahabiden sabit olduğunu söylemiş, "Bu-haber son derece sahihtir. Binaenaleyh onun ihtiva ettiği ziyadeyi terketmek caiz değildir." demiştir.

Buhari sarihi, Aynî dahi, "Bu hadis, Şafii'nin dediği gibi sabit olmasaydı Buhari ile Müslüm onu Sahihlerinde tahric etmezlerdi." demektedir.

Hasılı ulemadan bazıları Ebu Hureyre hadisini bundan evvelki İbn Ömer rivayetine muhtalif görmüş ve Ebu Hureyre hadisindeki "Köle çalıştırılır." Cümlesini hadisin aslından kabul etmemişlerdir. Kölenin çalıştırılmayacağına, İbn Ömer rivayetine[35] muhalif görmüş, Ebû Hureyre hadisindeki "Köleyi çalıştırma"

cümlesini hadisin aslından kabul etmemişlerdir. Kölenin çalıştırılmayacağına, ibn-i Ömer rivayetiyle istidlal etmişlerdir.

Diğer ulema ise, iki rivayet arasında muhalefet olmadığını, yalnız Ebu Hureyre (r.a) hadisinde "çalıştırılır." Ziyadesi bulunduğunu; bu ziyadeyi Buhari, Müslim ve Tirmizi'nin rivayet ettiklerini, binaenaleyh onun da sahih olduğunu söyleyerek hadisi kendilerine delil göstermişlerdir.

Cumhur ulemaya göre, buradaki çalıştırmadan murad, hissesini azad etmeyen ortağın hakkını ödemek için köleyi çalıştırıp kazandırmaktır. Köle bu parayı kazanıp sahibine ödedikten sonra hür olur. Bazıları, "Bundan murad, hissesi mukabilinde kölenin sahibine hizmet etmesidir." demiştirlerdir.[36]

6. kölenin çalıştırılamayacağını rivayet eden kimseler (in rivayet ettiği hadisler)

3940... Abdullah b. Ömer'den rivayet edildiğine göre; Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Her kim kölesi üzerinde bulunan hissesini azad ederse bu kimse için (kölenin kalan kısmına) adaletli bir kıymet takdiri yapılır. (Yapılan bu takdire göre) ortaklarına (köle üzerindeki) paylarını verir ve (tümüyle onun adına azad edilmiş olur. Eğer (onun, kölenin kalan kısmını azad etmeye yetecek kadar malı) yoksa o zaman (köleden sadece) azatlanan kısmı azad edilmiş olur. (Ortaklarının hissesi yine köle olarak kalır)."[37]

3941... İbn Ömer (r.a)'dan (bir de bir önceki hadisin) manayı (rivayet olundu. Ancak bu rivayetin ravilerinden olan Eyyub) dedi ki: Nafı' (bu hadisi rivayet ederken, Yoksa köleden) azadlanan kısım azad edilmiş olur" sözünü bazan söyledi, bazan da söylemedi.[38]

3942... Şu (bir önceki) hadis İbn Ömer (r.a)'dan (rivayet olunmuştur. Şu farkla ki, bu rivayette) Eyyub (şöyle) demiştir: (Ancak bir önceki adis-te geçen) "Yoksa köleden sadece azadlanan kısım azad edilmiş olur" sözünün (gerçekten) hadisten mi yahutta Nafi'nin söylediği (kedine ait) bir söz mü olduğunu bilmiyorum.[39]

3943... İbn Ömer'den rivayet olunduğuna göre;; Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Her kim kölesi üzerinde bulunan hissesini azad ederse, eğer (kölenin kalan kısmının) bedeline yetecek kadar malı varsa (bu malıda ortaklarına vermek suretiyle kölenin) tümünü azad etmek de ona düşer. (Eğer kendisinde buna yetecek kadar) mal yoksa (köleden sadece onun) hissesi (kadarı) azad olur. (Ortaklarının hissesi yine köle olarak kalır.)"[40]

3944... İbn Ömer (r.a)'dan (bir de bir önceki) İbrahim b. Musa (hadisi)'nin manası (rivayet olunmuştur).[41]

3945... İbn Ömer (r.a)'dan (bir de 3940 numaralı) Ivlalik (hadısm)'m manası (rivayet olunmuştur. Ancak bu hadisin senedinde bulunan Cüveyriye, Malik hadisinde bulunan), "Eğer (malı) yoksa (köleden sadece) azadlanan kısım azad edilmiş olur." cümlesini rivayet etmemiştir, (ibn Ömer'in) bu rivayeti (Malik hadisinin) manasına uygun olarak (devam etmekte) ve "köle onun adına azad edilmiş olur." cümlesiyle sona ermektedir.[42]

3946... İbn Ömer'de rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Her kim kölesi üzerinde bulunan hissesini azad ederse; eğer onun kölenin (kalan kısmının) fiyatına yetecek kadar malı varsa kölenin kalan kısmı da onun malı üzerinden azad edilmiş olur."[43]

3947... Abdullah b. Ömer'den rivayet olurduğuna göre; Peygamber (s.a.v.) ona şöyle demiştir:

"Bir köle iki (kişi) arasında (ortak) olur da ortaklardan biri hissesini azad ederse, (bakılır); eğer zenginse (değerinden) eksik ve ziyade olmamak üzere onun hesabına köleye bir kıymet biçilir, sonra azad edilir."[44]

3948... İbn et-telîbb'in babasından rivayet olunduğuna gör; Bir adam, kölesi üzerinde bulunan hissesini azad etmiş de Peygamber (s.a.v.) ona (kölenin kalan kısmının değerini) ödetmemiş.

Ahmet (b. Hanbel ravi) el-Telibb'i kasdederek, dedi ki: OT (nun ismi) ta iledir. Şu'be peltek olduğu için ta ile sa harfini ayırdedememiş (ve birbirine karıştırmış)tır.[45]

Açıklama

Bu babın başlığı Sünen-i Ebi Dâvûd nüshalarında fark]ı şekiide karşımıza çıkmaktadır. Bezlül-Mec-hud nüshasında "Kölenin çalıştırılabileceğini rivayet edenler" anlamına gelen bir cümleden ibarettir. Bezlü'l-Mechud yazarının açıklamasına göre Müctebâiyye nüshası ile Ahmediyye, Medeniyye, nüshalarında ve Münziri'nin elinde bulunan nüshada da bu başlık böyledir.

Fakat İbn Reslan'ın Müctebâiyye nüshasının haşiyelerinde ve Münzirî'nin üzerinde çalıştığı nüshanın haşiyesinde bu başlık "Kölenin çalıştın-lamayacağı" anlamına gelen bir cümleden oluşmaktadır.

3934-3936 numaralı hadis-I şeriflerin şerhinde de açıkladığımız gibi, ortaklardan biri tarafından yarısı azad edilen bir kölenin diğer yansı diğer ortak tarafından azad edilmeyince, kölenin kalan kısmının değerini sahihlerine ödeyerek azad etme görevi de yine ilk yansım azad eden kimseye düşer. Fakat bu parayı ödemeye gücü yetmezse o zaman nasıl hareket edileceği ulema arasında ihtilaflıdır.

İmam Malik ile İmam Şafii ve İmam Ahmed'e göre, bu parayı kölenin ilk yansını azad eden kimse ödemekle mükelleftir; bu parayı ödemediği takdirde parayı temin etmek için köleyi çalıştıramaz.

İmam Ebu Hanife'ye göre ise, kölenin ilk yarısını azad eden kimse fa-kirse ikinci yarısını da azad etmek için köleyi çalıştırabilir. Nitekim bir önceki babda geçen hadisler de bu görüşü açıkça ifade etmektedir. Her ne kadar 3948 numaralı hadis-i şerifte Hz. Peygamberin, bir kölenin bir kısmını azad eden bir kimseyi diğer kısmını da ödemekle mükellef tutmadığına dair bir ifade varsa da, bu ifadeden o kimsenin kölenin kalan kısmı-nı ödemesi gerekmediği manası çıkmaz.

Çünkü Hz. Peygamber o kimseyi fakirliğinden dolayı bu parayı ödemekten muaf tutmuş olabileceği gibi, ortaklar vela hakkının ona geçmemesi için bu parayı onun ödemesine razı olmadıklarından dolayı bu kişiyi söz konusu parayı ödemekle mükellef tutmamış da olabilir.[46]

7. Nikahı Haram Olan Bir Yakınını Köle Edinmiş Olan Kimse Hakkında (Gelen Hadisler)

3949... Semüre (İbn Cündüp)'den rivayet olunduğuna göre; Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Kim (kendine nikahı) haram olan bir yakın (m)a sahip olursa (şunu bilsin ki yakını olan) o (köle) hürdür."

Ebu Davud dedi ki: Bu hadis'in bir benzerini de Hammâd b. Seleme, Katâde ve Âsim, el-Hasen yoluyla Muhammed b. el-Bekr el-Birsani rivayet etmiştir.

Yine Ebu Davud dedi ki:

(Ravilerden) Hammâd b. Seleme'den başka bu hadisi, (bana) "bunu falanca söyledi" sözünü kullanarak rivayet eden olmamıştır. (Bu bakımdan) bu hadis (in sıhhatin) de şüphe vardır.[47]

3950... Katâde'den rivayet olunduğuna göre; Ömer İbn el-Hattab şöyle buyurmuştur:

"Her kim (kendisine nikahı) haram olan bir yakın (ın)a sahip olursa (yakını olan) o (köle) hürdür."[48]

3951... Katâde'den rivayet olunduğuna göre; el-Hasan (el-Basri) şöyle demiştir:

"Kim (nikahı kendisine) haram olan yakın (m)a sahip olursa (yakın olan köle) hürdür."[49]

3952... (Bir önceki hadisin) bir benzen de el-Hasen (el-Basrî) ile Câ-

bir b. Zeyd'den de rivayet olunmuştur.Ebu Davud dedi ki: "Saîd'in hafıza sı Hammâd'dan daha güçlüdür.[50]

Açıklama

Rahim: Aslında “ana rahmi” amlamına gelir.Fakat burada yakın akraba anlamında kullanılmıştır.Mahrem; ise “haram” demektir. “Rahim mahrem” terkibi ise, nikahı ebediyen haram olan anne, baba, amca, dayı, hala gibi yakın akraba anlamına gelmektedir.

İbnü’l-Esir’in açıklamasına göre; Sahahbe-i Kiram’dan ve tabiundan olan ilim adamları, bu hadis-i şerife dayanarak, “bir kimsenin elinde bulunan ve nikahı kendisine haram olan kadın veya erkek bir kölenin hür olacağının” söylemiştir.

İmam Ebu Hanife (r.a.) ile taraftarları ve İmam Ahmed (r.a.) de bu görüştedir.Yani köle ile efendinin birinin erkek diğerinin kadın olması farz edildiği takdirde aralarında nikah caiz olmuyorsa o köle derhal hür olur.

İmam Şafii'ye göre ise, usul ve furu ile birlikte kardeşler de azad edilmiş olurlar.İmam Nevevi'ni açıklamasına göre, Zahiriye uleması ise, "Hiçbir evlat babanın hakkının ödeyemez.Meğer ki, onu köle olarak bulup da satın alarak azad eyleye" mealindeki 5137 numaralı hadise dayanarak, "Köle sahibi azad etmedikçe köle onun mahreminden de olsa yine kölelikten kurtulamaz" deimşlerdir.

Çoğunluk ailmlere göre ise, usul ve furu denilen anne ve babalar ile çocuklar ve torunlar satın alınır alınmaz hürriyetlerine kavuşmuş olurlar.

Ancak usul ve furu dışındaki akrabaların satın alınmaları halinde hür sayılıp sayılmayacakları konusu ulema arasında ihtilflıdır.

İmam Şafii (r.a.) ve taraftarlarına göre, usul ve furu dışındaki yakınlar sırf satın almakla hürriyetlerine kavuşmuş olmazlar.

İmam Malik (r.a.) sırf satın almakla usul ve furu gibi kardeşeler de hürriyetlerine kavuşmuş olurlar demiştir.

Ebu Hanife (r.a.)'ye göre ise, kendilerine nikah düşmeyen yakınların tümü satın aldıkları andan itibaren hürriyetlerine kavuşmuş olurlar.

Ebu Davud, 3949 numaralı hadisin sonunda ilave ettiği sözlerle bu hadisin merfu ve muttasıl olmadığına işaret etmek istemiştir.Nitekim Beyhaki de haidisn ravisi Hammad'ın hadisi bu şekilde rivayet etmekle hafızası kendisinden daha güçlü olan ravilerin rivayetlerine ters düştüğünü söyleyerek Ebu Davud'un bu görüşünü paylaşmıştır.

İmam Tirmizi de; bu hadisi muttasıl olarak rivayet eden Hammad'dan başka bir ravi bilmediğini söylüyor. Ayrıca Buhari de bu hadisin zayıf olduğuna dikkat çekmiştir. Ali b. El-Medini ise bu hadisin münker olduğunu söylemiştir.

Hafız Münziri'nin açıklamasına göre, 3950-3951 numaralı hadisler mevkuf ve murseİdirler, 3952 numaralı hadis ise mürsel ve münkerdir.

Ancak bu zayıf hadisler birbirini teyid ettikleri için zayıflıktan kurtulup haşen-ligayrihi mertebesine yükseldiklerinden musannif Ebu Davud onları Sünen'ine almıştır.[51]

8. Efendisinden Çocuk Dünyaya Getiren Cariyeleri Azad Etmek

3953... Selame binti Ma'kıl'den rivayet olunmuştur; dedi ki: Cahiliye döneminde amcam beni getirip Ebul-Yeser İbn Amr'm kardeşi Hubab b. Amr'a sattı. Ben ondan Abdurrahman b. el-Hubab'ı dünyaya getirdim. Sonra (Hubab) vefat etti. Bunun üzerine hanımı, "vallahi şimdi (Hub.ab'ın) borcu karşılığında (bu cariyeyi) satacaksınız" dedi. Ben Resu-lullah (s.a.v.)'a varıp;

Ey Allah'ın Resulü, ben Hârice Kays Aylan (kabilesin) den bir kadınım. Amcam beni cahiliye döneminde Medine'ye getirip Ebu'l-Yeser İbn Amr'm kardeşi Hubâb b. Amr'a sattı. Ben ondan Abdurrahman b. el-Hu-bâb'ı dünyaya getirdim. (Şimdi de Hubab ölünce) karısı, Vallahi şimdi (bu cariyeyi Hubab'in) borcu karşılığında satacaksınız diyor, dedim. Resürullah (s.a.v.):

"Htibâb'ın velisi kimdir?" diye sordu. "Kardeşi Ebu'l-Yeser İbn Amr'dir. " diye cevap verildi. Ona (birisini) görder (ipyanına çağır) di, (gelince ona);

"Bu cariyeyi azad ediniz. Bana (ganimet olarak) bir kölenin geldiğini duyduğunuz vakit bana geliniz; bu cariye karşılımda size (o köleyi) vereceğim" buyurdu. Bunun üzerine beni azad ettiler ve (bir süre sonra) Resulullah (s.a.v.)'a (birtakım) köle(ler) geldi. Benim yerime onlara bir köle verdi.[52]

3954... Cabir b. Abdullah'dan rivayet edilmiştir; dedi ki: Biz Resulullah (s.a.v.) ile Ebu Bekir (r.a) dönemlerinde "Ümmüha-tü'l-evlâd" (denilen, bizden bir çocuğu olan cariyeler)! sattık. Ömer (r.a) (halife) olunca bize (bunu) yasakladı, biz de vazgeçtik.[53]

Açıklama

Ümmü Veled: Efendisinden çocuk dünyaya getiren cariye demektir. Çoğulu, "ümmühatü'l-evlâd" gelir. Münziri, bu hadisi rivayet ettikten sonra özetle şöyle der: Bazı alimler şöyle demişlerdir: Sahibinden çocuğu olan cariyeler muhtemelen Resul-i Ekrem (as) zamanında çok az satıldığı için onun bundan haberi olmamış olabilir. Şu ihtimal de vardır, belki ilk zamanlarda bu nevi cariyelerin satılması caiz idi, sonra yasaklandı. Ebu Bekir (r.a) ise

konulan yasağı duymamış olabilir veya onun döneminde bu nevi olay vuku bulmamış olabilir. Çünkü onun dönemi kısa sürdü. Hz. Ebubekir Bu dönemde bir taraftan dinden dönenlerle savaşmakla meşgulken, diğer taraftan islâmi hizmetler konusunda yoğun bir çalışma içerisinde idi. Ömer (r.a) halife iken, bu konu hakkında Resul-i Ekrem (as) tarafından buyrulmuş olan sahih hadisler kendisine intikal edince bu yasağı koydur,"

Avnü'l Mabud yazarı, İbn Kudâme'nin de şöyle dediğini nakleder: "Sahibinden çocuğu olan cariyeyi satmanın caiz olmadığı yolunda sahabelerin icma'i vardır. Hz. Ali, İbn Abbas ve İbn Zübeyr'in bunu caiz gördüklerine dair yapılan rivayet, nakledilen icma'i gölgelemez. Çünkü bu zatların bu görüşten rücü ettiklerinden rivayet edilmiştir.

Bu ifadelerin akabinde konuya ilişkin rivayetler nakledilmekte ise de bunların buraya aktarmaya gerek görmüyoruz. Çünkü günümüzde bu nevi meseleler görülmez. Cariye işi tarihe karışmıştır.[54]

9 Müdebber Kölenin Satılması (Caiz Midir?)

3955... Câbir b. Abdullah'dan rivayet edildiğine göre; Bir adam kendi ölümünden sonra geçerli olmak üzere kölesini azad etmiş ve o köleden başka bir malı da yokmuş. Bunu üzenine Peygamber (s.a.v.) (orada bulunanlara) o köleyi (getirmelerini) emretmiş, (köle getirilince) yedi yüz yahutta dokuzyüz (dirhem)e satılmış.[55]

3956... Şu bir önceki hadis, Câbir b. Abdillah'dan (bir başka yolla daha rivayet edilmiştir. Şu farkla ki, Câbir burada bir önceki hadise şu cümleleri de) ilave etmiştir. Peygamber (s.a.v.) buyurdu ki:

" Sen (bu kölenin) değerin (i aimay)a (herkesten) daha müstehaksin. Allah'ın da ona ihtiyacı yoktur."[56]

3957... Câbir (r.a) den rivayet olunduğuna göre;

Ensar'dan Ebu Mezkur diye anılan birisi Yakub adındaki kölesini kendi ölümünden sonra geçerli olmak üzere azad etmiş ve o köleden başka bir malı da yokmuş.

(Bir gün Resnlullah (s.a.v.) o köleyi çağırmış ve (orada hazır bulunan kimselere): Bunu kim satın alır?" diyerek satılığa çıkarmış. Bunun üzerine Nuaym b. Abdullah b. en-Nahhâm onu sekizyüz dirheme satın almış ve bu dirhemleri o kölenin sahibine vermiş. Sonra (Resulullah) şöyle buyurmuş:

"Sizden birisi fakir olduğu zaman (eline geçen maddi imkanlardan yararlanmak hususunda) önce kendisinden başlasın. Eğer (eline geçen bu) maddi imkanda (kendi ihtiyacından artan) bir fazlalık varsa onu da ailesine, eğer (daha) fazlalık varsa onu da yakınlarına hısımlarına, fazlalık daha da varsa onu da şuraya buraya (versin)."[57]

Açıklama

Hürriyete kavuşması efendisinin ölümüne bağlı ojan köleye "müdebber" denir. Bu şekilde köle azad etmeye de; "Tedbir" denir. Tedbir dört çeşittir:

1- Tedbir-i Mutlak: Efendisinin ölümüne bağlanarak yapılan tedbirdir. Efendinin kölesine, "ben öldüğüm zaman "sen hürsün" demesi gibi.

2- Tedbir-i Muallak: Bir şarta bağlamruş olan tedbirdir. Efendisinin kölesine hitaben, "sen şu işi yaparsan ölümümden sonra hürsün" demesi gibi. Bu durumda köle efendisinin sağlığında bu şartı yerine getirirse efendisinin ölümünden sonra hürriyete kavuşmuş olur.

3- Tedbir-i Mukayyed: Malikin bir vasıf ile mukayyed olan vefatına bağladığı tedbirdir. Efendisinin kölesine, "ben bu hastalığımdan ölürsem' veya "ben bu yolculuğum esnasında vefat edersem sen hürsün" demesi gibi.

4- Tedbir-i Muzaf: Bir vaktin geçmesine veya çıkmasına izafe edilen tedbirdir. "Sen yarından itibaren mudebbersin" veya " sen falan ayın bitiminde müdebbersin" denilmesi gibi.[58]

Müdebbir: Tedbiri yapan, yani kölenin hürriyetini kendisinin ölümüne bağlayan efendi.

Mevzumuzu teşkil eden bu babın hadisleri miidebber köleyi satmanın ntutlak suretle caiz olduğunu söyleyen İmam-ı Şafii'nin delilidir. Hattâbi'nin açıklamasına göre Ahmet b. Hanbel ile İshâk b. Râhûyeh, Mücâhid ve Tâvûs da bu görüştedirler.

Hasan-ı Basrî ise, sahibinin köleyi satmaya muhtaç durumda olması şartıyla müdebberi satmanın caiz olduğu görüşündedir.

İmam Malik'de efendinin en azından kölenin değerine denk bir borçla ölmesi halinde onu varislerin satabileceklerini söyler.

Said b, el-Müseyyeb ile Şa'bî Nehâi ve Zuhrî ise müdebber köleyi satmanın caiz olmayacağını söylemişlerdir.

İmam Ebu Hanîfe ile Sufyân-ı Sevri, Evzâi, Şüreyh, Mes'rûk, Kasım b. Muhammed, Ebu Cafer Muhammed b. Ali ve Salim b. Abdullah da bu görüştedirler.

Bedayiu's Sanayi' yazarının kaydettiği gibi, İmam Ebu Hanife; "Eğer tabiinden bu büyük alimler, müdebberin satılabileceğinisöylemiş olsalardı, onlara uyarak ben de müdebberin satılabileceğini söylerdim." demiştir.[59]

Tedbir Akdinin Hükmü İki Kışıma Ayırılır:

1) Müdebberin hayatında cari olan hükümler.

2) Müdebberin vefatından sonra cari olan hükümler.Müdebberin hayatında cari olan hükümler şunlardır: Efendinin mutlak

tedbir ile miidebber kıldığı kölesi, Hanefilere göre köle ancak efendisinin ölümüyle hürriyetlerine kavuşmuş olacağından efendisi onu asla satamaz. İmam Şafii'ye göre ise, köle bu nevi tedbir ile asla hürriyet hakkım kazanmış olmayacağından efendisi onu istediği zaman satabilir. Çünkü bu köle

hürriyetini ancak efendisinin ölümünden sonra kazanacak tır, bu ise şimdilik yoktur.

Ancak mukayyed tedbir ile müdebber kılınmış olan köleyi satmanın caizliğinde ulema ittifak etmiştir.

Hafız Zeylaî'nin açıklamasına göre, bu babda geçen hadislerde Hz. Peygamber'in satılmalarına izin verdiği kölelerden maksat; tedbir-i mukayyed ile müdebber kılınmış köleler olabileceği gibi, bu kölelerin satılmasından maksat gerçekten satılmaları olmayıp kiraya verilmeleri olmaları da mümkündür.[60]

Bu hususta Hamleleri dayandıkları deliller şunlardır:

1. Darekulni'nin ibn Ömer'den rivayet ettiği müdebber kölenin satılmayacağını ifade eden zayıf hadisler.[61]

2. Cabir b. Abdullah'dan rivayet edilen Hz. Peygamber'in müdebber kölenin satılmasını yasaklayan hadislerin ifadeleri.

3. Hz. Ömer, Osman, Zeyd b. Sabit, Abdullah b. Mes'ud, Abdullah b Abbas, Abdullah b. Ömer (r.a)'ın müdebber kölenin satılmayacağı görüşünde olduklarına dair haberler.[62]

10. (Mirasının) Üçte Biri Değerlerini Karşılayamayan Kölelerini (Ölüm Yatağında İken) Azad Eden Kimse (Hakkında Gelen Hadisler)

3958... İmrân b. Husayn'dan rivayet olunduğuna göre;

Bir adam ölürken altı kölesini azad etmiş ve onlardan başka malı yokmuş. Bu (haber) Peygamber (s.a.v.)'e ulaşınca o kimse için ağır sözler söylemiş, sonra köleleri çağırıp onları üçe bölerek aralarında kur'a çekmiş. (Kur'a sonucu bunlardan) ikisini azad etmiş ve dördünü de köle olarak bırakmıştır.[63]

3959... (Bir önceki hadisin) manası (yine aynı) senediyle Ebû Kılâbe'den de rivayet olunmuştur. Şu farkla ki, Ebû Kılâbe (oradan geçen) "O kimse için ağır sözler söyledi" cümlesini rivayet etmemiştir.[64]

3960... (Bir önceki hadisin) manası Ebû Zeyd'den de rivayet olunmuştur. Ancak bu rivayette bir önceki hadisten fazla olarak şu cümleler de bulunmaktadır): Bu adan ensardan biriydi. Peygamber (s.a.v) (bu haberi duyunca); "Eğer ben bu adamı defnedilmeden önce görseydim , (müslüman mezarlığına gömülmesine izin vermezdim ve) müslüman mezarlığına gömülmezdi" buyurdu.[65]

3961... İmrân b. Husayn'dan rivayet olunduğuna göre:

Bir adam ölürken altı kölesini azad etmiş ve (kendisinin) bu kölelerden başka bir malı da yokmuş. Bu (haber) Peygamber (s.a.v)'e yetişince köleler arasında kur'a çekmiş, (kıır'a sonucu onlardan) ikisini azad etmiş, dördünü de köle olarak bırakmış.[66]

Açıklama

Ölüm yatağında iken kölelerini azad ettiğinden bahsedilen şahsın kimliği hakkında bir açıklama mevcut değildir.

Sadece 3960 numaralı hadis-i şerifde onun Ensari olduğuna dair bir açıklama bulunmaktadır.

Her ne kadar burada sözü geçen şahsın kölelerini ölmek üzere iken azâd ettiği ifade edilmekte ise de, Müslim'in bir rivayetinde[67] bu şahsın ölürken kölelerinin azad edilmesini vasiyet ettiği ifade edilmektedir.

İmam Kurtubî'nin de dediği gibi doğru olan rivayet Müslim'in bu rivayetidir. Ancak bazı râviler bu hadisi rivayet ederken yanlışlıkla "vasiyet etti" kelimesini atlayarak sadece onun ölmek üzere iken kölelerini azad ettiğini nakletmekle kalmıştır.

Bilindiği gibi bir kimsenin mirasının üçte birisinden fazlasında vasiyet hakkı yoktur. Sözü geçen sahabinin altı kölesinin değeri tüm mirasının üçte birinden fazla olduğundan, onun bu vasiyeti tümüyle geçerli değildir. Bu yüzden Hz. Peygamber onun bu usulsüz tasarrufunu duyunca onun hakkında ağır sözler sarfetmiştir. 3960 numaralı hadis-i şeriften anlaşıldığı üzere Hz. Peygamber'in o şahıs hakkında söylediği ağır sözler. "Eğer ben defnedilmeden önce o adamı görseydim o, müslümanlar mezarlığına gömülmezdi" anlamına gelen cümlelerden ibarettir.

Nesai'nin rivayetine göre, Hz. Peygamber'in sözü geçen sahabi hakkında; "Bileydim onun namazına katılmak istemezdim." dediği ifade edilmektedir.

Bu babda geçen hadis-i şerifler, mallarının üçte biri kölelerinin değerine ulaşmadığı halde, ölüm yatağında iken kölelerini azad eden vcva azad edilmelerini vasiyet eden kimsenin ölümüyle, malının üçte biri karşılığında hangi kölelerin hür sayılacağı konusunda kur'a usulüne başvurulabileceğini söyleyen imam Malik ile İmam Şafii. Ahmed. İshak, Da-vud, İbn Cerir ve cumhur ulemanın delilidir.

İmam Ebu Hanife'ye göre ise, bir kimsenin kölelerinden her birinin vücudu mirasın üçte birinden hissesine düşen pay nisbetinde azad olur ve kölelerden herbiri vücudunun kalan kısmının da hürriyete kavuşması için gereken parayı temin etmek üzere çalıştırılır. Bu parayı kazanıp da varislere teslim edince vücudunun tümü hürriyetine kavuşmuş olur. Said b. el-Müseyyeb ile Şureyh, en-Nesâi, Şabî, Katâde ve Hammad da bu görüştedirler.

Hanifilerden bazıları ise, bu gibi hususlarda kur'a usulüne göre başvur-murmanın meşru olmayıp cahiliye adetlerinden kalan bir nevi kumar olduğunu söylemişlerdir.[68]

İbnül Münzir, Ebû Hanîfe'nin kurayı caiz gördüğünü söylemiştir.[69]

Kur'anın caiz olmadığını söyleyen Hanefî'nin imamlarına göre. kur'a İslamin ilk yıllarından geçerli idi, fakat sonradan nesh edildi. Nitekim Ebû Cafer et-Tahâvi'nin rivayet ettiği[70] Hz Ali'nin İslamın ilk yıllarında Yemen'de bu usulü uyguladığını ve Hz Peygamberin de tasvibine mazhar olduğunu fakat sonradan bu usulü terkettiğini ifade eden hadis-i şerif de buna delalet eder.[71]

11. Malı Olan Bir Köleyi Azad Eden Kimse Hakkında (Gelen Hadisler)

3962... Abdullah b. Ömer'den rivayet olunduğuna göre; Resulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Her kim bir köleyi azad eder ve o kölenin de malı olursa, kölenin malı onun (efendisinin) olur. Ancak efendinin o malı(n köleye ait olmasını)şart koşması (bu hükümden) hariçtir."[72]

Açıklama

Hadiste geçen "kölenin malı" ifadesinin zahirine maj edinebilir. Fakat efendisi bunu ondan cebren alma hakkına ve yetkisine sahiptir. Bu görüş Mâiik'in kavlidir. Cumhura göre köle ma] edinemez. Hadiste geçen "kölenin Mail" ifadesinden maksat, gerek kölenin elinde bulunan ve gerekse çalışarak elde ettiği maldır. Gerek kölenin elinde bulunan ve gerekse çalışarak elde ettiği mal, efendisinin malıdır, mülkiyetindedir. Bu mal kölenin elinde olduğu veya köle elde ettiği için "kölenin malı" tabiri kullanılmıştır. Hadisin; "kölenin malı onundur'7 cümlesindeki zamirin ait olduğu şahıs konusunda ihtilaf vardır. Alimlerin ekserisine göre zamir köleyi azadlayanla ilgilidir. Bu takdirde cümlenin manası şöyle olur: "Kölenin malı onu azadlayanmdır." Bir kısım ehli ilim ise zamirin köleye ait olduğunu söylemişlerdir. Bu takdirde cümlenin manası şöyle olur: "Kölenin malı köleyedir."[73]

Kölenin mal edinemeyeceği görüşünde olan cumhur ulemaya göre; "Kölenin malı" terkibinde malın köleye izafe edilmesi mecazidir. Efendisinin izniyle kölenin o maldan tasarruf hakkına sahip olması ve o malı korumakla görevli olması gibi sebeplerle mal köleye izafe edilmiştir.

Nitekim bazen güttüğü koyunlar da mecazen çobana izafe edilerek onlara "çobanın koyunları" denir. Kölenin efendisinin lütfü ve izniyle mal sahibi olabileceğini söyleyen İmam Malik'e göre ise, buradaki kölenin malından maksat, efendinin kölesine lütfen bağışladığı maldır.

Bütün bu açıklamalardan anlaşılacağı üzere cumhur ulemaya göre, "kölenin malı onundur." cümlesindeki "hu" zamiri efendisiyle ilgilidir. Nitekim "Kim bir köleyi satarsa o kölenin malı satana aittir.[74] " hadis-i şerifi de buna delalet etmektedir.[75]

Metinde geçen "Ancak efendinin, o malıfn köleye ait olmasını şart koşması (bu hükümden) hariçtir."

Cümlesi, kölenin mal sahibi olabileceğini savunan İmam Malik'e göre, "Ancak satın alan efendinin şart koşması halinde kölenin malı sözü geçen efendisinin olur" anlamına gelir. Cumhura göre ise bu cümle, "Satan efendinin, kölenin elinde bulunan malın azaddan sonra köleye ait olmasını şart koşması halinde bu mal kölenin olur" anlamına gelir.

Hattabi'nin dediği gibi; bu durumda, mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerif, efendinin azad ettiği bir kölenin o anda elinde bulunan mallan ona bağışlamasının mendup olduğuna delalet eder.[76]

12. Zina Çocuğunu Azad Etmek

3963... Ebû Hureyre'den rivayet edildiğine göre; Resulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Zina çocuğu üç kişinin en şeI isidir. Ebû Hureyre dediki: Allah yolunda (savaşa çıkan bir kimseye) bir kamçı vermem, bana bir zina çocuğunu azad etmemden daha hoştur."[77]

Açıklama

Burada geçen zina çocuğu kelimesi hakkında çeşit görüşler Uen sürülmüştür:

1- Burada zina çocuğundan maksat şer ile damgalanmış, kötülüğü herkes tarafından bilinen belli bir şahıstır.

2- Zinadan doğan çocuktur. Böylesi bir çocuk annesinden de babasından da şerlidir. Çünkü onlara had vurulduğu için bu ceza günahlarına kefaret olmuştur. Zinadan doğan çocuk böyle değildir. Onun Allah katında nasıl bir muameleye tabi tutulacağı bizce meçhuldür. Bu itibarla zina çocuğu, annesi, babası ve kendisinden oluşan üç kişinin en kötüsüdür.

3- Zina çocuğu, aslı. nesebi ve doğumu itibariyle anne ve babasından daha kötüdür. Çünkü o haram çiftleşmeden oluşan bir meniden dünyaya gelmiştir. Anne babası ise böyle değildir.

4- Zina çocuğu anne ve babasından daha kötüdür. Çünkü anne ve babası işledikleri suçu devamlı gizlemeye ve unutturmaya çalıştıkları halde bu çocuk varlığı ile devamlı olarak insanlar arasında bu suçu hatırlatır durur, işte

zina çocuğunun anne ve babasından daha kötü olmasından maksat budur.

5- Zina çocuğundan maksat çok zina eden kimsedir. Nitekim uzun yolculuğa çıkan kimse de "ibnü's-sebil= yol oğlu" denir.

Çok zina eden kimseye de zina çocuğu denir ki bu haliyle zina onun annesi ya da babası iken, kendisi de zinanınm çocuğu gibidir. Birbirlerinden hiç ayrılmazlar.

Hz. Peygamber bu hadis-i şerifle zinaya müptela olan bu gbi kimseleri zinadan uzaklaştırmak istemiştir.

6- Bazılarına göre zina çocuğunun damarlarında dolaşan zina mahsulü kanı onu devamlı kötülüğe teşvik eder. Bu bakımdan zina çocuğu anne ve babasından daha kötüdür. Nitekim yüce Allah, "Ey Harun'un kız kardeşi, baban kötü bir adam değildi, annen de fahişe değil"[78] ayet-i kerimesinde bu gerçeği ifade etmiştir.

Abdullah b. Amr b. As'a göre, "andolsun cehennem için birçok cin ve insan yarattık"[79] ayet-i kerimesinde bahsedilen cehennemlikler zina çocuklarıdır. Said b. Ciibeyr de bu görüşte idi.

İmam Mâlik, sadece zina olaylarına mahsus olmak üzere zinadan doğan çocukların şahitliklerinin caiz olmadığı görüşündedir. Osman b. Affan da bu görüştedir.

İbn Münzir; İmam Ebû Hanife, satın alınan bir kölenin zina çocuğu çıkmasının onun geri verilmesini mubah kılan özürlerinden biri olarak kabul ettiğini söyler.

Hattabi'nin açıklamasına göre, İbn Ömer'in, "Zina çocuğu üç kişinin en lıayirlısıdır." dediğine dair bir rivayet vardır. Abdullah b. Ömer sözüyle, zina çocuğunun, kendisinin doğmasına sebep olan zina fi'ilinin işlenmesinde hiçbir suçu olmadığını ve meseleye bu açıdan bakılınca, zinadan doğan çocuğun annesinden ve babasından daha hayırlı olduğunu söylemek istemiştir.[80]

13. Köle Azad Etmenin Sevabı

3964... Garîf b. ed-Deylemîden rivayet edilmiştir; dedi ki: Biz Vasile b. el-Eska'a vardık ve, "Bize içerisinde fazlalık ve eksiklik bulunmayan bir hadis rivayet et" dedik. (Bize) öfkelendi:

Kuşkusuz sizin her biriniz evinde asılı duran Kur'an-ı Kerim'i okuyor (ve yanlışlıkla ona bazı) ilave(ler) yapıyor, (bazı kelimeleri de okurken) eksiltiyor; karşılığını verdi. Biz de:

Bize Resulullah (s.a.v)'dan olan işittiğin bir hadis-i (bize nakleder misin?) demek istiyoruz; dedik. (Bunun üzerine şu hadisi) rivayet etti:

Katil sebebiyle ateşe girmeyi hak eden bir arkadaşımız (in nasıl kurtulabileceği) hakkında (bilgi almak üzere) Resulullah (s.a.v)'a varmıştık.

"Bu katilden dolayı köle azad ediniz, (çünkü) Allah, kölenin her organına, karşılık, katilin bir organını cehennemden azad eder." buyurdu. [81]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, köle azad etmenin Allah'a yaklaşma yollarının en büyüklerinden olduğuna delalet etmektedir. Çünkü, yüce Allah ve Resulü köle âzad etmenin katil cezasına keffaret olabilecek kadar büyük bir sevabı olduğunu bildirmiştir.

Ancak şurasını da ifade etmek icabeder ki, köle azad etmenin katil günahına keffaret olabilmesi katilin maktulün diyetini ödemesi halinde söz konusudur. Aksi takdirde maktulün velisine ödenmesi gereken diyet bir kul borcu olarak katilin zimmetinde kalır gider.

Hadis-i şerifte söz konusu edilen katil olayının bir intihar hadisesi olması da mümkündür, Bu durumda diyet söz konusu değildir.Bütün bunlar gösteriyor ki, had cezalan cinayetlere keffaret olmakta yeterli değildir.

Binaenaleyh katilin işlemiş olduğu katil günahından tamamen kurtulabilmesi için, ödediği diyetten başka, köle azad etmek, tövbe etmek gibi Allah'ın affına sebep olan tâatlarda bulunması gerekir.

Avnül' Mabud yazarının açıklamasına göre, buradaki maktulün müslümanlarla aralarında barış anlaşması bulunan bir gayri müslim olması ihtimali de vardır.

Hattabi'nin açıklamasına göre, katilin bütün organlarının cehennemden azad olabilmesi için azad edilecek kölenin hayalarına varıncaya kadar bütün organlarının tam olması gerekir. Hadis-i şerifte vaad edilen sevaba erişebilmesi için bu hususa dikkat etmek müstehabdır. İlim adamlarından bazılarının görüşü budur.[82]

14. Hangi Köleyi Azad Etmek Daha Faziletlidir?

3965... Ebû Necîh es-Sülemi'den rivayet olunmuştur; dedi ki:

Resulullah (s.a.v) ile birlikte Taif köşkünü kuşatmıştık. Muaz (b. Hi-şam ise bu cümleyi) "Babam (Hişam)'ı (şöyle) derken işitmiştim: (Resulullah (s.a.v) ile birlikte Taif kale s in deki Taif köşkünü (kuşatmıştık)" şeklinde rivayet etti. (Daha sonra) her ikisi de (hadisin geri kalan kısmını da); "Kim Aziz ve Celil olan Allah yolunda düşman (in cesedine)e bir ok isabet ettirirse onun için (Allah katında büyük)bir derece vardır" (şeklinde rivayet ettiler, Ravi Ebû Necîh), hadisi(n geri kalan kısmını da şöyle) nakletti:

Resulullah (s.a.v) şöyle buyururken işittim:

"Herhangi bir müslüman erkek, bir müslüman köleyi azad ederse, muhakkak ki Aziz ve Celil olan Allah (o kölenin) kemiklerinin her birini, onu azad eden kişinin bir kemiğini ateşten koruyan bir kalkan haline koyar.

Herhangi bir müslüman kadın da müslüman bir kadını azad ederse, kuşkusuz (yüce)AIIah, kıyamet gününde (azad edilen kadının) kemiklerinden herbirini onu azad eden kadının bir kemiğini ateşten koruyan bir kalkan haline koyar."[83]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, azad edilen bir kölenin her organının, onu azad eden kimsenin bir organım cehennem ateşinden koruyacağına delalet ettiği gibi; erkeğin erkek köle, kadının da cariye azad etmesinin, erkeğin cariye, kadının ise, erkek köle azat etmesinden daha faziletli olduğuna da delalet etmektedir.

Azad edilen kölenin bir organına karşılık azad eden kimsenin bir organının cehennemden kurtulacağı ifade edildiğinden ulema, azad edilecek köleyi organları tam olan köleler arasından seçmenin müstehap olduğunu söylemişlerdir.

Hadiste geçen, "onun için (büyük) bir derece vardır." sözü Nesai'nin Sünen'inde şöyle açıklanmaktadır:

"îbnü'n Nahhâm: Bu derecenin yüksekliği ne kadardır? diye sordu. Resulullah (s.a.v) da; Öyle evinizin eşiği gibi değil, iki derece arasındaki mesafe yüz yıllıktır, buyurdu."[84]

3966... Şurahbil b. es-Sımt'tan rivayet olunduğuna göre; kendisi Arar b. Abse'ye: "Bize Resulullah (s.a.v)'tan duyduğun bir hadisi naklet" demiş, (o da) Ben Resulullah (s.a.v)'ı şöyle buyururken şittim karşılığını

vermiş:

"Kim imanlı bir köleyi azad ederse (o köle, azad eden kimsenin) ateşten kurtulması için fidye olur."[85]

Açıklama

Her ne kadar bu hadisin senedin de hadis uleması tarafından tenkıd edilmiş olan Bakiyye b. el-Veiid varsa da, Tirmizı bu hadisi hasen senetlerle de rivayet etmiş olduğundan hadis zayıflıktan kurtulup Hasen derecesine yükselmiştir.

Bir önceki hadisin şarhinde yaptığımız açıklama bu hadis-i şerif için de geçerlidir.[86]

3967... Şurahbil b. es-Sımt'tan rivayet olunduğuna göre; kendisi Kab b. Mürre'ye, yahutta Mürre b. Ka'ba: Bize Resulullah (s.a.v)'tan işittiğin bir hadisi naklet, demiş. (Ka'b, yahutta Mürre, 3965 numaralı) Muaz hadisinin, "Herhangi bir müslüman erkek, müslüman bir erkek köleyi azad ederse... Herhangi bir müslüman kadın da müslüman bir kadını azad ederse" sözüne kadar rivayet etmiş, (sonra sözü geçen hadise) ilave (ten şunları da rivayet etmiş:

"Herhangi bir (Müslüman) erkek, iki müslüman kadını (kölelikten) azar ederse (onlar, o kimsenin) ateşten kurtarıcısı olurlar, onların her iki kemiği onun kemiklerinden biri yerine geçer."

Ebu Davud dedi ki: (Bu hadisin ravilerinden) Salim, Şurahbil'den (hadis) işitmemişlerdir. Çünkü Şurahbil, Sıffm (savaşın)da ölmüştür.[87]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, erkeği azat etmenin kadını azad etmekten daha faziletli olduğunu söyleyenlerin delilidir.

Hafız Abdurrauf El-Münavî de; bir erkek azad etmenin iki kadın azad etme sevabına eşit olduğunu ve bu sebeple Hz. Peygamber'in azâd ettiği kölelerin ekserisinin erkek olduğunu söylemiştir.

Bir kadının azad edilmesiyle çocuğunun da azad edileceği nazarı itibariyle, kadın azad etmenin erkek azad etmekten daha faziletli olduğunu söyleyenler de vardır.

Bu mevzu da Şevkanı (r.a) şöyle diyor:

"iki kadın azad etmenin bir erkek azad etmek gibi azad eden kimseyi kurtaracağına dair hadislerin yanında, bir kadını azad etmenin de azad edeni ateşten kurtaracağını ifade eden hadisler varken; kadını azad etmenin mi, yoksa erkeği azad etmenin daha faziletli olduğunu münakaşa mevzuu haline getirmek lüzumsuzdur."

Alkamî de; erkeğin cihad gibi ağır işlerde daha yararlı olduğunu gözönünde bulundurarak; erkeği azad etmenin kadını azad etmekten fazileti olduğunu savunmuştur.[88]

15. Kişinin Sıhhatli İken Köle Azad Etmesinin Fazileti

3968... Ebu'd Derdâ (r.a)'dan rivayet olunmuştur; dedi ki: Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Ölürken köle azad eden kimse (nin hali),döyunca (yemek) ikram eden kimse (nin hali) gibidir."[89]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, dünya malına ihtiyacı varken onu Allah yolunda sarf ederek ahireti dünyaya tercih etmenin faziletine ve Allah yanındaki değerine işaret edilmektedir.

Bilindiği gibi bir kimsenin bir mala ihtiyacı varken onun din kardeşine verip din kardeşini kendine tercih etmesine "i'sar" denir.

İ'sar, "Kendilerinde fakru ihtiyaç olsa bile (onları) öz canlarından daha üstün tutarlar"[90] ayet-i kerimesiyle övülmüştür. İşte mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte, ölüm yatağına düşmeden önce mallarını Allah yolunda sarf edenler, Allah rızası için kölelerini azad edenler, ah irerlerin i -dünyalarına tercih etmiş olmaları cihetiyle i'sar sahiplerine benzetilmiş-tir.Ölüm yatağında kölelerini azad etmeye kalkanlar da kendi menfaatini varislerin menfaatına tencih etmeleri cihetiyle büyük bir iştah ve hırsla karnını doyurduktan sonra etrafındaki açları hatırlayıp, kalan yemeklerden onlara ikramda bulunmaya kalkan kimseye benzetilmiştir.

Şüphesiz bu ikramın da Allah yanında bir değeri vardır. Fakat, kendi karnı açken ve yemeğe ihtiyacı varken kendi yemeğini din kardeşine ikram eden kişinin ikramı ile mukayese edilemez.[91]

---

[1] ÖmerNasuhi Bilmen Hukuki İsIamiye Kamusu IV 31-32.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/7-8.
[2] Tirmizî buyü 35 muvatta, mükateb 1.2.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/8.
[3] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/8-10.
[4] Tirmizî, buyu 35; ibni-i mace, ıtak 3; Ahmed b. Hanbel II 178, 184, 206, 209.
[5] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/10.
[6] Tirmizî, buyu 35.
[7] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/10-11.
[8] Tirmizî buyu 35; ifan-i mace ıtk.3; Ahmed b. Hanbel VI 289. 308, 311.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/11.
[9] Nur, (24) 31,
[10] Davudoğlu Ahmed, selâmet yollan IV, 306, 309.
[11] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/11-13.
[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/13.
[13] Buharî, salat 80, şurûl 3, 10, 13, 17, et'ime 31, ferâiz 19, 20, 22, 23, talâk 14, keffaret 8, nikah 18. zekât 61,mükâteb 5, buyu 67, 73: Müslim, ıtk 5, 6, S. İÜ, 12. 14, 15: Ebû Dâvûd, ferâiz 12; Tirmizi, fersiz 20. ve-saya 7. velâ; Nesâî, zekât 99, talâk 29-31, buyu 75, 76, 78; îbn Mace, talâk 29. ilk 17-19; Ahmed b. Hanbel, I, 281,321. 11,28. 100, 113, 144, 153, 156, VI. 33, 42, 46, 82,103. 121, 135. 161, 172, 175, 178, 180. 186. 190. 213. 272.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/14-15.

[14] Buharı, salât 80, surût 3, 10, 13, 17, et'ime 31, ferâiz 19, 20, 22. 23, lalâk 14. keffaret 8, nikâh 18, zekat 6l.rmikâteb5,buyû67, 73; Müslim, ilk 5, 6, 8. 10. 12, 14, 15: Ebû Dâvûd, ferâiz 12; Tirmizî, temiz 20. vesâyı 7, velâ; Nesâî, zekât 99. talâk 29-31, buyu 75, 76, 78; İbn Mâce, talâk 29, ıtk 17-19; Ahmed b. Hanbel, I, 281, 321. II. 28, 100. 113, 144, 153. 156, VI. 33, 42, 46, 82,103, 121, 135, 161, 172. 175, 178. 180, 186, 190.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/15-16.

[15] Karaman Hayrettin, mukayeseli İslâm Hukuku, 1/366.

[16] Râ'd (13) 25.

[17] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/16-19.

[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/19.

[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/19-21.

[20] Muhammed Hamidlullah islâm peygamberi; 1-153.

[21] Muhammed Hamidullah, İslâm Peygamberi II, 23.

[22] Zürkanî şerh-i Mevahibü'I-le dünniye V, 231.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/21-22.

[23] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/22.

[24] İbn-i mâce ıtk, 6 ; Ahmed b. Hanbel V-221; VI, - 319.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/22.

[25] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/23.

[26] Ahmed b. Hanbel, II. 347.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/23-24.

[27] Nasuhi bilmen omer; Hukuki îslâmiye Kamusu, IV, 37.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/24-25.

[28] Ahmed b. Hanbel 11,347.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/25.

[29] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/25-26.

[30] Ahmed b. Hanbel; II 347.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/26.

[31] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/26-28.

[32] Buhârî, ıtk 5, 3 irked 5, 14; Müslim, ıtk 3-4 Eymân 45; İbn Mace, ıtk , 7: ârimi, Feraiz, 51: Ahmet b. Hanbel, 255,426. 472.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/28-29.

[33] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/29.

[34] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/30.

[35] Sünen-i Ebû Davûd'da 3940 nolu hadis.

[36] Sahihi Müslim Terceme ve Şerhi. VII 556 – 557.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/30-31.

[37] Buharî, ıtk 4. Şirket 5; Müslim, ilk 1, eymân 47-49; Tirmizî, ahkâm 14; îbn Mace, ilk 7: Ahmet! b. Hanbel, II. 15,77. 116, 142, 156.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/31-32.

[38] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/32.

[39] Buharî, ilk 4; Müslim. ıtk 1, eymân 47-49; Tirmizî, ahkâm 14; ibn Mâce. ilk 7; Ahmed- b, Hanbel, II. 15, 77, 116.143, 156.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/32.

[40] Buharî, ilk 4.17: Müslim. eyman 48; Ahmed b. Hanbel, II. 53, 142.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/33.

[41] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/33.

[42] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/33.

[43] Buhari. ıtk 4; Müslim, eymân.47, 51, ıtk I; İbn Mâce, ıtk 7: Ahmed b, Hanbel, I. 57, II. 531.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/33-34.

[44] Müslim, ıtk 2, eyman 52; Tirmizi, ahkâm 14; Ahmed b. Hanbel, II, 11, 122. 468.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/34.

[45] Buharı, ilk 4; Müslim eymân 5; Ebû Dâvûd, nikâh 31; Tirmizî, nikâh 44; Nesâî . nikâh, 68. talâk 57; Ahmed, b. Hanbel, I, 447, II, 11, IV. 280 .re.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/34.

[46] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/34-35.
[47] Tirmizî. Ahkâm 28; İbn-i Mâce. ıtk 5.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/35-36.
[48] Tirmizi, Ahkâm 28, İbn-i Mace; ıtk 5.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/36.
[49] Tirmizi. Ahkâm 28, İbn-i Mace; ıtk 5.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/36.
[50] Tirmizî, Ahkâm 28. İbn-i Mace; ıtk 5.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/36.
[51] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/37-38.
[52] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/38-39.
[53] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/39.
[54] Huliboğlu Haydar, Sünen-i Ibn Mace Tercemesi ve Şerhi. VII. 102.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/39-40.
[55] Buharı; ahkâm 32, büyü 59, ırk 9; Müslim, zekat 41, eyman 58; Nesâî, zekat 60. büyü 84, kudât 29: İbn Mâce. ıtk 2. büyü 37, 38, vesâyâ 3: Muvatta. ramadan 8: Ahmed b. Hanbel III. 305, 368-371.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/40.
[56] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/40.
[57] Müslim. Eyman 35: Nesâî buyu 84.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/40-41.
[58] Bilmen Ömer Nasuhî, Huku İslamiyye kamusu IV. 39.
[59] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/41-42.
[60] Zafer Ahmed ed, Tehavî, İ'Iâüs, Sünen XI. 311.
[61] Dârekutnî, II 483.
[62] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/42-43.
[63] Müslim: Eyman/56. Nesai; cenâiz/65. İbn-i Mâce ahkâm/20 Ahmed IV -426. 431, 438, 440. V -341 ahkâm/27.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/43.
[64] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/43.
[65] Nesâî. cenâiz 65.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/43-44.
[66] Nesâî. cenâiz 65.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/44.
[67] Müslim, eymân 57.
[68] (İbn. Kudame, el'muğnî VIII 358. Riyâd l98l)
[69] el mübarekfüri, tuhfetul - Ahuezî IV. 602.
[70] El, Tahâvî şerhu meânil-İsar II 421 – 422.
[71] Zafer Ahmed el Tahâvî İ'lâüssünen XI 309 – 310.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/44-45.
[72] Buhârî, şurb 17; İbn-i Mace, ıtk 8.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/45-46.
[73] Hatiboğlu Haydar. Sünen-i İbn-i Mâce şerhi VII 119.
[74] Ebû Dâvûd, büyü 42.
[75] Es - seharen fûrî Halil Ahmed, Bezl'il-mechûd XVI 295.
[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/46-47.
[77] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/47.
[78] Meryem: (19) 21)
[79] A'râf (7) 179.
[80] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/47-48.
[81] Buharı, keffâret 6, ıtk. 1, Müslim, ilk 23,24; Tirmizî, muzûr 14-20; Ahmed b. Hanbel, II 447, 525,111 490.491, IV 107. 113, 235, 321. 344, 386, 404, V, 29.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/48-49.
[82] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/49.

[83] Tirmizi, cihad II; Nesâî. cihad, nüzûr 14,20 İlin Milce, cihad 19, 24; Ahmed b. Hanbel, I, 113, 344, 388 II, 420, 422, 429. 431, 447, 525.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/50.
[84] Nesâî cihâd /26.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/51.
[85] Nesâî Cihâd 26; İbn Mace ıtk 4: Ahmed b. Hanbel, II 420,422,429. 431,447,525, IV, 113, 147, 150, 235, 321, 344, 344, 384, 386, 404, V, 29, 244.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/51.
[86] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/51.
[87] Buharı, ıtk I, keffârât 6; Müslim, ıtk 22;25; Tirmizî, nüzûr 14,20.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/52.
[88] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/52-53.
[89] Nesâî, vesaya I. ; Tirmizi Vessiye 7; Dârimî, Vesâya 17 Ahmed b. Hanbel V 197. VI 448.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/53.
[90] Haşr. (59) 9.
[91] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/53.

7. KUR'AN SECDELERİ BÖLÜMÜ

1. Secdelere Ait Konular Ve Tilavet Secdelerinin Adedi

1401. ...Amr b. el-as (r.a.)'den rivayet edildiğine göre: ResûlulIah (s.a.) kendisine Kur'ân'da on beş secde (âyeti) okutmuştur. Bunlardan üçü MufassaJ(lar)dadir. Hac sûresinde de iki secde vardır.[1]

Ebû Dâvûd dedi ki: Ebü 'd-Derdâ vasıtasıyle Resûlullah (s. a.) 'dan on bir secde rivayet edilmiştir. Ancak bu rivayetin isnadı zayıftır.[2]

Açıklama

Hadîs-i şerifte Kur'ân-i Kerim'deki secde âyetlerinden üçünün mufassallarda (ki bunlar Necm, İnşikâk ve Alâk sûreleridir), ikisinin Hac Sûresinde olduğu söylenmiştir. Diğerlerinin yerlerine işaret edilmemiştir. Burada işaret edilmeyen secde âyetlerinin bulunduğu sûreler şunlardır: el-A'râf, er-Ra'd, cn-Nahl, el-İsrâ, Meryem, el-Furkan, en-Neml, es-Secde, Sad ve Fussılet.

Hadis-i şerîf Kur'an-ı Kerim'deki secde âyeti sayısının on beş olduğuna delâlet etmektedir. Leys, İshak, Şâfiîlerden İbnu'I-Münzîr ve İbn Süreye, Mâ-likilerden de İbn Habib ve İbn Vehb bu görüştedirler.

Hanefîlere göre Kur'ân'da on dört secde âyeti vardır. Hanefiler Hac süresindeki ikinci âyeti secde âyeti olarak kabul etmezler, onu rukû'u emir ile yan yana bulunduğu için namaz secdesi sayarlar, Zeylâî: "İbn Abbâs ve İbn Ömer'den rivayet edilen, Hac süresindeki tilâvet secdesi birincisidir. İkincisi namaz secdesidir, tarzındaki rivayet bizim görüşümüzü takviye etmektedir" derler.[3] Tahâvî de Said b. Cubeyr'den İbn Abbas'ın "Hac süresindeki secdelerin birincisi azimet, ikincisi tâlimdir"[4] dediğini rivayet etmiştir.

Şâfiîler, Hanbelîler ve Zahirîler de Kur'ân'da on dört yerde secde âyeti bulunduğunu söylerler. Ancak bunlar Hanefîlerdcn farklı olarak Hac sure-sindekini değil, Sâd suresindekini tilâvet secdesi kabul etmezler, bunun şükür secdesi olduğunu söylerler.

Mâlikîler ise, Kur'ân'da on bir secde âyeti olduğu görüşündedirler. Hac süresindeki ikinci âyeti ve mufassallarda ki üç secde âyetini tilâvet secdesi saymazlar. İbn Mâce'nin Ümmü'd-Derdâ (r.anhâ)dan rivayet ettiği şu haber Mâ-likîlerin delilidir:

"Ebu'd-Derdâ; Resulullah (s.a.)'la birlikte on bir (yerde) secde yaptı. Necm onlardandır."[5] Ancak cumhur, bu hadisin senedindeki Osman b. Fâid yüzünden hadisin zayıf olduğunu söylemişlerdir. Nitekim Ebû Dâvûd da buna hadisin sonunda işaret etmiştir.

Tilâvet secdesi, Hanefîlere göre vâcib, diğer üç mezhebe göre sünnettir. Ahmed b. Hanbel'den de namaz içinde okunursa vâcîh, namaz dışında okunursa sünnet olduğuna dâir bir rivayet vardır.

Hanefîler, görüşlerinde Ebû Hüreyre'nin Peygamber (s.a.)'den rivayet ettiği şu hadise dayanırlar:

Âdemoğlu secde âyetini okuyup da secde ettiği zaman, şeytan ağlayarak ayrılır ve:

Âdemoğlu secde etmekle emrolunup secde yaptı da Cennet onun oldu. Ben ise, secde ile emrolundum ve secde etmedim. Cehennem de benim oldu, der."[6] Hadis-i şerifte müslümanlarm secde etmekle emrolunduklan hikâye edilmektedir. Mutlak emir ve vücûbu gerektirir. Ayrıca Cenab-i Allah secdeyi terk ettikleri için bazı kavimleri zemmetmiştir. Meselâ bir âyette: " = Onlara Kur'ân okunduğu zaman secde etmezler"[7] buyurulmaktadır. Bir kimsenin zemmedilmesi ancak vacibi ter-ketmekle olur, o halde secde vâcibtir" derler. Bugün elimizde mevcud Mushaflarda işaret edilen secde âyetleri şu sûrelerdedir: 1. A'raf 206; 2. Ra'd 15; 3. Nahl 49-50; 4. İsrâ 107; 5. Meryem 58; 6. Hacc 18; (İhtilaflı olarak) 77; 7. Furkan 60; 8. Nemi 25; 9. Secde 15; 10. Fussilet 37; 11. Necm 62; 12. İnşikâk 21; 13. Alâk 19.

Şafiî ve Mâlikilere göre Nemi Süresindeki secde 26. âyettedir. Ayrıca Sâd sûresinin 24. âyeti de secde değildir.[8]

1402. ...Ukbe b. Âmir[9] (r.a.)'den; demiştir ki; Resûlullah (s.a.)'a:

Ya Resûlallah! Hacc sûresinde iki secde var mı? diye sordum.

"Evet, o secdeleri yapma(k istemi)yen o âyetleri okumasın" buyurdu.[10]

Açıklama

Hadis-i şerifte bahsi geçen âyetler Hac sûresi'nin 18. ve 77. ayetleridir.

Bu hadisin Tirmizî'deki rivayeti; "Hacc sûresi faziletli kılındı. Çünkü onda iki tane secde âyeti vardır" şeklinde vârid olmuştur.

Bu hadis, Hacc Sûresi'nde iki tane secde âyeti olduğunu söyleyenlerin görüşlerini te'yid etmektedir. Ancak senedindeki İbn Lehî'a ve Mişrah'tan dolayı zayıftır. Fakat Tahâvî'nin Abdullah b. Sa'lebe'den rivayet ettiği, "Ömer b. el-Hattâb bize sabah namazı kaldırıp Hac Sûresini okudu ve iki defa secde yaptı"[11] haberi bu za'fı ortadan kaldırmaktadır.

Hacc Sûresinde tek secdenin olduğunu söyleyenlerin bu mânâdaki hadislere dair görüşleri daha önce geçen hadislerde anlatılmıştır.

Hz. Peygamber'in; "Secde etmek istemeyen bu âyetleri okumasın" buyurması, sûrenin tamamını okumamanın caiz olduğunu gösterir.[12]

2. Mufassal Sûrelerde Secde Olmadığı Görüşünde Olanlar(In Delilleri)

1403. ...İbn Abbâs (r.anhumâ)'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.) Medine'ye geldi-geleli mufassallardan hiç birinde tilâvet secdesi yapmamıştır.[13]

Açıklama

Bu hadis "mufassal" adı verilen sûreler gurubunda secde âyetinin olmadığına delâlet etmektedir. İmam Mâlik ve tabileri bu görüşü tercih etmişlerdir. Ancak bu rivayet zayıftır. Çünkü sene-dîndeki Ebû Kudâme zayıftır. Birçok âlim bu râvinin zayıf olduğunu söylemiştir. Râvilerden Metaru'l-Verrâk da tenkide uğrayanlardandır. Hatta Müslim bu zâtın hadisini kitabına aldığı için ayıplanmıştır.

Şayet hadisin sahih olduğu kabul edilirse, İbn Abbâs'ın mufassal gurubunda yapılan secdelere muttali olmadığı ya da Hz. Peygamber'in bir sebebe biaen bu secde âyetlerini terk ettiği yorumu getirilecektir. Çünkü o grubda secde âyeti olduğu 1407 numaralı hadiste gelecektir. Nitekim bu hadiste Ebû Hüreyre Hz. Peygamber (s.a.)'le birlikte ve sûrelerinde secde ettiklerini haber vermiştir.

Şevkânî, İbn Abbâs'ın rivayeti ile ilgili olarak; "Hz. Peygamber'in o durumda secde yapmaması o surelerde secde âyeti olmayışına delâlet etmez.' Çünkü onları okuduğunda abdestsiz olduğu için veya vakit kerahet vakti olduğu için terk etmiş olabilir. Yahut da okuyan terk etmiştir veya secde etmemenin cevazına işaret için secde etmemiştir," der.

Feth'de de bunun en râcih ihtimal olduğu beyân edilmiştir.[14]

1404. ...Zeyd b. Sabit (r.a.)'den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.)'a Necm (Suresin)i okudum onda secde etmedi.[15]

Açıklama

Hadisin Buhâri'deki rivayetinde Zeyd'in Hz. Peygamber'e Necm Sûresini okuyup secde etmediği "zan" ifâde eder bir kelime ile ifâde edilmiştir. Diğer bir rivayet ise, buradaki gibidir.

Hadis-i şerîf Necm sûresinde secde âyeti olmadığını göstermektir. Bu, "mufassal grubunda secde yoktur" diyenlere delil olabileceği gibi, hâsseten Necm Sûresi'nin sonunda secde âyetinin olmadığını söyleyenler için de delil olabilir. Atâ, Ebû Sevr, Hasen el-Basrî, Said b. Cübeyr, Said b. el-Müsseyyeb İkrime ve Tâvûs ikinci görüşün sahipleridirler.

Adı geçen sûrelerde secdenin bulunduğu görüşünde olan cumhur bu hadisi şöyle te'vîl ededen

"Zeyd b. Sâbit'in bu sureyi okuduğu esnada Hz. Peygamberin abdest-siz veya vaktin kerahet vakti olması ve bu yüzden Efendimizin secde etmemesi muhtemeldir. Hz. Peygamber'in sırf secde etmemenin cevazına işaret etmek istemesi de mümkündür."

İbn Hacer bu son ihtimâli beğenmiştir. Fakat bu ancak tilâvet secdesinin sünnet olduğunu söyleyenler açısından değer ifâde eder, vücûbuna kail olanlar için önceki iki te'vil daha yerindedir.

Sindî de bu hadisle ilgili olarak şöyle der: "Bu hadiste, Necm sûresinde secde yoktur' diyenler için delil değildir. Çünkü Hz. Peygamber onu secde yapmamanın cevazına işaret için terk etmiş olabilir. Secdeyi vâcib görenler açısından ise şöyle denilir: Hz. Peygamber secdeyi başka bir vakte te'hîr etmiş Zeyd'e de küçük olduğu için emretmemiştir."[16]

Necm sûresinde secde olduğunu bildiren müstakil rivayetler mevcuttur. Tirmizî'nin rivayet ettiği bir haberde İbn Abbâs şöyle der: "Resûlullah (s.a.) onda yani Necm sûresinde secde yaptı, (orada bulunan) müslümanlar, müşrikler, ins ve cin de secde yaptılar."

Bu hadisin Buhârî ve Müslim'deki ifâdesi de şu şekildedir: "Resûlullah (s.a.) Necm sûresini okudu ve tilâvet secdesi yaptı,yanındakilerde secde.yaptılar. Yalnız yaşlı bir adam yerden bir avuç çakıl veya toprak alıp alnına kaldırdı ve "bu bana yeter" dedi. O adamın daha sonra kâfir olarak öldürüldüğünü gördüm."[17]

Ebû Dâvûd'da 1406 numarada gelecek olan hadis ve Buhârî ve Müslim'deki rivayete benzemektedir.[18]

1405. ...İbn Kusayt, Hârice b. Zeyd b. Sâbit'den; o da babası vasıtasıyla Hz. Peygamber (s.a.)'den; önceki hadisi mânâ olarak rivayet etmiştir.

Ebû Dâvud; Zeyd imamdı ve secde etmedi, der.[19]

Açıklama

Abdullah b. Kusayt bu hadisi bir defa Atâ b. Yesâr'dan bir defa de Hârice b. Zeyd b. Sâbit'den işitmiştir. Bu hal,

hadisin senedinde bir ızdırab olmasını gerektirmez. Zira bir şahsın iki veya daha çok hocasının olması ve aynı mânâya gelen sözleri her birinden ayrı ayrı işitmesi gayet tabiîdir.

Ebû Davud'un söylediği talikte Zeyd'in Necm sûresi'ni okumasını müteâkib secde etmeyenin kim olduğu konusunda iki ihtilâf akla gelebiliyor:

a. Hz. Peygamber secde etmemiştir. Yani İmam olan Zeyd b. Sâbit'in Necm sûresini okuduğunu işiten Hz. Peygamber secde etmedi.

b. Zeyd b. Sabit imamdı ve bu sûreyi okuduğu halde secde etmedi. O secde etmediği için Hz. Peygamber de secde etmedi.

İmam Şafiî'nin rivayet ettiği bir haber de secde âyeti okuyan bir zât secde etmediği için Hz. Peygamber'in de (secde) etmediği ve bunun sebebi sorulduğunda; "Sen bizim imamı/sın sen secde etseydin biz de ederdik" dediği bildirilmektedir.

Bu rivayet ikinci anlayışı takviye etmektedir.[20]

3. (Necm Ve Diğer Mufassal Sûrelerde) Secde Olduğu Görüşünde Olanlar(In Delilleri)

1406. ...Abdullah (b. Mes'ûd) (r.a.)'dan rivayet edildiğine göre; Resûlullah (s.a.) Necm sûresi'ni okuyup (sonunda) secdeye kapandı (Müslüman ve müşrik, ins ve cin) orada bulunanların tümü de secde etti. Yalnız Kureyş'ten bir adam bir avuç çakıl veya toprak alıp yüzüne kaldırdı ve "Bu, bana yeter" dedi. Sonra ben o adamın kâfir olduğu halde öldürüldüğünü gördüm.[21]

Açıklama

Buhâri'deki sarîh ifadeye göre, hadis-i şerifte bahsedilen olaya, İslâm tarihinde önemli bir yeri olan fakat bazı yanlış bilgiler de karıştırılarak aktarılan bu olaya "Garânik hâdisesi" denilir. Bu hâdisenin ayrıntılarına geçmeden önce hadis-i şerîf ve terceme ile ilgili bir iki meseleye temas etmekte yarar görüyoruz.

Bizim "Hz. Peygamber Necin suresini okuyup (sonunda) secdeye kapandı" diye terceme ettiğimiz cümledeki terkibinin harfi bazı nüshalarda şeklinde harfi cerri ile vârid olmuştur. Bu durumda mana "Necm sûre-sFni okuyup secde âyeti sebebiyle secdeye kapandı" şeklinde olacaktır.

Metindeki " =el-kavm" kelimesi "Müslüman ve kâfir, ins ve cin orada bulunanların tümü" diye terceme edilmiştir. Bu terceme Bu-hârî'nin rivâyetindeki; " = onunla birlikte mü si umanlar ve müşrikler, cinler ve insanlar da secde etti" cümlesi gözönünde bulundurularak yapılmıştır.

Rivayetlerde görüldüğü gibi Hz. Peygamber (s.a.) Necm Sûresi'ni okuyunca oradaki "secde edin" emrine uyarak ve bu sûrede sayılan büyük nimetlere bir şükran ifadesi olarak secdeye kapanmıştır. Resûlullah'ın bu durumunu gören müslümanlar da ona uyarak secde etmişlerdir. Müşriklerin secdeye kapanması ise ya bu sûrede zikredilen ilâhları Lât ve Uzzâ'nın adını duyduklarından dolayı olmuştur ya da Cenab-ı Hakk'ın azamet ve kib-riyâsını görüp secde etmişlerdir. Hâdiseyi şu şekilde izah edenler de vardır:

"Siz de gördünüz değil mi, Lât ve Uzza'yı? Ve öteki üçüncü Menât'ı? Erkek (çocuklar) sizin, dişi (çocuklar) da O'nun mu?"[22] mealindeki âyetleri okuyunca, orada bulunan kâfirlerden birisi de son iki âyeti dolgun bir ses tonuyla okudu. Oradaki müşrikler Hz. Peygamber'in kendi putlarına müsaade ettiği zehabına kapıldılar. Çok sevindiler, o kadar ki Resûlullah secde edince onlar da secdeye vardılar.[23]

Hz. Peygamber'in bu âyetleri okuması esnasında şeytanın Efendimizin diline putları övücü mahiyette sözler kattığı ve müşriklerin buna sevinip secdeye kapandıkları şeklinde de haberler vârid olmuştur. Ancak bu haberler muteber görünmemektedir; çünkü putları övme küfrü gerektiren bir şeydir. Bunun peygambere isnadı son derece çirkindir. Şeytanın Hz. Peygamber'e musallat olup onun lisanına bazı şeyler karıştırması da mümkün değildir. Çünkü bu efendimizin haberlerinin tümünde, mucizelerinde ve Peygamberliğinde şüpheyi gerektirir. O halde bu da muhaldir.

Diğer insanlarla birlikte secde etmeyip de avucuna aldığı çakıl veya toprağı yüzüne götürürek "bu bana yeter" diyen kimse, Buhârî'nin "Kitâbu't-tefsîr"de İbn Abbâs'tan yaptığı rivayetten anladığımıza göre Ümeyye b. Haleftir. Adı geçen kişinin M'uttalib b. Ebî Veda'a olduğunu söyleyen bir rivayet de Nesaî'de mevcuttur.O esnada bu zât Müslüman olmadığı için onun da secde etmemiş olması mümkündür. Yalnız İbn Mes'ud'un Muttalib'i görmeyip sadece "Bu bana yeter diyen" Ümeyye b. Halef dikkatini çektiği için onu fark etmiş olması mümkündür. Böylece hadisler arasında bir tezat söz-konusu olmadığı ortaya çıkar.

Bu adamın secde etmeyişi kibirinden dolayı olmuştur. İbn Mes'ud'un dediği gibi Ümeyye b. Halef Bedir Savaşında öldürülmüştür.

Mevlana Şiblî'nin Asr-ı Saadet'te naklettiğine göre ise, Garânik hâdisesinin esası şudur:

Hz. Peygamber Kur'ân-ı Kerim okurken, müşrikler gürültü çıkarırlar ve onun tesirini engellemeye çalışırlardı. Fussilet suresi'ndeki şu âyet buna işaret etmektedir: "Kâfirler dediler ki: Bu Kur'ân'ı dinlemeyin ve o(nun okunması esnası)nda gürültü yapın, belki bastırırsınız."[24]

İşte Kureyş'in âdeti üzere kâfirlerden biri Resûlullah (s.a.) Necm Sûresini okurken, "Lât, Uzza ve diğer üçüncü put Menât, bunlar yüksek putlardır ve bunlardan şefaat beklenebilir" mânâsına gelen sözler söyler. Kâfirler de bunu Hz. Peygamber'in söylediğine inanarak onu yayarlar. Müslümanların arasında da bu şayianın dolaşması neticesi bunun bir şeytan ilkâsı olması ihtimâli gözönüne alınır.

Eski muhakkik âlimler de bu görüşü müdafaa etmişlerdir. Mevâhib'de şöyle deniliyor:

Resûl-i Ekrem "diğer üçüncü put olan Menâfi" mealindeki âyete vardığı zaman müşrikler, onların ilâhlarını daha çok zemmedeceğini tahmin ederek, mahut sözleri ileri sürmüşler ve o sözleri Peygamberin sözlerine karıştırmışlardır. Nitekim müşrikler dâima Kur'ân-ı dinlemeyip, "Kur'ân okunurken gürültü yapın, belki şaşırtırsınız" derlerdi. Şeytan ilkâsındaki şeytanlardan murad, insanlar arasındaki şeytanlardır.

Bu hadis, mufassallarda ve bu arada Necm Sûresi'nde tilâvet secdesi olmadığını söyleyenlerin görüşlerini reddetmektedir. Yine bu hadis, Necm suresi'ndeki secde emrinden maksadın namaz olduğunu söyleyenlerin görüşlerine de muhaliftir.

Buradan anladığımıza göre tilâvet secdesi, sâdece okuyana mahsus değildir; dinleyenin de secde etmesi gerekir.[25]

Bazı Hükümler

1. Necm Sûresi'nde secde âyeti vardır.
2. Tilavet secdesi hem okuyana hem de dinleyene vaciptir.
3. Yerdeki bir cismi kaldırıp alna koymak secde yerine geçmez.[26]

4. İnşikâk Ve Alak Sûrelerindeki Secdeler

1407. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki:
Biz Resûlullah (s.a.)'le birlikte ve (înşikâk ve Alâk surelerin)de secde yaptık.[27]

Açıklama

Hadis mufassal grubunda secde olduğunu söyleyenlerin delillerindendir.Çünkü İnşikâk ve Alak Sûreleri bu grubtandır ve Efendimizin bu sûreleri okuyunca tilâvet secdesi yaptığı Ebû Hureyre (r.a.) tarafından rivayet edilmiştir. Ebû Davud'un dediği gibi, Ebû Hüreyre Hicretin 6. veya 7. yılında müslüman olmuştur. Buna göre bu hadis daha önce İbn Abbâs'tan rivayet edilen ve mufassal grubunda secde âyetinin bulunmadığını bildiren habere muhalif düşmektedir, (bk. hadis 1403). İbn Abbâs hadisinin zayıf olduğu orada sebepleri ile beyân edilmiştir. Ayrıca o hadis secdenin olmadığını, bu ise, bulunduğunu bildirmektedir. Nefy ile isbat nefye tercih edilir.

Ebû Davud'un, -bazı nüshalarında yer alan- rivayetin sonundaki ta'liki bu sûrelerdeki secdenin nesh edilmiş olma ihtimâlini de ortadan kaldırmaktadır. Çünkü Ebû Hureyre'nin müslüman oluşu Hz. Peygamber'in ömrünün sonuna doğrudur.[28]

1408. ...Ebû Râfi' şöyle demiştir:
Ebû Hureyre ile birlikte yatsı namazı kıldım okuyup secde yaptı.

Bu ne secdesi? dedim.

Ebu'I-Kasım (Resûlullah)'ın arkasında bu secdeyi yaptım ve ona kavuşuncaya (ölünceye) kadar yapmaya devam edeceğim, dedi.[29]

Açıklama

Hadisin Buharı'de birkaç farklı rivayeti vardır. Bunlardan Ebû Seleme'nin rivayeti şöyledir: "Ebû Hureyre'nin İnşikak sûresini okuyup secde ettiğini gördüm. Kendisine; "Ya Ebû Hureyre gözlerime inanayım mı? Sen secde ettin" dedim. "Resûlullah (s.a.)'in secde ettiğini görmeseydim ben de sede etmezdim" dedi. Buharî'nin sücûdüs-salât'taki rivayeti ise aynen Ebû Dâvud'daki gibidir.

Nesaî'nin Ebû Rafî'den yaptığı rivayet de, Ebû Davud'unkinden pek farklı değildir.

Hadisten anladığımıza göre:

İçerisinde secde âvefi olan sûrelerin namaz esnasında okunması meşrudur. Namazda secde âyeti okunmuşsa namaz esnasında tilâvet secdesi yapması caizdir. Bu konuya ışık tutan başka hadisler de mevcuttur. Ulemâr cumiıûru hu görüştedir. Bu görüş sahiplerine göre namazın, farz veya nâ le, cemaatle ya da münferid, cehrî yahut gizli olması arasında hiç fark yoktur.

Mâlikîlere göre ise, farz namazlarda ister cemaatle olsun, ister münlrid secde âyeti okumak mekruhtur. İmam Mâlik'ten yapılan başka bir riv yete göre ise, cemaat az olursa imamın okumasında beis yoktur.

İmam Ebû Hanife ve Ahmed b. Hanbel, kıraati gizli olan namazlarc imamın secde âyetini okumasını mekruh görürler. Çünkü bir takım karışılIıklara sebeb o'ctbilir. Cehrî namazlarda oöyle bir endişe söz konusu değildir

Ahmed j. Hanbel'in İbn Ömer'den naklettiği rivayette, Hz, Peygam ber (s.a.)'^n öğle nanazının birüci rekatında tilâvet secdesi yaptığı veasha binin onun seccie sûresini okuduğunu zannettikleri haber verilmektedir Muarızları bu rivayetle Ebû Hanîf ve Ahmed b. Hanbel'e itiraz etmişlerdir

Ebû Hureyre'nin İnşikâk Suresini okuyup da secde ettiğini görenlerir bunu adırgsması, namaz içinde seode âyetini meşru görmeyenler için deli sayılarız, çünkü bu itirazı yapanlar Ebû Hureyre'nin izahı karşısında sus-r.r şiardır O halde onlann hayreti Resulüllah'dan aksini gördüklerinden dolayı değil, konu ile ilgili hiçbir malumatları olmadığından dolayıdır.

Gelecek olan 1411 no'lu hadis de bu görüş sahipleri için delil olamaz. Çünkü Hz. Peygamberin namaz hâricinde secde âyeti okuyup da onun için secde yapması secde âyetini namaz içinde okumanın caiz olmayışını gerektirmez.[30]

Bazı Hükümler

1. ilim ve fazlına güvenilse bile şerî'ata müteallik bir harekette bulunanın veya söz söyleyenin yaptığı veya söylediği derhal kabul edilmemeli, delili sorulup araştırılmalıdır
2. Mufassal sûrelerde secde âyeti vardır.
3. İçlerinde secde âyeti olan sûre namazda okunabilir.
4. Namaz içerisinde okunan secde âyetinin secdesi namaz esnasında yapılır.[31]

5. Sâd Sûresinde(Ki Secde Âyeti Dolayısıyla) Secde   Yapmak

1409. ...İbn Abbâs (r.anhumâ)'dan; demiştir ki:

Sâd süresindeki secde azâim-i sücûd (vazgeçilmeyecek secdeler)den değildir.Ama ben ResuluIIah (s.a.)ı o sûrede secde ederken gördüm.[32]

Açıklama

Kelimesi cem'idir. Azimet lügatte; kalbin bir şeye azmetmesi demektir. Fukahâ ise, bu kelimeyi "asaleten sabit olan hüküm" karşılığı olarak ve farzlar ve sünnetler hakkında kullanmışlardır. Farzlar için kullanılması daha fazladır.

Yukarıdaki izahattan anlaşılacağı üzere azâim-i sücûd terkibinin mânâsı, tilâvet secdesini vâcib kabul edenlere göre daki secde vâcib secdelerden değildir," sünnet olduğunu söyleyenlere göre de, "sünneti müekkede olanlardan

değildir" şeklinde olmuş olur.

Bu hadis-i şeriften "Sâd" süresindeki secdenin tilâvet secdesi olmadığını anlamak da mümkündür. Şafiîler ve meşhur rivayetinde îmam Ahmed bu görüştedir. Bunlar bu sûredeki secdenin şükür secdesi olduğunu söylerler. Aynı görüş Atâ ve Alkâme'den de nakledilmiştir. Nesâî'nin İbn Abbâs'-tan rivayet ettiği şu haber de bu görüşün delillerindendir: ResûluIIah (s.a.) Sâd Sûresi'nde secde yapıp, "Dâvûd bu secdeyi tevbe için yapmıştır, biz de şükür için yapıyoruz" buyurdu.

Hanefîler, İmam Mâlik, Süfyân es-Sevrî, Îbnu'l-Mübârek, İshâk ve ulemânın çoğunluğuna göre ise, bu süredeki secde tilâvet secdesidir. Tahavî'-nin Ebû Said el-Hudrî'den rivayet ettiği; "ResûluIIah (s.a.) Sâd suresinde secde yaptı"[33] mealindeki hadis, bu görüşün delilidir.

Bu görüş sahipleri, üzerinde durduğumuz rivayetteki "Sâd (süresindeki secde) azâim-i siicûdden değildir" sözünün Hz. Peygamber'e değil, İbn Ab-bâs'a ait olduğunu hatırlatarak, Hz. Peygamberin fiiline mukabil sahâbi sözüne itibar edilemeyeceğini söylerler. Nesaî'nin rivayeti hakkındaki görüşlerini de Tahâvî şöyle ifâde eder: "Bir secdenin tevbe ve şükür için olması, onun tilâvet için olmasına mânı değildir. Çünkü bütün ibâdetler Allah'a şükür içindir. Bundan anlaşılmış oluyor ki, Hz. Peygamber'in yaptığı bu secde mücerred bir şükür secdesinden ibaret değildir. Aksine aynı zamanda hem tilâvet hem de şükür secdesidir. Zira bunlar biri birine aykırı değildirler."

Ayrıca Beyhakî, Nesaî'nin bu rivayetini zayıf kabul etmiştir.[34]

1410. ...Ebû Said el-Hudrî (r.a.)'den; demiştir ki: Resûlullah (s.a.) minber üzerinde iken Sâd suresi'ni okudu. (Sûredeki) secde âyetine gelince inip secde etti. Cemaat de onunla birlikte secde etti. Başka bir gün yine aynı sûreyi okudu. Secde âyetine gelince cemaat secde yapmaya hazırlandı. Bunun üzerine Hz. Peygamber: "- Bu ancak bir nebinin tevbe (secde)sidir. Ama ben sizin secdeye hazırlandığınızı gördüm" buyurup indi ve secde etti. Cemaat de secde etti.[35]

Açıklama

Bu sûredeki secde mahalli 24. âyettir. Gerçi burada zikredilen secde değil, rükû'dur. Ama bundan maksat, müfessirlerin beyânına göre secdedir. Mezkûr âyette, Hz. Dâvûd (a.s.)'ın secdesi hikâye edilmekle beraber, Hz. Peygamber (s.a.) secde etmiştir. Çünkü Efendimiz kendisinden Önceki peygamberlere uymakla emr olunmuştur.

Hz. Dâvûd bağışlanmasını müteakib secde yapmış ve bu hal mezkûr âyette anlatılmıştır. Hz. Peygamber de bir seferinde Dâvûd (a.s.)'a uyarak secde etmiş ama başka bir seferinde aynı âyeti okuduğu halde secde için herhangi bir hazırlığa girmemiş, ancak cemaatin hazırlandığım görünce, secde etmiştir.

İmam Şafiî Hz. Peygamberin bu hareketini "Sad Suresinde tilâvet secdesi olmadığına" delil saymıştır.

Ancak ResûluÜah (s.a.)'in ikinci seferinde secde etmemesi mutlaka önün tilâvet secdesi olmamasını gerektirmez. Belki o, bu secdenin diğerleri kadar kuvvetli olmadığına delâlet eder. Nitekim bundan önceki hadis de buna delalet etmektedir. Hanefîlerin önemli fıkıh kitablanndan Bedâi'üs-Sanaî' de bu konuda özet olarak şöyle deniliyor: "Şafiî'nin sarıldığı şey, aslında bize delildir. Çünkü biz bu secdeyi Cenab-ı Hakk'ın Dâvûd (a.s.)'ı bağışlaması, ona mertebeler ve âhirette iyi bir makam va'detmesi ile ilgili nimetlerine bir şükran olarak yapıyoruz. Onun için bize göre secde kelimesinin (24. âyetin) sonunda değil de sözünün (25. âyetin) peşinden yapılır. Bu bizim hakkımızda büyük bir nimettir. Çünkü Rabbimiz bizim yanılmalarımıza göz yumup günah ve hatalarımızı bağışlayarak bize nimet veriyor. O halde bu secde tilâvet secdesidir. Çünkü sebebi mevcuttur. O da âyetin okun-masıdır. Hz. Peygamber (s.a.)'in ilk cumada bu secdeyi yapması, onun tilâvet secdesi olduğunu gösterir. Ama diğer cumada terk etmesi onun tilavet secdesi olmadığına delâlet etmez. Çünkü Efendimizin secdeyi te'hîr etmek istemesi mümkündür. Nitekim bize göre secdenin hemen yapılması vâcib değildir."[36]

Bazı Hükümler

1. Okunan bir ayetin secdesinin hemen yapılması müstehabtır ama te’hırı caizdir.
2. Aksi bir hüküm yoksa, Hz. Peygamber geçmiş peygamberleri,1 *mr olunduğu şeylerle de emredilmiştir.
3. Secde âyetini okuyanın yanı sıra, duyan da secde etmek zorundadır.
4. Sâd Sürecindeki secde âyeti diğerleri kadar kuvvetli değildir.[37]

6. Hayvana Binmişken (Yahut Da Namaz Hâricindeyken)[38] Secde (Âyeti)Yi İşiten Kimse (Ne Yapmalıdır)?

1411. ...Abdullah b. Ömer (r.anhûmâ)dan: demiştir ki: - Peygamber (s.a.) Fetih yılında (içinde) secde (âyeti olan bir sûre) okudu. Bunun üzerine bütün ashab secdeye kapandı. Onlardan kimi (hayvana) binmiş, kimi de yere secde eder vaziyette idi. Binmiş halde olan elinin üzerine secde ediyor(du).[39]

Açıklama

Rivayette bahsedilen olay Fetih senesindeki bir sefer esnasında vuku bulmuştur. Burada belirtilmemekle beraber Taberânî'nin yine İbn Ömer'den yaptığı bir rivayette Hz. Peygamberin okuduğu sûrenin Necm Sûresi olduğu beyan edilmektedir.

Yolculuk esnasında insanların kimi binekli kimi yaya olduğu için Efendimizin okuduğu secde âyetini duyan herkes, olduğu halde secdeye kapanmış yaya olanlar secdelerini yerde yaparlarken, hayvan sırtında olanlar da eğerleri veya elleri üzerine secde etmişlerdir.

Bu rivayet hayvan sırtında olanların elleri üzerine tilâvet secdesi yapmalarının caiz olduğunu gösterir. Buna göre bir özürden veya kalabalıktan dolayı uyluklar üzerine tilâvet secdesi yapmanın caiz olması gerekir. Hanefîlere göre izdiham halinde avucu yere koyup üzerine secde etmek caizdir. Özür olmazsa, mekruhtur.

İbnü'l-Hümam "binek sırtında olanlar veya başkaları secde âyeti okur da secdeye güç yetiremezlerse ima etmeleri yeterlidir" der.[40]

Bu konuda BedâîMe de şöyle denilmektedir: "Yerde okunan bir secdeyi binek üzerinde yapmak caiz değildir. Binek üzerinde okunan bir secde âyetinin secdesi ise, yerde yapılabilir. Hz. Ali (r.a.)'in hayvan üzerinde iken secde âyeti okuyup imâ ile secdeyi ifa ettiği rivayet edilmiştir."

Hanefîlerde olduğu gibi Şafiî ve Hanbelîlerde de imâ ile tilâvet secdesi yapmak caizdir. Bu sözün hadise muhalif olduğu söylenemez. Çünkü alnı el üzerine koymak da bir nevi îmâdır. Ancak biraz ziyâdelik vardır.

Mâlikîler sefer mesafesinden kısa yolculuklarda tilâvet secdesinde imâyı caiz görmezler. Sefer mesafesindeki yolculuklarda ise, caiz kabul ederler.[41]

1412. ...İbn Ömer (r.anhumâ)'dan; demiştir ki: Resûlullah (s,a.) bize (içerisinde secde âyeti olan) bir sûreyi okuyup -Râvi îbn Numeyr, "namaz hâricinde" dedi-secde eder, onunla beraber biz de secde ederdik. O kadar ki, bizden bir kimse (kalabalıktan) alnını koymak için yer bulamazdı.[42]

Açıklama

Bizim parantez arasında verdiğimiz "içerisinde secde âyetiolan" sözü Buhârî'nin rivayetinde metin olarak mevcuttur.

Bir kimsenin secde etmek için alnını koyacak yer bulamamasına sebep, Müslim ve Taberânî'nin açıkça ifâde ettiklerine göre, cemaatin kalabalık olması idi. Taberânî'deki bir rivayette ise, müslümanların birbirlerinin sırtlarına secde ettikleri belirtilmektedir.

Cemaatin elleri üzerine secde ettiklerini ifâde eden söz, mübalağa için söylenmiş olmalıdır. Maksat, âyeti işiten herkesin secde ettiğine, secdeye varmayan hiç kimsenin kalmadığına işarettir.[43]

1413. ...İbn Ömer (r.anhumâ)'dan; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) bize Kur'ân okur, secde âyetine geldiği zaman tekbir alır ve secde ederdi. Onunla birlikte biz de secde ederdik.[44] Abdurrezzâk; "Sevrî'nin bu hadis hoşuna giderdi" demiştir. Ebû Dâvûd da "hoşlanırdı, çünkü onda tekbir aldı" demiştir.[45]

Açıklama

Hz. Peygamberin Kur'ân okumasındaki maksat, ashaba Kur'an-ı Kerim'i öğretmenin yanısıra dinî hükümleri Cennet ve Cehenneme ait şeyleri ve geçmiş ümmetlerin haberlerini öğretmektir. Efendimiz ashaba Kur'an-ı Kerim okurken secde bulunan bir âyete gelince kalkıp tekbir alır ve secdeye varır ashâb da kendisine uyarlardı.

Bu hadis tilâvet secdesi için tekbirin gerekli olduğunu gösterir. İslâm ulemâsı bu konuda ittifak halindedir. Secdeden kalkarken de tekbirin gerekliliği aynı şekilde ihtilafsızdır. Bu, âyetin namaz içinde okunması halindedir. Namaz dışında okunduğu zaman cumhura göre hüküm yine aynıdır. Fakat İmam Mâlik'in farklı görüşü vardır.

Resûluüah'dan gelen haberlerde Hz. Peygamberin tilâvet secdesi için ellerini kaldırdığına tahiyyâtî okuduğuna ve selâm verdiğine dâir açık bir kayda rastlanmamaktadır. Ulemânın çoğunluğu tilâvet secdesinde bunların bulunmadığı görüşündedirler. Hanefî ve Mâlikîler bu gruptandır.

Şafiîlerden meşhur olan görüşe göre tilâvet secdesi, namaz hâricinde okunmuşsa, iftitâh tekbiri alınıp eller kaldırılır ve sonunda selâm verilir. Bazı Şafiîler teşehhüdü de lüzumlu görürler.

Bu babın hadislerinden ortaya çıkan neticelerin belli başlıları şunlardır:

Bir secde âyetini işiten kimse, okuyan secde edince secde eder. İbn Battal, okuyanın secde etmesi hâlinde işitene de secdenin lüzumunda ulemânın müttefik olduğunu söyler. Secdenin lüzumu için kasden dinlemenin gerekli olup olmadığı ise, âlimler arasında ihtilaflıdır.

Ebû Hanife'ye göre ister kasten işitsin ister kasıtsız, her halükârda secde âyetini işitene secde vâcibtir.

Mâliki ve Hanbelîlere göre secdenin lüzumu için işitenin kasten dinlemesi gerekir.

Şâfiîlerde de kasten dinleme şartı yoktur. Fakat kasten dinleyen için daha önemlidir.

Okuyan kimsenin kendisi secde etmediği takdirde dinleyene gerekli olup olmadığı da aynı şekilde ihtilaflıdır.

Hanefî ve Şâfiîlere göre okuyan secde etmese bile, dinleyen için secde lâzımdır. Eğer Kur'ân-ı Kerim okuyan mecnûn, çocuk veya hayızlı olmak gibi kendisine secdenin vâcib olmadığı birisi ise, dinleyen mükellef için yine secde gereklidir.

Hanbelîlere ve Malikilerin bir görüşüne göre, okuyan secde etmezse, işitene gerekmez. Mâlikîlerin diğer bir görüşü, Hanefîler ve Şafiîlerinkine benzer. Yine Mâlikîlere göre dinleyene secdenin gerekli olması için okuyanın imamete lâyık birisi olması gerekir. Buna göre çocuğun, kadının veya kâfirin okuduğu secde âyetini işitene secde gerekmez. Hanbelilerin görüşü de buna benzemekle birlikte çocuğun okuması hakkında Mâlikîlerden farklı görüştedirler. Çünkü bunlar çocuğun okuduğu secde âyetini işiten için secdeyi lüzumlu görürler.

2. Bu konunun başında da temas edildiği gibi, tilâvet secdesinin hükmü İslâm ulemâsı arasında ihtilaflıdır.

Cumhura göre secde sünnettir. Ömer b. el-Hattâb, Selmân el-Fârisî, İbn Abbâs, İmran b. Husayn, Mâlik, Şafiî, Evzaî, Ahmed; îshâk, Ebû Sevr ve Dâvûd bu görüşte-olanlardandır.

Bunlar geçmiş hadislerde, Hz. Peygamberin mufassallarda secde etmediğine ve Necm Sûresi'ni okuyunca secdeye hazırlanmamasına işaret eden hadisleri delil almışlardır. Hâsılı bunların delilleri Efendimizin bazı secde âyetlerini okuduğu halde, secdeye azmetmediğine işaret eden haberlerdir.

Hanefîlere göre tilâvet secdesi vâcibtir. Delilleri, secdeyi emreden âyet-i kerimelerdir. Bunlar cumhurun dayandığı hadisleri, görüşleri istikametinde anlamışlardır. Bu anlayış farkına yeri geldikçe işaret edilmiştir.

3. Hadis-i şeriflerde secde edecek kimsenin abdestli olmasının gereğine işaret eden bir kayda rastlanmamaktadır. Ama cumhur, tilâvet secdesi için tahareti şart koşar, çünkü bu secde, bir nevi namazdır ve namaz için taharet şarttır. Yine cumhura göre secdenin setr-i avrete dikkat edilerek ve kıbleye karşı olması şarttır. İbn Ömer, Şa'bî, Ebû Talib ve Mansûr'un tahareti şart koşmadıkları rivayet edilmektedir.

Sübülü's-selâm sahibi San'anî ve Neylü'Ievtâr'ın yazarı Şevkânî, tilâvet secdesinde taharetin şart olmadığı görüşüne meyletmişlerdir. Hadislerde taharetin vücûbuna delâlet eden bir kaydın olmamasını ve Hz. Peygamberin secde ettiğini gören herkesin secde ettiği halde kendilerine abdestin emredilmeyişini görüşlerine delil gösterirler ve bunların tümünün abdestli olmasının mümkün olmadığını söylerler.

Buhârîde, İbn Ömer'den biri taharetin lüzumuna, diğeri aksine delâlet eden iki hadis mevcuttur. Bu hadislerin arasını cem etmek için tahareti şart koşam büyük hadese hamletmişlerdir.[46]

7. (Kişi) Secde Ettiğinde Ne Söyler?

1414. ...Âişe (r.anhâ)'dan; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) gece(leri) tilâvet secdelerinde "Yüzüm gücü ve kuvvetiyle kendisini yaratıp (şekil verene) kulağım ve gözünü açana (işitme görme duygusunu verene) secde etti" der ve bunu defalarca söyler (tekrar eder)di.[47]

Açıklama

Resûlullah (s.a.)'ın secde için sadece yüzünü zikretmesi yüzün şerefinin yüceliği ve öneminin büyüklüğünden dolayıdır.

Hâkim'in rivayetinde yukarıdaki cümlelerin sonunda "Yaratıcılann en güzeli Allah yüce ve münezzehtir" sözü vardır.

Tirrnizî, İbn Mâce, Hâkim ve İbn Hıbbân'ın İbn Abbâs (r.anhumâ)'dan yaptıkları şu rivayet, tilâvet secdesinde okunan başka bir duayı haber veriyor:

Ben Resûlullah (s.a.)in yanında idim. Bir adam gelip "ben dün gece rüyamda kendimi bir ağacın dibinde namaz kılarken gördüm. Secde âyeti okudum. Benim bu secdeme ağaç da secde etti. Onun; Allah'ım! Bu secde sebebiyle benim günahımı bağışla, bana ecir yaz ve onu kendi katında benim için bir azık kıl** dediğini duydum" dedi. (Sonra) Resûlullah (s.a.)'in secde âyeti okuyup secde ettiğini gördüm. Secdesinde adamın haber verdiği ağacın söylediklerini dediğini duydum.

İbn Abbas'tan yapılan bu rivayetin Tirmizî'deki naklinde: " = Kulun Dâvud (a.s.)'dan onu kabul ettiğin gibi benden de kabul et” cümlesi de vardır.

Bu hadis secdede sadece bu duanın okunmasının gerekli olduğuna delâlet etmez. Aksine namaz secdesinde söylenenlerin tilâvet secdesinde de söylenmesi caizdir. Hanefî âlimlerinden Hidâyc şârihi İbnu'l-Humâm şöyle der: "Mü'min tilâvet secdesinde namaz secdesinde söylediklerini söyler. Esah olan budur."[48] Bu söylenen daha çok farz namazlarla ilgilidir. Nafile namazlarda ya da namaz haricindeki secdelerde istediği herhangi bir duayı yapabilir.[49]

8. Sabah Namazından Sonra (Güneş Doğmadan Önce) Secde Âyeti Okuyan Kimse (Secde Eder Mi)?

1415. ...Ebû Tümeyme el-Huceynri'den; demiştir ki;

Biz bir grup içinde -Medine'ye- gönder(il)diğimiz zaman[50] ben sabah namazından sonra cemaate va'z eder ve secde yapardım. İbn Ömer beni bundan üç kere men'etti. Fakat ben buna son vermedim. Bunun üzerine İbn Ömer bana dönüp:

Ben Resûlullah (s.a.)'in arkasında, Ebûbekir, Ömer ve Osman (r.anhum)'la birlikte namaz kıldım. Hiç biri güneş doğuncaya kadar secde etmedi; dedi.[51]

Açıklama

Rivayetten anlaşıldığına göre Ebû Tümeyme İslâm'ın ahkâmını öğrenmek üzere Medine'ye gönderilen Benî Temim hey'eti içinde imiş. Medine'den dönüşünde sabah namazını müteakib cemaate va'z eder âyetler okurmuş, okuduğu âyetler içerisinde secde âyetleri de bulunur, o da kalkıp secde edermiş. Fakat vakit kerahet vakti olduğu için

İbn Ömer kendisini bu vakitte secde etmekten men etmiş. Ancak Ebû Tümeyme buna aldırış etmemiş. Bu sefer İbn Ömer tekrar gelerek onu men ederken kendi kafasına göre hareket etmediğini Resûluüah'tan ve Halifelerinden gördüğü davranışı haber vermiştir.

Beyhakî, "bu merfu olarak sabit olmuşsa biz secdenin kerahet vakti çıkıncaya kadar te'hir edilmesini tercih ederiz. Merfu olarak sabit olmamışsa, İbn Ömer tilâvet secdesini nafile namaza kıyas etmiştir" der.

Bu hadis tilavet secdesinin sabah namazından sonra güneş yükselinceye kadar yapılamayacağına delâlet etmektedir. Diğer kerahet vakitleri için de hüküm aynıdır. Hanbelîler bunu tercih etmişler ve bu vakitlerde edilen secdenin asla sahîh olmadığını söylemişlerdir. İhn Qmer_İbn ~Müsey.y£b, Ebû Sevr ve İmam Mâlik bu vakitte secde yapmanın mekruh olduğunu söylemişlerdir.

Şâfiîler namaz kılınması nehyedilen vakitlerde tilâvet secdesini mekruh görmezler. Çünkü onlara göre tilâvet secdesi vâcib değildir. Ve bu vakitlerde nafile namazların kılınması caizdir.

Hanefîler secde âyetinin okunduğu vakti esas kabul etmişlerdir. Buna göre mekruh vakitte okunan âyetin secdesini aynı vakitte yapmak caizdir. Kerahet vakti girmeden önce okunan âyetin secdesi ise, bu vakitte edâ edilmez. Çünkü kâmil olarak vâcib olan bir ibâdetin nakıs vakitte edası caiz değildir.[52]

Tilâvet Secdesi Hakkında Tamamlayıcı Bazı Bilgiler:

1. Muhtelif secde âyetleri bir mecliste okunursa, her biri için ayrı ayrı secde yapılması gerekir. Aynı âyet aynı mecliste tekrarlanırsa, tek secde kâfidir. Ancak mezhepler arasındaki ihtilâflardan kaçınmak için en iyisi, secdeyi, âyetin en son okunmasından sonra yapmaktır. Aynı âyet bir namazın her iki rekatında de okunmuşsa ayrı ayrı meclislerde okunmuş sayılır. Dolayısıyla her bir rekatte ayrı ayrı secde edilmesi gerekir. İmam Ebû Yûsuf'a göre tek secde her iki rekatte okunan âyetler için kâfidir. Hanefî mezhebinde fetva Ebû Yûsuf'un görüşüne göre verilmiştir. Aynı âyet bir rekatte tekrarlanmışsa tek secde kâfidir.

2. Namaz dışında okunan âyetin secdesi hemen yapılmamışsa Hanefîlere göre kaza edilmesi caizdir.Mâliki, Şafiî ve Hanbelîlere göre tilâvetle secdenin arası uzamışsa kaza edilmez. Namaz içinde okunan secde âyetinin secdesi yapılmamışsa bilâhere kaza edilmez. Bunda ittifak vardır.

3. Hanefîlere göre namazın rükû'u niyet edilirse, secdesi niyet edilmese bile tilâvet secdesi yerine kâimdir. Ancak secde ayetinden sonra üç âyetten fazla okunmamış olmalıdır.Diğer mezheblere göre namazın rükû ve secdesi tilâvet secdesi yerine geçmez.

4. işiten okuyanla birlikte secde ederse iktidâya niyet etmez.Başını ondan önce secdeden kaldırabilir.

5. Bir kimse namaz içerisinde tilâvet secdesi yapıp da kalkarsa rukû'dan evvel az da olsa biraz Kur'ân okuması müstehabtır. Bu, rukû'un kıraati takip etmesi içindir.

6. Secde âyeti okunduğunda hemen secde edilmesi mümkün değilse okuyan veya dinleyenlerin; = İşittik itaat ettik. Varlığamam dileriz, Rabbimiz. Dönüş yalnız Sanadır" demeleri müstehabtır.

7. imamın cuma ve bayram gibi kalabalık namazlarda yahut da gizli okunan namazlarda secde âyeti okuması mekruhtur. Çünkü bu cemaat için bir karışıklığa sebeb olur.

8. Hasta olan veya bir vâsıtaya binen kimsenin oturduğu yerden ima ile secde etmesi caizdir.

9. Bir sûreyi okuyup da içerisinde secde âyetini bırakmak mekruhtur. Çünkü bu secdeden kaçmak demektir.

10. Namazı bozan şeyler tilâvet secdesini de bozar. Dolayısıyla daha secdeden kalkmadan önce vuku bulan hades, konuşma, gülme (vs.) gibi şeylerle tilâvet secdesi bozulur. Ancak secde esnasında kahkaha ile gülünürse, abdest bozulmaz.

11. Hanefîlere göre tilâvet secdesi şöyle yapılır: Tilâvet secdesi için niyet edilip eller kaldırılmaksızın "AUahu ekber" denilerek secdeye varılır, secdede uç kere " = Sübhane Rabbi'yel-A'lâ" veya bir sefer " = Sübhâne Rabbinâ in kâne va'dü Rabbinâ le mef ula" denilerek secdeden kalkılır. Secdeye ayaktan inilirken veya ayağa kalkılırken " = Guf-râneke Rabbena ve ileyke'l-masir" denilmesi müstehabtır.[53]

---

[1] İbnMâce, ikâme 71; Hakim el-Müstedrek, 1,223; Beyhaki es-Sünenü'1-kübra, II, 316.

[2] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/305-306.

[3] Zeylâi Tebyinü'l-hâkâik, I, 205.

[4] Tahavi, şerhu meânil-âsar, I, 362.

[5] İbn Mâce, ikâme 70.

[6] İbn Mâce, ikâme 70.

[7] İnşikak (84), 21.

[8] Secde konusunda tamamlayıcı bilgiler 1413 ve 1415 no'Iu hadislerin şerhlerinde gelecektir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/306-307.

[9] Hal tercümesi için bk. I, 307.

[10] Tirmizî, cuma 54; Ahmed b. Hanbel, IV, 151, 155.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/307.

[11] Tahâvî, Şerhu'1-Menâi'l-âsâr, I, 362.

[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/308.

[13] Kütüb-İ sitte içinde sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/308.

[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/308-309.

[15] Buhârî, sücûdü'l-kur'ân 6; Müslim, salât 106; Tirmizî, cuma 52.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/309.

[16] Sindî, Hâşiyetu'E-Buhârî, I, 190.

[17] Buhârî, Sucûdu'I-Kur'ân, I, 4.

[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/309-310.

[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/310-311.

[20] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/311.
[21] Buhârî, sucûdu'I-Kur'ân, I, 4; meğâzî, 8, menâkıbu'l-ensâr 29; tefsîru sûre (53); Müslim, mesâcid 105; Dârimî, siyer 15; Ahmed b. Hanbel, I, 303, 368, 388, 437, 443, 454, V, 286.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/311-312.
[22] en-Necm (53); 19-21.
[23] M. HamiduIIah, İslâm Peygamberi, I, 86-87.
[24] Fussilat (41); 26.
[25] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/312-314.
[26] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/314.
[27] Müslim, salât 20; İbn Mâce, ikâme 71, Tirmizî, cuma 50. Ebû Davud'un bazı nüshalarında hadisin sonunda şöyle bir ta'lik yer almaktadır: "Ebû Dâvûd dedi ki: Ebû Hü-reyre H. 6. senede Hayber yılında müslüman oldu. Bu secdeler Resûlullah (s.a.)'ın en son fiilidir."
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/314.
[28] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/314-315.
[29] Buhârî, sucûdu'l-Kur'ân, 11; ezan 100-101; Müslim, salât 20; Nesaî, iftitâhu's-salât, 53.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/315.
[30] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/315-316.
[31] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/316.
[32] Buhârî, sücûdu'l-Kur'ân 3, enbiyâ-39; Ahmed b. Hanbel, I, 360; Dârimî, salât 161.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/317.
[33] Şerhu'l-Me'âni'I-âsâr, I, 360.
[34] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/317-318.
[35] Hâkim, el-Müstedrek, II, 431. Beyhakî, es-Sünenu'1-kübra, II, 318.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/318.
[36] Kâsânî, BedâPüs-sanaî, I, 193.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/319.
[37] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/319.
[38] Parantez arasındaki bölüm bazı nüshalarda mevcut değildir.
[39] Kütüb-i Sitte arasında sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/320.
[40] Ibn Htimâm, Şerhu Fethi'l-Kadîr, I, 478.
[41] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/320-321.
[42] Buhârî, sücûdü'l-Kur'ân 8, 9,12; müslim, mesâcid 103, 105; Ahmed b. Hanbel, II, 17.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/321.
[43] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/321-322.
[44] Beyhakî, es-Sünenu'l-kübrâ, II, 325
[45] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/322.
[46] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/322-324.
[47] Müslim, musâfirîn 201, cenâiz 7; Nesaî, tatbîk 67, 70; Tirmizî, cuma 55, deavât 33; ibn Mâce, ikâme 70, cenâiz 6; Ahmed b. Hanbel, VI, 31,217, 297; Beyhakî, es-Siinenü'l-kubrâ, II, 325.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/324-325.
[48] İbn Humâm, Şerhu Fethi'1-Kadîr, I, 477.
[49] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/325.
[50] Bu cümledeki fiili malum okuyarak "biz bir heyeti -Medine'ye- gönderdik" şeklinde terceme etmek de mümkündür.
[51] Beyhakî, es-Sünenti'l-kübrâ, II, 326.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/326.
[52] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/326-327.
[53] Hidâve, I, 78; Fethu'l-kadîr, I, 464, Bedâius-Sanâi1, I, 180.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 5/327-328.

16- KURBANLAR BÖLÜMÜ

Kurbanlar Bolumu

"Kurban" Fıkıhta (udhiye) demektir. Bu "ümniye" veznindedir. "Kaziyye vezninde dâhiye" de denir. Bayram günleri kesilen, hayvanın ismidir.

Biz buna kurban diyoruz. "Uhdiye" nin çoğulu "Adâhi" , Dahiyenİn çoğulu da "dahâyâ" gelir.

Kurban kesmeye tadhiye denir ki: İbadet ve tâat niyetiyle, belli vakitte belirli hayvanı, boğazlamaktan ibarettir. Buna zebh ve nahr da denir.

Belirli hayvandan maksat; koyun, keçi, sığır ve deve gibi şer'an kurban edilmesi caiz olan hayvanlardır. Belli vakitten maksat, kurban bayramı günleridir. Kurbanın hükmü dünya'da bir vacibi yerine getirmek, âhirette sevap kazanmaktır. Sebebi ise vakittir. Vakit tekrar ettikçe kurban kesmenin vücubu da tekerrür eder.[1]

Kurbanın Vacib Oluşu

Kurban kesmek vacibtir. Zira Kur'an-ı Kerim'de: "Rabbin için namaz kıl, (kurban) kes"[2] buyrulmuştur. Hz-Peygamber de "Hali vakti yerinde olup da kurban kesmeyen bizim mescidimize yaklaşmasın"[3] buyurmuştur. Vacib olan, kurbanı kesip kanını akıtmaktır. Kurbanı diri olarak tasadduk etmekle bu yükümlülük yerine getirilmiş olmaz. Tasadduk ancak, kurban kesildikten sonra yapılır ki; bu müstehabtır.Kurban kesmek şu vasıfları taşıyan kişilere vaciptir:

1. Müslüman olmak

2. Hür olmak, köle olmamak

3. Mukim olmak, yolcu olmamak

4. Zengin olmak, bundan kasıt sadaka'yı fıtır verecek kadar bir zenginliktir. Yani 20 miskâl (96 gr) altın veya 200 dirhem (640 gr) gümüşe mâlik olanlar, kurban kesmek zorundadırlar. Bu nisabın üzerinden bir sene geçmesi şart değildir. Bu şekilde nisaba malik olmayanların ve Mekkî olmayan hacıların kestikleri kurbanlar, tatavvu ve nafile kurban sayılır. Hacc-i temettü ve hacc-ı Kıranda kesilen kurbanlar ise; vaciptir. Uhdiye kurbanından ayrıdır. Kurbanın vacib oluşunda erkek olmak şart değildir. Nisab miktarı mala sahip olan hür kadına da, kendi parasıyla kurban kesmek vaciptir.[4]

Kurban Kesmenin Vakti

Kurban kesmenin vakti; eyyam-i nahr (Kurban kesme günleri) denilen Zilhiccenin on, onbir ve onikinci günleridir. En iyi olanı kurbanı Zilhiccenin onuncu günü kesmektir. Bu günler, Kurban Bayramının ilk üç günü olduğuna göre; kurban bayramının ilk günü kesmenin daha iyi olduğu anlaşılır. Bayramın üçüncü günü akşamına kadar da kurban kesilebilir. Kurban, şehirlerde; bayram namazından sonra, bayram namazı kılınmayan köylerde de fecrin doğuşundan sonra kesilir. Kurbanı gece kesmek mekruhtur.

Kurban bayramın üçüncü günü, güneş batmadan önce, zengin olan mükellef müslümana kurban vacib olur. Yine o gün, güneşin batışından biraz önce fakir düşen veya ölen müslümanlardan da kurban borcu düşer.[5]

Kurban Olabilen Hayvanlar

Bu vasfı taşıyan hayvanları kesmek kurbanın rüknüdür. Kurban olabilecek hayvanlar: Deve, sığır (inek, öküz, manda) ve davar (koyun, keçi) cinsinden hayvanlardır. Bunların hem erkek hem dişisi kurban olabilir. Kümes hayvanları, eti yenilen vahşi hayvanlar kurban edilemezler. Devenin en aşağı beş yaşında olanı, sığırın iki yaşında olanı ve davarın bir yaşında olanı, (veya daha az yaşta olup da bu yaşta gösterenleri) kurban edilebilir. Davar cinsinden hayvanları ancak bir kişi kurban edebilir. Bir deve veya sığırı ise; yedi kişiye kadar ortak olarak kesmek mümkündür.

Ortakların hepsinin müslüman olması ve hepsinin de niyetinin kurban kesmek olması gerekir. Eğer içlerinden sadece et almak veya ticaret maksadı ile kesmek niyetinde olan varsa, hiçbirinin kestiği kurban kabul olmaz.

Ortaklığın, hayvanı satın almadan Önce olması daha iyidir. Bir Müslüman, kurban için satın aldığı bir sığır veya deveye, sonradan altı kişiyi daha ortak edebilir.[6]

Kurban Edilmelerinde Bîr Mahzur Olmayan Hayvanlar

Kurbanlık hayvanın şaşı, topal, boynuzlu veya boynuzsuz (kökünden kırık olursa olmaz) olmasında veya boynuzunun birazının kırık bulunmasında, kulaklarının delinmiş veya enine yarılmış olmasında, kulaklarının uçlarından kesilip sarkık bir halde bulunmasında, dişlerinin azının düşmüş olmasında, tenasül uzvunun bulunmamasında veya buruk olmasında bir mahzur yoktur. Yine yemini yiyebilen delirmiş hayvan, çok zayıf olmayan uyuz hayvan (çünkü uyuz ete geçmeyen bir deri hastalığıdır.) kurban kesilebilir.

Bununla birlikte en iyi kurban beşli ve gürbüz olandır.[7]

Kurban Edilmeleri Caiz Olmayan Hayvanlar

Gözü kör olan, dişlerinin çoğu dökülmüş olan, kulaklarının veya kuyruğunun yarısından fazlası kesilmiş veya kopmuş olan, boynuzlarının biri veya ikisi kökünden kırılmış olan, memelerinin başları kopmuş olan ve kulakları veya kuyruğu doğuştan bulunmayan hayvan kurban olamaz. Yine kemiklerinde ilik kalmayacak kadar zayıflamış olan, kesilecek yere kadar yü-rüyemeyecek derecede topal olan hayvan ile hasta olan bir hayvan da kurban olamaz.

Bu kusurlardan birisi, kurbanda satın alındıktan sonra meydana gelse kurban sahibi zengin ise başka bir tane alır ve keser. Fakir bir kimse ise böyle kusurlu olan hayvanı kurban edebilir, yerine başkasını alması gerekmez. Hatta böyle kusurlu bir hayvanı satın alıp kesebilir. Çünkü kurban fakirler için nafiledir. Nafilelerde ise- müsamaha sınırı geniştir.

Zengin kimsenin aldığı kurban henüz kesilmeden ölse yerine başkasını alması gerekir. Fakir kimsenin aldığı kurban ölse yerine başkasını alması gerekmez. Zengin kimsenin aldığı kurban kaybolup veya çalınıp da yerine başkasını kestikten sonra bulunsa, artık onu kesmesi gerekmez. Çünkü vacibi, yani kan akıtmayı yerine getirmiş bulunmaktadır. Fakat fakirin kesmesi gerekir. Çünkü satın aldığı hayvan kurban olarak üzerine borç olmuştur. Bununla birlikte, yalnız birini de kesebilir. Herhangi bir sebepten dolayı bayramın ilk üç günü kurbanını kesmeyen bir zengin, kurbanın kendisini veya bedelini, fakirlere sadaka olarak verir. Ortak olarak kesilen kurbanda ortaklardan biri ölürse onun vârisleri hisseyi geri alamazlar.

Kurbanlık hayvan kesilmeden evvel doğursa yavrusu da kendisiyle beraber kesilir.[8]

Kurbanın Kesilmesi

Kurbanlar, Kıbleye karşı yatırılarak "Bismillâhi Allâhü Ekber" diye kesilir. Kurban öncelikle sahibi tarafından kesilmesi menduptur. Elinden gelmezse, başkasına kestirir. Kurban kesilirken kurban sahibi kurbanın başında durur ve keseni vekil eder.

Kurbanı keserken hayvana eziyet edilmemeli, kesme yerine incitmeden götürmelidir. Kesmeden önce hayvana su vermek müstehaptır. Keserken keskin bıçak kullanılmalıdır. Hayvan yatırılıp kesime hazırlanırken kurban sahibi:

"Yüzümü göklere ve yeri yaratan Allah'a O'nun birliğine inanarak çevirdim. Ben müşriklerden değilim. Benim namazım, ibadetim, hayatım veölümüm hep âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. Onun ortağı yoktur. Bana öyle cm rolündü; ben (Allah'a) teslim olanların ilkiyim. Allah'ım dostum İbrahim'den sevgilin Muhammed'den kabul buyurduğun gibi, benden de kabul buyur." diye dua eder. Bundan sonra:

"Bismillâhi Allahu Fkber, Allatın Ekber Lailâhe ilellâhu vallahu Ek-ber ve lillâhilhamd Bismillâhi Allahu Ekber" denir ve hiç bir şey söylenmeden kurban kesilir. Sığır ve davarlar, hemen çenelerinin altından boğazlanırlar. Boğazlarının iki tarafındaki şah damarlarıyla, yem, su borusu ve gırtlakları kesilir. Deve ise ayakta sol ön ayağı bağlanarak göğsünün hemen üzerinden boğazlanır. Hayvan tamamen can verdikten sonra yüzülür. Can çekişirken yüzülmez.[9]

Kurban Eti Ve Derisi Hakkında Yapılacak İşlemler

Kesdikten sonra, kurbanın etini dağıtmak müstehaptır. Kefaret ve nezir (adak) kurbanlarından başka, bütün kurbanların, bu arada vacib olan kurbanın da etinden, sahibinin ve aile efradının yemesi helâldir. Kurban kesen veya kestiren, kurbanının etinden yer ve yedirir. Yedirdiği kimsenin fakir olması şart değildir. Fakat, fakirlere dağıtılması daha iyidir. Kurbanın eti bir müddet saklanabilir. En az üçtebirini sadaka olarak dağıtmaktır. Eğer kurban sahibi orta halli, çoluk çocuğu fazla ise, onların yemesi için et bırakması menduptur. Eti dağıtmada ortalama olan ölçü; eti üçe ayırmaktır. Bir bölümünü evde bırakıp bir bölümünü fakirlere ve diğer bölümünü de dost, akraba ve komşulara dağıtmaktır.

Kurbanın kesilmeden önce yünü kırkılmaz, onlardan faydalanılmaz. Yine kurban olacak hayvanın sütünden istifâde edilmez, kurban kesildikten sonra derisi ve bağırsaklarından faydalanılabilecek kısımları, sadaka olarak verilebilir. Kurbanın derisinden çeşitli ev aşyası yapılabilir.

Fakat ne derisi ne de eti satılamaz veya yenecek içecek bir şeyle değiştirilemez. Kullanılacak bir şeyle değiştirilebilir. Eğer satılacak olunursa, alınan bedel sadaka olarak verilmelidir. Bundan kasab ücreti de verilemez.

[10]

Kurbanla İlgili Bazı Meseleler

İki üç kimse, yanlışlıkla birbirlerinin kurbanlarını kesecek olsalar, hepsinin kurbanları sahih olur. Birbirlerine birşey borçlu olmazlar. Bu halde her-biri, eğer et dağıtılmamışsa, kendi hayvanının etini alır. Dağıtılmış veya yenilmiş ise, helalleşirler. Şayet cimrilik eder de helalleşmeyen olursa, kendisine aradaki fark tazmin edilir. Bu halde, farkı olan da bunu sadaka olarak vermelidir. Zira bu, kurban etinin bedeline dahildir. Bir kimse kendisine bırakılan bir kurbanı, sahibinin izni olmadan bayram günü, sahibinin adına, keserse bunu tazmin etmez. Sahibinin kurban borcu düşer.

Bir kimse kendisine emânet olarak bırakılan kurbanı kesemez. Zira, ona malik değildir. Bir kimse kendi malından bir ölünün ruhuna hediye olmak üzere alıp bayram günü kestiği kurbanın etinden yiyebilir. Başkasına da verebilir.

Vacib olan kurbandan başka kurbanlar da vardır.[11]

1. Kurban (Kesmenin) Vacib Olduğu (Konusundaki) (Hadisler)

2788. ...Mihnef b. Süleym demiştir ki:

"Biz Arafat'da Rasûlullah (s.a.) le otururken şöyle buyurdu. "Ey insanlar! Şüphesiz ki her sene her ev halkına bir uhdiyye ve bir atire vardır. Atire nedir biliyormusunuz? Atire halkın errecebiyye dedikleri şeydir.

Ebû Dâvûd dedi ki; A tire neshedilmiştir. Bu (atire ile ilgili) haber neshedilmiştir.[12]

Açıklama

“Dadaya" kelimesi, dâhiye kelimesinin çoğuludur. Hanefi âlimlerinden tbn Abidin'in Şürünbilâlî"den naklettiğine göre "Dahiyye" kelimesi arapçada sekiz şekilde kullanılır**:** **l.** Udhiyye **2.** IIdhiye **3.** Idhiye **4.** Idhiyye **5.** Dahye **6.** Dıhye **7.** Edhatiin **8.** Idhatün.

Hanefi fıkıh kitaplarından "ed-Dürr'iil Muhtar" isimli eserde açıklandığı üzere bu kelime, aslında kurban bayramı günü anlamına gelmekle beraber, zamanla mecazen kurban bayramı günlerinde kesilen hayvanlara isim olmuştur.

"Çocuk onun yanında koşma çağına erince -İbrahim Ona- yavrum dedi. Ben uykuda görüyorum ki, seni kesiyorum"[13] âyet-i kerimesinde de, işaret edildiği gibi tslâmiyette; kurbanın tarihi Hz. İbrahim'in oğlunu kurban etmeğe karar vermesiyle başlar.

Hz. İbrahim'in, Allah için kurban etmeye karar verdiği oğlunun kim olduğu İslâm âlimleri arasında ihtilaflıdır. Bazılarına göre; Hz. İsmail'dir. Bazılarına göre de Hz. İshâk'tır.

"Şerh-u Müsellem-is-sübut" ta Hz. İbrahim'in kurban etmek istediği çocuğun, oğlu İshâk olduğu iddia edilmişse de İbn Abidin (r.a.) gerçekte bu çocuğun hz. İshak olmayıp Hz. İsmail (a.s.) olduğunu çeşitli delillerle isbât etmiştir. İbn Abidin'in açıklamasına göre Cumhur ulemâ da Hz. İbrahim'in kurban etmek istediği çocuğun oğlu İsmail olduğu görüşündedir.

Atire ise; Receb ayının ilk on günü içerisinde kurban edilen koyun demektir. Receb ayında kesildiği için bu ismi almıştır.Şevkâni'nin Neyl-ül-Evtâr isimli eserinde ifâde ettiği gibi, îmam Nevevi âlimler atire'nin Receb ayın' da kesilen kurban anlamına geldiğinde ittifak etmişlerdir.Metinde aecen = "Ev halkı'nın herbirine her sene bir kurban kesmek gerekir" cümlesi Sünen-i Ebû Davud'un bazı nüshalarında "Her ev halkına yılda bir kurban gerekir" Şeklinde geçmektedir. Bu şekle göre; bir evin tüm fertleri için bir tek kurban yeterli olmaktadır. Âlimlerin bu husustaki görüşlerini ileride 2380 numaralı hadisin şerhinde açıklayacağız inşâallâh.[14]

Bazı Hükümler

Her ne kadar bu hadis-i şerifin zahirinden, yılda bir defa kurban kesmenin her muslumana farz olduğu ve bu hususta zenginle fakir arasında bir fark olmadığı anlaşılıyorsa da “Bir kimsenin hâli vakti iyi olur da, kurban kesmezse, sakın bizim namaz kıldığımız yere (mescidimize) yaklaşmasın!"[15]mealindeki hadis-i şerif, bu hadisin hükmünü tahsis ederek, kurban kesmenin, sadece dinen zengin sayılan müslüinanlara farz olduğunu bildirmiştir. Ancak bazıları bu ikinci hadisin senedinde- hadis alimlerince tenkid edilen Abdullah b. Ayyaş bulunduğu için

mevzumuzu teşkil eden hadisi tahsis edemeyeceğini, söylemişlerdir.Hafız ibn Hâcer bu hadisin sahih, ravilerinin güvenilir kimse olduğunu bildirmiştir.

Kurban kesmenin hükmü üzerine alimler ihtilafa düşmüşlerdir. Alimlerin bu mevzudaki görüşlerini şu şekilde Özetlemek mümkündür:

"1. İmam Ebû Hânife ile Muhammed b. El-Hasen ve Hasen b. Ziyad'a göre kurban kesmek;" dinen zengin ve mukim olan her müslüman üzerine vacibtir.

Seys b. Sa'd ile İmam Evzâi de bu görüştedirler. Bu görüş; İmam Mâlikten de rivayet olunmuştur. Delilleri: "Her kim namazdan önce kurbanını kesdi ise, onun yerine bir başkasını daha kessin. Kim de (namazdan önce bir kurban) kesmemişse şimdi besmele çekip kessin"[16] Mealindeki hâdis-i şeriftir.

İbrahim-en-Nehâi'ye göre; kurban kesmek, zengin olan her müslüman üzerine vacibtir. Bu hususta mukim ile misafir arasında bir fark yoktur. Ancak Mina'da bulunan hacı adayları, bu hükümün dışındadırlar. Onlar zengin de olsalar kurban kesmekle mükellef değillerdir.

İmam Şafiî ile İmam Ahmed, İshak, Dâvûd ve Ebû Sevr (r.a.) e göre; kurban kesmek, sünnettir. Hanefi İmamlarından Ebû Yusuf ile Sâhâbe ve tabiinden bir cemaatin'de, bu görüşte oldukları rivayet olunmuştur.

İmam Tahâvi'nin açıklamasına göre; kurban kesmek, İmam Ebû Hânife (r.a.)'e göre vâcib, İmam Muhammed ile İmam Ebû Yusuf (r.a.) ya göre sünnettir. Radiyyuddin en-Nişâbûrî de bu görüşü tercih etmiştir. İmam Mâlik (r.a.) in meşhur olan görüşü de budur.

Kurban kesmenin vâcib olduğunu söyleyen âlimlerin dayandıkları delillerden birisi

(Zilhicce ayının ilk on günü girip de) "biriniz bayramda kurban kesmek istediği zaman artık (kurbanını kesinceye kadar) kendi vücudunun kıllarından ve derisinden hiçbir şeye dokunmasın" Mealindeki 2791 numaralı hadistir.

İmam Şafiî (r.a.) ise bu hadiste geçen: "biriniz bayramda kurban kesmek istediği zaman." sözlerinin kurban kesmeyi, kişinin kendi irâdesine bıraktığına bakarak, bu hadisin kurban kesmenin vacip olmadığına delâlet ettiğini söylemiştir. Kurban kesmenin vacip olmadığını söyleyen âlimlerin ikinci delilleri de, Taberâninin El-mu'cem-ü!-Kebir'inde sahih senedle Hüzeyfe b. Eseyd el-Gıfâri'den rivayet ettiği "Hz. Ebû Bekirle Ömer'in kendilerinin örnek alınacakları korkusuyla kurban kesmekten vazgeçtiklerini gördüm."[17] mealindeki haberdir.

Bu görüşde olan alimlere göre kurban kesmenin vâcib olduğunu söyleyenlerin dayandığı deliller, delil olma niteliğinden uzaktırlar şöyle ki:

a. Onların dayandığı hadislerden birisi mevzumuzu teşkil eden hadisi şeriftir. Sözü geçen alimlere göre, hadisin senedinde kimliği meçhul olan Ebu Remle vardır. Dolayısıyla bu hadis zayıftır.

b. Onların ikinci delilini teşkil eden "Bir kimsenin hâli vakti iyi olur da kurban kezmezse bizim namazgahımıza yaklaşmasın"[18] mealindeki hadis-i şerife gelince, her nekadar Hafız ibn Hacer bu hadisin sahih olduğunu söy-lemişse de, merfu olmayıp, mevkuf olduğunu ve kurban kesmenin vucubu-na delâlet eden bir açıklık taşımadığını da bildirmiştir.

c. Üçüncü delillerini teşkil eden "Her kim namazdan önce kurbanını kesdi ise, onun yerine bir başkasını daha kessin. Kim de (namazdan önce kurban) kesmemişse şimdi besmele çekip kessin"[19] mealindeki hadis-i şerife gelince, gerçekten bu hadis-İ şerifteki kessin emri, kurban kesmenin vü-cubuna delâlet etmektedir. Ancak buradaki vücub başlanılan bir ibâdetin fasit olmasıyla yeniden ifâ edilmesinin vâcib olması kabilinden bir vücubdur. Eğer-bir insan, bayram namazından önce kurban kesmeseydi üzerine ikinci bir kurban kesmek vacip olmayacaktı. Fakat, namazdan önce üzerine vacib olmadığı halde, bir kurban kestiği ve bunu zamansız yapması sebebiyle de fesada uğrattığı için, üzerine ikinci bir kurban kesmek vacib olmuştur. Bu hadisin sonunda bulunan "kim de (namazdan önce bir kurban) kesmemişse şimdi besmele çekip kessin" cümlesine gelince; bu cümledeki emrin kişinin isteğine bağlı olarak verilmiş olması ihtimali vardır. Bu ihtimale göre söz konusu cümlenin manası "namazdan önce kurban kesmeyen kimseler eğer kurban kesmek istiyorlarsa şimdi kessinler." demektir.

Kurban kesmenin vacip olduğunu söyleyenlerse; mutlak emrin vücub ifade ettiği kaidesinden hareket ederek sözü geçen hadis-i şeriflerdeki kurban kesmekle ilgili emirlerin, kurban kesmenin vücubuna delâlet ettiğini söylemişler. Hz. Ebû Bekir'le Hz. Ömer (r.a.)'in kurban kesmediğini ifade eden halleri de "Onların geçimlerinin beyt'ülmalden karşılandığı ve beytülmal-den aldıkları maaşın da kifayet miktarı olup kurban almağa yetmediği için, kurban kesmemişlerdir. Eğer bu halde kurban kesmiş olsaydılar, halk onlara bakarak, fakir olan kimselerin de kurban kesmesinin vacib olduğunu zannedeceklerdi." şeklinde tefsir etmişlerdir. Bilindiği gibi, kurban kesmenin vâcib olduğunu söyleyen Ebû Hanife (r.a.), vacibi farzdan ayrı bir manada kullanmış. Derece bakımından farzın vâcibten yerle gök arasındaki mesafe kadar üstün olduğunu söylemiş ve kurbanın vacib olduğuna dâir en büyük delilin ise "O halde Rabbin için namaz kıl ve kurban kes"[20] âyet-i Verime-si olduğunu söylemiştir. Bu âyet-i kerimede, kurban kesmek, namazla beraber zikredilmiştir. Bu ancak kurban bayramı namazı ile kurban kesmek

olabilir. Her ne kadar nahr kelimesi namazda el bağlamak, namazda kıbleye yönelmek, gibi manalara gelirse de, bu manalar zaten namaz kıl emrinin içinde mevcuttur. Tekrarlanmasında bir faide bulunmayacağı cihetle "venhâr emrinin burada kurban kes” anlamında kullanıldığı anlaşılır.[21]

2789. ...Abdullah b. Amr b. As'dan demiştir ki: Peygamber (s.a,) (şöyle) buyurmuştur.

“Ben kurban gününü bayram gün (ler) i (ni) bayram (kabul etmek) le emrolundum, yüce Allah o gün (ler)i bu ümmet için bayram kıldı." (Orada bulunan sahabilerden) birisi "Sütünden bir süre faydalanıp, sonra sahibine geri vermem şartıyla, bana emanet olarak verilen sağmal bir hayvandan başka bir kurbanlık bulamazsam onu kurban edecek miyim? (bu hususta) ne buyurursun?" diye sordu. (Fahr-i kâinat efendimiz de): "Hayır, (onu kurban etme çünkü senin kurban kesmen gerekmez) Fakat sen saç (lar) indan ve tırnaklarından biraz kesersin, bıyıklarını kısaltır, eteğini de tıraş edersin, Aziz ve Celil olan Allah katında senin kurbanının tamamı, bundan ibarettir." buyurdu.[22]

Açıklama

el-Meniha: Bir kimsenin, sütünden yararlanması için bir fakire emanet olarak verdiği sağmal bir koyun veya devedir.

Tıbî'ye göre el-Meniha kelimesinin burada, bir kimsenin, bir fakire bağışlamış olduğu sağmal bir koyun, deve manasında kullanılmış olması ihtimâli kuvvetlidir. Bu kelime, burada ister, emânet olarak verilen bir sağmal hayvan, isterse bir fakire bağışlanan sağmal hayvan anlamında kullanılmış olsun, varılan sonuç şudur ki; Rasûlü Zişân Efendimiz yanında, sütünden faydalandığı sağmal bir hayvandan başka kurbanlığı bulunmayan bir kimsenin, O hayvanı kurban etmekten men etmiştir. Fakat bu kimsenin, kurban kesme hususunda son derece arzulu ve ihlâslı olduğu halde fakirliği yüzünden buna gücü yetmediğini görünce, onun da kurban kesme sevabına erişmesini sağlamak maksadıyla kendisine, kurban kesen kimseler gibi, kurban bayramının birinci günü saçlarını biraz kısaltıp, tırnaklarını keserek bayrama iştirak etmesini tavsiye etmiş ve kendisine böyle hareket etmekle, aynen kurban kesmiş gibi sevaba erişeceğini bildirmiştir.

Metinde geçen "Ben kurban gününü bayram kılmakla emrohındum..." Cümlesindeki kurban günü kelimesinin zahirinden anlaşılan vacib olan kurban kesme gününün bir günden ibaret olduğudur, "bu bakımdan Hümeyd b. Abdirrahmân, Muhammed b. Şirin, Davud-ez-Zâhiri gibi zatlar bu hadis-i şerifi delil getirerek kurbanın sadece Zilhiccenin onuna tesadüf eden ve = kurban kesme günü" denilen günde kesilebileceğini söylemişlerdir. Said b. Cübeyr ile Eb-üş-Şasâ da bu görüştedirler. Şu farkla ki bunlara göre, kurban bayramında Mina'da bulunanların kurbanlarını Zilhiccenin onu, onbir ve onikinci günlerinde kesmeleri caizdir.[23]

Fıkıh alimlerinin görüşlerini şu şekilde özetlemek mümkündür:

1. Kurban; Zilhicce'nin onunda, onbirinde ve onikisinde yani üç gün içerisinde kesilebilir.

İmam Mâlik ile Ebû Hânife ve taraftarları, Süfyan-ı Sevri İmam Ah-med b. Hanbel bu görüştedirler. İbnü'l-Kasar'ın rivayetine göre Hz. Ömer ile Hz. Ali, İbn Ömer, İbn Abbâs, Ebû Hüreyre ve Enes (r.a.) de bu görüştedirler. İbn Vehb; Abdullah b. Mes'ud (r.a.)nın da bu görüşte olduğunu rivayet etmiştir.

2. Kurban günleri; Zilhicce'nin onuncu, onbirinci, onikinci ve onüçüncü günleri olmak üzere, dört günden ibarettir. Kurban kesmek durumunda olan bir kimsenin, kurbanını bu günlerden birinde kesmesi caizdir.

Ata (r.a.) ile Hasan-ı Basri, el-Evzaî, Şafiî, Ebû Sevri (r.a.) hazretleri bu görüştedirler. Bu görüş, aynı zamanda Hz. Ali ile Hz. İbn Abbas'tan da rivayet edilmiştir.

3. Kurban günleri; Zilhicce'nin onuncu günü ile bunu takibeden altı gündür. Katade (r.a.) bu görüştedir.

4. Kurban günleri; on gün devam eder. İbn Tîn (r.a.) bu görüştedir.

5. Kurban günleri; Zilhicce'nin onuncu gününden sonuncu gününe kadar devam eder. Hasan-ı Basri (r.a.)'in bu görüşte olduğu rivayet olunmuştur.

İbn Tîn, bu görüşün Ömer b. Abdi'1-Aziz'den de rivayet edildiğini söylüyor. İbn Hazm, Süleyman b. Yesâr ile Ebû Seleme'nin de bu görüşte olduğunu rivayet etmiştir.

6. Kurban kesme günü; sadece Zilhicce'nin onuncu gününden ibarettir. Ancak, Mina'da bulunanlar için bu süre üç gündür. Said b. Cübeyr ile

Câbir b. Zeyd (r.a.) Hazretleri bu görüştedirler.

7. Kurban kesme günü; sâdece Zilhicce'nin onuncu gününden ibarettir. Bu günden sonra i urban kesilemez. İmam Buhâri sahihinde bu mevzu

ile ilgili bab başlığında bu görüşe yer vermiştir.[24] Bu görüşü savunanların delili, konumuzla ilgili hadis-i şerifte geçen " Kurban kesme günü*' kelimesidir. Bunlara göre, bu hadiste (Yevm = gün) kelimesi (= Kurban kesme) kelimesine izafe edilmiştir. Bu izafetteki takısı, cins ifade ettiğinden bu izafet, söz konusu kurbanların sadece bu günde kesilebileceğini, diğer günlerde kesilemeyeceğini ifâde eder.

Fakat bu görüş doğru değildir. Bu izafetteki (El) takısı kemâl ifade etmektedir. Nitekim "El" takısı "ı= Asıl yiğit öfkeli zamanında nefsine sahip olandır."[25] Hadis-i şerifindeki = kamil, yiğit) kelimesinde de görüldüğü gibi, genellikle kemal ifade eder. Dolayısıyla konumuzla ilgili hadis-i şerifteki {# tabiri Kurban kesmek için en faziletli ve en uygun'* gün anlamına gelmektedir.[26] Söz konusu izafete bu açıdan bakınca, çıkan sonuç şudur: Vacib olan kurbanları kesmek için, en faziletli ve en uygun olan gün; Zilhiccenin onuncu günü olmakla beraber onu takib eden günlerde de kurban kesmek caizdir. Yukarıda isimlerini zikr ettiğimiz bazı fıkıh alimleri: "Tüm mina vadisi kurban kesme yeridir. Tüm teşrik günleri de kurban kesbe günüdür.[27]mealindeki hadise dayanarak bu süreyi dört gün olarak belirlerken, Hanefi âlimleri ile onların görüşünü paylaşanlar da el-Kerhi'nin muhtasarında Hz. Ali'den naklen rivayet ettiği; "Kurban kesme günleri üç gündür. Bunların en faziletlisi birinci gündür." Anlamındaki hâdis-i şerifi tbn Ömerle İbn Abbas'dan rivayet edilen "Kurban kesme üç gündür. Bu günlerin en faziletlisi ilk gündür."[28] anlamındaki hadis-i şerifle açıklayarak bu süreyi üç gün olarak belirlemişlerdir.[29]

Bazı Hükümler

1. Kurban kesmek seran zengin sayılan kimseler üzerine düşen dini bir görevdir. Ancak Selef-ı Sahhından bir cemaat, fakirlerin de kurban kesmesi gerektiğini söylemişler. Nitekim "Ey Allah'ın Resulü borçlanıp ta kurban keseyim mi?" diye sorana; Evet (Borçlanarak kurban kes.) Çünkü kurban kesmek ödenmesi gereken bir borçtur." [30] anlamındaki hadis-i şerifte bu görüşü te'yid etmektedir. Hafız İbn Hacer, bu hadisin mürsel ve zayıf olduğunu söylemişse de Hanefi alimlerinden Aliyyül-Kâri" bu hadisin mürsel olmasının delil sayılmasına bir engel teşkil etmeyeceğini, zira Cumhur ulema mürsel hadisi hüccet kabul ettiklerini, şayet zayıf olduğu kabul edilse bile, herhangi bir hükmü te'yid edecek nitelikte olduğunu söylemiştir.[31]

2. Kurban bayramında, fakirlerin de kurban kesmesi müstehabdır Cumhur ulema, bu görüştedirler. Ebû Hanifeye göre ise kurban kesmek, sadece nisab miktarı zengin sayılan kimseler üzerine düşen bir vecibedir. Cumhur'a

göre, zenginlerin kurban kesmesi sünnet-i müekkededir. Sünnet-i kifâye diyenler de vardır.[32]

1-2. Ölünün Yerine Kurban Kesmek

2790. ...Haneş'den demiştir ki:

Ben Hz. Ali'yi iki koçu (birden) kurban ederken gördüm de (kendisine) "Bu da nedir?" diye sordum. "Rasûiullah (s.a.) (Sağlığında, vefatından sonra her sene) kendi yerine bir kurban kesmemi bana emretti.İşte ben de onun yerine kurban kesiyorumk." cevabını verdi.[33]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, Hakimin Müstedrek'inde "Hz. Ali Rasûlullah (s.a.)in yerine iki koç kurban ediyordu." Anlamına gelen lafızlar rivayet etmişken[34]Tirmizi'nin Süneninde "Hz. Ali biri Rasûlullah (s.a.)den biri de kendinden olmak üzere iki koç kurban ederdi" anlamına gelen lafızlarla rivayet edilmiştir. Her nekadar zahiren, bu iki rivayet arasında bir çelişki varsa da aslında bu rivayetlerin ikisi de doğrudur. Ve aralarında bir çelişki sözkonusu değildir. Çünkü Fahr-i Kâinat Efendimiz sağlığında, Hz. Ali'ye vefatından sonra kendisinin yerine her sene kurban kesmesini emretmiş. Fakat her sene kaç kurban keseceğini açıklamamıştır. Bu sebeple Hz. Ali Resül-ü Ekrem için bazı yıllar bir kurban bazı yıllar da iki kurban keserdi. Dolayısıyla bazı raviler Hz. Ali'yi Hz. Peygamber'in yerine bir kurban keserken görmüşler, bazıları da iki kurban keserken görmüşlerdir. Ve netice her râvi kendi gördüğünü rivayet etmiştir.[35]

Bazı Hükümler

Ölen bir kimsenin yerine kurban kesmek caizdir. Bu mevzuda, Tırmızı şunları söylüyor: Ilım adamlarından bazıları, ölü için kurban kesilmesine ruhsat veriyor ve bazıları da bu hususu tecviz etmiyorlar. Abdullah b. Mübarek diyor ki; "Bir kimsenin, ölü için kurban kesmeyip sadaka vermesi bence daha makbuldür. Şayet kurban keserse etinden asla yemesin ve kurban etinin tümünü dağıtsın."

Fakat, konumuzu ilgilendiren hadis zayıftır. Çünkü senedinde kimliği mechûl olan Ebû'l-Hasna ile hakkında çeşitti tenkitler yapılmış olan Haneş b. el-Mu'temir vardır. Dolayısıyle, bu hadis, delil olma niteliğinden uzaktır, el Mubarekfûrî Tuhfetü'l-Ahvezî isimli eserinde bu mevzuda; "ben, ölen bir kimsenin yerine ayrıca bir kurbanın kesileceğine dair sahih ve merfu bir hadise rastlamadım. Bu mevzuda Hz. Ali'den rivayet edilmiş olan hadis ise zayıftır. Bu böyle olmakla beraber, şayet bir kimse, ölen bir kimsenin yerine ayrı bir kurban kesecek olursa, ihtiyat olarak bu kurbanın etinden yemeyip tümünü tasadduk etmesi gerekir."[36] diyorsa daGiinyet-ül-emânîisimli eserde "Resul Ekrem kendisi ehl-i beytin ve ümmetinin ölüleri ve dirileri için kurban kestiği zaman, bu kurbanların etlerinin tümünü, yahut da ölüler için kestiği kurbanın tümünü, dağıttığına dair bir rivayet mevcut değildir. Bilâkis Ebû Rafî'den (Resûlullah (s.a.)’in Kurban bayramında kesmek üzere, semiz, boynuzlu ve alacalı iki koç satın alıp bunlardan birini namazdan sonra musallada bıçakla bizzat kendisi keser Ey Allah'ım bu senin birliğine, benim de Peygamberliğime şehâdet eden ümmetimin tümü içindir." derdi, sonra diğer kurbanlık getirilir onu da bizzat kendisi kesip

"Bu da Muhammed için ve Muhammed'in ev halkı içindir” derdi. Her ikisinin etlerinden hem kendisi, hem ev halkı yerdi. Onlardan bir kısmını da fakirlere dağıtırdı. Biz (Medine'de) yıllarca kaldık, Haşim Oğullarından hiç bir kimse kurban kesmedi. Hz. Peygamberin onlar için kestiği kurban onların hepsine yetti"[37] mealinde bir hadisi şerif rivayet edilmiştir.[38]

2-3. Kurban Kesmek İsteyen Bir Kimsenin (Zilhiccenin İlk) On Gün (Ü) İçerisinde Saç (lar)ını Kısaltmasknın Hükmü)

2791. ...Ümmü Seleme Rasûlullah (s.a.)'in (şöyle) buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Kimin kesecek bir kurbanı varsa, Zilhiccenin hilali yenilenince kurbanını kesinceye kadar saçından ve tırnaklarından asla birşey almasın."

Ebû Dâvûd der ki: (bu hadisin râvileri) Malik (b. Enes) ile Mu-hammed b. AmrÇın bu hadisi aldıkları ravinin ismi) üzerinde (yani bu ravinin isminin) Amr b. Müslim (olup olmadığı) hakkında ihtilaf ettiler. (Ravilerin bir kısmı (onun ismini) Ömer (b. Müslim olduğunu) söyledi. Ekserisi de Amr (b. Müslim olduğunu) söyledi. (Musannif) Ebû Dâvûd da (Ekseriyetin dediği gibi) O(nun ismi) Amr b. Müslim b. Ükeymete -et Leysî el-Cündeiyyü(dür) dedi.[39]

Açıklama

Hadisin zahirine göre, kurban bayramında kurban kesmek isteyen bir kimsenin, Zilhiccenin onuncu gününden itibaren, kurbanını kesmesine kadar geçen süre içerisinde, saçlarını, sakallarını veya vücudundaki kıllarını kesip kısaltması ya da traş etmesi ve tırnaklarını kesmesi yasaklanmıştır.

Vücuduyla ilgili bu temizlikleri yapabilmesi için, kurbanının kesilmiş olması gerekir. Bundaki hikmet, kurban sahibinin kendisini ihram 11 kimselere benzetmesi, yahut da cehennemden vücudunun tümüyle azat olmak için vücudunun tümünü muhafaza etmesidir.

Fıkıh âlimlerinin bu husustaki görüşlerini şu şekilde özetlemek mümkündür:

1. "İmam Ahmed'le İshak, Said b. el-Müseyyeb, Dâvûd Zahirî ve Şafi-îlerden bazılarına göre;'* kurban sahibinin kurbanlığı bayram gününün kuşluğunda, kesmesine kadar, vücudundaki kıl ve tırnaklardan bir şey alması haramdır. Delilleri; mevzumuzu teşkil eden hadis-i şeriftir.

2. Hanefilere göre; kurban sahibinin sözü geçen süre içerisinde vücudundaki, kıllarını veya tırnaklarını kesmesi tenzîhcn mekruhtur. İmam Şafiî'nin meşhur olan görüşü de bu olduğu gibi bu görüş îmam Mâlik'den de rivayet olunmuştur.

Bu görüşte olan alimlere göre; konumuzla alakalı hadis-i şerifteki kılları ve tırnakları kesmekle ilgili yasak, tahrim için değil, tenzih içindir. Bu yasağın hükmünü haramlıktan çıkarıp tenzihen mekruhluğa çeviren delil ise; daha önce tercemesini sunduğumuz 1757 nolu hadis-i şeriftir. Sözü geçen hadîs-i şerifte Fahr-i kainat Efendimizin Medine'den Mekke'ye kurbanlık gönderdiği, kendisinin Medine'de kaldığı ve kurbanlığı daha Mekke'ye ulaşıp

kesilmeden önce kendisinin ihramlılar için geçerli olan yasaklara uymadığı ifâde edilmektedir. Bu sebeple, Hattâbî de, sözü geçen hadisin konumuzu ilgilendiren hadisteki yasağın haramhk ifade etmeyip, tenzihen mekruhluk ifade ettğine delil olduğunu söylemiştir. Ayrıca bu görüşte olan alimlere göre; "kurban ahibinin kurbanı kesmeden önce, elbisesini giyip güzel kokular sürünmesinin caiz olduğunda, tüm alimlerin ittifak etmiş olmaları da, tırnakların ve saçların kesilmesiyle ilgili sözü geçen yasağın kerahet-i tenzihiy-ye ile ilgili olduğuna delâlet eden hususlardandır.[40]

3-4 Kesilmeleri Daha Faziletli Olan Kurbanlıklar

2792. ...Hz. Aişe'den demiştir ki:

Rasûlullah (s.a.), siyah içinde yere basan, siyah içinde bakan ve siyah içinde yatan boynuzîu bir koç (getirilmesini) istemiş, koç hemen

getirilmiş ve onu kurban etmeye karar verirmiş ve "Ey Aişe! bıçağı getir," demiş sonra da "onu taşla keskinleşti!" buyurmuş, bunun üzerine (Hz. Aişe emredileni) yapmış (Hz. Peygamber de) bıçağı almış ve koçu tutup (sol tarafı üzerine) yatırmış ve (bizzat kendi elleriyle) onu kesmiş (önce) koçu yatırarak:

"bismillahi Allahümme tekabbel m in Mu ha m metlin ve Ali Muhammedin ve min ümmeti Mu-hammedin: "Allanın adıyla (başlıyorum) Ey Allah'ım! (bunu) Muhammed'den, Muhammed ailesinden ve Muhammed ümmetinden kabul eyle" demiş sonra koçu kesmiş.[41]

Açıklama

Hattâbî'nin de ifâde ettiği gibi metinde geçen "siyah içinde yere basan sözü, ayakları kara anlamında kullanıldığı gibi siyah içinde bakan sözü; gözleri kara anlamındadır. Siyah içinde yatan; sözü de karnı siyah anlamında kullanılmıştır. Bu da şu demektir ki; Fahr-i Kâinat Efendimiz, kurban etmek için ayakları, gözleri ve karnı kara olup vücûdunun diğer kısımları beyaz olan, boynuzlu koçları diğer renkteki koyunlara, tercih etmiştir. Bu hadis-i şerif, bir ev halkının tümü için bir kurban kesilebileceğini söyleyenlerin delilidir. Biz fıkıh alimlerinin bu mevzudaki görüşlerini 2810 nolu hadisin metninde açıklayacağımız için burada ele almıyoruz.[42]

Bazı Hükümler

1. Koyun cinsinden kurban kesmek istenildiği zaman boynuzlu bir koç kesmek bu vasıfta olmayan bir koyun kesmekten daha faziletlidir.

2. Kurbanlık hayvanı keskin bıçakla kesmek müstehabtır. Bu husus 2810 nolu hadisin şerhinde ele alınacaktır.

3. Hayvanı, sol tarafına yatırarak kesmek menduptur.Çünkü kasap bıçağı sağ eline alıp hayvanın başım sol eliyle tutacağına göre; hayvanı kesmeden önce sol yanı üzerine yatırmak kesim için daha elverişlidir.

Şafiî alimlerinden İmam Nevevî, kurbanı keserken yüzünün kıbleye getirilmesini de müstehab olduğunu söylemiştir. Bu görüşüne delil olarak da, Hz. Aişe'nin riâyetindeki "kurbanı kesiniz ve nefislerinizi hoş tutunuz. Çünkü kurbanını kıbleye getirerek kesen bir müslüman yoktur ki kıyamet gününde kurbanın kanı ve yediği yemler, o müslümanın mizanına konulmuş olmasın"[43] mealindeki hadis-i şerifi göstermiştir. Gerçekten bu hadis-i şerifi Beyhakî de es-Sünenü’l-Kübra'sında rivayet etmiş ve senedinin zayıf olduğunu söylemiştir.

4. Bir ev halkı ne kadar kalabalık olursa olsun hepsi için bir kurban kesmek yeterlidir. Şafîîlerle birçok alimin görüşü budur. Hanefilerle Sevri, bunu mekruh görmüştür. Tahavî'ye göre, bu hadis mensuh ya da tahsis edilmiştir.

5. Kurban kesecek kimsenin, kurbanı keserken "Bismillah! Ey Allahım bunu benim için (veya falanca için) kabul buyur!" demesi meşrudur. Kurbanı besmele ile kesmek, kesimin şartıdır. Bu hususta vacib olan kurbanın kesimi ile diğer kurbanların farkı yoktur. Çünkü Cenab-ı Hak Kur'an-ı Keriminde "Üzerine Allah'ın adı anılmayanlardan yemeyin"[44] buyurmuştur.[45]

2793. ...Hz. Enes'den rivayet olunduğuna göre: Hz. Peygamber (s.a) yedi tane deveyi, ayakta (yatırmadan) kendi eliyle boğazlamış, boynuzlu ve alacalı iki koçu da Medine'de kesmiştir.[46]

Açıklama

"Bedene" çok etli manâsına gelen el-bedâne kelimesinden türetilmiştir.İri ve yağlı oldukları için erkek olsun, dişi olsun deve cinsinden her hayvana bedene ismi verilmiştir. Bazan sığır cinsini ifâde etmek için de kullanılır. Zebh- hayvanı yatırarak boğazdan kesmektir. Bilindiği gibi davar ve sığır cinsi bu şekilde kesilir.

Nahr: Ayakta ve göğsünün üstünden kesmek demektir. Deve cinsinin bu şekilde kurban edilmesi daha faziletlidir.

Akran: Boynuzlu demektir.

Emlah: Beyazı siyahından fazla olan alaca demektir.

Hadis-i şerifte Fahr-i Kainat Efendimizin biri kendisi için, diğeri de ümmeti için olmak üzere iki kurban kestiği ifade edilmektedir. Fakat Resulü Zişan Efendimiz, bu ikinci kurbanı sadece sevab kazanmak, bu sevabı ümmetine bağışlamak için kestiğinden sözü geçen kurban ümmetin zenginlerinden Kurban kesme mesuliyetini asla kaldırmamıştır. Onlar da yine üzerlerine düşen kurbanı kesmişlerdir. Zengin olanlar, kıyamete kadar da kurban kesmekle mükellef olacaklardır.[47]

Bazı Hükümler

1. İnsanın kendisi, aile fertleri ve kendi idaresi altıdakı kimseler için, bir kurban kesmesi caizdir.Biz alimlerin bu husustaki görüşlerini 2810 nolu hadis-i şerifin şerhinde açıklayacağız. İnşâallâh

2. Resul-ü Zişan Efendimiz, devamlı surette hayır işlemeye ümmetini bilfiil teşvik etti. Bu hususta kendisi en büyük örnek olmuştur.[48]

2794. ...Enes'den rivayet olunduğuna göre:

Hz. Peygamber (s.a) boynuzlu ve alacalı iki koç kurban etmiş (onları) tekbir getirerek, besmele çekerek ve sağ dizini kurbanların (sağ) yanlarına koyarak kesmeştir.[49]

Açıklama

Fahr-i Kâinat Efendimiz, kurbanını kesmeden önce, onu sol yanı üzerine yatırmış, sağ dizini de hayvanın sağ tarafına koyup "bismillahi vallahü ekber" diyerek kesmiştir. Dizi hayvanın üzerine koymaktan maksat, ona eziyet vermek değil, aksine kolayca can vermesini sağlamaktır.[50]

Bazı Hükümler

1. Kurbanı keserken, sol yanı üzerine yatırıp sağ dizını kurbanın boğazına koymak mustehabtır.

2. Kurbanı keserken, besmele ile birlikte tekbir almak mustehabtır.

3. Kurban kesmeyi becerebilen bir kimsenin, kendi kurbanını kendisinin kesmesi mustehabtır. Eğer elinden kurban kesmek gelmiyorsa, bir başkasına vekâlet verip kesilirken yanında hazır bulunmaktır. Çünkü Resûlul-lah (s.a.) Efendimiz "Ey Fatıma! kalk kurbanının yanında bulun, şunu iyi bil ki; onun kanından yere düşen ilk damla ile işlemiş olduğun günahların tümü affedilir.” ve (kesilmeden önce):benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi içindir.Onun ortağı yoktur, bana böyle emrolundu.Ve ben müslümanlardanım" diyerek dua et." buyurdu. İmran b. Husayn:

Ey Allah'ın Resulü! bu (sevab) yalnız senin ehl-i beytine mi mahsustur, yoksa tüm müslümanlar için de var mıdır? diye sordu. Resulü Ekrem de:

"Tüm mü'minler için de vardır." buyurdu.[51] Her ne kadar Hakim, bu hadisin sahih olduğunu söylemişse de senedinde Ebû Hamza bulunduğu için tenkid edilmiştir. Zehebî, bu ravinin çok zayıf olduğunu söylemiştir. Hadis başka yollardan da rivayet edilmişse de, o rivayetlerin senetleri de tenkid edilmiştir. Bununla beraber bu hadisler biribirlerini te'yid etmektedirler.

İbn Kudame'nin açıklamasına göre; kurban kesmek, Allah'a bir yaklaşma olduğundan bir müslümanın kurbanını bir zimmîye kestirmesi mekruhtur. Çünkü zimmî bu yaklaşmaya ehil değildir.

İmam Şafiî ile Ebû Sevr ve İbn el-Münzîr'in görüşü de budur. İmam Ahmed ile İmam Malik'e göre; Kurbanı sahibine vekâleten bir zimmînin kesmesi asla caiz değildir.

Hasan-i Basrî ile İbn Şirin de bunu mekruh görmüşlerdir. Çâbir (r.a.) da "sizin kurbanlarınızı ancak temiz kimseler kesebilir" mealindeki hadis-i şerîfe dayanarak vâcib olan kurbanları, zimmîlerin kesemeyeceğini söylemiştir.[52]

2795. ...Câbir b. Abdillah'dan demiştir ki:

Hz. Peygamber (s.a) kurban bayramı günü hayaları buruk, alacalı (ve) boynuzlu iki koç kesti, onları (kesime hazırlayıp da yönlerini) kıbleye çevirdiği zaman:diye dua etti ve sonra kesti.[53]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, Fahr-i Kainat Efendimizin, kurban bay-ramı günü, kurbanını kesmek istediği zaman hayvanın yönünü kıbleye çevirdikten sonra şu mealdeki duaları okuyup kurbanı ondan sonra kestiği ifade edilmektedir:

"Ben (bütün dinlerden) yüz çevirerek yüzümü İbrahim'in dini (yani İslam) üzere gökleri ve yeri yoktan var edene çevirdim ve ben müşriklerden değilim. Şübhesiz namazım ve (diğer) ibadetlerim, hayatım (boyunca işlediğim tüm amellerim) ve ölümüm (anına kadar taşıyageldiğim katıksız imanım ve ona bağlı hareketlerim) Âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun ortağı yoktur. Bana böyle emrolundu ve ben müslümanlardanım, Ey Allahım (bu kurban) senden (bana bir nimet)tir ve Muhammed ile ümmeti (tarafı)nd an sırf senin (rızan) için (kurban edilmiş)dir."

Hadis-i şerifte, Resulü Zişan Efendimizin kendi kurbanından başka bir de ümmeti için kurban kestiği ifade edilmektedir. 2793 nolu hadis-i şerifin şerhinde de açıkladığımız gibi Hz. Peygamberin ümmeti için kestiği bu ikinci kurban, ümmetin zenginlerinden o sene kurban kesme mükellefiyetini kaldırmak için değil, sadece bu kurbanın sevabını ümmetine bağışlamak içindir. Gerçekten bu ikinci kurbanı ümmetin zenginlerinden kurban kesme mükellefiyetini o sene kaldırmak için kestiği farz edilse bile bu sadece Hz. Fahr-i kainata mahsus özel bir durum olabilir. Nitekim 2790 numaralı hadisin şerhinde açıkladığımız gibi, Resulü Zişan Efendimiz ümmeti için ayrı bir kurban kestiğinden dolayı, Haşim oğullarının fakirleri de zenginleri de kurban kesmemişlerdir.[54] Fakat, bir kimsenin başkaları için ayrı bir kurban keserek onları kurban kesme mükellefiyetinden kurtaracağı düşünülemez. Ancak o kurbanın sevabını istediği kimselere bağışlayabilir.[55]

Bazı Hükümler

1. Hayaları burulmuş hayvanı kurban etmek, kerahetsız caizdir.Hatta alimlerden pekçoğu hayaları buruk hayvanı kurban etmenin daha faziletli olduğunu söylemişlerdir. Çünkü eti daha çok daha lezzetli ve güzel kokulu olur.

2. Kurbanı keserken yönünü kıbleye çevirmek müstehabtır.

3. Kurban keserken beslemeden sonra bir de, "Allahü ekber” demek müstehabtır.[56]

2796. ...Ebû Saîd (el Hudrî)'den demiştir ki:

"Rasûlullah (s.a.) hayası burulmadık kara gözlü, kara ağızlı ve kara ayaklı bir koçu kurban etmişti"[57]

Açıklama

Daha önce tercümesini sunduğumuz 2792 numaralı hadisin şerhinde yaptığımız açıklamalar bu hadıs-ı şerif için de geçerlidir. Ancak burada sözü geçen açıklamaya ilâveten şu hususu açıklamak gerekir:

Hz. Peygamberin, hayaları burulmamış bir koç kurban ettiğini ifade eden bu hadis-i şerifle, hayaları buruk bir koç kurban ettiğini ifade eden bir önceki hadis-i şerif arasında bir çelişki yoktur. Her ne kadar hayaları burulmamış hayvanı kurban etmek daha faziletli ise de Hz. Peygamber her iki hayvanı kurban etmenin caiz olduğunu göstermiş olmak için hayaları burulmuş olanlardan da burulmamış olanlardan da, kurban kesmiştir. Bu farklı iki uygulama, bu cevazı göstermek maksadıyla, şuurlu olarak yapılmıştır. Herhangi bir tezat şaibesinden tamamen salimdir.[58]

4-5 Bir Hayvanı Kurban Etmenin Caiz Olabilmesi İçin Aranan Vasıflar

2797. ...Cabir'den demiştir ki:

"Resûlullah (s.a): "Bir yıllık hayvandan başkasını kesmeyiniz. Ancak (böylesini bulmak) size güç gelirse, o başka bu durumda (altı aylık) bir koyun yavrusu kesiverin."[59]

Açıklama

Müsinne: Sözlükte, yıllanmış anlamına gelir. Âlimlerin itti-fakla kabul ettiğine göre, bu kelimeyle devenin beş yılını bitirmiş olanı kast edilir. Sığırın müsinne yayılabilmesi için tmam Malik'e göre üç yaşını bitirip dört yaşma girmiş olması gerekirken cumhur ulemaya göre, iki yaşını bitirip üç yaşına girmiş olması gerekir.

Koyun cinsinin müsinne sayılabilmrsi için, bir yaşını bitirip iki yaşına girmesinin yeterli olduğunda alimlerin tümü ittifak etmişlerdir.

Âlimlerin çoğuna göre; bu mevzuda keçi cinsinin de koyun cinsi gibi olduğu kabul edilir. Şafiî âlimleri; "Keçinin müsinne sayılabilmesi için en az iki yaşını bitirip üç yaşına girmiş olması gerekir" demişlerdir.

Hadis-i şerifte "mecbur kalmadıkça müsinne" olmayan hayvanları kesmek yasaklandığına göre deve, sığır ve koyun cinslerinin kurban edilebilmeleri için, en az kendilerinin "müsinne: yaşlı" ismini aldıkları çağa girmiş olmaları gerekir.

Yine cumhur ulemanın ittifakla kabul ettiklerine göre; bu mevzuda camız, sığır cinsinin, keçi de, davar cinsinin hükmüne tabidir.

Sözü geçen hayvanlardan bu çağa gelmiş bir hayvanı bulmak mümkün olmazsa, altı ayını doldurup yedinci aya giren ve bir yaşını dolduran koyunlar arasına katıldığı zaman dış görünüşüyle onlardan farkı olmayan, gösterişli bir kuzunun da kurban edilebileceği, yine mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte ifade edilmektedir.

Kurbanlık hayvanları bulmakta güçlükle karşılaşıldığı zaman müsinne olma şartı aranmadan kesilebilmek sadece koyunlara mahsustur. Bunların dışındaki semiz hayvanlar gösterişli de olsalar "müsinne" sayılacakları çağa gelmeden kurban edilemezler.Hadis-i şerifte bu mevzudaki ruhsat sadece koyun cinsine verilmiştir.

Âlimler hangi hayvanı kurban etmenin daha faziletli olacağı meselesinde de ayrılığa düşmüşlerdir. Âlimlerin bu mevzudaki görüşlerini şu şekilde Özetlemek mümkündür:

1. Hanefi alimlerine göre; kurban edilmek istenen iki hayvan, et ve kıymet bakımından eşitse hangisinin eti daha lezzetli ise, o hayvanı kurban etmek daha faziletlidir. Eğer etleri lezzet bakımından eşit olursa o zaman kıymet ya da et bakımından hangisi daha fazla ise onu kurban etmek daha faziletlidir. Bu esastan hareket eden Hanefi âlimleri, koç ile koyunun kıymet ve et bakımından eşit olmaları halinde, koçun koyuna kıymet ve et bakımından bir sığıra eşit olan besili bir koyunun sığıra ve yine böyle semiz bir koyunun kıymet ve et bakımından eşit olduğu bir deveye tercih edileceğini söylemişlerdir.

Keçi, sığır ve develerin erkekleri ile dişileri kıymetçe eşit olurlarsa bunların herbirinin dişisini kurban etmenin erkeğini kurban etmekten daha faziletlidir. Ibn Vehban, hayaları buruk teke kurban etmenin dişi keçi kurban etmekten daha faziletli olduğunu söylemiştir.[60]

2. İmam Malik'e göre; koyun kurban etmek diğer hayvanları kurban etmekten daha faziletlidir. Çünkü koyun eti diğer hayvanların etinden daha lezzetlidir. Delili ise kurban olarak koçu seçtiğini ifade eden 2792, 2793, 2794, 2796 numaralı hadislerdir.

Yine îmam Malik'e göre; koyundan sonra en faziletli kurbanlık keçi, sonra sığır, sonra devedir. Bunların kendi erkekleri, kendi dişilerinden daha faziletlidir.

3. Şafiî ve Hanbelilere göre; kurban edilmesi en faziletli olan hayvan devedir. Sonra sığır sonra koyun, sonra da keçi gelir. Bir deve kurban etmenin yedi veya on kişiye bir sığır kurban etmenin ise yedi kişiye koyun kurban etmenin sadece bir kişiye yetmesi bunu açıkça ortaya koyar.

Ayrıca 351 numaralı hadis-i şerif de bu görüşlerinin doğruluğuna delil olarak gösterirler.[61]

Bazı Hükümler

Bu hadisin zahirinden bir yaşım doldurmuş bir koyun varken altı ayı doldurmuş bir kuzu kesmenin caiz olmadığı anlaşıhyorsa da, bu hadisten kast edilen mânanın bu zahiri mana olmadığına dair ulemanın icmai vardır. Çünkü Fahr-i Kainat Efendimiz "altı ayı bitirmiş bir kuzu ne güzel bir kurbanlıktır."[62]buyurmuştur. Bu bakımdan alimler yaşlı koyun varken de altı ayını bitirmiş gösterişli bir kuzu kesmenin caiz olduğunu, hadisteki koyun kesmenin kuzu kesmeye tercih edilmesiyle ilgili emrin, efdaliyyet ve müstehabhk ifade ettiğini söylemişlerdir.[63]

2798. ...Zeyd b. Halid el-Cühenî'den demiştir ki: "Resûlullah (s.a) ashabı arasında kurbanlıkları taksim etti. Bana da bir yaşını bitirmiş bir keçi yavrusu verdi. Kısa bir süre sonra keçi yavrusunu alıp Hz. Peygamber'in yanına vardım ve kendisine:

(Ey Allah'ın Resulü) bu (daha) yavrudur, dedim:

“Sen de onu kurban et!" buyurdu. Bunun üzerine onu kurban ettim.[64]

Açıklama

Bu hadiste geçen Atûd bir yaşını doldurmamış kuvvetli keçi oğlağıdır. Hadis,bunun kurban olarak kesilebileceğinedelâlet eder. Hanefîlerle,Atâ,EvzâîveŞafiîIerin bazısı buğörüştediler.Fakat halef ve selefin cumhuruna göre atûd kurban olamaz.

Bir yaşını doldurmuş keçi yavrusunun kurban edilemeyeceğini söyleyen cumhur ulemaya göre, sözü geçen hayvanın kurban edilebileceğini ifade eden ve mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifin hükmü sadece Zeyd b. Halid'e aittir.[65]

2799. ...(Asım b. Kuleyb'in) babasından rivayet ettiğine göre: Peygamber (s.a)'in sahabilerinden ve Süleym oğullarından Mu-şâci diye anılan bir adamla birlikte idik. (O sıralarda bir yaşını doldurmuş) koyun azalmıştı, (bu zat) bir münâdiy e ilan ettirdi. (Münâdi bu emir üzerine): "Resûlullah (s.a) şüphesiz altı ayını doldurmuş bir kuzu, bir yaşını doldurmuş bir koyunun yerini tutar buyurduğunu" ilan etti.

Ebû Dâvûd der ki (metinde sözü geçen) bu (râvi) Müşâci' b. Mesûd'dur.[66]

Açıklama

Metinde geçen esseniy kelimesi müsinne yaşlı anlamında kullanılmıştır. Ulemanın "müsinne" kelimesi üzerindeki görüşlerini 2797 numaralı hadisin şerhinde açıklanmıştır.

Ceza, kelimesi, "müsinne" sayılacak çağa varmamış taze hayvan demektir. Kuzunun altı ayını doldurup da, kurbanlık koyunlar içerisine katıldığı zaman onlardan fark edilemeyecek derecede gösterişli olanı, âlimlerin çoğuna göre, keçinin iki yaşından küçük olanı, Şafiî'ye göre; üç yaşından küçük olanıdır. Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerif altı ayını doldurmuş gösterişli bir kuzunun kurban edilebileceğini söyleyen cumhur ulemanın delilidir. Aksini iddia edenlerin de aleyhine bir delildir.

Bu hadisin senedinde Asım b. Küleyb gibi zayıf bir râvi varsa da 2797, 2798 numaralı hadislerle takviye edildiğinden, zayıflıktan kurtulup hasen de recesine yükselmiştir.[67]

2800. ...Bera'dan demiştir ki:

Hz. Peygamber (s.a) kurban bayramı günü namazdan sonra, bize bir hutbe irad ederek:

"Kim bizim namazımızı kılar ve kurbanımızı keserse (bizim sünnetimize uygun olan bir) amel işlemiş olur. Kim de kurbanı namazdan önce keserse (kesilen) bu (kurbanlık alisine ziyafet için kesilmiş bir) et koyunu olur" buyurdu. Bunun üzerine Ebû Bürde b. Niyar kalktı ve:

"Ey Allah'ın Resulü vallahi ben bu günün yeme, içme günü olduğunu düşünerek Kurbanı (mı) namaza çıkmadan önce kestim ve (yine bu düşünceyle) acele edip (kurbanın etinden) yedim, aileme ve komşularıma da yedirdim" dedi.

Resûlullah (s.a) de:

"Bu et koyunudur" buyurdu. Bunun üzerine (Ebû Bürde tekrar kalktı ve):

Ben de bir yaşını doldurmamış (fakat semiz olması ve etinin le-zizliği bakımından iki et koyunundan) daha hayırlı bir oğlak var (kurban edebilmem için bu oğlak) bana yeter mi? diye sordu.

Fahr-i kâinat Efendimiz de:

Evet senden başka bir kimse için (böyle bir oğlağı kurban etmek) asla yeterli olamaz" buyurdu.[68]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, kurban bayramında kesilmesi gereken kur-hanlıkların Hz. Peygamberin sünnetine uygun olarak kesilmiş olmaları için, bayram namazından sonra kesilmesi icab ettiği, bayram namazından önce kesilen kurbanlıkların, sahihlerinden kurban kesme mükellefiyetini kaldıramayacağı, binaenaleyh bayram namazından önce kesilen bir kurbanın ibadet maksadıyla değil de sadece et için kesilmiş sayılacağı sahiplerinin mükellefiyetten kurtulmak için, ikinci bir kurban daha kesmek zorunda kalacakları ifade edilmektedir.

Hadis-i şerifte, açıklanan ikinci bir mesele; bir yaşını doldurmamış bir keçi yavrusunun'kurban bayramında kurban edilmek için yeterli olmadığı, fakat Resul-ü Zîşan Efendimizin Ebû Bürde'ye mahsus olmak üzere böyle bir oğlağı kurban etmeyi yeterli kıldığı, ifâde buyrulmaktadır.[69]

Bazı Hükümler

1. Kurban kesme vakti, bayram namazı kılındıktan ve bayram hutbesi okunduktan sonra girer.İmâm Malik, bu hadisi delil getirerek, imam, bayram namazını kıldırıp hutbesini okuyup kurbanını kesmeden, kurban kesmenin caiz olmayacağını, fakat imam kurban kesmeyecekse o zaman, bayram namazı ve hutbesinden sonra, bir kurban kesecek kadar bekledikten sonra, kurban kesmenin caiz olduğunu, bu mevzuda şehirli ile bayram namazı kılamayan köyde oturanlar arasında bir fark olmadığını, söylemiştir.

a. Hanetîlere göre, bayram namazı kılınmayan köylerde ve çiftliklerde oturan kimselerin kurban kesme vakti; sabah namazının vaktiyle birlikte girer. Bayram namazı kılınan yerleşim merkezlerinde bulunan kimseler için kurban kesme vakti, imamın bayram namazını kılmasıyla girmiş olur. Eğer bir özürden dolayı o şehirde bayram namazı kılınamamışsa, kurban kesme vaktinin girmesi için, zeval vaktinin çıkması gerekir. Ondan önceki zaman içerisinde kurban kesilemez.

b. İmam Şafiî île Dâvûd ve İbn el-Münzir'e göre; kurban kesme vakti güneşin doğmasıyla girer. Bu hususta imamın bayram namazını kıldırıp kıldırmamasına bakılmadığı gibi, imamın kurbanını kesip kesmediğine de bakılmaz. Yine bu hususta, içerisinde bayram namazı kılınmayan köy halkı ile içerisinde bayram namazı kılınan şehir halkı arasında hiçbir fark yoktur. Hepsi aynı hükme tabidirler.

Hanbeli âlimlerinden el-Harakî'nin görüşü de budur. Ve Efdal olan bayram namazı kılınmadan önce kurbanı kesmemektir.

c. İmam A hm e d ile el-Evzaî, İshak, Hasan-ı Basri, imam bayram namazını kılmadan kurban kesmenin caiz olmadığını, ancak imam namazı kıldıktan sonra kurbanı kesmemiş bile olsa, kurban kesmenin caiz olacağını söylemişlerdir. Bu hükme varırken metinde geçen "namazdan önce kesilen hayvan kurban değil et koyunudur” anlamındaki cümlenin zahirine dayanmışlardır.

Kurban kesme vaktinin ne kadar sürdüğü ve ne zaman sona erdiği meselesini ise 2789 numaralı hadisin şerhinde açıklamıştık. Muhterem okuyucularımız bu meselede fıkıh ulemasının görüşlerini öğrenmek için oraya müracaat edebilirler.

Geceleyin kurban kesmenin caiz olup olmayacağı meselesi de alimler arasında ihtilaflıdır. Bu ihtilâfı şu şekilde özetlemek mümkündür:

a. İmam MâÎik, İbn Abbas (r.a)'nın rivayet ettiği "Peygambter (s.a) geceleyin kurban kesmeyi yasakladı. [70] mealindeki hadise dayanarak geceleyin kurban kesmenin caiz olmadığını söylemiştir. Ancak bu hadisin senedinde rivayetleri makbul sayılmayan Süleyman b. Ebî Seleme el-Cenayizî ile Mü-beşşir b. Ubeyd vardır. Dolayısıyla bu hadis zayıftır.

b. Başta Hanefilerle İmam Şafiî, îshak ve cumhur ulemaya göre, geceleyin kurban kesmek, kerahatle caizdir.

Bu görüş, İmam Ahmed'den de rivayet olunmuştur. Çünkü gün deyince içerisinde gece de dahildir. Bu bakımdan kurban kesmek için tayin edilen nahr günlerinin hem gündüzünde hem de gecesinde kurban kesmek caizdir, demişlerdir. Fakat geceleyin kurban kesmek zor olduğundan ve bir takım yanlışlıklar yapmaya yol açabileceğinden mekruh sayılmıştır.[71]

2801. ...Berâ b. Azib'den demiştir ki:

Ebû Bürde diye anılan dayım namazdan önce kurban kesmişti. Rasûlullah (s.a) (o haliyle)

"Senin bu koyunun (ibadet maksadıyla kurban edilen bir koyun değil, sadece etinden istifade edebileceğin) bir et koyunudur." buyurdu. (Dayım da):

"Ey Allah'ın Rasûlü ben de bir yaşını doldurmuş bir keçi yavrusu vardır" (onu kurban edebilir miyim?) diye sordu.

(Resulü Zîşan efendimiz de):

"Senden başkası için uygun olmamakla beraber sen kes!" buyurdu.[72]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, bayramdan önce kurban kesmenin caiz olmadiği gibi bir yaşını doldurmuş keçi yavrusunu kesmeninde caiz olmadığı, ancak Hz. Peygamber (s.a)'in sadece Ebû Bürde'ye mahsus olmak üzere bir keçi yavrusunu kurban etme izni verdiği, ifade edilmek tedir. Bilindiği gibi Ukbe b. Amir'in rivayet ettiği diğer bir hadis-i şerifte[73] Resulü Ekremin bu hakkı sadece Ukbe b. Amir'e tanıdığı, bunun dışında hiçbir kimsenin bir yaşım doldurmuş iki yaşına girmiş bir keçi kurban edemeyeceği ifade edilmiştir.

Hafız İbn Hacer bu mevzuda Beyhakî'nin: "Eğer İbn Mâce ve Tirmi-zî'nin naklettikleri bu Ukbe b. Amir hadisinin sonun ki "Onu da sen (kendine) kurban et" mealindeki ziyade, bu ziyadenin bulunmadığı rivayetlere tercih edilecek derecede kuvvetli bir rivayetse, o zaman bu izin Ebû Bürde'-ye verildiği gibi Özel olarak Ukbe (r.a) de verilmiştir" dediğini, söyledikter sonra kendisi de şu görüşlere yer vermiştir:

"Aslında Beyhakî'nin bu açıklaması meseleyi halletmekten uzaktır. Çünkü İbn Mâce ve Tirmizînin rivayetleri olan Hadis-i şerifte bu iznin sadece Ukbe'ye verildiği başka birine asla verilmediği ifade edildiğine göre, bu iznin Ebû Bürde için geçerli olmaması gerektir. Eğer bu iznin sadece Ebû Bür-de'ye verildiği göz önüne alınırsa Hz. Ukbe'ye verilen böyle bir iznin geçerli olmaması lâzım. Bu mevzuda yapılan izahların en doğru olanı şudur: Bu hadislerden ya sonradan sadır olanın önceden sadır olanın hükmünü neshetmiş olması lâzımdır. Bu da işlerin ikisinin de aynı zamanda sadır olmaları ve dola-yısıyle bu iznin özü geçen iki sahabî için de geçerli olması gerekir. Ancak bazıları bu mevzuda gelen hadislere bakarak kendisine bu özel iznin verildiği kimselerin sayısını dörde, kimisi de beşe çıkarmıştır. Ancak hadislerin hepsinde bu iznin sadece bir şahsa özel olarak verildiğine ve başkalarının bu izinden faydalanmasının caiz olmayacağına dair açık bir ifade yoktur. Bu ifade sadece Ebû Bürde ile Ukbe b. Amir hakkında gelen iki hadiste vardır.

Bu bakımdan meseleyi şu şekilde halletmek mümkündür. Ukbe b. Amir ve Ebû Bürde hakkındaki iki hadisle, diğer şahıslar hakkında gelen hadisler arasında bir çelişki yoktur. Çünkü İslamın ilk yıllarında bir yaşındaki keçi yavrusunu kurban etmenin caiz olduğu, fakat sonradan bu cevaz kaldırıldığı ve sadece Hz. Ukbe ile Ebû Bürde hakkında özel bir cevaz olarak kalmış olduğu bilinmektedir.[74]

5-6. Kurban Edilmeleri Mekruh Olan Hayvanlar

2802. ...Ubeyd b. Feyrûz'dan demiştir ki:

Ben Berâ b. Azib'e kurbanlıklarda hangi özelliklerin bulunmasının caiz olmadığını -yahut da kurbanlıklarda bulunması caiz olmayan özellikleri- sordum da (şöyle) cevap verdi:

Resûlullah (s.a) (birgün) aramızda (ayağa) kalkıp (ben şu anda onun sözlerini aktarırken onun gibi el kol hareketleri de yapacağım) Oysa bdiim parmaklarım onun parmaklarından, parmak uçlarım da onun parmak uçlarından daha kısadır- (şöyle) buyurdu:

"Kurbanlıklar içerisinde kurban edilmeleri caiz olmayan dört (hayvan) vardır: Körlüğü açıkça, belli olan tekgözlü, hastalığı açıkça belli olan hasta, topallığı iyice belli olan topal, ilikleri kurumuş (derecede) cılız" (Ubeyd b. Feyruz sözlerine devam ederek) dedi ki: - ben de (Bera b. Azib'e):

"Ben (hayvanın) diş(ler)inde bir eksiklik bulunmasından hoşlanmıyorum." dedim. O da:

"Hoşlanmadığın (hayvan)ı bırak (fakat) onu (kurban etmeyi) kimseye yasaklama" cevabını verdi.

Ebû Dâvûd der ki (Kesîr)iliği kalmamış (hayvan demektir).[75]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, kurbanın etine ve yağına zarar verecek, topallık, körlük ve şiddetli hastalık gibi kusurlardan salim olması gerekir. Bu gibi kusurları bulunan havanları, kurban etmek caiz değildir. Fakat hayvanda bu kusurlardan birisinin veya bir kaçının belli olmayacak derecede az bir miktarda bulunması onun kurban edilmesine engel değildir. Bu mevzuda İmam Nevevî şöyle diyor: "Kendisinde Bera hadisinde zikredilen (yürümeye imkân vermeyecek derecede şiddetli) hastalık, aşırı derecede zayıflık, tek gözlülük (yürümeye engel olacak) topallık, kusurlarından biri veya birkaçı yahut da bunlar gibi veya daha fazla derecede sıhhate zarar veren bir veyahut bir kaç kusur bulunan bir hayvanı kurban etmenin caiz olmayacağında âlimlerin icmaı vardır.[76]

Hattâbî, bu mevzudaki görüşlerini şöyle ifade ediyor: "Mevzumuzu teşkil eden bu hadis, söz konusu edilen kusurların hayvanda hafif bir şekilde bulunması o hayvanın kurban edilmesine engel değildir. Hadiste geçen -hastalık, açıkça belli olan, körlük açıkça belli olan, topallık açıkça belli olan- sözleri bu gerçeği ifade etmektedir. Çünkü bu kusurların en az bir miktarı hayvanda açıkça belli olmaz."[77]

2803. ...Yezid Zü-Mısr dedi ki Utbe b. Abidin es-Sülemî'ye varıp:

Ey Ebû Velid! Ben kurbanlık aramaya çıktım fakat ön dişleridökülmüş olan bir hayvandan başkasını bulamadım. O da hoşuma gitmedi. (bu hususta) ne dersin? dedim, (o da) "Sen onu bana getirmez misin? (ben onu güzelce bir kurban edeyim) cevabını verdi.

"Sübhanallah benim (kurban etmem) caiz olmuyor da senin (kurban etmen nasıl) caiz oluyor?" dedim. (O da:) Evet (benim kurban etmem caiz olur), çünkü sen (onun kurban edilip edilmeyeceğinde) şüphe ediyorsun. Bense şüphe etmiyorum. Rasûlullah (s.a) sadece Müs-ferra, Müste'sale, Banka, Müşeyyed ve Kesrâ (denilen hayvanları kurban etme)yi yasakladı. Müsferra: Açığa çıkacak şekilde kulağı kökünden sökülen. Müste'sale: Boynuzu kökünden kınlan. Bahkâ: gözünün feri gitmiş olan. Müşeyyed: Cılızlıktan ve düşkünlükten dolayı sürüye uyamayan: Kesra; Ayağı kırık koyun demektir." dedi.[78]

Açıklama

Hadis-i şerif, kulağı kesiklik, boynuzu kırıklık, tezgözlülü topallık ve zayıflık kusurlarından birisi bulunan bir hayvanı, kurban etmenin yasaklanmış olduğunu ifade etmektedir. Bu sebeble âlimler kendisinde bu kusurlardan biri bulunan hayvanı kurban etmenin caiz olmadığında ittifak etmişlerdir. Mutlak nehy haram ifade ettiğine göre, buradaki nehyin haram ifade etmediğini ve dolayısıyla sözü geçen kusurları taşıyan bir hayvanı kurban etmenin caiz veya kerahetle caiz olduğunu iddia eden bir kimsenin, buradaki yasağın gerçek manası olan haramlıktan çıktığına dair bir delile dayanması icab eder. Fakat bir önceki hadis-i şerif, buradaki yasağın haramlık ifade ettiğine dair açık bir beyan teşkil ettiğinden aksine bir delil bulmanın imkansız olduğu aşikârdır.[79]

2804. ...Ali (r.a)'den demiştir ki:

Resûlullah (s.a) bize (kurbanlık hayvanın seçiminde) göze ve kulağa dikkat etmemizi, avrâ (tekgözlü), mukabele, müdabere, harka,

şarka, denilen hayvanlardan) kesmememizi emr etti. (bu hadisin ravi-lerinden) Züheyr dedi ki: Ben Ebû îshak'a:

(Süreyh) b. Numan, hz. Ali'den naklen kurban edilmesi caiz olmayan hayvanları sayarken onlarla birlikte) boynuzu kırığı da zikretti mi? diye sordum da,

Hayır cevabını verdi.

Züheyr, sözlerine devam ederek) dedi ki: (Ebû îshak'a:)

Mukabele nedir dedim.

Kulağının (ön) tarafı kesik olandır dedi.

Mudâbere nedir? dedim.

Kulağının (arka) tarafı kesik olandır, dedi.

Şarka nedir? diye sordum,

Kulağı (uzunlamasına) delinmiş olandır. Cevabını verdi.

Harka nedir, dedim.

Kulağı enine delinmiş olandır, karşılığını verdi.[80]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte tek gözlü kulağının ön kısmındanbirazı kesilip bırakılan hayvanla kulağının arkası aynışekilde kesilip de koparılmadan bırakılan, kulağı uzunlamasına yarılıp ikiyeayrılan ve bir alâmet teşkil etmesi için kulağı yuvarlak şekilde delinmiş olan,hayvanları kurban etmenin yasaklanmış olduğu ifâde edilmektedir.

Zahirîler, bu hadisin zahirine sarılarak sözü geçen hayvanların kurban etmenin caiz olmayacağını söylemişlerdir, Şafiî âlimlerinden bazılarının görüşü de budur.

Cumhur ulemaya göre; hadis-i şerifteki yasağın hükmü haramlık için değil kerahet-i tenzih iv ye içindir. Çünkü bu ayıplardan salim olan bir hayvanı bulmak çok güçtür ve hemen hemen imkansız gibidir. Oysa yüce Allah Kur'an-ı Kerim'inde. "Allah sizi seçti ve dinde size bîr güçlük yiikle-medi...”[81]buyurmuştur.

İbn Hazm'a göre: Kulağında biraz eksiklik bulunan yahut ta kesiklik veya delik bulunan bir hayvan, kurban edilmediği gibi bir veya iki gözünde bir kusur bulunan hayvanla, kuyruğunda kesiklik bulunan bir hayvanda kurban edilmeye elverişli değildir. Bu kusurların dışında kalan boynuzu kırık-Ön dişleri dökülmüş olmak, hayaları buruk olmak gibi, kusurlardan biriyle kusurlu olan hayvanlar; kurban edilmeye elverişlidirler.[82]

Hattâbî, bu mevzudaki görüşlerini şöyle özetliyor: Âlimler bir hayvanın kurban edilmesine engel teşkil eden ayıpların miktarı üzerinde ihtilafa düştüler. Söyle ki:

1. İmam Malik'e göre, kulakta bulunan yarıklar ve kesiklik az ise hayvanın kurban edilmesine bir engel değildir.

Maliki âlimleri sözü geçen bu azlığı üçtebir çokluğu da üçtebirden fazlalıkla takdir etmişlerdir. Kulağının üçtebiri kesilen veya yarılan bir hayvanı kurban etmenin caiz olacağım, fakat kulağının üçtebirden fazlası kesilmiş ya da yarılmış olan bir hayvanı kurban etmenin caiz olmayacağını söylemişlerdir.

2. Rey taraftarlarına göre; kulağının yandan fazlası sağlam kalan bir hayvanı kurban etmekte bir sakınca yoktur.

3. Şafiîlere göre; doğuştan kulağı olmayan boynuzunun kılıfı veya tümü kırılan, kulağı uzunlamasına yarık yada yuvarlak bir şekilde delik olan bir hayvanı kurban etmek mekruhtur. Böyle bir hayvanı kurban etmek kerahetle caizdir.

Şafiî âlimlerinden İmam Nevevî, kulağı önden veya arkadan kesilip koparılmadan bırakılan bir hayvanı kurban etmenin hükmünün de böyle olduğunu söylemiştir.[83]

4. Han belilere göre, kulağının yarıdan azı kesilen veya delinen bir hayvanı kurban etmek mekruhtur. Kulağında eksiklik veya yarıklık daha fazla olan bir hayvanı kurban etmek caiz değildir.[84]

Hanefî alimlerine göre; kurbanlık hayvanının aşağıdaki ayıplardan salim olması gerekir:

"Körlük, bir gözlülük, dişsizlik, kulaksızlık, mezbahaya yürüyemeyecek kadar topallık veya hastalık, kemiklerinde ilik kalmamış derecede zayıflık, kulağının veya kuyruğunun çoğunun kopuk olması meme başlarının kopuk bulunması, işte bunlardan biriyle ayıplanmış olan hayvan kurban olmaz.[85]

2805. ...Hz. Ali'den demiştir ki:

Hz. Peygamber (s.a) kulağının kesik veyahutta boynuzunun ekserisi kırık olan (bir hayvan)ı kurban etmeyi yasaklamıştır.

Ebû Dâvûd der ki (bu hadisin ravilerinden olan Cürey) Cürey Südûsî-i BasrVdir. Katade'den başka bir kimse ondan hadis rivayet etmemiştir.[86]

Açıklama

Metinde geçen adba kelimesi kulağının ekserisi kesik ve boynuzunun ekserisi kırık manalarına gelir. Bu iki manada da kullanılmaktadır bununla beraber daha ziyade boynuzunun ekserisi kesik" anlamında kullanılır.

Musannif Ebû Dâvûd Cüreyy es-Sünûsî'den Katade'den başka rivayet eden bir râvinin bulunmadığını söylemişse de, aslında ondan Yunus b. Ebî İshak Asım b. Ebu Nücûd gibi tanınmış raviler rivayet etmişlerdir. Ancak Musannif merhum bu rivayetleri görmediği için, böyle yazmıştır.

El-İclî'ye göre; Cürey, tabiinden güvenilir bir ravidir. İbn Hibban da onu güvenilir ravilerden saymıştır. Ebû Hatem, onun hadislerinin delil olma niteliğinden uzak olduğunu, İbn Medeni'de onun kimliği meçhul bir ravi olduğunu söylemiştir.[87]

Bazı Hükümler

1. Kulağının tamamı veya yarıdan fazlası kesilmiş olanhayvan kurban edilemez. Bunda ittifak vardır.

2. Boynuzunun tümü yahutta yarıdan fazlası kesilmiş olan hayvan kurban edilemez. Nehaî ile İmam Ebû Yusuf, İmam Muhammed ve İmam Ah-med bu görüştedirler.

İmam Ebû Hanife'ye göre; boynuzu kırık hayvan kurban etmekte hiçbir sakınca yoktur. Hayvanın boynuzundaki kırıklık etine zarar vermiyorsa İmam Şafiî'ye göre de boynuzu kırık bir hayvanı kurban etmenin bir sakıncası yoktur.

İmam Malik'e göre; boynuzu kırık bir hayvanın eğer bu kırıklıktan dolayı henüz kanı kesilmemişse o hayvan kurban edilemez. Fakat kanı kesil-mişse kurban edilmesinde bir sakınca yoktur.

KHanbelîlere göre; doğuştan kulağı hiç olmayan hayvanla doğuştan kulakları küçük olan bir hayvan, kesmekte bir sakınca olmadığı gibi, kuyruksuz bir hayvanı kurban etmekte bir sakınca yoktur. Bu mevzuda, hayvanın doğuştan kuyruksuzla, kuyruğunun sonradan kesilmiş olması arasında bir fark yoktur. el-Leys'e göre kuyruğu bir kabzadan daha kısa olan bir hayvanı kurban etmek caiz değildir.[88]

2806. ...Katade'den demiştir ki: Said b. el-Müseyyeb'e

Adab nedir diye sordum da -(kulağının ya da boynuzunun) yarı (sı veya) daha fazla(sı kesik olandır)- diye cevap verdi.[89]

Açıklama

Bu hadis-i şerîf, kulağının yandan azı kesilmiş olan bir hayvanı kurban etmenin caiz olduğunu söyleyen İmam Ebû Hanife (r.a)'nin delilidir. İmam Şafiî bu mevzuda 2804 numaralı hadisin zahirine sarılarak kulağının bir kısmı kesik olan bir hayvanın kurban edilmeyeceğini söyler. Ebu Hanife boynuzunun yarıdan azı kırılan bir hayvanı kurban etmenin caiz olacağını boynuzunun yarısı veya daha fazlası kırılan bir hayvanı kurban etmenin, caiz olmadığını söyleyerek mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifle 2804 numaralı hadis-i şerifin arasını te'Iif etmiştir.

İmamı bu görüşünden dolayı hiç bir delile dayanmadığı iddiasıyla ten-kid edenlerin, aslında kendilerinin bu mevzudaki delillerden haberdar olmadıkları son derece açıktır.[90]

6-7. (Bir) Deve Ve Sığır (Kurban Olarak) Kaç Kişiye Yeter!

2807. ...Câbir b. Abdullah'dan rivayet olunmuştur ki: Biz Resûlüllah (s.a.) zamanında temettü' haccı yapar ve ortaklaşa yedi (kişi) ye bir sığır ve (yine) yedi kişiye bir deve kurban ederdik.[91]

Açıklama

Temettü' Haccı: Hac ile umreyi ayrı ayrı iki ihramla yapmaktır.Bir hac mevsminde hem hac hem de umre yapmaya muvaffak olan bir kimseye bu muvaffakiyetinin bir şükrü olmak üzere kurban kesmek vâcib olur.

Konumuzla ilgili bu hadis-i şerifte, Hz. Peygamber (s.a.)'in Devr-i saadetinde temettü haccından sonra deve ile sığırın yedişer kişi arasında ortaklaşa kurban edildiği ifade edilmektedir.

Aslında bu hadisin yeri, hac bölümü olmakla beraber bir sığırın veya bir devenin yedi kişi arasında ortaklaşa kurban edilebileceğini ifade etmesi cihetiyle musannif Ebû Dâvûd (r.a.) bu hadisi mevzumuzu teşkil eden bâbla ilgili görerek buyara yerleştirmiştir.

Kurban bayramında, Mina'da şükür kurbanı (hedy) olarak kesilen bir deve yahut da bir sığırın kaç kişiye yeteceği mevzuunda ihtilâf vardır, Âlimlerin bu husustaki görüşlerini şu şekilde özetlemek mümkündür.

1. Hedy kurbanında ortaklık caizdir. Ancak mes'ele ulema arasında ihtilaflıdır. İmam Şafiî, İmam Ahmed ve Cumhur ulemaya göre; hedy kurbanı vâcib olsun, nafile olsun kesenlerin ister hepsi ibadet niyetiyle olsun yahut bazıları et için iştirak etsin müştereken kesilebilir. Delilleri bu hadislerdir.

Dâvud-u Zahirî ile Malikîlerden bazıların göre, ortaklık ancak nafile olarak kesilen kurbanda caizdir. Vâcib kurbanda bu caiz değildir. İmam Malik, hedy kurbanında mutlak süratte ortaklık caiz olmadığına kaaildir.

İmam Azam'a göre, ortaklaşa kurban kesenlerin hepsi ibadete niyet etmek şartıyla, caizdir. İçlerinden bazıları et için keserse, ortaklık caiz değildir.

Koyunu ortak kesmek âlimlerden hiçbirine göre caiz değildir.

2. Deve ile sığır yedi kişiye kâfidir. Bunlardan her biri yedi koyun yerini tutar.[92]

3. Said b. el-Müseyyeb ile İshak b. Kahuye ve İbn Huzeyme ise "her ne kadar Mina'da şükür kurbanı olarak kesilen bir deve veya bir sığır yedi kişiye yetmek hususunda eşit iseler de uhdiye kurbanı olarak kesildikleri zaman farklıdır. Uhdiye kurbanı olarak kesildikleri zaman bir sığır yedi kişiye yettiği halde bir deve on kişiye yeter" derler. Bu görüşlerini delil olarak da "biz bir yolculukta Resûlüllah (s.a.)'in beraberinde idik. Kurban bayramı günü geldi. Devede on kişi sığırda ise yedi kişi ortaklaştık.[93] mealindeki hadis-i şerifi göstermişlerdir.

Bu görüşte olanlara göre devenin de sığır gibi sadece yedi kişi arasında kesilebileceğini ifade eden ve mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerif, Mina'da kesilen hedy kurbanıyla ilgilidir. Uhdiye kurbanı ile ilgili değildir.

Her ne kadar Tekmile yazan da bu görüşü tercih etmişse de aslında bunların delilini teşkil eden mealini sunmuş olduğumuz hadis-i şerif, Buharî ve Müslim'in Câbir'den rivayet ettikleri "Resûlüllah (s.a.) bedene sayılan sığır ve develeri yedişer kişilik grublar halinde ortaklaşa kesmemizi emretti"[94]mealindeki hadis-i şerifle "Peygamber (s.a) ile birlikte yaptığımız hac ve umrede her yedi kişi bir deveye ortak olduk. Bunun üzerine birisi kalkıp Cabir'e:

Devede olduğu gibi sığırda da ortaklık sahih midir? diye sordu.

Câbir de:

O ancak develerden sayılır. Cevabını verdi.[95] mealindeki hadis-i şerife aykırıdır. Çünkü bu hadis-i şeriflerde deve ile sığır cinsinin bedene sayıldıkları ve aynı sınıfa girdikleri ifâde edilmektedir. Bu ise, iki cins arasında hiçbir fark olmadığı anlamına gelir. Cumhur ulemanın görüşü budur.

Hanefi âlimlerinden el-Kâsanî bu mevzuda şöyle diyor:

"Bize göre haberlerin zahiri manaları arasında bir çelişki görüldüğü zaman ihtiyatlı olan habere sarılmak icâb eder. Burada madem ki bir devenin kurban olarak yedi kişiye yeteceğinde ittifak, on kişiye yeteceği hususunda da

ihtilâf vardı. O halde devenin yedi kişiye yeteceğini ifade eden haberlere sarılmak ihtiyata daha uygundur."[96]

2808. ...Câbir b. Abdillah'dan,
Peygamber (s.a.) "Sığır ve deve(nin) yedi(kişi) ye (kurban edilmesi caiz) dir." Buyurmuştur.[97]

Açıklama

Bir önceki hadîs-i Şerîf üzerinde yapmış olduğumuz açıklama bu hadis için de geçerli olduğundan aynı mevzuyu burada tekrarlamaya lüzum görmüyoruz.[98]

2809. ...Câbir b. Abdullah'dan demiştir ki:
(Hudeybiye sulhu yapıldığı gün) Hudeybiye'de Resulüllah (sa.) ile birlikte yedi kişi için bir deve, (yine) yedi kişi için bir sığır kurban ettik.[99]

Açıklama

Hudeybiye barışı, hicretin altıncı senesinde müslümanlarla Mekkeli müşrikler arasında, Mekke yakınlarındaki Hudeybiye denilen yerde yapılmıştır. O sene Fahr-i Kâinat Efendimiz umre yapmak niyetiyle Zilkade ayında 1500 kadar ashabıyla Mekke'ye müteveccihen yola çıkmıştır. Kendilerini Mekke müşrikleri Hudeybiye'de karşılayarak Mekke'ye girmelerine engel oldular. Neticede iki taraf arasında bir barış anlaşması imzalandı. Müslümanlar yurtlarına dönmek üzere kurbanlarını keserek ihramlarından çıktılar. O sırada "Onlar öyle kimselerdir ki inkâr ettiler, sizi mecsid-i Haram (ı ziyaret) ten ve bekletilen kurbanları yerlerine varmaktan alakoydular."[100] mealindeki âyeti kerime nazil oldu.
Abdullah İbn Ömer bu hâdiseyi şöyle anlatır:
"Peygamber (s.a.) umre yapmak üzere (Mekke'ye müteveccihen yola) çıktı. Fakat Kureyş kâfirleri, önüne çıkıp buna engel oldular. Bunun üzerine Hz. Peygamber Hudeybiye'de kurbanım kesip başını tıraş etti. Ve onlarla umreyi (bu sene bırakıp) gelecek sene yapmak üzere müslümanlar üzerinde kılıçtan başka hiçbir silâh bulunmamak ve Mekke'de ve Mekkeli müşriklerin uygun göreceği bir süreden fazla kalmamak üzere bir barış yaptı. Bu anlaşmaya uygun olarak gelecek sene (sahabiyle birlikte) umre yaptı.
Mekkelilerle yaptığı anlaşmaya uygun olarak Mekke'ye silahsız girdi. Orada üç gün kaldı ve Mekkelilerin isteğine uyarak üç gün sonra Mekke'yi terketti"[101]
Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerîf, devenin de sığır gibi hedy olarak kesildiğinde de uhdiye olarak kesildiğinde de ancak yedi kişiye yetebileceğini söyleyen cumhuru ulemanın delilidir. Fıkıh âlimlerinin bu mevzudaki görüşlerini 2807 numaralı hadisin şerhinde açıklamış olduğumuzdan burada tekrara lüzum görmüyoruz.[102]

7-8 Bir Koyun Birden Fazla Kişi İçin Kurban Edilebilir Mi?

2810. ...Câbir b. Abdillah'dan demiştir ki:
Ben ResÛlüllah'la birlikte kurban bayramında namazgâhda bulundum. Hutbeyi bitirince minberinden indi. Bir koç getirildi. Resûlullah (s.a.) de o koçu "bismillah vallahü ekber hazâ annî ve ammen lem yüdahhi min ümmeti: "Allah'ın adıyla (başlıyorum) Allah büyüktür şu (koç) benim için ümmetimden kurban kes(e) meyeh kimseler içindir" diyerek kesti.[103]

Açıklama

Resul-ü Zişan Efendimiz bayram hutbelerini bazan ayak üstünde ve düz yerde, bazan da deve üzerinde irad ederdi.[104] Nitekim 1141 numaralı hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz'in fıtır bayramı hutbesini okuduğu anlatılırken -minber sözü geçmemektedir. Fakat mevzu-muzu teşkil eden bu hadis-i şerifte geçen "hutbeyi bitirince minberinden indi" cümlesi, Resulü Ekrem'in kurban bayramı hutbesini minber üzerinde okuduğunu ifade etmektedir.

Hafız îbn Hacer de Buharînin rivayet ettiği "Resûlullah (s.a.) hutbeyi bitirince indi"[105] mealindeki cümlede geçen indi kelimesini açıklarken "aslında Hz. Peygamber'in sözkonusu hutbeyi minber üzerinde değil yerde okuduğunu ve Ebû Said hadisinde [106] de bu gerçeğin açıkça ifade edildiğini" söylüyor. Ravinin buradaki nezele fiilini hakiki manası olan yüksek bir yerden aşağı inmek anlamında değil de "bir yerden diğer bir yere intikal etti" anlamında kullanmış olması gerektiğini vurguluyor.[107]

Bezi yazarı, mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte minber kelimesinin açıkça zikredilmiş olmasının Hafız İbn Hacer'in bu izahını geçersiz kıldığına dikkati çekerek burada geçen minberin, bugünkü manada bir minber anlamında kullanılmış olması gerektiğini, meseleyi başka türlü halletmenin imkânsız olduğunu ve mevzumuzu teşkil eden hadisin sıhhat yönünden bu mevzudaki diğer hadislerden daha sağlam olduğu isbatlanabildiği takdirde, Hz. Peygamber'in bayram hutbelerini; bazan minber üzerinde okuduğunu kabul etmek gerektiğini söylüyor.[108]

Bazı Hükümler

1. Mâli gücü olmadığı için kurban kesmeye gücü yetmeyen musluman bir kimse kurban sevabından mahrum kalmaz. O da aynen kurban kesmiş gibi sevaba erişir. Çünkü Fahr-i Kâinat Efendimiz, sağlığında ümmetinden fakir olup kurban kesmeyenlerin tümü için kurban kesmiştir.

2. Kurban sahibinin kurbanını bizzat kendi eliyle kesmesi, keserken "bismillahi vellahü ekber" demesi ve kurbanın kimin için kesildiğini diliyle söylemesi müstehabtır. Şayet kendisi kurban kesmeyi beceremiyorsa becerebilen birine kestirmesi, kesim anında kendinin de kurbanın başında hazır bulunması menduptur. Nitekim 2794 numaralı hadis-i şerifin açıklamasında bu mevzu açıklanmıştı.

Hanefi âlimlerine göre, kurban sahibinin isteği olmadan kurbanı ehl-i kitaptan bir kimsenin kesmesi mekruhtur. Fakat kurban sahibinin isteği ile kesmesinde herhangi bir sakınca yoktur. Çünkü kurban kesmekte Allah'a yaklaşma vardır. Kitab ehli ise her ne kadar kurban kesmeye ehil ise de Allah'a yaklaşmaya ehil değildir. Kurban sahibinin ona kurban kesmesini em-reimesiyle, kurban sahibi adına bu yaklaşma gerçekleşmiş olur.

İmam Ahmed'le İmam Şafiî'ye göre; kurban sahibi istemiş bile olsa, kitab ehlinin kesmesi mekruhtur. Fakat Allah'a yaklaşmak maksadıyla kesilen kurbanların dışında, herhangi bir hayvanı et temin etmek niyetiyle, bir kitab ehlinin kesmesinde hiç bir sakınca olmadığı hususunda ittifak vardır. Bu mevzuda şâfiî âlimlerinden imam Nevevî şunları söylüyor:

Kurbanını başkasına kesdirmek durumunda kalan bir kimse için efdal olan avcılık, kurban kesme ve kurban meselelerini iyi bilen bir kimseyi vekil tayin etmesidir. Bu gibi kimseler, kurban kesmenin şartlarını, sünnetlerini ve diğer fıkhî inceliklerini başkalarından daha iyi bilirler. Bu mevzuda putperesti, mecûsiyi ve mürtedi vekil tayin etmek caiz değildir. Aslında bir kitabîyi veya bir kadını yahut da bir çocuğu bu meselede vekil tayin etmek te caizdir. Fakat bizim fakihlerimiz, çocuğun vekil tayin edilmesini mekruh görmüşlerdir. Hayızlı bir kadının vekil tayin edilmesinde iki görüş vardır. Bu iki görüşten en doğru olanı hayızlı kadını vekil tayin etmekte bir kerahet olmadığı görüşüdür. Çünkü bunu yasaklayan hiçbir nas yoktur. Hayızlı bir kadını vekil tayin etmek, bir çocuğu vekil tayin etmekten daha iyidir. Bir çocuğu vekil tayin etmek bir ehl-i kitabı vekil tayin etmekden daha iyidir.

Âlimlerimiz, bir müslümanı vekil yapmamın caiz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Kitab ehlinden birini vekil yapma meselesine gelince; bizim âlimlerimize ve cumhur ulemaya göre, bu caizdir. Bu vekilin kurban kesmesi kerahet-i tenzihiyye ile sahih olur. Çünkü ehl-i kitap hayvanı kesmeye ehildir.

İmam Mâlik'e göre; ehl-i kitabın kestiği kurban kurban olmaktan çıkar et hayvanı haline dönüşür.[109]

3. Bir koyun kurban etmek, tüm ev halkı için yeterlidir. İmam Mâlik, el-Leys, Şafiî, el-Evzâî, İmam Ahmed ve İshak (r.a.) mevzumuzu teşkil eden bu hadisin zahirine ve "Peygamber (s.a) hayatta iken adam kendisi ve ev halkı için bir davarı bayramda kurban ederdi, (ve ondan) yerlerdi, yedirirlerdi. (O devirden) sonra halk (çok sayıda kurban kesmekle) iftihar etmeye başladı. Nihayet durum gördüğün hale dönüştü"[110] hadisine sarılarak aile reisinin bir kurban kesmesinin tüm aile fertlerine yeteceğini söylemişlerdir.

Daha önce tercümesini sunduğumuz 2788 numaralı hadis-i şerifle, Abdullah b. Hişam'dan rivayet edilen "Peygamber (s.a) tüm ev halkı için sadece bir koyun kurban ederdi"[111] mealindeki hadis-i şerif bu görüşte olan âlimlerin delil ler in dendir.

Hanefi âlimleriyle îmarh Sevrî'ye göre, bir koyun kurban olarak ev halkından sadece bir kişiye yetebilir. Bu bakımdan ev halkından dinen zengin sayılan her ferdin ayrı ayrı kurban kesmeleri icab eder.

Hanefî âlimleri bu hükme, udhiyyeyi hedye kıyas ederek varmışlardır. Hanefilerin bu tutumu: "Mevrid-i nasda içtihada mesağ yoktur."[112] esasına aykırı olduğu gerekçesiyle tenkid edilmiştir.

Hanefî âlimleri; bu meselede takib ettikleri usulü şöyle açıklıyorlar:

"Uhdiyede esas olan kan akıtmaktır. Kan akıtmak ise tecezzi kabul etmez. Kıyasla verilen mantıkî sonuç budur. Fakat deve ile sığır cinslerinin tecezzi kabul ettiği ve dolayısıyle bir devenin ya da sığırın yedi kişi tarafından ortaklaşa kesilebileceği kıyasa aykırı olarak nassla sabit olmuştur. Fakat Davar cinsi hakkında böyle bir nass sabit olmadığından, koyun hakkında mantıkî hükümler bakîdir. Bu sebeple bir koyun sadece bir kişi için kurban olmaya yeterlidir. Bir ailenin tüm fertleri için yeterli değildir. Bir ailenin tüm fertleri için bir koyun kurban etmenin caiz olduğunu ifade eden hadislerle ifade edilmek istenen mana bu kurbanın, ailenin diğer fertlerinden kurban kesme mükellefiyetini düşürebileceği değil, sadece onun sevabına aile fertlerini ortak kılmanın caiz olduğudur. İmam Tahavî "Hz. Peygamber'in Kendisi ve aile efradı adına birer koyun kurban etmekle yetindiğini ifade eden hadisler ya kendine mahsus özel hadislerdir, yahutta neshedilmişlerdir" demişse de onun nesh hakkındaki görüşü tenkid edilmiştir. Fakat ümmetinin kurban kesemeyen fertleri adına bir tek kurban kesmesinin kendisine mahsus özel bir durum olduğu kabul edilmiştir.

Bu mevzuya 2795 nolu hadisin şerhinde de temas ettiğimizden kıymetli okuyucularımıza, oraya da müracaat etmelerini tavsiye ederiz.[113]

8-9. Devlet Başkanı Kurbanını Bayram Namazı Kıldığı Yerde Keser

2811. ...İbn Ömer'den rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a.) kurbanlığını bayram namazı kılınan yerde keserdi. (Nafî'den rivayet olunduğuna göre) İbn Ömer (r.a) kendisi de böyle yaparmış.[114]

Açıklama

Bu hadis-i şerif kurbanı, bayram namazının kılındığı yerde kesmenin müstehab olduğuna delalet etmektedir. Bunun hikmeti, fakir fukara kurbanın kesildiğini rahatça görüp etinden hisselerine düşeni almalarını sağlamaktır.

İbn Battal (r.a.) bu mevzuda şunları söylüyor: "İmam Malik (r.a.)*e göre, kurbanı bayram namazının kılındığı yerde kesmek, özellikle devlet başkanı için bir sünnet-i müekkededir.

İbn VehbMn rivayetine göre; İmam Malik (r.a.) bu mevzuda şöyle buyurmuştur: "Devlet başkanından önce herhangi bir kimsenin kurban kesmesini önlemek için devlet reisinin kurbanını bayram namazının kılındığı yerde kesmesi sünnettir. Devlet reisi, kurbanını kendi evinde keserse, halkın kurbanlarını ondan önce kesmeleri tehlikesi vardır. Devlet reisi kurbanını kesmedikçe kurban kesme vakti girmiş olmayacağından, devlet reisinin kurbanından önce kesilen kurbanlar batıl olur" Mülehheb; îmam Malik'İn bu sözlerine ilaveten şunları söylüyor: "Halkın kesinlikle devlet reisinden sonra kesmelerini ve kurbanın nasıl kesileceğini bizzat devlet reisinden görerek öğrenmelerini sağlamak için devlet reisinin kurbanını musallada kesmesi sünnet kılınmıştır." Malikî mezhebinin bu mevzuda meşhur olan görüşü budur. Yine Malikî'lere göre tebeadan kurban kesmekle mükellef olan her müslümanın, kurbanını musallada kesmesi menduptur. Devlet reisinin musallada kesmesi sünnet-i müekkede, musallanın dışında bir yerde kesmesi ise mekruhtur. Cumhur ulemânın görüşü de budur.

Şafiî ulemasından İmam-Nevevî, bu mevzudaki görüşlerini şöyle ifâde ediyor: "Efdal olan kişinin kurbanını kendi evinde aile efradının gözü önünde kesmesidir. İmam Maverdî, devlet reisinin musallada tüm müslümanlar için devlet hazinesinden bir deve ya da sığır, kurban etmesini bunu bulamazsa yine beytülmaldan kendi hesabına bir koyun kurban etmesinin daha isabetli olacağını söylemiş, devlet reisi kurbanını kendi malından veya kesesinden kestiği takdirde istediği yerde kesebileceğini ifade etmiştir. Yine İmam Ma-verdî'nin açıklamasına göre kurban sahibi kurbanını bulunduğu beldede keser. Bu bakımdan yolcuların kurbanlarını bulundukları yerlerde kesmeleri gerekir.

Hanefî âlimlerine göre kişinin kurbanını yakın bir yere yahut da kurban etine daha muhtaç durumda olan bir yere nakledip orada kesmesi kera-hetsiz olarak caizdir.[115]

9-10. Kurban Etlerini (Dağıtmayıp Bir Süre) Bekletmenin Hükmü

2812. ...Umre bint Abdurrahman'dan demiştir ki: Ben Hz. Aişe'yi (şöyle) derken işittim: "Resûlüllah (s.a.) zamanında kurban bayramı yaklaştığı bir sırada (yardım toplamak üzere Resulü Ekrem'in huzuruna) çöl halkından bir topluluk geldi. Bunun üzerine Resûlüllah (s.a.) (Ashabına hitaben:)

"(Kendinize) üç günlük (et) bırakınız, gerisini dağıtınız." buyurdu. (Hz. Aişe sözlerine şöyle devam etti:

Bu bayramdan sonraki bayram gelince Resûlüllah (s.a.)'a: **- Ey Allah'ın Resulü (geçen seneki bayramda) halk kurbanlarından faydalanıyordu. Onların yağını eritiyor ve (derilerinden) su ve süt tulumları yapıyorlardı." (-bu caiz midir?) diye soruldu Rasûlullah (s.a.) da:

"Bunda ne var? (dedi) yahutta buna benzer birşey söyledi. (Orada

bulunan halk bu defa:)

Ey Allah'ın Rasûlü (geçen sene sen bize) üç gün (lük nafaka)dan fazlası için et toplamayı yasaklamıştın" (Bu yasak bu sene için de geçerli midir?) diye sordular Resulüllah (s.a.) de:

“Ben bunu geçen sene size yardım istemek için gelen (bedevi) lerden dolayı yasaklamıştım. (Bu sene ise istediğiniz şekilde) yiyin dağıtın, biriktirin." buyurdu.[116]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, "kurban sahibinin kestiği kurbanın etinden üç günlük et ihtiyacından daha fazlasını dağıtmayıp evinde biriktirerek ev halkının istifadesine sunması caizdir." diyen, cumhur ulemanın delilidir.

Çünkü hadis-i şerîf, bir sene kurban bayramında fakir fukaranın kurban eti toplamak için cemaatler hâlinde Medine'ye akın ettiklerini, onların eli boş dönmemeleri için Rasûlü Zîşân Efendimizin kurban sahiplerinin ellerinde üç günlük et ihtiyacından fazla et bulundurmalarını yasakladığını, fakat bir yıl sonra sözü geçen fakirlerin Medine'ye gelmemesinden dolayı bu yasağı kaldırıp, kurban sahiplerine kurban etlerinden diledikleri kadarını dağıtıp diledikleri kadarını da evlerinde biriktirebileceklerini, ifâde etmektedir.[117]

Bazı Hükümler

1. Peygamberimiz, ümmetine son derece şefkatli idi.Her zaman onların maddi ve manevi ihtiyaçlarını düşünür ve bunların te'mini için çabalar ve çareler bulurdu.

2. Kurban etinden yemek caiz olduğu gibi, onu biriktirip saklamak ve sadaka olarak fakir fukaraya dağıtmak da caizdir. Hadiste geçen yiyiniz, dağıtınız, biriktiriniz emirlerinin vücub için değil mubahlık içindir. Cumhur ulemanın görüşü de budur.

3. İslâmın ilk yıllarında, yürürlükte olan kurban etlerinden üç günlük ihtiyaçtan fazlasını biriktirme yasağı, sonradan yürürlükten kaldırılmıştır. Sahabe ve tabiinin büyük çoğunluğu ile mezheb imamlarının görüşü de budur.

Her ne kadar Hz. Ali'den, İbn Ömer'den bu yasağın yürürlükten kaldırılmadığı inancında oldukları rivayet edilmişse de âlimler, İbn Ömer'in bu yasağın neshedilmesiyle ilgili haber kendisine ulaşmamış olduğu için böyle inandığına hükmetmişlerdir.

Zahirîye mezhebi imamlarından İbn Hazm; "İbn Ömer (r.a.) gibi bu yasağın neshedildiğini kabul etmeyen bazı muhaliflerin vefatından sonra, sözü geçen yasağın neshedildiğinde tüm âlimlerin ittifak ettiklerini ve bu hususta

icma vaki olduğunu" söylemiştir.

Cumhur ulemaya göre metinde geçen yeyiniz" emri nedd = mendüp) içindir. Binaenaleyh sahibinin kurban etinden yemesi mendup-tur. Şafiî ulemasından bazısına göre; bu emir vücub ifade ettiğinden kurban sahibinin kurban etinden yemesi farzdır. Nitekim Selef-i salihindeh bazılarının görüşü de budur.

İmam Nevevî şöyle diyor: "Bu mevzuda tercihe şayan olan görüş, bu emir mendup içindir. Kurban kesmekten asıl gaye, Allah'a yakınlıktır. Ondan yemek değildir. Bu bakımdan onun etinden yemenin farz olduğu söylenemez."

Sahibinin kurbanın etinden bir kısmını yiyebileceği gibi bir kısmını dağıtıp bir kısmını da evinde alakoyabilir. Hadiste, bu hususta belli bir ölçü yoktur. Âlimler, kurban etinden yenebileceği, dağıtılabileceği ve saklanabileceği miktarı tesbit ederken ihtilâfa düşmüşlerdir.

Şafiîlere göre; müstehab olan, etin yarıdan fazlasını dağıtmaktır. Faziletin en alt derecesi ise üçtebirini dağıtıp, üçtebİrini yemek ve kalan üçtebiri-ni evde saklamaktır. Kurban etlerinin yarısından fazlasını dağıtmak hususunda faziletin dereceleri hakkında Hanbeliler de Şafiîler gibi düşünmektedirler. Delilleri, İbn Abbâs'dan rivayet edilen şu hadis-i şeriftir:

"Peygamber (s.a.) kurban etlerinin üçtebirini ev halkına yedirirdi. Üçtebirini komşularına kalan üçtebirini de kurban eti istemek için gelenlere dağıtırdı" mealindeki hadis-i şeriftir. Sözü geçen hadisi Ebû Musa el-İsfehânî el-Vezaif isimli eserinde tahric etmiştir.[118]

Mâliki'lere göre kurban sahibinin kurbanın etinden bir kısmını yeyip bir kısmını dağıtıp bir kısmım da evinde biriktirmesi caiz olmakla beraber bu hususta belli bir ölçü veya sınır yoktur.

Hanefilcre göre; efdal olan fakirlere dağıtılacak olan etin kurbanın tüm etinin üçtebirinden az olmamasıdır. Evde biriktirilecek etlerin miktarında belli bir sınır yoktur. Bu mevzuda hanefî fakihlerinden Alaüddin el-Kâsânî, meşhur eserinde şöyle diyor: "Kurban etini tasadduk etmek, daha faziletli olmakla beraber, kişinin çoluk çocuğunun çok olup geçiminin dar olması halinde kurban etini olduğu gibi aile fertlerine bırakması daha faziletli olur. Çünkü insanın aile fertlerinin ihtayacım karşılaması, başkasının ihtiyacını karşılamasından daha önce gelir." [119]

2813. ...Nûbeyşe'den demiştir ki:

Rasûlullâh (s.a.) (şöyle) buyurdu:

"(Etlerin faydasının) size daha çok yaygınlaşması için ben, size kurban etlerini üç günlükten fazla ye(yip üç günlükten fazlasını da biriktirmenizi yasakla(mış)tım. Şimdi ise Allah (size) bolluk getirdi, (onları istediğiniz gibi) yiyiniz, biriktiriniz ve (müslümanlara dağıtarak) sevap kazanınız. Şunu iyi bilin ki, bu günler yeme, içme, Aziz ve Celil olan Allah (c.c.)'ı anma günleridir.[120]

Açılama

Bu hadis-i şerif, kurban sahibinin kurbanın etinden üç günden fazla yemesi ve üç günlük et ihtiyacından daha fazlasını saklaması ile ilgili yasağın yürürlükten kaldırıldığını söyleyen, cumhur ulemaya delildir.Metinde geçen Ve'tecirü kelimesi ticâret kökünden değil, ecr: sevab kökünden gelmektedir.[121]

Bazı Hükümler

1. Kurban sahibinin, kurban etinden üç günlük et ihtiyâcından fazlasını, evlerinde bırakmalarıyla ilgili yasak yürürlükten kaldırılmıştır.

2. Udhiye ve hedy kurbanlarının etlerini satmak haramdır.

3. Bu kurbanların derilerini kullanmak caizse de, onları satmak caiz değildir. Mezheb imamlarının ve cumhur ulemanın görüşü de budur. Biz bu meseleyi 1769 nolu hadisin şerhinde ayrıntılı olarak açıklamıştık. İmam Nevevî, şöyle diyor: "Bize göre kurbanın derisini veya herhangi bir parçasını satmak caiz değilse de, onları evlerde veya başka yerlerde kendisinden yararlanılabilecek eşya ile değişmek caizdir. Atâ ile İmam Malik ve İmam Ahmed (r. anhum) de bu görüştedirler. Ancak Ebû Sevr, kurbanın derisini satmanın caiz olduğunu söylemiştir.[122]

İmam Şafiî, kurban derisinden istenildiği şekilde faydalanılabileceğini \c ondan ayakkabı, kova, kürk, su kabı ve kalbur gibi eşyalar yapılabileceğini söylemiştir.[123] İmam Ebû Hanife ile talebesi İmam Muhammed'e göre; Kurban derisini veya etini satarak onun parasıyla kalbur, elek ve kapkacak gibi demirbaş eşya satınalmak kerahetle caizse de bu parayı dayanabilirle özelliği olmayan et ve ekmek gibi tüketim eşyası almak caiz değildir. Bu parayı, aile halkının ihtiyaçları için harcamak da caiz değildir. Fakat fukaranın ihtiyaçlarını karşılamak için harcamak kerahetle caizdir.

Hanbelîlere göre; kurbanın eti veya derisinden bir şey asla satılamaz. Bu hususta kurbanın nafile olarak kesilmiş olmasıyla bir vacibi yerine getirmek için kesilmiş olması arasında da bir fark yoktur.

Ebû Hüreyre'den rivayet olunduğuna göre; Hasan-ı Basrî ile en-Nehâî de kurban derisinin satılarak parasıyla kalbur veya elek gibi bir demirbaş eşyanın satın alınabileceğini söylemişlerdir. Bu görüş İmam Evzâî'den de rivayet olunmuştur.

Hz. İbn Ömer de kurban derisini satıp parasını fakirlere vermenin caiz olduğunu söylermiş. Bu görüşü İbn el-MÜnzir, İmam Ahmed ile İshak'dan da rivayet etmiştir.[124]

4. Bayram günlerinde oruç tutmak haramdır.[125]

10-11. Yolcu Da Kurban Kesebilir

2814... Sevbân'dan demiştir ki:

Rasûlullah (s.a.) (Veda Haccında bir) kurban kesti. Sonra (bana): "Ey Sevban! Şu koyunun etini İslah et" dedi (ben de bu emri yerine getirdim ve) Medine'ye gelinceye kadar kendisine ondan yedirmeye devam ettim.[126]

Açıklama

Metinde geçen Eslih =ıslâh et, cümlesinden maksat eti bir parça kaynatarak sudan çıkarıp güneşte kurutmak suretiyle dayanıklı hale getirmektir.[127]

Bazı Hükümler

1. Kurban etlerini üç günden fazla saklamak caizdir.
2. Yolculuğa çıkan bir kimsenin yanına yeten kadar azık alması caizdir. Bu tevekküle mani değildir.
3. Şer'an yolcu sayılan kimseler de kurban kesmekle mükelleftirler. Cumhur ulemanın görüşü de budur.

Hanefîlerden en-Nehâî'ye göre; meşakketinden dolayı yolcular kurban kesmekle mükellef tutulmamışlardır. Fakat nafile olarak keserlerse kurban sevabı alırlar.

Bu görüş, Hz. Ali'den de rivayet olunmuştur. Malikîlere göre de şer'an zengin sayılan hür bir müslüman mukim iken de yolcu iken de kurban kesmekle mükelleftir. Ancak o sene hacda bulunan kimseler bundan müstesnadırlar.Hanefî âlimlerine göre; bu hadis-i şerifi Hz. Peygamber'in Veda haccında kestiğinden bahsedilen kurbanın vâcib olan Udhıya kurbanı olmayıp nafile kesilen bir kurban olduğuna delâlet etmektedir.

Fâide: **a.** Eğer bir kimse kurban edilebilecek bir hayvan satın alır da onu kurban etmek üzere belirlemeden hayvanda kurban edilmeye engel bir kusur görecek olursa, isterse bu hayvanı sahibine iade eder. İsterse iade etmez ve hayvanın kusurundan dolayı kendisinin uğradığı zararı mal sahibine ödetir. Fakat hayvandaki bu kusur kurban edilmesine engel olmayacak cinsten bir kusur ise, hayvanı kurban eder ve bu kusurdan dolayı uğradığı zararı da mal sahibinden alır.

Eğer bu hayvanı kurban etmek üzere tayin etmiş, ondan sonra da hayvanda kurban edilmesine engel bir kusur bulunduğunu görmüşse, o zaman hayvanı geri vermekle, ya da geri vermeyip hayvanın kusurundan dolayı kendisinin uğramış olduğu zararı mal sahibine ödetmek, şıklarından birini tercih etme hakkına sahiptir" denilmiştir. Hayvanı elinde tutup uğradığı zararı mal sahibinden geri alması şıkkını tercih etmesi halinde, bazılarına göre; bu tazminat kendisinin olur. Bazılarına göre kendisinin olamaz. Onu tasadduk etmesi gerekir.

Fakat, hayvandaki bu ayıp hayvanın kurban edilmesine engel teşkil etmeyen bir ayıpsa ve satın alan kimse hayvanı kurban olarak belirledikten sonra, bu ayıbın farkına varmışsa, ayıp hayvanın kurban olarak belirlenmesine engel teşkil etmeyeceğinden, hayvan kurban olarak belirlenmiş sayılır. O kimsenin bunu kurban etmesi üzerine vacib olur. Eğer, bu ayıp hayvanın kurban edilmesine engel teşkil edecek cinstense, hayvanı daha önce kurban olarak belirlemiş olması, nezir hükmünde olduğundan, bu nezrini yerine getirebilmek için onu kesmesi icabeder. Fakat bu onu udhiye kurbanı kesme mükellefiyetinden kurtaramaz. Başka bir kurban kesmesi icab eder.

b. 1- Eğer udhiye kurbanı, kesilmeden önce yavrularsa veya kesildikten sonra karnından diri olarak bir hayvan çıkarsa, bu yavru da kesilir. Kurban olarak annesine yapılan muamele aynen buna da yapılır. Kurban günleri geçinceye kadar kesilmeyecek olursa, Hanefîlere göre canlı olarak tasadduk edilir.

Bu yavru kaybolacak veya sahibi kesip yiyecek olursa kıymetini tasadduk eder.

Onu gelecek seneki kurban bayramına kadar bekletip o sene kurban edecek olursa, onu kesilmiş halde tasadduk etmesi gerektiği gibi, onunla birlikte hayvanın kesilmesinden dolayı kaybolan kıymetini de tasadduk etmesi icabeder. Ayrıca sahibinin kurban borcundan kurtulması için başka bir kurban daha kesmesi gerekir. Hanefî âlimlerine göre, müftabih olan görüş budur.

II. Malikîlere göre, kurban kesilmeden önce yavrulayacak ya da kesildikten sonra karnından diri olarak bir yavru çıkacak olursa, o yavruyu hemen o anda kesmek ve kurban olarak annesine yapılan işlemi aynen ona da yapmak mendubtur. Fakat, bu yavru o sene kesilmeyip de bekletilecek olursa, sahibinin onu kurban olarak kesmesi yeterlidir. İkinci bir hayvanı kesmesi gerekmez.

III. Şafiîlerle Hanbelîlere göre; eğer hayvan "şu benim kurbanlığımdır" gibi bir sözle veya nezir yoluyla kurbanlık olarak belirlenmiş de hayvan kesilmeden önce veya sonra canlı bir yavru doğurmuşsa, onu annesiyle birlikte kesmesi kurban olarak annesine yapılan işlemin ona da yapılması icabeder. Tıpkı annesi gibi onu kurban günlerinden önce kesmek caiz olmadığı gibi kurban günlerinden sonra kesmek de caiz değildir.

c. I. Hanefîlere göre, kurbanlık olarak belirlenen bir hayvanın kesilmeden önce yününü kesmek mekruh olduğu gibi, kesildikten sonra kesmek de mekruhtur. Eğer yünü kesilecek olursa tasadduk edilmesi icab eder.

Aynı şekilde kurbanlık bir hayvana binmek üzerine yük yüklemek, kiraya vermek, sütünden faydalanmak da mekruhtur. Eğer hayvanın memelerine süt dolar da rahatsızlık verirse bakılır; kesim zamanı yakınsa memesine soğuk su serpilerek sütünün çekilip gitmesi sağlanır. Eğer kesim zamanı yakın değilse, o zaman hayvanın sütü sağılarak tasadduk edilir.

Yukarıda sayılan yollardan biriyle kurbandan istifade edilerek menfaat sağlanmışsa, bu menfaatle birlikte menfaat te'mini esnasında hayvanın vücudundan eksilen kıymette tasadduk edilir. Kurbanlık olarak tayin edilen bir hayvanı, bir başkasıyla değiştirmek de mekruhtur.

II. Mâlikîler'e göre, bir kimse nafile olarak kurban etmek üzere bir hayvan satın alır, satın alırken yününden de faydalanmaya niyyet etmediği halde bu hayvanı kurban etmeden önce yününü kesecek olursa, bakılır; hayvanı kesmeden önce aynen eskisi gibi veya ona yakın şekilde tüyleri yerine gelecek olursa, bunda hiçbir sakınca olmaz. Eğer, bu tüyler yerine gelmeyecek olursa, o zaman mekruhtur. Nezir kurbanına gelince, onun yünlerini kesmek haramdır. Nezir kurbanı nafile kurbanı gibidir de denilmiştir.

III. Şafiîlerle Hanbelîlere göre, hayvanın tüyünü veya yününü kesmek kendisine yarıyor ve semizleşmesini sağlıyorsa, onları kesmekte bir sakınca yoktur. Ancak kesilen tüylerin ya da yünlerin tasadduk edilmesi gerekir.

Fakat, bunları kesmek hayvana zarar veriyorsa, yahutta onların hayvanın vücudunda kalması kendisine bir fayda sağlıyorsa, o zaman kesilmeleri caiz değildir.[128]

11-12. Hayvanları Hapsederek Aç Susuz Öldürmek (Ya Da Onları Atış Talimi İçin Hedef Olarak Kullanmak) Yasaklanmış Ve Kurbanlara Merhametli Davranmak Emredilmiştir

2815. ...Şeddâd b. Evs'den demiştir ki:

İki şey var ki bunları Resûlüllah (s.a.)'den işittim:

(Birincisi şudur) "Allah herşey hakkında ihsanı emretti,

(İkincisi de şudur:) O halde öldürdüğünüz zaman (bunu) iyi yapınız"

Musannif Ebu Davud der ki: Müslim (b. îbrahim)'in dışındaki (râvi)ler bu cümleyi şu lâfızlarla rivayet ediyorlar, öldürdüğünüz zaman "öldürmeyi iyi yapınız, kestiğiniz zaman da kesmeyi iyi yapınız. Her biriniz bıçağını bilesin ve kurbanına acı çektirmesin. "[129]

Açıklama

İhsan kelimesi, lügatte birisi birşeyi güzel yapmak, diğeri de iyilik etmek üzere iki manada kullanılır. Dilimizde ihsan deyince bu ikinci mana anlaşılır.Bu hadis-i şerifte ihsan "vazifeyi en güzel şekilde yapmak" manasında kullanılmıştır.[130]

Buna göre, hadis-i şerifte, kısas veya had cezalarının asıldan taviz vermemek şartıyla- suçluya en az acı çektirecek yöntemlerle yerine getirilmesi, ölmüşse ölüsünün organlarının kesilmemesi ve had cezası verilecekse darbe adetlerinin tayin edilen haddi geçmemesi, darbelerin, tayin edilen yerlerin dışındaki yerlere vurulmaması, emredilmektedir. Çünkü bunların hepsi de ihsana aykırıdır.

Ayrıca hadis-i şerifte kurbanların da en iyi şekilde kesilmesi emredilmektedir. Kurbanı en iyi şekilde kesmek; onu kesileceği yere rahatsız etmeden götürmekle, kesmeden önce su vermekle, yere üzmeden yatırmakla ve keserken yanında başka hayvan bulundurmamakla olur. Hayvanı rahat et-tirmekse, keserken onu yumuşak bir yere yatırmakla, kesimde keskin bıçak kullanmakla, bıçağı hayvana süratlice çalmakla ve hayvanı kesince hemen derisini yüzmeyip soğuğuncaya kadar beklemekle olur. Bu bakımdan, kurbanı keserken zikredilen bu hususlara riâyet etmek müstehabtir.[131]

2816. ...Hişam b. Zeyd'den demiştir ki:

(Dedem) Enes (b. Malik)'le birlikte el-Hakem b. Eyyübfun evine) girmiştik. (Dedem Enes) bir tavuğu (hedef olarak) dikip ona atış yapan bir takım gençler yahut çocuklar gördü de: "Resûlüllah (s,a.) hayvanların nişan hedefi olarak kullanılmasını yasakladı." dedi.[132]

Açıklama

Hz. Enes'in, el-Hakem'in evinde iken gördüğü gençlerin veya çocukların, el-Hakem'in emrinde çalışan bir takım gençler olması veya el-Hakem'in kendi çocukları olması mümkündür.

Sabr: Bir hayvanı bağlayarak atış taliminde hedef olarak kullanmak demektir.

Hadis-i şerifte geçen yasak, tahrim ifade ettiğinden atış talimi için herhangi bir hayvanı hedef olarak kullanmak haramdır. Çünkü bu hayvana işkencedir. Hayvana işkence ise, onun telef olmasına sebeb olur. Hayvan telef olunca da eti yenir cinsten ise de, değilse ondan sağlanacak menfaat kaybedilmiş olur.[133]

12-13. Kitap Ehlinin Kestiklerini Yemenin Hükmü

2817. ...İbn Abbâs'dan demiştir ki:

(Yüce Allah) "Üzerine Allah'ın adı anılmış olanlardan ye-yin....." [134] "Üzerine Allah'ın adı anılmayanlardan yemeyin"[135] (âyetlerini indirdi). Bir süre sonra da bunu neshetti. ve (bazı yiyecekleri helâl kılarak) bu (âyetin genel hükmü)nden dışarı çıkardı. (Bu hükmünü bildirmek üzere şöyle) buyurdu: "Kendilerine kitap verilmiş olanların yemeği, size helâldir.. Sizin yemeğiniz de onlara helaldir."[136]

Açıklama

Yukarıda geçen En'âm sûresinin 118 ve 121. âyetlerinde, ne-tice itibariyle, üzerine Allah ismi anılmadan kesilmiş olan veyahutta kendiliğinden ölen hayvanların etlerini yemek yasaklanmakta ve sadece üzerine Allah ismi anılarak kesilen hayvanların etleri helâl kılınmaktadır.

Yukarıda mealini sunduğumuz En'âm sûresinin (118.) âyet-i kerimesinin sebebi nüzulü hakkında Tirmizî şu hadis-i şerifi rivayet etmiştir:

"Bazı kişiler Peygamber (s.a.)'e gelerek:

Ya Rasûlullah, biz (boğazlayıp) öldürdüğümüz hayvanı yiyecek ve Allah'ın (eceliyle) öldürdüğü hayvanı yemeyecek miyiz? dediler. Bunun üzerine Allah (c.c): "Allah'ın âyetlerine inanmış kişilerseniz üzerine Allah'ın ismi anıl(arak boğazlan)mış hayvanın etinden yiyiniz, (âyetini) -eğer onlara itaat ederseniz siz de müşrik olursunuz- (cümlesin)e kadar indirdi."[137]

İmam Tirmizî bu hadisin hasen garip olduğunu söylemişse de, âlimler bu hadisin senedinde bulunan Atâ b. Sâib'in rivayet ettiği hadislerin delil olup olmayacağı konusunda ihtilafa düştüler.

Mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte, Mâide sûresi 5. âyetinin sözü geçen En'âm sûresinin 118. ve 121. âyetlerinin genel hükmünü tahsis ederek kitap ehli olan yahudi ve hıristiyanların kestikleri hayvan etlerini ve onların yiyeceklerini, bu âyetlerin genel hükmü dışında bırakıp helâl kıldığını ifâde etmektedir. Bu neticeye göre, Tevrat ve İncil'e inanan kimselerin, kestikleri temiz hayvanların etleri, müslümanlara helal kılınmıştır.

İbn Kesîr'in de ifade ettiği gibi, yüce Allah'ın ehl-i kitabın kestiği temiz hayvanları, müslümanlara helal kılması ile, üzerine Allah ismi anılmadan kesilen hayvanların etlerini haram kılması, arasında bir çelişki yoktur.[138] Çünkü Ehl-i Kitap da hayvanı keserken Allah'ın ismini okuyarak keserler. İbn Cerir Taberi bu mevzuda şöyle diyor: "İlim adamları bu En'âm sûresinin 121. âyetinin hükmünden bir şeyin neshedilip edilmediği mevzuunda ihtilâfa düşmüşlerdir. Âlimlerin pek çoğu; bu âyetin hükmünün neshedilmediğini söylemiştir ki, bize göre doğrusu da budur. Çünkü sözkonusu âyet-i kerime muhkemdir. Ve bu âyet-i kerimeyle müslümanlara yasaklanmak istenen, kendi kendine ölen veya putlar adına kurban edilen hayvanların etleridir. Ehl-i kitabın kestiği temiz hayvanların etini müslümanlara helal kılan Mâide sûresinin 5. âyetinin bu âyetle hiçbir ilgisi yoktur. Binaenaleyh kitap ehlinin kesmiş oldukları ha'yvanların etleri ve onların yiyecekleri müslümanlara helal kılınmıştır. Çünkü onlar kitap ehlidir. İnandıkları kitabın hükümlerine bağlıdırlar. Müslümanlar, kesmek istedikleri bir hayvanı Kur'ân-ı Kerim'in hükmüne uygun olarak kesmeye çalıştıkları gibi, onlar da inanmış oldukları semavî kitabın hükmüne göre kesmek isterler. Bu bakımdan onların Allah'ın ismini anarak veya anmayarak kesmiş oldukları hayvanlar müslümanlara helâldir. Ancak, bir kitap ehlinin bile bile, kasıtlı olarak, veya Allah'ın dışında bir kuvvete itaat etmek gayesiyle, Allah'ın ismini anmadan kesmiş olduğu bir hayvanın eti pistir ve haramdır.[139]

Metinde geçen 'taam' kelimesiyle kast edilen şeyin ne olduğu, âlimler arasında ihtilaflıdır. Bazılarına göre, bu kelimeyle kasdedilen yiyeceklerdir. Bu görüşe göre kitab ehline helal kılınan yiyecekler bize de helal kılınmıştır. Maliki âlimlerinden İbn el-Arabî bu görüşü tercih etmiştir.

Bazılarına göre de buradaki taamdan maksat, kitab ehli tarafından kesilen hayvanların etleridir. Hanefî uleması da bu görüşü tercih etmiştir.[140]

Bazı Hükümler

1. müslümamn besmele ile kesmiş olduğu hayvanın etini yemek caizdir.

2. Allah'ın ismi anılmadan kesilen hayvanların etini yemek caiz değildir. Bu hususta Allah ismini anmanın bile bile terk edilmiş olması ile sehven

terk edilmiş olması arasında bir fark yoktur. Hz. İbn Ömer ile Nâfi, Şa'bî ve İbn Şirin bu görüştedirler. Aksini iddia eden diğer mezheb âlimlerinin görüşlerini ve delillerini 2829 numaralı hadisin şerhinde açıklayacağız inşaallah.

3. Kitap ehli olan yahudî ve hnstiyanların kestiklerini yemek, caizdir. İbn Kesir, meşhur tefsirinde âlimlerin bu mevzuda ittifak ettiklerini söylemiştir. Âlimlerin pek çoğunun açıklamasına göre; İbn Kesir'in bahsettiği ittifak, ehl-i kitabın Allah'dan başka birinin ismini anmadan kesmiş oldukları hayvanların etiyle ilgilidir. Allah'ın isminden başka birinin ismini anarak kestikleri hayvanların etleri haramdır.

Hanefî âlimlerine göre, kitap ehlinin, Allah'ın isminden başka bir ismi anmadan kestikleri hayvanların etlerini yemek helâldir. Binaenaleyh onların temiz bir hayvanı keserken Allah'ın isminden başka bir ismi andıkları işitilmedikçe, o hayvanı yemek caizdir. Ayrıca, kesilmeden yenen balık gibi hayvanlar her kâfirin elinden alınıp yenilebilir.

Ez-Zührî de bu görüştedir. Hz. Ali'nin de bu görüşte olduğu, rivayet edilmiştir.[141]

İmam Mâlik'e göre; ehl-i kitaptan bir kimsenin, Allah'ın ismiyle başka bir ismi birlikte anarak kestiği hayvanın eti müslümanlara helaldir. Fakat bir müslümanın bu şekilde kestiği hayvanın eti helal değildir. Hayvanı bu şekilde kesen müslüman ayrıca şirke düştüğü için mürted sayılır.

İmam Şafiî'ye göre; Allah'ın isminin dışında meselâ Mesih gibi bir isim anılarak kesilmiş olan hayvanın eti haramdır. Fakat Hz. İsa üzerine salavat getirerek kestikleri hayvanın etini yemek helâldir.

Halimi'nin açıklamasına göre; "her nekadar hrıstiyanlar, Hz. Allah ile birlikte Hz. İsa'yı da ilahlaştırdıkları için küfre girerlerse de Hz. İsa'nın ismini anarak kestikleri hayvanların etleri murdar olmaz. Onları yemek caiz olur. Çünkü bunlar Hz. İsa'nın ismini anarken Allah'ı kastederler."[142]

Buraya kadar anlatmaya çalıştığımız ehl-i kitabın kestikleri hayvanların etlerini yemenin caiz olup olmamasıyla ilgili görüşlerin tümü, dinimizce bize helal kılınıp da bir kitap ehli tarafından kesilen hayvanlarla ilgilidir. Dinimizde yasaklanan bir hayvanı kim keserse kessin onun etinin pis ve haram olduğunu açıklamaya lüzum yoktur.

Ayrıca âlimler, dinimizce bize helal kılınmışken ehl-i kitab tarafından kesilen hayvanların tümünün etlerinin mi, yoksa bir kısmının etlerinin mi,

helal olduğu mevzuunda da ihtilâfa düşmüşlerdir.

Hanefî âlimleriyle, İmam Şafiî ve İmam Ahmed'e göre,Yahudî ve Hıristiyanların dinimizce helal kılınan hayvanlardan kesmiş oldukları her hayvanın eti bize temizdir ve helaldir, tstcss bu hayvanlar onlara kendi dinlerince yasaklanmış olsun.

Sözü geçen âlimlerin bu mevzudaki delilleri 4508 nolu hadis-i şeriftir. Çünkü sözü geçen hadis-i şerifte ifade edildiğine göre, Resulü Ekrem kendisine takdim edilen kızartılmış bir koyunu yemiş ve onun Yahudi inancına göre pis sayılan iç yağlarının çıkartılıp çıkartılmadığını sormamıştır.

Mâl ikilere göre; kitab ehlinin dinimizce bize helal kılınan hayvanlardan kesmiş oldukları bir hayvanın bize helal olabilmesi o hayvanın kendilerince, onlara da helal kılınmış olması ve bu hayvanı Tevrat'da onlara haram kılın-

Bu ölçüye göre, Malikî âlimlerince bir Yahudi'nin kesmiş olduğu deve, kaz, ördek, deve kuşu, yabanî eşek gibi tırnağı çatal olmayan bir hayvanın eti bize helal değildir. Çünkü bu hayvanların Tevratta Yahudi'lere haram kılınmış olduğu İslâm dinince açıklanmıştır. Binaenaleyh "Yahudilere bütün tırnaklı (hayvanlar)ı haram ettik, sığır ve koyunun da yağlarını, onlara haram kıldık, yalnız (hayvanların)) sırtlarının yahut bağırsaklarının taşıdığı, ya da kemiğe kansan yağlarını haram etmedik.”[143] âyet-i kerimesinde Yahudilere haram kılınmış olan hayvanlardan birisi, bir Yahudî tarafından kesilecek olursa, bir müslümanın o hayvanı yemesi helal değildir"... kendilerine kitap verilenlerin yemeği size helal, sizin yemeğiniz de onlara helaldir..."[144] âyet-i kerimesi; onlara helal olmayan bir yiyeceğin bize helâl olmadığına delalet etmektedir.

Fakat delilleri dikkatlice incelendiği zaman, Malikîlerin bu görüşünün yukarıda açıklamış olduğumuz diğer mezheb imamlarının görüşü yanında çok zayıf kaldığı anlaşılır.[145]

2818. ...Ibn Abbâs'm "... şeytanlar dostlarına sizinle mücadele etmeleri için fısıldar (telkinde bulunurlar."[146] âyeti kerimesi hakkında şöyle (söylediği rivayet olunmuştur. Kureyş müşrikleri bu âyet-i kerimede açıklandığı şekilde şeytanlardan duydukları fısıltılara uyarak: Muhammed ashabına: "Allah'ın kestiklerini yemeyiniz, kendi kestiklerinizi yeyiniz."

(diyor) diye dedikodu yapmaya başladılar. Bunun üzerine (Yüce) Allah (kesilirken) "üzerine Allah'ın adı anılmayan (hayvanlardan yemeyin." [147] (âyet-i kerimesini) indirdi.[148]

Açıklama

Metinde sözü geçen şeytanlardan maksat cinlerdir. Onların dostlarından maksat da müşrik olan Kureyşlilere yaklaşarak

"Muhammed, sahabilerine Allah'ın Öldürdüklerini yemeyiniz de kendi ellerinizle kestiklerinizi yeyin diyor, bu nasıl olur, siz onlarla mücadele edin de onları bu düşünceden vazgeçirin" diye kalplerine vesvese veriyorlardı. Hz. İbn Abbas'ın bildirdiğine göre şeytanların Kureyşlilere verdiği bu vesvese üzerine, Cenab-ı Hakk yukarıda mealini sunduğumuz En'ârh sûresinin 121. âyet-i kerimesini indirmiştir.

Müfessirlerden bir kısmına göre; metinde geçen şeytan kelimesiyle kasdedilen şeytanlaşmış olan insanlardır. Dostlarından maksat da onların yandaşlarıdır. Nitekim şu hadis-i şerif bu gerçeği ifade etmektedir:

"Kureyş müşrikleri (Rumlar'a karşı) İran'la mektuplaştılar. İranlılar da Kureyşle mektuplaştı. İranlılar Kureyş müşriklerine muhakkak ki Muhammed ve ashabı Allah'ın emrine uyduklarını iddia ederek, Allah'ın altın bıçakla kestiğini (ölü hayvan için bu tabiri kullanıyorlar) yemiyorlar da, kendi kestiklerini yiyorlar- diye bir mektup yazdılar. Kureyşliler de bunu Hz. Mu-hammed'e ve sahabilerine mektupla bildirdiler. Derken Müslümanlardan bir kısmının kafalarına bazı istifhamlar belirmeye başladı. Bunun üzerine "Çünkü bu bir fısktır, doğrusu şeytanlar sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına telkinde bulunurlar."[149] âyet-i kerimesi indi.[150]

Sözü geçen İslam düşmanları "Muhammed sahabilerine -Allah'ın kestiklerini yemeyiniz- diyor" sözleriyle leş size haram kılındı..."[151] âyet-i kerimesine, "kendi kestiklerinizi yiyiniz diyor" sözleriyle de "Henüz canlan çıkmadan kestikleriniz hâriç onları yiyebilirsiniz..."[152] âyet-i kerimesine işaret ediyorlardı. Fakat yüce Allah En'âm sûresinin 121. âyetini indirerek üzerine Allah'ın ismi anılmadan kesilen veya kendi kendine ölen hayvanların etlerini yeminin Allah'a isyan olduğunu açıklayarak, inananları

bu felaketten ve ölü hayvan eti yemek gibi iğrence bir fiili işlemekten korumuştur.[153]

Bazı Hükümler

1. Haram ve helal hakkında hüküm koymak, ancak
Allah in hakkıdır. Haram ve helalin sınırlarını akıl tayin edemez.
2. Şeytanlar insanların inançlarını sarsmak için onlara sürekli olarak vesvese verirler.[154]

2819. ...İbn Abbas'dan demiştir ki:
Yahudiler Rasûlullah (s.a.)'a gelerek:
Kendi öldürdüklerimizi yiyoruz da Allah'ın öldürdüklerini yemiyoruz. (Bu nasıl olur?) dediler.
Bunun üzerine (Yüce) Allah: "Kesilirken üzerine Allah'ın adı anılmayan (hayvan)lardan yemeyin"[155] âyet-i (kerimesi)ni sonuna kadar indirdi.[156]

Açıklama

Metinde geçen "Yahudiler" kelimesi Tirmizî'nin Süneninde"Bazı kişiler" anlamına gelen "nas" şeklinde rivayet edilmiştir. Tirmizi'nin bu rivayetine göre, Rasûlullah'ın huzuruna gelerek "Allah'ın öldürdükleri yenmiyor da insanların kestikleri niçin yeniyor?" diye kendilerine mantıklı, gerçekte ise son derece basit bîr soru soran kimseler Yahudiler değil, Medineli bazı müslümanlardır. Nitekim Hafız İbn Kesir.de mevzumuzu teşkil eden bu hadiste geçen "Yahudiler, Rasûlullah (s.a.)'e geldiler" rivayetini tenkid etmiştir ve düşüncelerini şöyle ifade etmiştir:
Bu hadisi İbn Cerir de Muhammed İbn Abdul-Ala, Süfyan îbn Vekî' kanalıyla İmrân İbn Uyeyne'den rivayet etmiştir. Hadisi, Bezzâr da Muhammed İbn Musa el-Haraşî'den, o da İmran ibn Uyeyne'den rivayet etmiştir.
Ancak bu üç yönden şübhelidir.
İlk olarak, Yahudiler ölü etinin mubah olduğu görüşünde değildirler ki, Hz. Peygamber ile tartışsınlar.
İkinci olarak, bu âyet En'âm sûresindendir ve Mekke'de nazil olmuştur.

Üçüncü olarak bu hadisi Tirmizî Muhammed İbn Musa el-Haraşı kanalıyla... Said İbn Cübeyr'den o da İbn Abbas'tan rivayet etmiştir. Ayrıca hadisi Tirmizî de bir grub insan Hz. Peygamber (s.a.)'e geldi... lafzı ile rivayet etmiş ve hasen garib hadis olduğunu söylemiştir. İbn Cerir de bu hadisi çeşitli yollardan rivayet etmiştir ye bu rivayetlerin hiçbirinde de Hz. Peygam-ber'e gelen kimselerin Yahudiler olduğuna dair bir ifade yoktur. Bu bakımdan Tirmizî'nin rivayeti mevzumuzu teşkil eden Ebû Davud'un rivayetine tercih edilmeye lâyıktır.

Konumuzla ilgili hadis-i şerifte, ölü hayvanla, şer'î usule göre kesilmiş hayvan, arasındaki farka işaret edilmiş ve kendi kendine ölen ya da semavî bir dine mensub olmayan bir kimse tarafından kesilen hayvanın ölü hayvan, semavî bir dine mensub olan bir kimsenin kestiği hayvanın da serî usule göre kesilmiş hayvan olduğu ifade edilmektedir. Hattâbî, bir hayvanı keserken "Allah'ı anma" meselesi hakkında şu açıklamayı yapar:

"Bu hadisteki âyet-i kerimede mevzu bahs edilen "Allah'ın ismini anma" dan maksat onu dil iie talaffuz etmek değildir. Binaenaleyh bir hayvanı kesen insan, eğer onu Allah'a ve Allah'ın ismine inanarak kesmişse, diliyle Allah'ın ismini söylememiş bile olsa, o hayvan serî usule göre kesilmiş sayılır. Hz. İbn Abbas, âyeti böyle tefsir etmiştir..."[157]

13-14. Arapların Cömertlik Yarışını Kazanmak Gayesiyle Kestikleri Develerin Etlerini Yemenin Hükmü

2820. ...İbn Abbas'dan demiştir ki:

Rasûlullah (s.a.) arapların (cömertlik gösterisi için düzenledikleri) deve kesme yarışında (kesilen hayvanların etlerinde)n yemeyi yasakladı.

Ebû Dâvûd der ki: (Bu hadisi rivayet eden) Ebu Reyhane'nin ismi Abdullah b. Matar'dır. Gundur (lakabiyle meşhur olan Muhammed b. Cafer) ise bu hadisi İbn Abbas'da sona eren mevkuf bir senetle rivayet etti.[158]

Açıklama

Cahiliyye döneminde arablar, sadece kendilerine cömert dentlmesı için deve kesmede yarışa girerler ve yarışı kazanıncaya kadar kesmeye devam ederler. Bu yarışta en çok deve kesmiş olan kişiyi de "en cömert kişi" olarak ilan ederlerdi.

İslamiyet zuhur edince, Resulü Zişân Efendimiz, meşru bir gaye uğrunda olmadan sadece gösteriş için kesilen bu develerin etlerini, üzerine Allah ismi anılmadan kesilen hayvanların etine benzeterek onları yemeyi yasakladı.

Hadis âlimlerinden Hattâbî'nin açıklamasına göre, padişahların bir beldeye gelişini kutlamak gayesiyle onların huzurunda kesilen hayvanların etleri de bu kabildendir.

Hanbeli ulemasından İbn Teymiyye Es-Siratü'l-Müstakim isimli eserinde, Hz. Ali zamanında İbn Vasıl isimli bir şairle el-Ferezdak arasında böyle bir deve kesme yarışı olduğunu ve o sıra Kufe'de bulunan Hz. Ali'nin bu yarıştan haberdar olup hemen Hz. Peygamber'in "el-Beyza" isimli katırına binerek yarışı takibeden halkın karşısına çıktığını ve halka:

"Ey insanlar! Bu hayvanların etlerini yemeyiniz. Çünkü onlar Allah'ın isminden başka bir isim anılarak kesilmişlerdir." diye haykırarak onları bu etleri toplamaktan men'ettiğini söylüyor.

Avnü'l-Mabûd yazarının açıklamasına göre; Hz. İbn Abbas'a cömertlik gösterisi için kesilen develerin etlerini yemenin hükmü sorulunca:

"Ben onların etlerinin Allah'dan başkasının ismiyle kesilmiş hayvanların etleri gibi olmasından korkuyorum." cevabını vermiştir.[159]

14-15. Keskin Taşla Kesilen Hayvanın Etini Yemenin Hükmü

2821. ...Râfi b. Hadic'den demiştir ki: (Bir gün) Rasûlullah (s.a.)'ın yanına vardım ve: Ey Allah'ın Rasûlü, yarın düşmanla karşılaşacağız, yanımızda bıçak da yok (bir hayvan kesmek gerekirse onu) keskin taş ile yahutta (uzunlamasına ikiye bölünmüş bir) değneğin (keskin) tarafıyla kesebilir miyiz?" dedim. Rasûlullah (s.a.) de:

"(Hayvanı tırnak ve diş gibi şeylerin dışında) Kan akıtan şeylerle kes, yahutta (keserken) elini çabuk tut ve üzerine Allah'ın adını an. (kesme aleti)) tırnak ve diş olmamak şartıyla (kesilen hayvanın etini) yiyiniz.

(Şimdi)) size bunu(n sebebini) açıklayacağım: Diş, kemiktir. Tırnağa gelince; (o da)) Habeşlilerin bıçağıdır." buyurdu.

Halktan bir öncü birlik Rasûlullah'ın önünden geçip süratle gittiler ve (ileride) bir ganimet ele geçirdiler. Rasûlullah (s.a.) ordunun arkasında bulunuyordu. (Derken öncü askerler acele edip ganimet develerinden veya koyunlarından bazılarını kesmişler ve etleri içine koydukları) tencereleri yerleştirmişlerdi. Rasûlullah (s.a.) tencerenin yanına varınca, emredip tencereler devrildi. (Ganimet mallarını) askerlerin arasında taksim etti. (taksim esnasında on koyunu bir deveye denk saydı. O sırada ordunun develerinden biri kaçmıştı. Yanlarında (onu takibe yarayacak cinsten yeterli sayıda) at da yoktu. Bunun üzerine (mücahitlerden) bir adam bir ok attı da (bu ok sebebiyle) Allah,

hayvanın canını aldı. Peygamber (s.a.) de:

"Gerçekten bu develerin vahşi hayvanlar gibi bir kaçışı vardır. Onlardan biri size bu şekilde davranacak olursa, siz de ona böyle muamele yapınız” buyurdu.[160]

Açıklama

Merve: Beyaz bir taş çeşididir. Bundan bıçak gibi keskin aletler yapılır. Bir görüşe göre de ikisi birbirine vurulduğu zamanateş çıkaran bir nevi çakmak taşıdır.

Müda: Bıçaklar demektir, bıçak anlamına gelen "Midye" kelimesinin çoğuludur.Ibn, tîn'in' beyanına göre hadise, hicretin sekizinci yılında Huneyn gazasında geçmiştir, Zülhuleyfe, Mikaat yeri olan Zülhuleyfe değildir.

Anlaşılıyor ki, Hz. Rafi düşmanla karşılaştıkları vakit hayvan kesmek icab ederse ne ile kesebileceklerini sormuştur. Onlar kılıçlarını sadece düşmanlara karşı kullanma düşüncesi içindeydiler. Çünkü ki Uçları hayvan kesmek gibi şeylerde kullanmak, onu bozar, körletir.

Rasûlullah (s.a.)'in Hz. Rafia cevap verirken î'dl mi, yoksa Erin mi dediğini de râvi şek etmiştir.

I'cll: Acele et, demektir. Erin kelimesi de bazılarına göre aşağı yukarı aynı manaya gelir. Fakat bu kelime Erin ve Erni şeklinde de rivayet edilmiştir.

Hattâbî diyor ki: "Bu kelimeyi tesbit için raviler uzun zaman uğraşmışlardır. Ben bunu lügat âlimlerine sordum. Fakat hiçbirinin kat'î olarak bir şey söylediğini görmedim. Kendime bu işin içinden bir çıkış yolu aradım. Gördüm ki, bu kelime bir kaç veçhe gelebilir: "Hattabi ihtimalli gördüğü vecihleri sıralamış, başkaları da bu kelime üzerinde uzun uzadıya söz etmiştir. Bedreddin Aynî bu sözlerin çoğunu sarf kaidelerine muhalif bulmuştur. En kuvvetli vecih erin dir. Biz Tekmile yazarının açıklamasına uyarak bu kelimeyi tırnak ve diş gibi şeylerin dışında kan akıtan bir şeyle kes diye tercüme ettik.

Hadisin muhtelif rivayetlerinden anlaşılıyor ki, ashab-ı kiram aç kalmışlar ve birkaç deve ile koyun ele geçirerek acele kesmişler ve pişirmeye başlamışlar, Rasûlu Ekrem (s;a.) ordunun gerisinde bulunuyormuş. Nihayet O da gelerek bu hâli görünce; kaynayan çömlekleri döktürmüş, sonra kesilen her on koyunun yerine bir deve vermiş. Âlimler kaynayan kapların niçin dök-türüldüğünde ihtilaf etmişlerdir. Bazıları hayvanlar ganimet değil, yağma suretiyle ve hiç bir ihtiyaç yokken alındığı için döktürüldüğünü, bazıları da Peygamber (s.a.)'i geride bırakarak acele ilerledikleri ve düşmanın hilesinden korunmadıkları için bir ceza olarak yemeklerin döküldüğünü söylemişlerdir. Fakat birinci kavle, yani ihtiyaç yokken yağma iddiasına, itiraz olunur. Çünkü Buharî'nin rivayetinde:

"Orduya açlık isabet etti" denilmektedir. Bu hususta Nevevî şunları söylemiştir: "Peygamber (s.a.)'in kaynayan çömlekleri döktürmesi İslam memleketine ve müşterek ganimet malından yemenin caiz olmadığı yere vardıkları içindir. Çünkü taksim edilmezden önce, ganimet malından yemek ancak düşman memleketinde mubah olur."

Çömleklerin devrilmesiyle telefi istenilen yalnız etlerin suyudur. Bu onlara bir cezadır. Etleri atılmamıştır. Bir yere toplanmak suretiyle ganimet malına katıldığı da nakl olunmamıştır. Bunların yakılarak telef edildiği de rivayet edilmemiştir. Binaenaleyh, ganimete katıldıklarına hamdelidir. Çünkü şeriat mal israfını haram kılmıştır. Hayber vakasındaki çömleklerin devrilmesi buna benzemez. Çünkü onlar şer'an pis sayılan etlerle kaynıyordu. Bundan dolayı kaynayan çömleklerin etiyle, suyuyla devrilmesi hatta kırılması emir buyurulmuştu. Buradaki etlerse, hiç şübhesiz temiz ve yenilir cinstendir. Bunların telef edilmesi düşünülemez.

Rasûlullah (s.a.), kesilen koyunların yerine, ganimet mallarından on koyun mukabilinde bir deve vermiştir. Bundan o develerin iyi olduğu ve bir

devenin on koyun kıymetini taşıdığı anlaşılır. Bu mesele kurban babındaki kaideye yani bir devenin yedi koyun yerini tutarak yedi kişi namına kurban edilebilmesine muhalif değildir. Çünkü orta bir devenin kıymeti ekseriyetle yedi koyundur. Buradaki develerse orta değil, iyidirler.[161]

Bazı Hükümler

1. Ördü, islam memleketine vardığında taksim edilmemış ganimetten yemek caiz değildir.

2. Koyun, sığır ve deveye kıymet biçmeden taksim caizdir. İmam Malik ile Küfe âlimlerinin ve Ebû Sevrî'nin mezhebleri budur. Yalnız bu hususta rıza şarttır. İmam Şafiî'ye göre, hayvanları, kıymet biçmeden, taksim caiz değildir. Peygamber (s.a.) on koyuna karşılık bir deve vermiştir ki, kıymet biçmenin manası da budur.

3. Ehlî hayvanlardan vahşileşip kaçan ve tutulamayanı av hükmündedir. Av ne suretle kesilmiş, hükmünde sayılırsa bu da öyledir. İmam Azam'-la İmam Şafiî, İmam Ahmed, Müzeni ve Davud-u Zahirî'nin mezhebleri budur. Bu kavi Ali b. Ebi Tâlib, İbn Mesûd, İbn Abbâs ve İbn Ömer (r. anhum) hazeratı ile Tavus, Ata, Şa'bî, Esved b. Yezid, İbrahim Nehaî, Hakim , Hammâd ve Sevrî'den rivayet olunmuştur.

İmam Malik, Rabia ve Leys: "Ehlî hayvan ancak kesilmek veya boğazlanmak suretiyle yenilir. Çünkü ehlî hayvan ele geçmemekte her ne kadar vahşi gibi olsa da nevi ve hükmünde vahşilere katılmaz. Görülüyor ki, o hayvanın üzerinde sahibinin mülkü hâla bakidir" demişlerdir. Said b. Müsey-yeb'in kavli de budur. İmam Malik şöyle demiştir: "Bu hadiste o hayvanı okun öldürdüğüne dair bir şey yoktur. Ravi sadece okun onu tutsak ettiğini söylemiştir. Hayvan tutulunca, artık insan gücünün ve kudretinin altına girmiş olur. Ancak kesmekle yenilir. Bu hususta vahşi ile ehli arasında fark yoktur. Rasûlullah (s.a.)'in (onu işte böyle yapın buyurmasına gelince biz de bu emir mucibince amel-ediyoruz. Yani evvelâ hayvana silah atıyor ve onu durduruyoruz. Sonra ona diri olarak yetişirsek kesiyoruz. Silahtan ölmüşse onu yiyecek miyiz, yemiyecek miyiz? Bu hususta hadiste bir tayin yoktur. Hadis mücmeldir. Binaenaleyh hüccet olmaz."

4. Kesmenin şartı, kanın akıtılmasıdır. Kütüb-ü Sitte'nin rivayetlerinde bu hususta hiç bir damar tahsis edilmemiştir. Yalnız İbn Ebi Şeybe'nin, Mu-

sannef'inde Râfi b. Hadic'den rivayet edilen bir hadiste Rasûlullah (s.a.)'e kamış ile kesilen hayvanın yenilip yenilmeyeceğini sorduğu, cevaben: "Şah damarını keserse ye" buyurduğu bildirilmektedir. Şübhesiz ki bu kesilecek ve boğazlanacak yere mahsustur. Âlimler, hayvan keserken yemek borusu, hava borusu ve iki taraftaki şah damarlarından nelerin kesileceğinde ihtilafa düşmüşlerdir. Leys ile Davud'u Zahirî, Ebû Sevr, Şafiîlerden İbn Mün-zir ve bir rivayette İmam Malik, bunların dördünün de kesilmesinin şart olduğunu söylemişlerdir. İmam Şafiî ile meşhur kavline göre İmam Ahmed, sadece yemek borusuyla, hava borusunun kesilmesiyle iktifa etmişlerdir. İmam Malik'e göre nefes borusuyle iki şah damarını kesmek kâfi geldiği gibi İmam Azam'la bir rivayette İmam Ebû Yusuf'a göre, bu dörtten üçünü kesmek kâfidir. Bir rivayete göre İmam Ebû Yusuf nefes borusuyla kalan üç şeyden ikisinin kesilmesini şart koşmuş. Diğer bir rivayette nefes ve yemek borula-rıyla şah damarlarından birini kesmenin kâfi geleceğini söylemiştir. İmam Muhammed dört şeyden her birinin ekserisinin kesilmesini şart koşmuştur.

5. Hayvan keserken besmele çekmek şarttır. Çünkü Rasûlu Ekrem (s.a.) besmeleyi kesmekle beraber zikretmiş, hayvanın helal olmasını ona bağlamıştır. Binaenaleyh kesmekle beraber besmele de ikinci şarttır. Hadis-i şerif, besmeleyi şart koşmayan Şafiî aleyhine delildir. Ona göre besmeleyi unutarak veya kasten çekmeyen kimsenin kestiği yenir. İmam Ahmed'in bir kavli de budur. İmam Mâlik bu meselede Hanefîlerle beraberdir. Bunlara göre, kasten besmeleye terk edenin kestiği yenmezse de, unutarak terk edenin kestiği yenir. İmam Ahmed'in meşhur kavli de budur. Bu kavi İbn Ab-bas, Tavus, Said b. Müseyyeb, Hasen-i Basri, Sevrî, İshak ve Abdurrahman b. Ebî Leyla'dan rivayet olunmuştur.

Kudûrî Şerhinde şöyle denilmektedir: "Unutma hususunda ashab ihtilâf etmişlerdir. Hz. Ali ile İbn Abbâs unutarak besmeleyi terk ederse hayva-

nın yenileceğini söylemiş. İbn Ömer yenilmeyeceğine kail olmuştur. Unutma hususundaki bu ihtilâf kasden terk eden hakkında müttefik olduklarını gösterir."

6. Diş ve tırnakla hayvan kesmek caiz değildir. Hadisin zahirine göre, insan ve hayvan tırnağı kesilmiş olsun olmasın, temiz bulunsun, bulunmasın yine de aynı hükümdedir. Bazıları kemik ismi verilen hiçbirşeyle hayvan kesilmeyeceğini bildirmişlerdir. İbrahim Nehâî ile Hasen b. Salih, Leys,

İmam Ahmed, İshak, İmam Ebû Sevr ve Davud-u Zahirî'nin mezhebleri budur.

İmam Azam'la Ebû Yusuf ve Muhammed'e göre yerinden ayrılmamış diş ve kemikle hayvan kesilemezse de yerinden ayrılmış olanlarla kesmek caizdir. İmam Malik'den bu hususta bir kaç rivayet vardır. En meşhur rivayete göre nasıl olursa olsun kemikle hayvan kesmek caiz, dişle kesmek caiz değildir. İkinci rivayetinde İmam Malik, Hanefîlerle, üçüncüsünde Şafİîler-le beraberdir. Dördüncü rivayette her diş ve tırnakla hayvan kesilebilir demiştir. Bu hususta fıkıh kitaplarında tafsilat vardır.

7. Hayvanın saldırganlığı, yani önüne gelene toslaması ve çifte atması gibi halleri vahşileşme hükmündedir. Kuyuya düşen sığır ve koyun gibi hayvanlar da vahşileşmiş hükmündedir.

8. Hayvan, mutlaka kanı akıtan keskin bir âletle kesilir. Bir tarafını yaralamak ağır bir şeyle vurmak onu öldürse bile eti bilittifak yenmez.

9. Kesilecek hayvanı boğazlamak ve boğazlanacak olanı kesmek caizdir. Davud-u Zahirî ile bir rivayette İmam Malik'ten başka bütün âlimlerin kavilleri budur.[162]

2822. ...Muhammed b. Safvan'dan -yahutta- Safvan b. Muhammed'-den rivayet olunmuştur ki:

"Ben iki tavşan avladım da onları keskin bir taşla kestim ve onları (yiyip yiyemeyeceğimi) Rasûlullah (s.a.)'e sordum. Bana onları yememi emretti. [163]

Açıklama

Bu hadis-i şerif hayvanı keskin bir taşla kesmenin caiz ve tavşan eti yemenin helal olduğunu ifade etmektedir.

Tavşan etinin yenmesi mevzuunda merhum Kâmil Miras şöyle diyor: "Dört mezhebin imamının dördüne göre de tavşan eti yemek caizdir. Âlimlerin tümünün görüşü de böyledir. Yalnız Abdullah b. Amr b. As, İbn Ebî Leyla, İbn Abbâs'ın kölesi İkrime, tavşan eti yemenin mekruh olduğunu söylemişlerdir. Sarih Aynî, "Hanefîlerden de tavşan eti yemeyi mekruh sayanlar varsa da sahih olan âlimlerin büyük çoğunluğunun görüşüdür." [164] demiştir.[165]

2823. ...Harise oğullarından bir kişiden (rivayet olunulduğuna göre);

Kendisi Uhut bayırlarından bir bayırda yavrulaması yaklaşmış olan bir deveyi otlatırken, hayvanı ecel yakalamış (fakat adam) onu kesecek hiç birşey bulamamış, derken sivri bir kazık bulup onu hayvanın göğsüne batırmış ve kanı(nı) ak(ıt)mış, sonra Peygamber (s.a.)'e gelip bu durumu kendisine anlatmış (Hz. Peygamber de) O'na hayvan(ın etin)i yemesini emretmiştir.[166]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, 2821-2822 numaralı hadis-i şerifler gibi, hayvanı herhangi bir keskin âletle kesmenin caiz olduğunu ifade etmektedir. Ancak tırnak ve diş müstesnadır. Bunlarla kesilen hayvanların etleri helal olmaz. Tırnağın bıçak olarak kullanılması Habeşistan kâfirlerine ait bir alameti farika olduğundan ve hayvanı tırnakla kesmekse bu sözü geçen kâfirlere benzemeyi gerektireceğinden Hz. Peygamber bunu yasaklamıştır. Tırnakla kesmek hayvana zahmet vereceği için yasaklanmış da olabilir.

Dişle kesmenin yasaklanmasına gelince, bu hususta bazı sebebler vardır. Bunların başında dişin kesim esnasında hayvanın kanıyla pislenmesi gelir. Böyle bir âletle hayvan kesmenin caiz olmayacağını söylemeye ise hacet yoktur. Nitekim aynı sebebten dolayı Rasûlu Zişan Efendimiz, kemikle taharetlenmeyi yasaklamış ve kemiklerin müslüman cinnîlerin yemeği olduğunu haber vermiştir.

Ayrıca dişler, genellikle hayvanı zahmetsizce kesebilecek kadar keskin değildir. Bu bakımdan dişle kesilen hayvan çok zahmet çeker. İşte bu gibi sebeblerle Hz. Peygamber dişle hayvan kesmeyi yasaklamıştır. Âlimler bu yasağa bakarak ağızda bulunan çekilmemiş dişle kurban kesmenin haram olduğuna hükmetmişler. Nitekim 2821 nolu hadis-i şerifin şerhinde bu mevzu açıklanmıştı.[167]

2824. ...Adiyy b. Hâtim'den demiştir ki:

Ben (bir gün) Rasûlullah (s.a.)'e:

Ey Allah'ın Rasûlu birimiz bir avı avlar da, yanında bıçak bulunmazsa (onu) keskin bir taşla ya da (boyuna yarılmış olan) bir değneğin (keskin)

parçasıyla kesebilir mi? (bu hususta) ne dersin?, diye sordum da.

"Kanı istediğin şeyle akıt ve (hayvanı keserken) Aziz ve Celil olan Allah'ın ismini an!" buyurdu.[168]

Açıklama

Metinde geçen Enırir kelimesi, Sünen-i Ebu Davud'un bazı nüshalarında Emirre şeklinde bulunmaktadır. Akıt anlamına gelen bu kelimeyi, her iki şekilde de okumak caizdir.. Yine "akıttı" manasına gelen Emare kökünden geldiği kabul edilirse o zaman "Emir akıt" şeklinde okumak gerekir. Ahmed b. Hanbel'in bir rivayetinde de kelime bu şekildedir. Bir önceki hadis-i şerîf gibi, bu hadis-i şerîf de keskin taşla ve keskin değnekle hayvan kesmenin caiz olduğuna delalet etmektedir. Her ne kadar metinde geçen "Hayvanın kanını istediğin şeyle akıt" cümlesinden her cinsten kesici âletle hayvan kesmenin caiz olacağı gibi genel bir hüküm anlaşılırsa da bilindiği gibi 2821 nolu hadis-i şerifte diş kemik ve tırnakla hayvan kesmek, bu hükmün dışında bırakılmıştır.[169]

15-16. Yüksekten Düşen Bir Hayvanı Kesmek

2825. ... (Ebu'l-Uşerâ'nın) babasından (rivayet olunduğuna göre) kendisi (Hz. Peygamber'e):

“Ey Allah'ın Rasûlü! (hayvanı) kesmek, sadece gerdandan ya da boğazdan değil midir? diye sormuş da Rasûlullah (s.a.):

“Eğer O(nu) uyluğundan yaralarsan (bu sana) yeter" buyurmuştur.

Ebû Dâvûdder kiEbu't-Uşerâ'nın adı Utaridb. Bekir'dir, (isminin) İbn Kahtam ve Utand b. Malik b. Kahtam olduğu da söylenir. (Hayvanı) bu (şekilde yaralamanın kesme yerine geçmesi) sadece yüksekten düşen hayvanlar ve vahşi hayvanlar için geçerlidir.[170]

Açıklama

Zebh: Boğazın iki tarafında bulunan iki şah damarı ile yemek borusu ve nefes borusunu kesmektir. Nefes ve yemek boruları ile bunların iki tarafında bulunan iki damara fıkıhta evdâc denir. Evdâc, hayvanın boğazına bıçak

çalarak kesmeye zabh denildiği gibi göksü-nün üst tarafına bıçak çalarak kesmeye de nahr denir. Deve kesmekte sünnet olan nahr sığır, koyun keçi gibi devenin dışındaki temiz hayvanları kesmekte sünnet olan da zebhdir.

Ayrıca zebh ve nahr'ın ikisine de zekât ismi verilir. Zekat, "temizlemek," demektir. Hayvanın etini temiz kılmak için meşru kılınmıştır.

Zekât, birisi devede olduğu gibi hayvanı göğsünü üstünden diğeri de boğazından kesmek suretiyle iki şekilde olur. Hadis-i şerifte Rasûlü Zişan Efendimize istifham-i takriri suretinde sorulan soru bununla ilgilidir.

Metinde görüldüğü gibi Resulü Ekrem kendisine yöneltilen bu soruya "eğer sen hayvanı uyluğundan yaralarsan bu sana yeter*' buyurmakla, sözü geçen şekillerin doğruluğunu zımmen takrir etmiş, buna ilaveten hayvanı bacağından yaralamanın da zekât sayılacağını söylemiştir.

Hayvanı uyluğundan yaralamanın zekat sayılması, sahih hadislere aykırı olduğundan musannif Ebû Dâvûd bunun ancak sadece yüksekten düşen ve bu yüzdende kesilmesine fırsat kalmayan hayvanlarla, yakalanması mümkün olmayan yabanî hayvanlara mahsus olduğunu, Resulü Ekrem'in "eğer sen hayvanı uyluğundan yaralarsan bu sana yeter" cümlesiyle bu hayvanları kastetmiş olduğunu söylemiştir, doğrusu da budur.

Ürküp kaçtığı için ele geçirilemeyen dört ayaklı ehlî hayvanlarla, yüksek bir ağacın dalına konduğu için yakalanamayan tavuk ve benzeri iki ayakla hayvanlar da bu hükme dahildirler.[171]

Bazı Hükümler

1. Yakalanması mümkün ehli hayvanların kesimi, biri, develerde olduğu gibi göğsüyle boynuzun birleştiği yerden, diğeri de koyun ve keçide olduğu gibi, boynuyla başının birleştiği yerden kesmekle iki şekilde olur. Buna ihtiyarî zekât denir.

2. Yakalanıp kesilmesi mümkün olmayanların zekâtı da, onları vücutlarının herhangi bir yerinden ölümlerine sebeb olacak bir şekilde yaralamakla olur. Ele geçirilmesi imkansız olduğu için bu şekilde yaralanan bir hayvanın almış olduğu yaradan dolayı öldüğü kesinlikle bilinirse, onun etini yemenin helâl olduğunda icmâ vardır. Bir hayvanı bu şekilde yaralayarak kesmeye de ı/dırari zekât denir.

Yakalanamadığı için yaralanan ve aldığı yaradan dolayı da ölen bir hayvanın etinin temiz sayılabilmesi için, ona canlı iken yetişilememiş olması gerekir. Vahşi veya yukarıdan düşmüş olan bir hayvana ölmeden yetişilirse, hemen kesmek icabeder. Aldığı yara ile ölmesi onun temiz sayılması için yeterli değildir. Çünkü Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Kerimin'de "Leş, kan, domuz eli, Allah'dan başkası adına boğazlanan, boğulmuş (tahta veya taşla) vuru(la-rak öldürül)müş, yukarıdan düşmüş, boynuzlanmış ve canavar parçalayarak ölmüş olan hayvanlar -henüz canlan çıkmadan kesmeniz hariç- dikili taşlar (putlar) üzerine boğazlanan hayvanlar ve fal okları} la kısmet aramanız size haram kılındı.”[172] buyurmakla bu hususa işaret buyurmuştur.

Ali b. Ebi Talha, İbn Abbas'dan nakleder ki (âyet-i kerimede geçen) Kesmeniz hâriç sözüyle, yukarıda zikri geçen hayvanlardan canlı iken yetişip kesilenlerdir. Bu görüş Said b. Cübeyr'le Hasan-ı Basri ve Süddî'den de rivayet olunmuştur. İbn Ebû Hatim der ki: Bize Ebû Said, Hz. Ali'nin "Henüz canları çıkmadan kestiğiniz" ayeti hakkında şöyle demiştir:

"Eğer hayvan kesildikten sonra kuyruğunu oynatır veya ayağım depreştirir veya gözünü kımıldatırsa onu yiyin" dediğini nakletti.

İbn Cerir Hz. Ali'nin söylediğini rivayet etmiştir; "Eğer vurularak yuvarlanarak veya süsülerek ölmek üzere olan hayvanı kesmeye yetiştiğinizde, ön veya arka ayaklarını kımıldatıyorsa, onu yiyin" Davud, Hasan, Katâde, Hümeyd, Dahhak ve başkalarından da böylece rivayet edilmiştir. Onlara göre, kesilen hayvan, kestikten sonra canlılığa delalet eden bir nevi kımıldamada bulunursa helâldir. Bu görüş fakihlerin cumhurunun görüşüdür. Ebû Hani-fe, Şafiî ve Ahmed b. Hanbel de aynı şekilde demişlerdir.

İbn Vehb der ki; İmam Malik'e yırtıcı hayvanların bağırsakları çıkıncaya kadar parçaladıkları koyunun durumu sorulduğunda, o şöyle demiş: "Keseceğinizi zannetmiyorum. Çünkü kesilebilecek neresini bulursunuz ki! Eşheb de der ki: İmam Malik'e sırtlanın saldırıp belini kırdığı koyunun durumu soruldu, ölmeden evvel kesilirse yenir mi denildi? "O: Eğer kalbine ulaşmış-sa yenileceğini sanmıyorum. Ama öteki taraflarına girmişse bir beis yoktur." dedi. İmam Malik'e üzerine atlanmış ve belini kırmıştır, denince de. "Bu benim için hayret-i mûcib değildir. Çünkü bunun yaşaması imkânsızdır." Ona kurt koyun üzerine saldırıyor, karnını parçalıyor, ancak

bağırsaklarını parçalamıyor, bunun durumu ne olacaktır? denildiğinde "Hayvanı parçalarsa yenebileceğini sanmıyorum demiştir." İmam Malik'in istisna ettiği hayvanın yaşayacak durumda kalması imkânı bulunmayan hallerde bile, istisna geneldir. Öyleyse âyetin tahsisi için, bir delilin bulunması gerekir. Doğruyu en iyi Allah bilir.[173]

Hasta iken kesilen hayvan için iki durum vardır:

a. Hastalanmış bir hayvana yetişildiği zaman, onda sadece yeni kesilmiş bir hayvandaki kadar zayıf bir hayat belirtisi veya can verme hali varsa, bu hayvan, kesmekle temiz olmaz. İmam Malik'le İmam Şafiî, Ebû Yusuf, Muhammed b. el-Hasen, İmam Ahmed ve cumhur ulema bu görüştedirler.

İmam Ebû Hanife (r.a.) ile Davud-u Zahirî'ye göre, daha ölmeden yetişip kesilen hasta ve temiz bir hayvanın eti helaldir. Hanefî mezhebinde müf-tabih olan kavi de budur.

b. Can çekişme haline girmeden kendisine yetişilip kesilen temiz bir hayvana gelince:

Ha ne filere göre; bu hayvanın etini yemek helaldir. İsterse bu hastalık hayvanın omurgası içinde bulunan ve beyne kadar uzanan iliğe kadar erişmiş ve onu tahrib etmiş olsun. İmam Şafiî ile İmam Ahmed de bu görüştedirler.

İmam Malik'e göre; henüz can verme haline girmeyen hasta bir hayvanın kesilince etinin helal olabilmesi için, hastalığın sözü geçen ilikle can damarlarını tahrib etmemiş olması ve sakatat denilen yürek, ciğer, dalak, böbrek, barsak gibi organlardan birinin ve kafatası içinde bulunan kısmın bir daha yerlerine konulamayacak şekilde dışarıya çıkmamış olması gerekir. Fakat işkembesi dışarıya çıkmış olması zarar vermez.[174]

16-17. Hayvanı Keserken Kesilmesi Gereken Yerlerini Eksiksiz Olarak Kesmeyi Gerçekleştirmek

2826. ...İbn Abbas ile Ebü Hüreyre'den rivayet olunmuştur ki:

"Rasûlullah (s.a.) şeritatüşşeytanı yasaklamıştır" (Ravî el-Hasen) İbn îsa (şeritatüşşeytan tabirini açıklamak üzere) rivayetine (şu sözleri de) ekledi: "O derisinin (ve boğazının bir kısmının) kesilerek (yemek ve nefes

borularının sağ ve solunda bulunan) iki şah damarı kesilmeden bırakılan, sonra ölünceye kadar (o hal üzere terk edilmek suretiyle) kesilen hayvandır" [175]

Açıklama

Şeritatüşşeytan: Şeytanın yaraladığı hayvan demektir. Bu tâbir metm(je je açıklandığı gibi nefes ve yemek borularıyla, bunların sağ ve solunda bulunan iki şah daman kesilmeden sadece boğazı kana-tılarak ölüme terk edilen hayvanlar için kullanılır.Cahiliyye döneminde arablar hayvanları bu şekilde keserlerdi.

Hayvana işkenceden başka bir şey olmayan bu işlemi insanlara yaptıran kuvvetin şeytandan başka birisi olamayacağı düşüncesiyle bu fiil şeytana isnad edilmiştir. Dolayısıyla bu şekilde işkenceyle kesilen hayvana "şeytanın kestiği hayvan" anlamına gelen şeritatüşşeytan ismi verilmiştir.

İmam Mâlik, bu hadisi şerifin zahirini delil kabul edip kesimin Şer-i usullere uygun şekilde yapılmış olması için hadisi şerifte kesilmeleri istenen evdac denilen şah damarlarla birlikte huikum denilen nefes, borusunun da kesilmesi gerekir. Çünkü nefes borusu kesilmeden şah damarını kesmek mümkün değildir. Hayvanı kesmenin gayesi olan kan akıtmak ve canın çıkmasını sağlamak, ancak bu şekilde gerçekleşebilir demiş.

İmam Ebû Yusuf'a göre; şer'î kesimin gerçekleşebilmesi için, nefes borusuyla birlikte yemek borusunun ve iki şah damarından birinin kesilmesi gerekir.

İmam Muhammed'e göre; bu dört şeyden herbirinin ekserisinin kesilmesi gerekir. Çünkü ekseriyet kül yerine kaimdir.

İmam Şafiî île İmam Ahmed'e göre; nefes borusu ile yemek borusunun kesilmiş olması hayvanın şer'î usulle kesilmiş olması için yeterlidir.

İmam Ahmed'den gelen diğer bir rivayete göre, nefes ve yemek borularıyla birlikte şah damarlarının da kesilmesi icab eder.

Buraya kadar yaptığımız açıklamadan ihtilâftan kurtulmak için en emin yolun yemek ve nefes borularıyla birlikte şah damarlarının da kesilmesi olduğu anlaşılır. Bu mevzuda İbn Rüşd şöyle diyor:

"Bu ihtilâfın sebebi, bu hususta herhangi bir şartın nakledilmiş olmamasıdır. Ancak bu hususta, iki hadis vardır ki biri hayvanın yalnız

kanını boşaltmasının, diğeri de iki damarını kesmenin vücubunu bildirmektedir. Birincisi Rafi' b. Hadic'in yukarıda metni geçen - kanın damarlardan boşalmasını sağlayan âlet ile ve Allah'ın adı anılarak kesilen hayvanın etini yiyiniz-meâlindeki hadistir[176] bu hadisin sıhhatinde ittifak edilmiştir.

İkincisi de Ebû Ümâme'nin Peygamber (s.a.) efendimiz: -diş veyahut tırnak ile kesilmemiş olmak şartıyla boğazdaki iki kandamarı kesilen hayvanın etini yeyiniz.- buyurdu.[177] mealindeki hadis-i şeriftir.

Birinci hadisin zahiri, yalnız damarların bir kısmını kesmenin vücubunu göstermektedir. Zira damarların bir kısmını kesmekle kan boşalmış olur. İkinci hadiste ise, damarların tamamını kesmenin şart olduğu bildirilmektedir. Şu halde her iki hadiste de damarları kesmenin şart olduğunu bildirmekte müttefiktirler.

Bunun için "hadiste geçen el-evd'ac kelimesindeki harf-i tarif bir kısmını ifade ediyor" desek bu iki hadisi te'Iif etmek mümkündür. Zira arab dilinde harf-i tarif bazen baziyeti ifade eder ki o zaman hadis "kan damarlarının bir kısmı kesilen hayvanın etini -eğer diş veyahut tırnakla kesilmemiş ise- yeyiniz" mealinde olun. Nefes ve yemek borularının -hele yalnız bu iki borunun- kesilmesini şart koşanların ise, sem'î bir dayanakları yoktur. Bunun içindir ki, bazıları "Neyi kesmenin kâfi geldiği üzerinde icma edilmişse onu kesmek vacibtir. Zira hayvanın helal olması için onu kesmek şart olduğuna ve hayvanın, nesini kesmenin kâfi geldiği hususunda da bir nass bulunmadığına göre, neyin üzerinde icma edilmiş ise, o şeyi kesmenin vacib olması lâzım gelir." demiştir. Fakat bu zayıf bir görüştür. Zira kâfi geldiği üzerinde icma edilen birşeyin sıhhat için şart olması lâzım gelmez.[178]

17-18. Anne Karnındaki Yavru Kesimi Nasıl Olur?

2827. ...Ebû Said'den demiştir ki:

Resûlüllah (s.a.)'e anne karnındaki yavrunun hükmünü sordum da:

"Dilerseniz onu yeyiniz." buyurdu.(Hadisin senedinde bulunan râvİ) Müsedded (bu hadisi şöyle) rivayet etti:

Biz (Fahr-i Kâinat efendimize):

Ey Allanın Resulü! Biz (bazan) deve boğazlıyoruz. Yahut da sıgır ya da koyun kesiyoruz. Karnında yavru buluyoruz. Bu yavruyu atalım mı, yoksa yiyelim mi? diye sorduk.

İsterseniz onu yeyiniz. Çünkü onun kesimi annesinin kesilmesiyledir." buyurdu.[179]

Açıklama

Cenîn: Sözlükte ana karnındaki çocuk anlamına gelir. Burada ana rahminde bütün organları tam olduğu halde, ölü olarak bulunan yavru anlamında kullanılmıştır.[180]

Bazı Hükümler

1. Ana karnındaki yavru annesinin bir parçası olduğundan anneyi kesmekle yavru da şer an kesilmiş olur. Bir başka ifâdeyle, anneyi kesmek yavruyu da kesmek yerine geçer. Annesinin eti gibi onun eti de helal olur. Binaenaleyh kesilen bir hayvanın karnında ölü olarak çıkan veyahutta can verirken çıkan bir yavrunun eti de annesinin eti gibidir. Said b.el-Müseyyeb ile İmam Şafiî, Ahmed, İshak, Ebû Yusuf, Muhammed (r,a) bu görüştedirler. Bunlara göre; bu yavrunun tüyleri bitmemiş bile olsa, eti yine helaldir. Delilleri ise Abdullah b. Ömer'den rivayet edilmiş olan: "Cenin kesimi annesinin kesiminden ibarettir, tüyleri ister çıkmış olsun isterse çıkmamış olsun."[181] mealindeki hadis-i şeriftir. Ancak bu hadîsin senedinde Mübarek b. Mücahid gibi zayıf bir ravi bulunmaktadır.

İmam Mâlik'e ve el-Leys'e göre; hayvanın kesilmesiyle karnındaki yavrunun da kesilmiş sayılması için yavrunun kıllarının bitmiş olması şarttır. Delilleri ise "Deve kurban edildiği zaman, karnındaki yavrusunun organları teşekkül etmiş, tüyleri çıkmış ise, bu yavru annesiyle beraber kesilmiş sayılır"[182]mealindeki hadis-i şeriftir. Fakat İmam Malik ile el-Leys'e göre, 'bu yavru temiz olmakla beraber, yine de kanını akıtmak için kesilmesi men-duptur. Tüyleri çıkmamışsa kesilse de eti helâl olmaz.

İmam Ebû Hanife'ye göre; anne karnından ölü olarak çıkan yavru annesinin kesilmesiyle kesilmiş olmaz. Bu yavrunun eti haramdır. Çünkü

ölü hükmündedir. Onun etinin helal sayılabilmesi için» ana rahminden diri olarak çıkması ve ayrıca kesilmesi gerekir.

Ebû Hanife'e göre metinde geçen ceninin kesimi annesinin kesimidir cümlesinde yavrunun kesiminde annesi gibi müstakil bir kesim olması gerektiğini ifâde eden bir teşbih vardır.

Ancak imamın bu görüşü çeşitli yönlerden tenkid edilmiş ve sözü geçen cümlenin nahv yönünden de bu manaya müsait olmadığı ifade edilmiştir.

Nitekim İbn el-Münzir'de; "ne sahabilerden ne de diğer alimlerden hiç bir kimse Ebû Hanife gibi dememiştir." diyerek İmamı bu görüşünden dolayı tenkid etmiştir.

2. Annesi kesilmeden önce, ana rahminde ölen bir yavrunun etinin yenmesi haramdır ve anasının kesilmesiyle de temizlenemez.Bu hususta tüm islâm âlimleri ittifak etmişlerdir.[183]

2828. ...Câbir b. Abdillah'dan rivayet olunduğuna göre: Resülullah: (s.a.)

"Ana rahmindeki yavrunun kesimi, annesinin kesimi(nden ibarettir." buyurmuştur.[184]

Açıklama

Bir önceki hadis-i şerifin şerhinde geçen açıklamalar, bu hadis-i şerif için de geçerli olduğundan burada tekrara lüzum görmüyoruz.[185]

18-19. (Kesilirken) Üzerine Besmele Çekilip Çekilmediği Bilinmeyen (Bir Hayvanın) Etini Yemek (Caiz Midir)?

2829. ...Hz. Aişe'den demiştir ki; ashab-ı kiramdan bazıları Fahr-i Kainat efendimizin huzuruna gelerek:

"Ey Allah'ın Rasûlü, cahiliyyet döneminden yeni kurtulmuş olan bazı kimseler (kesilirken) üzerine Allah'ın isminin anılıp anılmadığını bilmediğimiz (hayvanların) etleri(ni) getiriyorlar biz bu, etlerden yiyebilir miyiz?" diye sormuşlar da Resulüllah (s.a.):

"Bismillah deyiniz ve yeyiniz!" buyurmuştur.[186]

Açıklama

Metinde geçen Bismillah deyiniz ve yeyiniz sözüyle etiymeden önce çekilen besmelenin, hayvanı keserken çekilmesi gereken besmelenin yerini tutacağı kasdedilmiş değildir. Bu cümle ile, müsIümanlar tarafından getirilen bir etin, âit olduğu hayvanın, kesilirken besmeleyle mi yoksa besmelesiz mi kesildiğinin araştırılması gerekmediği, bu etin besmeleyle kesilmiş bir hayvana ait olduğu kabul edilerek besmele ile yenile-bileceği ifâde edilmek istenmektedir.

Durum böyle olunca, kendisine müslümanlar tarafından bir et takdim edilen bir müslüman için önemli olan bu etin ait olduğu hayvanın nasıl kesildiğini araştırmak değil, yerken besmele çekmektir; ancak bu etin ait olduğu hayvanın besmelesiz olarak ya da İslâmî ölçülere aykırı olarak kesildiğine dâir kesin bir bilgisi varsa; o zaman hüküm değişir ve bilgisinin icab ettirdiği şekilde hareket etmesi gerekir.

İmâm Mâlik'e göre; kesilirken besmeleyle kesilip kesilmediği bilinmeyen, fakat müslümanlar tarafından takdim edilen bir hayvanın etini besmele çekerek yemenin helâl olması, İslâm'ın ilk yıllarına aittir; sonradan bu hüküm "Kesilirken üzerine Allah'ı adlanılmayan (hayvan)lardan yemeyin.”[187]

âyet-i kerîmesiyle neshedilmiştir.

İbn Abd'il-Berr'e göre; İmâm Mâlik (r.a.)'ın bu görüşü delilsiz ve isabetsizdir; çünkü O'nun, bu hadisin hükmünü neshettiğini söylediği âyet-i kerime Mekke'de nazil olmuştur; oysa mevzûmuzu teşkil eden hadis-i şerif-Medine'de sâdır olmuştur ve Medînelilere söz konusu eti getiren müslümanlar Medine'nin çöllerinde yaşayan bedevî müslümanlardır.[188]

Bazı Hükümler

1. Bir müslümanın kestiği temiz bir hayvamn eti, helaldir, isterse o muslumanın hayvanı keserken besmele çekip çekmediği belli olmasın; çünkü bir müslüman için hayırdan başka bir şey düşünülemiyeceğinden, onun, bu hayvanı keserken besmele çektiğine hükmedilir.

2. Kesilen bir hayvanın etinin helal olabilmesi için, besmeleyle kesilmesi şart değildir; fakat onu keserken besmele çekmek müstehaptır. Şâfiîlerin görüşü de budur. Binâen aleyh bu hadis, bu mevzuda, Şâfiîlerin delilidir. Şâfiîler yine bu hâdis-i şerife dayanarak, kurban kesen bir kimsenin besmeleyi unutarak veya bile bile terk etmesinin de zarar vermiyeceğini söylemişlerdir. Bu görüş, İmâm-ı Ahmed'den de rivayet edilmiştir.

Şâfiîlerin bu görüşlerini teyid eden diğer bir delil de musannif Ebû Dâvûd'un *el-MerâsiP isimli eserinde İbn Abbas'dan naklen rivayet ettiği "Müs-lümanın kestiği hayvanın eti, besmele çekmeden kesmiş olsa bile, helâldir; çünkü hayvanı keserken bir isim zikredecek olsaydı Allah'ın isminden başkasını zikretmezdi.[189] mealindeki hâdis-i şeriftir. Her ne kadar bu hadîs-i şerif mürsel ise de bunu İbn Abbas (r.a.)'in "Bir müslim Allah'ın ismini anmadan bir hayvanı keserse onun etini yesin; çünkü müslim kelimesinde Allah'ın isimlerinden bir isim (olan Selam) vardır."[190] mealindeki sözü teyid etmektedir.

İbn Ömer'le Nâfi', Şa'bî ve tbn Sîrin'e göre, kesilen temiz bir hayvanın etinin helal olabilmesi için, onun besmeleyle kesilmesi şarttır. Kasden veya unutularak besmelesiz kesilen bir hayvanın eti haramdır. Bu görüş, İmâm Ahmed'den de rivayet edilmiştir. Ebû Sevr ile Dâvûd-ı Zahirî ve Şâfiîlerin müteahhirînlerinden Ebü'1-feth et-Tâî bu görüşü tercih etmişlerdir. Delilleri ise; "Kesilirken üzerine Allah'ın adı anılmayan (hayvan)lardan yemeyin; çünkü o(nu yemek) yoldan çıkmaktır..."[191] âyet-i kerimesiyle "...size iyi ve temiz şeyler helâl kılındı. Allah'ın size öğrettiğinden öğreterek yetiştirdiğiniz avcı hayvanların sizin için tuttuklarını yeyin ve üzerine Allah'ın adını anın."[192] âyet-i kerîmesi ve 2821 numaralı hadis-i şeriftir.

Hanefîlerle Ata, Tavus ve Hasan-ı Basrî'ye göre; kesilen temiz bir hayvanın etinin helâl olabilmesi için besmele ile kesilmiş olması şarttır. Eğer besmele bile bile terkedilmiş ise, o hayvanın eti haramdır; fakat besmelenin unutularak, terkedilmiş olması zarar vermez. Delilleri ise yukarıda mealini sunduğumuz En'am sûresinin 121. âyet-i kerimesiyle "Bir müslüman, hayvan keserken besmele çekmeyi unutursa Ona müslim ismi(ni taşımış olması) yeter. (Binâenaleyh hayvan keserken besmele çekmeyi unutan bir müslüman) besmele çekip onun elini yesin."[193] hâdis-i şerifidir.

Ancak bu hadisin senedinde, hafızasında zayıflık bulunan Muhammed b. Yezid b. Sinan vardır. Bu bakımdan Hadis zayıftır.

Nitekim İbn Abbas'ın rivayet ettiği; "Bir kimsenin hayvan keserken besmeleyi unutmasının zararı yoktur; fakat kasden terkederse o hayvanın eti yenmez."[194] mealindeki hadis-i şerif de Hanefîlerin bu görüşünü te'yîd etmektedir. İmâm Malik'in meşhur olan görüşü de budur. Bu görüş İmam Ah-med'den de rivayet edilmiştir. Bu mevzu 2818 nolu hadisin şerhinde de geçmiştir. Kıymetli okuyucularımız oraya da müracaat edebilirler.[195]

19-20. Atîre (Ve Fera' Denilen Kurbanlar) Hakkında

2830. ...Ebu'l-Melih'den (rivayet olunduğunu göre) Hubeyşe (r.a.) şöyle demiştir:

(Sahabe-i kiramdan) bir adam, Rasûlullah (s.a.)'e;

"Biz cahiliye devrinde receb (ayları içerisinde) "Atîre (diye bir kurban) keserdik. (Bu hususta) bize ne buyurursunuz?" diye sordu. (Hazret-i Peygamber de bu nevi kurbanları)

"Allah için kesiniz. (Kesim vakti) hangi ay olursa, olsun birde Allah'a itaat edin ve (fakirlere) yedirin." buyurdu. (Bunun üzerine o zat):

"Biz cahiliye döneminde Fera' (diye anılan bir kurban daha) keserdik. (Bu hususta) bize ne buyurursunuz?" dedi. (Hz. Peygamber de); ("-Yılın çoğunu kırda otlamakla geçiren deve, sığır veya davardan yüz adetlik bir sürü demek olan) her sâimede senin sürünün (sütüyle) beslediği bir yavru vardır. Bu yavru yük taşıyacak (yahut da yav-rulayacak) bir hale gelince (onu) kesersin ve etini sadaka olarak dağıtırsın." buyurdu. Ravi Nasr (bu cümleyi):

"Hacıları taşıyabilecek hale gelince onu kesersin ve etini sadaka olarak dağıtırsın-" şeklinde rivayet etti. (Ravi) Halid (el-Hazza') dedi ki: Öyle zannediyorum ki, (Ebû Kalabe bu hadisi rivayet ederken 'etini sadaka olarak dağıtırsın' cümlesini, 'Etini sadaka olarak yolculara (dağıtırsın) çünkü bu daha hayırlıdır.' (şeklinde) rivayet etti.

Hâlid dedi ki: Ben Ebû Kalâbe'ye "Sâime (denen sürü) kaç (hayvandan olaşmakta)dır." diye sordum da "yüz (hayvandan meydana gelir.)" cevabını verdi.[196]

Açıklama

Atîre: Arapların Recebiye dedikleri recep ayının ilk on gü-nü içinde kestikleri hayvandır. Cahiliye devri Arapları, bu hayvanın kanını putların başına serperlerdi. Bazılarına göre, Atîre; Arapların bir dileklerinin yerine gelmesi ya da hayvanlarının sayısının belli bir mik-dara ulaşması halinde her on hayvandan birisini recep ayında keseceklerine dair adadıkları kurbandır. İbn Esir'in açıklamasına göre; İslam'ın ilk yıllarında bu âdet yürürlükte idi, daha sonra iptal edildi.[197]

Fera'; devenin doğurduğu ilk yavrudur. İmâm Şafiî'nin beyânına göre; Araplar, anasının bereketi ve nesli çoğalsın diye bu yavruyu keserlermiş. Bazı lügat ulemasına göre Fera'; hayvanın doğurduğu ilk yavru olup Araplar bunu putlarına kurban ederlermiş "Fera' develeri yüze varan kimsenin elde ettiği ilk yavrudur. Onu keserlerdi." diyenler de vardır. Bu tarife göre de doğan ilk yavru mutlaka kurban edilirmiş.[198]

Bazı Hükümler

Bu hadis, Resûlüllah (s.a.)'in Atîre ve fera' kurbanlarını yürürlükten kaldırmadığına, ancak bunların putlar için kesilmesiyle Atîre'nin Recep ayına tahsisini ve fera'nın da hayvanın ilk doğan yavrusundan seçilmesini iptal ettiğine delâlet etmektedir. Bu bakımdan iptal edilen bu hususlardan kaçınmak şartıyla söz konusu kurbanları kesmek caizdir. Şafiîler'le Hanbelîler'in görüşü budur.

İbn Şîrîn, Recep a; nda atîre kurbanı keserdi. îbn Ömer (r.a.) da atîre kurbanı kesmekte bir sakınca görmezdi. İmâm Nevevî'nin açıklamasından anlaşılıyor ki; Şâfiîler'in sahih olan görüşüne göre fera' ve Atire kurbanlarını kesmek müstehaptır. Bu kurbanları kesmenin caiz olduğunu söyleyen ulema bir numara sonra gelecek olan "İslamiyette fera' ve atira yoktur." mealindeki hadîs-i şerifi üç cihetten te'vîl etmişlerdir:

1. Bu hadisten maksat atîre ve fera' kurbanlarının caiz olmadığını ifade etmek değil, farz olmadıklarını ifade etmektedir.

2. Yine bu hadis-i şerifte, sözü geçen kurbanlarla ilgili olan yasak, onların mutlak surette kesilmeleri ile ilgili değildir; putlar için

kesilmeleriyle ilgilidir.

3. Sözü geçen hadis-i şerifteki kurbanlarla ilgili olumsuzluk, onların mutlak surette kesilmesiyle ilgili değildir. Sadece bu kurbanların müstehaplık ve sevab yönünden diğer kurbanlarla eşitliğiyle alakalıdır. Binâenaleyh hadis-i şerifte "her ne kadar bu kurbanları kesip etlerini dağıtmak büyük bir iyilik ve sevabı çok bir sadaka ise de derece itibariyle diğer kurbanlar kadar değildir."

İmâm-ı Şafiî; "Mümkün olduğu takdirde bu kurbanları her ay kesmek iyi olur." demiştir.[199]

Âlimlerden bir cemâat ile Hanefî ve Maliki âlimlerine göre; "Fera' ve atîre kurbanları bir numara sonra gelecek olan hadis-i şerifle neshedilmiştir. Bu görüşte olan âlimlere göre; bir numara sonra gelen Ebû Hureyre hadisi mevzuumuzu teşkil eden hadis-i şeriften sonra vârid olmuştur. Ebû Hureyre (r.a.)'in hicretin yedinci senesinde, müslüman olması tarih itibariyle bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır." tbn Hazm da bu görüştedir. Kâdî Iyâz da Cumhur ulemânın, bu kurbanları kesmenin neshedüdiği görüşünde olduklarını söylüyor. Ancak Haris b. Amr'ın şu hadîsi bu görüşün aksini ortaya koymakta ve İmâm Şafiî'yi doğrulamaktadır:

"Veda' Haccı'na Hz. Peygamber kulağı kesik devesi üzerinde idi. Bu esnada halkdan bir adam:

"Ya Resûlallah atîra ve fera' kurbanları hakkında ne buyurursun?" dedi. Rasûlüllah (s.a.)'de;

"Onları isteyen kessin, istemeyen de kesmesin." buyurdu.[200]

2831. ...Ebû Hüreyre'den rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a.v.)

"Fera’ ve atîre yoktur." buyurmuştur.[201]

Açıklama

Metinde geçen: **Lâ-yı nâfiye = olumsuzluk lası" bura-da "Lâ-yı nahiye = nehy lası*' anlamında kullanılmıştır. Bu bakımdan hadis "İslamda ferâ' ve atîre (kurbanları) yasaklanmıştır." anlamına gelmektedir. Nitekim Rasûlüllah (s.a.) ferâ' ve atîre kurbanları kesmeyi yasakladı."[202] mealindeki hadîs-i şerifteki nehy ifâdesi de bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır. Bu kurbanları kesmenin caiz olduğunu söyleyen İmâm Şafiî

(r.a.)'in beyanına göre; "Cahiliyyet dönemi Arapları anasının bereketi ve nesli artsın diye ilk yavruyu keserlermiş. İslamiyet gelince Hz. Peygambere bunun hükmü sorulunca Efendimiz bunda bir kerahet olmadığını bildirmiştir, fakat bu yavrunun üzerinde Allah yolunda bir yük taşının-caya kadar bekletilmesini ve ondan sonra kesilmesini mustahablık için emretmiştir." İmâm Şafiî'ye göre; mevzuumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifteki yasak, bir önceki hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi haramhk ifade eden bir yasak değildir. Ancak bu kurbanların üzererinde Allah yolunda bir yük taşımncaya kadar tehir edilmesinin daha iyi olacağını ifade eden bir yasaktır. Bu bakımdan mevzuumuzu teşkil eden hadîs-i şerifle bir önceki hadîs-i şerif arasında bir çelişki olmadığı gibi yine mevzuumuzu teşkil eden hadisle "Fera* bâtıl değildir.” mealindeki 2842 numaralı hadis arasında da bir çelişki yoktur.[203]

Diğer mezhep âlimlerinin bu mevzûdaki görüşlerini, bir önceki hadis-i şerif şerhinde açıkladığımız için burada tekrara lüzum görmedik.[204]

2832. ...Said (b. El-Müseyyeb)'den demiştir ki: "Fera' ilk yavrudur. (Araplar) hayvanların doğurduğu ilk yavruyu keserlerdi."[205]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, Fera' kelimesinin câhiliyye dönemi Arap-larının bereket ümidiyle putları önünde kurban ettikleri ilk yavru anlamına geldiğini ifade etmektedir. 2830 no.lı hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi, bazı lügat âlimlerine göre bu kelime "develeri yüze ulaşan bir kimsenin elde edip putlara kurban ettiği ilk yavru" anlamına gelir.[206]

2833. ...Âişe (r.anhâ)'dan demiştir ki:

"Rasûlullah (s.a.) bize her elli koyundan birini (kurban olarak kesmemizi) emretti.

Ebû Dâvûd der ki: (Ulemâdan bazıları) "Fera' ilk yavrusudur. (Câhiliyye dönemi Arapları) onu putları için kurban ederler, sonra yerler ve derisini de bir ağaç üzerine atarlardı. Atîra (ise yine câhiliyye dönemi Araplarının) Recebin ilk on (gün)ünde (putlarına kurban ederek yedikleri ilk yavrudur.) [207]

Açıklama

Rasûl-i Ekrem'in her elli koyundan birini kurban etmeyi emrettiğini ifade eden bu hadisteki kurbanın ne kurbanı

olduğu, metinde açıklanmıyorsa da, âlimler bu kurbanı, Arapların câhiliyye döneminde Fera' kurbanı dedikleri kurban olabileceğini söylemişlerdir. Nitekim musannif Ebû Dâvûd da aynı görüşte olduğu için bu hadisi Atîra ve Fera' kurbanları babı içerisine almıştır. Fıkıh âlimlerinin bu kurbanlar hakkındaki görüşlerini 2830 ve 2831 numaralı hadislerin şerhlerinde açıkladığımız için burada tekrara lüzum görmüyoruz.

Musannif Ebû Davud'un metne ilâve ettiği ta'lîkteki fera' ile ilgili tarifin Saîd b. El-Müseyyeb'eyahutta ez-Zührî'ye âit olması ihtimali kuvvetlidir. Hattâbî (r.a.), bu tarifin ez-Zührî'ye âit olabileceğini söylüyor. Hafız İbn Hacer'de Feth'ül-Bârî adlı eserinde bu görüşe katılmaktadır.

Yine Musannif Ebû DâvûcTun'bu ta'likteki ifâdesinden câhiliyye döneminde Arapların hayvanın ilk yavrusu olan fera'ı putlar için kurban edip sonra yedikleri ve derisini bir ağaç üzerine serdikleri anlaşılmaktadır. Yine bu ta'likte câhiliyye devri Araplarının atîre kurbanını receb ayında kestikleri ve bu kurbana "recebiyye" ismini verdikleri ifade edimektedir.

Hadis âlimlerinin açıklamalarına göre; fera' kurbanlarının derilerinin bir ağaç üzerine atılması o derilerin fera' kurbanı derileri olduğuna dair bir alâmet teşkil edermiş.[208]

20-21 Akîka Kurbanı

2834. ...Ümmû Kürs'el-Ka'biyye demiştir ki:

"Rasûlullah (s.a.)'i, (Akîka kurbanı olarak) erkek çocuğu için yaşça birbirine denk olan iki koyun, kız çocuğu için de bir koyun (kesilir) derken işittim."

Ebû Dâvûd der ki: Ben Ahmed (b. Hanbel)'i (metinde geçen) "mükâfieten" (keümesin)i "eşittirler*', yahut da "birbirlerine yakındırlar" diye tefsir ederken işittim.[209]

Açıklama

Akîka; lügatte yeni doğan çocuğun başındaki 'ana tüyü' demektir. Bir fıkıh terimi olarak bu kelime; yeni doğan bir çocuğun doğumunun yedinci günü kesilen kurban anlamında kullanılır. Kelime, yarmak ve kesmek manalarına gelen " " kökünden türetilmiştir. Dolayısıyla yeni doğan bir çocuğun başındaki ana tüyü doğumunun yedinci günü kesildiği için 'akîka' ismini aldığı gibi, onunla birlikte kesilen kurban da bu ismi almıştır.

Hanefî âlimlerinden İbn Âbidîn bu mevzuda şunları söylemiştir: "Çocuğu dünyaya gelen bir kimsenin, doğumun ilk haftasında, çocuğa isim vererek başındaki ana tüyünü kesip ağırlığınca gümüş ya da altın dağıtması müstehaptır. cl-Câmi ü'l-nıahbûbî'de açıklandığına göre; çocuğun saçları kesilirken bir de 'akîka' adıyla bir kurban kesmek caizdir. Ebû Cafer et-Tahâvî Şerhü Maâni'l-Âsâr' isimli eserinde bu kurbanı kesmenin nafile bir ibâdet olduğunu söylemiştir.

Udhıye kurbanında aranan şartların aynen bu kurbanda da bulunması gerekir. Bu kurbanın eti çiğ olarak dağıtılabileceği gibi, pişirilerek ve kemikleri kırılarak veya kırılmadan da dağıtılabilir. Uygun görülen kişilerin davet edilerek onlara yedirilmesi de caizdir."[210]

Bazı Hükümler

1. Kız veya erkek çocuğu dünyaya gelen bir kimse-nın şükür makamında *akıka adıyla bir kurban kesmesi meşru kılınmıştır. Haleften ve seleften ilim ehlinin ekserisinin görüşü budur. İmâm Mâlik (r.a.) bu mevzuda şöyle diyor: "Akîka konusunda biz Medîneliler arasında da ittifak vardır. Çocuğuna akîka kurbanı kesecek kimse kız ve erkek için ayrı ayrı birer kurban keser. Akıka vâcib değil, müstehap-tır. İnsanlar ötedenberi yapagelmişlerdir."[211]

Tâbîn'den Yahya el-Ensârî de "Benim yetiştiğim insanlar yeni doğan kız ve erkek çocukları için akîka kurbanı kesmeyi bırakmazlardı." demiştir.

Bu mevzuda İbn'ül-Mün'îr'de "Akîka kurbanı kesmeyi meşru görenler, Hanefî âlimleriyle İmâm Malik, İmâm Şafiî, İshâk ve Cumhuru ulemâ'-dır. Delilleri ise; mevzuumuzu teşkil eden babın hadisleri ile benzeri hadislerdir. Ancak akîka kurbanının hükmü âlimler arasında ihtilaflıdır. Cumhuru ulema

bunun sünnet olduğu görüşündedir" diyor.Akika'nın hükmünü 2839 numaralı hadîsin şerhinde inşallah açıklayacağız.

2. Akîka kurbanı olarak erkek çocuk için iki koyun, kız çocuk için de bir koyun kesilir. Sahabe ve Tabiînden olan âlimlerin ekserisi ile onların dışında kalan ulemanın pek çoğu bu görüştedir.

Ancak Hanefî âlimlçriyle İmâm Malik bu hususta kız ile oğlan arasında bir fark yoktur. Her ikisi için de birer koyun kesilir, demişlerdir. İbn Ömer ile Urve b. ez-Zübeyr de bu görüştedir. Nitekim şu iki hadis-i şerif, bunu açıkça ifâde etmektedir: "Abdullah b. Ömer, aile fertlerinden her isteyene akîka'dan verirdi. O, kız ve erkek hepsi için ayrı ayrı birer koyun keserdi."[212] "Urve b. ez-Zübeyr, âkîka olarak kız ve erkek çocuklar için ayrı ayrı birer koyun keserdi."[213] hadis-i şerifte Rasûl-i Ekrem Efendimizin de Hz. Hasan ve Hüseyin (r.a.) için akîka kurbanı olarak birer koyun kestiği ifade edilmektedir. Erkek çocuk için akîka kurbanı olarak iki koyun kesileceğini ifade eden cumhuru ulemaya göre "Hz. Peygamber'in Hz. Hasan ile Hüseyin için akîka kurbanı olarak birer koyun kestiğini ifade eden 2841 numaralı hadis-i şerif muzdaribdir; çünkü Nesâi'nin rivayetinde Hz. Peygamber'in Hazret-i Hasan ve Hüseyin (r.a.) için ikişer koç kurban ettiği ifade edilmektedir.[214] Gerçi Nesâî'nin bu rivâyetindeki "iki koç" kelimesinin te'kid için tekrarlanmış olabileceği binaenaleyh, Hazret-i Hasan'la Hüseyin için kesilen akîka kurbanlarının dört koç değil de iki koçtan ibaret olduğu düşünülebilirse, de bu iki hadisin birini diğerine tercih etmek veya aralarını telif etmek mümkün olmadığından, bu hadisler muzdaribdir ve delil olma niteliğinden uzaktır. Eğer, gerçekten 2841 numaralı hadisin sübûtu kabul edilecek olursa o zaman, bir koyun kesmekle yetinmenin câizliğine iki koyun kesileceğini ifade eden sahih hadislerin çokluğuna bakarak da iki koyun kesmenin müstehap-lığına hükmetmek gerekir." Alimler, akîka kurbanının hangi hayvanlardan olabileceği konusunda da ihtilâfa düşmüşlerdir, Şafiî âlimlerinden bazıları ile İbn Hazm, mevzumuzü teşkil eden hadis-i şerifin zahirine sarılarak, akîka kurbanının sâdece davar cinsinden olan keçi ve koyundan kesilebileceğini sığır ve deve cinsinden akîka olamayacağını söylemişlerdir. Hanefî âlimlerine göre, kurban bayramında kurban edilmeye elverişli olan her koyun, akîka kurbanı olabilir.

Mâlikîlerle Şâfiîlere ve âlimlerin cumhuruna göre; kurban bayramında kurban edilmeye elverişli olan davar, sığır ve deve cinsinden her hayvan akîka kurbanı olarak kesilebilir. Delilleri ise Hz. Enes'in rivayet ettiği "Kimin bir çocuğu dünyaya gelirse onun için akika kurbanı olarak koyun, sığır ve deve cinsinden bir hayvan kessin."[215] mealindeki hadis-i şeriftir. Ancak bu hadisin senedinde Mus'ide b. el-Yesa' isminde yalancı bir râvî bulunduğundan bu hadis delil olamaz. Ahmed b. Hanbel (r.a.)ya göre; akîka kurbanı koyundan kesilebildiği gibi sığır ve deve cinsinden de kesilebilir. Bu hayvanların akîka kurbanı olarak kesilmesinin caiz olabilmesi için ortaklaşa değil sadece bir çocuk için kesilmiş olmaları şarttır.[216]

2835. ...Ümmû Kürz'den rivayet olunmuştur ki:

Ben Rasûlullah (s.a.)'ı;

"Kuşları yuvalarında (kendi hallerine) bırakınız." derken işittim ve (bir de);

"Erkek çocuk için iki, kız çocuk için de bir koyun" (kesiniz, kesilen koyunların) erkek veya dişi olmalarının sizce bir sakıncası yoktur." derken işittim.[217]

Açıklama

Konumuzla alakali bu hadis-i şerifte, iki husus üzerinde durulmaktadır.

1. Kuştan, yuvalarından uçurtarak onların sağa veya sola doğru uçmalarından manalar çıkarılması, yasaklanmakta ve onların lüzumsuz yere rahatsız edilmemeleri istenmektedir.

Bilindiği gibi, câhiliyye döneminde Araplar bir iş yapmak istedikleri zaman kuşları yuvalarından uçururlar, eğer kuş sağ tarafa doğru uçarsa o işe başlarlar, sol tarafa doğru uçarsa bu işten vazgeçerlerdi. Rasûl-i Zîşan Efendimiz, "Kuşları yuvalarından (kendi hallerine) bırakınız." buyurmaları bu kabil adeti yıkmıştır.

2. Yeni doğan bir oğlan çocuğu için akika kurbanı olarak iki koyun, kız çocuğu için de bir koyun kesileceği bildirilmektedir. Mezhep İmamlarının bu mevzudaki görüşlerini 2839 nolu hadis-i şerifin şerhinde açıklayacağız.

Her ne kadar Ahmed b. Hanbel (r.a.) râvî Süfyan'ın bu hadisi rivayet ederken yanlışlık yaptığını, aslında Ubeydullah'ın bu hadîsi babasından

değil Siba'dan rivayet ettiğini söylemişse de, Nesâî'nin rivayeti de bu hadisi doğruluyor, Hâkim bu hadisin senedinin sahîh olduğunu söylemiş ve Zehebî de *et-Telhîs* isimli eserinde Hakim'in bu görüşünü tasdik etmiştir.[218]

2836. ...Ümmü Kürz'den rivayet olunmuştur ki: Rasûlullah (s.a.): "Erkek çocuk için (akîka kurbanı olarak, yaşça) biribirine eşit olan iki koyun, kız çocuğu için de bir koyun (kesilir)" buyurdu. Ebû Dâvûd der ki: İşte (sahih olan) hadis budur. (Bir önceki) Süfyan hadisi ise hatalıdır.[219]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, bir numara önce yine geçmişti; ancak bir numara önceki rivayetin senedinde Ubeydullah b. Ebî Ye-zîd ile Siba b. Sabit arasında Ebû Ubeydullah'ın babası, Ebû Yezîd vardı ibaresi yoktur.

Bu sebeple Musannif Ebû Dâvûd, bu iki hadis arasında bir mukayese yapmak lüzumunu hissetmiş ve yaptığı bu mukayese neticesinde mevzûumuzu teşkil eden hadisin senedinin doğru olduğu, bir önceki hadisin- senedininse hatalı olduğu hükmüne varmış ve metnin sonuna ilave ettiği talikte bu hükmü açıklamıştır.

Hadisin ihtiva ettiği meseleler ve fıkıh ulemasının bu hadisle ilgili görüşlerini 2839 numaralı hadisin şerhinde açıklayacağız. İnşallah.[220]

2837. ...Semüre'den demiştir ki: Rasûlullah (s.a.):

"Her çocuk (doğumunun) yedinci gününde kendisi için, kesilecek olan akîka kurbanı karşılığında (konmuş) bir rehine (gibi)dir. (Bu kurban kesildikten sonra çocuğun) başı traş edilir ve (kurbanın kanıyla) boyanır." buyurmuştur.

Katâde'ye (akika kurbanının kanı ile) çocuğun başını kana boyamanın nasıl yapıldığı sorulduğu zaman (şöyle) derdi: "Akîkayı kestiğin zaman ondan bir tüy alırsın, o tüyü (hayvanın boğazındaki kesilmiş ve kanamakta olan) can damarının karşısına tutarsın. Sonra (Kana boyanmış olan bu tüyü) çocuğun bıngıldağının üzerine koyarsın; nihayet (o tüyden) çocuğun başında iplik gibi (kanlar) ak(maya başl)ar. Daha sonra çocuğun başı yıkanır ve traş edilir. Ebû Dâvud der ki: (Metinde geçen) şu (çocuğun başı kurbanın kanıyla) boyanır (sözü) Hem-mam'dan (gelen) hata(lı bir

rivâyet)tir. Bu söz(ün rivayetinde) Hem-mam'a ters düşüldü. Bu (çelişki) Hemmam'dan gelen bir hatadan (doğ-makta)dır. (Bu sözü) Hemmam "yüdernmâ = kana boyanır" diye rivayet ederken (Hemmam'ın dışındaki râvîler) "yüsemmâ =isimlendirilir" diye rivayet etmişlerdir. (Hemmam'in) bu (rivayeti) alınamaz.[221]

Açıklama

Metinde geçen, "Her çocuk akîka kurbanı karşılığında rehinedir." cümlesine çeşitli manalar verilmiştir. Bazılarına göre; bu cümle "Çocuk için mutlaka bir akîka kurbanı kesmek gerekir. Akîka kurbanı terk edilemez," anlamına gelmektedir. Binaenaleyh bu cümlede yeni doğan çocuk için kesilecek kurban alacaklının elinde bulunan bir rehineye benzetilmiştir. Alacaklının elinden alınmadıkça, rehineden faydalanmanın mümkün olmadığı gibi akîka kurbanı kesilmedikçe de Allah'ın nimeti olan bu çocuktan hayırlı neticeler almak ve çocuk nimetinin şükrünü eda etmek mümkün olmaz. Bu nimetin şükrünü eda etmek için, mutlaka akîka kurbanı kesmek gerekir. Akîkamn vacip olduğunu söyleyenler cümleye bu manayı vermişlerdir.

Hattâbi'nin de ifâde ettiği gibi, bu vzüda söylenenlerin en güzeli Ahmed b. Hanbel (r.a.)'mn şu sözüdür: "A .ikanın rehine olması çocuğun öbür dünyada şefaatçi olmasıyla ilgilidir. Binâenaleyh çocuğu doğan bir kişi akika kurbanı kesmeden ölecek olursa, o çocuk âhirette ebeveynine şefaatçi olamaz; ancak çocuk akîka kurbanından sonra ölmüşse o zaman ebeveynine şefaatçi olur. Bazılarına göre; akîka, çocuğu şeytanın tasallutundan kurtarır. Hafız İbn Hacer'in açıklamasına göre; Atâ el-Horasânî de cümleye bu manâyı vermiştir.

Musannif EbûDâvûd, Hemmâm'ın bu hadiste geçen "yüdemmâ = kana boyanır." kelimesini rivayet ederken yanıldığını bu kelimenin aslının "yüsemmâ = isim verilir" olduğunu, nitekim Hemmâm'ın dışındaki râvîlerin bu kelimeyi "Yüsemmâ" şeklinde rivayet ettiklerini söylemektedir.

Gerçekten Hemmâm bu rivayetinde yanılmıştır. Gerçek olan diğer ravilerin rivayetidir. Katâde'nin yapmış olduğu açıklama ise İslâmî uygulama ile değil, câhiliyye dönemindeki Arapların uygulamasıyla ilgilidir.[222]

Bazı Hükümler

1. Çocuğun doğumunun yedinci günü, akîka kur-banı kesmek sünnettir. Ancak bu kurbanın çocuğun doğumundan ne kadar zaman sonra kesildiğine dair farklı görüşler vardır. Hanefi âlimleriyle İmâm Şafiî ve İmam Malik'e göre; çocuğun vücûdunun tümü annesinin rahminden çıkıp dünyaya geldiği andan itibaren akîka kurbanı kesmenin vakti girmiş olur. Malikilere göre; akika kurbanı kesme vakti, çocuğun doğumunun ikinci günü girer. Ancak çocuk fecrin doğmasından önce dünyaya gelmişse fecrden önceki gün de hesaba katılır.

Hanbeli âlimlerinden Ibn Kudemâ, El-Muğnî isimli eserinde şöyle diyor: "Sünnet olan akika kurbanını doğumun yedinci gününde kesmektir. Fakat, çocuk (yedinci günden önce veya yedinci günde) ölecek olursa bu kurban, doğumun on dördüncü gününde kesilir. Eğer çocuk bu süre zarfında ölecek olursa o zaman doğumun yirmi birinci gününde kesilir. Nitekim Hz. Aişe (r.a.) ile İshak da bu görüştedirler. Esasen biz akikanın meşru olduğunu kabul eden âlimler arasında akika kurbanını doğumun yedinci gününde kesmenin müstehap olduğunda herhangi bir ihtilaf bilmiyoruz. Yani bu mevzuda ihtilaf yoktur. Fakat çocuğun ölmesi halinde bu kurbanın doğumun on dördüncü yahut da yirmi birinci günü kesilmesi meselesine gelince, bu meselede delil Hz. Aişe'nin sözüdür.[223] Bu gibi bir meselelerde Hz. Aişe'nin kendiliğinden bir söz söylemesi mümkün olmadığına göre; Hz. Aişe'nin bu sözü bizzat Hz. Peygamber'den duyduğu bir hadise veya O'ndan gördüğü bir uygulamaya istinaden söylemiş olduğunu kabul etmek icab eder.Yine Malikiler'e göre; akikanın, sözü geçen günlerden önce kesilmesi de caizdir.Şurasını da ilave edelim ki, Malİkiler'in delilini teşkil eden Hz. Aişe hadisinin senedinde çok yanılmakla meşhur olan İbrahim b. Müslim el-Mekkî bulunduğu için bu hadis zayıftır.[224] Ancak şurası bir gerçektir ki gerek çocuğun sıhhati yönünden ve gerekse ailesinin zamanının müsaitliği cihetinden akika için en uygun zaman çocuğun doğumunun yedinci günüdür. Bu kurbanı kesme görevinin kime düştüğü konusunda âlimler arasında ihtilaflıdır.

Hanefi ulemasıyla İmam Şafiî ve Ahmed'e göre; kurbanı kesme görevi çocuğun rızkını temin etmekle görevli olan kişiye düşer.

Malikilere göre, bu kurbanı kesmek için herhangi bir şahıs belirlenmiş değildir. Herhangi bir şahıs kesebilir. Hz Aişe'den rivayet edildiğine göre; Rasûlü Ekrem Efendimiz, Hz. Hasan ve Hüseyin için birer kurban kesmiş ve keserken "-Bismillâhi vellâhü ekber Allâhümme leke ve ileyke akîkatü fülânin = Allah'ın ismiyle, Allah en büyüktür. Ey AI la hım falancanın aki-kası ancak senin içindir ve sanadır." diye dua edilmesini emretmiştir.[225]

2. Yeni doğan bir çocuğun başındaki ana tülerini, doğumunun yedinci gününde traş etmek müstehaptır. Bu meselede âlimlerin hepsi ittifak etmişlerdir. Çünkü bu saçlar ana rahmindeki kana bulanmışlardır. Bu sebeple Rasul-i Zîşan Efendimiz:

"Çocuğun başındaki saçları kesiniz."[226] buyurmuştur.

3. Çocuğun başını akîka kurbanının kanıyla boyamak meşrudur. Hasan-ı Basrî (r.a.) mevzûuhıuzu teşkil eden bu hadisin zahirine sarılarak, çocuğun başını akîkanın kanıyla boyamanın meşru olduğunu söylemiştir. Katâde ile İbn Hazm da bu görüştedirler. İbn Hazm, İbn Ömer'le Atâ'nın da bu görüşte olduklarını söylemiştir.

Hanefî alimleriyle İmâm Mâlik, Şafiî, Ahmed, İshak ve Cumhur ulemâ ise, bunun cahiliyye adeti olduğunu ve İslâmiyetin bu adeti iptal ettiğini söylemişlerdir.[227]

2838. ... Semura b. Cündüb'den rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a.) (şöyle) buyurmuştur:

"Her çocuk (doğumunun) yedinci gününde kendisi için kesilecek akîka kurbanı karşılığında (konulmuş) bir rehine (gibi)dir ve (akika kurbanı) kesildikten sonra (çocuğun başı) traş edilir ve (kendisine) isim verilir."

Ebû Dâvûd der ki: (Metinde geçen) "yüsemmâ = isim verilir" (rivayeti) çok sağlamdır. Nitekim (bu kelimeyi) Sellam b. Ebi Muti, Katâde'den îyâs £. Dağfel ile Eş'âs de el-Hasan(-i Basrî) 'den aynı şekilde (yüsemmâ diye) rivayet etti(ler.)[228]

Açıklama

Musannif Ebû Davud'un, hadisin sonuna ilâve ettiği acık-lamasında geçen esahh kelimesi, aslında ism-i tafdiyl olmakla beraber, burada ism-i tafdiyl anlamında değil mübalağa manasında kullanılmıştır. Musannifin bu

kelimeyi ism-i tafdiyl manasında kullandığı kabul edilirse, o zaman metinde geçen yüsemmâ rivayetinin bir önceki hadiste geçen yüdemma rivayetinden daha sağlam olduğu manası çıkar ki bu, Musannifin iki rivayeti mukayese ettiği ve bunlardan bir önceki rivayeti sahih, mevzuumuzu teşkil eden hadisteki rivayeti ise daha sahih bulduğu anlamına gelir. Oysa musannif bir önceki hadisin ta'likinde, orada geçen yüdemma rivayetinin Hemmam'a ait bir hata olduğunu, bunda asla doğruluk payı bulunmadığını, doğru olan rivayetin yüsemma şeklindeki rivayet olduğunu açıkça ifade etmişti. İşte biz bu gerçeği göz önünde bulundurarak ta'likte geçen "esahh" kelimesini "daha sahih" şeklinde değil de "çok sağlam" şeklinde tercüme ettik.

Yine Musannifin açıkladığına göre; bu kelimeyi Sellam b. Ebî Mutî ile Iyas b. Dağfel ve Eş'as de "yüsemmâ" şeklinde rivayet etmişlerdir.[229]

Bazı Hükümler

1. Yeni doğan bir çocuğun, doğumunun yedinci gü-nünde bir akıka kurbanı kesilmesi, aynı gun çocuğun saçlarının traş edilmesi ve çocuğa isim vermenin de yine doğumunun yedinci gününe kadar tehir edilmesi, Rasul-u Zişan Efendimiz tarafından teşvik edilmiştir.

2. Ancak fakirlik gibi meşru bir sebepten dolayı akika kurbanı kesmeye gücü yetmeyen kimseler, çocuğa doğum gününün sabahından itibaren isim verebilirler. Nitekim Buhari, Sâhihî'nin 71 nolu akika bölümünün birinci bâbındaki hadislerden bu hükmü çıkarmış ve sözü geçen baba "yeni doğan bir çocuğa o günün sabahında isim verilmesi" adını vermiştir.

Hafız İbn Hacer'in sözü geçen babın şerhinde açıkladığı gibi, Rasûl-ü Ekrem Efendimiz, sevgili oğlu Hz. İbrahim'e akika kurbanı kesemediği gibi İbrahim b. Ebî Musa ve Abdullah b. Ebî Talha için de akika kurbanı kesilmemiş ve dolayısıyla bunların isimleri doğumlarının yedinci gününe kadar tehir edilmemiştir.

Bu mevzuda Buhâri'nin rivayet ettiği bir hadisi şerif, şu mealdedir: "Benim bir çocuğum dünyaya gelmişti. Onu hemen alıp Peygamber'e getirdim. Bunun üzerine Hz. Peygamber önce çocuğa İbrahim ismini verdi. Sonra da damağına hurma sürüp ona bereketle dua etti ve bana geri verdi." [230]

Hafız İbn Hacer'in de açıkladığı gibi, bu hadis çocuğa isim koymakla acele etmenin lüzumunu ve eğer akika kurbanını kesmeyecekse isim koymak için yedinci günü beklemek gerekmediğini ifade eder.

Çocuğa isim vermek için doğumunun yedinci gününü beklemeye lüzum olmadığını ifade eden hadislerden biri şu mealdedir: Peygamber (s.a.) şöyle buyurdu: "Bu akşam benim bir oğlum dünyaya geldi. Ona babamın adını koydum; İbrahim."[231]

Fâide: a. Doğumunun yedinci gününde çocuğun saçlarını traş edip ağırlığınca gümüş dağıtmak da sünnettir. Nitekim "Rasûrüllah (s.a.)'ın kızı Fa-tıma, Hasan ile Hüseyin'in Zeyneb ve Ümmü Gülsüm'ün saçlarını tartarak onların ağırlığınca gümüş tasadduk etti."[232] mealindeki hadis-i şerif bunu açıkça ifade etmektedir. Bu mevzuda Tirmizî'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerif de şu mealdedir:

"- Rasûlullah (s.a.v.) Hasan(ın doğumu) için bir koyun kurban etti ve;

"Ey Fatıma Hasan'ın saçını traş et ve ağırlığınca gümüş tasadduk et." buyurdu. Bunun üzerine Fatıma (kesilen)* saçı tarttı. Saçın ağırlığı bir dirhemdi veya bir dirhemden biraz eksikti."[233]

Bu mevzuda Hafız îbn Hacer şöyle diyor: "Çocuğun saçlarının kesildikten sonra onların ağırlığınca dağıtılması gereken şeyin gümüş olduğunda bütün rivayetler ittifak ettiği halde Râfiî b. Abbas'dan rivayet edilen "Çocuk hakkında doğumunun yedinci gününde yapılacak yedi sünnet vardır.

"**1.** İsim vermek

2. Sünnet ettirmek,

3. Başını ve şâir kısımlarını temizlemek, .

4. Kulağını delmek,

5. Akika kurbanı kesmek,

6. Başını bu kurbanın kanıyla boyamak,

7. Ana tüylerinin ağırlığınca altın dağıtmak."[234]

mealindeki hadise dayanarak" Çocuğun saçlarının ağırlığı miktarınca altın tasadduk etmenin müstehak olduğunu" söylemiştir. Oysa bu hadisin senedinde zayıf bir ravi olan Revâa b. el-Cerrah vardır.

b. Çocuğa Abdullah, Abdurrahman gibi güzel isimler verilmek halkın dilinde bozulup çirkin bir hal alacak isimlerden kaçınmaktır. Çünk insanlar ahirette bu dünyadaki isimleriyle çağırılacaklardır. Rasûl-ü Ekrem

Efendimiz, bu dünyada devamlı olarak güzel isimleri iyiye yorduğuna ve çirkin isimlerden hoşlanmayıp onları değiştirdiğine göre, ahirette de insanların güzel isimlerinin amellerinin iyi sonuç vermesine sebep olması mümkündür. Esasen bazı kimseler, isimle müsemma arasında fevkalade bir ilgi bulunduğunu keşfetmişlerdir. Meselâ İyâs b. Muâviye (r.a.) bir insanı görünce onun isminin ne olduğunu derhal keşfederdi. İşte isimle müsemma arasında bu ilişkiden dolayıdır ki; Rasulü Zişan Efendimize, Ahmed, Muhammed, Mahmud

gibi onun fevkalade övülmeye lâyık bir kimse olduğunu ifade eden isimler nasib olurken el-Hakem b. Hişam'a Ebû Cehil, Abdüluzzâ'ya da Ebû Le-heb künyesi nasib olmuştur.[235]

c. Çocuk doğar doğmaz sağ kulağına ezan, sol kulağına da kamet okunmalıdır. Bu onu cin tasallutundan kurtarır. Nitekim bu mevzuda gelen bir hadis-i şerif şu mealdedir:

Ebû Râfi' (r.a.)'den rivayet edilmiştir ki: "Ali'nin oğlu Hasan, Fatıma (r.anha)dan doğduğu zaman Rasûlüllah (s.a.)'in onun kulağına namaz ezanı gibi ezan okuduğunu gördüm."[236]

2839. ...Selmân b. Amr'ed-Dabbiyyi'den demiştir ki:

Rasûlüllah (s.a.) (şöyle) buyurdu:

(Yeni doğan her) bebekle beraber bir akîka bulunur. Öyleyse her yeni doğan çocuk için bir akîka kurbanı kanı akıtınız ve kendisinden ezayı kaldırın."[237]

Açıklama

Metinde geçen gulam kelimesinin asıl mânâsı erkek çocuk-. tur. Fakat âlimlerin çoğu bunu erkek ve kız çocuğuna şümullü şekilde yorumladıkları için, biz bunu bebek diye terceme ettik. Hasan-ı Basrî ile Katâde bunu erkek çocuğu manasına yorumlayarak, kız çocuğu için akîka isimli kurban kesilmez, demişlerdir. Ama âlimler, bunu genel manaya yorumlayarak ve diğer hadisleri delil göstererek kız çocuğu için de akika kesilir, demiştir.

Hadisin: "Bebekle beraber bir akika bulunur.” cümlesinde geçen akika kelimesiyle neyin kasdedildiği hususunda iki ihtimal vardır:

Birinci ve zahir olan ihtimale göre, bu kelime ile bebeğin saçı kasdedilmiştir. Hadisin son cümlesinde bulunan Ezâ da saç manasına yorumlanrmştır. Hadisten kasdedilen mana şöyledir: Bebek doğarken başında saç bulunur. Siz onun adına bir akika kurbanı kesiniz ve çocuğun saçını traş ediniz.

Hasan-ı Basrî, Esmaî ve Muhammed b. Şirin Ezâ kelimesini bebeğin başındaki saç manasına yorumlamışlardır.

İkinci ihtimale göre; hadiste bulunan akika kelimesiyle, akika denilen kurban kasdedilmiştir. Akika denilen kurbanın bebekle beraber olmasının manası, bebeğin kurban kesmeye sebeb ve vesile olmasıdır.

Hadiste geçen Eza kelimesinin bebeğin saçına inhisar ettirilmeyip genel manaya yorumlanması ihtimali de vardır. Bu takdirde kasdedilen mana, bebeğin saçını tıraş etmek sünnet ettirmek ve ana rahminde kendisine bulaşmış, bulaşıktan temizlemektir.[238]

Bazı Hükümler

1. Hadisin zahirine göre, erkek çocuk için akika kurbanı kesilir, kız çocuğu için kesilmez. Hasan-ı Barsı ile Katâde bu hadisin zahirine sarılmışlarsa da alimlerin büyük çoğunluğu diğer hadisleri delil göstererek kız çocuğu için de akika kurbanını kesmenin meşruluğuna hükmederek bu hadisteki 'gulam' kelimesini bebek diye yorumlamışlardır.[239]

2. Hadisteki akika kurbanının kesilmesi emredildiği için Hasan-ı Basrî ile Zahiriye Mezhebi mensupları, akika kesmenin vacipliğine hükmetmişlerdir. İmâm Mâlik ile İmâm Ahmed, İshak ve Ebû Sevr'e göre ise bu hadisteki emir nedb içindir. Dolayısıyla akika kurbanı kesmek vacip değil sünnettir.

Bezl'ül-Mechûd yazarı, Hanefî âlimlerinin bu mevzûdaki görüşlerini şövle özetliyor: "el-Bedâyi yazarı el-Kasânî Hz. Âişe'nin "Ramazan orucunun kendinden önceki oruçları, guslün kendinden önceki gusülieri neshettiği gibi, ud-hiye kurbanı da kendinden önceki kurbanları neshetmiştir."[240] sözüne dayanarak akika kurbanının neshedildiğini söylemiş, sünnetliğini reddetmiş ve akika kurbanı kesmenin mekruh oludğunu ifade etmiştir.

Fetâvâ-yı Hindiyye yazarı da akika kurbanı kesmenin caiz olduğunu söylemekle beraber, sünnet ve vacip olamayacağını kesin bir dille ifâde etmiştir. İmâm Muhammed de el-Muvatta isimli eserinde akika kurbanımnn nesh edildiğini vurgularken, Hanefî âlimlerinin müteahhirîninden olan İbn Âbi-dîn, akika kurbanı kesmenin müstehap olduğunu ifade etmiştir. el-Becîrem ise onun bizim hakkımızda sünnet Hz. Peygamber hakkında ise vacib olduğunu savunmuştur..." Gerçek olan şu ki Hz. Ebû Hanîfe*ye.göre ve dolayısıyla hanefî mezhebine göre Akika kurbanı kesmek müstehabdır. [241]

Hanefî âlimlerinden akika kurbanı kesmenin meşruluğunu reddedenlerin delili ise, Amr b. Şuayb'den rivayet edilen "Rasûlullah (s.a.v.) efendimizden akika hakkında soruldu da; akîkaları sevmem buyurdu." mealindeki hadis-i şeriftir.

Akika'nm sünnet ve müstehap olduğunu kabul edenlere göre, bu hadis-i şerif delil alınacak kuvvette değildir. Aynı zamanda aki-kanın meşruiyetini inkara delil seçilmesi doğru olmaz. Amr b. Şu-ayb'in babasından rivayet ettiği hadiste, "Rasûlullah (s.a) Efendimizin 'Akîkayı sevmem ve benimsemem. buyurmasına gelince, hadisin siyakı, vürûd sebepleri akîkanın sünnet ve müstehap olduğuna delâlet etmektedir. Çünkü hadisin lafzı şöyledir: "Rasûlullah (s.a.) Efendimizden akîkadan soruldu, o da "akikaları sevmem" diye cevap verdi." Bununla akika isminden hoşlanmadığım, zebîhaya akîka denilmesinin hoş bir tabir olmayacağını bildirmek ister gibi bir arzusu bulunduğunu ifade etmiştir.[242] Çünkü 2842 nolu hadis-i şerifte de açıklanacağı gibi bu kelime anne ve babaya isyan manasına gelen 'Ukuk’ kökünden türetilmiştir.

Yukarıdaki rivayet ve görüşleri özetleyecek olursak; çocuk için akika kesmek müstehaptır. Müctehid İmamların cumhuru ve fakihlerin ekseriyeti bunu böyle kabul etmiştir. Babaya gereken, çocuğu dünyaya gelince, malî imkanı elverirse, Rasûlullah (s.a.) Efendimizin bu sünnetini yaşatmaktır, tâ ki Allah (c.c.) yanında ecre nail olup faziletten nasibini almış olsun. Aynı zamanda bununla, ülfet, muhabbet ve sosyal irtibatı yakınları, komşuları ve dostları arasında artırsın. Çünkü akika vesilesiyle dostlar, yakınlar hem çocuğun doğmasına sevinecekler hem de bir arada kaynaşıp sıcak bir hava meydana getirecekler; yani birbirlerine daha sıcak ve samimi duygu

hissedecekler ve böylece sosyal yardımlaşma ve dayanışmayı paylaşmış olacaklar..."[243]

2840. ...Hasan(-ı Basrî)nin (şöyle) dedi(ği rivayet olunmuştur. Bir önceki hadiste geçen) "Ezayı kaldırmak" (sözünden maksat yeni doğan çocuğun) “başı(nı) traş etmektir."[244]

Açıklama

Bir önceki hadis-i şerifte geçen ezayı kaldırmak tabirine Hasan-ı Basrî (r.a.) yeni doğan çocuğun başındaki ana tüylerini traş etmek manası vermiştir.

İbn Sîrin (r.a.) de "şayet ezâ'nın kaldırılmasından maksat çocuğun saçının traşı değilse başka ne olabilir?" diyerek bu konuda Hasan-ı Basrî'nin görüşüne katılmıştır; el-Esmâ'î ise; söz konusu tabirden çocuğun saçlarını traş etmenin kasdedilmiş olduğunu kesin bir dille ifade etmiştir.

Her ne kadar sözü geçen alimler "ezayı kaldırmak" tabirine bu manayı vermişlerse de 2838 numaralı hadisin şerhinde mealini sunduğumuz İbn Ab-bas'dan rivayet edilen hadis-i şerif nazar-ı dikkate alınırsa, bu ta'biri sadece çocuğun baş traşına hasretmenin doğru olmayacağı onun, çocuğun altının temizliğinden çocuk bakımıyla ilgili diğer temizliklere kadar varan geniş kapsamlı bir mana ifade ettiği anlaşılır.[245]

2841. ...İbn Abbas'dan rivayet olunduğuna göre;

Rasûlullah (s.a.) Hz. Hasan ile Hüseyin için akîka kurbanı olarak birer koç kurban kesmiştir.[246]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, erkek çocuk için iki akika kurbanı kes mek, bir akika kurbanı kesmekten daha faziletli olmakla

beraber, aslında kız çocuğu gibi erkek çocuğu için de bir akika kurbanı kesilir diyen İmam Malik'le Hanefî ulemasının delilidir.

Ancak 2834 nolu hadis-i şerifin şerhinde etraflıca açıkladığımız gibi, 2834, 2835, 2836 nolu hadis-i şerifleri delil getirerek erkek çocuğu için iki,

kız çocuğu için de bir akika kurbanı kesilir diyen cumhur ulemaya göre; konumuzla alakalı bu hadis-i şerif, muzdaribdir; çünkü bu hadis Nesâî'nin Süneni'nde "Rasûlullah (s.a.) Hasan ve Hüseyin (r.a.) için ikişer koç kesti." anlamına gelen lafızlarla rivayet olunmuştur.

Hulâsa, cumhuru ulemaya göre; Allah c.c. erkek çocuğa verdiği kuvvet, bedeni güç ve evin yükünü taşıma, sorumluluğunu yüklenme ve aile içinde sağladığı otorite gibi özelliklerinden dolayı erkek çocuğu için iki, kız çocuğu içinse bir akika kurbanı kesmek meşru kılınmıştır. Binaenaleyh Allah c.c. kime maddi imkan vermişse erkek çocuğu için iki, kız çocuğu için de bir koyunu akika olarak kesmelidir. Çünkü bu hususta Rasûl-i Ekrem (s.a.) Efendimizin de tavsiyeleri böyledir. Kimin maddi durumu vasat bir ölçüdeyse veya bundan daha aşağı bir seviyede bulunuyorsa, o takdirde erkek ve kız çocuklarından her biri için bir koyun kâfî gelir. Kişi akika konusunu bu şekilde yerine getirirse, ecirden nasibini alır, sünneti gerçekleştirmiş olur.[247]

2842. ... (Amr b. Şuayb b. Muhammed b. Abdullah b. Amr b. As'-ın) dedesinden demiştir ki:

Peygamber (s.a.) akika'dan soruldu da:

"Allah (bu kelimenin manası olan) anne ve babaya isyanı sevmez." dedi. (Hz. Peygamber duymuş olduğu) bu isimden hoşlanmamış gibiydi ve (sözlerine devamla);

"Kimin bir çocuğu doğar da o çocuk için bir kurban kesmek isterse oğlan çocuğu için aynı yaşta iki koyun, kız çocuğu için de bir koyun kessin.” buyurdu. Bir de fera' (kurbanın)dan soruldu (bu soruyu da)

"Fera’ haktır, (fakat fera' kurbanı olarak kesmek istediğiniz deve yavrusunu) kuvvetli ve etli genç bir deve oluncaya kadar, yani iki ya da üç yaşına girinceye kadar, bekletmeniz ve ondan sonra ona (döllenmeye muhtaç) bir dişi deve getirmen(iz) yahut da Allah yolunda ona yük vurman(ız) onu (şimdi) kesip de zayıflıktan etinin yününe yapışıp kalmasından ve (annesinin sütüyle doldurmakta olduğunuz) kabım(zı artık ona bir daha süt sağamayacağınız İçin) ters çevirip yere kapatı-vermen(iz)den, (yavrusuz, kalan) deveni(zi) de şaşkın bırakman(ız)dan daha hayırlıdır.[248]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, akîkanın vacip olmayıp müstehab olduğunu söyleyen cumhur ulemânın delilidir. Sözü geçen ulemaya göre eğer, akika vacio olsaydı, onun vücûbiyeti her halde dinde açıkça bilinirdi. Aynı zamanda böyle bir hüküm rhevcud olsaydı,Rasûlullah (s.a.) delile dayanak olacak ölçü ve anlamda genel bir açıklama yapar, yeterli bir beyanda bulunurdu da artık özür diye bir şey kalmazdı.

Oysa Rasûlullah (s.a.)

"Kimin bir çocuğu doğar da o da ondan yana bir nüsük (akika kurbanı kesmek) arzusunda olursa o takdirde onu yerine getirsin." buyurarak akika konusunu, onu yerine getirecek kişinin arzu ve hevesine bırakmıştır.[249]

Bazı Hükümler

1. Çocuğu dünyaya gelen bir kimsenin şükür makammda kesmiş olduğu kurbana akika kurbanı demek mekruhtur. Her ne kadar Rasûlü-ü Ekrem 2837, 2838, ve 2839 no.h hadisi şeriflerde bu kurbandan akika kurbanı diye bahsetmişse de Rasûl-ü Zîşan Efendimiz söz konusu kurban hakkında bu tabiri kullanmış olması, bu tabiri kullanmanın kerahetini ortadan kaldırmaz. Çünkü Rasûl-i Zişan Efendimiz, mevzuu halka anlatabilmek için onların bildiği tabirleri kullanmak mecburiyetinde kaldığı için akika tabirini kullanmıştır. Eğer bu ta'biri kullanmasaydı bu mevzuu halka anlatamayacaktı. Halkın bildiği tabiri kullanarak mevzuu onlara anlattıktan sonradır ki bu tabiri tenkide sıra gelmiş ve akika tabirinin anaya ve babaya isyan etmek demek olan ukuk kelimesiyle aynı kökten geldiği için Allah'ın bu ismi sevmediğini bildirmiş ve bu tabir yerine niisk tabirini kullanmanın daha doğru olacağına dikkatleri çekmiştir.

2. Çocuğu doğan bir kimsenin şükür için bir kurban kesmesi vacip değildir, müstehabdır.

3. el-Fera' kurbanı kesmek meşrudur. Ancak 'el-Fera' kurbanının iyice etlenmesi ve kuvvetlenmesi için iki ya da üç yaşına girinceye kadar ve üzerine bir yük yükleyip Allah yolunda bir işte kullanıncaya kadar kesilmeyip bekletilmesi müstehaptır. Nitekim 2830 numaralı hadisin şerhinde etraflıca açıklamıştık.[250]

2843. ...Abdullah b. Büreyde dedi ki: Ben (babam) Büreyde'yi (şöyle) derken işittim:

"Biz câhiliyye devrinde iken birimizin bir çocuğu.dünyaya geldiği vakit bir koyun keserdik ve kanını çocuğun başına sürerdik. Niha-f yet (yüce) Allah İslam'ı getirince (doğan çocuklar için) bir koyun kesmeye ve başını traş edip za'feranla kokulamaya başladık."[251]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, yeni doğan bir çocuğun başını kurbanın kanıyla boyamanın cahiliyyet âdetlerinden olduğu ve İs-

lâmiyet'in bu âdeti iptal ettiğini ifade etmektedir. Nitekim Buharî'nin, Rasûl-ü Zîşân Efendimiz'in:

"Çocuğun başına kurbanın kanı yerine "halûk" denilen güzel kokuyu sürünüz."[252] buyurduğuna dair Hz. Âişe'den rivayet ettiği hadis-i şerif de bu gerçeği teyid etmektedir..

Yine mevzuumuzu teşkil eden bu hadis-i şerif, yeni dünyaya gelen bir çocuğun başına za'feran gibi güzel kokular sürmenin müstehap olduğuna da delalet etmektedir.[253]

AV BÖLÜMÜ

Av Bölümü[254]

Av Eti yenen veya yenmeyen vahşi hayvanlar av hayvanlarıdır. Böyle bir hayvanı hareketsiz bırakarak elde etmeye avlama denir. Eti yenmeyen av hayvanları derisinden, yününden ve kıllarından faydalanmak için veya zararından korunmak için avlanırlar. İslâm'da gerek kara[255] ve gerekse deniz[256] avcılığı helaldir. Ancak sırf eğlence maksadıyla avlanmak caiz olmakla birlikte hoş görülmemiştir, mekruhtur.

Yalnız hac için ihramda bulunan kimse avlanamaz. Bir de Mekke hareminin içinde avlanmak herkese haramdır.

Av, ya eğitilmiş, köpek, doğan, atmaca, şahin gibi bir hayvan vasıtasıyla veya bir yara meydana getirecek silah ile yahut da tuzak, ağ kurmak v.s. şekillerde yapılır.

Avlanan hayvanlar neresinden yaralanıp öldürülürse öldürülsün boğazlanmış sayılır. Ancak canlı olarak ele geçerse usulüne göre boğazından kesilir.

Av etinin yenmesinin helal olabilmesi için gerekli şartlar:

1- Avcıda bulunması gereken şartlar:

a. Hayvan boğazlamaya ehil kimse (müslüman veya kitabî) olmak. Müslüman veya ehli kitap olmayan kişinin avladığı hayvanın eti yenmez.

b. Silah atma veya avı yakalayacak hayvanı salıverme işi bizzat avcı tarafından yapılmak.

c. Avcı, hayvanı gönderirken veya ateş ederken kendisine ava ehil olmayan birisinin ortak olmaması.

d. Kasten besmeleyi terketmemek.

e. Silahı attıktan veya hayvanı salıverdikten sonra baş.;a bir işle meşgul olmamak.

2. Avlanacak hayvanda bulunması gereken şartlar:

a. Haşarat cinsinden olmamak.

b. Balıktan başka deniz hayvanından olmamak.

c. Vahşi bir hayvan olmak.

d. Eti yenen hayvan olmak.

e. Av tesiri ile ölmüş olmak.

Vurulan av kaybolup da bir iki gün sonra bulunduğunda avın üzerinde yalnız av sahibinin yaralama eseri bulunursa eti yenilebilir.

Av vurulduktan sonra suya düşerse- boğulma ihtimalinden dolayı- helal olmaz.

3. Av hayvanında bulunması gereken şartlar:

a. Av için eğitilmiş olmak.

b. Salıverildiğinde doğruca ava gitmek.

c. Avlamayı eğitilmemiş başka hayvanlarla yapmamak.

d. Yakaladığı hayvanı yaralayarak öldürmüş olmak.

e. Avladığı hayvandan yememiş olmak.[257]

21-22. Av Ve Başka İşler İçin Köpek Taşımak

2844... Ebû Hüreyre'den (rivayet olunduğuna göre) Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Her kim çoban köpeği ile (eğitilmiş) av ve ekin köpeği dışında bir köpek taşırsa (o kimsenin) sevabından hergün bir kîrât eksilir."[258]

Açıklama

Hadis-i şerifte davar ya da sığır sürüsü gibi kırda otlatılan hayvanlarla ziraat ürünlerini bekletmek ve kendisiyle av avlamak gayeleri dışında bir köpek beslemenin, her gün bu köpeği besleyenin seVablarından bir kırat sevabın azalmasına sebeb olacağı ifade edilmektedir. Burada kırât'tan maksat mikdanm sadece Allah'ın bildiği bizce meçhul olan büyük bir ölçüdür. 3168 nolu hadis-i şerifte olduğu gibi burada da bu kelimeyle en az Uhud dağı büyüklüğünde bir miktarın kastedilmiş olması ihtimali yanında, bizce tamamen meçhul olan bir miktarın kastedilmiş olması ihtimali de vardir. Çünkü sözü geçen hadis faziletle ilgili mevzumuzu teşkil eden hadis ise ukubetle ilgilidir. Bilindiği gibi faziletle ukubet mukayese edilemez. Zira ukebetler sınırlıdır. Allah'ın fazlü ihsanı ise çok geniştir. Konumuzla alakalı hadis-i şerifte geçen kırat kelimesi bazı hadislerde "kıratan: iki kirat" şeklinde rivayet olunmuştur.[259]

Bu rivayetlerin farklı oluşu şöyle açıklanmıştır:

"Bu iki rivayet iki ayrı köpek türüne ait olabileceği gibi bu türlerden eziyeti daha az olanın her gün sahibinin bir kıratlık sevabını, eziyeti daha çok olanın da iki kıratlık sevabını eksilteceği düşünülebilir.

Âlimlerden bazılarına göre; eziyeti daha çok olan köpeği beslemekten dolayı hergün eksilecek olan iki kırattan biri gündüz amellerine diğeri de gece amellerine aittir. Bu iki kırattan birinin farzlara diğerinin de nafilelere ait olduğunu söyleyenler bulunduğu gibi, bir kıratın zararın en azını iki kıratın da en çoğunu ifade ettiğini söyleyenler de vardır.

Bazılarına göre; günde iki kıratlık sevabı azalanlar Medine-i Münevvere'de köpek besleyenler, bir kıratlık sevabı azalanlar da Medine-i Münevvere dışında köpek besleyenlerdir.

Ancak bu açıklamalar sahibinin eskiden kazanılmış sevabları bulunduğu kabul edilerek yapılmıştır. Bu izahlarda kazanılmış sevabı bulunmayan

kimselerin durumlarıyla ilgili bir açıklık yoktur. Esasen seyyie karşılığında hasenelerin eksilmesi görüşüne ehl-i sünnet mezhebinde yer olmadığından bu hadisi lüzumsuz yere köpek besleyenin sevabının eksileceği manasına değil de, lüzumsuz yere köpek beslemenin yasaklığı manasına hamletmek uygun olur. Hatta hadisteki; lüzumsuz yere köpek besleyenlerin sevablarından azalacak olan iki kıratlık sevabın gelecekte kazanacağı sevablarla ilgili olduğunu ve Cenab-ı Hakkın o kimselerin işleyecekleri hasenelerin sevabını verirken bir veya iki kıratını kısarak vereceğini kabul etmek daha doğru olur. Çünkü bu izahta seyyieler karşılığında hasenelerin ibtal edileceği gibi ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebine ters düşen bir unsur yoktur. Netice olarak çıkan mana şudur ki: Cenab-ı Hak misafirin ve dilencinin eve gelmesini kovan pis bir hayvanı lüzumsuz yere besleyen bir kimseyi amellerin karşılığı olarak vereceği kat kat sevabı bir ya da iki kırat vermek suretiyle cezalandırır.[260]

Bazılarına göre; lüzumsuz yere köpek besleyenlerin sevabından eksilecek olan miktarın rivayetlerin bir kısmında iki kırat olarak ifade edilirken bir kısmında bir kırat olarak ifade edilmesi, ravüerin bir kısmının Resulü Ekrem Efendimizden bu miktarı bir kırat olarak işitmişken başka ravilerin de başka bir zamanda Resûl-ü Ekrem Efendimizden bu miktarı iki kırat olarak işitmesi, her ravinin işittiğini rivayet etmesinden ileri gelmiştir.

Bu izaha göre, Resulü Ekrem önce bu miktarın bir kırat olduğunu ifade ederek zararın en azını haber vermiş, sonra halkı daha şiddetli bir şekilde uyarabilmek için zararın en çoğunu ifade etmek maksadıyla bu zararın en fazlasını haber vermiştir.

Bazıları da "rivayetlerde fazlalığı almak esastır. Çünkü fazlalığı rivayet eden ravi Öbürlerinin duymadığını duymuş demektir. Bu bakımdan s*»z konusu farklı iki rivayetten sevablardan kaybedilecek miktarın iki kırat olduğunu ifade eden rivayeti almak kaide icabıdır." demişlerdir.

Lüzumsuz yere köpek beslemenin, bu şekilde cezalandırılmasına gelince; bunun sebebi köpeğin yaladığı kabın yedi kere yıkanmadan temizlenmemesi, çoğu zaman da insanların buna imkân bulamaması, köpeğin eve gelen misafirleri ve dilencileri korkutması, melaikenin evlere girmesine mani teşkil etmeleri, bazı köpeklerin şeytan olması, yahut şeytanların köpek kılığına girmesi, bazı köpeklerin sahibinin haberi yokken

kapkacağı yalamaları ve sahibinin de haberi olmadan o kaplardan yiyip içmeleri, abdest almaları gibi hikmetlerdir.

Günümüzde köpeklerin bir çok tehlikeli hastalıkları insanlara taşıması da anlaşıldıktan sonra, lüzumsuz yere köpek beslemenin tehlikesi iyice ortaya çıkmıştır.

Hafız Ibn Hacer, bu hadisin hayvanlarla ziraat ürünlerini bekletmek ve av yakalatmak için köpek kullanmasının caiz olduğuna delalet ettiğini söylemiştir.

İbn Abdi'l-Berr'e göre; bu hadis-i şerif, hayvanlarla ziraat ürünlerini bekletmek ve av yakalamak için köpek beslemenin mubah bu amaçların dışında herhangi bir maksatla köpek beslemenin de mekruh olduğuna delalet ettiğini, menfaati temin ve bir zararı defetmek maksadıyla beslenen köpeklerin de av ve çoban köpeği hükmüne girdiklerini söylemiştir.

Hafız İbn Hacer, lüzumsuz yere köpek besleyenlerin sevaplarının eksilmesi, onların haram işlemelerinin cezasından başka birşey değildir. Diyerek tbn Abdil Berr'in bu görüşünü reddetmiştir.

îmam Nevevî, Şafiî mezhebinin bu mevzudaki görüşünü şöyle açıklıyor: "Bizim mezhebimize göre ihtiyaç yokken köpek edinmek haramdır. Ama av, ziraat ve hayvan muhafazası gibi şeyler için edinilmesi caizdir."

Hanefilerden Kemal b. Humam Fethü'l-Kadir isimli eserinde "köpeği av, yahut ev ve ziraat muhafazası için edinmek bil-icma caizdir. Lâkin hırsız yahut düşman korkusu olmadıkça onu haneye sokmamalıdır" diyor.

Malikîlerden bazıları edinilmesi caiz olan köpeğin temizliğine bu hadislerle istidlal etmişlerdir.[261] îmam Ebu Hanife'ye göre, köpek, domuz gibi ne-cisü'l ayn değildir. Şafîîlerce ıslak kelbe temas eden kimse için, dokunan

elbisesini veya eczay-ı bedenini tathir etmek lâzımdır.[262]

2845... Abdullah b. Muğaffel'den demiştir ki:Resûlullah (s.a.):

"Eğer köpekler (yeryüzünde Allah'ı teşbih eden) topluluklardan bir topluluk olmasaydı, hemen onları öldürmeyi emrederdim. Artık siz onlardan tamamen siyah olanı öldürünüz." Buyurdu.[263]

Açıklama

Köpek cms kuduz mikrobu gibi, bazı zararlı mikroplan bünyesinde taşıdığı için insanlar arasında birtakım tehlikeli has-talıklann yayılmasına sebep olmaktadır, insanlara daha başka zararlar vermesi cihetiyle ilk bakışta öldürülüp nesli yok edilmesi gereken bir hayvan cinsi gibi görünmektedir. Ancak her yaratığın yaratılışında sayılamayacak kadar çok hikmet ve maslahat olduğu gibi köpek cinsinin yaratılmasında da pek çok ilahi hikmet ve maslahat vardır. Köpek cinsinin yaratılışında da bulunan bu hikmet ve maslahatlar sebebiyle,'o neslin yaşaması gerekmektedir. İlahi hikmet bunu gerektirmektedir. Binaenaleyh köpek .cinsi de bu hikmetler dünyasında kendine düşen görevi yerine getirecek, sonra onlar da Rabbi-nin huzuruna döneceklerdir.

Nitekim: "Yeryüzünde hiçbir hayvan ve iki kanadıyla uçan hiçbir kuş yoktur ki, (onlar da) sizin gibi birer ümmet olmasınlar. Biz kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmamışındır. Sonra onlar Rablerinin huzuruna toplanacaklardır."[264] mealindeki âyet-i kerimede bu geçeceği en veciz bir şekilde ifade etmektedir. "Yedi gök, arz ve bunların içinde bulunanlar, onu teşbih ederler. Onu övgü ile teşbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ama siz onların teşbihlerini anlayamazsınız.[265] âyet-i kerimesinden anlıyoruz ki, bütün yaratıklarda olduğu gibi köpek neslinin varlığındaki en büyük hikmet varlığıyla Allah'ın varlığına delalet etmesi ve hal diliyle Allah'ı teşbih etmesidir.

tşte bu yüzden, insanlara zararlı bir hâle gelmedikçe, hiçbir köpek öl-dürülmemelidir. Ancak 102 nolu hadis-i şerifte açıkladığımız gibi içerisinde alası olmayan siyah köpekler, insanlar için son derece zararlıdırlar. Bu cihetle onlar şeytan mesabesinde olduklarından Resulü Ekrem Efendimiz, "Artık siz onlardan tamamen siyah olanı öldürünüz" sözüyle siyah köpeklerin öldürülmesini emretmiştir. Nitekim 2846 nolu "Rasûlullah (s.a)bize köpekleri öldürmeyi emir buyurdu. Hatta kadın köpeği ile çölden gelirdi de biz o köpeği bile öldürürdük, sonra Peygamber (s.a) köpekleri öldürmeyi yasakladı. Ve siz -katışıksız siyah olanını öldürmeye bakın-buyurdu." mealindeki hadis-i şerifte bunu ifade etmektedir. 74 nolu hadis-i şerifin şerhinde de açıkladığımız gibi, Resulü Zişan Efendimiz gerek cahiliyye toplumunun köpeklere karşı gösterdiği aşırı ilgi ve gerekse Medine'nin vahyin inmekte olduğu bir şehir olması itibarıyla önce

Medine'nin köpeklerden temizlenmesi için köpeklerin öldürülmesini emretmiş, sonra kalbine gelen bir ilhamla bundan vazgeçerek köpekler içerisinde ve insanlara zararı en çok olan, kara köpekleri öldürmeyi emretmiştir. Çünkü kara köpekler, köpekler içerisinde insanlara zararı en fazla olan, faydası en az olan ve en çok uyuyan köpeklerdir.[266]

Bazı Hükümler

1. Canlılar içerisinde sebebsiz yere herhangi bir cinsi veya türü imha etmek caiz değildir.

2. Zararsız bir hayvanı öldürmek haramdır.

3. İnsanlara zarar veren bir hayvanı öldürmek caizdir.[267]

4. Alacası olmayan kara köpekleri avcılıkta kullanmak caiz olmadığı gibi, onların avladığı hayvanların etini yemek de caiz değildir. İmam Ahmed'le İshak ve Şafiî âlimlerinden bazıları bu görüştedirler. Hanefi âlimleriyle İmam Şafiî ve cumhur ulemaya göre, diğer köpeklerle avlanmak caiz olduğu gibi siyah köpeklerle avlanmak da caizdir. Hadis-i Şerifte yasaklanmak istenen siyah köpeklerle avlanmak değil, onları beslemektir.[268]

2846... Câbir'den demiştir ki:

Allah'ın Peygamberi (bize) köpekleri öldürmeyi emret(miş)ti, biz de çölden köpekle gelen bir kadının yanındaki köpeği bile Öldürüyorduk. Sonra bizi onları öldürmekten nehyetti ve "siz siyah (köpek)i öldürmeye bakın." Buyurdu.[269]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, Resulü Ekrem Efendimizin bir süre köpeklerin öldürülmesi için emir verdiği ifade edilmektedir. Bu gerçeği ifade eden diğer bir hadis-i şerif de şu mealdedir: "Rasûlullah (s.a) köpeklerin öldürülmesini emr buyurdu ve köpekler öldürülsün diye Medine civarına haber gönderdi.[270]

Konumuzla alakalı hadis-i şerifte, Resulü Zişan Efendimizin daha sonra köpek öldürme işini yasaklayarak sadece siyah köpeklerin öldürülmesiyle

yetinilmesini emrettiği ifade buyurulmaktadır. Çünkü bir önceki hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi, siyah köpekler insanlara çok zararlıdırlar.

Bu bakımdan hadis-i şerif, alacasız siyah köpekleri öldürmenin caiz olduğuna delalet etmektedir. Âlimler bu hadise bakarak insanlara kararlı olduklarından dolayı siyah köpeklerin de insanları ısıran diğer köpekler gibi öldürülebileceğinde ittifak ettiler. Nitekim diğer bir hadis-i şerifte[271] açıklandığı üzere Hz. Peygamber insanlara zararlı olan diğer hayvanların öldürülmesine de izin vermiştir.

Biz 74 nolu hadis-i şerifin şerhinde Resulü Ekrem Efendimizin önceden tüm köpeklerin öldürülmesini emrettikten sonra, bu emrinden vazgeçip sadece siyah köpeklerin öldürülmesiyle yetinümesindeki sebeb ve hikmetleri ayrıntılı olarak açıkladığımızdan, burada tekrara lüzum görmüyoruz.[272]

22-23. Avlanma(Nın Hükmü)

2847... Adiyy b. Hâtim'den demiştir ki: Peygamber (s.a.)'e:

Ben (av üzerine) eğitilmiş köpekler salıyorum. O da bana (avı) tutuveriyor (ben bu avın etini) yiyebilir miyim? diye sordum da:

" Eğer eğitilmiş (olan bu) köpekleri gönderirken besmele çekmişsen yakalamış oldukları avları ye!" buyurdu,

“Eğer (avı) öldürmüşlerse de mi?" dedim:

"Onlara kendilerinden olmayan bir köpek katılmamış olmak şartıyla (yakaladıkları avı)) öldürmüş olsalar da" (yiyebilirsin) buyurdu.

"Ben (avlarımı) miraz ile avlıyorum, (miraz ile avladığım avları da) yiyebilir miyim?" dedim.

"Eğer mirazı besmele ile atmışsan ve (bu miraz hayvana) isabet edip (onun vücudunu) delmişse (etini) ye, (fakat hayvana sivri uçlarından biriyle değil de) iki ucu arasında kalan (kısmıy)la isabet etmişse yeme!" buyurdu. [273]

Açıklama

1. Hadis-i şerif, av üzerine besmele ile gönderilen eğitilmiş köpeklerin yakalamış oldukları avın, -onu öldürmüş bile olsalar- helal olduğunu ifade etmektedir. Ancak av üzerine gönderilirken aralarına eğitilmemiş olan yahut eğitilmiş bile olsa- kestiği yenmeyen bir kimse tarafından gönderilmiş olan bir köpeğin karışmamış olması gerekir.

Bu şartlara uygun olarak av üzerine gönderilen eğitimli bir köpek; yakalamış olduğu avı öldürmüş bile olsa o avın eti helaldir.

Avcı, henüz av ölmeden yetişecek olursa, kesmesi gerekir. Eğer avı canlı olarak bile geçirdiği halde kesmez de köpekten aldığı yarayla ölmesini beklerse, o avın etini yemek helal olmaz. Avcının bu şekilde ele geçirmiş olduğu avı kesmeyi, elinde olmayan bir sebepten dolayı terketmiş de olsa, yine o avın eti yenmez. Fakat avın yanına varmadan önce köpek onu öldürmüşse, avın eti helaldir. Çünkü "köpeğin avı yakalaması hayvanı kesmek yerine geçer.[274]

Eğitilmiş olan bir köpeğin tuttuğu bir avın etinin helal olabilmesi için buraya kadar özetle zikretmiş olduğumuz şartlardan başka, bir de köpeğin yakalamış olduğu avın bir parçasını yememiş olması şartı vardır. Çünkü hayvan o avdan yiyecek olursa onu kendisi için yakalamış sayılır."[275]

Esasen köpeğin eğitilmiş olması şartının aranması zımnen yakaladığı avı yememesi şartının aranması demektir. Çünkü bir köpeğin eğitilmiş sayıla-bilmesi için onda şu üç şartın bulunması gerekir:

a. Ava salınca avın üzerine gitmesi,

b. Av üzerine gönderdikten sonra, kendisinden geri dönmesi istendiğinde, bu isteğe uyarak av üzerine gitmekten vazgeçmesi,

c. Yakaladığı avı yemez olması

2. Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte üzerinde durduğumuz ikinci bir mesele de uçları sivri ortası kalın olan miraz denilen sopaların fırlatılarak kalın kısımların İsabet etmesiyle öldürülen avların etlerinin yenip yenmemesi meselesidir. Hadis-i şerifte bu sopaların orta kısımlarının çarpmasıyla ölen bir av hayvanının etinin yenmeyeceği, fakat sivri uçlarının saplanıp yaralaması neticesinde ölen avların etlerinin helal olduğu ifade buyurul-maktadır. Çünkü bu sopaların kalın kısmıyla vurulmuş olanlar, aldıkları isabet sebebiyle yaralanmış bile olsalar yine de yüce Allah'ın Kur'an-ı Kerim'inde "... vurul(arak öldürül)müş ... olan hayvanlar .... size

haram kılındı"[276] buyurarak etlerini haram kıldığı mevkuze denilen hayvanlar hükmüne girerler.

Av üzerine gönderilen bir hayvanda gerekli olan bu şartlar yanında avcıda bulunması gereken şartlar da vardır.

Bu şartlar: Kurban kesecek olan kimsede aranan akil olmak, müslüman ya da kitabî olmak, atışını av kasdıyla yapmış olmaktır. Binaenaleyh atışını av kasdı olmaksızın sadece atış talimi amacıyla veya gayesiz olarak yapan bir kimsenin vurmuş olduğu avın eti haramdır.[277]

Bazı Hükümler

1. Köpeklere avcılık öğretmek caizdir. Köpeğin avcılığı öğrenmiş olduğu onu öğreten kimsenin yahut da bu hususta tecrübesi olan bir kimsenin kanaatiyle anlaşılır. Bazılarına göre, köpeğin eğitilmiş olması, avını üstüste üç defa yememesiyle anlaşılamaz. Çünkü dinî meselelerde şart olarak aranan sayılar kişiler tarafından ictihad yoluyla değil, naslarla belirlenir. İmam Ebû Hanife ile İmam Malik ve Şafiî âlimleri bu görüştedirler.

İmam Ebû Yusuf ile İmam Muhammed ve İmam Ahmed'e göre, avcı hayvanın eğiümliliği, köpek ve arslan gibi yırtıcı dişleri olan hayvanlarda yakaladığı hayvanlardan üstüste üç defa yemeyi terketmesiyle anlaşılır.

Doğan, şahin, kartal gibi parçalayıcı pençeleri olan kuşların eğitilmiş olduğunu bu hayvanların av üzerine gönderildikten sonra çağırıhnca geri dönmeleriyle anlaşılır.Nitekim İmam Ebû Yusuf'un İbn Abbas(r.a)'den tahriç ettiği bir hadis-i şerif[278] te bunu ifade etmektedir.

Fıkıh âlimlerinin ekserisine göre; öğretilmiş olan yırtıcı hayvanlardan avım dişleriyle veya pençeleri ile parçalayanların tümü de "... Allah'ın size öğrettiğinden öğreterek yetiştirdiğiniz avcı hayvanların sizin için tuttuklarını yeyin ve üzerine Allah'ın adını anın..."[279] âyetinin kapsamı içine girmektedir. Çünkü ayette geçen el cevârihi'l mükellebine" tabiri "av üzerine gönderilen" hayvanlar anlamına gelir.

İbn Ömer ile-Mücâhid'e göre; âyet-i kerimede geçen "el mükellebine" kelimesi, sadece Öğretilmiş köpeklere şamil olduğundan, doğan ve şahin gibi yırtıcı kuşlarla avcılık yapmayı-hoş karşılamamışlardır.

Hasan-ı Basrî ile En-Nehâî, Katâde, İmam Ahmed ve İshâk ise, alacasız siyah köpeğin dışında, sözü geçen hayvanların tümüyle avcılık yapmanın caiz olduğunu söylemişlerdir.

2. Köpeğin yakalayarak öldürdüğü bir avın, etinin yenebilmesi için avcının köpeğini avın üzerine bilerek göndermiş olması şarttır. Dolayısıyla kendiliğinden avın üzerine giden bir hayvanın yakalayıp Öldürdüğü bir avın eti helal değildir. Hanefi âlimleriyle îmam Malik, Şafiî, Ahmed ve Ebû Sevr bu görüştedirler. Ata ile el-Evzâî'ye göre; bir köpeğin yakalayarak öldürdüğü avın etinin helal olabilmesi için, avcının o köpeği evinden çıkarırken av avlamak niyetiyle çıkarmış olması yeterlidir. Binaenaleyh evden av niyetiyle çıkardığı halde av niyeti olmaksızın salıverilen bir köpeğin yakalayarak öldürmüş olduğu bir av da helaldir.

İshak'a göre, av niyeti olmaksızın bırakılıveren fakat bırakılması esnasında besmele çekilen bir köpeğin yakalayarak öldürdüğü bir avın eti helaldir. Mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte geçen "izâ erselte" tabiri köpeğin av üzerine mutlaka av kastıyla gönderilmiş olmasını gerekli kılar. Çünkü "İzâ” kelimesi neticesinin tahakkukunun kendi şartının vukubuna bağlı olduğunu ifâde eder.

3. Hayvanın av üzerine gönderilmesi, avı kesmek hükmünde olduğundan hayvanı av üzerine gönderirken besmele çekmek, kurban keserken besmele çekmek gibidir.

Metinde geçen "ve zekerte ismellâhi" cümlesinin "izâ erselte'l kitabe mailem ete" cümlesi üzerine atfedilmesiyle de bunu ifade eder. Bu itibarla kurban kesmede besmelenin kurban kesilmeden önce çekilmesi gerektiği gibi, köpekle avcılık yapma meselesinde de köpek av üzerine gönderilmeden önce besmele çekilmesi gerekir. Nitekim bu mevzuyu (2829) numaralı hadisin şerhinde etraflıca açıklamıştık.

4. Köpeğin yakalayıp da bir kısmını yediği avın eti helal değildir.

5. Eğitilmiş köpeklerle, eğitilmemiş, ya da kurban kesmeye ehil olmayan bir kimsenin salıverdiği köpekler tarafından yakalanıp öldürülen fakat hangi köpek tarafından yakalanıp öldürüldüğü bilinmeyen bir avın eti helal değildir. Ancak bu av son nefesinde canlı olarak ele geçer de usulüne göre kesilebilirse o zaman helal olur. Âlimler bu mevzuda ittifak etmişlerdir.

6. Okla av avlamak caizdir.

7. Besmele çekilerek atılan bir okun sivri ucuyla yaralanıp ölen bir avın eti helaldir. Bunda âlimler ittifak etmişlerdir. Çünkü Cenab-ı Hak Kur'an-ı Keriminde "ihramdan çıktığınız zaman avlanabilirsiniz.”[280] buyurmuştur. "Besmele çekerek yayınla avladığın hayvanın etini yiyebilirsin.”[281] mealindeki hadisle daha önce tercümesini sunduğumuz 1852 numaralı hadis-i şerif de buna delalet etmektedir.

Kurban kesiminde besmelenin bıçağı çalmadan çekilmiş olması şartı arandığı gibi, avcılıkta da besmelenin oku ya da kurşunu atmadan önce çekilmiş olması şartı aranır.

Ayrıca oku atan kimsenin, atış eğitimi yapmak için değil av avlamak için atmış olması şarttır. Fakat avlamak niyetiyle attığı bir okun hedef aldığı hayvandan başka bir hayvana isabet etse o hayvanın eti helaldir.

Kurt gibi yırtıcı hayvanların av hayvanlarını yaralamaları o hayvanı okla vurma yerine geçer. İmam Ahmed'le es-Sevri, Katâde, Ebû Hanife ve İmam Şafiî bu görüştedirler.[282]

2848... Adiyy b. Hatim'den demiştir ki:

Peygamber (s.a)'e biz şu köpeklerle avcılık yapıyoruz, (bu hususta ne buyurursunuz?), diye sordum. Bana:

"Eğer (avın üzerine) eğitilmiş köpeklerini gönderiyorsan ve (onları gönderirken) üzerlerine besmele çekiyorsan, sana yakaladıkları avlardan yiyebilirsin, isterse (avı yakalayan köpek onu) öldürmüş olsun, fakat köpek (yakaladığı hayvanın bir kısmım) yerse, o başka. Eğer köpek (avın bir tarafını) yemişse sen (onu) yeme. Çünkü (köpeğin) onu kendisi için yakalamış olmasından korkarım." cevabını verdi.[283]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, av üzerine besmeleyle gönderilen bir köpeğin yakalamış olduğu avın etinin helal olabilmesi için köpeğin yakaladığı hayvanın etinden yememiş olması şarttır. Eğer yakaladığı avın bir kısmını yemişse, bir önceki hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi, o hayvanın eti yenmez. Nitekim yüce Allah Kur'an-ı keriminde ".... Allah'ın size öğrettiğinden öğreterek yetiştirdiğiniz avcı hayvanların, sizin için tuttuklarını yeyin..."[284] buyurarak bu hükmü açıkça beyan etmiştir. Ancak

âyet-i kerimeden de anlaşıldığı üzere avcı hayvanın yakaladığı avı yemeden sahibine getirebilmesi o hayvanının eğitilmiş olmasıyla mümkündür.

Eğer hayvan, avının bir kısmını yiyecek olursa, bu avı kendisi için mi, yoksa sahibi için mi? tuttuğu anlaşılmayacağından, o avın etini yemek haram olur. Çünkü köpek tarafından avlanan avın helal olması için gerekli olan avın avcı hayvanın sahibi için tutulmuş olması şartı ile köpeğin eğitilmiş olması şartı bulunmamıştır.

îbn Abbas bu gerçeği şöyle ifade ediyor: *'Köpeğin (avını) yemesi avı ifsad eder. Çünkü bu durumda o avını kendisi için tutmuş demektir. Yüce Allah bu hususta "Allah'ın size öğrettiğinden öğreterek öğrettiğiniz avcı hayvanların sizin için tuttuklarını yeyin..."[285] buyurmaktadır. Öyleyse siz (avını yiyen bir hayvanı bu âdetini) bırakıncaya kadar döğersiniz ve (yakaladığı avı yemeden sahibine getirmesini) öğretirsiniz."[286]

Bazı Hükümler

1. Av üzerine gönderilen bir köpeğin yakalayıp da bir kısmını yedıgı avın etini yemek haramdır.

Tavus ile eş-Şa'bî, İbrahim en Nehâî, İkrime, Said b. Cübeyr, Hanefi âlimleri, Dahhak ve Katade bu görüştedirler. İmam Şafiî ile İmam Ahmed'-in bu mevzudaki görüşlerinden tercih edileni de budur.

İmam Mâlik'e göre, köpeğin yakalamış olduğu avın bir kısmını yemiş olması, bu avın etinin helal olmasına mani değildir. Yeter ki köpek av üzerine besmeleyle gönderilmiş olsun. Çünkü köpek onu çok acıkmış olduğundan yahut ta ava olan hırsından dolayı yemiş olabilir.

İmam Malik'in bu husustaki delili ".... yetiştirdiğiniz avcı hayvanların, sizin için tuttuklarını yeyin ..." âyet-i kerimesiyle 2852 numaralı hadis-i şeriftir.

Sad b. Ebi Vakkâs ile İbn Ömer ve Selman-i Farisî (r.a) de bu görüştedirler. İmam Şafiî'nin eski görüşü bu olduğu gibi bu görüş İmam Ahmed'-den de rivayet edilmiştir.

Her ne kadar bazıları İmam Malik'in görüşünün delilini teşkil eden 2852 numaralı Ebû^Sa'lebe hadisini cevaza, bu avın haram olduğunu ifâde eden ve mevzumuzu teşkil eden hadisi de kerahet-i tenzihiyyeye hamledip bu iki görüşün arasını uzlaştırarak "bir köpeğin yakaladıktan sonra bir kısmını

yemiş olduğu avın etini yemek tenzîhen mekruhtur." demişlerse de cumhur ulema bu avı yemenin kesinlikle haram olduğunu söyleyerek, diğer görüşlerin tümünü reddetmiş ve kuvvetli delillerle görüşünün doğruluğunu isbatlamışlardı. Bu hususta cumhurun görüşüyle amel etmek tercihe şayan görülmüştür.[287]

2849... Adiyy b. Hâtim'den demiştir ki: Peygamber sallallahü aleyhi ve sellem (şöyle) buyurmuştur: “Besmele çekerek okunu atıp da ertesi gün bulduğun avını (bir) su içerisinde bulmuş olmaman ve üzerinde senin okundan başka bir (okun) tesiri olmaması şartıyla yiyebilirsin. Senin (av üzerine göndermiş olduğun eğitimli) köpeklerine başka köpek karışacak olursa, (onların yakaladığı avı) yeme. Bilemezsin belki de onu (senin gönderdiğin) köpeklerden olmayan (bir köpek) öldürmüştür.[288]

Açıklama

Hadis-i şerif, okla vurulan bir hayvanın, herhangi bir şekil-de gözden kaybolup ertesi gün ölü olarak bulunması hâlinde, bir su içerisinde bulunmuş olmaması ve üzerinde onu yaralayan avcının okundan başka bir ok yarası olmamak şartıyla, yenilebileceğini ifâde etmektedir. İmam Malik ile İmam Şafiî'nin bu mevzu da ki görüşlerinden birincisi de budur. Sözü geçen mezheb imamlarının en sahih olan görüşlerine göre; vurulduktan sonra gözden kaybolup ertesi gün ölü olarak bulunan bir avın eti, mutlak surette haramdır.

Diğer görüşlerine göre; avlandıktan bir gün sonra ele geçirilebilen bir av, eğer köpekle avlanmışsa eti haramdır. Fakat okla avlanmışsa helaldir.

Bu üç görüş içerisinde en doğru olan birinci görüştür. Çünkü bu mevzuda gelen sağlam hadislere uygundur. Bu hadislere aykırı olan hadisler ise zayıftır. Bu bakımdan âlimler, sözü geçen zayıf hadislerin hükmünü kerahet-i tenzihiyye, mevzumuzu teşkil eden hadisin ve benzerlerinin hükmünü de cevaza hamletmişlerdir.[289]

Ahmed b. Hanbel'in meşhur olan görüşüne göre; vurulduktan bir gün sonra bulunan ve hadis-i şerifte belirtilen iki şartı haiz olan bir avın eti helaldir. Delili konumuzu teşkil eden hadis-i şerifle 2857 ve 2861 numaralı hadisi şeriflerdir.

Hanefi âlimlerine göre; vurulduktan sonra gözden kaybolup daha sonra ölü olarak bulunan bir avın helal olabilmesi için, şu üç şartın bulunması gerekir:

a. Hayvanın suya düşmemiş olarak bulunması,

b. Üzerinde başka bir avcıya ait bir ok izi bulunmaması,

c. Onu vuran avcının, zaruretsiz olarak onu aramaya ara vermiş olmaması.

Binaenaleyh vurduğu avın aldığı yara sebebiyle zorlukla uçtuğunu veya kaçtığını gören bir avcının onu aralıksız olarak takip edib bulması gerekir. Eğer zaruretsiz olarak aramaya ara verecek olursa, o zaman bu avın etini yemek helal olmaz. Çünkü Peygamber Efendimiz, vurulduktan sonra gözden kaybolan ve bir süre sonra ölü olarak bulunan bir av hakkında "belki de onu yeryüzünün yırtıcı hayvanları öldürmüştür." buyurmuştur.[290]

Hz. Aişe'nin Resûl-ü Ekrem Efendimizden rivayet ettiği bir hadis de şu mealdedir: Bir adam avladıktan bir gün sonra ölü olarak bulduğu bir geyiği Peygamber (s.a)'e getirdi de:

Ey Allah'ın Resulü dün kendisine attığım oku bu gün üzerinde (buldum ve oku) tanıdım, (bu hususta ne buyurursunuz?) dedi.

Resulü Ekrem de:

"Eğer onu kendi okunun öldürdüğünü kesinlikle bile bilseydim, yerdim, fakat (bunu) bilemem (Çünkü) yeryüzünün yırtıcı hayvanları çoktur." Buyurdu.[291]

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu avın helal olmasının bir şartı da, avcının onu yemek yemek, susuzluğunu gidermek için su içmek, farz namazları kılmak ve kazay-ı hacet etmek gibi zaruri ihtiyaçlarının dışında aralıksız olarak gün boyu araması gerekir. Eğer bu şekilde aradıktan sonra onu ölü olarak bulur ve kendi okundan aldığı yarayla öldüğünü kesinlikle bilecek olursa eti helaldir.

İmam Şafiî ile Dâvud-u Zahirî'ye göre; oku atıp da avını vurduktan sonra kaybeden kimse, bu avı bir süre sonra bulacak olursa onun etini yemek haramdır. Çünkü onu başka birinin öldürmüş olması mümkündür. Delilleri ise Resulü Ekrem efendimizin kendisine bu şekilde getirilen bir avı yemekten kaçındığını ifade eden hadis-i şeriftir.[292]

2850... Adiyy b. Hâtim'den bildirdiğine göre: Peygamber (s.a) "avladığın hayvan bir su içerisine batarak ölmüşse (onu) yeme." buyurmuştur.[293]

Açıklama

Bir önceki hadis-i şerifin şerhinde de açıkladığımız gibi, şer'î usullere uygun olarak avlandıktan sonra gözden kaybolan ve bir süre sonra da ölü olarak bulunan bir hayvanın etinin yenebilmesi için avın üzerinde başka bir avcının okunun izleri bulunmaması gerektiği gibi, vfcir su içerisinde boğulmuş halde bulunmaması da gerekir. Çünkü bu avın üzerinde bulunan okun kestiği kurban ve avladığı av yenmeyen dinsiz bir avcıya ait bir ok olabileceği ihtimali bulunduğu gibi, suya batmış bir halde ölü olarak bulunan avın da avcının okuyla değil de içine düştüğü suda boğulduğu için Ölmüş olması ihtimali vardır.

Bu bakımdan vurulduktan sonra gözden kaybolup daha sonra suya batmış bir halde ölü olarak bulunan bir avın etini yemek caiz değildir, haramdır.[294]

2851... Adiyy b. Hâtim'den demiştir ki:

Peygamber (s.a):

"Eğittikten sonra besmele çekerek (av üzerine) gönderdiğin bir köpek ya da bir şahinin senin için yakaladığı avı yiyebilirsin” buyurdu.Ben de:

(Avı) öldürmüşse de mi? diye sordum.

" Eğer onu öldürmüş de onun hiç bir tarafını yememişse onu ancak senin için yakalamış demektir." buyurdu.

Ebû Dâvud der ki: Şahin (yakalamış olduğu avın bir tarafını) ye-misse bunda bir sakınca yoktur, (fakat) köpek (yaladığı avın bir tarafım) yemişse (o avın etini yemek) mekruh olur. Fakat kanını içmişse bunda bir sakınca yoktur.[295]

Açıklama

Bilindiği gibi Cumhur ulemaya göre, avını dişleriyle yakala-yan hayvanların, yakalayınca bir tarafını yemiş oldukları avın eti yenmezse de

avını pençeleriyle yakalayan doğan ve şahin gibi kuşları yakalayınca bir tarafını yemiş oldukları avın etini yemekte hiç bir sakınca yoktur. Çünkü 2847 numaralı hadisin şerhinde zikrettiğimiz gibi, "bir köpeğin eğitimli sayılması için, gerekli olan üç şart" avcı kuşlar için gerekli değildir. Bu bakımdan avcı kuşların eğitilmiş sayılabilmesi için, köpekte aranan yakaladığı avın bir tarafını yememe şartı aranmaz. Bu kuşların çağırılınca geri gelmeleri eğitimli sayılmaları için yeterlidir. Nitekim İbn Abbas (r.a) "Eğitimli bir köpeğin senin için yakalamış olduğu bir avı kendisi onun bir tarafını yememiş olması şartıyla yiyebilirsin. Fakat bir şahinin, senin için yakalamış olduğu bir avı, kendisi onun bir tarafını yemiş bile olsa yine de yiyebilirsin. Çünkü şahinin eğitilmiş sayılması için çağırılınca geri gelmesi yeterlidir. Zira köpeği döğüp de ona yakaladığı hayvanı yememeyi Öğrettiğin gibi, bunu döverek yakaladığı avı yemeyi terketmeyi öğretemezsin."[296] buyurmuştur.

İşte bu inceliği belirtmek için musannif Ebû Dâvud, hadisin sonuna bir metin ilave ederek, şahinin yakaladığı avdan yemesinde bir sakınca bulunmadığını, köpeğin yakalayıp da bir tarafını yediği avın etini yemesinin tah-rimen mekruh olduğunu ve köpeğin yakaladığı avın kanını içmesinin de avın etine bir zarar vermeyeceğini ifade etmiştir.

Gerçekten bir köpeğin veya avını dişleriyle parçalayan köpek konumunda olan bir av hayvanının, yakaladığı avın etini yemeyip de sadece kanını içmesi o köpeğin çok iyi eğitilmiş olduğunu gösterir.[297]

Bazı Hükümler

Hadisin zahirine göre yakalayınca bir kısmını yiyerek bıraktığı avın yenmeyeceği hususunda avını köpek dişleriyle parçalayan köpek gibi hayvanlarla avını pençesiyle parçalayan şahin gibi kuşlar arasında bir fark yoktur. îmam Şafiî de bu hadis-i şerifin zahirine dayanarak bu hususta benzeri hayvanlarla, şahin ve benzeri kuşlar arasında bir fark olmadığını söylemiştir.

Hanefi âlimleriyle İmam Sevri, en-Nehaî, Hammâd ve Ahmed b. Han-bel'e göre; 2847 numaralı hadisin şerhinde zikrettiğimiz köpeğin eğitilmiş sa-yılabilmesiiçin, gerekli olan üç şart kuşlarda sadece salıverince avın üzerine gitmesi, çağırınca geri gelmesi şartının bulunması yeterlidir.

Üçüncü şart olan yakaladığı avın bir tarafım yememe, kuşlarda aranmaz. Binaenaleyh bu iki şartı taşıyan bir kuş eğitilmiş sayılacağından bu kuş yakaladığı avın bir tarafını yemiş bile olsa, o avın eti helaldir.

Bu ikinci görüşü benimseyen âlimlere göre; konumuzla ilgili hadis-i şerif, senedinde Mücâhid bulunduğu için zayıftır. Ve dolayısıyle delil olma. niteliğinden uzaktır. Ayrıca kuşlarla köpekler arasında büyük bir fark olduğundan, bunları biribirleriyle mukayese etmek doğru değildir.[298]

2852... Ebu Sa'lebe'tü'l Huşenî'den demiştir ki: Rasûlullah (s.a) köpeğin avladığı av hakkında (şöyle) buyurdu: "Köpeğini (avın üzerine) besmele çekerek göndermişsen (onun yakaladığı avı) yiyebilirsin. İsterse o avın bir

tarafını yemiş olsun. Kendi ellerinle avladığını da ye!"[299]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu hadis-i şerif, köpeğin yakalayıp da bir kısmim yediği avın" etini yemeyi yasaklayan 2848 numaralı hadis-şerife zahiren aykırı düşmektedir. Sözü geçen hadis-i şeriflerin şerhinde de

açıkladığınız gibi, âlimler konumuzla ilgili hadisin hükmünü cevaza sözü geçen 2848 numaralı hadisin hükmünü de, keraheti tenzihiyyeye hamlederek iki hadisin arasını teiif etmişlerdir. Bazıları da sıhhatine ve kuvvetine binaen 2848 numaralı hadisin hükmüyle amel etmeyi mevzumuzu teşkil eden hadisle amel etmeye tercih etmişlerdir. Şafiî âlimlerinden İmam Nevevî de sözü geçen hadisi, söz konusu hadise tercih edenlerdendir.[300]

Bazı Hükümler

1. Avcının av üzerine avcı bir hayvan gönderirken ya da ok atarken besmele çekmesi gerekir. Besmele çekmenin hükmünü ve fıkıh âlimlerinin bu husustaki görüşlerini 2829 nolu hadisin şerhinde açıklamıştık.

2. Köpeğin yakalayıp bir kısmını yediği avın eti helaldir. İmam Malik'-in görüşü de budur. Bu görüş, İmam Şafiî'den de rivayet edilmiştir. Delilleri ise mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şeriftir.

Cumhur ulema ise 2848 numaralı hadis-i şerife dayanarak bu avın etinin haram olduğunu söylemişlerdir. Cumhur ulemaya göre, konumuzla ilgili hadis şu iki sebepten dolayı zayıftır:

a. Senedinde hakkında bir çok tenkitler yapılmış olan Davud b. Amr vardır.

b. Ahmet b.Hanbel (r.a) bu hadis-i şerifi çeşitli yollardan rivayet ettiği halde bu rivayetlerin hiç birinide bu hadiste geçen "isterse onun bir tarafını yemiş olsun?" anlamındaki cümle yoktur.

3. kişinin vasıtasız olarak avladığı av helâldir.[301]

2853... Adiyy b. Hâtim'den (rivayet olunduğuna göre) kendisi (Hz. Peygamber'e):

Ey Allah'ın Resulü, birimiz ava (bir ok) atıyor ve onun izini iki ya da üç gün takib ediyor, sonra onu üzerinde okuyla birlikte ölü olarak buluyor. (O kimse bu avın etini) yiyebilir mi?" diye sormuş, (Resulü Ekrem Efendimiz)

"İsterse evet" cevabım vermiş, Yahutta "isterse yiyebilir" buyurmuştur.[302]

Açıklama

2849 numaralı hadiste, vurulduktan sonra gözden kaybolupda bir sure sonra bulunan bir avı yemenin caiz olduğu mutlak bir surette ifade edildiği halde, burada bu cevaz kişinin isteğine bağlanmış olması, bu avın etini yemenin helal olup olmadığı hususunda bir şübhenin bulunduğuna dikkati çekmek içindir. Çünkü vurulduktan sonra gözden kaybolup, daha sonra ölü olarak bulunan bir avın, ava ehil olmayan dinsiz veya mecnun bir kimse tarafından vurularak ya da bir yere çarparak ölmüş olması ihtimali vardır. Bilindiği gibi bu şekilde ölen bir avın eti helâl değildir. Biz bu meseleyi sözü geçen hadisin şerhinde açıklamıştık.[303]

Bazı Hükümler

1. Avcının vurduktan sonra kaybettiği daha sonra da olu olarak bulduğu bir avın helal olabilmesi için 2849 numaralı hadisin şerhinde açıkladığımız gibi, bu avın peşini aralıksız olarak takibetmesi gerekir. Eğer yemek, içmek, abdest bozmak gibi zaruri bir ihtiyaç yokken aramasına biraz ara verecek olursa, bu avın eti yenmez. Çünkü bu avın geçen süre içerisinde avcının kendisine attığı okla değil de başka bir sebeple ölmüş olması ihtimali vardır. Belki de avcı onu aralıksız izlemiş olsaydı diri olarak ele geçirecek ve usulüne uygun olarak kesecekti.

2. İmam Malik'e göre, bu hadis bir avcının attığı bir okun saplanmış olduğu ava sahip olduğuna ve üzerinde bir ok sapı olan avı bulan kimsenin bu avı yitik bulmuş gibi lukata (buluntu mal) usullerine göre ilan edip sahibini araması gerektiğine delalet etmektedir. Hafız İbn Hacer'in açıklamasına göre; vurulduktan sonra kaybolup bir süre sonra ölü olarak bulunan bir avın nasıl aranacağı hususunda âlimler arasında ihtilaf vardır.

İmamü'l Haremeyn'e göre; bu avı normal bir yürüyüş hızından daha hızlı bir yürüyüşle aramak gerekirse de kuvvetli olan görüşe göre, bu arayışın muteber sayılabilmesi için normal bir yürüyüş hızıyla aranması yeterlidir.[304]

2854... Adiyy b. Hatim demiştir ki:

Ben Peygamber (s.a)'e mi'raz (ile av avlamayı) sordum da: “Eğer" (ava) sivri ucuyla değ m işse (o avı) yiyebilirsin (fakat) sivri uçları arasında kalan kısmıyla değmişse o zaman (onu) yeme. Çünkü o vâkizdir" cevabını verdi.(Av üzerine) "köpeğimi gönderiyorum" dedim.

"Besmeleyle gönderdiğinde (o köpeğin yakaladığı avı) yiyebilirsin, yoksa yiyemezsin. Eğer (köpek yakaladığı) avdan yemişse (o avı da) yiyemezsin. Çünkü onu sadece kendisi için yakalamış (demek)tir.

(Bu hadisi Aliyy b. Hâtim'den rivayet eden Şa'bî, rivayetine şöyle devam etti:) Daha sonra Adiyy Hz. Peygambere:

"Ben köpeğimi (avın) üzerine gönderiyorum (avın yanına vardığım zaman) avın üzerine (onunla birlikte) bir başka köpek (daha buluyorum" demiş.

(Hz. Peygamber de o avın etini): "Yeme, Çünkü sen ancak kendi köpeğin üzerine besmele çektin." buyurmuştur.[305]

Açıklama

Mi'raz; ağaçtan yapılmış uçları sivri ortası kalın sopa demek-tir. Vakiz; taş değnek gibi bir cisimle vurularak öldürülen hayvan demektir. Yüce Allah Mâide sûresinin üçüncü âyetinde bu şekilde öldürülmüş olan bir hayvanın etini yemeyi yasaklamıştır.

Bu hadis-i şerîfle ilgili ayrıntılı açıklama 2847 numaralı hadisin şerhinde geçtiğinden burada tekrara lüzum görmüyoruz.[306]

2855... Ebu İdris el Havlanî Aizullah demiştir ki;

Ben Rabia bnt Yezid ed-Dimişkî'yi (şöyle) derken işittim:

"(Ben Rasûlullah sallallahü aleyhi veselleme)'e:

Ey Allah'ın Rasûlü eğitilmiş olan köpeğimi, eğitilmemiş olan köpeğimle birlikte (av üzerine) salıyorum" (bunların beraberce yakalamış oldukları avın etini yiyebilir miyim?) diye sordum da Rasûlullah (s.a) efendimiz:

"Eğitilmiş köpeğinle avladığın av (üzerine köpeği gönderirken) besmele çek ve (o avı) ye, eğitilmemiş olan köpeğinle avladığın ve (diri iken) kesmeye yetiştiğin avı da yiyebilirsin" cevabını verdi.[307]

Açıklama

Hadis-i şerifte av üzerine besmeleyle gönderilen eğitilmiş kö-peklerin yakaladıkları avların ele ölü olarak geçseler bile yenebilecekleri, fakat eğitilmemiş köpeklerin yakaladıkları avların ölü olarak ele geçmeleri halinde yenmelerinin haram olduğu ifâde edilmektedir.

Mezheb imamlarının tümü bu hadisle ... Allah'ın size öğrettiğinden öğreterek yetiştirdiğiniz avcı hayvanların sizin için tuttuklarını yeyin ve üzerine Allah'ın ismini anın."[308] âyet-i kerimesine dayanarak eğitilmiş köpeklerin yakaladıkları avın diri iken yetişilemese bile yenebileceğine, eğitilmemiş avcı bir hayvanın avladığı avın yenebilmesi için ona diri iken yetişip ve kesmek gerektiğine ittifakla hükmetmişlerdir.[309]

2856... Ebu Sa'lebe el-Huşenî demiştir ki: Rasûlullah (s.a) bana:

"Ey Ebû Sa'lebe! Kendi yayınla ve köpeğinle avladığın avı yiyebilirsin" buyurdu. (Bu cümleyi Muhammed b. Harb'den, Musannif Ebû Davud'a nakleden Muhammed b. el Musaffa'dır. İbn el Musaffa bu cümleyi musannif Ebû Davud'a bir de Bakıyye'den naklen rivayet etmiştir. Bu ikinci rivayetin senet zinciri içerisinde Ebû Sa'lebe de vardır. Bu ikinci yolla gelen rivayette İbn Musaffa (Hz. Peygamber'-in bu cümlenin sonunda "Eğitilmiş (olan köpeğinle) ve (yahutta) kendi elinle avladığın avı (canlı olarak ele geçirmişsen) keserek (ye) ve eğer ölü olarak ele geçirmişsen) kesmeden yiyebilirsin" (dediğini de) ilâve etti.[310]

Açıklama

Musannif Ebû Davud'un şeyhi Muhammed b. el Musaffa'nın iki ayrı yoldan rivayet ettiği bu hadisin kısımlarını birleştirecek olursak, hadisin tamamının şöyle olması gerekir: "Ey Ebû Sa'lebe yayınla ve (yahutta) öğretilmiş köpeğinle avladığın avı (canlı olarak ele geçirmişsen keserek ye (ölü olarak ele geçirmişsen) kesmeden yiyebilirsin."

Metinde geçen "zekiyyen" kelimesini hadis sarihleri "kesilmiş olarak" şeklinde, "gayra zekiyyin" kelimesini de "kesilmemiş" şeklinde tefsir etmişlerdir.

Ancak Hattâbî; "zekiyyen" kelimesini "köpek gibi avını ön dişleriyle parçalayan hayvanların dişleriyle, şahin gibi kuşların da pençeleriyle kanı akıtılan" şeklinde "gayra zekiyyin" kelimesini de sözü geçen hayvanlar tarafından yakalandığı halde kanları akıtılmayan" şeklinde tefsir etmiştir.

Hadis-i şerif köpek, kaplan, pars gibi yırtıcı hayvanlarla olduğu gibi avını pençeleriyle yakalayan kuşlarla ve ok, yay, mızrak ve bıçak gibi kesici aletlerle de avcılık yapmanın caiz olduğuna delâlet etmektedir.

Hanefî âlimlerinden gelen kuvvetli rivayete göre, bu yollardan biriyle avlanıp ta ölü olarak ele geçen bir avın etinin helal olabilmesi için, hayvanın herhangi bir yerinden yaralanmış olması gerekir. İmam Malik ile İmam Ahmed ve Şafiî âlimlerinden Müzem de bu görüştedirler. İmam Şafiî ise boğularak kanı akmadan ezilerek ölen bir avın haram olduğu görüşündedir. Çünkü ".... Allah'ın size öğrettiğinden öğreterek yetiştirdiğiniz avcı hayvanlar...”[311]

âyet-i kerimesindeki "el cevarih" kelimesinde "avını yaralayarak yakalayan hayvanlar" manası vardır.

İmam Ebû Yusuf'a ve tmam Şafiî'den en sahih rivayete göre; adı geçen yollardan biriyle avlanıp da ölü olarak ele geçen avın, helal olabilmesi için, avın yara almış olması şart değildir. Çünkü Mâide sûresinde geçen "el cevârih" kelimesinin esas manası “el kâsib" yani "yakalayıp ele geçiren" anlamı vardır.

İmam Ebû Hanife (r.a)'ye göre; sözü geom yollardan biriyle avlanıp da ölü olarak ele geçen bir hayvanın etinin helal olabilmesi için, organlarından birinin kırılmış olması da yeterlidir. Zira bu gizli bir yara mesabesindedir. Fakat fetva bu avın etinin helal olmayacağı noktasındadır. Bu mevzuya merhum M. Zihni efendiden nakledeceğimiz satırlarla son veriyoruz: "Av köpeğinin yediği av helal değildir. Bunun gibi yaralamayarak boğduğu ve çarpıp veya belini kırıp öldürdüğü av da helal olmaz."[312]

2857... Amr b. Şuayb'ın dedesinden (rivayet olunduğuna göre) Ebû Sa'lebe denilen bir arap (Hz. Peygamber'in huzuruna gelerek...)

Ey Allah'ın Rasûlü! Benim eğitilmiş bir köpeğin var, bunun avladığı av hakkında bana fetva ver(ir misin?) demiş.Rasûlullah sallallahü aleyhi vesellem de:

"Eğer senin eğitilmiş köpeklerin varsa onların senin için yakaladıkları avı yiyebilirsin." buyurmuş (bunun üzerine adam):

(Bu avı diri olarak ele geçirince) keserek, yahut da (ölü olarak ele geçirince) kesilmeden yiyebilir miyim? demiş (Hz. Peygamber de:)

Evet, cevabını vermiş. (Sonra adam):

Köpek o avın bir tarafını yese de mi? demiş. (Resulü Ekrem Efendimiz de:)

Evet, o avın bir tarafım yemiş olsa da, (yiyebilirsin), buyurmuş. (Daha sonra O arap):

Ey Allah'ın Resulü, bana (kendisiyle avcılık yaptığım) yayım hakkında fetva ver, demiş.

(Hz. Peygamber de:)

Yayınla avladığın avı yiyebilirsin, buyurmuş. (Adam:)

(Eğer elime diri olarak geçerse) "kesilmiş olarak" yahutta (ölü olarak geçerse) "kesilmeden(yiyebilir miyim) demiş.

(Hz. Peygamber de) Evet, cevabını vermiş. (Bu defa adam):

Ey Allah'ın Rasûlü (bu av) gözümden (bir süre) kaybolmuşsa da (yiyebilir) mi (yim?) demiş.

Rasûlü Ekrem Efendimiz de):

"Evet (hayvanın) bozulup kokuşmaması ve üzerinde senin okundan başka bir ok yarası bulunmamış olması şartıyla sen(in gözün) den (bir süre) kaybolmuş da olsa (yine onun etini yiyebilirsin), buyurmuş. (Daha sonra adam):

Ey Allah'ın Rasûlü! Bir de "bana kendilerine kaçınılmaz şekilde muhtaç olduğumuz yahudi kapları hakkında, fetva versen" demiş. (Rasûlü Ekrem Efendimiz de)

Onları yıkar ve içlerinde yemek yersin, buyurmuş.[313]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, "Köpeğin yakalayıp da bir kısmını yediği avın eti helaldir" diyen İmam Malik (r.a)'ın delilidir.

Fakat bu hadis "Eğer köpek (yakaladığı avın bir tarafını) yemişse (o avı) yeme" mealindeki 2848 numaralı hadis-i şerifle "Eğer köpek (yakaladığı avdan yemişse) o avı yeme. Çünkü (köpek) onu kendisi için yakalamıştır*' mealindeki hadis-i şerife aykırıdır. Her ne kadar bazıları mevzumuzu teşkil eden hadisin hükmünü cevaza, sözü geçen hadislerin hükmünü de kerahet-i tenzihiyyeye hamlederek bu hadislerin arasını telif etmek istemişlerse de, sözü geçen hadislerin sahih, mevzumuzu teşkil eden hadisin de senedinde Amr b. Şuayb bulunması cihetiyle zayıf olduğundan cumhur ulema onları bu hadis üzerine tercih etmişlerdir.

Metinden geçen "Onları yıkar ve İçlerinde yemek yersin" mealindeki lafızlar İmam Ahmed'in Müsnedinde "Onları suyla yıka ve içlerinde (yemek) pişir."[314] mealindeki lafızlarla rivayet edilmiştir. Tirmizî'nin Süneninde "Biz seyahat eden kişileriz. Bazan Yahudi, Hıristiyan ve Mecusilere uğruyor ve onların kaplarından başka kap bulamıyoruz" dedim,

"Başka kap bulamadığınız vakit onları su ile yıkayın ve sonra o kaplarda yiyin, için" buyurdu.[315] mealindeki sözlerle rivayet olunmuştur.

Tirmizî'nin bu rivayeti mevzumuzu teşkil eden hadisteki ehl-i kitabın ve Mecusilerin kaplarını kullanma hususundaki ruhsatın, başka bir kap bulunmaması haline ait olduğunu açık bir şekilde ifade etmektedir.[316]

Bazı Hükümler

1. Eğitilmiş köpeklerin yahut da eğitilmiş diğer yırtıcı hayvanların avladığı avların etleri -av bir sure av anın-gözünden kaybolmuş olsa bile- helaldir. Yeter ki hayvanın üzeinde başkasına ait bir ok yarası bulunmasın, eti bozulup kokuşmasın ve avcı avı aramaktan zaruretsiz olarak geri kalmasın.

Hattâbî, bu mevzuda şöyle diyor: "Kokuşmuş bir eti yemeyi terketmek müstehabdır. Yemek ise haram değil, tenzihen mekruhtur. Çünkü Peygamber Efendimiz kendisine verilen kokusu bozulmuş bir butu yemiştir. Fakat bu etin yenildiği takdirde zarar vereceği kesinse o zaman yenmesi haram olur."

Şâfü âlimlerinden tmam-ı Nevevi de aynen Hattâbî gibi düşünmekte ve Şafiî ulemasından "Kokuşmuş eti yemek haramdır" diyenlerin bu sözlerini zayıf bulmaktadır.[317]

Aliyyü'l-Karinin açıkamasına göre, Hanefi âlimlerinin kokmuş et hakkındaki görüşleri de böyledir.

2. Başka bir kap bulunmadığı takdirde mecusilerin kaplarını yıkadıktan sonra kullanmakta bir sakınca yoktur.

Nitekim ileride gelecek olan 3839 numaralı hadis-i şerifte bunu ifade etmektedir.

Her ne kadar bazıları, fıkıh âlimlerinin "Başka bir kap bulunsa bile ehl-i kitabın ve mecusilerin Çaplarını yıkayıp kullanmada bir sakınca yoktur*' şeklindeki sözlerinin bu hadise aykırı olduğunu söylem işlerse de, aslında

fıkıh âlimlerinin bu sözleriyle, mevzumuzu teşkil eden hadis arasında bir çelişki yoktur. Çünkü bu hadis-i şerifte söz konusu edilen ehl-i kitabın ve mecusilerin kaplarından maksat, ehl-i kitabın ve mecusilerin içinde ekseriyetle domuz eti pişirdikleri bilinen kaplardır. Fıkıh âlimlerinin kasdettikleri kaplar ise sözü geçen müşriklere ait olduğu bilinen, fakat böyle bir pislikte kullanıldığı kesin olarak bilinmeyen kaplardır.[318]

Ehl-i kitabın ve mecusilerin içerisine pislik koydukları bilinen kapların hangi şartlarda kullanılabileceği meselesinde fukahamn görüşü aynen bu hadis-i şerifin ifadesine uygundur.[319]

23-24 Canlı İken Avın Vücudundan Koparılan Parça(yı Yemenin Hükmü)

2858... Ebû Vakıd'den demiştir ki: Peygamber (s.a):

"Hayvan canlı iken vücudundan kopardan (parça) ölü (hükmünde) dir" buyurdu.[320]

Açıklama

Eti yenen bir hayvan, ancak usulüne göre kesilmesi ile eti helal olur. Hayvanın canlı iken vücudundan bir et parçasının koparılması, seri kesim olmadığından, bu parçanın yenmesi caiz değildir.[321]

Bazı Hükümler

Canlı bir hayvanın vücudundan kesilen bir parça eti veya bir organı yemek haramdır. İsterse bu parça ke sildikten sonra hayvan ölmüş olsun.

İmam Şafiî'ye göre, hayvandan bu parçanın koparılması sebebiyle ölecek olursa, koparılan bu parçayı yemek helaldir. İsterse bu parça iyice kopmamış olsun ve vücuda bitiştirilmesi mümkün olsun. Eğer hayvanın onsuz yaşaması mümkün olmayan bir tarafı koparılırsa, bu parçayı yemek te caizdir. Vücudun iki eşit parçaya bölünmesi, yahut eşit olmayan iki parçaya bölünüp te başın az olan kısım tarafında, kuyruk sokumunun da fazla olan kısımda kalması veya başın yarısının ya da yarıdan fazlasının kesilip koparılması gibi. Bu durumlar hadisin kapsamı içine girmezler. Fakat, ölen bu hayvanın başı, kesilen vücudunun üçte ikisiyle, kuyruk sokumunun da üçte-biriyle birlikte bulunuyorsa, bu kopan kısmın yenmesi helal olmaz. Çünkü bu kısmın hayvan canlı iken kopmuş olması ihtimali vardır.

İmam Ebû Hanife (r.a), İbrahim en-Nehaî'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Av canlı iken iki eşit parçaya böldüğünde, her iki tarafı da yiyebilirsin. Fakat onu eşit olmayan iki parçaya bölmüşsen o zaman eğer baş büyük kısım tarafından buluyorsa, başın bulunduğu tarafı yer diğer tarafı yemezsin. Eğer hayvandan canlı iken bir parça koparacak olursan bu parçanın dışında hayvanın her tarafını yiyebilirsin. Fakat bu parça iyice kopma-mış da hayvanın vücuduna asılı olarak kalmışsa (hayvanı kesip her tarafını yediğin gibi) bu asılı kalan parçayı da yiyebilirsin.[322]

Hattâbî'de bu hadisin şerhinde şunları söylüyor: Bu hadis eti yenen hayvanın eti ve ona bitişik organları hakkındadır. Hayvanın kılı, yünü, tüyü hakkında değildir. Av köpeğinin avdan kestiği ve atılan okun avdan kopardığı parçalar da diri hayvanın vücudundan kesilen parça gibidir. Mesela, av peşine gönderilen köpek yakaladığı avın bir parçasını kopardıktan sonra av ölürse, avın ölümünden önce vücudundan kesilen parça murdardır. Çünkü av henüz hayatta iken bu parça onun vücudundan kesilmiştir. Şayet köpek veya atılan ok, avı ikiye bölerse bu kesim, hayvan boğazlama hükmündedir. Dolayısıyla iki taraf da yenir. Ebû Hanife; "Bu takdirde avın başının bulunduğu taraf, diğer parçadan küçük olursa murdar sayılır. Eşit iseler ikisi de yenir," demiştir. Şafiî'ye göre ise fark yoktur. Yani, başın bulunduğu taraf diğer taraftan küçük de olsa her iki taraf yenir. Çünkü, ruh iki taraftan da beraber çıkınca diri bir hayvanın bir parçasını kesmek durumu oluşmaz. Bu parçalayış, bir boğazlama hükmündedir. Avın tamamı bu parçalama ile öldürülmüş olur. Artık avın bir tarafının diğer tarafa tabi tutulması söz konusu değildir. Hepsi aynı hükme tabidir.[323]

Yün, Kıl Ve Tüy İle İlgili Hükümler

Eti yenen hayvanın, hayatta iken kesilen yünü, kılı ve tüyü helaldir, temizdir. Kesen, kırpan kişi müslüman olsun, gayrı müslim olsun farketmez. Âlimler bu hususda ittifak halindedir. Îmamü'l-Haremeyn'in beyanına göre, bu hususta müslümanların icma'ı vardır.

Yün, kıl ve tüy murdar bir hayvanın vücudundan kesilirse bunun hükmü hakkında ihtilaf vardır. Şöyle ki:

1. Malikîlere göre; bunlar yolmak suretiyle değil de kesmek ve kırpmak suretiyle alındığı taktirde temiz sayılır. Eti yenmeyen hayvanın ister diri, ister ölü iken kesilen yünü, kılı ve tüyü temiz sayılır. Hatta köpek, ve domuzun kılı da olsa, hüküm aynıdır. Eti yenmeyen herhangi bir hayvanın kılı, yünü veya tüyü yolmak suretiyle alınırsa, bunların deri tarafında olan uçları necis ve pistir, diğer kısmı temiz sayılır.

2. Hanefî ve Hanbelî mezheb âlimleri de Malikîler gibi hükmetmişlerdir. Şu farkla ki domuzun kılları necistir, pistir. İster yolmak suretiyle ister kırpmak suretiyle alınsın, keza ister domuz diri iken kılları alınsın, ister ölü iken alınsın, hüküm aynıdır. Hanbelîlere göre köpek de domuz gibidir.

3. Şâfiîler'e göre; yün, kıl ve tüy murdar bir hayvan veya eti yenmeyen diri bir hayvandan alınmış olduğu zaman, ister yolmak suretiyle, ister kesmek suretiyle elde edilsin mutlaka necis ve pistir. Onlara göre köpek ve domuz ile bunlardan doğma hayvanlar necistir.[324]

24-25. Avcılığa Düşkünlük Hakkında (Gelen Yasaklayıcı Hadisler)

2859... Bir defasında Süfyan es-Sevrî şöyle dedi: Peygamber sal-lallahü aleyhi ve sellem:

"Çölde oturan kimse(nin huyu) sertleşir. Av peşinde gezen ga-filleşir. (Fasık) sultanların kapısın)a giden, fitneye düşer" buyurdu.[325]

Açıklama

Hadis-i şerifde, çölde eyleşen kimselerin kalplerinin katılaşacağı, mizaçlarının sertleşeceği, ömrünü av peşinde geçirenlerin gafîlleşeceği, fasık idareci kapılarında ömür tüketenlerin de fitneye duçar olacakları ifade buyurulmaktadır.

Gerçekten çölde oturanlar, kendilerine güzel ahlaklı, yumuşak huylu olmanın manasını ve faziletini öğretecek ilim adamlarıyla buluşmaktan, irşad meclislerine katılmaktan mahrum kaldıkları için, kalblerinin gıdalarını hakkıyla alamazlar. Dolayısıyla kalpleri her gün biraz daha sertleşir ve katılaşır. Neticede o kimse katı kalpli, kötü huylu bir adam haline gelir.

Av peşinde gezen kimse, zamanla kendisini ava o kadar çok kaptırır ki, etrafında olup bitenlerden haberi olmadığı gibi, Allah'ın emir ve yasaklarını da unutmaya başlar. Neticede kendisini tamamen nefsinin ve şeytanın pençesine teslim etmiş gafil bir insan olur.

Zalim idarecilerle düşüp kalkan kimseye gelince; bunlar iki tehlikeye maruz kalmaktan hali değillerdir.

1. Ya o zalim sultanın keyfi hareketlerini ve uygulamalarını tasdik ederler ve onun zulmüne iştirak etmiş olurlar.

2. Yahut da onların bu hareketlerine karşı çıkarlar ve kısa zamanda onların hışmına uğrarlar.[326]

Bazı Hükümler

1. İçerisinde ilim, irfan ve fazilet öğretilen şehirlerde oturmak, kendisinde bu imkanlar bulunmayan köy ve kasabalarda oturmaktan daha faziletlidir.

2. İnsanın kendisini farzları, vacipleri ve mendupları unutturacak derecede ava verip vakitlerini av peşinde geçirmesi mekruhtur. Ancak, geçimini avcılıkla geçirmek zorunda kalan kimselerin avcılık yapmalarında bir sakınca olmadığı gibi, kişinin karşısına çıkan bir avı avlamasında da bir sakınca yoktur. Sakınca kişinin eğlence için vakitlerini av peşinde öldürmesidir.

Ayrıca bir avı avlamak için başkalarının ekinlerini itlaf etmek veya kendilerini ikametgahlarında izac etmek caiz değildir.[327]

3. Ulemanın zalim ve fasık idarecilerin kapılarına gidip, onlarla düşüp kalkmaları yasaklanmıştır.

Çünkü zalim sultanlar veya idareciler, zulümlerine devam ederlerken ulemanın onlarla düşüp kalkması, bu zulmü onların da tasvip etmesi anlamına gelir ki; bu durum zalim idarecilerin ve zulümlerinin halkın tümü tarafından benimsenip tasvip edilmesine sebep olur.

Oysa ulema, hakkı ve adaleti koruyup yaşatmakla, halk da hakkı ve hakikati öğrenmek için onlara müracaat etmekle mükelleftir.

Cenab-ı Hakk Kur’an-ı keriminde "Allah kendilerine kitap verilenlerden: -onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, gizlemeyeceksiniz- diye söz almıştı"[328] buyurarak ulemaya: ".... Eğer bilmiyorsanız zikr ehline (yani meseleyi bilenlere) sorun"[329] buyurmak suretiyle de ulemanın dışındaki halka bu mükellefiyetlerini bildirmiştir.

Özellikle ulemayı bu hususta dikkatli ve uyanık olmaya davet eden hadis-i şeriflerden bazılarının meali şöyledir:

a. "Benden sonra birtakım yalancı ve zalim emirler gelecektir. Onların yalanlarını tasdik eden ve zulümlerine yardımcı olan kimseler benden değillerdir, ben de onlardan değilim. Kevser havzında benim yanıma da gelmeyeceklerdir."[330]

b. Ebû Zer-i Gıfârî (r.a) Hz. Seleme'ye şöyle demiştir:

"Ey Seleme (zalim) sultanların kapısına gitme. Çünkü sen onların dünyalığından birşey elde edemezsin. Fakat onlar senden, onların dünyalığından daha faziletli olan dinini alırlar."[331]

2860... Peygamber (s.a)'den (rivayet edilen bir önceki) müsedded hadisi bir de mana olarak Ebû Hureyre'den (rivayet olunmuştur. Hz. Ebû Hureyre bu hadisi):

"Kim (devamlı olarak zalim) idareci ile düşer-kalkarsa fitneye düşer" (anlamına gelen lafızlarla) rivayet etti. (Daha sonra bu rivâyetine şu manaya gelen cümleyi de) ilave etti:

"Kul (zalim) sultana yaklaşmakla Allah'dan uzaklaşmaktan başka birşey kazanmaz."[332]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte de bir önceki hadis-i şerifte olduğu gibi zaHm sultanlara yaklaşan kimselerin onun zulmüne iştirak ederek hak ve hakikatten ve dolayısıyla Allah'ın rahmetinden uzaklaşacakları haber verilmektedir.

Bu hadis-i şerif lafızlarıyla bir önceki hadisin aynısı değilse de, mana cihetiyle bir önceki hadisin son cümlesinin aynısıdır.[333]

2861... Ebû Sa'lebe el-Huşenî'den demiştir ki: Peygamber (s.a) (şöyle buyurmuştur):

"Ava (okunu) atıpta, onu üç (gün üç) gece sonra (atmış olduğun) okun üzerinde olduğu haide (Ölü olarak) ele geçirecek olursan, kokuşmamış olması şartıyla onu yiyebilirsin.”[334]

Açıklama

Bu hadis» vurulduktan sonra gözden kaybolup üzerinden bir gece geçmiş olan bir avın etini yemek haramdır diyen Maliki âlimlerinin aleyhine bir delildir. Âlimlerin büyük çoğunluğuna göre; burada geçen üç gece tabirindeki üç adedinin bağlayıcı bir te'siri yoktur. "Herhangi bir süre" anlamında kullanılmıştır.

Bilindiği gibi, Hanefî âlimlerine göre, vurulduktan sonra gözden kaybolan ve bir süre sonra bulunan bir avın etinin helal olabilmesi için üç şart vardır:

1. Avcının okunun av üzerinde bulunması,

2. Başka avcıya ait okun veya bir ok yarasının bulunmaması ve başka bir tesirle öldüğünün ortaya çıkmış olmaması,

3. Avcının onu aramaya zaruretsiz olarak mola vermemiş olması.

Bu üç şart bulunduğu takdirde av kokuşmuş olsa bile eti yenir. Aliyyü'l-Kari'nin açıklamasına göre, Hanefi âlimleri bu hadisteki kokuşmuş avı yemenin terk edilmesi ile ilgili emrin hükmü istihbab içindir. Bu bakımdan yenmemesi iyi olur fakat, yenecek olursa haram işlenmiş olmaz.

Nitekim Hanefi âlimlerinden İbn Melek'in ifadesine göre, Hz. Peygamberin (s.a) kokmuş eti yediği rivayet olunmuştur.

İmam Ahmed de kokmuş et yemenin helal olduğunu söylemiştir. Fakat İmam Ahmed'e göre vurulduktan sonra uzun süre gözden kaybolan bir avın eti helal değildir. Kendisine vurulduktan sonra geceli gündüzlü bir gün gözden kaybolan bir avın hükmü sorulunca, bir günün uzun bir süre olduğunu ve dolayısıyla bu avın haram olduğunu söylemiştir. Bu, İmam Ahmed'in uzun bir süre sözüyle geceli gündüzlü bir günlük süreyi kasdettiğini gösterir. Bu bakımdan Hz. İmam'a göre vurulduktan sonra kaybolup sadece bir gecenin veya sadece bir gündüzün sonunda ölü olarak bulunan bir avın eti helaldir.

İmam Malik'e göre; vurulduktan sonra av gündüzün bulunamayıp akşamleyin ölü olarak ele geçerse, o avın eti helaldir. Fakat üzerinden bir gece geçmişse onun eti haram olur.

İmam Şafiî'ye göre; vurulduktan sonra oku atan kimsenin gözünden kaybolmuş olan bir avın eti asla yenmez. Şafiî mezhebinin kokmuş bir etin yenip yenmemesi hususundaki görüşlerini açıklarken İmam Nevevî şunları söylüyor: "Kokmuş yemeği yemekten nehiy tahrim değil, kerahet-i tenzihiyye içindir. Diğer kokmuş etlerle yiyecekleri yemek te tenzihen mekruhtur, haram değildir. Fakat sıhhat için zararlı hale gelmiş olması müstesna. Bazı âlimlerimiz kokmuş etin haram olduğunu söylemişlerse de bu görüş zayıftır.

Biz bu meseleyi münasebet düştüğü için 2849 numaralı hadis-i şerifle 2857 numaralı hadisi şerifin şerhinde açıklamıştık.[335]

---

[1] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/453.
[2] Kevser, (108), 2.
[3] Ibn Mâce, edahi 2; Ahmed b. Hanbel 11-321.
[4] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/453-454.
[5] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/454.
[6] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/454.
[7] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/454-455.
[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/455.
[9] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/455-456.
[10] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/456.
[11] Debbağoğhı Ahmed, Ansiklopedik Büyük İslam İlmihâli, 346-350.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/456-457.
[12] Tirmizî, edahi 18;Nesaî 1: İbn Mâce edahi 2; Ahmed b. Hanbel IV-215, V-76.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/457.
[13] Saffât, (37) 102.
[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/457-458.
[15] İbn Mâce, edahi 2; Ahmed b. Hanbel 11-321.
[16] Buhârî, îdeyn 5, 10, 17, 23, edahi 1, 4, 8, 11-12; Müslim, edahi, 1-4, 10-11.
[17] Mecmeu'z-Zevâid, IV, 18.
[18] İbn Mâce, edahi 2; Ahmed b. Hanbel, II, 321.
[19] Ahmed b. Hanbel, IV, 312; el Mütteki, Kenzü'l-Ummâl V, 90.
[20] Kevser (108): 2.
[21] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/458-461.
[22] Nesâî, edahi 2.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/461-462.
[23] İbn Hacer, Fethu'l Bârî, XII-103.
[24] Buhârî edâhî, 5.
[25] Buhârî edeb 76; Müslim, birr 107-108; Muvatta', hüsnü'1-hulk 12; Ahmed b. Hanbel, 11-236, 268, 507.
[26] el-Aynî, UmdetiH Kâarî, XXI-147-148.
[27] Ahmed b. Hanbel IV-82.
[28] el-Aynî, Umdetu'l Kaari, XXI-48.
[29] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/462-464.
[30] ez-Zeylâî, Nasbü'r Râye, IV-208.
[31] Aliyyü'l KaarîMirkatü'l Mefâtih 11-271. 72
[32] Alliyü'l Karî, Mirkatü'l Mefâtih 11-271.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/464.
[33] Tirmizî, edahi 2; Ahmed b. Hanbel I-I07, 149, 150.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/464-465.
[34] Hakim, el-Müstedrek, IV-230.

[35] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/465.
[36] Tuhfetü'l-Ahvezî, V-79.
[37] Fethü'r-Rabbanî, A. Abdurrahman XIII-61; Mecmaü’z-Zevaid IV-21-22.
[38] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/465-466.
[39] Müslim, edahi 39-42; İbn Mâce, edahi 11; Dârimî, edahi 2.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/466-467.
[40] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/467-468.
[41] Müslim, edahi 19; Ahmed b.Hanbel, VI, 78.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/468-469.
[42] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/469.
[43] el-Muhezzeb ve şerhuhû VHI-407-408.
[44] En'am(6), 121.
[45] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/469-470.
[46] Nesai dahaya 59; Buhârî, hac 27, 117,119; Ebû Dâvûd hac, 67; Ahmed b. Hanbel, VI-35, 78, 82.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/470.
[47] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/470.
[48] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/471.
[49] Buhârî, edahi 9, 13-14; Müslim, edahi 17-18; Tirmizî, edahi 2; Nesâî, edahi 14, 22, 29, 30-31; İbn Mâce edahi 1, 13; Dârimî, edahi 1; Ahmed b. Hanbel, 111-115, 170, 183, 189, 211, 214, 222, 255, 272, 279.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/471.
[50] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/471.
[51] Nuruddin Ali b. Ebi Bekr el-Heysemi, Mecmeu'z-Zevaid 1V-17; Hakim 1V-222.
[52] Eş-Şerhu'l Kebir, İbn Kudame, 11-551.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/471-472.
[53] İbn Mâce edahi 1; Ahmed b. Hanbel VI-220, 225.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/472-473.
[54] Fethurrabbânî; Abdurrahman XI11-61; Mecme'uz-Zevâîd IV-21-22
[55] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/473.
[56] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/473-474.
[57] Tirmizî, edâhî 4; Nesâî, dahaya 14; İbn Mâce, edâhî 4.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/474.
[58] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/474.
[59] Müslim, edâhi 13; Nesaî, dahaya 13; İbn Mâce, edâhi 7; Ahmed b. Hanbel, III-312-327.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/474-475.
[60] Dürrü'l-Muhtar el Haskefî V-226-227 (el-udhiye).
[61] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/475-476.
[62] Fethurrabbânî, XIII-72.
[63] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/476.
[64] Buhârî, edahi 7; Müslim, edahi 15; Tirmizî, edahi 7; Nesaî, dehaya 13; İbn Mâce, edahi 7; Darimî, edahi 4; Ahmed b. Hanbel IV-149, V-194.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/476-477.
[65] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/477.
[66] Nesâî, dahaya 13; İbn Mâce edahi 7; Ahmed, V-368.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/477-478.
[67] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/478.
[68] Buhârî, edahi 8; Müslim, edahİ 5, 8; Tirmizî, edahi 12; Nesaî, dahaya 17; Dârimi, eda-hi 7; Ahmed b. Hanbel IV-282, 287, 298, 303.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/478-479.
[69] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/479-480.
[70] Mecmeu'z-Zevâid IV-23.
[71] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/480-481.
[72] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/481.
[73] Tirmizî, edahi 7; İbn Mâce, edahî 7.
[74] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/481-482.

[75] Nesâî, dahaya 5-7; Tirmizî, edahi 5; İbn Mâce, edahi 8; Darimî, edahi 3; Muvatta, da-haya 1; Ahmed, IV-284, 289-301.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/482-483.
[76] en-Nevevî, Şerhu'l Müslim XIII-125.
[77] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/483-484.
[78] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/484-485.
[79] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/485.
[80] Tirmizî, edahi 5; Nesaî, dahaya 9-11; İbn Mâce, edahi 8; Darimî, edahi 3; Ahmed b. Hanbel 1-80, 108, 128, 149.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/485-486.
[81] Hac suresi 78.
[82] el Muhallâ İbn Hazm, VII-358, mesele 974.
[83] Şerhü Mühezzeb Nevevî VIII-399-402.
[84] İbn Kudame eş Şerhul Kebir III-546.
[85] Muhammed Zihni Ni'meti islam 697, Tirmizi, edâhi9, Nesaî 12; Ibn Mâce 8; Ahmed b. Hanbel 1-83, 109, 127.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/486-487.
[86] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/487-488.
[87] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/488.
[88] eş-Şerhü'l Kebir, İbn Kudame, 111-547.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/488-489.
[89] Nesâî, dahaya 12.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/489.
[90] Mirkatü'l-Mefatih Aliyyü'1-Kari, 11-265-266.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/489.
[91] Müslim, hac 353; Tirmizî, hac 66; Nesâî, dahaya 16; Muvatta dahaya 9; İbn Mâce eda-hî 5; Ahmed b. Hanbel III-335, V-409.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/489-490.
[92] A. Davudoğlu, Müslim, VII-23.
[93] Fethürrabbânî, el-Bennâ A. Abdurrahman XIII-84; Nesaî, dahaya 16; İbn Mâce edahî 5; Tirmizî Edahi 9.
[94] Neylü'l-Evtar, Şevkanî V-115.
[95] a.g.e.; Müslim, hac 353.
[96] Bedaiussanaî, el-Kasanî, V-71.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/490-491.
[97] Müslim, hac 350, 352, 355; Tirmizî, hac 66; İbn Mace, edahî 5; Darimî, edahi 3, 5; Muvatta, danaya 9; Ahmed b. Hanbel 1-95, 105, 125, 156, 275, IV-409, V-405-406.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/491-492.
[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/492.
[99] Müslim, hac 350; Tirmizî hac 66, edahî 8; Muvatta, dahaya 9; tbn Mâce, Edahi 5; Darimî, edahi 3, 5; Ahmed b. Hanbel 111-353, 364.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/492.
[100] Feth, (48), 25.
[101] Buhârî, elmuhsır 1; el Benna A. A. el-Fethürrabbânî, XI -65.
[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/492-493.
[103] Tirmizî, edahi 10, 20; Ahmed b. Hanbel, III-8, 356, 362.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/493.
[104] İbn Mâce, ikametüssala 158.
[105] Buhârî, İdeyn 19;.
[106] Buhârî, İdeyn 6.
[107] Fethul Bari tbn Hacer 111-119.
[108] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/494.
[109] Şerhü’l Mühezzeb Nevevî VIII-405, 408.
[110] Muvatta, dahaya, 10; Tirmizî, edâhi 10: İbn Mâce edâhi 10.

[111] Fethu'r-Rabbanî el-Bennâ A. Abdurrahman XIII-85; Mecmetı'z-Zevâicl, IV-24; Müs-tedrek IV-229.
[112] Mecelle Mad; 13.
[113] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/494-496.
[114] Buharı, îdeyn 22, edâhi 6; Nesaî dahaya 3, ideyn 30; İbn Mâce edahî, 17; Ahmed b. Hanbel, 11-109.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/496-497.
[115] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/497-498.
[116] Buhari, hudud 31; Müslim, cihad 49, edahiy 28-29; Ebû Dâvûd, imare 19; Muvatta, dahaya 7; Ahmed b. Hanbel, 1-56, VI-51.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/498-499.
[117] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/499.
[118] Şerhü'l-Muğn:, III-582.
[119] el-Kâsânî, Bedayiu's-Sanayi V-81.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/499-500.
[120] İbn Mâce, edahi 16; Ahmed b. Hanbel, V-76.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/501.
[121] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/501.
[122] Şerhü'l-Mühezzeb VIII-420, 421.
[123] Şerhü'l-Muhezzeb VIII-420, 421.
[124] Şerhu'l-Muğnî, 111-568.
[125] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/501-502.
[126] Müslim, edahî 35.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/502-503.
[127] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/503.
[128] el-Muğnî, Ibn Kudame, XI-104, 105.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/503-505.
[129] Müslim sayd 57; Tirmİzi diyat 14; Nesaî, dahaya 22, 26-27; İbn Mâce zebaih 3; Darimî, edahi 10; Ahmed b. Hanbel, IV-123, 125.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/505-506.
[130] Hak Dini Kur'an Dili M. Hamdi Yazır, V-3117.
[131] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/506.
[132] Buhari, zebaih 56; Müslim, sayd 58, 61; Nesaî, dahaya 79; İbn Mâce, zebaih 10; Ahmed b. Hanbel 11-94; 111-117, 171, 191, 318, 322, 339.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/507.
[133] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/507.
[134] En'âm, 6/118.
[135] En’âm, 6/121
[136] Mâide, 6/5.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/507-508.
[137] bk. 2819 nolu hadis-i şerif.
[138] Tefsir, İbn Kesir, 11-170.
[139] Camiül-Beyan Taberî, V1II-21.
[140] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/508-509.
[141] Buhari, zebaih, 22.
[142] İbn Hacer, Fethü'l-Bâri, Şerhu zebaihi ehl-il Kitabdığına dair bir âyet bulunmaması gerekir.
[143] En’am 6/146.
[144] En’am 6/121.
[145] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/509-511.
[146] En’am 6/121.
[147] En’am 6/121.
[148] İbn Mâce, zebaih 4.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/511.
[149] En'âm: 6/121.

[150] Taberi, Camiü'l Beyan VIII-16.
[151] Mâide (5) 3.
[152] Mâide (5) 3.
[153] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/512.
[154] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/512.
[155] Mâide: 5/121.
[156] Tirmizî, tefsir 7.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/513.
[157] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/513-514.
[158] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/514-515.
[159] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/515.
[160] Buharı, cihad 191, şirket 3, 16, zebaih 15, 18, 23, 36-37; Müslim, edâhî 20, Tirmizî, sayd 19; Nesaî, sayd 17, 35, dahaya 26, İbn Mace zebaih 9, 17; Darimî, edahİ 15; Ah-med b. Hanbel, III-463-464, IV-354, 356, 381, V-367.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/515-517.
[161] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/517-518.
[162] Davudoğlu, Sahih-i Müslim Tercüme-ve Şerhi IX, 224-228.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/518-520.
[163] Nesaî, sayd 25, edahi 8; İbn Mâce, sayd 17.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/520.
[164] Kâmil, Miras; Tecrid-i Sarih Tercemesi. VIII-13
[165] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/521.
[166] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/521.
[167] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/521-522.
[168] Nesaî, edahi 19: Ibn Mâce, zebâih 5; Ahmed b. Hanbel, IV-256, 258, 377
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/522.
[169] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/522-523.
[170] Tirmizî, sayd 13; Nesaî, dahaya 25; İbn Mâce, zebaih 9; Dârimî, edahi 12; Ahmed b. Hanbel, IV-334.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/523.
[171] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/523-524.
[172] Mâide 5/3.
[173] Bekir Karlığa, Hadislerle Kur'an-ı Kerim Tefsiri, V, 2098-2099.
[174] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/524-526.
[175] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/526.
[176] Bknz. 2821 nolu hadis-i şerîf.
[177] Münavi, Feyzü'l-Kadir, V-42.
[178] Ahmed Meylânî, Bidayetü'l-Miictehid I. 663-664 .
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/526-528.
[179] Tirmizi, sayd 10; lbn Mace, zebaih 15; Dârimi, edahİ 17; Ahmed b. Hanbel, III, 31-39-45-73-53.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/528-529.
[180] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/529.
[181] Zürkanî, Şerhü Muvalta III-397.
[182] İmam Malik, Mu vatta, zebaih 8.
[183] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/529-530.
[184] Tirmizî, sayd 10; İbn Mace, zebailı, Darimî, edahi 17; Ahmed b. Hanbcl, 111-31, 39, 45, 53.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/530.
[185] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/530.
[186] Buhârî, tevhid 13, buyu 5, zebaih 21; Ebû Dâvûd, edahi 13; Nesaî, dahaya 21, 36, 39, İbn Mâce, zebaih 4; Muvatta, zebaih, 1.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/530-531.
[187] En'âm, 6/121.
[188] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/531-532.

[189] bk. Zeylaî, Nasbur-Reye, ez-Zebâih, IV, 183.
[190] Sünen-i Dârekutnî 549.
[191] En'âm, 6/121.
[192] Mâide, 5/4.
[193] bk. Zeyla'î, Nasbü'r-Râye, IV, 182.
[194] bk. Teysir-ul-Vüsûl 11-45.
[195] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/532-533.
[196] Nesâî: Fera' 2, 3. İbn Mâce: Zebâih 2. Ahmed b. Hanbel, V-75, 76.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/533-534.
[197] bk. Zeyla'î: Nasbü'r-Râye IV, 208.
[198] bk. Davudoğlu, Sahîh-i Müslim Tercüme ve Şerhi IX, 239.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/534-535.
[199] bk. Nevevî, Şerhu Müslim XII, 137.
[200] bk. Nesâi, fera' ve Atîra, 1.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/535-536.
[201] bk. Buharî, akîka3, 4; Müslim, edâhî 38; Tirmizî, edâhî 15: Nesâî, Fera' 1; İbn Mâce, Zebâih 2; Dârimî, edâhî 8; Ahmed b. Hanbel, II, 229, 239, 279, 490.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/536.
[202] Nesâî, fera' ve atîra, 1.
[203] bk. İbn Hacer, Feth'ül-Bârî XII, 15.
[204] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/536-537.
[205] bk. Buharı, akîka 3,4; Müslim, edâhî38; Tirmizî, edâhî 15; tbn Mâce, Zebâih 2; Ahmed b. Hanbel, 11-279.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/537.
[206] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/537.
[207] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/537-538.
[208] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/538.
[209] bk. Nesâî, akîka 1, 3, 4; Ahmed b. Hanbel, IV, 38.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/538-539.
[210] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/539.
[211] bk. İmâm-ı Mâlik, El-muvatta, akîka, 7.
[212] bk. İmâm-ı Mâlik, Muvatta, akika 4.
[213] bk. İmâm-ı Malik, Muvatta, akîka 7.
[214] Bk. Nesai akika4.
[215] bk. Mecmeû'z-Zevâid, IV, 58.
[216] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/539-541.
[217] bk. İbn-i Mâce, Zebâih 1; Nesâî, akîka 3. Ahmed b. Hanbel, VI-381.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/541.
[218] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/541-542.
[219] Ahmed b. Hanbel, VI, 38l.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/542.
[220] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/542.
[221] bk. Ahmed b. Hanbel, V-17.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/543-544.
[222] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/544.
[223] Hz. Aişe'nin sözü için bak: Mecmaü'z-Zevâid, IV, 59.
[224] bk. Mecma'uz-Zevâid, IV, 45, 59.
[225] bk. Şerhülmühezzeb VIII, 427.
[226] bk. 2839 nolu hadis.
[227] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/544-546.
[228] bk. Ahmed b. Hanbel, VI-381.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/546.
[229] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/546-547.

[230] Buhârî: Akîka 1.
[231] Müslim: fedail 62.
[232] Malik: Muvatta: Akîka 2.
[233] Tirmizî: Kitâb'ül-edâhî/bâb'ül-Akîka.
[234] Mecmaü'z-Zevâid, IV. 59.
[235] bk. İbnü'I-Kayyim, Zad'ül-Meâd, II, 5.
[236] bk. Molla Mehmetoğlu Osman Zeki, Siînen-i Tirmizî Tercemesi III, 104.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/547-549.
[237] bk. Buhârî, akîka 2; Tirmizî, Edâhî 16; Nesâî, Akîka 2; İbn Mâce, Zebâih 1; Dârimî, Edâhî 9;Ahmed b. Hanbel; IV-18, 214, 215.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/549.
[238] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/549-550.
[239] bk. Hatipoğlu Haydar, Sünen-i İbn Mâçe Tercümesi, VIII, 502-503.
[240] bk. Bu kanunun tahkiki için.
[241] bk. Ettehânevi Eşref Ali i'lâüssüneıı 17/113-114.
[242] bk. Yıldırım Celâl, İslamda Aile Eğitimi, I, 107, 108.
[243] bk. A.g.e. 109.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/550-551.
[244] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/551.
[245] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/551-552.
[246] bk. Nesâî, akika 4.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/552.
[247] bk. Yıldırım Celal, I si um d a Aile Eğitimi, I, 111.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/552-553.
[248] bk. Nesâî, akîka 1, Ahmed b. Hanbel, II, 182.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/553-554.
[249] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/554.
[250] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/554.
[251] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/554-555.
[252] Bk. Buhari, akika 2.
[253] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/555.
[254] Bilindiği gibi elinizdeki eserin kitab ve bâb numaralamasında Concordance hazırlayanlar-ca kabul edilmiş numaralama esas alınmıştır. Birçok Ebû Dâvûd nüshasında "AV BÖLÜMÜ" ayrı bir kitap olarak kabul edildiği halde, onu "KURBAN BÖLÜMÜ"nün devamı olarak görenler de vardır. Hafız el-Münzirî de bunlardan biridir. Nitekim Concordance'de de ayrı bir kitap olarak değil, Kurban BÖlümü'nttn devamı olarak bâb numarası verilmiştir. Biz de böyle yaptık.
[255] Mâide (5) 2.
[256] Mâide (5) 96.
[257] Ansiklopedik Büyük İslam İlmihali. Debbaoğlu Ahmed, 62, 63.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/9-10.
[258] Buharî, hars 3, Bediül-halk 17, zebaih 6; Müslim, musakat 51-60; Tirmizî, sayd 17; Nesaî, sayd 10, 12-14; İbn Mâce, sayd 2; Darimî, sayd 2; Muvatta istizan 12; Ahmed b. Hanbel, 11-4, 8, 27, 37,47, 55,60, 79, 101, 113, 147, 267, 345,425,456,473, V-56-57,219, 220.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/10.
[259] Müslim, musakat 50-52, 54-55, 57.
[260] Mirkatü'i-Mefatih Aliyyü'1-Kari IV-335.
[261] Sahih-i Müslim, A. Davudoğlu, VIII-35-36.
[262] Tecrid-i Sarih tere, Kamil Miras, VII-179, 1. baskı.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/10-13.
[263] Müslim, müsakat 47; Tirmİzî,.sayd 16-17; Nesaî, sayd 10; İbn Mâce, sayd 2, 4; Darimî, sayd 3; Ahmed b. Hanbel, III-333, IV-85, V-54, 56-57, 108.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/13.

[264] En'âm (5) 38.
[265] İsrâ(20) 44.
[266] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/13-14.
[267] Buhârî, sayd 7, Bedeülhalk 1; Müslim, hac 71, 73; Tirmİzî, hac 21; Nesâî, menasik 116-117; Ahmed b. Hanbel, 1-257, VI-164, 259.
[268] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/14-15.
[269] Müslim, musakat 47.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/15.
[270] Müslim, musakat 44.
[271] Buharı, sayd 7, Bedeul-halk 11, Müslim, hac 71, 73; Tirmizî, hac 21; Nesâî, menasik 116-117; Ahmed b. Hanbel, 1-257.
[272] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/15-16.
[273] Buhârî, sayd 33, zebaih 1-2, 9; Müslim, sayd 1, 3-5; Tirmizî, sayd 6; Nesaî; sayd 2-3, 5,7-8,20-21, dahaya 19; İbn Mâce sayd 3; Darimî sayd 1; Ahmed b. Hanbel, IV-194-195, 256, 258, 377, 380.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/16.
[274] Buhârî, zebaih 1; Müslim, sayd 4; Nesaî, sayd 2; Darimî, sayd 1; Ahmed b. Hanbel, IV-256, 379.
[275] Buhârî, zebaih 8; Müshjn, sayd 3; Ahmed b. Hanbel, 1-131.
[276] Mâide (5) 3.
[277] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/17-18.
[278] el-Asâr 241, rakam 1065.
[279] Mâide(5)4.
[280] Mâide (5) 2.
[281] Buhârî, zebaih 4.
[282] el Muğnî İbn Kudame, 11-17.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/18-20.
[283] Buhârî, vudu 33, buyu' 3, zebâîh 2-3, 7-10, tevhid, 13; Müslim, sayd 1-3; Tirmizî, sayd 1, 6; İbn Mâce, sayd 3; Ahmed b. Hanbel, 1-231.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/20.
[284] Mâide (5) 4.
[285] Mâide (5) 4.
[286] Buhârî, zebaih 7.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/20-21.
[287] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/21.
[288] Buhârî, zebâih 8; Müslim, sayd 6; Nesâî, sayd 16, 18-19; Ahmed b. Hanbel, IV-379.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/22.
[289] Şerhü Müslim, Nevevî, XIII-79.
[290] Nasbu'r-Râye Zeylâı, IV-314.
[291] Nasbu'r Râye, Zeylâı, IV-315.
[292] Nasbu'r-Râye, Zeylâı, IV-315.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/22-23.
[293] Ahmed b. Hanbel, IV-378.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/24.
[294] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/24.
[295] Tirmizî, Sayd 3; Ahmed b. Hanbel, IV-375.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/24-25.
[296] el-Âsâr, Ebû Yûsuf, 241, rakam 1065.
[297] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/25.
[298] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/26.
[299] Ahmed b. Hanbel, IV-195.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/26.
[300] Şerhü Müslim Nevevî, XIII-77.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/26-27.

[301] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/27.
[302] Buhâri, zebâih 8.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/27-28.
[303] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/28.
[304] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/28.
[305] Buhârî, buyu' 3, zebaih 1-2, 9; Müslim, sayd 3-4; Tirmizt, sayd 7; Nesâî, sayd 2, 8, 22-23; İbn Mâce, sayd 7; Darimî, sayd 4; Ahmed b. Hanbel, IV-256, 377.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/28-29.
[306] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/29.
[307] Buhârî, zebaih 4-, 10; İbn Mâce, sayd 3; Müslim, sayd 8; Nesaî, sayd 4, Ahmed b. Han-bel IV-195.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/29-30.
[308] Mâide: (5) 4.
[309] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/30.
[310] Buhârî, zebaih 44; İbn Mâce, sayd 5; Ahmed b. Hanbel, 11-184, IV-195.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/30-31.
[311] Maide, (5) 4.
[312] Ni'met-i İslâm, M. Zihnî, 688.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/31-32.
[313] Buhârî, zebaih 4, 10, 14; Müslim, sayd 8; TİrmizÎ, sayd 1, siyer 11; tbn-i Mâce, sayd 3; Nesâî, sayd 16; Darimî, siyer 56; Ahmed b. Hanbel, 11-184, IV-193, 195.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/32-33.
[314] Ahmed b. Hanbel, 11-184.
[315] Tirmizî, sayd 1.
[316] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/34.
[317] Şerh-u Müslim Nevevî, XIII-81.
[318] Şerh-u Müslim Nevevî, XIIl-80.
[319] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/34-35.
[320] Tirmizî, sayd 12; İbn Mâce, sayd 8; Ahmed b, Hanbel, V-218.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/35.
[321] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/35-36.
[322] el-Âsfir Ebû Yusuf, 241, rakam 1064.
[323] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/36.
[324] Sünen-i ibni Mace, Hatipoğlu Haydar, VIII-574, 575.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/37.
[325] Tirmizî, fiten, 69; Nesâî, sayd 24; Ahmed b. Hanbel, 1-357, 11-371, 440.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/37-38.
[326] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/38.
[327] Büyük İslam İlmihali, Bilmen, Ö. Nasûhi.
[328] Âl-ilmran, (3) 187.
[329] Enbiyâ, (21), 7.
[330] Nesaî, biat 35, 36; Teysiru'l-Vüsul 1-327.
[331] İthaf-üs-Sadet-il-Müttekin VI-127.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/38-39.
[332] Ahmed b. Hanbel, II-371.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/39-40.
[333] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/40.
[334] Müslim, sayd 9; Nesâî, sayd 20; Ahmed b. Hanbel, IV-I94.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/40.
[335] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/40-41.

35- MEHDÎ KONUSUNUN BAŞI

35- MEHDÎ KONUSUNUN BAŞI

"Mehdî" sözlükte, "kendisine rehberlik edilen" demektir. Bütün istikâmetler Allah'dan geldiği için, bu kelime, kendisine Allah tarafından yol gösterilen, yani hususî ve şahsî bir şekilde Allah'ın hidâyetine nail olan mânâsını almıştır.

Terim olarak, Hz. Peygamber (s.a)'in kıyamete yakın bir zamanda geleceğin haber verdiği sâlih kuldur. Şüphesiz burada kastedilen, Şiilerin "Mehdî-Î Muntazar= Beklenen Mehdi" dedikleri Oniki İmam'ın sonuncusu olan Mehdî değildir. Fakat, Mehdi'nin Hz. Fatıma'nın torunlarından olacağına dair hadis vardır. Ancak onun Hz. Hasan'in mı yoksa Hz. Hü-seyiniıı mi torunlarından olacağı ihtilaflıdır. İlerideki bir hadiste geleceği üzere Mehdinin adı Peygamberimizin adından, babasının adı da Peygamberimizin babasının adından olacaktır. Yani adı Muhammed, babasının adı da Abdullah olacaktır. "Mehdî ise onun ismi değil lâkabıdır. Mehdi'nin çıkması kıyametin aiâmetlerindendir. O, dini kuvvetlendirecek, yer yüzünde adaleti yayacak ve tüm müslümanlar kendisine uyacaklardır. Mehdî'den sonra Hz. İsa inecek ve Deccâl'ı öldürecektir. Bir rivayete göre ise, Mehdî ile Hz. İsa birlikte "inecekler ve Deccâl'ı birlikte öldüreceklerdir. Hz. İsa, namazında Mehdiye uyacaktır.

Mehdî'nin zuhurunu haber veren hadîsi, Ebû Davûd, Tirmizî, Ibn Mace, Bezzâr, Hâkim, Taberanî, Ebû Râbî, rîvâyet etmişlerdir.

Bu zatlar, hadisi sahabeden kalabalık bir gruba isnâd etmişlerdir. Bu sahabeler şunlardır. Ali, İbn Abbas, Tâlha, İbn Ömer, Abdullah b. Mes'ûd, Ebû Hureyre, Enes b. Malik, Ebû, Saîd el Hudrî, Ümmü Habîbe, Ümmü Seleme, Sevbân, Kürel b. İyas, Ali el Hilâl Abdullah b. Haris b. Cezaî (r.a)'dır. Anılan bu zatların hadislerinin kimi sahih, kimi hasen, kimi de zayıftır. İbn Haldun, Mehdî, konusunda varid olan hadisleri hepsinin zayıf olduğunu ispat için gayret göstermiş, ama isabetli görülmemiştir. Bununla birlikte Mehdî konusunda, uydurulmuş hadis de vardır. Av-nü'I Ma'bûd'da Muhammed b. Münkedîr'den onun da Câbir'den merfû-an rivayet ettiği söylenen "Mehdî'yi yalanlayan kafir olur" mânâsına gelen ve hadis denilen sözün uydurma olduğu ifade edilmektedir.

Mehdî'nin varlığını kabul etmeyenlerin Rasûlullah (s.a)'den merfû olarak rivayet edilen "Meryem'in oğlu İsa'dan başka Mehdî yoktur." mâ-nâsındaki hadise dayandıkları söylenmektedir. Ancak Beyhakî ve Hâkim bu hadisin zayıf olduğunu söylemişlerdir. Buna sebep hadisin isnadmda-ki Ebân b. Salih'tir. O metrükü'l-hâdis birisidir.[1]

4279... Câbir b. Semure (r.a) şöyle demiştir:

Rasûlullah (s.a)'i, şöyle buyururken işittim: "Size etrafında (tüm) ümmetin toplanacağı oniki halife gelinceye kadar, bu din ayakta kalmaya devam edecektir."

(Bu arada) Rasûlullah (s.a)'den bir söz duydum ama anlamadım, babama: Rasûlullah ne diyor?" dedim. "Hepsi Kureyş'den" (buyurdu) dedi.[2]

4280... Cabir b. Sebûre (r.a) şöyle demiştir.

Rasûlullah (s.a)'i şunları söylerken işittim. "Oniki halife (gelince)ye kadar bu din aziz olarak devam edecektir."

Bunun üzerine insanlar, tekbir getirdiler, feryad ettiler. Sonra Rasûlullah sessizce bir şey söyledi, Babama: "Babacığım, Rasûlullah ne dedi?" dedim "Hepsi Kureyş'ten (buyurdu) dedi.[3]

4281... Esveb. Saîd el Hemedânî, Cabir b. Semûre (r.a)'den bu (önce-ki) hadisi rivayet etti ve şunu ilâve etti:

Rasûlullah evine dönünce, Kureyşliler ona gelip "Sonra ne olacak?" dediler. "Fitne ve iç savaş" buyurdu.[4]

Açıklama

Bu babda geçen üç rivayet, aynı hadisin üç ayrı rivâyetidir. Gerek senetlerindeki, gerek se metinlerdeki bazı farklılıklardan dolayı, musannif bu rivayetleri ayrı ayrı hadisler halinde vermiştir. Aynı hadisin rivayetleri olduğu için hepsinin izahını birlikte yapmayı uygun bulduk.

Efendimiz, ilk rivayette on iki halife gelinceye kadar bu dinin ayakta olmaya devam edeceğini söylemiştir.

İkinci Rivayette ise, bu mânâ "Azız olmaya devam eder" şeklinde ifâde edilmiştir. Müslim'in bir rivayeti de "İnsanların işi, kendilerine oniki zat hükmettiği müddetçe yürümekte devam edecektir" şeklindedir.[5]

Dinin ayakta durmasından maksat, tahrif edilmeden esaslarının muhafazası, insanlara hakim olması, uygulanmasıdır. Aliyyü'l Kârî'de "Dinin azız olmasını" aşağı yukarı aynı kelimelerle izah etmiştir.

Metindeki "On iki hâlife gelinceye kadar" cümlesi, Sahîh-i Müslim'in rivayetinde "Oniki hâlife hükmettiği müddetçe" şeklindedir. Zaten bu rivayette murad edilen mânâ da aynıdır. Hadisin devamında ınüslümanların bu on iki halife etrafında toplanacakları beyan Duyurulmaktadır. Rasûlullah'm kasdettiği bu oniki halife kimlerdir? Bu konu ulemâ arasında hayli tartışılmıştır.

Bazı muhakkik alimler bu oniki halifeden dördünün Hülefa-i Raşidîn olarak tanınan, Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, ve Hz. Ali (Allah hepsinden razı olsun) olduğunu, kalan sekizinin de kıyamete kadar geleceğini söylemişlerdir. Bir görüşe göre bu halifelerin hepsi aynı anda bulunacak, insanlar onların etrafına dağılacaktır.

Türbeştî, buradaki halifelerden muradın âdil olan hâlifeler olup, gerçekte halife ismine onların müstehak olduklarını söyler.

Bu hadisle ilgili olarak, Avnü'l Ma'bûd Müellifi, İmam Nevevî, VeiiyyulJah Dehlevî ve Hafûziddîn b. Kesîr'den çok kıymetli görüşler naklet-mistir. Bu görüşleri özet olarak nakletmek istiyoruz.

İmam Nevevî, Kadî'den naklen şöyle demektedir. "Burada iki soru yö-neltilebilir. Bunlardan birisi şudur: Başka bir hadisde Peygamber (s.a) kendisinden sonra halifeliğin otıızüç sene olup, daha sonrasının saltanat olacağını haber vermiştir. Bu hadiste ise, on iki halife söz konusu edilmektedir. Bu iki hadis arasında bir çelişki vardır. Çünkü otuzüç sene içerisinde dört Râşit hâlifenin ve Hz. Hasan'in hilâfeti geçmiştir.

Bu soruya şu cevâb verilir. Rasûlullah'dan sonra otuzüç sene sürecek olan halifelikten murad, Nübüvetin halifeliğidir. Nitekim bazı rivayetlerde bu, "Benden sonra Nübüvet halifeliği" şeklinde varîd olmuştur. Oniki halife de ise bu şart aranmaz dolayısıyla bu açıdan hadisler arasında bir zıtlık yoktur.

İkinci soru da şudur; Müslümanların başına onikiden fazla halife geçmiştir. Bu, hadise zıt düşmez mi?

Bunun cevabı da şudur: Bu, bâtıl bir itirazdır. Çünkü Rasûlullah (s.a) sadece "Oniki gelecek" dememiş. "Oniki halife gelmedikçe", demiştir.

Dolayısıyla daha fazla halifenin gelmesi bu mânâya zarar vermez."

Şâh Veliyûllah'm söyledikleri de özetle şöyledir. "Bu din, Allah (c.c), hepsi Kureyş'ten olmak üzere, oniki tane halife gönderilinceye kadar üstün olmaya devam edecektir." Hadisi müşkîl görülmüştür. Bu işkâle sebep de, hadisin on iki imam inancına sahip olan İsnâ aşeriyye mezhe-bi'nin görüşünü destekler mahiyette görülmesidir.

Gerçek Şudur: Kur'an-ı Kerim'de olduğu gibi Rasûlullah'ın hadisleri de biribirlerini izah ederler. 4254 numarada geçen Abdullah îbh Mes'ûd'un rivayet ettiği bir hadiste Efendimiz, "İslam'ın değirmeni otuzbeş veya otuzaltı sene dönecektir. Eğer helak olurlarsa, onların yolu helak olanların yoludur. Eğer onların dini (düzgün olarak) kalırsa geçen kısımdan itibaren yetmiş sene kalır" buyuruyor. Bu hadisin mânâsını anlamakta hayli hatalara düşülmüştür. Bizim anladığımız şudur:

Bu müddetin başlangıcı, Hicrî İkinci yıldaki cihâddan itibarendir. Ha-disdeki "eğer helak olurlarsa" cümlesinden maksat, şek veya şüphe için değil, o zaman büyük hadiselerin çıkacağını beyandır. Açık alâmetlere bakıldığında görülüyor ki, İslâmiyet'in kuvveti zayıflamış, Cihâd kesilmiştir. Sonra, Cenab-ı Allah, hilâfeti yoluna koyacak kişiler gönderecek ve bu intizam 70 yıl kadar devam edecektir. Gerçekten de Rasûlullah'm haber verdiği şeyler olmuştur. Cihâd'ın başlangnndan otuzbeş sene geçince Hz. Osman katledilmiş, müslümanlar parçalanmıştır. 36. yılında Cemel Vak'asi meydana gelmiş, müslümanlar kâfirlerle cihadı bırakıp birbirleri ile uğraşmışlardır. İslâmiyet zayıflamıştır. Ama Cenab-ı Allah, hilâfeti tekrar düzene koymuş ve tekrar cihadlar başlamıştır, bu hâl Abbasilere kadar devam etmiştir. Abbasiler döneminde de Allah Müslümanlara kuvvet vermiş, cihadlar devam etmiş bu durumda Moğol istilâsına kadar sürmüştür.

Hadisin İsna Aşerriyye'çilerin "on iki imam görüşü"nü teyid ettiğini söylemeye hiç imkân yoktur. Çünkü:

1- Hadiste anılan, on iki imam değil, hâlifedir. Halbuki Şiilerin kabul ettikleri oniki imamdan büyük çoğunluğu, halife olmamıştır.

Bunu İsna Aşeriyye de kabul eder.

2- Hadiste bu hâlifelerin Kureyş'e nisbet edilmeleri onların hepsinin

Ben-Î Hâşîm'den olmadıklarını gösterir. Çünkü bir cemaatin hepsi bir batına mensup iseler, o batınla anılırlar, ama çeşitli batınlardan iseler o batınların mensup olduğu kabileye nisbet edilirler. Ben-Î Hâşim batın, Ku-reyş

kabiledir.

3- Oniki imam'a inananlar, dinin onlarla güç kazanacağını söylemiyorlar. Aksine, Rasûlullah'ın vefatından sonra dinin gizlendiğini İmamların takiyye prensibine göre hareket ettiklerini Hz. Ali'nin bile kendi mezhep ve görüşünü açığa vuramadığını söylerler.

4- Hadisteki, "kadar" mânâsına gelen ilâ harfi Cerri, on iki halifenin devri bitince bir fetretin olmasını gerektirir. Halbuki onlar, Hz. İsa'nın, bizim Peygamberimizin üzerine gelip, dini kemâle erdireceğini söylüyorlar. Bu ise gaye Muğaya mânâsına uygun düşmez.

"... Biz onlardan oniki reis seçtik"[6] ayetini tefsir ederken Cabir b. Semûre, hadisin Müslîmdeki rivayetini zikretmiş ve şunları söylemiştir.: Bu hadisin mânâsı, oniki sâlih halifenin geleceğini müjdelemektir. Bunlar, hakkı ikâme edecek, adaletle hükmedeceklerdir. Bu, onların peşi peşine gelmelerini gerektirmez. Hûlafa-i Raşîdîn gibi, bir kısmı peşi peşine gelebilir. Bazıları da aralıklarla görülür. Ömer b. Abdülazîz'in de bu oniki hâlifeden birisi olduğunda ittifak vardır. Ayrıca Abbasoğullari'ndan bazıları da bunlardandır. Onların velayeti gerçekleşinceye.kadar kıyamet kopmayacaktır. Rasûlullah'ın adı ile; baba adı, Rasûlullah'ın babasının adı ile aynı olacak, yeryüzü zulümle dolduktan sonra orayı adaletle dolduracak olan ve varlığı hadislerle bildirilen Mehdi de bunlardandır. Rafiztlerin, Samerra'daki sirdaptan çıkacağını beklediklerini Mehdî-i Muhta-zar, bizim dediğimiz Mehdî değildir. Hadiste anılan oniki halifenin de, îs-na Aşeriye Mezhebi mensuplarının inandıkları oniki imamla hiçbir alâkası yoktur. Avnü'l ma'bûd müellifi, yukarıya özetlediğimiz nakilleri daha genişçe aktardıktan sonra şunları söylemektedir:

Şiîler, özellikle İmâmîye Mezhebi'nden olanlar, Rasûlullah (s. a)'den sonraki hak îmam'm Hz. Ali (r.a), sonra sırasıyla oğlu Hz. Hasan, kardeşi Hz. Hüseyin, O'nun oğlu Zeynel Abidin, O'nun oğlu Muhammed Bakır, oğlu Câfer-i Sâdık, oğlu Musa Kâzım, oğlu Ali Rıza, oğlu Muhammed Takî, oğlu Ali Nakî, oğlu Hasan El Askerî sonra da onun oğlu beklenen Mehdî Muhammed Kâim olduğunu söylerler.

İmamiyeler, son İmam'ın düşmanlarından korkarak gizlendiğini, bir gün ortaya çıkıp, dünyayı adaletle dolduracağına inanırlar;

Hadislerde müjdelenen Mehdinin, Şiilerin gizli olup da çıkacağını bekledikleri Muhammed b. Hasan el Askerî ile ilgisi yoktur. Görüldüğü gibi, Hadiste anılan on iki halifeden muradın kimler olduğu konusunda farklı görüşler bulunmaktadır. Ancak, Ehl-i Sünnet alimleri, bunların Şiân'ın zannettiği gibi onların "Oniki İmam'ı olmadığında hem fikirdirler.

Hadislerde, Râvî, Hz. Peygamberin, alçak sesle birşeyler söylediğini, ama kendisinin anlayamadığını, babasına sorunca, Efendimizin "Onların hepsi Kureyş'tendir" buyurduğunu anladığını söylemektedir.Yukarıda Veliyullah Dehvelî'den de naklettiğimiz gibi bu, gelecek oniki halifenin Kureyş'ten olacağının açık delilidir.

Üçüncü rivayette, Hz. Peygamber (s.a) kendisine gelen Kureyşliler'in sorusu olarak bu oniki halifeden sonra kavga ve kargaşaların çıkacağını haber vermiştir.[7]

4282... Bize Müsedded haber verdi, Onlara Ömer b. Abîd haber vermiş.[8] Bize Ebû Bekir, yani İbn-i Ayaş haber verdi. (H), bize Müsedded haber verdi, bize Sûfyân'dan Yahya haber verdi (H). Bize Ahmed b. İbrahim haber verdi. Bize Ubeyduilah b. Musa haber verdi.

Bize Zaide haber verdi. (H) Bize Ahmed b. İbrahim haber verdi, bana Ubeyduilah b.Mûsa Fıtri'dan haber verdi, dedi. (Rivâyetlerdeki) mânâ aynıdır. Bunların hepsi Asım'dan, Asım, Zir'den o da Abdullah (b.Mes'ûd (r.a) vasıtasıyla Rasûfullah (s.a)'den rivayet etmiştir;

Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Dünyada sadece bir gün kalsa, -Zaîde, hadisinde şöyle dedi - Allah o günü uzatır da - sonra bütün râvîler ittifak ettiler.[9] -O günde Benden veya ehli beytimden, adı adıma, babasının adı da babamın adına uyan bir adam gönderir"

Fitr hadisinde şu ilâve vardır:

O şahıs "dünyayı, zulümle dolduğu gibi, adaletle dolduracaktır" Süfyân hadisinde şöyle dedi. , Araplara, adı adıma uyan ehl-i beytimden biri hakim olmadıkça dünya son bulmayacak, - Veya gitmeyecektir -[10]

Ebû Davûd der ki, Ömer ve Ebu Bekr'in (rivayetleri) Süfyân'm (rivayetinin) aynıdır, (yani son ilâve, bunların rivayetinde de vardır.[11]

Açıklama

Tirmizî, hadis-î şerif için "Hasen Sahîh" demiştir.

Dipnotta da işaret edildiği gibi bu hadis, müsannıfa beş ayrı isnâdla gelmiştir. Bu isnâdlardaki rivayetler mânâ itibariyle aynı olmakla birlikte, lâfız olarak aralarına bazı küçük farklar vardır. Metinde bu farklar gösterilmiş, tercemeye de aynen aktarılmıştır. Ancak bu: okuyucu için, hadisin mânâsını anlatmakta, bir güçlük doğurmaktadır. Onun için, hadiste ifâde edilen mânâyı tekrar atkarmak istiyoruz.

Efendimiz'in beyânına göre, dünyanın ömründen sadece bir gün bile kalsa Cenab-ı Allah, o günü uzatacak ve Rasûlullah'in ehl-i beytinden Abdullah oğlu Muhammed isminde bir zat gönederecektir. Bu zat tüm araplara hakim olacak ve daha önce zulümle dolan dünyayı adaletle dolduracaktır.

Ulemanın beyanına göre, Rasûlullah'ın geleceğini haber verdiği bu zat Mehdî'dir. Mehdî'nin, Rasûlullah'ın ehl-i beytinden olduğu, hadisle sabit olmakla beraber, oun Hz. Hasan'm mı yoksa Hz. Hüseyin'in mi soyundan geleceği konusunda bir nâss yoktur. Bu yüzden Ulema bu hususta ihtilâf etmiştir. Aliyyü'l Kârî Mirkat'da, iki nesebin birlikte bulunmasına bir engel olmayacağını, zahire göre Mehdî'nin baba tarafından Hz. Hasan, Anne tarafından Hz. Hüseyin'e mensup olacağını söyler. Bunu söylerken de Hz. İbrahim'in oğullan İsmail ve İshak (s.s)'a kıyas yapar, îsrailoğullarının bütün peygamberleri Hz. îshak'm soyundan geldiği halde bizim Peygamberimiz (s.a), Hz. İsmail'in soyundan gelmiş ve Öbürlerinin tümü makamına kâîm olmuştur. Aynı şekilde İmamların çoğu ve Ümmetim büyükleri, Hz. Hüseyin'in soyundan gelmiştir. İşte buna karşılık beklenen Mehdî'nin de Hz. Hasan'ın soyundan gelmesi muvafıktır. İşte evliyanın sonuncusu olacak olan bu zat, diğer büyük zevatın yerine ka-îm olacaktır.

Hadisten, gelecek zatın adının Muhammed, babasının adının da Abdullah olacağı bildirilmektedir. Bu, beklenen Mehdî'nin, Samerra'daki bir dehlizde gizli olan Muhammed b. Hasen el - Askerî olduğunu söyleyen Şiâyı reddetmektedir. Çünkü onların iddia ettikleri Mehdî'nin babasının adı Abdullah değil Hasen'dir.

Efendimiz'in bildirdiğine göre, Mehdî geldiğinde yeryüzünü adaletle dolduracaktır. Kimi alimler bundan maksadın tüm dünya, kimi alimler Arap ülkeleri ve ona tâbi yerler olduğunu söylerler.

Süfyân'ın rivayetine göre, Mehdî tüm Araplara malik olacaktır. Alimler "Araplar"m galibe nazaran zikredildiğini, onun sadece Araplara değil tüm kavimlere mâlik olacağını söylerler. Rasülullah'ın sadece Arapları anması, o zaman Müslümanların araplardan oluşması, ya da diğer halklar müslüman olunca, ilk müslüman olan Araplarla tek millet gibi olmalarıdır. Şüphesiz, doğrusunu Allah bilir.[12]

4283... Ali (b. Ebî Talib) (r.a)'dan; Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir.

Dünyanın ömründen sadece birgün kalsa bile, Allah (c.c) benim ehl-i beytimden bir adam gönderecektir. O dünyayı, (daha önce) zulümle olduğu gibi, Adaletle dolduracaktır.[13]

Açıklama

Bu hadisin senedi sağlamdır. İsnâddaki Fıtr b. Hânife'yi Ahmet b. Hanbe], Yahya b. Saîd el-Kettân, Yahya b. Maîn, Nesaî, î, İbn Sa'ad ve Sâcî sika kabul etmişlerdir.

Bu hadis, yukarıda geçen hadisle aynı mânâdadır. Rasûlullah'ın söz konusu ettiği şahıs Mehdî'dir. Yukarıda gerekli malumat verilmiştir.[14]

4284... Ümmü seleme (r.a)şöyle demiştir: Rasûlullah (s.a)'i şöyle buyururken işittim:

"Mehdî[15] benim ailemden, Fatima'nın oğullarındandır."

Abdullah b. Cafer şöyle demiştir:

Ebûl MelhYi, Ali b. Niifeyl'i överken ve onun iyiliğini söylerken dinledim.[16]

Açıklama

Hadisin İbn Mâce'deki rivâyetinde"benim ailemden cumiesi" mevcut değildir.

"Benim ailem" diye terceme ettiğimiz" kelimesi birkaç mânâya gelmektedir. Hattabî, bu kelime ile ilgili olarak şu mânâlara işâret etmektedir.

a) Kişinin, kendi sulbünden gelen oğlu,

b) Kişinin akrabaları,

c) Kişinin amcaoğullan Hz. Ebu Bekir Sakîfe gününde, "Biz, Rasûlullah'ın amca oğullarıyız" demiştir.

İbnü'l Esîr, En-Nihâye adındaki eserinde bu kelimeyi şöyle izah etmiştir: kişinin en yakın akrabasıdır. Hz. Peygamber'in ıtresi Abdû'l Muttalip oğullandır. Kureyş olduğu da söylenmiştir. Meşhur olan, onların, kendilerine

zekat verilmesi caiz olmalayanlar (Haşimoğullan) olduğudur.

Hadisin devamında Efendimiz, Mehdî'nin Hz. Fâtıma'mn evlâdından olacağını beyan buyurmuştur. Hafız İmâduddin, bu ifadeyi göz önüne alarak Mehdî'nin Abbasilerden sonra çıkacağını söylemiştir.

Sindi de İbn. Mâce Hâşiyesi'nde, İbn Kesîr'den şunları nakleder: "Dârakutnî'nin Efrâd'da, Osman b. Affan'dan merfu olarak rivayet ettiği; "Mehdî, amcam Abbas'in oğullarındandır", hadisi garibtir. Dârakutni' 'nin de dediği gibi o hadisi sadece, Beni Hâşim'inin azaltısı Muhammed b. el-Velid rivayet etmiştir."

Munâvî de, o hadisin senedinde bir yalancının bulunduğunu söyler.

Bu hadis, Mehdî'nin Hz. Fatıma'nın oğulları arasından çıkacağı konusunda açıktır. Ama hangi oğlunun neslinden geleceği konusunda bir açıklık yoktur. Bu konu 4282. hadisin şerhinde açıklanmıştır.

Hadisin sonunda Abduîah b. Cafer, Râvîlerden Ali b. Nüfeyl'in güvenli bir râvî olduğuna dikkat çekmek istemiştir. Onu böyle bir izaha gerek duyduran sebep Ali b. Nüfeyl hakkındaki bazı söylentilerdir. Ulema genelde bu zat hakkında (Lâ be se bih) tâbirini kullanmaktadır.[17]

4285... Ebû Saîd El Hudrî (r.a)'dan rivâyt edildiğine göre, Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Mehdî ben (im neslim) dendir. O açık alınlı ve ince burunludur. Dünyayı zulümle dolduğu gibi adaletle dolduracak ve yedi sene hüküm sürecektir."[18]

Açıklama

"Açık alınlı" diye terceme ettiğimiz terkibi, aslında, "başının ön tarafının saçı dökülmüş veya saçının yarısı dökülmüş" mânâlanndandır. "İnce burunlu" diye terceme ettiğimiz terkibinin de ayrıca, uzun burunlu, yumru burunlu mânâlarına gelmesi ihtimal vardır. Aliyyü'l Kâıl bundan maksadın "yassı ve yumru burunlu" omadiğını, çünkü onun çirkin görünümlü olduğunu söyler.

Bu hadiste Efendimiz, yukarıdakilerden farklı olarak Mehdî'nin şeklini tarif etmiş, kalacağı müddeti söylemiştir. El Münâvî bir rivayette yedi senenin yanı sıra "Veya dokuz" sene ilâvesinin, başka bir rivayette de "Allah ona üçyüzbin melekle yardım edecektir." ilâvesinin yer aldığını söyler.

El-Münzirî, hadisin isnadındaki İmrân b. Kattan'm, Buharı, Affan b. Müslim ve Yahya b. Saîd el Kattan tarafından Sîka kabul edildiğini, Yahya b. Maîn ve Nesaî'nin ise zayıf saydıklarını, el - Hülâsa'da da Ah-med'in : "Hadisinin sâlih olduğunu umarım" dediği nakledilir.[19]

4286... Rasûlullah (s.a)'in hanımı Ümmü seleme (r.a)'dan Rasûlul-lah'm şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir.

"Bir halife öldüğünde kargaşa çıkacak. Medineliler'den birisi, Medine'den çıkıp, Mekke'ye kaçacak. (Ama) Mekke'lilerden bazı insanlar, onu (bulunduğu yerden) çıkarıp, istemediği halde (Kabe'de) Rükün ile Makam-ı İbrahim arasında ona bîat edecekler. Şam'lilarda Onun üzerine bir ordu gönderilecek, ama o ordu Mekke ile Medine arasındaki Beydâ denilen yerde yere batacak.[20] İnsanlar bunu görünce, Şam'ın ebdâli ve Iraklıların asâîbi (şam ve Irak'ın hayırlı salih kulları) ona gelip,[21] bîat edecek. Sonra Kureyş'ten, dayıları Kelp (kabilesinden) olan bir adam çıkıp, o biat edenler ü/erine bir ordu gönderecek. Fakat bîat edenler, Ben-î Kelb'linin gönderdiği orduya galip gelecekler. Bu ordu Kelb'in gönderdiği ordudur, (o zaman) Kelb'in ganimetinde hazır bulunmayana yazık!... Halife olan zat (Mehdî) malı taksim edecek. İnsanlardan bir kısmı, Peygamberlerinin Sünneti ile amel edecek, İslâmiyet yeryüzüne tamamen yerleşecek. (Mehdî) yedi sene kalıp, sonra vefat edecek ve Müslümanlar onun namazını kılacak"

Ebû Davûd derki:

"Bazıları Hişâm'dan rivayetle, dokuz sene" bazıları da "yedi sene" dedi.[22]

4287... Bize Harun b. Abdullah haber verdi, bize Hemmaırdan naklen Abdüssamed haber verdi. Hemmam'da katâde'den bu hadisi rivayet etti. Hemmam rivayetinde "dokuz sene" dedi.[23]

Açıklama

Rasûlullah (s.a) bir halife öldüğünde insanlar arasında kargaşa çıkacağını haber vermektedir. Bundan maksat, bir şahsın ölmesi değil, devlet otoritesinin kalkmasıdır. Çıkacak ihtilâftan Murad'da ehl-i hâl ve'l akdin arasında çıkacak olan anlaşmazlıktır.

Bu ihtilâf anında, Medine'den çıkıp, Mekke'ye koşacak olan şahsın bu hareketine sebep ya başa geçmeyi istememesi, ya da çıkan fitneden kork-masıdır. Anılan zatın Mekke'ye kaçmasına sebep, oraya girenin emin oluşudur.

Tîbî, Ebû Davud'un bu hadisi Mehdî konusuna almış olmasına dikkat çekerek, hadiste anılan zatın Mehdî olduğunu söylemektedir.

Metinden anlaşıldığına göre, anılan zata Mekke'de biat edilince, kendisi ile savaşmak üzere Şam'dan bir ordu gönderilecek, fakat, Mekke ile Medine arasındaki Beydâ denilen yere gelince yer yarılıp bu orduyu yutacaktır. İnsanlar, bu Harikulade hadiseyi görünce Şam'ın efdâlleri (hayırlıları) gelip ona bîat edecektir.

Ebdâl: Bedel kelimesinin çoğuludur. Nihâye'de "Bunlar Evliya ve âbîdlerdir. Tekili bedeldir. Onlardan birisi öldüğünde yerine başkası geldiği için bunlara bedel denilmiştir" denilmektedir.

Süyûtî Mirkat'üs - Suûd'da, Kütüb-ü Sitte içerisinde Ebdâl'in sadece Ebû Davud'un bu hadisinde varid olduğunu söyler.

Avnü'l Ma'bud Müellifi, Ebdâl hakkında Kütüb-i Sitte'nîn haricindeki hadis kitaplarında birçok hadisin bulunduğunu söylemiş ve şunları nak-letmiştir.

Ubâde b. Sâmir (r.a)'den, Merfü olarak rivayet edilmiştir. "Bu ümmetteki ebdâl otuz kişidir" Onların kalpleri Hz. İbrahim (s.a)'in kalbi üzeredir. Onlardan birisi öldüğünde Allah başkasını kor. "Ahmed b. Hanbel)

Ubâde b. Sâmît (r.a)'dan, rivayet edilmiştir. "Ümmetim içerisindeki Ebdâl otuz'dur. Yeryüzü onlarla ayakta durur. Onların hürmetine yağmur yağar ve insanlar onlar sebebiyle yardım görürler." (Taberanî)

Avf b. Mâlik (r.a)'den, rivayet edilmiştir;

"Ebdâl Şam'hlar arasındadır. Onlar sebebiyle yardım görürler ve onların sayesinde rızıklamrlar." (Taberanî)

Hz. Ali (r.a)'den, rivayet edilmiştir;

"Bedeller (ebdâl) Şam'dadır. Onlar kırk kişidir. Her biri öldüğünde Allah yerine başkasını koyar. Onlar sayesinde yağmur yağar. Onların hürmetine düşmanlara karşı muzaffer olurlar. Onların hürmetine Şam'hlar azap edilmezler". (Ahmed b. Hanbel)

Bu hadisin Hâkim'deki rivayetinde şu ilâvelerde vardır: "Onlar insanları çok namaz, çok oruç, ve çok teşbihle geçmediler, ama güzel ahlâk, samimiyet, hüsnüniyet ve kalp temizliği ile geçtiler. Onlar Allah'ın hizbidirler".

Münâvî, "Ebdâl'm sayısının bu hadiste kırk, az önce geçen bir hadis de otuz olarak anılması zarar vermez. Çünkü onların tamamının kırk, kalpleri Hz. İbrahim'in kalbi üzere olanları otuz kişidir. On tanesi ise böyle değildir" der.

îbn Ömer (r.a)'denrivâyet edildiğine göre Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur: :Her asırda ümmetimin hayırlıları beşyüzdür. Ebdâl'dc kırktır. Beşyüz ve kırk hiç eksilmez. Bunlardan her biri öldüğünde, beşyüz kişiden Allah (c.c) birisini kırka katar" Sâhâbîler, "Yâ Rasûlullah onların amellerini bize haber ver" dedi.Efendimiz: "Kendilerine zulmedenleri affederler, kendilerine kötülük yapana iyilik ederler, Allah'ın kendilerine verdiği malı dağıtırlar" buyurdu. (Ebû Nuaym el-İsfahânî, Hilyetü'l - Evliya)

Görüldüğü gibi bu hadislerin hepsinde, Rasûlullah Efendimiz, bu ümmet içerisinde otuz ya da kırk sâlih kulun bulunacağım; onların yüzü suyuna dünyanın ayakta durup, insanların nzıklanacaklarım haber vermiş ve bunları "Ebdâl" diye isimlendirmiştir. Asaib: Hayırlılar demektir. Rasûlullah (s.a) Iraklılar'dan bîate gelecek olanları bu kelime ile ifâde buyurmuştur. Aliyyü'I Kân bu kelimenin, (asabe kelimesinin çoğulu olup, Hayırlar manasına geldiğini söyler. Nihayede ise bu kelimenin kelimesinin çoğulu olup on ile kırk kişi arasındaki topluluk mânâsına geldiğini belirtmiştir.

Alimler bu kelimenin, Ebdâl ile yanyana zikredilişini göz önüne alarak hayırlılar mânâsını daha uygun görmüşlerdir.

Hadisin devamında Ben-Î Kelp kabilesine mensup birisinin etrafına topladığı ordu ile Mehdi'ye saldıracağı, ama Mağlup olup malarının Meh-dî tarafından ganimet olarak dağıtılacağı bu savaşa katılmayıp ganimetten mahrum olanların, büyük bir fırsatı kaçırmış olacakları bildirilmektedir. Önündeki engelleri aştıktan sonra Mehdi, Efendimizin sünneti üzere yaşayıp muamele edecek, İslam'ı tam,olarak yerleştirecek ve bir rivayete göre yedi, diğer bir rivayete göre dokuz sene yaşayıp vefat edecek, Müslümanlar da onun cenaze namazını kılacaklardır.[24]

4288... Bize İbnü'l Müsenna haber verdi, Bize Amr b. Asım haber verdi. Bize Ebûl Avam haber verdi.Bize Katâde Ebûl Halil'den, O Abdullah b. Halis'ten , o da Ümmü Seleme (r.a) vasıtasıyla Rasûlullah (s.a)'den bu (yukardaki) hadisi rivayet etti. Muâz'm hadisi daha mükemmeldir.[25]

4289... Ümmü Seleme (r.a) Rasûlullah (s.a)'den (Mekke ile Medine arasında) batırılacak olanların kıssasını haber verip (şöyle devam etti): "Ya Rasûlullah, bu orduya istemeyerek zorla götürülen ne olacak? dedim.

Rasûlullah (s.a):

Öbürleriyle birlikte o da batırılacak, ama Kıyamet Günü niyetine göre diriltilir, buyurdu.[26]

Açıklama

Hâdis-i şerifin, Sahîh-i Müslim'deki rivayeti, Ubeydullah b. Kiptiyye tankıyla şu şekildedir:

"Haris b. Ebû Rabîa ve Abdulah b. Safvan'la birlikte Ümmü'l Mü'minin Ümmü seleme (r.a)'nın yanma girdik. (Arkadaşlarım) ona, yere batırılacak olan Orduyu sordular. - Bu hadise İbn Zübeyn'in halifeliği günlerinde idi.-

Ümmü Seleme şöyle dedi:

Rasûlullah (s.a) "Kabeye birisi sığınacak. Ona bir ordu gönderilecek, arzdan Beydâ'ya[27] geldiklerinde yere batırılacaklar" buyurdu. Kendisine: Yâ Rasûlullah, zorla getirilenler ne olacak?" dedim. "Onlarla birlikte o da batırılacak ama, kıyamette niyetine göre diriltilecek" buyurdu.

Müslim'deki başka bir rivayette Sâhâbîlerin, Rasûlullah'a "Yâ Rasûlullah, bazen yol insanları toplar" dedikleri, Hz. Peygamber (s.a)'inde: "Evet onlar içerisinde kasıtlı olanı, mecbur kalanı ve yolcusu bulunur. Bunların hepsi bir çırpıda helak olurlar, çeşitli yerlerden çıkarlar. Allah onları niyetlerine göre diriltir." şeklinde cevapladığı bildirilmektedir.

Ebûl Velid el-Kattanî, Ümmü seleme (r.a)'mn, Hz. Muâviye'den evvel vefat ettiğini, dolayısıyla İbn Zübeyr'in hilâfetine erişemediğini söyleyerek hadisteki bir zaafa işaret etmiştir. Kâdî İyâz ise, onun, Muâviye-nin oğlu Yezîd zamanında vefat ettiği yolunda rivayetler bulunduğunu söyler.

Hadîste anılan ve Mekke ile Medine arasında Beydâ denilen yerde batırılacağı bildirilen ordu ile ilgili bilgi 4286 numaralı hadîs izah edilirken verildi.

Bu rivayette dikkatimizi çeken bir konu şudur;

Bir topluma azap ve helak geldiği zaman iyi kötü ayırımı yapmaz topluma hep birden gelir. Suçu olmayanlar, uğradıkları azabın karşılığını öbür dünyada alırlar. Bir de bizzat kendileri kötülük yapmamakla birlikte, emr-i bi'l maruf Nehy-i ali'l Münker vazifesini ihmâl ettiklerinden dolayı aynı azabı haketmiş olabilirler.

Hâdis-i Şerif, kötü insanlardan uzak kalmanın, onlarla işbirliği yapmamanın gereğine işaret etmektedirler.[28]

4290... Ebû İshak'tan rivayet edildiğine göre;

Hz. Ali (r.a) oğlu Hasan'a bakıp şöyle demiştir:

"Benim şu oğlum Rasûlullah (s.a)'in isimlendiği gibi seyyiddir. Onun sulbünden, adı Nebimizin adından olan, ona yaratılışta değil, huyda benzeyen bir adam gelecektir."

Hz. Ali kıssayı zikretti, "Dünyayı Adaletle dolduracak..." dedi.

Harun şöyle dedi: Bize Amr b. Abi Kays Mutarrıf b. Tariften o Ebî Hasen'den, o'da Hilâl b. Amr'dan şöyle dediğini rivayet etti:

Maverâünnenehir'de el-Haris b. Harras[29] adında bir adam çıkacak. Onun (ordusunun) önünde Mansur denilen birisi bulunacak, Kureyş'in Rasûlullah'a imkan verdiği gibi âl-i Muhammed'e (Hilâfetine) imkân verecek - veya hazırlayacak.[30] Her mü'minin ona yardım etmesi veya onun davetini kabul etmesi vaciptir.[31]

Açıklama

Hz. Ali (r.a) oğlu Hasen (r.a)'in, Rasûlullah'm dediği gj seyyid olduğunu söylemiştir. Bu sözü ile Efendimiz'in, Hz. Hasen hakkında söylediği, "Şüphesiz şu oğlum seyiddir. Umarım ki, Allah onunla Müslümanlardan iki büyük topluluğun arasını İslah edecektir/' Hadisine işaret etmiştir.

Hadis, Mehdî'nin Hz. Hasen'in soyundan geleceği konusunda açık delildir. Diğer rivayetlerle birleştirilince, Mehdî'nin beklenmekte olan Mu-hammed b. Hasen El-Akserî olduğunu söyleyen Şia'nın aleyhine delil olduğu görülür. Çünkü Muhammed b. Hasen İttifakla Hz. Hüseyin'in so-yundandir.

Mâverâünnehir, sözlükte, nehrin arka tarafı demektir. Buradaki Nehirden Maksat Ceyhun nehridir. Mâverâünnehir, Semerkant, Buhara gibi büyük İslâm merkezlerinin bulunduğu bölgedir. Bu bölgelerde yetişen çok değerli İslâm alimlerinin yazdıkları kıymetli eserler, bu gün halen İslâm kültür mirasının hazineleridir.

Hadis-i şeriften anladığımıza göre, Mâverâünnehir Bölgesi'nden el-Haris b. Harras adında birisi çıkıp, Rasûlullah'm âline, yani Zürriyetine yardım edecektir. El Hâris'in Ordusunun başında Mansur adında birisi olacak ve bu şahıslar, hilâfetin Rasûlullah'm zürriyetine geçmesine imkan hazırlayacalardır. Peygamber anılan zatların, zürriyetinin hilâfetine imkân hazırlamaları meselesinin Kureş'in kendisine imkân hazırlamasına benzetmiştir.

Bundan maksat, yâ Ebû Talib gibi kendisi müslüman olmamakla birlikte Rasûlullah'a yardımcı olanlardır, ya da maksat, sonuçta vuku bulan hâldir.

Hz. Peygamber, anılan bu şahıslar çıktığı zaman müzminlerin onlara yardım etmelerinin veya onların davetlerini kabul etmelerinin gerekli olduğunu söylemiştir.[32]

---

[1] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/393-394.

[2] Tirmizî, Fiten, 46.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/394.

[3] Müslîm. İmare 7; Ahmed b. Hanbel V-90,93.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/395.

[4] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/395.

[5] Müslim, İmare 6.

[6] Mâide, 12.

[7] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/395-399.

[8] Bu işaret değişik senetleri delirtmek için konulur. Bu hadis Müellife beş ayrı isnâdla gelmiş ve bunların ara sun harfi İle ayırmıştır. "Tahvil" anlamındadır.

[9] Buradaki şek râvî'dendir,

[10] Şek râvîdendir.

[11] Tirmizî, Fiten 52.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/399-400.

[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/400-401.

[13] İbn. Mâce, Fiten 34 Ahmed b. Hanbel 1-299, III -28,37.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/401-402.

[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/402.

[15] "Mühdi" şeklinde okumak mümkündür.

[16] İbn Mâce, Fiten 34.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/402.

[17] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/402-403.

[18] Ahmed b. Hanbel II-291, 111-17.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/403-404.

[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/404.

[20] Beydâ'nın bir yer ismi olduğunu söyleyenler olduğu gibi. Mekke ile Metline arasındaki kuru araziye denildiğini söyleyenlerde vardır.

[21] Makam-ı İbrahim ile Rükün arasında.

[22] Ahmet 6/316.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/404-405.

[23] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/406.

[24] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/406-408.

[25] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/408.

[26] Müslim fiten 4.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/408-409.

[27] Veya çöle. Müslimdeki bir rivayet hu kelimeye (çöl) diye açıklamıştır.

[28] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/409.

[29] Avnü'l Ma'bûd'da bu isim El Haris Harrâs şeklindedir. Bu durumda el-Haris İsmi Hairas'da mesleği olur ki, çiftçi demektir. (X): Bu rakam iki defa tekrarianmis.hr. bu ve önceki hadis, Aynii'l Ma'budda numarasızdır.

[30] Şek ravîdendir.

[31] Şek râvîdendir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/410.

[32] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/410-411.

36. MELÂHIM (MEYDANA GELECEK BÜYÜK OLAYLAR VE SAVAŞLAR) KONUSU

Melâhım, Melhame kelimesinin çoğuludur. Melhame sözlükte "savaş yeri" veya "büyük olay" manalarına gelir.

En-Nihaye'de şöyle denilmektedir: "Melhame, savaş ve savaş yeridir. Bir kumaşın luhmesi ve sedâsi (argaç ve direzisi) nin birbirine girdiği gibi, savaşta insanlar birbirine karıştığı ve birbirine girdiği için böyle denilmiştir. Savaşta öldürülenlerin etinin çokluğundan dolayı, bu kelimeni et manasına gelen Iahm kelimesinden alınmış olduğunu söyleyenler de vardır."[1]

1. Yüzüncü Yılda Olacak Hadiseler

4291... Ebû Alkame; "Bildiğime göre, Ebu Hureyre (r.a) Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet etti" dedi.

Allah (c.c) bu ümmete her yüz yılın başında dinini yenileyecek birisini (bir müceddid) gönderecektir"

Ebû Davud diyor ki: Abdurrahman b. Şüreyh el - İskenderanî hadisi Şe-râhiî'i aşmadan (Ebu Aîkame ve Ebu Hureyre'yi anmadan) rivayet etti.[2]

Açıklama

Hakim, Beyhaki, Zeynu'l -Irakî ve Hafız İbn Hacer gibi alimler bu hadisin sahih olduğunu ifade et-mişlerdir.Mu'dal oluşu bir açıdan sakıncalı değildir.Çünkü hem başka bir yoldan müsned olarak rivayet edilmiştir, hem de adi yapan Abdurrahman b. Şüreyh el- İskendereyanî sika bir ravidir.

Ebu Alkame'nin, "Bildiğime göre" demesi, hadisin merfu oluşu konusundaki şüphesini ifade etmektedir. Yani ravi hadisin mevkuf mu yoksa merfumu olduğunda şüphe etmiş, ancak ağırlıklı kanaatinin merfu olduğu istikamette olduğuna işaret etmiştir.

Hadisten anladığımıza göre, Allah c.c. her yüzyılın başında dinini yenileyecek birisini gönderecektir. Bu zata "müceddid = yenileyici" denilir.

Yüzyılın başı lafzında amaçlanan şeyin asrın evvelimi yoksa sonu mu olduğu konusu ihtilaflıdır. Avnü'l-Ma'bûd müellifinin benimsediği ve ekseriyete nisbet ettiği görüşe göre, "asrın sonu"dur.

Asrın başının ya da sonunun, Hz. Peygamberin doğumundan mi, bi'setinden mi, hicretinden mi yoksa vefaatından itibaren mi başladığı konu-suda ihtilafhdir.Şafiî ulemasından Sübkî gibi bazıları hicretin esas alınmasının daha uygun olacağını söylemektedirler. Avnü'l - Ma'bud müellifi ise asır başlangıcının bi'sete göre olmasını tercih eder.

Her asır başında gelecek olan müceddid, dini ve zahiri ilimleri bilen, devrinin parmakla gösterilen, en büyük alimi olan ve asır bittiği zaman hayatta olan birisi olacaktır. Asrın sonunda hayatta değilse, asır içerisinde devrinin en büyük alimi olan kişi asrın sonunda yaşayan müceddidden daha alim bile olsa müceddid sayılmaz.

Müceddidin yapacağı işten, yani dini yenilemekten maksat, yeni bir din ihdas etmek veya dine, dinde olmayan yeni şeyler ilave etmek değil, bozulan ve değişen amelleri kitap ve sünnet ile diriltmektir. Kitap ve sünnetin gereklerini ortaya çıkarmak, yaygınlaşan bid'atleri ortadan kaldırmaktır. Ayrıca şuna da dikkat çekmek gerekir; her asırda sadece bir tek müceddid gelecek diye bir kayıt yoktur. Bir asırda birden fazla müceddid gelip, sünneti ihya, bid'atleri ilga için çalışabilir.

Bu hadiste ifade edilen "müceddid" konusu üzerinde bir çok çalışma yapılmıştır. Süyutî, de ed-Durreru'1-Müntesire'sinin sonunda bu konuda müstakil bir risale te'lif etmiştir. "Tuhfetu'l-Muhtedin bi ahbari'I-mü-ceddidin" adı ile yazdığı bir şiirde de müceddidlerin isimlerini saymıştır. Suyûtî'nin belirttiğine göre ilk müceddid Ömer b. Abdil-Aziz ikincisi İmam Şafii'dir. Suyutî 9. asrın müceddidinin de kendisi olduğunu umud eder.Bazı asırlar için birden fazla isimler de sayar. Ancak bunlar birer tahminden ibarettir ve genelde bu konuda görüş beyan edenler,mücedidleri kendi mezheplerindeki alimler arasından seçerler.

Bezlu'l-Mechûd müellifi Camiu'l- Usûl'den naklen şöyle demektedir: "Alimler, bu hadisteki müceddidin tevilinde bir çok şey söylemişlerdir.

Herkes kendi mezhebindeki bir âlime işaret etmiş ve hadisi ona hamlet-miştir. Ama hadisi umuma hamletmek daha uygundur. Çünkü hadis metnindeki "kimse" kelimesi hem bir kişi hem de cem' için kullanılır. Üstelik müceddidliği sadece fâkihlere tahsis etmek de doğru değildir. Çünkü her ne kadar onların ümmete verdikleri fayda büyük ise de, ülü'l-emrin, ha-disçilerin, kuiTanın,vaizlerin ve zahidlerin verdikleri menfaat de az değildir. Çünkü dini ve siyaset kanunlarını korumak, adaleti ayakta tutup zulmü ortadan kaldırmak ülül- emrin (devlet başkanı veya imam'in) görevidir. Aynı şekilde kurra ve hadis uleması, kur'an ve hadisi zabtetmektedirler. Vaizler vaazla ve insanları takvaya teşvikle yarar sağlamaktadırlar. Ancak müceddid olarak gönderilen zatın bu ferilerden her birinde parmakla işaret edilir olması gerekir. Allah bilir ama buna göre müceddidden maksat bir kişi değil, bir gruptur. Bunlardan her biri bir memlekette ve bir veya bir kaç fende temayüz eder ve dinin esaslarının devamına, ilmin yok olmasını önlemeye ve bid'atleri kaldırmaya çalışırlar.

Şüphesiz dîni yenilemek de izafi bir şeydir. Çünkü zaman geçtikçe ilim gerilemekte, cehalet artmaktadır. Ancak zamanımızdaki alimlerin büyüklüğünün ölçüsü, bu günkü cehle göredir. Yoksa şimdiki alimleri daha önce geçen mütekaddimin ulemâ ile kıyaslamak mümkün değildir. Onlar Rasûlullah devrine olan yakınlıklarından dolayı ilim, fazilet, takva, ihlas ve huy bakımından şimdikilerden çok ileride idiler.Buharı'nin Enes (r.a) den merfu olarak rivayet ettiği şu hadis de buna delalet eder:

"Ümmetim üzerine hiç bir döneni gelmez ki kendisinden sonrası ondan daha şerli olmasın."

Taberânî'nin İbn Abbas'dan rivayet ettiği şu sözler de bu kabildendir: "İnsanların bir bid'at ortaya çıkarmayacakları ve bir sünneti ortadan kaldırmayacakları hiç bir yeni sene yoktur..."

Şerhlerden Özet olarak naklettiğimiz bu bilgileri kısaca ifade edersek;

İnsanlar arasında cehaletin arttığı, bid'atlarin çoğaldığı, sünnetlerin unutulmaya yüz tuttuğu her yüz yılın nihayetinde veya başında, Cenabı Allah, Kur'an ve Sünneti bilen, ilmiyle amel eden kişiler yaratacak ve bu zatlar unutulan ya da unutulmaya yüz tutan sünnetleri ihya edecekler, bid'atleri ortadan kaldıracaklar ve islamı aslî saflığına döndürmeye çalışacaklardır.Diğer âlimler arasında ilmiyle, faziletiyle ve ameliyle seçkinleşen bu zatlara müceddid denilir.Geçmiş devirler için çeşitli alimler tarafından bazı isimler, yaşadıkları devrin müceddidi olarak takdim edilmektedir. Bu belki mümkün olabilir. Ancak müceddidliği yanlız onlara has kılmak ve başka müceddidin olmadığını söylemek yersiz olur. Onlardan başka müceddidler de gelip geçmiştir. İleride de daha bir çok alim gelecek ve islam esaslarının unutulmamasına, İslama sokulan bid'atlann ayıklanmasına zulmün ve müstevli hakimiyetinin yok edilip islamın hayata hakim kılınmasına çalışacaklardır.[3]

2. Rumlarla Yapılacak Savaşlar

4292... Hassan b. Atıyye şöyle demiştir; Mekhûl, İbn Ebi Zekeriyya ve ben Halid b.Mi'dan'a gittik. Halid bize Cübeyr b. Nüfeyr'den naklen,(müslümanlarla Rumlar arasındaki) sulhu haber verdi. Cübeyr; "Ra-sûluDah'in ashabından olan Zî Mihber'e[4] gidelim" dedi. Ona geldik Cübeyr (müslürrianlarla Rumlar arasındakijsulhu sordu. Zü'I- Mihber şöyle dedi:

Rasûlullahı (s.a) şunları söylerken dinIedim:"RumlarIa güvenilir

bir sulh yapacaksınız. Onlar ve siz arkanızdaki bir düşmanla savaşacaksınız. Zafer kazanacak, ganimet elde edecek ve (tehlikeden) salim olacaksınız. Sonra dönüp, tepecikleri olan bir otlakta konaklayacaksınız. Rumlardan birisi salibi (haçı) kaldırıp, salib kazandı diyecek. Müslümanlardan bir adam buna öfkelenip salibi kıracak. İşte o zaman Rumlar ahdi bozup savaş için toplanacaklar.[5]

Açıklama

Bu hadis, kitabü'l-Cihad'da 2767 numarada geçmişti. Ancak burada da bir iki noktaya kısaca temas etmek istiyoruz.: Şerhlerde Rum milletinin kimliği hakkında bilgi verilmiştir. Bu bilgiler günümüzde Rum diye isimlendirdiğimiz Rumlar (Yunanhlar)Ia aynı kavme işaret ediyor.Mu'cemü'l- Buldan da Rumlarla ilgili olarak şu bilgiler verilmektedir:

"Rum, bilinen millettir. Kendi adlarına izafe edilen geniş bir ülkede otururlar. O ülkeye Bilâdı rûm denilir. Neseplerinin aslında ihtilaf edilmiştir. Rum ülkesinin doğu ve kuzeyinde Türkler, güneyinde Şam ve İskenderiye, batısında deniz ve Endülüs (İspanya) vardır. Kisralar devrinde Rakka ve Şâmât Rum hudutları içerisindedir. Müslümanlar, Rum ülkelerini fethedip onları kovuncaya kadar Antakya başkentleri idi. "Mu'ce-mü'l- Buldandaki bu bilgi Bizans İmparatorluğunu tarif etmektedir. Zaten Bisans halkı Rum idi.

Hadisi şerif, Rumlarla Müslümanlar arasında yapılacak barıştan söze-diyor. Ancak metinde önce Rumlar anılmamış, sadece "Sulh" kelimesi sözkonusu edilmiştir. Ama buradaki, Hüdne'den maksadın Rumlarla yapılacak olan sulh olduğu İbn Mace'nin rivayet ettiği şu hadisten anlaşılmaktadır: Peygamber (s.a), "Sizinle sarı oğullular arasında bir sulh olacak ve onlar size olan ahidlerini bozacaklar." buyurmuştur.

Müslümanlarla Rumların düşmana karşı savaşmalarından maksat, ikisinin birlikte aynı düşmana mı yoksa her birisinin kendi düşmanına mı karşı savaşacağı meselesi ihtilaflıdır. Ancak birinci görüş daha kuvvetlidir.

Metinden anlaşıldığı gibi savaştan sonra iki ordu dönecek ve içerisinde yığma tepecikler olan geniş bir Mer'aya gelecekler ve Rumlardan birisi sulhu bozmak maksadıyla savaşı haçın kazandığını söyleyecektir. Yani savaşı Hristiyanların kazandığını iddia edecektir. Buna öfkelenen bir müslüman da haçı kıracak ve aralarındaki barış sona erecektir. Böylece Rumlar müslümanlarla savaşmak için toplanmaya başlayacaklardır.

Hadiste anılan böyle bir olayın tarihte meydana geldiğini gösteren bir bilgiye rastlayanı adı k. Şüphesiz hadise için bir zaman sınırı olmadığı için, kıyamete kadar meydana gelmesi mümkündür.[6]

4293... Bize Müemmel b. Fadl. el-Harranî haber verdi ve şöyle dedi: Bize Velid haber verdi. Velid; bize bu hadisi Hassan b. Atıyye'den Ebu Amr haber verdi dedi. Hassan hadisinde şunu ilave etti:"... ve müslümanlar silahlarına sarılıp Rumlarla savaşırlar. O birliğe Allah (c.c) şehitliği ikram eder."

Ancak Velid hadisi, "Cübeyr'den o da Zi Mihber vasıtasıyla Rasûlul-lah'dan" diye rivayet etti.

Ebu Davûd der ki: "Hadisi Ravh, Yahya b. Hamze ve Bişr b. Bekr Ev-zai'den İsa'nın dediği gibi rivayet etti." [7]

Açıklama

Bu rivayet, önceki hadisin aynıdır. Yalnız bunda, müslümanların da silaha sarılıp savaşacakları ve Allah'ın kendilerine şehitliği nasibedeceği ilavesi vardır.[8]

3. Savaşın Belirtileri

4294... Muaz İbn Cebel (r.a) Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu söylemiştir:

"Beytu'I-Makdis"in imarı, Metlinenin harabına, Medine'nin harabı büyük savaşın çıkışına, büyük savaşın çıkışı İstanbul'un fethine, İstanbul'un fethi de Deccal'in çıkışına alâmettir."

Sonra Rasûlullah (s.a) eli ile konuştuğu kişinin (Muaz b. Cebel'ın) dizine, veya omuzuna (omuzlarına)[9], vurdu ve; "Bu (dediklerim) şüphesiz senin burada oluşun gibi - veya senin burada oturduğun gibi - haktır" buyurdu.[10]

Açıklama

Hadisin senedindeki Abdurrahman b. Sabit hakkında olumlu ve olumsuz beyanda bulunanlar olmuştur. Münziri ise Abdurrahman'in salih ve sika bir şahıs olduğunu söyler. Bu hadisi şerifte, İslâm dünyasında meydana gelecek bazı olayların, başka olayların doğmasına sebep ve alamet olduğu ifâde edilmektedir. Ancak bir hâdise olduktan sonra, meydana gelecek olan diğer hâdisenin öncekinin hemen arkasından olması şart değildir. îki olay arasında uzun aralıklar olabilir. Hadiste ilk bildirilen mesele Beyti makdisin yanı mes-cid-i Aksa'nın imarının Medine-i münevverenin tahribatına sebep olacağıdır. Aliyyü'1-Kari bu cümleyi "Beyt-i maksidin imarı, Medine'nin harabı vaktinde olacaktır." şeklinde izah etmiştir. Beyti makdisin imarının, kafirlerin istilası ile olacağı da söylenmektedir.

El-Erdebili, el-ezhar'da şöyle demektedir: "Bazı sarihler, beyti makdisin imarından maksadın, harabından sonraki imarı olduğunu söylerler. Çünkü beytü'l - Makdis ahir zamanda harab olacak sonra onu kafirler imar edeceklerdir. Gerçek olan ise, imardan maksadın, oranın tam olarak imar edilmesidir...."

Hadiste daha sonra Medine'nin harabının büyük savaşın çıkışına alamet olduğu bildirilmektedir. İbn Melek, bu savaşın Şamlılarla Rumlar arasındaki savaş olduğunu söyler. Avnü'l-ma'bud'da ise Moğollarla Şamlılar arasındaki savaşın olduğu söylenir. Aliyyü'l-Kari'de, îbn Melek'in fikrini benimser. Anılan bu savaş İstanbul'un fethine, İstanbul'un fethi ise Deccarin çıkışına işarettir. Bezlü'l-Mechud'da İstanbulini fethinden maksadın, orasının Mehdi tarafından fethi olduğunu söyler. Şüphesiz bu görüşler birer tevildir. Belirli bir nassa dayanmamaktadır. Onun için bu tevillere kesin gözüyle bakmak mümkün değildir. Doğru olabileceği gibi hatalı olma ihtimali de vardır.[11]

4. Savaşların Arka Arkaya Çıkması

4295... Muaz b. Cebel (r.a)'den rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:
Büyük savaş, İstanbul'un fethi ve Deccal'in çıkışı yedi ay içerisinde olacaktır."[12]

Açıklama

Tirmizi bu hadis için, "hassen garibtir, bunu sadece bu yoldan biliyoruz" der. Sarihler hadisin senedindeki Ebû Bekir b. Ebî Meryem'in hadisi ile ihticac edilemeyeceğini söylerler.[13]

4296... Abdullah b. Busr (r.a) demiştir ki; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

(Büyük) "Savaş ile İstanbul'un fethi arasında altı sene vardır. Yedinci senede Mesihu'd - Deccal çıkacaktır."

Ebu Davud der ki:

Bu hadis, İsa'nın hadisinden (önceki hadisten) daha sahihtir.[14]

Açıklama

Bu hadisle, bir Önceki hadis arasında bir çelişki göze çarpmaktadır. Çünkü önceki hadiste büyük savaşla İstanbul'un fethinin yedi ay içerisinde olacağı bildirildiği halde, bu hadiste aralarında altı yılın olacağı haber verilmektedir. Musannif Ebû Davud bu çelişkiye işaretle, bu hadisin Önceki hadisten daha sahih olduğunu söylemiştir. Böylece o hadisin buna muarız olamayacağına işaret etmiştir. Aliyyül- Kari'de bu çelişkiye ve Ebu Davud'un tercihine katılmakta ve şöyle dernektedir: "Bu söz (Ebu Davud'un bu daha sahihtir sözü) iki hadis arasıda taarruzun sabit olup, aralarını birleştirmenin imkansız olduğuna delalet eder. Doğru olan da, tercih edilendir. Özetle: Büyük savaş ile Deccal'in çıkışı arasında yedi sene oluşu yedi ay oluşundan daha sahihtir."

Bazı alimler de iki hadis arasında görülen çelişkiyi şöyle te'vil ederek kaldırmaktadırlar: "Büyük savaşın başlaması ile bitimi arasında altı sene müddet vardır. Savaşın bitimi ile İstanbul'un fethi ise Deccal'in çıkışı da yedi aylık bir zaman olacak şekilde yakındır."

İbn Kesir bu te'vili yapanlardandır. Münzîrî, hadisin senedinde bulunan Bakıyye b. Velid hakkında söz edildiğini söyler.[15]

5. Milletlerin Islama Karşı (Savaşmak Üzere) Biribirlerini Davet Etmeleri

4297... Sevban (r.a)Men rivayet edildiğine göre Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Yakında milletler yemek yiyenlerin (başkalarını) çanaklarına (sofralarına) davet ettikleri gibi[16] size karşı (savaşmak için) biribirlerini davet edecekler."

Birisi:

"Bu o gün bizim azlığımızdan dolayı mı olacak?" dedi.

Rasûlullah (s.a) ;

"Hayır, aksine siz o gün kalabalık fakat selin önündeki çörçöp gibi zayıf olacaksınız. Allah düşmanlarınızın gönlünden sizden korkma hissini soyup alacak sizin gönlünüze de vehn atacak" buyurdu. Yine bir adam:

Vehn nedir? ya Rasûlullah diye sorunca,

"Vehn, dünyayı (fazlaca) sevmek ve ölümü kötü görmektir" [17] buyurdu.[18]

Açıklama

Hadisten anladığımıza göre, İslam düşmanları, müslümanları yok edip kuvvetlerini kırmak için birbirlerini birleşmeye davet edeceklerdir. Bu davet, sofrasına adam davet eden bir sofra sahibi rahatlığı içerisinde olacaktır. Yani nasıl ki onlar için sofraya oturup yemek zor olmayan bir işse, kafirlerin İslama karşı birlik çağrısında bulunup müslümanlarm zenginliklerini yemeleri de engellenemez bir kolaylık taşıyacakcaktı. Kafirler islam dünyasını önlerine konmuş bir sofraya benzetecekler ve bu cazip sofrayı paylaşmak için birbirlerini davet edeceklerdir. Onları böyle bir işi yapmaya cüretlendiren şey müslümanların azlığı değil aksine onların takva bakımından güçsüzlüğü ve dünyaya aşırı düşkünlükleri olacaktır. Çünkü ölümden korkan ve dünyaya fazlaca düşkün olanlar, fedakarlıklara katlanamazlar. Canları ve mallan ile katılmaları gereken cihâdı ihmal ederler. Böylece eskiden olduğu gibi

düşmanlara karşı heybetli değildirler ve artık düşmanlar onlardan kormazlar, çekinmezler.

Hz. Peygamber (s.a)'in bu haberi, Osmanlı devletinin, birleşen kâfirler tarafından yenilip parçalanması ve bu gün müslümanların zenginliklerinin çeşitli yollar ve siyonist çabalarla yağmalanması olayı ile ne kadar da uyuşmaktadır.

Hadisi şerifte, Rasûlullah müslümanların uğrayacakları güçsüzlüğü vehn kelimesi ile ifâde etmiştir. Vehn aslında sözlük olarak zayıflık manasınadır. Efendimiz vehn konusunda kendine sorulan soruya, zaafa sebep olacak şeyleri bildirmek suretiyle cevap vermiştir.

Tîbî bu meseleyi: " Zaafın çeşidini Öğrenmek için sorulmuş bir sorudur. Yahut da soruyu soran şahıs, zayıflığın hangi cihetten geleceğini öğrenmek istemiştir." sözleri ile izah etmektedir.[19]

6. Fitnelerden (Savaşlardan) Sığınılacak Yer

4298... Ebu'd - Derda (r.a)den, Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Büyük savaş gününde müslümanların çadırı (kalesi) Şam'ın en hayırlı şehirlerinden olan Dimeşk adındaki şehir tarafındaki Guta da olacaktır.[20]

4299... Ebu Davud der ki: Bana İbn Vehb'den haber verildi, O dedi ki bana Cerir b. Hazim Ubeydullah b. Amr'den Ona Nafi İbn Ömer (r.a)'den; Rasûlullah (s.a) in şöyle buyurduğunu haber vermiş: "Yakında müsmmanlar (Dımeşk) şehrinde muhasara edilecekler. Öyle ki onların en uzak karakolu Selah olacak"[21]

4300... Zührî, "Selalı Hayber'e yakın bir yerdir" demiştir.[22]

Açıklama

Tercemeye "çadır" diye geçtiğimiz kelime, sözlükte büyük çadır demektir. Burada müslümanların sığınacakları kale manasında kullanılmıştır.

Dımeşk: Günümüzde Suriye'nin başşehri olan Şam şehrinin adıdı. Bu ismin verilmesine sebep orasını Dımaşk b. Nemrûd b. Kenan'ın bina etmiş olmasıdır. Anılan şahıs Hz. İbrahim'e iman etmişti. Bu yüzden babası Nemrud, oğlunu bu şehre gönderdi.

Guta: Şam havalisinde suyu bol ve ağaçlıklı bir yerdir. Hadisi şerifte Dımeşk şehri için "Şam'ın en hayırlı şehirlerinden olan" denilmektedir. Alkamî bu ifadeleri gözonüne alarak, Dımeşk'ın fazileti konusunda şunları söylemektedir:

"Bu hadis Dımeşk'in ve ahir zamanda orada oturanların faziletine ve orasının fitnelerden sığınılacak bir kale olduğuna delalet etmektedir. Oraya Rasülullah'ı gören on bin şahabının girmiş olması orasının faziletlerindendir. Nitekim Peygamber efendimiz de peygamber olmadan önce ve peygamber olduktan sonra Tebûk seferinde ve İsra gecesinde oraya girmiştir."

Hadiste büyük savaş çıktığında müslümanların Dımeşk yakınlarındaki Guta denilen yere sığınacakları ve en uzaktaki karakollarının Selalı olacağını bildirmektedir. Selah, Hayber yakınlarında bir yerin adıdır. Müs lümanların en uzak karakollarının Hayber yakınında bir yer oluşu ne kadar çok sıkıştırılacaklarına delil kabul edilmektedir.[23]

7-Savaşlarda Fitnenin Kalkması

Savaş ; miislümanla gayri müslimler arasındaki, fitne de müslümanların kendi aralarındaki muharebelere denilir.[24]

4301... Afv b. Malik (r.a); Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu söylemiştir:

"Allah (c.c) bu ümmetin üzerinde, biri kendisinden birisi de düşmanından olan iki kılıcı birleştirmeyecektir."[25]

Açıklama

Hadis-i şerif, müslümanlann aynı anda hem birbirleri ile kem düşmanları ile savaşmayacaklarını bildirmektedir. Şayet müslümanlar arasında bir kargaşa çıkmışsa ve o esnada düşmanla savaşmak zarûrçtj

doğmuşsa müslümanlar kendi aralarındaki kavgaya son verip düşmana karşı tek vücut halinde savaşırlar. Aksi halde müslümanlann hayatiyetlerini sürdürmeleri mümkün olmaz. Bu gün İslam birliği parçalanmış, müslümanlar küçük küçük gruplara, devletlere ayrılmışlardır. Bunlardan bir kısmı gayri mlislimlerle savaşmak zorunda kalırken bir kısmı da birbirleri ile boğuşmaktadırlar. Ancak bu devletlerin islamla olan irtibatları, Hz. Peygambere ümmet olup olmayacakları son derece su götürür. Bugün halkı müslüman olan bir çok ülkenin başındakilerin müslümanlıkla zerre kadar irtibatı olmadığı gibi, İslamiyeti yok etmek için çırpınan idareciler vardır. Böyle idarecilerin hükmettiği bir devlete ishm devleti denemez. Dolayısıyla hadisi şerifte vak'aya zıt bir durum yoktur.[26]

8. Türkleri Ve Habeşlerı Tahrikten Nehy

4302... Ashâb-ı kiramdan birisi, Rasûlullah (s.a) 'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir.

"Size dokunmadıkları müddetçe siz de Habeşlere dokunmayın. Sizi terkettikleri müddetçe siz de Türkleri terkedin. Onlara sataşmayın.”[27]

Açıklama

Görüldüğü üzere Hz. Peygamber (s.a) efendimiz müslümanlara, kendilerine sataşmadıkları müddetçe Habeşleri ve Türkleri kendi haline bırakmalarını, onlarla savaşmamalarını emretmiştir. Şüphesiz hadiste kastedilen, henüz islamiyeti kabul etmemiş olan Türkler ve Habeşlilerdir.

Hadiste başka milletlerin değil de Habeşlerle Türklerin bahse konu ediliş sebebini Tıbî şöyle izah eder: "Çünkü Habeş ülkesi ile islam ülkesi arasında Büyük çöller, boşluklar vardır. Dolayısıyla fazla yorgunluğa sebep olacağından dolayı müslümanlara onların ülkelerine girme külfeti yüklememiştir. Ayrıca 4309 nolu hadiste geleceği üzere Rasûlullah Ka'be'yi Habeşlilerin yıkacağını haber vermiştir. Bu, Habeşlilerin savaş-da sakınılması gereken bir millet olduğuna delalet eder. Türklere gelince savaşçı bir millettirler. Ülkeleri de soğuktur. İslam ordusu ise sıcak memlekette yaşamaktadır. İşte bu yüzden müslümanlara saldırmadıkları müddetçe Türklerle savaşa girilmemesi emredilmiştir.

Hadisten anladığımıza göre, Türkler ve Habeşlerle savaşmaktan kaçınılması tavsiyesi bu milletlerin müslümanlara saldırmamaları hali ile kayıtlıdır. Ama müslümanlara saldırırlar, zorla İslam ülkesine girerlerse o zaman savaşmaktan kaçımlamaz. Çünkü bu durumda savaşmak farzı ayın, önceki durumda ise farz-ı kifayedir. Hz. Peygamberin "Sizi terkettikleri müddetçe onları terkediniz" sözü buna delalet etmektedir.

Bezi müellifi, hadisteki bu ifadeyi gözönüne alarak, nehyin vücûba değil, ibâhaya delâlet ettiğini söyler.

Burada şöyle bir şey akla gelebilir: Kur'ân-ı Kerim'de "tüm müşriklerle savaşın...[28] buyurulmaktadır. Ayet hiç bir milleti ayırmadan, Allah'a şirk koşan bütün kâfirlerle savaşmayı emretmektedir. Hadiste ise iki millet bu emrin dışında tutulmuştur. Bu hal, hadisin ayete zıt olduğu izlenimini verebilir.

Aliyyü'l - Kari bu konuya işaretle şöyle demektedir: "Ayet mutlaktır. Hadis mukayyedtir. Mutlak mukayyede hamlolunur. Hadis ayeti tahsis etmektedir. Nitekim mecusiler konusunda da hadis ayeti tahsis etmiştir. Mecusiler kafir (müşrik) dir. Buna rağmen müslümanlar, "Onlara ehli kitaba yaptığınız gibi muamele ed'in" hadisinden dolayı mecûsilerden cizye almışlardır."[29]

9. Türklerle Savaş

4303... Ebû Hureyre (r.a)'den Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Müslümanlar, yüzleri kat kat deri ile kaplı kalkan gibi olan, kıldan elbise giyen Türklerle savaşmadikça kıyamet kopmaz."[30]

Açıklama

Hadisin sahibi Müslim'deki rivayetlerin de ve Ebû Davud'taki bir sonraki hadiste, anılan milletin kıldan giyecekleri şeyin pabuç olduğu bildirilmektedir. Ayrıca bir rivayette yukarıdaki özelliklere ilaveten anılan milletin gözlerinin küçük ve burunlarının yassı olacağı da ilave edilmiştir.

Hadis-i şerifte müslümanların Türklerle savaşacağı bildirilmekte ve Türklerin şekli tarif edilmektedir. Beydavi'nin dediğine göre yüzlerinin

kalkan gibi olmasından maksat geniş olması, kalkanın kat kat deri ile kaplı olmasından maksat da sert ve etli olmasıdır. Ayrıca hadiste anılan kavmin kıldan yapılmış elsise giyeceği bildirilmektedir. Bazı âlimler bu cümleyi Müslim'in ve Ebu Davud'un bir sonraki rivayetlerine bakarak kıldan dokunmuş pabuç giyecekleri şeklinde açıklamışlardır. Nevevi'de bu izahı yapanlardandır. Avnü'l-Mabud müellifi ise, sahihi Müslim'deki rivayetin "Onlar kıldan (yapılan) şeyler giyerler ve kıldan yapılan ba-buçlarıyla yürürler" şeklinde oluşuna dikkat çekerek, hem üzerlerine giydikleri elbisenin hem de ayaklarına giydikleri ayakkabıların kıldan olacağını söyler. Sünen-i Ebi Davud'un bu rivayetinde yürüyecekleri pabuç zikredilmediği için anılan cümle Avnü'l-Ma'bud'daki izaha uygun olarak kıldan elbise giyerler, diye tercüme edilmiştir.

Hadisteki tarife göre, müslümanlarla savaşacak olan milletin tatarlar olması muhtemeldir.

Aynî'nin şu izahı, Rasûlullah'ın işaret ettiği ordunun Cengiz Han ve torunu Hülagü'nün komutasında islam alemini yakıp, yıkan, gaddarlığı dillere destan olan Tatar ordusu olduğuna işaret ediyor.

Aynî şöyle demektedir:

Rasûlullah'ın haber verdiği bu savaşların bir kısmı 617 tarihinde meydana gelmiştir. Türklerden büyük bir ordu çıkarak bütün Horasan diyarını kılıçtan geçirmiş, bundan sadece mağaralara saklananlar kurtulabilmişlerdir. Bunlar, Rey, Kazvin ve Merağa'ya kadarki bütün islam beldelerini çiğneyip geçmişler, kadınlarını esir edip, çocuklarını kesmişlerdir. Sonra da İsfahan'a ilerleyerek sayısız insanı öldürmüşlerdir. Atlarını camilere doldurup cami ve mescidlerini direklerine bağlamışlardır." [31]

4304... Ebu Hureyre (r.a)'den rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur: "Siz pabuçları kıldan olan bir milletle savaşma-dıkça kıyamet kopmayacaktır. Siz, gözleri küçük, burunları yassı ve yüzleri kat kat deri ile kaplı kalkan gibi olan bir milletle sayâşmadık-ça kıyamet kopmayacaktır."[32]

Açıklama

Hadisin Buhari ve Müslim'deki rivayetlerinde anılan kavmin metinde sayılan özelliklerden başka.yüzlerinin de kırmızı olduğuna işaret edilmiştir. Ayrıca Buhari'nin rivayetinde, tarif edilen milletin Türkler olduğu açıkça ifade edilmektedir.

Buhari'nin menakıb'daki rivayeti daha uzundur. Buhari'nin bu rivayetinde kıyamet kopmadan önce müslümanların savaşacakları kıldan pabuç giyenlerle Türklerin ayrı ayrı milletler olduğu izlenimini veren bir ifade kullanılmıştır. Arada atıf edatı kullanılmıştır. Aynî bunların Türklerden iki cins ya da öncekinden maksadın kürtler olmasının muhtemel olduğunu söyler.

Tirmizi'nin rivayetinde, savaşılacak milletin özellikleri sayılırken sadece yüzlerinin kalkana benzeyen kısmı zikredilmiştir.

Hadisi şerif önceki rivayetle hemen hemen aynı şeyleri ihtiva etmektedir. Orada gerekli izah yapılmıştır. Burada da sadece Nevevi'nin Sahih-i Müslim şerhinde bu hadisleri izah sadedinde söylediği bir şeyi ilave etmek istiyoruz. Nevevi şöyle diyor: "Bütün bunlar Rasûlullah (s.a)in mucizelerindendir. Rasûlullah'ın tüm özellikleri ile zikrettiği bu Türklerle savaş yapılmıştır. Zamanımızda müslümanlar onlarla defalarca savaşmışlardır. Şu anda da savaş sürmektedir. İyi sonucun müslümanlar için olmasını dileriz." Nevevi'nin maksadı Moğollarla yapılan savaşlar olsa gerek.[33]

4305... Abdullah b. Büreyde, babasından, Rasûîullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Sizinle gözleri küçük bir kavm-yani Türkler[34] - savaşacaktır.

siz,onları Arap Yarımadasına katıncaya kadar üç kerre süreceksiniz, ilk sürüşte onlardan kaçanlar kurtulacak, ikincisinde bir kısmı helak olup, kimisi kurtulacak, üçüncüsünde ise kökleri kazınacak."[35]

Açıklama

Bu hadisi şerifde Müslümanların, müslüman olma- yan Türkleri sıkıştıracakları ve onları üç kez Arap Yarımadasına kadar sürecekleri bildirilmektedir. Aynı ravinin, Ahmed b. Hanbel'in müsnedindeki rivayetinde ise tam aksi bildirilmektedir. Yanı Türklerin müslümanlan Arap yarımadasına kadar sürecekleri, ilk seferinde kaçanların kurtulacakları,

ikincisinde bir kısmının kurtulup bir kısmının helak edileceği üçüncüsünde ise hepsinin kılıçtan geçirileceği ifade edilmektedir. Yani Ebu Davud'un rivayetinin tam tersidir. Ahmed b. Hanbel'in rivayeti şu şekildedir:

"Abdulah b. Büreyde, babasının şöyle dediğini rivayet etmiştir: Ben Rasûlullah (s.a) 'in yanında otururken efendimizin şöyle buyurduğunu duydum:

"Şüphesiz geniş yüzlü, küçük gözlü sanki yüzleri deriden kalkan gibi olan bir kavim benim ümmetimi, Arap Yarımadasına sokuncaya kadar üç kerre sürecek birincisinde onlardan kaçanlar kurtulacak, ikincisinde bir kısmı helak olup bir kısmı kurtulacak, üçüncüsünde ise onlardan geri kalanların hepsi kılıçtan geçirilecek."

Rasûlullah'a: - Onlar kimlerdir? Ya Rasûlullah diye sordular,

"Onlar Türklerdir, nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki atlarını müslümanların camilerinin direklerine bağlayacaklar." buyurdu.

Ravi der ki; Büreyde bundan sonra devamlı surette iki üç deve, yol azığı ve suyu bulundururdu.

Görüldüğü gibi, Ebu Davud'un rivayeti ile Ahmet b. Hanbel'in rivayeti biribirine taban tabana zıttır. Bunların telif ve te'vili de mümkün değildir. Bu hadislerden birisini öbürüne tercih gerekecektir. Hadislerin siyakı ve vakıaları gözönünde bulundurulduğunda, Ahmed b. Hanbel'in rivayetinin daha doğru olduğu fikri ağır basmaktadır. Çünkü bir defa sürülen millet, Arap Yarımadasına kadar kovalanacaktır. Arap yarımadası da müslüman olmayan tatarların değil, müslümanların yurdudur. Savaşta yenilenler, düşmanın anayurduna değil, kendi anayurtlarına kaçarlar. Dolayısıyla galip devlet kovaladığı düşmanı onların ülkesine doğru sürer.

İkincisi; Büreyde (r.a) Rasulullah'tan hadisi duyduktan sonra her an Türklerin saldırısını beklemiş ve kaçabilmek için deve ve azığını hazır tutmuştur. Ayrıca Ebu Davud'un rivayetinin sonundaki - veya dediği gibi" ifadesi ile de ravinin şüphesini ortaya koymaktadır. Ayrıca olaylar da Ahmet b. Hanbel'in rivayetini te'yid etmektedir.

Anlaşılıyor ki, Ebu Davud'un rivayetinin ravileri vehme düşmüşler ve yanlış nakilde bulunmuşlardır.

Avnü'l-Ma'bud müellifi yukarıya aktardığımız nokta-i nazarları zikrettikten sonra, Kurtubî'nin, Tezkiresine her iki rivayeti de aldığını ve bunun sebebini anlayamadığını söyler.[36]

10. Basra Hakkındaki Hadisler

4306... Müslim b. Ebi Bekre, babasından rivayet etti ki; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurdu.

Ümmetimden (bazı) insanlar, üzerinde köprü olan, Dicle denilen nehrin yanında, Basra adını verecekleri çukur bir yere yerleşecekler. Oranın ahalisi çoğalacak ve o şehir Muhacirlerin şehirlerinden olacak. - İbn Yahya, Ebu Ma'mer'in; mü s lü m ani arın şehirlerinden olacak dediğini söyledi - Ahir zaman gelince geniş yüzlü küçük gözlü Kantura oğulları gelip, nehir kısıyısma kadar inecekler (o zaman) şehir halkı üç gruba ayrılacak; bir grup öküzlerin kuyruğuna ve arıziye sarılacak (çiftçiliğe yönelecek) ve helak olacak, bir grup kendi canlarını tercih edip (düşmandan aman dileyip) kâfir olacak, bir grup da çocuklarını arkalarına alıp düşmanla savaşacaktır. İşte onlar şehidlerdir.[37]

Açıklama

Hadiste, müslümanlarm Basra şehrine gelip orada yerleşecekleri ve sarihler tarafından Türkler (Moğollar) diye açıklanan bir kavmin hücumuna uğrayacakları bildirilmektedir.

Bazı alimler, metinde geçen Basra'dan Muradın Bağdat olduğunu, Bağdat'ın dışındaki; Basra kapısı denilen kapıdan dolayı Rasulullah'm Bağdan bu isimle andığını söylerler. Alimleri bu düşünceye sevkeden sebepler şunlardır:

1- Dicle nehri Bağdat'ın ortasından akmaktadır,

2- Hz. Peygamber ümmetinin bir şehir kuracağını haber vermiştir. Gerçekten Bağdat Rasûlullah zamanında bir şehir değil, köyden ibaretti. Oranın bir şehir haline getirilişi müslümaıılar tarafından olmuştur.

3- Hadiste müslümanlarm uğrayacağı bildirilen hücumlar Basra'ya değil Bağdat'a karşı vuku bulmuştur. Abbasî hükümdarlarından Mu'tasım billah zamanında 650 yılında Bağdat Moğolların istilasına uğramış, Rasûlullah1 in haber verdiği hadise tahakkuk etmiştir.

Hadiste belirtilen diğer bir konu da, anılan beldenin geniş yüzlü ve küçük gözlü Kantura oğullarının hücumuna uğrayacaklarıdır. Sarihler, Kantura 'nın;

a) Türklerin atası,

b) Hz. İbrahim'in bir cariyesi olduğu tarzında iki ayrı görüş beyan etmişlerdir. Sonraki görüş sahiplerine göre, bu cariyeden Hz. İbrahim'in çocukları olmuş ve onların neslinden Türkler türemiştir. Ancak bu görüş tenkid edilmiştir. Çünkü Türkler Hz. Nuh'un oğullarından Yafes'in neslindendir. Yafes de Hz. İbrahim'den çok öncedir. Buna göre İzahlar biribirleri ile çelişki arz etmektedir. Bu çelişkiyi şu şekilde çözümleyebiliriz: Kantura adındaki Cariye Yafes'in soyundandır veya Kantura Hz. İbrahim'in cariyesi değil, oğullarından birisinin kızıdır, Yafes soyundan birisi ile evlenmiş ve onlardan Türkler türemiştir. Bu durumda da Türkler hem anılan cariyenin hem de Yafes'in neslinden gelmiş olurlar.

Rasûlullah (s.a), Basra -veya Bağdat - halkının Moğolların hücumuna uğrayınca üç gruba ayrılacaklarını bildirmiştir. Bunlar:

a) Savaştan yüz çevirip, çiftçiliğe yönelenler. Bunlar canlarını kurtarır umuduyla tarlalarda hayvanlarının başında çiftçilikle uğraşacaklar ama bu fayda vermeyecek ve öldürüleceklerdir.

b) Canlarını kurtarmak için Moğollardan aman dileyenler. Bunlar belki canlarını kurtaracaklar ama kâfir olacaklardır.

c) Evlatlarını arkalarına alıp düşmana karşı savaşanlar; bunlar şehit olacaklar ve Allah'ın rızasını kazanacaklardır.

Aliyyül-Kari, bu haberin Rasûlullah'ın mucizelerinden olduğunu, bunun ayniyle H.653 yılında meydana geldiğini söyler.

Münziri, hadisin isnadında Said b. Cumhan'ın olduğuna dikkat çeker. [38]

4307... Enes b. Malik (r.a) demiştir ki; Rasûlullah (s.a) kendisine şöyle buyurmuştur:

"Ya Enes! şüphesiz insanlar birtakım şehirler kuracaklar. Onlar içerisinde Basra-veya Busayra-denilen bir şehir olacak. Eğer oraya uğrarsan - veya girersen-tuzlu yerlerden, iskelesinden, çarşısından ve emirlerinin kapısından uzak dur. Kenarlarına git. Şüphesiz orada yer çöküntüsü, taş yağması ve zelzele olacak. Bir kavim, akşam yatacak ve sabahleyin maymunlar ve domuzlar olarak kalkacaktır."[39]

Açıklama

Hadisin izahına geçmeden önce bazı kelimelerin karşılıklarını vermek istiyoruz:

Sibah: Tuzlu çorak arazi, Tîbî: "O, üzerinde tuz çıkan arazidir. Bazı ağaçlardan başka bir şey bitmez." der.

Kella veya Kila: Basra'da bir yerin adıdır. İbnü'l - Esir, en-Nihaye adındaki eserinde "Kella gemilerin bağlandığı yerdir, Terceme İbnü'-l Esir'in izahına göre yapılmıştır.

Davahi: Güneşe açık olan yerler veya dağlar demektir. Burada maksat, insanlardan uzleti tavsiyedir.

Hasf: Yere batmak, yerde kaybolmaktır.

Kazf: Ahali üzerine taş yağması, şiddetli ve soğuk rüzgar, toprağın ölüleri dışarı atması. Terceme, Aliyyü'l - Kari'nin tercihi olan ilk manaya göre yapılmıştır.

Recf: Zelzele, şiddetli yer sarsıntısı

Hadisi şerif, müslümanlarm birçok şehirler kuracaklarını ve Basra'nın da bunlardan birisi olduğunu haber vermektedir.

Nevevi'in bildirdiğine göre bu şehre, Basra, Busra, Bisra ve Busayra denilir. Bunlar içerisinde en meşhur olanı Basra'dır.

Basra şehrini hicretin 17. senesinde Hz. Ömer'in emriyle Ukbe b. Gaz-van inşa etmiş ve müslümanlar 18 senede buraya yerleşmişlerdir. Bu şehir müslümanlar tarafından inşa edildiği için içerisinde asla puta tapılma-mıştır.

Rasûlullah (s.a) Hz. Enes'e, oraya yolunun düşmesi halinde bazı yerlerden uzak kalmasını tavsiye etmiştir. Bunlardan ilk i ki sindeki hikmetle ilgili bir kayda rastlayamadık. Ancak çorak araziden uzak kalmayı tavsiyesi, oranın verimsizliğinden dolayı olabilir.

Çarşısından uzak kalmayı tavsiye edişindeki hikmet, oradaki gafletin ve boş lakırdıların çokluğu, alışverişlerde fıkhın prensiplerine uygunsuzluktur. İdarecilerin kapılarından uzak kalmayı tavsiye de, onların zulmünün çokluğu hikmetine binaendir. Rasûlullah Enes'e oraya vardığı takdirde Basra'nın dışına çıkmasını, insanlardan uzaklaşmasını söylemiş ve orada yere batacak, üzerine taş yağacak, sallanacak yerlerin olduğunu ve insan olarak yatıp, maymun ve domuz olarak kalkacak insanların olacağını haber vermiştir.

Ulema bu son cümleyi, o bölgede kaderiyecilerin çıkacağına işaret saymışlar, Hasf (yere batma) ve mesh (hayvan haline gelme)'nin onlarda

olduğunu ifâde etmişlerdir.

İbnü'l-Cevzi bu hadisi, buradakinden başka bir isnadla mevzu hadisler arasında saymıştır. Hafız Salahuddin el,Alaî'nin bildirdiğine göre, Cevzî'nin mevzu dediği rivayetin isnadı şu şekildedir; Ebu Ya'la el-Mevsılî, Ammar b. Zübey, Nadr b. Enes, babası, dedesi ve Enes (r.a) Bu isnadın tenkidine sebep Ammar b.Zübey'dir. Çünkü o itham edilen birisidir.

Ebu Ya'la'mn ifadesine göre Ebu Davud'daki rivayetin senedindeki şahısların hepsi sahihtir. Ancak ittisalında bir kararsızlık vardır ama o da zarar vermez.[40]

4308... İbrahim b. salih b. Dirhem, babasından şöyle duyduğunu haber vermiştir:

Hacca gidiyorduk, bir adam (Ebu Hureyre) bize:

Sizin tarafta el-Übbele denilen bir köy var mı? dedi.

Evet, dedik.

Bunun üzerine şöyle dedi:

Kim benim için, Aşşar mescidinde iki veya dört rekat namaz kılıp "Bu, Ebu hureyre içindir" demeyi tekeffül eder (söz verir)? Ben, Habibim Ebu'l - Kasım (s.a)'i "Şüphesiz Allah (c.c) kıyamet gününde Aşşar mescidinden şehitler diriltecek. Bedir şehitleri ile birlikte onlardan başka hiç bir şehit kalmayacak." derken işittim.[41]

Ebu davud "Bu mescid nehrin (Fıratm) yanındadır." dedi.[42]

Açıklama

Bu hadisin ravilerinden, İbrahim b. Salih b. Dırhem ve babası Ebu Muhammed Sa]ih b Dirhem el-Basrî hakkında hayli konuşulmuştur. İbrahim hakkında, Buharı "Peşinden gidilmez" Ukaylî: "İbrahim ve babası meşhur değiller, hadis mahfuz değildir." Darakutnî "Zayıf demişler, İbn Hıbban ise sikalar arasında saymıştır.

Salih b. Dirhem için de el-Acurî; "Ebu Davud'a, o Kaderi mi? dedim. L1Bilmiyorum" dedi, der. İbn Hıbban bu zatı da sikalar arasında saymış; İbn Ebî Hatim de; "Ondan Yahya b. Said el-Kattan rivayette bulundu" demiştir. Darakutnî de İbrahim b. Salih'in terceme-i halini verirken, "babası sikadır" kaydını koymuştur.

Metinden anlaşıldığına göre, bir hac yolculuğu esnasında - sarihlerin ifadesine göre- Medine ile Mekke arasında yol alırken Ebû Hureyre (r.a) yanındaki Basralılara, onların yakınında Übbele diye bir köyün olup olmadığını sormuş "evet" cevabını alınca da birisinin oradaki Aşşar mescidinde kendisi adına iki veya dört rek'at namaz kılıvermesini istemiş bu isteğine sebep olarak da Rasulullah'm, "Aşşar mescidinde Cenabı Hakkın şehitler dirilteceğini ve bunların Bedir şehidleri ile birlikte olacaklarını" haber verdiğini söylemiştir.

Übbele: Dicle kenarında, Basra körfezinin Basra'ya gelen istikametinde bir yerdir. Basra'dan daha eskidir. Yukarıda işaret edildiği üzere. Basra Hz. Ömer devrinde inşa edildiği halde, Übbele mevcut bir şehirdi.

Siyaktan da anlaşıldığına göre, Aşşar mescidi bu köyde olsa gerek.

Ebû Hureyre (r.a) Basralılardan, birisinin o mescidde kendisi için namaz kılıvermesini ve "Bu Ebu Hureyre için" demesini istemiştir. Bu hal alimlerin dikkatini çekmiştir. Namaz bedenî bir ibadettir. Bedenî ibadetlerde niyabet caiz değildir. O halde Ebû Hureyre niçin böyle bir istekte bulunmuştur? Bu soruya iki türlü cevap verlişmiştir:

a) Ebu Hıifeyre nın görüşü, bedenî ibadetlerde de niyabetin caiz olduğu istikamette olabilir.

b) "Bu, Ebu Hureyre içindir" sözünden maksat, bu namazın sevabı Ebu Hureyre'nindir" olabilir. Çünkü Tîbî'nin bildirdiğine göre bazı alimler bunu caiz görmüşlerdir.

Aliyyü'l - Kari'de şöyle der: "Ulemamız, başkası adına haccetmek tc asl'm şu olduğunu söylediler. İnsan; hac, namaz, oruç, sadaka, kuran tilaveti ve zikir gibi, ibadetlerinin sevabını başkasına bağışlayabilir. Bu başkası diride ölüde olabilir. Bir kimse böyle bir amel işler ve sevabını başka birisine bağışlarsa ehli sünnete göre caizdir, sevabı, bağışlanan kişiye ulaşır."

Bu haber, yapılan bir ibadetin sevabının, diriye de hediye edilebileceğini gösterir. Şamî de bunun cevazını açıkça bildirmiştir. Rasulullah'ın ümmeti için kurbanlar kesmesi de buna delalet eder.

İmam Nevcvi; duanın dua edilen şahsa fayda vereceğinde ıcına olduğunu, Kur'an okumanın sevabının kendisi için okunulan şahsa varıp varmayacağında ise ihtilaf edildiğini söyler. Beziü'l-Mechud'un talikinde bildirildiğine göre, İmam Şafii'nin meşhur görüşüne göre sevab ulaşmaz.

Ahmed b. Hanbel'e göre ulaşır. Hanefi kitaplarından Bedai'de de insanın tüm ibadetlerinin sevabını başkasına bağışlayabileceği ifade edilmiştir.[43]

11. Habeşlileri Tahrikten Nehy

4309... Abdullah b. Amr (r.a) demiştir ki; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Sizi terkettikleri müddetçe siz de Habeşlileri terkedinîz. Şüphesiz Kâ'be'nin definesini, Habeşlilerden iki cılız bacaklı birisinden başkası çıkarmayacaktır.[44]

Açıklama

Hadisin Buharı ve Müslim'deki metinleri, Ebu Hureyre (r.a)'den rivayet edilmiştir. O rivayetlerde ince bacaklı Habeşli bir adamın Ka'beyi tahrib edeceği bildirilmiş, define (hazine) sözkonusu edilmemiştir. Zaten Ebu Davud'un rivayetindeki, Kâ'be'nin definesinin çıkartılmasından maksat, Ka'be'nin yıkılıp altındaki hazinenin çıkartılmasıdır. Ayrıca Buhari ve Müslim'in rivayetlerinde Habeşlilerin terkedilmelerine dair bir kayıt mevcut değildir.

Hadisi şerif, Habeşliler müslümanlara saldırmadığı müddetçe onlara sataşılmamasını, kendi hallerine bırakılmasını emretmektedir. Bu konu 4302 nolu hadisin izahında ele alınmış ve buna sebebin, müslümanlarla Habeşliler arasında büyük bir çölün bulunuşu olduğunu söylemiştik. Bu hadiste ise efendimiz; Ka'beyi Habeşlilerin yıkacağını haber vermiştir. Habeşlileri kendi hallerine bırakmanın bir hikmetinin de onların müslümanlara zarar vermelerine mani olmaktır.

Başka rivayetlerin de delaleti ile anlaşılıyor ki, Ka'benin Habeşliler tarafından yıkılması Hz. İsa'nın inmesinden sonra olacaktır. Habeşlilerin başında ince bacaklı birisi bulunacaktır. Aslında Habeş milleti zayıf, çelimsiz bir ırktır. Ancak hadiste işaret edilen olaydaki askerin başındaki şahsın bacakları çok daha ince olacağı için efendimiz ona “ = İki bacakcik sahibi" demiştir.

Ka'benin Habeşliler tarafından yıkılması Ka'be'nin yeryüzünden kalkması demektir. Bir rivayette Ka'be'yi yedi sene kimsenin

haccetmeyeceği, sonra yıkılacağı, Kur'an'm önce mushaflardan sonra da kalplerden silineceği, insanların şiire, müziğe ve cahiliye hikayelerine döneceği sonra Deccal'in çıkacağı ve Hz. İsa'nın ineceği bildirilmektedir.

Kur'an-ı Kerim'de Mekke-i Mükerreme'nin emin bir harem kılındığı bildirilmektedir.[45] Halbuki bu hadiste Ka'benin yıkılacağı bildirilmekte dir. Bu durum, hadisin ayetle çelişki arzettiği izlenimim verebilir. Ama aslında bu çelişki sözkonusu değildir. Çünkü Harem-i şerifin emniyeti dünya harabolup kıyamet yaklaşıncaya kadardır. Ayetin bu hadiste tahsis edildiğini söyleyenler varsa da Kadı Iyaz önceki görüşü benimsemiştir.[46]

12. Kıyametin Alametleri

4310... Ebu Züra şöyle demiştir:

Medine'de Mervan'a[47] bir grup geldi. Onu, kıyametin alametlerinden İlkin'in Deccal'in çıkması olduğunu söylerken dinlediler. Ben ayrılıp, Abdullah b. Amr (r.a)'ya geldim ve olanı haber verdim.

Abdullah:

"Çıkış itibariyle alametlerin üki güneşin batıdan doğması veya kuşluk vakti Dabbe'nin[48] insanlar arasına çıkışıdır. Bunlardan hangisi daha önce olursa diğeri hemen peşinden gelir."

Ebu Zür'a derki:

Abdullah-ki o kitapları okurdu. "Zannediyorum o ikisinden daha önce çıkacak olan; güneşin batıdan doğmasıdır." dedi.[49]

Açıklama

Hadisin Müslim'deki rivayetinde, Mervan'ın kendileri ile konuştuğu grubun üç kişi olduğu belirtilmiştir. İbn mace'nin rivayetinde ise Mervan hadisesi sözkonusu edilmemiştir.

Hadisten anladığımıza göre; Mervan kıyametin ilk alametinin Deccal'in çıkması olduğunu söylemiş, Abdullah b. Amr ise bunun doğru olmadığını, Mervan'ın sahabe olmadığı için sözüne itibar edilemeyeceğini ihsas ederek, ilk alametlerin güneşin batıdan doğması veya kuşluk vakti dabbenin çıkması olduğunu söylemiştir. Abdullah bu sözlerini Rasûlul-lah'tan işittiğini söyleyerek takviye etmiştir.

Bilindiği gibi kıyamet kopmadan önce birtakım alametler belirecektir. Bunlardan bir kısmı büyük alametler, bir kısmı da küçük alametlerdir. Bundan sonra gelecek olan hadiste, Rasulullah (s.a) kıyametin on alametini saymıştır. Üzerinde durduğumuz bu hadis; kıyametin, çıkacak olan ilk alametini sözkonusu etmektedir. Biz, kıyametin diğer alametleri üzerinde konuşmayı bundan sonraki hadise bırakarak burada kıyametin ilk alameti konusundaki münakaşaları ele almak istiyoruz.

Fethu'l-Vedûd'da şöyle denilmektedir:

"Abdullah b. Amr; Mervan'ın söylediğinin batıl olduğunu kasdetmiş.-tir. Ancak Beyhaki, Halimî'den ilk alametin Deccal'in çıkışı sonra Hz. İsa'nın inişi sonra Ye'cuc ve me'cuc'un çıkışı, sonra Dabbe'nin çıkışı ve güneşin batıdan doğması olduğunu söyler. Buna sebep şudur; Kafirlerin hepsi İsa aleyhisselam zamanında müslüman olacaklardır. Şayet güneşin batıdan doğması, Deccal'm çıkışından önce olsaydı, onların imanı fayda vermezdi. Onun için, bazı alimler bu(üzerinde durduğumuz) hadisi, te'vil etmişler ve alametlerden maksdın ya kıyametin yaklaştığım veya geldiğini bildiren işaretler olduğunu, Deccal'in çıkışının birincisinin, güneşin batıdan doğmasının da ikincisinin ilk alameti olduğunu söylemişlerdir.'7 İbn Kesir ise, Deccal'in çıkışı ve Hz. İsa'nın inişinin insan alışık olduğu cinsten olaylar olduğunu çünkü bunların birer beşer olduğunu, Dabbe'nin çıkışı ve güneşin batıdan doğmasının ise insanların alışık olmadıkları harikulade olaylar olduğunu söyler. Bu te'vil iki rivayetin arasım birleştirmekte oldukça makul bir izahtır.

Bu rivayette Abdullah, Rasulullah'tan naklen kıyametin ilk alametlerinin güneşin batıdan doğması veya Dabbe'nin çıkışı olduğunu haber vermiş ama hangisinin daha önce olduğunu açıklanmamıştır. Ancak bunlardan birisi meydana gelince hemen peşinden öbürünün zuhur edeceği beyan edilmiştir. Ancak İbn Mace'nin rvayetînçle önce güneşin batıdan doğması, sonra da Dabbe'nin çıkışı zikredilmiştir.

Ebu Zür'a; Abdullah'ın kitapları okuduğuna işaret etmiştir. Bu kitaplardan murad; Tevrad, ve İncil gibi kutsal kitaplardır. Tabi onlar muharrer oldukları için içindekiler delil değildir.[50]

4311... Huzeyfe b. Esîd el-Ğıfari demiştir ki; Rasûlullah'a ait bir çardağın gölgesinde oturmuş konuşuyorduk. Kıyameti söz konusu ettik, seslerimiz yükseldi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a):

Kıyamet kendisinden önce (şu) on alamet çıkıncaya kadar kopmaz -veya olmaz-: Güneşin battığı yerden doğması, Dabbe'nin çıkması, Ye'cuc ve Me'cuc'un çıkmaları, Deccal, İsa b. Meryem, duman, biri doğudan biri batıdan, biri de Arap Yarımadasında olmak üzere üç yerin batması, bunların sonuncusu da Yemen'den; Aden'in en aşağısından bir ateşin çıkmasıdır. Bu, insanları mahşere sevk eder." buyurdu.[51]

Açıklama

Müslim'in bir rivayetinde Şu'be, kendisine onuncu alamet olarak bir ravinin de insanları denize atacak bir rüzgarın çıkması olduğunu söylediklerini nakleder. Tirmizi'nin rivayetinde de "Onuncusu ya insanları denize atacak bir rüzgar ya da İsa b. Meryem'in inişidir" denilmektedir.

Tirmizi bu konuda, Ali, Ebu hureyre, Ümmii Seleme ve Safiyye binti Huyey'den mervi hadis olduğunu söyler ve bu hadisin hasen sahih olduğunu ilave eder.

Üzerinde durduğumuz hadisi şerif, kıyamet kopmadan önce meydana gelecek olan on alameti konu edinmiştir. Şimdi bu alametleri tek tek ele alıp inceleyelim:

1- Güneşin battığı taraftan doğması: Şüphesiz bu fevkalade bir olaydır. Cenabı hak bir düzen kurmuş ve kendi dilediği vakte kadar o düzenin aynı şekilde yürümesini dilemiştir. Güneşin şimdi doğduğu istikametten doğup, battığı istikametten batması o düzenin gereğidir. Güneşi doğudan doğduran Allah'ın Batıdan doğdurmaya da gücü yeter. Bunu yapmak için de tüm kainatın nizamını değiştirmeye ihtiyacı yoktur. "O bir şeyin olmasını murad ettiği zaman ol der o da oluverir."[52]

Kirmanı, asırlar önce, kainatın kurulmuş bir düzeni olup bu düzenin değişemeyeceği tarzında varid olabilecek itirazlara cevap vermiş, Suyutî de bunu nakletmiştir. Anılan alimin söyledikleri yukarıya özet olarak verdiğimiz fikir istikametindedir.

2- Dabbe'nin çıkışı: Dabbe hayvan demektir. Kur'an-i Kerim'de buna işaret edilmiştir. Bir ayet-i kerimede: "Kendilerine söylenmiş olan, başlarına geldiği zaman, yerden bir çeşit hayvan çıkarırız ki o, onlara, insanların ayetlerimize kesin olarak inanmadıklarını söyler."[53] buyurulmaktadır.

Müfessirler, dabbe'nin Safa dağından çıkacak büyük bir hayvan olduğunu söylerler. Bazıları Dabbe'nin biri Mehdi, diğeri Hz. İsa zamanında üçüncüsü de güneş batıdan doğduktan sonra olmak üzere üç defa çıkacağını söylemişlerdir.

İbn Mace'deki, Hz. Musa'nın asası ve mühürü beraberinde olduğu halde çıkacağı, asa ile mü minin yüzünü parlatacağı, mühür ile de kafirin burnunu damgalayacağı ifade edilmektedir.[54]

Gerek hadis şerhlerinde gerekse tefsirlerde, kıyamete yakın zamanda çıkacak olan dabbenin bazı özellikleri sözkonusu edilmiştir. Bu özelliklerin bazıları Rasulullah'tan rivayet edilen hadislere istinad ettirilirken, bazıları için kaynak gösterilmemiştir.

Fahreddin Razi'nin naklettiğine ve bir hadise dayandırdığına göre Dabbe'nin boyu altmış zira (yaklaşık 42m)'dir. Ebu Hureyre'den rivayet edilen bir hadise göre de iki boynuzunun arası bir fersah (5762 m) kadardır.

Dabbe; dört ayaklı derisi tüy ve kıllarla kaplı ve iki kanatlı olacaktır. Kurtubî Tezkire'sinde İbn Zübeyr'den naklen, Dabbe'nfn bütün hayvanlardan mürekkep bir bütün olacağım söylemiştir. Buna göre; başı öküz başından, gözü domuz gözünden, kulakları fil kulağından, boynuzu deve boynuzundan, boynu deve kuşu boynundan, göğsü Aslan göğsünden, rengi pars renginden, böğrü kedi böğründen, kuyruğu koç kuyruğundan ayaklan yük devesinin ayaklarından olacak, her iki mafsal arasında on iki zirahk (arşınlık) mesafe bulunacaktır."

Kurtubi'nin bu söylediklerini Sa'lebi, Maverdi ve daha başka alimler de zikretmişlerdir. Bunlar İbn Cüreyc'ten de rivayet edilmiştir.

Dabbe'nin çıkış müddeti ve çıkış yeri konusunda da birtakım rivayetler vardır. Hz. Ali (r.a)'dan onun üç günde çıkacağı rivayet edilmiştir. Yukarıda onun, Safa tepesinden çıkacağını söylemiştik. Mescidi haramdan çıkacağına dair de görüşler vardır.

Fahreddin Razi'nin belirttiğine göre Dabbe, birincisi Yemen'den ikincisi çölden üçüncüsü Mescidi Haramdan olmak üzere üç kez çıkacak, ilk ikisinde kaybolacak üçüncüsünde kalacaktır.

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, Kur'an'da Dabbe'nin çıkacağı bildirilmiş ama tafsilat verilmemiştir. Hakkında söylenenler pek sahih hadislere dayanmamaktadır, tenkide açıktır. Kabul edilmesi zorunlu değildir.

Bu konuda Elmalık Muhammed Hamdi Yazır Merhum'un bazı alimlerden naklettiği ve kendisinin de katıldığı görüş daha kabule şayandır. El-malılı merhumun meseleye bakışı özetle şöyledir: "Dabbe" kelimesi yerde yürüyen her canlı hakkında kullanılır, dolayısıyla insana da şamildir. Ayet-i kerime de, dabbe'nin konuşacağı ve insanlara inanmadıklarını söyleyeceği bildirilmektedir. Ayrıca İbn Mace ve daha başka muhaddislerin rivayet ettikleri hadiste efendimiz, dabbe'nin elinde Süleyman (a.s)'ın mühürüniin ve Musa (a.s)'mn asasının bulunacağını haber vermiştir. Ayrıca Hz. Ali" den Dabbe'nin kuyruğu olan bir dabbc değil, sakalı olan bir dabbe olduğu rivayet edilmiştir. Bütün bunlar insana ait özelliklerdir. O halde çıkacak olan dabbenin insan olduğunu söylemek daha uygundur.

Hamdi Efendi'nin belirttiğine göre; dabbe maddi ve manevi harikulade bir kuvvet ve saltanatla zuhur edecek ve büyük bir İslam devleti kuracaktır. Çıkacak bu zata dabbe denilmesine sebep, kafirlere karşı katı olacağı ve onu çıkarmanın Allah Teâlâ ya yerden bir dabbe çıkarır gibi kolay olması yönündendir.

İçlerinde Abdullah b. Ömer'inda bulunduğu bir grup alime göre dabbe'nin çıkışı, emri bi ma'rüf, nehyi ani] miinker îerkedildiği zamana olacaktır.[55]

3- Ye'cuc ve Me'cuc'un Çıkışı:

Ye'cuc ve Me'cuc, Arapçaya başka dillerden geçmiş yabancı kelimelerdendir. Batılılar bunlara Yagug ve Magug demişler ve bunların şeytanın soyundan geldiklerini iddia ederlermiş. İbn Haldun da Mukaddimesinde bunlara Yegug Magug demiştir ki bunlar da batıdan alınmış bir tabirlerdir.

Batılılar batı Roma İmparatorluğu'nu istila eden Hunlara Yagug ve Magug demişlerdir.

Ehli kitaptan bazıları, Ye'cuc ve Mecuc'un Hz. Adem'in bir ihtilamin-dan meydana geldiğine dair bir efsaneye inanmaktadırlar. Tevrat'ta ise bunların Hz. Nuh'un oğullarından Yafes'in soyundan geldikleri bildirilmektedir. Vehb b. Münebbilrde bu kanaati benimsemiştir. Bu görüş birçok alim tarafından hüsn-ü kabul görmüştür.

Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde, Ye'cuc ve Me'cuc'dan ve bunların kıssalarından bahsedilmektedir. Kehf suresi'nin 74. ayetinde "Şüphesiz Ye'cuc ve Me'cuc yeryüzünde fesat çıkarıcılardırlar." buyurulmakta-dır. Müfessirler bu ayetteki "fesat çıkarıcıdırlar" lafzının cem' oluşuna bakarak,

bunların iki kişiden ibaret olmayıp pek çok olduklarını söylemektedirler. Müfessir Katade, Ye'cuc ve Me'cuc'un yirmi küsur kabileden meydana geldiğini söyler. Elmalılı Hamdi efendinin bildirdiğine göre, yeryüzündeki insanların yüzde doksanının Ye'cuc ve Me'cuc olduğunu nakledenler de olmuştur.

Kur'an-ı Kerim'de, Ye'cuc ve Me'cuc'un baskısından korkan bir milletin, Zülkarneyn'e müracaat ederek, kendilerini Ye'cuc ve Me'cuc tehlikesinden koruyacak bir set yapmasını istedikleri, Zülkarneyn'in de demir ve bakır eriyiğinden böyle bir set yaptığını tafsilatlı bir şekilde hikaye edilmektedir.[56]

Merhum Kamil Miras, bazı müfessirlerin, Zülkarneyn'e set yapımı için müracaat eden kavmin Türkler olduğunu söylediklerini nakleder ve buna göre Ye'cuc ve Me'cuc'unda Moğollar olması gerektiğini söyler.[57] Enbiya suresinin 96 ve 91 ayetlerinde: "Nihayet Yecûc ve Me'cuc açılıp da her tepeden akın ettikleri ve hak olan va'd yaklaştığı zaman o küfredenlerin derhal gözleri belerecek "eyvah bizlere; biz bundan gaflet ettik, hayır kendimize zulmetmiş olduk" diyeceklerdir." buyurulmaktadır.

Müslim, İbn Mace ve Ahmet b. Hanbel'in rivayetlerinde belirtildiğine göre, Ye'cuc ve Me'cuc o kadar kalabalık olacak ki, Taberiye gölü veya Dicle ve Fırat'ın bütün suyunu içip bitireceklerdir. Yeryüzündekiîeri öldürdükten sonra gökyüzüne oklarını atacaklar ve oklar kanlı olarak dönecek, göktekileri de öldürdük diyeceklerdir. Bunun üzerine Allah (c.c) bir gecede onların burun deliklerine, boyunlarına veya kulaklarına neğaf denilen küçük kurtlar (deve ve koyun gibi hayvanların burunlarından düşen küçük kurtlar) gönderecek ve sabahleyin hepsi ölmüş olacaklar. Bunların leşlerinden yeryüzü kokacak ve yeryüzüne inmiş olan Hz. İsa ve arkadaşlarının duasıyla Cenab-ı Hak deve boynu gibi uzun boyunlu kuşlar gönderecek. Bu kuşlar, o leşleri alıp Allah'ın istediği yerlere götürecek sonra bir yağmur yağacak ve ortalığı temizleyecektir.[58]

Hindistan'ın tanınmış alimlerinden Mehmet Enver Keşmirî (V.H. 1352 M. 1933) Feyzu'l - Bari'de Rusların Ye'cuc, İngilizlerle Almanların da Me'cuc olduklarını, dolayısıyla Ye'cuc ve Me'cuc'un çıkışının bir kaç defa tekrarlanacağını söylemiştir.

Taberi'nin bildirdiğine göre Ye'cuc ve Me'cuc üç tiptir: Birincileri sedir ağaçları kadar uzun boylu, ikincileri o kadar iri, üçüncüleri de vücutlarını kulakları ile örtebilecek durumdadırlar.

Ye'cuc ve Me'cucun çıkışı kıyametin alametlerindendir. Haklarında Kur'anda ve sahih hadislerde söylenenler haktır, gerçektir. İnanır kabulleniriz. Bunların dışındakiler ise ilmî dayanağı olmayan iddialardan ibarettir. Müfessir Ebu Hayyan, Ye'cuc ve Me'cuc'un eşkali hakkkında söylenenlerin hiçbirisinin doğru haberler olmadıklarını söyler.

4- Deccal'in çıkması: 14. bab Deccal'in çıkışı ile ilgili hadisleri ihtiva etmektedir. Deccal konusunu orada ele almak istiyoruz.

5- İsa (a.s)'nm inmesi: Kıyamet kopmadan önce Hz. İsa (a.s) yeryüzüne inecek ve Hz. Muhammed (s.a)'İn şeriatı ile hükmedecektir. Onun inmesi, son peygamberin Hz. Muhammed (s.a) olup, ondan sonra peygamber gelmeyeceği gerçeğine aykırı değildir. Çünkü Hz. İsa (a.s) yeni bir şeriat getirip, Hz. Muhammed'in şeriatini neshetmeyecek, adaletli bir hakem olarak inecek, bizim şeriatimizle hükmedecek, insanların terkettiği şer'î işleri ihya edecektir.

İsa (a.s)'in yeryüzüne indikten sonra Deccal ile kavga edip onu öldüreceği sahih hadislerle sabittir.

Hz. İsa'nın yeryüzünde ineceği yerin Şam'ın doğusundaki beyaz minareli bir cami, Kudüs'teki mescidi Aksa ve Ürdün olduğu tarzında rivayetler vardır. İbn mace'nin, Nevvas b. Sem'an el-Kilabî'den rivayet ettiği uzunca bir hadisin, Hz. İsa'nın inmesi ve faiiyetleri ile ilgili bölümünde şöyle denilmektedir: ".... Deccal ile halk bu durumda iken Allah, İsa (a.s)'yi gönderecek. İsa Dimeşk'ın doğusunda beyaz minarenin yanına boyalı bir elbise içinde, ellerini iki meleğin kanatlan üzerine koymuş olarak inecektir. İsa (a.s) başını eğdiği zaman terler damlayacak, kaldırdığı zaman iri inciler gibi gümüş taneciklerine benzeyen ter tanecikleri yuvarlanacaktır. Onun nefesi gözünün alabildiği yere kadar ulaşacak, nefesinin kokusunu duyan bütün kâfirler ölecektir. Hz. İsa gidip, Lud kapısı yanında Deccal'e yetişecek ve onu öldürecektir. Sonra Allah'ın Nebisi İsa, Allah'ın Deccal'den koruduğu bir kavmin yanma varacak, yüzlerini mesbedecek ve onlara cennetteki derecelerini anlatacaktır.

Onlar bu vaziyette iken Allah (c,c) Hz. İsa'ya "Ya İsa! Ben öyle kullar yarattım ki onlarla savaşmaya kimsenin gücü yetmez. Sen, benim kullarımı Tur'a götür, koru" diye vahyedecek Ye'cuc ve Me'cuc'u gönderecektir. Bunlar, Allah'ın buyurduğu gibi her tepeden hızla ineceklerdir. Öncüleri Taberiye gölüne uğrayıp ondaki suyu içecektir. Arkadan gelenler de oraya varıp, burada su vardı, diyeceklerdir. Allah'ın nebisi Hz. İsa ve arkadaşları

mahsur kalacak. Öyle ki onlardan birisine bir öküz başı, bu gün sizden birinize yüz dinardan daha değerli olacak. Daha sonra Hz, İsa ve arkadaşları Allah'a dua edecekler ve Allah (c.c) onların (Ye'cuc ve Me'cuc'un üzerine) boyunlarına Neğaf (kurtlar) gönderecek. Böylece Ye'cuc ve Me'cuc bir kişinin ölmesi gibi hepsi birden ölmüş olacaklar. Hz. İsa ve arkadaşları (Tur'dan) inecekler ve onların leşleri, pis kokuları ve kanlan ile dolmamış bir karış yer bulamayacaklar. Bunun üzerine İsa (a.s) ve arkadaşları Allah'a dua edecekler. Allah da onların üzerine melez devenin boynu gibi uzun boyunlu kuşlar gönderecek. Bu kuşlar o leşleri alıp, Allah'ın dilediği yere atacaklar. Sonra Allah (c.c) onlar üzerine bir yağmur gönderecek, insanları o yağmurdan ne bir kerpiç ev, ne de bir çadır koruyamayacak. O yağmur her tarafı yıkayıp ayna gibi parlatacaktır. Sonra yere, "ürününü bitir, bereketini geri getir" denilecektir. İşte o gün herkes bir tek nardan yiyecek. Nar insanları doyuracak ve kabuğu altında gölgelenecekler. Allah süte de bereket verecek öyle ki yeni doğuran deve kalabalık bir cemaata, yeni buzağılamış inek bir kabileye, yeni kuzulamış bir koyun da sülâleye yetecek kadar süt verecektir. Sonra Allah (c.c) onlara güzel bir rüzgar gönderecek, o rüzgar onları koltuk altlarından yakalayarak, müslüman olan herkesin ruhunu alacaktır. Diğer insanlar eşeklerin alenen çiftleştiği gibi açıkta çiftleşip duracaklar. İşte onların üzerine kıyamet kopacaktır.[59]

Görüldüğü gibi bu hadis Hz. İsa'nın inmesi ile ilgili hayli detaylı bilgi vermiştir. Aslında bunlara başka birşey eklemeye gerek yoktur. Ancak konu ile ilgili olarak Buhari ve Müslim'in rivayet ettikleri bir hadisin mealini de aktarmak istiyoruz:

Rasulullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Hayatım elinde olan Allah'a yemin ederim ki muhakkak yakında Meryem oğlu İsa, adil bir hakim olarak gökten inecektir. O, salibi kıracak, hınzırı öldürecek ve cizyeyi kaldıracaktır. Mal o kadar çoğalacak ki onu kimse kabul etmez olacaktır. Artık Allah (c.c)'a bir secde etmek, dünya ve dünyada olan herşeyden daha hayırlı olur."[60]

6- Duman (Duhan)'ın çıkması: Kıyametin alameti olan duman konusundaki önemli görüşler şunlardır:

a) Kur'an-ı Kerim'de buyurulan, "O halde, gökyüzünün açık bir duman getireceği günü (bekle)"[61] ayetinde geçen dumandır. Bu duman Hz. Peygamber döneminde geçmiştir. Huzeyfe, İbn Ömer ve Hasen (r.an-hum) bu görüştedir.

b) İbn Mes'ud'un bildirdiğine göre dumandan maksat Mekke müşriklerinin başına gelen kıtlık felaketidir. Bu felaket esnasında müşrikler açlıktan zayıflamışlar, gözlerinin feri gitmiş ve gökyüzünü puslu görmüşler, onu duman zannetmişlerdir. Bazı alimler bu görüşü benimsemişlerdir.

c) Duman henüz vuku bulmamıştır, kıyametin kopacağına yakın bir zaman da olacak, kafirlerin nefeslerini tıkayacak, mü'minlere nezle gibi bir rahatsızlık verecektir. Nevevi bu görüşü benimsemiştir.

Huzeyfe (r.a), Duhan'ın kıyamete yakın bir zamanda görülüp 40 gün 358devam edeceği şeklinde bir hadis rivayet etmiştir.

Alimler bu farklı rivayetleri birleştirmek için, iki ayrı duman olayının varlığını; birisinin vuku bulduğunu, öbürünün de kıyamete yakın bir zamanda meydana geleceğini söylemişlerdir.

7,8,9- Biri doğuda birisi batıda, birisi de Arap Yarımadasında olmak üzere üç yerin batması.

Bizden önceki bazı ümmetler, işledikleri günahlardan ötürü ceza olarak "hasf" yere batma cezasına çarptırılmışlardır. Bu hadisten anlıyoruz ki; kıyamet kopmadan önce üç ayrı sarsıntı, (zelzele) olacak ve üç bölge batacaktır .İbn Melek daha önceden bir çok batma olayının olduğunu ama bu hadiste haber verilen olayın henüz gerçekleşmediğini, bu batmanın öncekilere nisbetle çok şiddetli olacağını söyler.

10- Bir ateşin çıkması: Üzerinde durduğumuz hadiste Aden'in en uzak köşesinden bir ateşin çıkıp insanları mahşere sevkedeceği bildirilmektedir. Bazı alimler, buradaki mahşerden maksadın Şam olduğunu söylerler. Bu görüş mahşerin Şam arazisi üzerinde olacağım bildiren meşhur bir hadise dayanmaktadır. Aliyyii'1-Kari, Şam arazisinin ya mahşerin başlangıç yeri olacağını veya bu bölgenin tüm mahşer ahalisini alacak derecede büyültüleceğim söyler.

Hadis metininde de belirtildiği gibi Aden Yemen'de büyük bir şehirdir.

Kıyametin alameti olan ateşin, Hicaz toprağında çıkacağını bildiren bir hadis yine ateşin Hadramutta çıkacağını bildiren bir başka hadis daha vardır.

Buhari ve Müslim'in Ebu Hureyrc (r.a)'den rivayet ettikleri bir hadiste, Rasulullah (s.a) şöyle buyurmuştur. "Hicaz toprağından Basra'daki develerin boyunlarını aydınlatacak bir ateş çıkmadıkça kıyamet kopmayacaktır."[62]

Tirmizi'nin, İbn Ömer (r.anhuma)'den rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah (s.a) şöyle buyurmuşlardır. "Kıyametten önce Hadramııt'tan veya Hadramut denizinden bir ateş çıkacak ve halkı Şam'a doğru sürecektir...."

Alimler kıyametten önce çıkacak olan bu ateşler konusunda şunları söylemişlerdir: Kadı Iyaz: "İhtimal ki bunlar ayrı ayrı iki ateştir. Ya da ateşin ilk çıkışı Yemen'den olacak ve çok kuvvetli olduğu için Hicaz'da görülecektir" demiştir.

Nevevi ise, Kadı Iyaz'ın izahını beğenmemiş ve şöyle demiştir: "Hadiste Hicaz'da çıkacak olan ateşin haşrla bir bağlantısından bahsedilme-inektedir. O ayrı bir kıyamet alametidir. Zamanımızda Medine'de bir ateş çıkmıştır. Bu ateş pek büyük olmuştur. Onun hakkında Şam'lılann ve başka bölgelerde yaşayanların bilgisi vardır."

Kurtubi de Medine'den böyle bir ateşin çıktığından bahsetmektedir.

Kurtubi'nin bildirdiğine göre bu ateş 654 yılında çıkmış ve ta Busra dağlarından görülmüştür.

Bu izahlardan anlaşıldığına göre kıyamet alameti olarak çıkacak olan ateş konusunda fazla bilgi yoktur. Alimler, bu ateşlerin bazılarının çıktığını söylemişlerdir. Tarihte bir takım büyük ateşler çıkmış olabilir. Ama bunların kıyamet alameti olan ateş olduğunu kesin olarak söylemek mümkün değildir.

Rasûlullah'm hadisi ile sabit olan bu on alametin hangi sıraya göre çıkacağı konusunda farklı görüşler vardır. Bu görüşleri şöylece özetleyebiliriz:

1- Kıyamet alametlerinin çıkış sırası şöyledir: Dumanın çıkması, Dec-cal'in çıkışı, Hz. İsa'nın inmesi, Ye'cuc ve Me'cuc'un çıkmaları, Dab-be'nin çıkışı, güneşin batıdan doğması, bu görüş sahipleri; Hz. İsa zamanında tüm kafirlerin müslüman olacağını hatırlatarak "Şayet güneşin batıdan doğması Hz. İsa'nın inmesinden önce olsaydı kafirlerin müslüman olmalarının kıymeti olmazdı." derler.

2- Fethu'l - Vedûd da bildirildiğine göre, ilk alamet yer batmalarıdır. Sonra sırayla Deccal'in çıkışı, Hz. İsa'nın inmesi, Ye'cuc ve Me'cuc'un çıkmaları, mü'minlerin ruhlarının kabzolunacağı rüzgarın çıkışı, güneşin batıdan doğması, dâbbetü'1-arzm çıkjşı, dumanın çıkışı.

Kurtubî de Tezkire'de bu sıraya benzer bir sıra zikretmiş ancak dumanın yerine Deccal'i anmıştır.

Beyhaki, Hakim'den bu tertibin benzerini zikretmiş Dâbbe'nin çıkışını güneşin batıdan doğmasından Önce anmıştır.

Rasulullah (s.a)'den rivayet edilen bazı haberlerde kıyamet alametleri sayılırken ilk sırada güneşin batıdan doğması anılmıştır. Nitekim üzerinde durduğumuz hadiste de öyledir. Kurtubi bu hadislerdeki alametlerin çıkış sırasına göre sıralanmadığını, maksadın tertibe işaret olmayıp tamamını bildirmek olduğunu söyler. Kurtubi, Huzeyfe (r.a)'den rivayet edilen bir hadisin "fâ" edatı ile tertip ifade eden bir tarzda dizildiğini ancak bunun sahih olmadığını çünkü Huzeyfe'den başka sırayla da rivayetler bulunduğunu söyler.

Şüphesiz bu tip şeylerin akıla ve kıyasla bilinmesi imkansızdır. Rasulullah'tan da sıraya işaret eden kesin bir bilgi rivayet edilmediğine göre "alametlerin çıkış sırası şudur" diyebileceğimiz kesin bir tertib göstermek zordur.

Şu ana kadar anlatmaya çalıştığımız alametler, kıyametin büyük alametleridir. Bir de küçük alametler vardır. Bunların başlicalan şunlardır: Büyük inşaatlar, camilerin süslenmesi, emanete hıyanet, içki ve bid'atle-rin çoğalması, kadınlarda hayanın azalması, hakimlerden adaletin kalkması, bereketin azalması, şarkıcı kadınların çoğalması, hilekarlann güvenilir, eminlerin hain tanınması, idari işlerin ehil olmayanlara verilmesi, fitnenin çıkması, kadınların çoğalması, erkeklerin azalması, müslüman-larla yahudiler arasında savaş, Fırat nehrinin suyunun çekilip altından altın bir dağ çıkması..

Bu sayılanlar küçük alametlerden bazılarıdır. Bunların sayısı çok fazladır. Biz sözü fazla uzatmış olmamak için örnek olarak bunları zikretmekle iktifa ettik.[63]

4312... Ebu Hureyre fr.a) Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Güneş battığı yerden doğmadıkça kıyamet kopmaz. Doğup da insanlar onu gördüğü zaman, yeryüzünde olan herkes iman edecek. İşte bu: ".... Daha önceden iman etmiş veya imanında bir hayır kazanmış olmayan hiçbir kimseye (o günkü) imanı fayda vermez... "[64] (ayetinin işaret ettiği) zamandır.[65]

Açıklama

Hadisin Müslim ve İbn Mace'deki rivayetleri Ebu Davud'dakinin aşağı yukarı aynısıdır. Ancak buradaki ayet-i kerime, ayet olduğna işaret edilmeden hadis metninin bir bölümü olarak kaydedilmiştir.

Buhari'deki rivayeti ise hayli uzundur. Hadisin buradaki rivayetinde. Önce kıyamet kopmadan evvel iki büyük topluluk arasında büyük bir savaş çıkacağı, otuz kadar yalancı Deccal'in çıkıp her birinin kendisini Allah'ın elçisi sanacağı, depremlerin çoğalacağı, zamanın kısalacağı, fitnelerin çıkıp savaşların artacağı, malın çoğalıp insanların sadaka vermek için kişiler arayacağı, insanların bina yapımında yarışacakları, insanların hayattan bıkıp kabirdeki ölülerin yerinde olmayı isteyecekleri bildirilmektedir. Hadisin buradaki bölümünden sonra da, iki kişinin kumaşlarım yayacakları, ama daha alıp satmadan ve toplamadan, insanın hayvanını sağıp daha sütünü içmeden, havuzunu sıvayıp doldurmadan, lokmasını ağzına alıp da daha yemeden kıyametin kopacağı bildirilmektedir.

Hadis-i şerifte güneşin batıdan doğmadan kıyametin kopmayacağı, batıdan doğduğu zaman da yeryüzündeki herkesin iman edeceği bildirilmiş-ve bu halin En'am suresinin 158. ayetinde işaret edilen hal olduğu ifade edilmiştir. Hadis metninde ayetin tamamı zikredilmemiştir. İşaret edilen ayetin tamamı şu şekildedir: "Onlar hala kendilerine ille (azab edecek) meleklerin gelmesini, yahut (bizzat) Rabbinin gelmesini veya Rabbi-nin ayet (ve mucize) lerinden birinin gelmesini mi bekliyorlar? Rabi-nin ayetlerinden biri geldiği gün daha evvelden iman etmiş veya imanında bir hayır kazanmış olmayan hiç bir kimseye (o günkü) imanı asla fayda vermez. De ki: Bekleyin! Çünkü biz (de) şüphesiz bekleyicileriz." (En'âm 158).

Ayetin zahiri, güneşin batıdan doğması gibi kıyamet alametleri çıktıktan sonra imanın da tevbenin de fayda vermeyeceğine delalet etmektedir. Ebu'l-Berekât Abdullah en-Nesefi bu ayetin tefsirinde: "Güneş batıdan doğduktan sonra kafirin imanının kabul edilmeyeceği gibi, münafıkm ihlası ve tevbesi de kabul edilmeyecektir. Ayetin takdiri şu şekildedir: Önceden iman etmeyenin imanı ve tevbe etmeyenin tevbesi fayda vermez" demektedir.[66]

Rasûlullah'in birçok hadisinde de, güneş batıdan doğduktan sonra imanın fayda vermeyeceği beyan edilmiştir. İbn Cerir'in Ebû Hureyre'den rivayet ettiğine göre Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur;

"Üç şey var ki onlar çıktıktan sonra, iman etmiş veya imanından bir hayır kazanmış olmayan hiçbir kimseye (o günkü) imanı fayda vermez. Bunlar: Güneşin battığı yerden doğması, Deccal ve Dabbetü'l, arz'dır."[67]

İbn Mace'nin Safvan b. Assal'dan yaptığı bir rivayette de efendimiz şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz güneşin battığı tarafta genişliği yetmiş yıllık mesafe olan açık bir kapı vardır. Güneş o kapı (batı) tarafından doğunca, önceden iman etmiş veya imanında bir hayır kazanmış olmayan hiç kimseye (o günkü) imanı fayda vermeyecektir.[68]

13. Fırat'ın Hazinesini Açığa Çıkarması[69]

4313... Ebu Hüreyre (r.a)'den Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Fırat'ın, altından bir defineyi açığa çıkarması yakındır. Kim (o zaman) orada bulunursa ondan bir şey almasın."[70]

4314... Abdullah b. Said el-Kindî, (Abdullah'a) Ukbe - yani İbn Halid- (Ukbe'ye) Abdullah haber verdi; Ebu'z-Zinad'dan, Ebuz'z-Zinad A'rec'den o da Ebu Hureyre kanalıyla Rasûlullah (s.a)'den önceki hadisin mislini rivayet etti. Ancak O (ravi) "Altından bir dağ üzerinden açılır." dedi.[71]

Açıklama

Tirmizi bu iki rivayet için "hasen sahih" demiştir.

Hadisin Buhari'deki rivayeti aynen Ebu Davud'taki gibidir.

Sahih-i Müslim'de ise birkaç farklı rivayet vardır. Bunlardan ikisi, Sünen-i Ebu Davud'taki birinci ve ikinci rivayetler gibidir. Müslim'in bir rivayeti de şu şekildedir:

"Fırat nehri altın bir dağın üzerinden açılmadıkça kıyamet kopmayacaktır. İnsanlar onun için biribirleri ile savaşacaklar ve her yüz kişiden doksan dokuzu öldürülecektir. Onlardan her biri keşke kurtulan ben olsam diyecektir."

Müslim'in başka bir rivayeti de şu şekildedir:

"Yakında Fırat nehri altın bir dağ üzerinden açılacak (altındaki altını açığa çıkaracaktır) İnsanlar bunu duyunca ona doğru yürüyecekler, onun yanında olanlar, "Şayet bundan birşey almalarına izin verirsek bunun hepsi götürülür" diyecekler. Bunun üzerine savaşacaklar, her yüz kişiden doksan dokuzu öldürülecektir."

Bu babdaki rivayetlerden birisinde Fırat nehrinin tabanından altından bir define, birisinde ise altından bir dağ çıkacağı bildirilmektedir.

Avnü'l-Ma'bud müellifinin nakline göre altına "define" denmesine sebep; nehir açılmadan önceki haline itibarla, "dağ" denmesi de çokluğuna itibarladır. Aliyyü'l-Kari'de rivayetlerde belirtilen olayın tek, rivayetlerin muhtelif olduğunu, maksadın; altından bir dağ gibi büyük bir hazinenin ortaya çıkacak oluşu olduğunu söyledikten sonra; rivayetlerin ayrı ayrı olaylara işaret edebileceğini, altından hazinenin çıkışının ayrı, altın madeninden olan dağın çıkışının da ayrı bir olay olmasının da muhtemel olduğunu söyler.

Avnü'l- Ma'bud müellifi, birinci görüşün sahih olduğuna işaret etmiştir.

Hadislerden anlaşıldığına göre kıyamet yaklaşınca Fırat nehrinin suyu çekilecek ve dibinden altın bir hazine çıkacaktır. Bu hazine dağlar gibi çok olacaktır. İnsanlar bu hazineyi almak için oraya üşüşecekler ve biri-birlerine gireceklerdir. Öyle ki, savaşan her yüz kişiden doksan dokuzu ölecektir. Rasûlullah (s.a) ümmetinden o gün orada hazır olanların anılan altına yaklaşmamalarını tavsiye etmişlerdir. Böylece çıkacak olan fitneden emin olacaklarını ihsas etmişlerdir.

Muasır müelliflerden fıratın altından hazine çıkmasından maksadın, Fırat sularının değerlendirilmesi, onun ekonomiye en yararlı biçimde kullanılması şeklinde izah edenler vardır. Tabi bu bir te'vildir, doğruluk yönü tartışmaya açıktır.[72]

14. Deccal'ın Çıkışı

4315... Rabi b. Hıraş şöyle demiştir: Huzeyfe (b. el-Yeman) ve Ebu Mes'ud (el-Ensarî) bir araya geldiler. Huzeyfe şöyle dedi:

"Şüphesiz Deccal ile birlikte olan şeyi ben ondan[73] daha iyi bilirim; şüphesiz Deccal'in yanında sudan bir deniz ateşten bir nehir olacaktır. Sizin su(dan) zannetiğiniz aslında ateş, ateş olarak gördüğünüz de sudur. Sizden

her kim buna erişir de (su isterse) ateş olarak gördüğünden içsin. Çünkü o onu su (olarak) bulacaktır."

Ebu Mes'ud el,Bedri: "Rasûlullah (s.a)'den aynen böyle derken işittim" dedi.[74]

Açıklama

Bu konu kıyametin büyük alametlerinden birisi olan Deccal ile ilgilidir. Deccal'in şekli, yapacağı işler gibi izahına gerek duyduğumuz noktalan hadislerin izahı esnasında açıklamaya çalışacağız.

Deccal sözlükte gizleyen, örten, yalancı manalarına gelir. Hakkı batılla örteceği için bu isim verilmiştir. Yeryüzünün çeşitli yönlerini dolaşacağı için Deccal ismini aldığını söyleyenlerde vardır.

Kurtubî, Tezkire'sinde bu nesneye Deccal denilmesine sebep olarak on görüş ileri sürüldüğünü söyler.

Deccal bir insandır. İnsanları Allah'a isyana, kendine kulluğa çağıracaktır. Huzeyfe (r.a) Ebu Mes'ut la bir araya geldiğinde "Ben Deccal'in yanındakini ondan daha iyi bilirim" demiştir.

Dipnotta işaret ettiğimiz gibi Huzeyfe'nin "ondan" sözü ile Deccal'i de Ebu Mes'ud'uda kasdetmiş olması muhtemeldir. Ebu Mes'ud'u kas-detmiş ise, Ebu Mes'ud'un bunu Rasûlullah'tan işitmediğini zannediyor olsa gerek. Nitekim Ebu Mes'ud'da "Ben Rasûlullah'tan aynen böyle duydum" diyerek Huzeyfe'nin zannının hatalı olduğuna dikkat çekmek istemiştir.

Sahihi Müslim'deki bir rivayette, burada Huzeyfe'nin sözü olarak geçen bu cümle, Rasûlullah'ın sözü olarak takdim edilmektedir. O rivayette "ondan" kelimesinden maksadın Deccal olduğu açıkça bellidir.

Hadisi şerifte, Deccal'in yanında sudan bir deniz ve ateşten bir nehir bulunacağı, ama aslında ateş gibi görünen şeyin su, su gibi görünen şeyin de ateş olduğu bildirilmektedir. Sahih-i Müslim'deki bazı rivayetlerde ve Buhari'nin rivayetinde deniz ve nehir anılmadan Deccal ile birlikte su ve ateş bulunacağı, bir rivayette de ateşten bir nehir, sudan bir nehir olacağı ifade edilmektedir. Ahmed b. Hanbel ve Taberani'nin rivayetlerinde ise onunla birlikte iki vadi bulunacağı bunlardan birisinin cennet Ötekinin cehennem olarak gösterileceği, ama aslında cehennemin cennet, cennetin de cehennem olduğu beyan edilmektedir. Yine Ahmet b. Hanbel'in Ebu

Hureyre'den tahric ettiği bir hadiste de cennet ile birlikte cennet gibi bir-şey olacağı belirtilmektedir.

Askalani Fethu'l - Bari'de nesneleri aksi olarak görmenin sebebinin görülen şeyin görene göre farklılık arzedeceğinden kaynaklandığını söyler. Askalani'ye göre burada sözkonusu edilen farklı görüntülerin sebebi de ya Deccal'in bir sihirbaz olup bir şeyi olduğunun ters göstermesi ya da Allah (c.c)'ın Deccal'in cennet olarak gösterdiği şeyin içini cehennem, cehennem olarak gösterdiğinin içini de cennet kılmasıdır.Üçüncü bir ihtimal de cennetin nimet ve rahmetten, cehennemin de mihnet ve hikmetten kinaye olmalarıdır. Her kim Deccal'e itaat eder, Deccal de ona inam ederse onun işi sonuçta cehennemdir. Kim de ona karşı çıkar cezasına muhatap olursa onun gideceği yer de cennettir.

İbn Hacer bu ihtimallerden ikincisini tercih etmektedir.

Hz. Peygamber (s.a) Deccal'in yanındaki ateş ve suya erişen mü'min-lerin onun suyunu değil ateşini tercih etmelerini, çünkü aslında onun suyunun ateş, ateşinin su olduğunu belirtmiştir. Bu aynı zamanda Deccal'e itaat değil, karşı çıkılması yolunda bir emirdir.[75]

4316... Enes b. Malik (r.a) Rasulullah (s.a) in şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Hiç bir peygamber gönderilmemiştir ki ümmetini tek gözlü, yalancı Deccal'e karşı uyarmış olmasın. Haberiniz olsun o tek gözlüdür, Rabbiniz Teala ise tek gözlü değildir. Şüphesiz Deccal'in iki gözü arasında "Kâfir" yazılıdır.[76]

4317... Bize Muhammed b. el-Müsenna, Muhammed b. Cafer'den o da Şu'be'den (Deccal'in iki gözü arasında) " =Kefere" yazılı olduğunu haber verdi.[77]

4318... Bize Müsedded, ona Abdulvaris haber verdi, o Şuayb b. el-Hı-cab'dan, Şuayb da Enes b. Malik (r.a) vasıtasıyla Rasûlullah'tan rivayet ettiği bu hadiste Rasûîullah, "Onu (Deccal'in alnındaki kafir yazısını) her müslüman okur." buyurdu.[78]

Açıklama

Bu üç rivayet, Deccal'in görünüşü ile ilgilidir. Aralarındaki cüzi farklara işaret için bunlar ayrı numaralar altında verilmişlerdir. Bu rivayetlerden birincisinde Deccal'in iki gözü arasındaki yazının “ = Kafir, ikincisinde, " Kaf, fe ve re harfleri) olduğu bildirilmekte, üçüncüsünde ise bu yazının bütün müslümanlar tarafından okunabileceği, ilavesi yer almaktadır. Sahih-i Müslim'deki bir rivayette Ke-fe-re harfleri, "yani Kâfir" diye tefsir edilmiştir.

Hadisi şerifte, gönderilen her peygamberin ümmetini Deccal'e karşı uyardığı bildirilmektedir. Tirmizi'nin rivayetinde, Hz. Nuh (a.s)'un da ümmetini Deccal'e karşı uyardığı ifade edilmekte ve Rasûlullah'm Deccal'in tek gözlü olduğunu diğer peygamberlerin haber vermediğini sadece kendisini bildirdiğini söylediği ilave edilmektedir.

Hz. Nuh'un ve daha sonraki peygamberlerin ümmetlerini Deccal'e karşı uyarmaları konusunda bir müşkil görülmektedir. O şudur: Bir çok sahih hadiste Hz. İsa'nın inip Hz. Muhammed (s.a)'in şeriatı üzere amel edeceği ve Deccal'i öldüreceği haber verilmiştir. Bu, Deccal'in Hz. Muhammed (s.a)'in Peygamberliğinden sonra çıkacağını gösterir. O halde Hz. Nuh'un ve diğer peygamberlerin ümmetlerini Deccal'e karşı uyarmalarının sebebi nedir?

Bu müşkile şu şekilde cevap verilmiştir: "Hz. Nuh'a ve daha sonraki peygamberlere Deccal'in çıkacağı vakit açıklanmamıştı. Bunlar Deccal'in çıkacağını biliyorlar ama çıkış vaktini bilmiyorlardı.

Onun için ümmetlerini uyarmışlardır. Nitekim önceleri bu bizim Peygamberimizce de açıklanmamıştı. Onun "eğer o ben aranızda iken çıkarsa ben onun hasmıyım" buyurmuş olması da buna delildir. Hz. Peygamber (s.a)'e Deccal'in çıkacağı zaman daha sonra bildirilmiştir.

Bu hadiste Deccal'in tek gözlü olacağına işaret edilmiş fakat hangi gözünün kör hangisinin açık olacağına temas edilmemiştir. Diğer hadis kitaplarında bu mes'eleye temas eden hadislerin biribirleri ile çelişkili oldukları görülmektedir. Sahih-i Müslim'in bir rivayetinde Deccal'in sağ gözünün kör ve üzüm tanesi gibi dışa fırlamış olduğu[79] bir rivayetinde sol gözünün kör[80] (başka bir rivayetinde de gözünün silik olduğu[81] bildirilmektedir. Görüldüğü gibi bunlar birbirleri ile çelişkilidir.

Aynî, bu rivayetler arasındaki çelişkiyi izale için şöyle demektedir: "Deccal'in bir gözü tamamıyla kör, öbürü de sakattır. Dolayısıyla her iki göz

için de kör demek sahihtir. Çünkü " = a'ver" kelimesi aslında kusurlu manasınadır."

Hz. Peygamber (s.a); "Rabbiniz tek gözlü değildir" buyurarak hem Allah'ın noksan sıfatlardan münezzeh olduğuna işaret buyurmuş, hem de Deccal'in ilahlık iddiasını ibtal etmiştir. Çünkü Allah mükemmeldir, yaratıklara benzemez, noksan sıfatlardan münezzehtir. Deccal tek gözlülüğü ile hem kusurludur, hem beşere benzemektedir; hem de kusurlarından kurtulabilecek bir güce de sahip değildir. O halde bu derece aciz bir varlığın kalkıp da tanrılık iddiasında bulunması çok abestir. Buna rağmen insanlar arasında ona inanan, peşinden gidenler olacaktır. Onun için bütün peygamberler ümmetlerini ona karşı uyarmışlardır. Deccal'e inanılmasına sebep bir takım harikulade şeyler göstermesi ve uğradığı yerlerden süratle geçmesidir. Onu gören zayıf iradeli ve zayıf akıllılar yaptıklarına kanacaklar, noksanları konusunda düşünmelerine zaman bırakmadan Deccal orayı terkedecektir. Kadı Iyaz'ın belirttiğine göre Deccal birisini öldürecek sonra tekrar çürütecektir. Dinlen şahıs onu tasdik edeceği yerde yalanlayacak ve "Senin şerrin konusunda basiretim arttı" diyecektir.

Hadis-i şerifte ayrıca Deccal'in bir alameti olarak iki gözü arasında ;'kâfir" yazılı olacağı ve bunun (okumayı bilsin bilmesin) tüm müslü-manlar tarafından okunacağı bildirilmektedir.

Kadı îyaz bu yazının gerçekten olacak mı, yoksa onun küfrüne delalet eden bir alamet mi olduğu konusunda ihtilaf edildiğini söyler. Kuvvetli görüşe göre bu gerçek bir yazıdır ve harfleri ayrı ayrı değil bitişik olarak cafir şeklindedir. Nevevi'de yazının gerçek olduğunu söyleyenlerdendir.[82]

4319... İmran b. Husayn (r.a) Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu Öylemiştir. "Deccal'i işiten kişi ondan uzaklâşsın. Vallahi insan onu mü’min zannederek ona gelir ve içine düştüğü (ölüleri diriltmesi gibi) üphelerden dolayı[83] - veya içine düştüğü şüpheler için-[84] ona tabi olur.[85]

4320... Ubade b. Samit (r.a) Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu söylemiştir:

"Şüphesiz ben size Deccal'den (çok) bahsettim, (ama yine de) anlayamamış olmanızdan korktum. Şüphesiz Mesihud Deccal kısa boylu, eğri bacaklı, (yürürken bacaklarının arası açık) kıvırcık saçlı, tek gözlüdür.

Gözü siliktir, kabarık da çukur da değildir. Eğer durumu size karışık gelirse biliniz ki Rabbiniz tek gözlü değildir."

Ebu Davud: "Amr b. Esved kadılığa tayin edildi" dedi.[86]

Açıklama

Bu hadiste müslümanlann karıştırmamaları için Deccal'in özellikleri daha detaylı olarak verilmiştir. Bu özelliklerden ikisi, sarihlerin üzerinde durdukları konulardan olmuştur. Bunlar:

a) Boyunun kısa olması: Bu hadiste, Deccal'in boyunun kısa olduğu bildirilmektedir. Temimu'd- Dari'nin rivayet ettiği bir hadiste ise onun insanların en büyüğü olduğu bildirilmektedir.

Zahirdeki bu tearuz birkaç yolla izâle edilmiştir:

1- Deccal aslında uzundur ama çok şişman olduğu için kısa görülür. İyice dikkat edilmezse kısalığı farkedilemez.

2- Deccal'in iri olmasından maksat, şişmanlığıdır. O kısadır ama şişmandır. Aliyyü'l - Kari, Deccal'in çok fitneci oluşundan dolayı bu te'vi-lin yerinde olduğunu söyler.

3- Aslında uzun boyludur ama çıktığı zaman Allah onun şeklini değiştirecektir.

b) Deccal'in gözlerinin durumu: Hadiste önce Deccal'in bir gözünün kör olduğu belirtilmiş, peşinden de gözün silik olduğu; ne dışa doğru çıkık ne de çukur olduğu ilave edilmiştir. Bu özelliklerin hepsi tek gözdedir.

Diğer göz ise üzüm tanesi gibi göz çukurunun dışındadır. Yukardaki özellikler, diğer gözün dışa doğru çıkık olmasına mani değildir.[87]

4321... Nevvas b. Sem'an el-Kilabî (r.a)'den rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a) Deccal'i anıp şöyle demiştir:

"Şayet ben aranızda iken çıkarsa, sizin önünüzde onun hasmı (mağlup edicisi) benim. Eğer ben aranızda yokken çıkarsa herkes kendisinin savunucusu (galip gelicisi) dur. Her müslüman hakkında Allah benim halifemdir. Sizden her kim ona erişirse, ona karşı Kehf (suresinin baş tarafını) okusun. Şüphesiz o fitneye karşı sizin için emandır."

(Ravi Nevvas der ki): Biz (Rasûlullah'a):

Yeryüzünde ne kadar kalacak? dedik.

"Kırk gün; bîr gün bir sene gibi, bir gün bir ay gibi, bir gün bir hafta gibi diğer günleri de sizin (normal) günleriniz gibidir" buyurdu.

Ya Rasûlullah bu bir sene gibi olan günde bir günlük namaz bize yeter mi? dedik;

"Hayır, onun için günü takdir ediniz."

Sonra Dımeşk (şam)'in doğusundaki beyaz minarenin yanına İsa b. Meryem (a.s) inecek, Deccal'e yetişip Lüt kapısının yanında onu öldürecek" buyurdu.[88]

Açıklama

Hadisin Müslim, Tirmizi ve İbn Mace'deki rivayetleri hayli uzundur. Örnek olarak Sahih-i Mülimdeki rivayetin tercümesini buraya aktarmak istiyoruz: Nevvas (r.a) şöyle dedi. "Bir sabah Rasûlullah (s.a) Deccal'i andı, onu anlatırken sesini alçalttı, yükseltti hatta onu hurma bahçesinde zannettik, akşamleyin yanına vardığımızda bizdeki bu zannı anladı ve: "-Bu haliniz ne?" diye sordu. Biz:

Ya Rasûlullah, sabahleyin Deccal'i andın, onun hakkında konuşurken sesini Öyle alçaktın yükselttin ki kendisini hurma bahçesinde zannettik, dedik. Bunun üzerine şöyle buyurdular:

"Deccal'den başkası sizin namınıza beni daha çok korkutur. Eğer ben sizin aranızda iken çıkarsa, ona ben galebe çalarım. Ben aranızda yokken çıkarsa, herkes kendi başının çaresine bakar. Allah her müslüman hakkında benim halifemdir. bu adam kıvırcık saçlı bir gençtir.. Gözü fırlamıştır. Ben onu, Abdul-Uzaz b. Katan'a benzetir gibiyim. Sizden ona kim yetişirse, üzerine Kehf suresinin ilk ayetlerini okuyuversin. O, Şam ile Irak arasında bir semtten çıkacak ve sağa sola fesat saçacaktır. Ey Allah'ın kulları sebat edin." Biz:

Ya Rasûlullah! Yeryüzünde ne kadar kalacaktır? dedik

"Kırk gün (kalacak) Birgün bir sene gibi, Bir gün bir hafta gibi. Sair günleri de sizin günleriniz gibi olacaktır." buyurdular.

Ya Rasûlullah Bir sene gibi olacak bir günde bir günlük namaz bize kafi gelecek mi? dedik.

“Hayır, onun için günün miktarını tayin edin" buyurdu.

Ya Rasûlullah onun yeryüzünde sürati ne olacak?" dedik;

"Arkasından rüzgar esen yağmur gibidir. Bir kavmin üzerine gelerek onları davet edecek. Onlar da kendisine iman edecek ve icabette bulunacaklardır. Gökyüzüne emredecek o yağmur yağdıracak yere emredecek o da nebat bitirecektir. Akşamleyin deve sürüleri o kavmin yanlarına alabildiğine uzun hörgüçlü ve bol sütlü, böğürleri dolu olarak döneceklerdir. Sonra bir kavme gelerek onları da davet edecek, fakat onun sözünü reddedecekler, o da kendilerinden savuşup gidecektir. Bunlar kıtlık içinde sabahlayacaklar, ellerinde mallarından bir şey kalmayacaktır. (Bu adam) bir harabeye uğrayarak ona definelerini çıkar, diyecek. Harabenin defineleri arı kovanları gibi hemen arkasına düşeceklerdir. Sonra, genç babayiğit bir adam çağıracak ve onu kılıçla vurarak ikiye bölecek, her parçayı bir ok atımı yere fırlatacaktır. Sonra bu adamı çağıracak. Adam ona gülerek yüzü parlar bir halde gelecektir. O bu halde iken aniden Allah, Mesih b. Meryem'i gönderecektir. Mesih, Dımeşk'in doğusundaki Akmina-reye iki boyalı elbise içinde elini iki meleğin kanatları üzerine koymuş olarak inecek. Başını eğdiği zaman su damlayacak, kaldırdığı zaman ondan inci gibi gümüş taneleri yuvarlanacaktır. Onun nefesinin kokusunu duyan her kafir mutlaka ölecektir. Nefesi de gözünün gördüğü yere varacaktır. Mesih, bu adamı arayacak nihayet onu Lut kapısında yetişerek öldürecektir. Sonra bu adamın şerrinden kendilerini Allah'ın koruduğu Meryem oğlu İsa'ya bir kavm gelecek. İsa onların yüzlerini silecek, onlarla cennetteki derecelerine göre konuşacaktır. O bu halde iken Allah İsa'ya: "Ben öyle kullarımı çıkardım ki, onları öldürmeye hiç kimsenin eli varmaz. Şimdi sen benim kullarımı Tûr'a götürerek koru, diye vahy indirecek ve Allah Ye'cuc'u Me'cuc'u gönderecektir. Bunlar her tepeden sür'atle sizacaklardır. Bu sür'atle, öncüleri, Taberiye gölüne uğrayacak ve içindeki suyu içecekler. Son gelenleri oraya varacak ve: Bu gölde bir zamanlar hakikaten su vardı diyeceklerdir. Nebiyullah İsa ile arkadaşları muhasara edilecek hatta onlardan birine bir öküz başı, sizden birinize bugün yüz altından daha makbul olacaktır. Bunun üzerine Allah'ın nebisi İsa ve arkadaşları (Allah'a) niyaz edecekler. Allah da Ye'cuc Me'cuc'un üzerine, boyunlarına isabet edecek deve kurdu neğaf gönderecektir. Böylece, bir kişinin ölmesi gibi helak olarak sabahlaya-caklardır. Sonra Nebiyullah İsa ile arkadaşları (Tur'dan) yeryüzüne inecekler yeryüzünde onların leşleri ve pislikleri ile dolmadık bir karış yer bulamayacaklardır. Nebiyullah İsa ile arkadaşları

yine Allah'a niyaz edecekler, Allah'da Horasan develerinin boyunları gibi kuşlar gönderecek, bu kuşlar onların cesetlerini yüklenerek, Allah'ın dilediği yere atacak ki ona ne kerpiç ev ne de çadır mani olabilecektir. Bu yağmur yeryüzünü yıkayacak, onu ayna gibi yapacaktır. Sonra yere, "mahsulünü bitir, bereketini tekrar getir," denilecektir. İşte o gün cemaat, nar yiyecekler ve onun kabuğu altında gölgelenecek-lerdir. Süte bereket verilecek hatta yeni doğurmuş bir deve bir sürü insana yetecek, yeni doğurmuş bir sığır bir kabileye yetecek, yeni doğurmuş bir koyun akrabadan bir oymağa kafi gelecektir. Onlar bu halde iken, Allah güzel bir rüzgar gönderecek, bu rüzgar onları koltuklarının altlarından yakalayacak, her mü'minin ve her müslümanın ruhunu kabzedecek, insanların kötüleri kalarak yeryüzünde eşekler gibi alenen çiftleşeceklerdir. İşte kıyamet bunların üzerine kopacaktır."

Hadisin sünen-i Ebu davııd'un rivayetindeki şu konular üzerinde durmak gerekir:

a) Hz. Peygamberin; şayet Deccal onun sağlığında iken çıkarsa, kendisinin onun hasmı olacağı; efendimizin vefatından sonra çıkarsa herkesin kendisini savunması meselesi:

Hadisin devamında Hz. İsa'nın yeryüzüne inip deccal'i öldüreceği bildirilmektedir. Bu durumda hadisin baş tarafı ile son tarafı arasında bir çelişki göze çarpmaktadır. Çünkü efendimiz baş tarafta kendisinin onunla karşılaşması ihtimali olduğu izlenimini vermiş sonunda ise, Deccal'i Hz. İsa'nın öldüreceğini açıkça beyan buyurmuştur.

Alimler zahirdeki bu çelişkiyi genelde iki şekilde te'lif etmişlerdir:

1- Rasûlullah (s.a) daha önceleri Deccal'in ne zaman çıkacağını bilmiyordu, kendisine bilahare bildirildi. Bu halin uzunca bir konuşmanın başı ile sonu arasında olması da mümkündür.

2- Hz. Peygamber, Deccal'in mutlaka çıkacağını, onun çıkışında hiç bir şüphenin olmadığını bildirmek için böyle bir ifade kullanmıştır.

Fahr-i kainat efendimiz, Deccal'in kendisinin vefatından sonra çıkması halinde herkesin kendisini korumasından maksat, onun göstereceği bazı harika şeylere kanmamak, elindeki delili ile kendisini savunmaktır.

b) Müslümanlara Deccal ile karşılaştıklarında Kehf suresinin ilk ayetlerini okumaları tavsiye edilmiş, buna sebep olarak da onun, müslümanlar için eman olduğu belirtilmiştir. Anılan sürenin baş tarafından Allah'a inanan birkaç kişinin zalim Dakyanos'un şerrinden kaçarak bir

mağaraya sığındığı ve orada Cenab-ı Hak tarafından korunduğu anlatılmaktadır. Aynı şekilde, Deccal'in fitnesine karşı da Allah (c.c)'ın bu ayetlerle müs-lümanları koruyacağı umulur.

c) Hadisi şerifte Deccal'in kırk gün kalacağı, ama onun günlerinin uzun olacağı bildirilmektedir. Buna göre Deccal'in bir günü bir sene, bugünü bir ay, bir günü bir hafta geri kalan günler de normal günler kadar olacaktır. Rasûlullah {s.a) bu uzun günlerde namazların takdir edilerek kılınacağını haber vermiştir.

Bu mes'ele ile ilgili olarak Nevevi şöyle demektedir: "Bu hadis zahiri üzeredir. Bu üç gün, anılan rnikdar kadar uzundur. Rasûlullah1*iti kalan günlerde sizin günleriniz gibidir, buyurması buna delalet etmektedir."

Bazı alimler, "günlerin uzunluğundan maksat, müslümanlann gam ve kederlerinden dolayı vaktin geçmemesi, günlerin sıkıntının miktarına göre yıl gibi ay gibi, hafta gibi görünmesi, geçmek bilmemesi" demişlerdir. Ancak bu görüş kabule şayan değildir.

Hadiste bir yıl gibi olan günde namazların takdir edilerek kılınacağı bildirilmektedir. Nevevi'nin beyanına göre bundan maksat normal günlerdeki zamanı esas alarak takdirde bulunmaktır. Yani fecirden sonra normal gündeki fecir ile öğle arasındaki zaman takdir edilip öğlen namazı kılınır. Öğle ile ikindi arasındaki vakit takdir edilip ikindi, ikindi ile akşamın arası takdir edilip o kadar vakit geçince yatsı akşam ile yatsı arası takdir edilip o kadar zaman geçince yatsı kılınır ve bu tekrarlanır. Yani bir sene kadar uzun olan günde senenin günlerinin tüm namazları kılınır. Ay ve hafta kadar sürecek olan günler için de durum aynıdır.

Kadı Iyaz ve başka alimler: Bu hüküm o güne mahsustur. Bunu bize şeriat sahibi koymuştur. Eğer bu hadis olmayıp da biz içtihadımızla baş başa bırakılsaydık o günde bilinen vakitlerde beş vakit namazla iktifa ederdik" demişlerdir.

Bu hadis şafağın kaybolmadığı yerlerdeki yatsı namazı ve altı ay gece ve altı ay gündüzün devam ettiği bölgelerdeki vakit namazları konusu için de bir mesned olmuştur. Bazı alimler vaktin, vücubun zahiri sebebi ve edasının şartı olduğunu, şart bulunmayınca meşrutun da bulunmayacağını söyleyerek böyle yerlerde vakit bulunmadığı için namazın farz olmayacağını söylerler. Diğer bazı alimler ise bu hadisle istidlal ederek buralara en yakın olan; vaktin tam teşekkül ettiği yerler esas alınmak surtiyle takdir yapılıp, beş vakit namazın kılınacağını söylerler. Eş-Şami,

İmam Şafii'den şafak kaybolmadan önce fecrin doğduğu bölgelerde yatsının farz olduğunu nakletmektedirler.[89]

d) Hadiste, Hz. İsa'nın Şam'ın doğusundaki beyaz minareye inip Lüt kapısında Deccal'e yetişip onu öldüreceği bildirilmektedir. Bazı rivayetlerde Hz. İsa'nın Kudüs'teki mescid-i Aksa'ya ineceği bildirilmektedir. Aliyyü'l - Kari: "Bence bu rivayet daha kuvvetlidir ve diğer rivayetlere ters değildir. Çünkü mescid-i Aksa Dımeşk'in doğusundadır ve o zaman müslüman askerlerin toplandığı yer olacaktır. Şu anda orada beyaz minare yoksa o zaman yapılır" demektedir.

Nevevi ise "Beyaz minare şu anda Şam'ın doğusunda mevcuttur" der. Hz. Isa'nın.Ürdün'e ineceği şeklinde de rivayet vardır.

Suyûtî'nin Mirkatu's -Suut'ımda, İmadu'd-din b. Kesir'den naklen şöyle denilmektedir: "Zamanımızda (741 yılında) minarenin yapısı beyaz taşlarla yenilenmiş ve bu, eski minareyi yakan Hristiy ani arın mallan ile yapılmıştır. Her halde bu Rasûlullah'ın peygamberliğinin delilleriridendir. Çünkü Allah (c.c) beyaz minarenin binasının Hz. İsa'nın inmesi için Hristiyanlann malları ile yapılmasını lütfetmiştir.[90]

4322... Bize İsa b. Muhammed haber verdi, bize Damure haber verdi. o Şeybanî'den, Şeybanî Amr b. abdullah'dan, Amr Ebu Ümame'den o da Rasûlullah (s.a)'den önceki hadisin benzerini rivayet etti. Namazları da o hadisteki aynı mananın benzeri ile zikretti.[91]

Açıklama

Musannif Ebû Davud bu rivayeti muhtasar olarak önceki hadise havale etti. İbn Mace'nin rivayeti ise hadisin tamamını almaktadır.

Üç sahife kadar olan İbn Mace'nin rivayetinin özeti şudur: Rasûlullah (s.a) cemaate Deccal'i anlatmış, kendisinden önceki bütün peygamberlerin ümmetlerini Deccal'e karşı uyardığını çünkü yeryüzündeki en büyük fitnenin Deccal'in fitnesi olduğunu beyan etmiştir. Şayet Efendimizin sağlığında çıkarsa onunla kendisinin mücadele edeceğini, sonra çıkarsa herkesin kendisini savunacağını bildirmiş, Deccal'in özelliklerini saymıştır. Rasülullah'ın bildirdiğine göre, Deccal önce kendisiin peygamber olduğunu söyleyecek daha sonra Allah olduğunu iddia edecektir. İki gözü arasında

Kafir yazılı olacak ve bu yazı okuma yazma bilen bilmeyen herkes tarafından okunacaktır. Beraberinde bir cennet bir de cehennem olacaktır. Ancak aslında onun cenneti cehennem, cehennemi de cennettir. Kehf sûresinin ilk ayetlerini okuyanlar, Hz. İbrahim'in ateşten korunduğu gibi, Deccal'in fitnesinden korunacaktır.

Deccal bir bedeviye; anasını babasını diriltitiği takdirde kendisine inanıp inanmayacağını soracak, onun "evet" demesi üzerine, iki şeytan onun anası babası kılığına girecek ve bedeviyi Deccal'e tabi olmaya teşvik edeceklerdir. Ayrıca başka bir fitne olarak da; Deccal bir adamı testere ile biçip ikiye ayıracak, sonra onu diriltip Rabbinin kim olduğunu soracak, adam da: "Rabbim Allah'tır, sen de Allah düşmanı Deccalsin" diyecektir. Hadiste belirtildiğine göre; Deccal'in bunlardan başka fitneleri de vardır. Mesela buluta yağdırmasını, yere bitirmesini emredecek yağmur yağıp yer bitki bitirecektir. Bir kabileye uğrayacak, o kabile kendisini yalanlayacak bunun üzerine o kabilenin tüm hayvanları helak olacaktır. Başka bir kabileye daha uğrayacak onlar ise Deccal'i tasdik edecek bunun üzerine yağmurlar yağacak, bol ot bitecek, hayvanlar etlenecek, sütleri artacaktır. Mekke ve Medine'nin dışında Deccal'in ayak basmadığı yer kalmayacaktır. Mekke ve Medine'ye gitmek istediğinde, ona melekler mani olacaklardır. Nihayet Zurayb-i ahmer yanında çorak bir yere inecek, Medine şehri iiç defa sallanacak, Medine'de ne kadar münafık varsa Deccal'in yanma koşacaktır.

O günde Araplar çok az olacak ve beytü'l-Makdis'de bulunacaklardır. Salih bir zat olan imamları onlara sabah namazı kıldırmak üzere öne geçtiği esnada Hz. İsa inecek bunun üzerine imam, Hz, İsa'nın namaz kıldırması için geriye çekilecek ama Hz. İsa geçmeyecektir. Namazdan sonra Hz. İsa kapıyı açmalarını isteyecek, açtıklarında kapı önünde yanında yetmiş bin yahudi olduğu halde Deccal durur olacaktır. Deccal Hz. İsa'ya bakınca tuzun suda eridiği gibi eriyecek ve kaçmaya başlayacaktır. Hz. İsa, Deccal'in peşine takılıp, Lût'un doğu kapısında ona yetişip öldürecektir. Allah yahudileri hezimete uğratacak, yahudiler neyin arkasına gizlenirlerse o şey bunu haber verecektir.

Rasûlullah daha sonra Deccal'in kırk yıl kalacağını, onun bir yılının yarım yıl, bir yılının bir ay, bir ayının bir hafta gibi, kalan günlerinin de kıvılcım gibi süratli olacağını söylemiş, o günlerde namazların takdir edilerek kılınacağını beyan buyurmuştur.

Rasûlullah bundan sonra Hz. İsa (a.s)'mn yapacaklarının anlatmıştır. Buna göre İsa (a.s) haçı kıracak, domuzu öldürecek, cizyeyi kldıracak zekatı terkedecektir. Düşmanlık ve kin ortadan kalkacaktır. Hatta çocuk elini yılanın ağzına sokacak ama yılan ona zarar vermeyecek, aslan çocuğun önünden kaçacaktır. Yeryüzünde tek din olacak, herkes Allah'a tapacaktır. Yerin bereketi artacak bir üzüm salkımı bir topluluğa yeter hale gelecektir. At fiatları azalacak, sığır fiatları artacaktır. Deccal'in çıkmasından evvel üç yıl tedrici bir kuraklık ve kıtlık hüküm sürecektir. Üçüncü yıda bir damla yağmur yağmayacak yerden bir ot bitmeyecektir. Tüm çift tırnaklı hayvanlar ölecek, insanlar tekbir teşbih ve tahmid sayesinde yaşayacaklar, bunlar insanlara gıda gibi gelecektir.[92]

4323... Ebu'd-Derda (r.a) Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Bir kimse Kehf suresinin başından on ayet ezberlerse, Deccal'in fitnesinden korunur."

Ebu Davûd şöyle dedi:

"Hişam ed-Düstûraî de Katade'den aynen böyle rivayet etmiştir. Ancak hişam: "Kim Kehf suresinin sonlarından ezberlerse" demiştir. Şu'be ise Katade'den: "Kehf in sonundan." demiştir.[93]

Açıklama

Hadisin Hemmam vasıtası ile Katade'den rivayetinde Efendimiz, Kehf suresinin baş tarafından on ayet ezberleyen kişinin Deccal'in fitnesinden korunacağını bildirmiştir.

Sahih-i Müslim'in bir rivayeti de bu şekildedir. Tirmizi'nin rivayetinde de: "Kehf suresinin başında üç ayet...." denilmektedir. Katade'den Hişam kanalıyla gelen rivayette ise, Kehf suresinin sonundan ezberleyenin korunacağı bildirilmektedir. Müslim'in ve Nesai'nin birer rivayeti de böyledir. Nesai'nin bir rivayetinde de: "Kehf suresinden on ayeti ezberleyen Deccal'in fitnesinden emin olur" buyurulmaktadır.

Hadisin Ebu Davud'daki rivayetinde, Katade'den sonraki iki ravinin (Hemmam ve Hişam) rivayetleri birbirinden farklıdır. Hemmam'ın rivayetinde: "kehf suresinin baştarafından on ayet..." denildiği halde, Hi-şam'ın naklinde: "Sonundan on ayet..." denilmektedir. Diğer hadis

kitaplarındaki bazı rivayetler Hemmam'ın bazıları da Hişam'm nakillerine uygun düşmektedir. Ayrıca, "Başından üç ayet" ve baş ve son ile kayıtlanmadan "on ayet" şeklinde de rivayetler vardır.

Bir rivayette ise: "Her kim Kehf suresini ezberler sonra da Deccal yetişirse Deccal ona musallat olamaz" buyurulmaktadır. Suyûtî, biribi-rine muhalif görünen rivayetleri bu rivayetle birlikte gözönüne alınarak şöyle demektedir: "Başından ve sonundan on ayet denilmesi, tamamını ezberlemekte istidrac (peyderpey ezberlemek) cihetindendir. "Yani suyu-ti'nin dediğine göre Rasûlullah'ın istediği Kehf suresinin tamamının ezberlenmesidir. Fakat bunu temin için bazan baştan on ayet, bazan da sondan on ayet veya mutlak olarak "on ayet" demiştir.

Kehf suresinin şeytanın fitnesine karşı koruyucu olmasının hikmeti konusunda da Kurtubi şunları söylemektedir. Kimileri bu .süredeki ashabı kehf ile ilgili ilginç kıssalar olduğunu söylerler. Çünkü o kıssalara muttali olanlar Deccal'in olayım yadırgamazlar dolayısıyla Deccal'den etkilenmezler...”

Geçen rivayetler ve izahlar göz önüne alındığında şöyle denilebilir: Kehf suresini okuyup manasını düşünen kişi Deccal'den korunur ve onun fitnesinden emin olur.[94]

4324... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet edildiğine göre: Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur: "Benimle onun -yani İsa (a.s)'in- arasında peygamber yoktur ve o mutlaka inecektir. Onu gördüğünüz zaman, tanıyınız; o, orta boylu, kırmızıya çalan beyaz benizli, bir adamdır. Sarımtırak renkte iki elbise içerisinde olacaktır. Başına bir ıslaklık değ-mese de (sanki yıkanmış gibi) damlali olacaktır, (başından sular damla-yacaktır) İslam adına insanlarla savaşacak, Haç'i kıracak domuzu öldürecek ve cizyeyi kaldıracaktır. Onun zamanında Allah islamm dışındaki tüm dinleri ibtal eder. İsa (a.s) Mesih Deccal'i öldürecek ve yeryüzünde kırk sene kalacaktır. Sonra vefat edecek ve müslümanlar namazını kılacaklardır.[95]

Açıklama

Hadisi şerif Deccal'den ziyâde Hz. İsa (a.s)'nın inmesi ile ilgilidir_ Dana önce de işaret edildiği gibi Hz. Isa yeryüzüne inecek, tüm insanları tek bir

dinde birleştirecek ve Deccal'i öldürecektir. Bu, Hz. Muhammed (s.a)'in son peygamber oluşu kcyfiyLne ters Çünkü Hz. İsa bir peygamber olarak yeni bir şeriat getirmeyecek Hz. Mü-hammed'in şeriatını uygulayacak, onunla hükmedecektir. Yani Hz. Muhammed'e ümmet olacaktır. Nitekim Rasûlullah (s.a) bir hadisinde "Eğer Musa sağ olsaydı ancak benim tabilerimden olurdu" buyurmuştur.

Hz. İsa yeni bir şeriat getirmeyeceğine göre, İslam'ın teklifleri kalkmayacak devam edecektir. Kurtubî'nin dediğine göre Hz. İsa indiği zaman, müslümanlar üzerinde ondan başka sultan, imam, hakim ve müftı olmayacaktır. Zaten Allah yeryüzünden ilmi çekip almış olacaktır. Hz. İsa, İslam-dininden ihtiyacı olan ilimleri, Allah'ın emri ile gökyüzünde öğrenmiş bir vaziyette inecektir. İsa bunu söyleyince insanîar onun etrafında toplanacaklar ve onu kendilerine hakem seçeceklerdir.

Suyûtî ise, yeryüzünde ilmin ve ulemânın kalmayacağı görüşüne karşı çıkar, devamlı olarak yeryüzünde İslâm ulemasının bulunacağını ancak kendisine baş vurulacak büyük imamın Hz. İsa olacağını söyler.

Hadiste, Hz. İsa'nın kolayca tanınması için bazı özellikleri anlatılmak-ta've yapacağı bazı şeyler sözkonusu edilmektedir. Buna göre.Hz, İsa orta boylu, kırmızıya çalar-beyaz benizli olacaktır. Üzerinde hafif sarıya çalan iki elbise bulunacaktır. Temiz ve parlak olduğu için başım ıslatmadığı halde sanki ıslatılmış gibi damlalar olacaktır.

Hz. İsa'nın yapacağı bazı şeyler de şunlardır:

1- Haç'ı kıracaktır: Şerhu's-sünne'de, bundan maksadın hristiyanlığı iptal edip, İslam dini ile hükmetmesi olduğunu söyler.

2- Domuzu öldürecektir. Yani domuz sahibi olmayı ve yemeyi yasaklayarak, öldürülmesini mubah görecektir.

3- Cizyeyi kaldıracaktır: Alimler bu konuyu üç ayrı yolla izah etmişlerdir:

a) Ehl-i kitabı İslama girmeye mecbur tutacak, onların cizye vererek dinlerinde kalınlarına izin vermeyecektir. Müslüman olmayanları da öldürecektir. Bu izah, Hattabi'ye aittir. Nevevi'nin görüşü de bu istikamettedir. Nevevi, cizyeyi kaldırmanın, bizim dinimizin kabul ettiği bir hükmün neshi olmadığını çünkü cizyenin meşruiyeti hükmünün Hz. İsa'nın nüzulüne kadar devam etmekle kayıtlı olduğunu söyler.

b) Kendisine cizye mükellefiyeti konulacak zımmî kalmayacaktır. Yani, müslümanlar zenginleşecek, ziinmîlerin cizye vermesine ihtiyaç

duyulmayacaktır. Çünkü cizye müslümanlarm maslahatlarına,sarfedilmek için konulur. Buna ihtiyaç duyulmayınca, cizye de alınmaz. Bu görüş Nihaye sahibine aittir.

c) Kadı Iyaz'ın bildirdiğine göre, cizyenin vaz'mdan maksadın; cizyeyi kaldırmak değil, cizye koymak olması muhtemeldir. Yani bu görüşe göre Hz. İsa hiç bir taviz vermeden herkesten cizye alacak bu yüzden mal mülk çoğalacaktır.

4- Hz. İsa Deccal'i öldürecektir: Bu konu daha önce izah edilmişti. Daha sonra, hadiste, Hz. İsa'nın kırk sene yaşayacağı ve sonra vefat edeceği bildirilmektedir. Müslim'in Abdullah b. Amr'dan rivayetinde Hz. İsa'nın yedi sene kalacağı ifade edilmektedir. Imadu'd-din b. Kesir bu iki rivayet arasında bir çelişki olduğunu söyledikten sonra bu çelişkiyi şöyle giderir: "Bu yedi yıl, Hz. İsa'nın indikten sonraki ikâmetine hamledilir. Bu, daha semaya yükseltilmeden önce dünyada geçen otuz üç yıla ilave edilir ve toplam kırk yıl eder. Hz. İsa'nın semaya yükseltilmeden önceki yaşı meşhur görüşe göre otuz üçtür."

Üzerinde durduğumuz hadis Hz. İsa'nın ineceğine açıkça delâlet etmektedir. Ehl-i sünnete göre Hz. İsa sağ olarak ve kendi aslî unsuru ile inecektir. Bazı Mutezîlîlerle bazı Cehmiler Hz. İsa'nın inmeyeceğini söylerler ve görüşlerini Hz. Peygamberin Hatemü'l- Enbiya olduğunu bildiren ayet ile takviyeye çalışırlar. Ancak yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, Hz. İsa yeni bir peygamber olarak inmeyeceği için onun inmesi bu ayete zıt düşmez. Hz. Peygamberden, İsa'nın ineceğine işaret eden birçok hadis gelmiştir. Şevkâni Hz. İsa, Deccal ve Mehdî konusunu incelediği et-Tev-hidfl tevaturi mâ câefi'l - ehadisfi'l-Mehdi ve'd-Deccal ve'l-Mesih adındaki risalesinde, Hz.İsa'nm ineceğini bildiren yirmi dokuz hadis nakleder ve bunların tevatür derecesinde olduğunu söyler.[96]

15. Cessase'nin Haberi[97]

4325... Fatıma binti Kays (r.anha) şöyle demiştir: Bir gece Rasûlullah (s.a) yatsı namazını geciktirdi sonra çıkıp şöyle dedi:

"Beni, Temimu'd - Dari'nin adalardan, birindeki bir adamdan verdiği haber geciktirdi. (Temim dedi ki)Ben saçlarını yerde sürüyen (uzun saç-h) bir kadınla karşılaştım.

Sen kimsin? dedi (m)

Ben Cessase'yim, şu köşke git, dedi. Oraya gittim, bir de ne göreyim. Saçlarını sürüyen (uzun saçlı) bukağılara bağlı, yerle gök arasında sıçrayan bir adam!

Sen kimsin? dedim

Ben Deccal'im, ümmîlerin peygamberi çıktı mı? dedi.

Evet, dedim.

Ona itaat mı ettiler, isyan mı? dedi

İtaat ettiler, dedim.

Bu onlar için hayırlıdır, dedi.[98]

Açıklama

Haberde anlatılan hadiseyi Temimu'd-Dari haber vermiş, Hz. Peygamber de reddetmemiştir. Böyle olunca, hadis Hz. Peygamberin verdiği haber hükmünü almış olur.

Bu haberde Temimu'd-Dari'nin karşılaştığı Cessase bir kadındır. Bundan sonra gelecek olan hadiste ise Cessase'nin bir Dabbe (hayvan) olduğu görülmektedir. Bu çelişki üç şekilde izale edilmektedi:

1- Dabbe, yeryüzünde yürüyen canlı demektir. Kelimenin taşıdığı bu genel manaya göre kadına da dabbe demek mümkündür. O zaman iki varlık da aynı olur.

2- Deccal'in iki tane cessasesi vardır. Birisi hayvan birisi de kadındır.

Temimu'd-Darî her iki Cessase ile de karşılaşmıştır.

3- Cessase bir şeytandır, değişik kılıklara girebilir. Temimu'd-Dari onunla bir seferinde kadın kılığında iken, bir seferinde de hayvan kılığında iken karşılaşmıştır.

Haberde zincirlerle bağlı olan Deccal'in "Ümmilerin peygamberi çıktı mı?" diye sorduğu bildirilmektedir. Ümrnî; okuma yazma bilmeyen demektir. Araplar o zaman genelde okuma yazma bilmedikleri için, Bz. .Peygamber (s.a)'e "Ümmilerin peygamberi'" denilmiştir.

Hadisten, Deccarin daha Hz. Peygamber devrinde yaranıınış olduğu ve insan içine çıkacağı günü beklediği anlaşılmaktadır.

Bu hadisin isnadın da Osman b. Abdurrahman el-Kureşî vardır. Onu sıka kabul edenler olduğu gibi hakkmda tenkitli ifadeler kullananlar da

olmuştur, îbn Hıbban el-Büstî; "Bence onun rivayeti ile ihticac caiz değildir" demiştir.

Bu hadisi Müslim, değişik tanklarla tahric etmiştir. Onun tahriclerinde Osman b. Abdurrahman yoktur.[99]

4326... Falıma b. Kays (r.anha) şöyle demiştir: Rasululîah'ın müezzininin "Namaz toplayıcıdır" diye seslendiğini duydum ve çıktım. Rasû-lullah (s.a) ile birlikte.namazı kıldım. Rasûluliah (s.a) namazını bitirince gülümseyerek minbere oturdu. "Herkes yerinde kalsın" dedi. Sonra:

“Sizi niçin topladım biliyormusunuz?" dedi.

Allah ve Rasulü daha iyi bilir, dediler.

Şöyle buyurdu:

Ben sizi bir korku ve rağbet (bir şeyden korkutmak veya hoşlanacağınız bir şey söylemek) için toplam adım, şu haber için topladım:

Temimu'd-Dari bristiyan bir adamdı (Bize) gcîip bi'at etti ve müs-lüman oldu. Bana, Deccal konusunda size anlattığım şeylere uyan şeylerden bahsetti. Anlattığına göre; o, Lahm ve Cüzam kabilelerinden otuz kişi ile birlikte bir deniz gemisine (büyük bir gemiye) binmiş. Dalga onlarla denizde bir ay oynamış ve güneşin battığı yerdeki bir adaya yanaşmışlar. Geminin kayıklarına binip adaya girmişler. Onları çok kıllı bir hayvan karşılamış.

Vah sana! sen kimsin? demişler,

Ben Cessfâse'yim, şu manastırdaki adama gidin, çünkü o sizin haberinize müştakdır, demiş.

Temim dedi ki: Bize adamın adını söyleyince onun şeytan olmasından korktuk ve koşarak gittik. Manastıra girince bir de ne görelim, o zamana kadar hiç görmediğimiz iri cüsseli, elleri boynuna sıkı sıkıya bağlanmış bir adam.." Ravi hadisi zikretti;[100]

Deccal onlara; Beysan hurmalığını, Zûar pınarını ve Ümtrrî nebiyi sordu (sonra) "Şüphesiz ben Mesih Deccal'im, benim çıkmama yakında izin verilecektir" dedi.

Rasûlullah (s.a) şöyle buyurdu;

"O Deccal Şam denizinden - veya Yemen denizinden, - hayır aksine doğu tarafından evet doğu tarafından çıkacaktır." dedi. Rasûlullah (bunu söylerken) doğu tarafına işaret etti.

Fatıma binti Kays: "Bunu Rasûlullah'tan ezberledim" dedi.
Ravi hadisi şevketti.[101]

Açıklama

Metinlerde farkedildiği gibi hadisin Ebu Davud'daki kısmı muhtasardır. Sahih-i Müslim'de tamamı vardır. Sahih-i Müslim'de olup da burada olmayan kısımlara mefhum olarak işaret etmek istiyoruz. Müslim'in rivayetinin başında, Fatıma binti Kays, kocası Mugire, bir savaşta yaralanıp ölünce Fatıma'nın dul kaldığını, Rasulululah'ın kendisini Usame b. Zeyd ile nikahlamak istediğini iddetini doldurmak üzere İbn Ümmü Mektub'un evine gönderdiğini, iddeti bitince müezzinin "namaz toplayıcıdır" sözünü duyup camiye gittiğini anlatmıştır.

Sahih-i Müslim'deki rivyette Ebu Davud'un rivayetinin orta kısmındaki "hadisi şevketti" bölümü tafsilatlıca anlatılmıştır. O kısımda anlatıldığına göre manastırdaki adam;

Siz benim haberimi almışsımzdır. Şimdi siz bana haber verin siz kimsiniz? demiş, onlar da denizde başlarından geçeni; Cessase ile karşılaşmalarını, onun söylediklerini anlatmışlar. Deccal gelenlere Zuğar pınarından önce Taberiye gölünü sormuştur. Müslim'in rivayetindeki bu bölümler aynen şöyledir: Deccal:

Bana Beysan hurmalığından haber verin?

Onun nesinden haber almak istiyorsun?

Onun hurmasını soruyorum, ürün veriyor mu?

Evet

Haberiniz olsun! O yakında ürün vermez hale gelecektir. Bana Taberiye gölünden haber verin?

Nesinden haber almak istiyorsun?

içinde su var mı?

Suyu çok

Haberiniz olsun. Onun suyu çekilmek üzeredir. Bana Züğar pınarından haber verin.

Onun nesini sororsun?

Pınarda su var mı? Sahipleri onun suyuyla ekin yetiştiriyorlar mı?

Evet onun suyu çok ve sahipleri onun suyuyla ekin yetiştiriyorlar.

Bana ümmilerin peygamberinden haber verin, o ne yaptı?
Mekke'den çıktı, Yesrib'e (Medine'ye) yerleşti.
Araplar onunla savaştılar mı? Evet
Onlarla ne yaptı?
Kendisine, Rasûlullah'm peşinden gelen Araplarla galip geldiğini ve Arapların ona itaat ettiklerini söyledik.
Bu oldu mu? dedi
Evet oldu, dedik.
Dikkat edin bu onlar için ona itaat etmelerinden daha hayırlıdır. Ben size kendimden bahsedeyim; ben Mesih (ud- Deccal)'im, bana yakında çıkış izni verilecektir. Çıkıp yeryüzünde dolaşacağım. Kırk günde Mekke ve Taybe'den başka, ayak basmadığım yer kalmayacaktır. Bunların ikisi bana haram kılındı. Ne zaman bunlardan birine girmek istesem elinde kınından çekilmiş bir kılıç bulunan bir melek karşıma çıkacak ve bana engel olacak. Oradaki her yol üzerinde orayı koruyacak melekler var" dedi.
Fatıma dedi ki: Rasûlullah (s.a) bastonu ile minbere vurarak: "İşte taybe budur işte Taybe budur" dedi. O Medine'yi kastediyordu.
Daha sonra Rasûlullah: "Bunu size söylemiş miydim?" diye sordu. Cemaat "evet" karşılığını verdi.
Hadisin devamında Rasûlullah (s.a)'ı Temîm'in, Deccal, Mekke ve Medine konusunda söylediklerinin kendi söylediklerine uymasının hoşuna gittiğini söyledi.[102]

4327... Fatıma binti Kays (r.anha) şöyle dedi. Nebi (s.a) öğle namazım kıldı sonra minbere çıktı. Halbuki o daha önce minbere sadece Cuma günü çıkardı...
Ravi Amir sonra bu (bir önceki hadisteki) kıssayı aıılatn.
Ebû Davûd derki:
îbn Sadran Basralıdir. İbn Mısver ile birlikte denizde batü. ondan başka hiç kimse kurtulamadı.[103]

Açıklama

Bu rivayetle Fatıma binti Kays Rasuiullah'ın kendilerine Cessase kıssasını öğleden sonra anlattığını söylemektedir. Haibuki önceki rivayette,

yatsıdan sonra anlattığını söylemiştir. Halbuki önceki rivayette, yatsıdan sonra anlattığı ifade edilmekle idi. Bu, görünüşte bir çelişkidir.

Bezlü'l-Mechud müellifi bu konu ile ilgiii olarak şöyle demektedir: "Bu iki rivayet arasında çelişki yoktur. Çünkü Temim, hadiseyi Rasûlul-lah'a akşamdan sonra anlatmış bu yüzden yatsı geçmiştir. Yatsıdan sonra Rasûlullah oradaki cemaate anlatmıştır. Ertesi gün öğleden sonra da yatsıda olmayanlara anlatmıştır."[104]

4328... Ebu Seleme b. Abdurrahman'ın, rivayetine göre Cabir (r.a.) demiştir ki:

Rasûlulİah (s.a) bir gün minber üzerinde şunları söyledi: "Bazı insanlar denizde giderlerken yiyecekleri bitti. Karşılarına bir ada çıktı. Ekmek aramak üzere[105] adaya çıktılar. Onları Cessase karşıladı."

(Velid b. Abdullah der ki:)

EbuSeleme'ye; Cessase nedir? dedim.

Bedeninin kıllarını ve saçlarını sürüyen (saçı ve vücudunun kılları uzun) bir kadın dedi. (Ravi sözüne devamla şöyle dedi:) Cesase: "Şu köşkte (biri var....)" dedi. Hadisi zikretti köşkteki (Deccal) Beysan hurmalığını ve Zuğar pınarını sordu.

Ravi Ebu Seleme:

"O MesiIurcl Deccal'dir" dedi.

Velid b. Abdullah şöyle dedi: "Ebu SeJeme'nin oğlu bana bu hadiste bir şey var ama onu hatırımda tutamadım" dedi. Ebu Seleme şöyle dedi: "Cabir onun (Deccal'in) İbn Sayyad [106] olduğuna yemin etti."

Ben kendisine:

Ama o öldü, dedim;

Ölmüş de olsa o, dedi,

O müslüman oldu, dedim.

Müslüman olsa da dedi,

O Medine'ye girdi, dedim.

Medine'ye girmiş olsa bile, dedi.[107]

Açıklama

Bu rivayette Cessase'nin kadın olduğuna işaret edilmektedir. Halbuki daha önceki bazı rivayetlerde onun hayvan olduğu söylenmişti. Bu tezatın izalesi yoluna önce geçen hadislerin izahı esnasında temas edilmiştir. Yine bu hadiste Deccal'in bulunduğu yerin bir köşk olduğu bildirilmektedir. Oysa bundan önceki rivayette onun bir manastırda bulunduğu söylenmişti.

Bu rivayette, Cabir (r.a), hadisede anılan Deccal'in İbn Sayyad olduğunu söylemiş, hem de sözünü yemin ederek te'yid etmiştir. Ebu Seleme ise, İbn Sayyad'm öldüğü, Müslüman olduğu ve Medine'ye girdiği gibi DeccaT ie bulunmaması gereken özellikler taşıdığını söylemiş ama Cabir "Öyle de olsa İbn Sayyad, Deccal'dir" demiştir. Çünkü Rasûlullah (s.a) Deccal'i Hz. İsa'nın öldüreceğini, onun kafir olarak öleceğini, Mekke ve Medine'ye giremeyeceğini haber vermiştir. Oysa İbn Sayyad'm yaşayış ve ölümü bu özelliklere zıt olmuştur.

Suyutî, Mirkatü's- Sıîud adındaki eserinde Deccal'in Medine'ye girememesini, oradan çıktıktan sonra bir daha girememe şeklinde yorumlamış ve bu üç maddeden birisindeki çelişkiyi izale cihetine gitmiştir. Ancak Hafız İmamiiddin İbn Kesir'in şu açıklaması daha yerindedir.: "Bazı sahabeler, İbn Sayyad'in ahir zamanda çıkacak olan Deccali ekber (büyük Deccal) olduğunu zannediyorlardı. Fakat doğrusu o, Fatıma binti kays hadisinde haber verilen küçük Deccaî'dir."

Beyhaki'de Fatıma binti kays haberi hakkında şunları söylemektedir:

"Büyük Deccaî, İbn Sayyad değildir. İbn Sayyad Hz. Peygamber (s.a)'in çıkacaklarını haber verdiği yalancı Deccallerde'n birisidir. Onların da çoğu çıkmıştır. İbn Sayyad'ın Deccal olduğunu söyleyenler Temim kıssasını duymamış olsalar gerek..."

Bu nakilleri 4333 ve 4334 numarada gelecek olan hadisler te'yid etmektedir. Çünkü o hadislerde otuz tane yalancı Deccalin çıkacağı bildirilmektedir. Bundan anlaşıldığına göre otuz tane Deccal çıkacak ama ahir zamanda çıkıp Hz. İsa tarafından öldürülecek olan Deccal büyük Deccal olacaktır. Hz. Peygamber (s.a)'in sağlığında yaşayan İbn Sayyad da küçük Deccallerden birisidir. Kendisinde görülen bazı olağanüstü hallerden ve Rasulullah'm onun hakkındaki sözlerinden dolayı bazı sahabiler onu büyük Deccal sanmışlardır.[108]

16. İbni Said'in Haberi [109]

4329... İbn Ömer (r.anhuma)'den rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a) içlerinde Ömer b. el-Hattab'ın da bulunduğu; ashabından bir grup ile birlikte İbn Said'e uğradı. O çocuktu ve Benî Mağale kalesi yanında erkek çocuklarla oynuyordu. İbn Said (Rasulullah'm geldiğini) farketmemişti. Rasûlullah (s.a) eliyle onun sırtına vurdu, sonra:

"Benim, Allah'ın Rasulü olduğuma şehadet ediyor musun?" dedi.

İbn Said (Sayyad) Rasûlullah'a bakıp

Senin, ümmîlerin nebisi olduğuna şehadet ediyorum, sen de benim Allah'ın Rasûlü olduğuma şehadet eder misin? dedi.

Rasûlullah (s.a) (onun sorusuna kulak asmadan):

"Ben Allah'a ve Rasûllerine iman ettim," buyurdu:

Sonra İbn Said'e:

"Sana ne (ler) geliyor?" diye sordu.[110]

İbn Said:

Bana gerçek haberler de gelir, yalan haberler de diye cevap verdi. Rasûlullah:

"Öyleyse senin işin çok karıştıktır," buyurdu. Sonra da ona: "Haydi gönlümde senin için bir şey sakladım."

Gönlünde Semanın açık bir duman getirdiği gün" saklamıştı - (Onu bil bakalım) buyurdu.

İbnü's - Sayyad:

O düh (duman)dur, dedi. Rasûlullah (s.a)

"Defol git[111] sen kaderini asla aşamayacaksın," buyurdu.

Hz. Ömer (r.a) :

"Ya Rasüîülîak, bana izin ver onun boynunu vurayım" dedi. Rasûlullah (s.a)

"Eğer o -Deceal- ise ona asla musallat olunamayacaktır. Deccal değilse onu öldürmekte hayır yok" buyurdu. [112]

Açıklama

Hadisin Buharı ve Müslim'deki-rivayetlerinde İbn Sayyad'm ergenlik çağma yaklaştığına da dikkat çekilmiştir. Ayrıca o rivayetlerde Ebu Davud'un rivayetindeki "Sana neler geliyor" cümlesi "Sen (rüyanda) neler görüyorsun?" şeklinde varid olmuştur. Bir de Ebu Davud'n rivayetindeki "Rasulullah'm: gönlümde senin için bir şey sakladım" "........,......................" cümlesi Buharı ve Müslim'in rivayetlerinde yer almamıştır.

Buhari ve Müslim'in rivayetlerinin sonunda îbn Ömer (r. anhuma'nın) şu taliki yer almıştır:

"RasûluJlah (s.a) başka bir seferinde Übeyy bin Ka'b iie birlikte İbn sayyad'm bulunduğu bir hurmalığa gitmişti. Rasûlullah onu gafil aviamak, ona görünmeden özel hayatını görmek ve onun kehanetini ashabına göstermek istiyordu. Rasûlullah onu kadife hırka içerisinde yan yatmış bir halde buldu. Hırka içerisinde genizden gelen bir hırıltı vardı. O anda îbn Sayyad'm bir hurma ağacının arkasına gizlenmiş olan annesi Rasûlullah'ı gördü ve:

Ya Safi, - bu İbn Sayyad'm adıdır- İşte Muhammed (geldi) dedi. Bunu duyan İbn Sayyad süratle ayağa kalktı. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a) etrafındakilere:

"Şu kadın oğlunu o halde bıraksaydı (ne sahtekar olduğunu) anlatırdı" buyurdu.[113]

İbn Sayyad - ya da İbn Said- in esas adı Sâfî'dir. Abdullah olduğunu söyleyenler de vardır. Bir yahudi çocuğudur. Bazı alimler de onun Beni Neccar'dan olduğunu söylerler. İbn Sayyad zaman zaman Kehanette bulunur, kehaneti bazan doğru bazan da ters çıkardı. Bu hali halk arasında yayılınca Rasûlullah (s.a) onu görmek ve sahtekar bir kahin olduğunu ashaba göstermek içn İbn Sayyad'm bulunduğu yere gitmiştir. Hz. Peygamberin onunla karşılaşması tesadüfi değil, kasdidir. Nitekim Buhari ve Müslim'in rivayetinde efendimizin îbn Sayyad'm yanına gittikleri açıkça belirtilmiştir.

Bazı sahabiler tarafından Deccal olduğu zannedilen İbn Sayyad'm gençliği berbat geçmiştir. Büyüdükten sonraki hali ise Hattabi'nin dediğine göre ihtilaflıdır. Onun büyüdükten sonra kehanetlerinden ve peygamberlik iddiasından vazgeçip tevbekar olduğu ve Medine'de Öldüğü rivayet edilmiştir. Hatta rivayete göre öldüğünde namazı kılınınca yüzündeki örtü kaldırılarak halka gösterilmiş ve öldüğüne herkes şahit tutulmuştur.

îbn Sayyad'm Harra da öldüğünü gösteren bir haber nakledilmekte ise de Hattabi'nin Medine'de öldüğünü bildiren rivayeti daha makbul görülmüştür.

İbn Sayyad'm Deccal olmadığım ve müslüman olduğunu bildiren bir rivayet, Ebu said el , Hudri'den değişik lafızlarla rivayet edilmiştir. Sahih-i Müslim'deki bu rivayetlere göre İbn sayyad, Ebû Said eLHudri'ye halkın kendisini Deccal zannettiklerini oysa bu zannm Rasûlullah'in haberine uymadığını söylemiş ve sözlerini şöyle desteklemiştir:

"Rasûlullah Deccal'in Mekke ve Medine'ye giremeyeceğini haber verdi, oysa ben Medine'de doğdum ve şimdi Mekke'ye (hac için gidiyorum. Rasûlullah, Deccal'in çocuğunun olamayacağını söyledi benimse çocuğum var. Rasûlullah Deccal'in yahudi olacağını söyledi bense müslümanım.[114]

İbn Sayyad bu konuşmanın sonunda kendisi Deccal olmamakla birlikte onun doğduğu yeri ve şimdi nerede olduğunu bildiğini söylemiştir.

Ebu said el-Hudri bu haberi naklettikten sonra; neredeyse onun sözünün kendisine tesir edeceğini söylemiştir. Hatta rivayetlerden birinin sonunda Ebu Said'in, İbn sayyad'a: "Günün geri kalan saatlerinde sana yazıklar olsun" dediği bildirilmektedir. Ebu Said el-Hudri'nin bu tavrı; onun îbn Seyyad'a inanmadığını göstermektedir.

İmam Nevevi, îbn Sayyad'm ilk sözlerinin, kendisinin Deccal olmayıp, mü'min olduğuna delalet ettiğini, sonraki sözünün ise gaybı bilme iddiası taşıması sebebiyle küfrü hakkında kuvvetli bir hüccet teşkil ettiği için Eb said el-Hudri nin kafasının karıştığını söyler.

Yine İmam Nevevi, İbn Sayyad ile ilgili olarak şöyle demiştir: "Alimler; onun kıssasının müşkil, işinin karışık olduğunu söylerler. Onun meşhur mesihu'd-Deccal mi yoksa başka birisi mi olduğu da belli değildir. Ama onun Deccallerden bir Deccal olduğunda şüphe yoktur."

Avnü'l- Ma'bud'da da şöyle denilmektedir:

"Alimler dediler ki: Hadislerin zahirine göre, onun Deccal mi yoksa başkası mı olduğu konusunda Rasulullah'a bir vahiy gelmemiştir. Ancak ona, Deccal'in özellikleri vahyedilmiştir. İbn Sayyad'ta da onun Deccal olması ihtimalini gösteren karineler vardı. Bu yüzden Hz. Peygamber (s.a) onun Deccal olup olmadığı konusunda kesin bir tavır koymamıştır. Onun için de Hz. Ömer'e: O Deccal ise zaten dokunamayacaksın, değilse öldürmenin faydası yok, buyurmuştur."

Bu yazılanlar ışığında diyebiliriz ki, İbn Sayyad Deccal ise, kıyametin önünde çıkacak olan Deccal değil, Hz. Peygamber (s.a)'in haber verdiği otuz civarındaki Deccal'den birisidir.

İbn Sayyad hakkında verdiğimiz bu malumattan sonra hadisi şerifte temas edilmesi gereken önemli konulara geçebiliriz;

Rasulullah efendimiz İbn Sayyad'a: '"Sen benim, Allah'ın Rasûlü olduğuma şehadet eder misin?" diye sorunca o: "Senin, ümmilerin Rasûlü olduğuna şehadet ederim" karşılığını vermiştir.

Kadı Iyaz; İbn Sayyad'ın bununla Arapları kasteddiğini çünkü onların çoğunlukla ümmi olduklarını yani okuma yazma bilmediklerini söyler. Avnü'l mabûd müellifi Azimabadi, Kadı Iyaz'ın bu sözüne karşılık şunları söylemektedir: "bu, her ne kadar mantık olarak doğru ise de, mefhum olarak doğru değildir. Çünkü mefhumu, Hz. Peygamberin Arap olmayanların peygamberi olmadığı manasına gelir. Bu da bazı yahudilerin iddialarıdır. Şayet İbn Sayyad, verdiği cevapla bu manayı kast etmişse o zaman bu ona şeytanının hatırlattığı bir şey olur."

İbn sayyad, Rasûlü Ekrem efendimizin sorusunu cevapladıktan sonra o da kendisinin rasûl olduğunu iddia ederek Hz. Peygamberin onu tasdik edip etmediğini sormuş, Rasûlü Zîşan efendimiz ise bu soruya hiç kulak asmadan, "Ben Allah'a ve RasûElerine iman ettim" buyurmuştur. Ra-sûlullah bu sözü ile, "Ben Allah'ın hak peygamberlerine iman ettim, sen nesin ki sana inanayım" demek istemiştir.

Peygamber efendimiz daha sonra İbn Sayyad'a kendisine ne gibi haberler geldiğini sormuştur. Bu soru Buharı ve Müslim'de sen neler görüyorsun? şeklinde varid olmuştur. Bazı Buharı sarihleri bu soruya; "Sen rüyanda ne gibi şeyler görüyorsun?" diye izah etmişlerdir. İbn Sayyad'ın bu soruya cevabı doğru haber de yanlış haber de geliyor" şeklinde olmuş, Rasulullah (s.a) 'da "Senin işin karıştırılıyor" buyurmuştur. Nevevi bu cümleyi "Şeytanının sana getirdiği şey karışıktır" diye izah etmiştir.

Daha sonra Hz. Peygamber İbn Sayyad'ı denemek için Duhan suresini aklında tutmuş ve ona: "Senin için bir şey gizledim; bil bakalım o ne?" demiş, İbn Sayyad'da, "Dün" cevabını vermiştir. Alimlerin cumhuruna göre 0 "Dün" Duhan (duman) manasınadır. Yani İbn Sayyad Rasulul-lah'm aklında tuttuğu şeyi bilmiştir. Hattabi ise bu görüşe karşı çıkmış ve bu soruda duman manasının olmadığını söylemiştir. Hattabi'nin dediğine göre Hz. Peygamberin aklında tuttuğu şey (duman) ismi değil,

"Semanın açık bir duman getireceği günü gözet." ayetidir.

Kadı Iyaz da bu konuda şöyle demiştir: "Sahih olan görüş; İbn Sayyad'ın Rasûlullah'ın aklında tuttuğu ayeti bilemediğidir. O, kâhinlerin adeti üzere sadece bu yarım kelimeyi (Düh kelimesini) bilmiştir. Onun şeytanı kendisi üzerine şihab gönderilmeden önce sadece bu kadarını kapmış ve onu haber vermiştir."

Hz. Peygamber bundan sonra İbn Sayyad'a kızıp yanından kovmuş ve kovarken de köpekleri kovmakta kullanılan bir söz sarfetmiştir. Peşinden "Sen kaderini aşamayacaksın" buyurmuştur. Bundan maksat, "Sen kahinlerin bilebilecekleri kadarını bilir, daha fazlasını bilemezsin" demektir.

Burada akla gelebilecek bir soruya ve ulemanın bu soruya verdiği cevaba işaret ederek konuya son vermek istiyoruz; Akla gelmesi muhtemel soru şu:

İbn Sayyad, garip halleri olan, Peygamberlik iddiasında bulunan bir serseri idi. Hz. Peygamber (s.a) ona karşı niçin lakayd kaldı? Onu niçin öldürtmedi veya Medine dışına sürmedi?

Ulema bu soruya üç türlü cevap vermişlerdir:

1- îbn Sayyad o zaman henüz çocuktu. Hz. Peygamber (s.a) bu yüzden kendisine ceza vermemiştir.

2- İbn Sayyad bir fitne idi Allah c.c bununla müslümanlan imtihan ediyordu. Nitekim daha önce de Musa (a.s)'nm ümmetini bir buzağı ile imtihan etmişti. Hidayete erenler o fitneden kurtulmuş, fitneye uyanlar ise helak olmuşlardı.

3- Müslümanlığın ilk yıllarında Rasûlü Ekrem, Medinelilerle bir dostluk anlaşması yapmıştı. Onlarla savaş etmeme ve onları Medine'den kov-mamaya söz vermişti. İbn Sayyad'ın ailesi de Hz. Peygamber'in yaptığı anlaşmaya imza koyanlardandı. Eğer Rasulullah (sa.) bu çocuğu cezalandırma cihetine gitseydi tüm yahudileri karşısında bulacak ve henüz kuvvetlenmemiş müslümanların zarar görmelerine sebep olacaktı. Onun için Rasulullah efendimiz îbn Sayyad'ı cezalandırmamış, işini zamana bırakmıştır.

Hattabi bu cevabı vermiş, Kadı lyaz'da benimsemiştir. İbn Sayyad daha sonra, yaptığı davranışlardan dolayı bizzat kavminin tepkisini çekmiş ve aile soyundan kovulmuştur. Bu kovulma olayına sadece elli kişi karşı çıkmıştır. Halbuki daha önce Rasûlullah tarafından ce-zalandırılsa idi tüm yahudilerin düşmanlığı kazanılacak belki de muahede feshedilecekti. Hatta Yahudilerin hamisi oian Beni Neccar'da bile hoşnutsuzluklar çıkabilecekti. Ama Cenabı Hak'kın verdiği hükmü, müslü-manlar için hiçbir kötü sonuç meydana getirmeden pürüzü halletmiştir.[115]

4330... Nafi demiştir ki; İbn Ömer (r.a): "Vallahi mesihırd-Deccarin İbn Sayyad olduğunda asla şüphe etmiyorum'" dedi.[116]

4331... Muhammed b. Münkedir dedi ki:

Cabir b. Abdullah'ı, İbn Said'in Deccal olduğuna yemin ederken gördüm. Kendisine:

Allah'a yemin mi ediyorsun?! dedim.

Ben Ömer (r.a)'i Rasûlullah (s.a) 'in yanında böyle yemin ederken işittim. Rasûlullah da onu inkar etmedi, dedi.[117]

Açıklama

4329... no'lu hadiste İbn Sayyad hakkında geniş bilgi verilmişti Buradaki haberlerden birincisinde İbn. Ömer (r.anhuma), İbn Sayyad'ın Deccal olduğundan emin olduğunu söylemiştir. İkincisinde belirtildiğine göre de Cabir b. Abdullah, îbn Sayyad'ın Deccal olduğuna yemin etmiş, Muhammed b. Münkedir'in bunu yadırgaması üzerine de iddiasını, Hz. Ömer'in aynı konuda yemin edip Hz. Peygamberin men etmemesi ile te'yit eriştir.

ibn Sayyad kıssasında, Hz. Ömer'in onu öldürmek istemesi üzerine Rasûlullah'ın mani olduğunu ve "şayet o Deccal ise öldüremezsin değilse öldürmen fayda vermez" buyurduğunu biliyoruz. Buna göre Hz. Peygamber (a.s) İbn Sayyad'ın Deccal olduğundan emin değildi. Durum böyle olunca nasıl olur da Hz. Ömer İbn Sayyad'ın Deccal olduğuna yemin edebilir ve Rasûlullah bunu engellemez?

Sindî, Buharı haşiyesinde bu soruya iki şekilde cevap vermiştir:

a) Hz. Peygamberin, Hz. Ömer'in sözüne karşük susması, İbn Sayyad'ın Deccal olduğuna delalet etmez.

b) Rasûlullah'ın îbn Sayyad'ın Deccal olduğu hususundaki şüphesi, bilahare izale edilmiş ve kendisine onun Deccal olduğu bildirilmişti. Hz. Ömer'in yemini bundan sonra olmuştur.

Bu cevaplardan ikincisi daha uygun gibidir. Çünkü Hz. Peygamberin yanlış birşey duyunca susması olağan bir hadise değildir.

İbn Sayyad'ın Deccal olduğu kabul edilirse, onun, geleceği Rasûlullah tarafından bildirilen otuz Deccal'den birisi olduğunu söylemek gerekir. Çünkü kıyamet alameti olarak çıkıp Hz. İsa tarafından öldürülecek olan büyük Deccal'in özellikleri İbn Sayyad'ta yoktur.

İmam Nevevi, bazı alimlerin bu hadisle istidlal ederek, zan üzere yemin etmenin cevazına kail olduklarını söylemiştir. Nevevi'nin bu nakline göre bir kısım alimlere göre yemin edebilmek için kesin bilgi şart değildir. Kişinin doğru olduğunu zannettiği bir konuda yemin etmesi caizdir. Bu konu ile ilgili olarak Kitabü'l - eyman ve'n-nüzur bahsine bakılabilir.

Nevevi devamla, Beyhaki'den naklen insanların İbn Sayyad konusunda ihtilaf ettiklerini söyler ve bu ihtilafları nakleder. Beyhakî îbn sayyad'ın Deccal olmadığı görüşündedir.[118]

4332... Cabir (r.a) şöyle demiştir: "Biz İbn Sayyad'ı Hana gününde kaybettik"[119]

Açıklama

Harra günü H. 63 yılıda Medineliler ile Yezid b. Muaviye arasında vuku bulan savaştır. Bu savaşta Yezid b. Muaviye Medinelileri mağlub etmiştir.

Harra; aslında "İki dağ arasındaki siyah taşlar" manasınadır. Medine'yi iki tane Harra kuşatmıştır. Bu taşlara Harra denilmesine sebep, sıcak oluşlarıdır.

Bazı alimler bu haberle, yine Cabir'den rivayet edilen; İbn Sayyad'ın Medine'de öldüğünü bildiren haberi arasında çelişki olduğunu söylerler. Aliyyü'1-kari ise böyle bir çelişkinin olmadığını bildirir. Bu ihtilafa sebep onun kaybolmasının çeşitli ihtimallere müsait oluşudur. Çünkü İbn Sayyad'ın Harra gününde ölüp kaybolmuş olması, Medine'de ölmesi, başka bir yerde ölmesi muhtemeldir. Ayrıca .dünyada kalıp da kıyamete yakın bir zamanda çıkması da ihtimal dahilindedir.[120]

4333... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet edildiğine göre Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur: "Kıyamet, otuz tane Deccal çıkıncaya kadar kop-mayacaktır. Bunların her biri kendisinin Allah'ın Rasûlü olduğunu iddia eder."[121]

4334... Ebu Hureyre (r.a)': Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Otuz tane yalana Deccal çıkıncaya kadar kıyamet kopmaz. Onların hepsi Allah'a ve Rasulüne iftira ederler." [122]

4335... Abide es-Selmanî bu haberi rivayet edip, (önceki hadisteki sözlerin)benzerini zikretti.

(Abîde'nin talebesi İbrahim der ki:) "Ona şu Muhtar (es-sakafî) hakkında ne dersin? O da mehdî mi?" dedim. Abide:

O liderlerindendir, dedi.[123]

Açıklama

Bu üç hadisi şerif, otuz tane yalancı Deccal çıkmadjçça kıyametin kopmayacağına delalet etmektedir. Buhari'deki bir haberde ise "Otuza yakın" Deccal'i'n çıkacağı bildirilmktedir. Ahmet bin Hanbel'in, Huzeyfe'den rivayet ettiği bir hadiste ise çıkacak Deccallerin sayısı yirmi beş olarak tahdid edilmekte bunların dördünün kadın olacağı söylenmektedir. Ayrıca Ahmed'in rivayetinde bu yalancı Deccallerin hepsinin peygamberlik iddiasında bulunacakları, sonuncusunun da tek gözlü olacağı bildirilmektedir. Taberani'deki senedi zayıf bir rivayette ise yetmiş tane yalancı Deccal'in çıkacağı söylenmektedir.

İbn Hacer bu farklı rivayetlerle ilgili olarak şöyle demektedir: "Peygamberlik iddiasında bulunanların otuz kadar, ondan sonrakilerin de Peygamberlik iddiasında bulunmadan insanları sapıklığa çağıran yalancılar olması muhtemeldir."

İbnü'l-Hacer, Fethu'1-Bari de daha sonra, Ğulat-ı Rafızî'ye, Batınıyye, ehlu'l-vahde ve Hululiyye gibi fırkaların bunlardan olduğunu söyler. Ah-med b. Hanbel'in Müsnedindeki Hz. Aliye ait bir söz de buna delalet etmektedir. İşaret edinilen bu haberde Hz. Ali; Abdullah b. el-Kuva'e ".... Sen onlardansın" demiştir. İbnü'1-Kuva Peygamberlik iddiasında bulunmamıştı,

Avnü'l-Ma'bud müellifi; Kadyâni'nin de Deccallerden birisi olduğunu söyler. Anlaşılan İslama zarar veren, kendi emir ve görüşlerini Allah'ın ve Rasulünün emirlerinden üstün tutan, İslam'a savaş açan herkes hangi milletten olursa olsun ve hangi asırda yaşarsa yaşasın Rasûlullah'ın çıkacağını haber verdiği deccallerden birisi olabilir.

Son rivayette Abide; Muhtar es Sekafi'nin de Deccallerin ileri gelenlerinden birisi olduğunu söylemiştir. Muhtar b. Ebî Ubeyd es-Kekafi Hz. Hüseyin'in intikamını almak bahanesiyle çıkan birisidir. Şiaya mensuptur. Tarihçilerin bildirdiğine göre dönek birisidir. Önce Emeviler taraftarı görünmüş, sonra da İbn Zübeyr safına geçmiştir. İbn Zübeyr kendisine güvenmiyordu. Onun için ondan umduğunu bulamadı. Küfe'ye giderek Şia tarafına geçti. İbn Zübeyr ve Emevilere karşı olan kininden dolayı, Hz. Hüseyin'in intikamını almak isteyen hareketi değerlendirdi. Ibnu'l-Hanefiyye'nin arkasına gizlendi ve onun veziri olduğunu iddia etti. Aslında maksadı Hz. Hüseyin'in intikamını almak değil, hilafet makamını elde etmek idi. 685 yılında, Abdullah b. Zübeyr'in kardeşi Mus'ab b. Zübeyr ile Küfe yakınlarında giriştikleri savaşta öldürüldü.[124]

17. (İyiliği) Emir Ve (Kötülükten) Nehy Etmek

4336... Abdullah b. Mes'ud (r.a) Rasûlullah (s.a)Mn şöyle buyurduğunu söylemiştir:

"İsrail oğullarında meydana gelen ilk kusur şudur: Birisi, (kötülük işleyen) başka bir adamla karşılaşır ve ona: "Ey adam! Allah'tan kork, yaptığını tcrket, çünkü o sana helal olmaz, derdi. Sonra ertesi gün onunla tekrar karşılaşır fakat dünkü yaptığı, onunla birlikte yemesine, içmesine ve oturmasına mani olmazdı. Bunu yaptıklarında Allah onların kalblerini biri birine karıştırdı (Günah işlemeyenlerin kalplerini günah işleyenlerin kalplerine muvafık kıldı)" Rasûlullah sonra "İsrail oğullarından kafir olanlar; Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın dili ile lanetlendiler" diye başlayan ayetleri: "Fa-kat onların çoğu faştırlar."[125] mealindeki ayetin sonuna kadar okudu. Daha sonra şöyle buyurdu:

"Dikkat ediniz, gerçekten vallahi siz ya iyiliği emreder kötülükten menedersiniz, zalimin elinden tutup onu hakka döndürürsünüz ve onu hak üzere tutarsınız (ya da sizin de kalplerinizi biribirine karıştırır)[126]

4337... Ebu Ubeyde, İbn Mes'ud kanalıyla Rasûlullah (s.a) 'dan önceki hadisin benzerini rivayet etti. Ravi şunu da ilave etti: "......Ya da Allah bazınızın kalbini bazilarinmkine karıştırır. Sonra da onlara lanet ettiği gibi size de lanet eder."

Ebu Davud şöyle dedi:

"Muharibi, Ala b. Müseyyeb'ten, O Abdullah b. Amr b. Mürre'den, O. Salim el-eflas'tan, O Ebu Ubeyde'den, Ebu Ubeyde de Abdullah'-dan rivayet etti.

Ayrıca, Halid et-Tahhan, A'Ia'dan o da Amr b. Mürre vasıtasıyla Ebû Ubeyde'den rivayet etmiştir."[127]

Açıklama

Hadisten anladığımıza göre İsrail oğullarından bazıjarı; kötülük yapan, günah işleyen arkadaşlarını görürler onları yaptıklarından men ederler. Sonra da sanki hiçbirşey olmamış gibi onlarla birlikte otururlar yerler ve içerlerdi. Günahkârlara gönüllerinde hiçbir buğz ve kırgınlık beslemezlerdi. Bu yüzden Allah (C.C) kötülük yapmayanların kalplerini de kararttı, Onları da kötülük yapanlara benzetti. Böylece hepsinin kalpleri katılaştı, hakkı kabulden uzaklaştı. Birçok ayet-i kerime ve hadisi şerifte bir toplulukta işlenen günahlara karşı verilecek cezanın sadece kötülere yönelik olmayacağı, toplumun tümüne şamil olacağı bildirilmiştir. Buna sebep olarak da iyilerin kötülüğe mani olmamaları gösterilmiştir. Bu ayet ve hadislerden birkaçının meallerini görelim:

Bir ayet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır:

"Geldiği zaman sadece içinizdeki zalimlere mahsus olmayacak olan bir musibetten sakınınız." (el-Enfâl 8/25)

Şu hadisi şeriflerde aynı manaya delalet ederler:

"Allah c.c. umumun işlediği günahlar yüzünden suçsuzları cezalandırmaz. Fakat aralarında günahın işlendiğini görür ve bunu engellemeye güçleri yettiği halde mani olmazlarsa müstesna."[128]

İbn Abbas (r.anhuma)'ın bildirdiğine göre efendimiz: "içerisinde sa-lih insanların bulunduğu bir belde halkı helak olur mu.?" sorusuna "evet" karşılığını vermiş, bunun sebebini soranlara da:

"Allah'a karşı yapılan isyanlar karşısında susmanız ve bunları umursamamanız buyurmuştur.[129]

Bu hadisten sonra gelecek olan hadis de aynı manaya delalet etmektedir.

Aliyyü'l- Karî, "İyilerin, ikrah olmadan ve kötüler kötülüklerine son vermeden günahkârlarla birlikte yemeleri ve içmeleri açık bir günahtjr. Çünkü Allah için buğzetmenin gereği, günahkârlardan uzak kalmak ve onları terke t m ektir." demiştir.

Hz. Peygamber sonra Maide suresinin şu mealdeki ayetlerim okumuştur:

"İsrail oğullarından inkar edenler Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın diliyle lanetlenmişlerdir. Bu, başkaldırmaları ve aşırı gitme-lerindendi. Biribirlerinin yaptıkları fenalıklara mani olmuyorlardı. Yapmakta oldukları ne kötü idi. Çoğunun inkar edenleri dost edindiklerini görürsün. Nefislerinin önlerine sürdüğü ne kötüdür. Allah onlara gazab etmiştir, onlar azapta temellidirler.

Eğer Allah'a peygambere ve ona indirilen Kur'aıı'a inanmış olsalardı onları dost edinmezlerdi, fakat onların çoğu fâsıtkır."[130]

Rasûlü Ekrem Efendimiz bu ayetleri okuduktan sonra ümmetine hitaben tekitle ve yemin ederek: "İyilikle emreder, kötülükten nehyeder, zalimin elini tutup hakka döndürür ve onu hak üzere tutarsınız" buyurmuştur. Bu rivayette, bu sözlerin karşıtı olan bölüm yer almamıştır.

4337 numaradaki rivayette ise bu sözlerin karşıtı: "Veya Allah bazınızın kalbini bazınıza karıştırır sonra da onlara lanet ettiği gibi size de lanet eder" cümleleri ile ifadelendirilmiştir.

Bu hadiste, emri bi'1-ma'ruf ve nehyi anil münker (iyiliği emredip kötülükten men etme)in müslümanların vazifesi olduğu görülmektedir. Ama bunun hükmü nedir? Bu konuda Aliyyü'1-Kari şöyle demektedir:

"İşlenen kötülük haramsa onu men etmek vaciptir. Kötülük mekruhsa onu men etmek menduptur. İyiliği emretmenin hükmü de ma'rufa tabidir. Eğer maruf vacipse emir vacip, mendupsa onu emir menduptur.

İyiliği emir ve kötülükten sakındırmanın şartı; fitneye sebebiyet vermemesi, muhatabın denileni kabul edeceğinin zannedilmesidir. Onun kabul etmeyeceği zannedilirse, İslâmın şiarını göstermek için iyiliğin emredilip kötülükten sakındınlması gerekir. "Sizden her kim bir kötülük görürse..." hadisindeki " her kim" sözcüğü, hitabın kadın-erkek, adil-fasık, çocuk-yetişkin herkese şamil olduğunu gösterir. Ama fasık olana emri bil ma'ruf ve nehyi anıl münkerde bulunması," insanlara iyiliği emredip de kendinizi unutuyormusunuz ve yapmadıklarınızı niçin söylüyorsunuz" ayetleri gereğince uygun görülmemiştir."

Emr-i bi'1-ma'ruf ve nehyi ani'l münkerin hükmü, İslam âlimleri arasında ihtilaflıdır. Fahreddin Razi'nin, Tefsîr-i kebir (Mefâtihu'l-gayb)'in-de bildirdiğine göre, bazı alimler: "Siz insanlar için çıkarılmış hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder kötülükten nehyedersiniz."[131] ayet-i kerimesine dayanarak emr-i bi'l Ma'ruf nehyi ani'l-münkerin farz-ı ayn olduğunu, kimi alimler ise; "Sizden hayra çağıran, doğruyu emreden ve ve fenalıktan men eden bir cemaat bulunsun...”[132] ayetinin ifadesine bakarak farz-ı kifâye olduğun söylemişlerdir.

Bu ayetlerin tefsirinde, Ebu's-Sıud efendi de, yukarıda AIiyyü'i-Ka-ri'den naklettiğimiz sözlere benzer şeyler söylemiştir. Ebussûud şöyle demiştir: "Vacip olan bir şeyi emretmek menduptur. Bütün kötülüklere mani olmaya çalışmak ise farzdır. Çünkü Allah'ın kötü dediği herşey haramdır.”

Emr-i bi'1-ma'rûf ve nehyi ani'l-münkerin yapılma mecburiyeti yukarıda da işaret ettiğimiz gibi bazı kayıtlarla bağlıdır. Bunlar sözün tesir edeceğinin bilinmesi, tesiri bilinmese bile kötü tepki görmeyeceğinden emin olunmasidır. Edilen nasihata küfürle veya kavga ile karşı gelinecek-se ses çıkartılmaz, sadece kalben buğzetmekle yetinilir.[133] Öyle kötülüklerin işlendiği toplumlardan uzaklaşihr, yanlarında durulmaz.

İkinci rivayetin (4337 hadis) sonundaki talikta, Ebû Davud rivayetlerin senedleri arasındaki ihtilafa işaret etmiştir. Buna göre Muharibi, Ala b. Müseyyeb ile Salim arasında Abdullah b. Amr b. Miirre'yi zikrettiği halde, Ebu Şihâb, Amr b. Mürre, demiş, Abdullah'ı anmamıştır. Halid el-Tahhân ise ikisine de muhalefet etmiştir. Çünkü o Salim'i anmamıştır.[134]

4338... Bize Vehb b. Bakıyye Halid'ten, Amr b. Avn'de Hüseyn'den aynı manâ ile haber verdiler. Halid ile Hüseyn İsmail'den, o da Kayş'tan nakletti, Kays şöyle demiştir:[135]

Ebu Bekr (r.a) Alah'a hamd ve sena ettikten sonra şunları söyledi: "Ey insanlar şüphesiz siz şu, "Siz kendinize bakınız, siz hidayet yolunda olduğunuzda sapıtan size zarar vermez" (Maidd VL105). âyetini yanlış anlıyorsunuz." Vehb b. Bakıyye Halid'den:

Ebu Bekir'in şöyle dediğini nakletti:

Biz Rasûlullah (s.a)'i şöyle derken işittik:

"Şüphesiz insanlar zulmü gördükleri zaman, güçleri yettiği halde ona mani olmazlarsa, Allah'ın azabının hepsi üzerine inmesi pek yakındır."

Amr'da Hüseyin'den Ebû Bekr'in şunları söylediğini nakletti:

Ben RasûMIah'i şöyle derken işittim:

"Bir millet ki aralarında kötülük işlenir, sonra onlar o kötülüğü değiştirmeye güçleri yettiği halde değiştirmezlerse, Allah yakın bir zamanda mutlaka onlara genel bir azab verir."

Ebû Davûd şöyle demiştir:

Bu hadisi, Halid'in dediği şekilde Ebû Usârne ve bir cemaat rivayet etti. O rivayette Şu'be böyle dedi:

"Bir kavim ki aralarında kötülükler işlenir, sayılan onu işleyenlerden çok olduğu halde ona mani olmazlarsa.....”[136]

Açıklama

Musannif Ebû Davud hadisi iki ayrı üstaddan almşür Bunlar Vehb b. Bakıyye ve Amr b. Avn'dır. Vehb b. Bakıyye'nin üstadı Halid (et-Tahhan), Amr b. Avn'ın üstadı da Hüseyin'dir. Halid ile Hüşeym her ikisi de İsmail'den rivayet etmişlerdir. Halid ile Hüseyin'in rivayetlerinde, Ebû Bekir (r.a)'in Rasûlullah'dan işittiğini söyleyerek naklettiği sözler arasında biraz fark vardır. Metinde bu farka işaret edilmiştir.

Ebu Davud'un, hadisin sonunda işaret ettiği rivayette, Şu'be, Ebu Bekir (r.a)'den, hem Halid'in hem de Hüseyin'in rivayetlerine uymayan bir cümle isnad etmiştir. Bu, kötülüğe mani olmanın, kötülük yapmayanların yandan fazla olmaları ile kayıtlı oluşudur.

Hz. Ebu Bekir hitabesinde ashaba "Ey inananlar, siz kendinize bakın. Siz doğru yolu bulduğunuz zaman sapıtanlar size zarar ver-mez."(Maidc VI. 105) ayetini yanlış anladıklarını, bu ayetin mutlak manada emri bi'l-ma'nıfye nehyi ani'l-münkere engel teşkil etmediğini söylemiş ve sözünü Rasûlullahtan duyduğu nehyi ani'l-münkeri teşvik eden bir hadisle teyid etmiştir.

İmam Nevevî, anılan âyetin emri bi'1-ma'rûf ve nehyi ani'l-münkerin vücûbuna mani olmadığını söyledikten sonra şöyle demektedir: "Muhakkik âlimlere göre âyetin manası konusundaki sahih görüş şudur: "Siz üzerinize düşeni yaptığınız zaman başkasının kusuru size zarar vermez. Bu: "Günahkar kimse diğerinin günahını çekmez" (fâtır, 35-18) ayetine benzer. Durum böyle olunca emri bi'1-Ma'ruf ve nehyi ani'l-münker de kişinin üzerine düşen, mükellef tutulduğu şeylerdendir."

Bu hadiste Emri bi'1-ma'ruf ve nehyi ani'l-münkeri terketmenin azabın tüm halka şâmil olmasına sebep olduğuna delâlet etmektedir.[137]

4339... Cerir (b. Abdullah el-Beceli) (r.a) şöyle demiştir: Rasûlııllah (s.a) 'ı şöyle buyururken işittim: "Bir kimse bir toplum içerisinde bulunur ve o toplumda günahlar işlenir de, ona mani olmaya güçleri yettiği halde mani olmazlarsa, onlar ölmeden önce Allah mutlaka azabını gönderir."[138]

Açıklama

Bu hadis de, önceki hadislerde geçen mananın aymm jfgjjg etmektedir. Gerçi ifade bakımından biraz farklılık varsa da bu, manaya ve hadislerin özüne tesir edecek durumda değildir.

Kötülüğe mani olmak; bundan sonraki hadiste geleceği gibi elle (fiili olarak durdurmak ve dille mani olmak ya da kalben buğzetmektir. Sorumluluk, kişinin gücünün yettiği derecede engelleme yapmadığı takdirde söz konusudur. Allah kimseye taşıyamayacağı yükü yüklemez.[139]

4340... Ebû Said el-Hudri demiştir ki;

Rasûlullah (s.a)'i: "Kim bir kötülük görür de onu eli ile değiştirmeye gücü yeterse eli ile değiştirsin (mani olsun)..." buyururken işittim.

Hennad hadisin geri kalanının kesti, İbn A'la[140] ise şu şekilde tamamladı."(eli ile değiştirmeye) gücü yetmezse, dili ile (değiştirsin) Dili ile (değiştirmeye) gücü yetmezse kalbi ile (değiştirsin) Bu sonuncusu ise, imanın en zayıfıdır."[141]

Açıklama

Bu hadis Ebû Davud'un kitabussalat bölümünde 1140 nolu hadis olarak daha önce geçti. Hadisin oradaki rivayetinde Ebû Said el-Hudri bu hadisi, Mervan'ın, bayram günü minberi musallaya çıkarması ve bayram namazından önce minbere çıkması üzerine "sünnete muhalefet ettin" diyen bir adamın sözünü te'yid için rivayet etmiştir.

Hadisin zahiri, bir kötülüğün işlendiğini gören bir müslümanın o kötülüğe gücü ölçüsünde eli veya dili ile mani olmasının, bunlara gücü yetmediği zaman kalbi ile buğzetmesinin gerektiğine delîl teşkil etmektedir.

Kötülüğe el ile mani olmak, onu fiilen engellemektir. Kötülük aletini kırmak, içki ise dökmek, bir malın gasbı ise gasbedilen malı sahibine geri vermektir. Kötülüğe fiilen engel olmanın boyutları sadece bu değildir. Öyleki Emr-i bîl-Ma'ruf ve Nehy-i anil-Münker'in birçok safhasında kendisini gösteren oldukça önemli bir konudur.

Dil ile1 mani olmak; kötülük işleyene nasihat etmek, Allah'ın o kötülüğü işleyenler için vaad ettiği cezayı hatırlatmak ve o konudaki âyetleri okumaktır.

Kalb ile mani olmak da; o kötülüğe razı olmamak, kölülük işleyene içinden buğzetmektir. Davranışın bu şekli kötülüğü manen engellemektir. Çünkü onun gücü daha fazlasına yetmemektedir.

Kötülüğe kalben buğzetmekle yetinmek imanın en zayıf durumda oluşudur. Nevevi bundan maksadın imanın semeresinin az olması olduğunu söyler. Aliyyü'I-Kâri ise: "Bu durumdaki müslüman, iman ehillerinin en zayıfıdır. Çünkü o kuvvetli olsaydı ve dini gayreti yüksek birisi olsa idi kalben buğzetmekle yetinmezdi. En efdal cihad, zalim sultanın yanında hak söz söylemektir, "manasındaki hadis bunu teyid etmektedir."

Münavi'de bu sözden maksadın; "İslâm veya islamın semere ve eserleri" olduğunu söyler.

Hadisin zahiri, emri bil maruf ve nehyi anil münkerin kademeli uygulanışı olan bu tarzı gruplara bölmemiş tüm müslümanlara teşmil etmiştir. Yani kötülüğe el ile mani olmak şu grubun, dil ile mani olmak öteki grubun, kalben buğzetmek de başka bir grubun işidir diye bir ayırım yapmamıştır. Ancak bazı alimler kötülüğü el ile engellemenin devletin, dil ile engellemenin alimlerin, kalben buğzetmenin de avamın vazifesi olduğunu söylemişlerdir.[142]

Kanaatımızca da bu, yerinde bir sınıflandırmadır. Eğer bir İslâm devleti müşahhas olarak varsa ve bütün kurumlan mevcutsa devletin engel olabileceği bir takım kötülüklere birileri mani olmaya kalkışırsa karışıklık çıkabilir, Usulünü bilmeden dil ile mani olmaya çalışmak ve münker-den kaçındırmak da fayda yerine zarar getirebilir. İnsanları hakka yaklaştıracağı halde uzaklaştırabilir. Zaten emri bi'1-mâârûf ve nehyi anil mün-kerin, muhatabın karşı çıkmaması ile kayıtlanması da bu namâyı ifâde eder.[143]

4341... Ebu Ümeyye eş-Şa'banî şöyle demiştir;

Ebu Sa'lebe el-Huşeni'ye:

Ya Ebu Sa'lebe! Şu, "Siz kendinize düşeni yapın." (Maide 105) ayeti hakkında ne dersiniz?" dedim. Şu karşılığı verdi:

Vallahi sen onu iyi bilen birisine sordun. Ben de onu Rasûlullah (sa.)'a sormuştum. Şu cevabı verdi:

"Biribirinize iyiliği tavsiye ediniz. Kötülükten men ediniz.[144] Öyle ki itaat edilen bir cimrilik, tabi olunan nefsi arzular (ahiiete) tercih edilen dünya ve her görüş sahibinin kendi görüşünü beğendiğini görürsen kendine düşeni yap. Halkı terket şüphesiz sizin ardınızda sabır günleri var. O günde sabretmek avuçta kor tutmak gibidir. O günlerde bir iyi amel işleyene, onun yaptığının benzerini yapan elli kişinin sevabı vardır."

Bir başkası benim soruma ilaveten: "Ya Rasûlullah elli kişinin ecri mi?! dedi. Rasûlullah (sa.), "Sizden elli kişinin ecri" buyurdu.[145]

Açıklama

Tirmizi bu hadis için "hasen ayet ve garib" demiştir.Hadisin vürûduna sebep, birçok ayet ve hadiste va-rid olan emri bi'l-mafruf nehyi anil münker vazifesi ile; "Ey inananlar, siz kendinize düşene bakınız. Hidayette olduğunuz zaman sapıtan kişi size zarar vermiz." manasına gelen ayetin arasım tevfiktir. Çünkü bazı sahabiler bu ayetin, emri bi'1-maruf ve nehyi ani'l-münkerin vücubu ile çelişkili olduğunu zannediyorlardı. Zira ayetin zahiri, kişilerin başkalarını bırakıp kendilerine düşeni yapmalarını emretmektedir. Bu ayette amaçlanan mananın islam uleması tarafından nasıl anlaşıldığını 4338 numaralı hadisi izah ederken aktarmıştık. Burada hadiste geçen bazı tabirleri açıklamak yetinmek istiyoruz:

İtaat edilen bir cimrilik: Cimrilik diye terceme ettiğimiz kelimesi, cimrilik kelimesinin tam karşılığı olan dan daha şiddetlidir, Türkçemizde bu mânayı ifade edecek başka bir kelime olmadığı için cimrilik kelimesi ile terceme ettik.

Buhl ve şuh kelimesi arasında başka farklara da işaret edilmektedir. Bazıları buhl'un hırsla, şuh'hun da hırsın dışında olan cimrilik olduğunu, bazıları da buhl'un özel, şuh'hun genel olduğunu söylerler. Bir başka görüşe göre de buhl; maldaki cimrilik, şuh ise mal ve iyilikte olan cimriliktir.

Cimriliğin itaat olunan bir konumda olması da nefsin cimri eğilimlere itaat edip, bunu uygulama alanına koymasıdır.

Tabî olunan nefsî arzular: Nefse ait olup, tabi olunan arzular, İslama uymayan isteklerdir.

Ahirete tercih edilen dünya: Dünya hayatında arzu edilen mal ve mevkidir.

Her görüş sahibinin kendi görüşünü beğenmesi: Yani herkesin kitap ve sünnete, hak ve adalete bakmadan kendi görüşünü beğenmesi, ashab ve tabiuıa uymayı terketmesidir. Bu durumda olan kişi kendi görüşünü beğenir, başkasının dediğine kulak asmaz. Doğruyu kabule yanaşmaz.

Sabır günleri: İleride gelecek olan ve sabretmekten başka çarenin olmayacağı günlerdir, ya da maksat sabrın övüleceği günlerdir. O günlerde öyle hadiseler olacak ki, onlara karşı sabredebilmek, kor halindeki ateşi elde tutmak kadar güç olacaktır. Yahut da sabreden kişi, elinde korlaşmış ateş tutanın çektiği zorluğu çekecektir.

Fahri kainat efendimiz o günlerde iyi bir iş yapanın başka zamanlarda onun yaptığı amelin aynısını yapanın alacağı ecrin elli katını alacağını söylemiştir.

Fethu'l-vedûd'da bu hükmün genel olmadığı, o günlerde yapılması güç amellerle ilgili olduğu söylenmiş ve buna "sizden biriniz Uhud dağı kadar altın tasadduk etse onlardan (sahabilerden) birisinin bir müdd'üne[146] ve yarısına erişemez," hadisi şahit tutulmuştur.

Şeyh İzzuddîn de bu mânanın mutlak olmayıp iki kural üzerinde yapılandığını söyler. İzzüddin'in işaret ettiği kaideler şunlardır:

1- Ameller verdikleri faideye ve sonuca göre değer kazanırlar-,--

2- Ahir zamanda garip olan İslâmın ilk günlerinde garip olan gibidir. Çünkü Rasûlullah (s.a); "İslam garib olarak başlamış, garib olarak dönecektir. Benim ümmetimden garip olanlara ne mutlu."buyurmuştur.

Bu hadiste kastedilen garip müslümanlar, içinde yaşadıkları zamanlar da yalnız kalanlardır. Durum böyle olunca, İslâm'ın ilk günlerindeki in-fak efdaldir. Rasûlullah (s.a)'ın Halid b. Velid'e söylediği şu sözler bunu gösterir: "Eğer biriniz Uhud dağı kadar altın tasadduk etse onlardan birisinin müdd'üne ve yansına ulaşamaz." Buna sebep, o yardımın İslam fütuhatını gerçekleştirmeye ve Allah'ın kelimesini yüceltmeye vesile olmasıdır. Kişinin bedenî olarak cihada katılımı da böyledir. Sonrakiler bu konuda öncekilerin derecesine ulaşamazlar. Çünkü öncekilerin sayıları, az yardımcıları sınırlı idi. Kötülükten nehyetmek ise, sonraki müslümanlar için güçtür. Çünkü o zamanda iyiye yardımcı az, münker ise çoktur. Bu yüzden Fahr-i kainat efendimiz "Dinine yapışan sanki avıcunda kor tutar gibi olacaktır." buyurmuştur. Yani bir gün gelecek, dinin emir ve yasaklarını gözeterek islamı yaşamak elde kor tutmak kadar zor olacaktır. Önceki müslümanlar için ise böyle bir meşakkat sözkonusu değildir.

Şeyh İzzeddin'den özetle naklettiğimiz bu bilgilerden anlıyoruz ki, sabırdan başka çarenin kalmadığı günlerde, emri bi'1-maruf ve nehy-i ani'l-münker vazifesini yapan veya benzen güzel amel işleyen; yani o günde yapılması güç olan bir ameli işleyen bir müslüman aynı ameli daha önce işleyen bir müslümanm alacağı sevabın elli katım alacaktır. Yani hadisteki hüküm mutlak değil, yapılan amelin önem ve meşakkatine göredir.

Bu hadis ve izah tam günümüze ışık tutmaktadır. Bu gün için sadaka vermek, hac ve umre yapmak o kadar güç değildir. Çünkü insanlar zenginleşmiş vasıtalar artmış, sıkıntılar kalkmıştır.Ama nefsin haramlardan korunması,

dünya zevklerine önem verilmesi, cihad, emri bi'1-ma'ruf ve nehyi ani'l-münker gibi ameller öyle değildir. Daha güçtür, dolayısıyla sevabı da fazla olur.[147]

4342... Abdullah b. Amr b. el-As (r.anhuma) dan; Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "İnsanların eleneceği (iyilerin gidip) kötülerin kalacağı, ahid ve emanetlerinin bozulacağı ve ihtilafa düşüp şöylece- parmaklarını biri biri arasına soktu olacakları zamanın gelmesi yakındır. - veya geldiği zaman haliniz ne olur?" [148]

Oradakiler:

(O zaman) Biz ne yapalım, ya Rasûlullah (s.a)? dediler, Rasûlullah

"İyi bildiğinizi alır, kötü gördüğünüzü bırakırsınız. Kendinize ait işlere yönelir, umuma ait işleri terkedersiniz.[149]

Ebû Davûd der ki: Abdullah b. Amr vasıtasıyla tek vecihten böylece rivayet edildi.[150]

Açıklama

Peygamber (s.a) efendimiz bir mucize olarak ileride olacak bazı olayları haber vermiş, yeryüzünü kötülerin dolduracağını, insanların anlaşmazlıklara düşüp biribirlerine gireceklerini emanete riayet ve ahde vefanın ortadan kalkacağını bildirmiştir. O gün geldiğinde de; müslümanlara hak olarak bildikleri şeyleri yapmaya devam edip, kötü bildiklerinden uzak kalmalarını, başkalarını bırakıp sadece kendi işleri ile ilgilenmelerini tavsiye etmiştir.

Çünkü işaret edilen zaman geldiğinde fesat artıp cehalet yayılacak, nasihat fayda vermeyecek, vaizlere ve nasihatçılara kulak asılmayacak bu yüzden de emri bil-maruf nehyi anil -münker vazifesi sağlıklı yapılmaya-b ilecek.[151]

4343... Abdullah b. Amr b. el-As (r.anhuma) şöyle demiştir;

Biz Rasûlullah (s.a)'in etrafında (toplanmış) oturuyor iken (o) fitneden bahsedip şöyle buyurdu:

"İnsanları; ahidleri karışmış, emanetleri azalmış ve şöylece - parmaklarını biribirine soktu- olmuş bir halde gördüğünüz zaman..."

Ben kalkıp:

"Allah beni sana feda kılsın o zaman ne yapayım?" dedim:

"Evine kapan, dilini tut, hak bildiğini al, kötü gördüğünü bırak. Kendine ait işlere sarıl, ammeye ait işleri terk et." buyurdu.[152]

Açıklama

Bu hadis aşağı yukarı önceki hadisin aynıdır. Fitnenin yayılıp ve nasihatin fayda vermediği, emri bi'1-marûf ve nehy'i ani'l-münkerin kâr etmediği bir zamanda insanın kendi şahsi ile meşgul olup başkalarını terketmesinin caiz olduğuna delâlet etmektedir.

Avnü'l-Ma'bud müellifi; "Bu, kötüler çoğalıp iyiler azaldığı zaman emri bi'1-ma'ruf nehyi ani'l münkeri terketmeye ruhsattır" der.[153]

4344... Ebû Said el-Hudri şöyle demiştir: Rasûlullah (s.a) "En efdal cihad, zalim sultanın -veya zalim emirin-[154] yanında adaleti söylemektir." Buyurdu.[155]

Açıklama

Hadisin Tirmizi'deki rivayetinde, "en efdal cihad" yerine "cihadın en efdalindendir." denilmektedir. İbn Mace'nin bir rivayetinde de "adaleti söylemek" yerine "hakkı söylemek" denilmiştir.

Zalim sultanın yanında hakkı veya adaleti söylemekten maksat ona iyiliği hatırlatıp kötülükten men'etmektir. Bu hareketin en efdal cihad oluşu Hattabi'nin dediğine göre şu yöndendir: "İnsan düşmanla savaş ettiği zaman galip mi geleceği, mağlup mu olacağı belli değildir. Mağlubiyetten korktuğu gibi galibiyet umudunu da taşır. Ama zalim bir hükümdarın yanında hakkı söyler onu kötülükten men etmeye çalşırsa kesin bir şekilde kendisini tehlikeye atmıştır."[156]

4345... Urs b. Amira el-Kindi (r.a)'den[157] rivayet edildiğine göre:

Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur: "Yeryüzünde günah işlendiği (bir kötülük yapıldığı) zaman birisi ona şahit olur da çirkin görürse -bir seferinde de inkar ederse demiştir - o kötülükten uzakta olan kişi gibidir. Kötülükten uzakta olup da ona razı olan ise ona şahid olan (birlikte olan) kimse gibidir."[158]

Açıklama

Hadis, kötülüğe kalben buğzetmenin kişiyi sorumluluktan kurtaracağına delalet etmektedir. Sarihlerin belirttiğine göre bu, kötülüğe dil ile mani olma gücüne sahip olmayanlar hakkındadır. Azizî'nin dediğine göre bu durumda olan kişinin kalben buğzetmesinin yanı sıra kendi kendine "Allahım, bu iş kötüdür. Ona razı değilim" demesi efdaldir.

Yine hadisten anladığımıza göre işlenen bir kötülüğün uzağında olmakla birlikte onu beğenen, razı olan kişi, sanki kötülüğe şahit olup da ona iştirak etmiş gibi günah kazanır.[159]

4346... Adiyy b. Adiyy, Rasûlullah (s.a)'dan önceki hadisin benzerini rivayet etti Bu rivayette Rasûlullah (s.a) şöyle buyurdu:

"Bir kimse kötülüğe şahit olur da onu çirkin görürse, ondan uzakta olan kimse gibidir."[160]

Açıklama

Bu rivayet de yukarıdakinin aynıdır. Ancak bu rivayet mürseldir. Çünkü Adiyy b. Adiyy, Rasûlullah (s.a)'i görmemiştir.

Yukarıdaki hadisin dipnotunda belirttiğimiz gibi bu zat Urs b. Ami-ra'nın kardeşinin oğludur, tâbiûn'dandır.[161]

4347... Ebu'l Bahteri demiştir ki; Rasûlullah (s.a)'den işiten birisi, -Süleyman Rasulullah'ın ashabından bir adam dedi-[162] bana, Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu haber verdi: "İnsanlar, günahları ve ayıpları çoğalıncaya kadar helak olmayacaklardır."[163]

Açıklama

"Günahları ve ayıpları çoğalıncaya kadar", diye terceme ettiğimiz ya'zirü" kelimesi if al babından =yu'ziru" şeklinde de rivayet edilmiştir.

Bu fark, bir ravi şüphesi olarak metinde mevcuttur. Bu fiilin hem sülasi-den hem if'âl babından aynı manaya geldiğini söyleyenlere uyarak biz farklı rivayetlere tercemede işaret edemedik. Azınlıkta kalan bir grup âlime göre ise kelimenin if al babından manası, "Özrü izale etmek" demektir . o zaman bu cümlenin manası: "Onlar için bir özür kalmaymcaya kadar...." olur.

Hadisin buradaki rivayetinde sahabi ravi anılmamıştır. Taberi ise bu hadisi tefsirinde Abdülmelik b. Meysere, ez-Zarid kanalıyla, Abdullah b. Mes'ûd'dan rivayet etmiştir. Abdullah b. Mes'ud hadisi rivayet edince kendisine, "Bu nasıl olur?" denilince; baskınımıza uğradıklarında sözleri; gerçekten biz haksızdık demekten ibaret kalmıştır." [164] ayetini okumuşlardır. İbn Mes'ud'un bu âyeti okuması sanki ikinci izahı desteklemektedir.[165]

18. Kıyametin Kopması

4348... Abdullah b. Ömer (r.amhuma) şöyle demiştir: Rasûlullah (s.a) ömrünün sonunda bir gece bize yatsı namazını kıldırdı. Selam verince ayağa kalktı ve "Bu geceyi görüyorsunuz ya, işte bu geceden itibaren yüz sene sonra (bu gün) yeryüzünde olanlardan hiç kimse kalmayacaktır." buyurdu.

İbn Ömer şöyle dedi:

"İnsanlar Rasûlullah (s.a)'ın bu sözünü (anlamakta) hataya düştüler. Halbuki Rasûlullah (s.a) Bu gün yeryüzünde olanlardan hiç kimse kalmayacaktır, buyurmuş, bu müddetin bu asırda yaşayanları mahvedeceğini

(haber vermek) istemiştir”[166]

Açıklama

Hadisin, Buhari'nin kitabü'l-İIm'deki rivayetinde jkn Ömer'in izahı yer almamıştır. Mevakitu'ssa-lat'daki rivayeti ise aynen buradaki gibidir.

Ibn Ömer'in izahından da anlaşılacağı gibi onun zamanında bazı insanlar, üzerinde durduğumuz hadisi yanlış anlamışlar korkuya kapılarak yüz yılın bitiminde kıyametin kopacağını zannetmişlerdir. Nitekim Taberani ve daha başka bazı muhaddisler bunu Ebû Mes'ûd el- Bedri (r.a)'den de rivayet etmişler ve Hz. Ali(r.a)'nin bu sözü reddettiğini nakletmişlerdir. Yani hadiste kastedilen mana; yüzyılın bitiminde kıyametin kopacağını bildirmek değil, o zaman hayatta olan neslin yüzyılın bitimine kadar ölmüş olacaklarını haber vermektir.

Nitekim Rasûlullah'm bu haberi bir mucize olarak gerçekleşmiş ve o zaman hayatta olan sahabilerin tümü yüz sene içerisinde vefat etmişlerdir. Alimlerin araştırmasına göre bu hadisin geçtiği sene hicretin onbirinci se-nesidir. En son ölen sahabi de, Ebu't-Tufeyl Amir b. Vasîle (r.a)'dir, bu zatın vefat tarihi de H. 110'dur.

Bu hadisi şerif Hızır aleyhisselam'ın hayatta mı yoksa ölmüş mü oldu-uğu konusundaki tartışmalara önemli bir kaynak olmuştur. Rasûlullah'ın o dönemde yaşayanların hepsinin yüzyıl içerisinde öleceğini haber vermesi, o zaman Hızır hayatta ise onun da öleceğine delil kabul edilmiştir. Hızır aleyhisselamm hayatta olduğunu söyleyenler ise "Bu hadis Hz. İsa, Hz. Hızır, melekler ve iblis'e Şamil değildir. Yeryüzündekilerden maksat Rasûlullah'ın ümmetidir ki bunların bir kısmı ümmeti icabet (müslüman-lar) bir kısmı da ümmeti davet (müslüman olmayanlardır. Yukarıda saydıklarımız ise ümmet sınıfına dahil değillerdir." derler.

Avnu'l-Ma'bûd müellifi Azîmâbâdî, değişik kaynaklardan nakiller yaparak Hızır aleyhisselamın hayatta mı yoksa ölü mü olduğu konusunda tartışmıştır. Şimdi bu tartışmayı özet olarak vermek istiyoruz:

İmam Nevevî, ulemanın çoğunluğunun Hızır'ın hayatta olduğu görüşünde olduklarını, ehli tasavvufun ise bunda ittifak halinde olduklarını söyler.

Avnü'l-îvla'bud müellifi Azimabadi, Nevevi'nin bu sözüne karşı çıkarak Hızır aleyhisselamın hayatta olduğu iddiasının hatalı olduğunu söyler. Görüşünü de Hafız İbn Hacer el-Askala'nı'nm bu konudaki sözleri ile destekler.

Azimabadi'nin naklettiğine göre, Askalani, özellikle H. üçüncü asırdan sonra Hızır hakkındaki hikayelerin çoğaldığını bu konudaki rivayetlerden çoğunun isnatlarının zayıf olduğunu ifâde eder. Abdurrahman es-Sulemî ve Eb'ul - Hasen b. Cehzam bu zayıf rivayetleri nakledenlerdendir.

Süheyli, Buharı, Ebû Bekir b. Arabi, Ebu '1-Hattab b. Dihye, Ali b. Musa er-Rida, Ebû Hayyan, İbn Ebi'1-fadl, Ebu'l-Hasen b. el-Mübârek, İbrahim el-Harbî, İnü'l-Cevzî, Ebû Ya'lâ b. el-Arabî, Ebû Tahir b. El-Ibadî, Ebu'l-Hüseyn b. el-Münadi, gibi alimlere göre hızır aleyhisselam hayatta değildir. İbn Hacer kendisi de aynı görüştedir. Bu alimlerin görüşlerine dayanak teşkil eden şeyse; üzerinde durduğumuz hadis ve Rasûlullah'ın Hızır ile hiç görüşmeyişidir. Çünkü eğer Rasûlullah'ın hayatında Hızır aleyhisselam sağ olsa idi mutlaka kendisine gelir, onunla cumaya ve cemaata iştirak eder, cihada katılırdı. Hz. Peygamber (s.a) bir hadisinde, "Musa hayatta olsa idi mutlaka bana tabi olurdu." buyurmuştur. Hz. Musa hakkında durum böyle olunca, Hızır aleyhisselamın, hayatta olduğu halde efendimize tabi olmaması nasıl düşünülebilir.[167]

4349... Ebu Sa'lebe el-Huşenî (r.a)'den rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur: "Allah (c.c) bu ümmete yarım gün (mühlet vermek) den aciz değildir."[168]

4350... Sa'd b. Ebi Vakkas (r.a)'den;

Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Şüphesiz ben ümmetimin Rableri katında, onlara yarım gün geciktirmesinden aciz olmadığını umarım."

Sa'de: "Yarım gün ne kadardır?" denildi Sa'd: "Beş yüz sene" cevabını verdi.[169]

Açıklama

Bu terceme AIiyyü'l-Kari'nin açıklamasına uygun olarak yapılmıştır. Maksat, kıyametin anılan müddetten önce kopmayacağını ifâde etmektir. Rasûlullah (s.a) bu sözüyle, "ümmetimin Allah katında, yarım gün (beş yüz sene) geçmeden onlar üzerine kıyameti koparmayacak kadar yakınlığı verdir." demek istemiştir.

İbn Melek ve Tıybî gibi alimler de hadisi Aliyyü'l Kârî'nin anladığı gibi anlamışlardır. Aliyyü'1-Kari, bu manayı İbn Melek'in de tercih ettiğini bizzat keadisi ifade etmiştir. Bu anlayışa göre manâ; "Kıyamet beş yüz sene

sonra kopacak" değil, "Beş yüz seneden önce kopmayacak" şeklinde anlaşılır.

Rasûlullah hadiste "beşyüz sene" değil de "Yarım gün" tabirini kullanmıştır. Ravi Sa'd b. Ebi Vakkas bunu, "beşyüz sene" diye izah etmiştir. Ravi bu izahı: "Şüphesiz rabbinin katında bir gün, sizin saydıklarınızdan bin sene gibidir." (Hacc 47)

Ve gökten yere kadar, olan bütün işleri Allah düzenler, sonra işler sizin hesabınıza göre bin yıl kadar tutan bir gün içinde ona yükselir." (es-Secde, 32-5) ayetlerine dayanarak yapmıştır.

Alkâmî ise hadisi başka bir şekilde anlayıp izah etmiş, Avnu'l-Ma'bûd müellifi de bu izahı tercih etmiştir.

Alkâmînin izahına göre, hadisin tercemesi şu şekilde olacaktır: "Ben Alkamî'nin izahına göre, hadisin tercemesi şu şekilde olacaktır: "Ben ümmetimin (zenginlerinin mahşerde) Rableri önünde (cennete girmekte fakirlerden) yarım gün sonraya bırakılmaya (sabırda) aciz olmayacaklarını umarım."

Bu anlayışa göre de yarım gün ahiret günlerindendir ve beşyüz seneye denktir. Bu izaha göre hadis kıyamete hamledilmiştir.

Hadisin kıyametin yaklaşması babında yer alması, Ebû Davud'un da hadisi AIiyyü'l-Kari'nin anladığı gibi anladığına delalet etmektedir.

Tîbî'de karşı anlayışı tenkid etmiş ve bunun vehm olduğunu söylemiştir.[170]

---

[1] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/412.

[2] Bu hadis iki yoldan rivayet edilmiştir.Birisi metinde olduğu gibi müsneddir. öbüründe ise Abdurrahman b.Şüreyb, Ebû Alkame ve Ebû Hureyrc'yi anmadan, .sanki Şerahîl Rasullullah'tan duymuş gibi rivayci etmiştir. Bu şekilde aynı yerde iki veya daha çok ravi düşürülerek rivayet edilen hadislere Mu'dal Hadis denilir. Ancak Abdurrahman sika bîr ravidir. Buhari ve Müslim onunla ihticac etmişlerdir. Bu hadisi .sadece Ebû Davud rivâyel etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/412.

[3] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/412-415.

[4] Bir nüshada, “veya Zi mıhmer" şeklindedir. Şüphe musannif Ebu Davud'a aittir. Zî Mihber Peygamberimizin hizmetçisi İbn Ebin-Necaşi'dir. Cübeyr b. NüTcyr ve başkaları kendisinden hadis rivayet dinişlerdir. Şamlılardan sayılmaktadır, İbn Mâcede de Ebu Davud'un bir nüshasında şüpheli olarak belirttiği Zi Mıhmer şeklinde varid olmuştur.

[5] İbn Mace, fiten, 35.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/415-416.

[6] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/416-417.

[7] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/417.

[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/417.

[9] Şüphe ravilerden birisine aittir.

[10] Ahmed, b. Hanbel V, 222,245.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/417-418.

[11] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/418-419.

[12] Tirmizi. filen 58: İbn Mace. filen 35; Ahmet b. Hanbel V, 234.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/419.

[13] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/419.

[14] İbn Mace, fîten 35.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/420.

[15] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/420.

[16] Bu terceme Avnü'l-Ma'bud'un izahına göre yapılmıştır. Bezlü'l-Mechûd'laki izaha göre "yemek yiyenlerin cırnakları etrafında toplandıklar) gibi" şeklinde olur.

[17] Ahmet, II, 259; V. 278.

[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/421.

[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/421-422.

[20] Ahmed b. Hanbel VI, 25.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/422.

[21] Bu hadis, Aynü'l Ma'bud ve Bezlü’l -Mechûd'da önceki hadisin devamı olarak yer almıştır.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/423.
[22] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/423.
[23] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/423-424.
[24] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/424.
[25] Ahmed b. Hanbel. VI, 26.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/424.
[26] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/424.
[27] Nesâî,Cihâd 42.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/425.
[28] Tevbe (9) 36.
[29] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/425-426.
[30] Müslim, fiten 62. 63. 65, Nesai, cihad 42.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/426.
[31] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/426-427.
[32] Buhari. cihad 95. 96: Menalîb, 26; Müslim, filen 64. 66: İbn Mace, filen 36: Tirmizi, filen 40: Ahmed Hanbel 11,530.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/427.
[33] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/427-428.
[34] Bu tefsir sahabi veya tabiî raviye aittir.
[35] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/428.
[36] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/428-430.
[37] Sadece Ebû Davûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/430.
[38] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/431-432.
[39] Hadisi sadece Ebu Davûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/432.
[40] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/432-433.
[41] Sadece Ebu Davud rivayet etmiştir.
[42] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/433-434.
[43] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/434-435.
[44] Buhârî, Hac 49: Müslim, fiten 57. 58, 59; Ahmet b. Hanbel V, 371.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/436.
[45] Bk. Ankebut (29) 67.
[46] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/436-437.
[47] Hakem b. Eb’l, As b. Ümeyye’dir.Abdül-Melik’in babasıdır.H. 64 yılında halife olmuştur.Kendisi sahabe değildir.
[48] Dabbe: Hayvan demektir. Bundan sonra gelecek olan hadisle izah edilecektir.
[49] Müslim, fiten 118; İbn Mâce. fiten 32.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/437-438.
[50] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/438-439.
[51] Müslim, Fiten 39, 40; Tirmizi, filen 21: İbn Mâce, filen 25. 28.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/439-440.
[52] Yasin (26), 82.
[53] Neml (27) 82.
[54] İbn Mâce. sünen, fiten 31.
[55] Bk. Elmalılı M.H.Yazır. Hak Dini Kur'an Dili, V 3701 ve devamı.
[56] bk. Kehf sûresi (18) ayet 93-98.
[57] Tecrid-i Sarili Terceme ve şerhi 9.97 (2 nolu dipnot).
[58] Müslim, filen \ 10; İbn Mace. filen 33, 59; Ahmed b. Hanbel, müsned, 1,375; 11,510.
[59] İbn Mace, fiten 32. (Bu bölüm hadisin yarısından sonraki kısımdır. Daha önceki kısmı Deccal ile ilgilidir.)
[60] Buharı, enbiya 49: Müslim. İman 242.
[61] Duban. 10.
[62] Buharı, fiten 24: Müslim, İnen 42.
[63] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/440-448.

[64] En'am 6, 158.
[65] Buharı, filen 26: Müslim, iman 248; İbn mace. filen 32: Nesaî, cuma 35.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/448.
[66] Nesai. Medariku't-Tenzil, II, 42.
[67] Muhtasar-ı Tefsiri İbn Kesir, I. 636.
[68] İbn Mace, filen 32; Hadis no: 4070.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/448-449.
[69] "Açığa çıkarma" diye terceme etliğimiz kelimesi "açılmak" manasına gelir, başlığın harfi tercemesi "Fırat'ın hazinesinden açılması" demektir.
[70] Buhari, fiten 25; Müslim, fiten 30; Tirmizi, Sıfatü'l-cenne, 26; İbn mace, Filen 25.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/450.
[71] Müslim, fiten 31; Tirmizi, sıfatu'l- cenne, 26; Buhari fiten 25.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/450.
[72] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/450-451.
[73] "Ondan" kelimesinin. Deccal 'in yerine kullanılmış olması da, Ebu Mes'ud'un yerine kullanılmış olması da muhtemeldir.
[74] Buhari fiten 27; Müslim, fiten 108.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/451-452.
[75] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/452-453.
[76] Buhari, fiten 27; Müslim, filen 101: Tirmizi, fiten, 56.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/453-454.
[77] Önceki rivayetle Deccal'ın gözleri arasındaki yazının kafir olduğu, bu rivayetle ise kefere olduğu bildirilmektedir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/454.
[78] Müslim, fiten 103.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/454.
[79] Müslim, filen 100.
[80] Müslim, fiten 104.
[81] Müslim, fiten 103.
[82] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/454-456.
[83] İçine düştüğü şüphelerden maksat; Sihir, ölüleri diriltme ve benzeri istidrac olaylarıdır.
[84] Şek bir raviye aittir. Bundan sonra o ravi "Şeyhim .sek ile böyle dedi" demiştir.
[85] Ahmed b. Hanbel. IV, 431, 441.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/456.
[86] Ahmet b. Hanbel, V. 324.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/456-457.
[87] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/457.
[88] Müslim, fıten 110; İbn. Mâce, fiten 33 Tirmizî, fiten 59; Ahmet b. Hanbel, III. 420, IV. 226.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/457-458.
[89] Geniş bilgi için bk. C. II, sh. 122, 123.
[90] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/458-462.
[91] İbn Mâce, fiten 33.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/463.
[92] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/463-464.
[93] Müslim, salatü'l-müsafirun, 257; Tirmizi, sevabu'l-Kur'an, 6: Ahmed, b. Hanbel V, 196.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/464-465.
[94] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/465-466.
[95] Sadece Ebu Davut rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/466.
[96] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/466-468.
[97] Cessase: Haber toplayan demektir- Nevevi'nin dediğine göre bu yaratık Deccal'e haber topladığı için bu adı almıştır.
[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/468-469.
[99] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/469-470.

[100] Ravi hadisi uzun uzadıya anlatmış, ancak Ebu Davud ihtisar diniştir. Hadîsin tamamı Sahih-i Müslim'de mevcuttur, bu fazlalığa açıklama bölümünde işaret edilecektir.
[101] Müslim, fiten 119.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/470-472.
[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/472-473.
[103] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/473-474.
[104] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/474.
[105] Bazı nüshalarda, haber istemek üzere" şeklindedir.
[106] Bazı nüshalarda '"İbn Said"lir. Aşağıda gelecek oları haberde de İbn Said'fir. Biz izahla metne bakarak İbn Sayyad dedik.
[107] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/474-475.
[108] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/475-476.
[109] Bazı nüshalarda "İbn Sayyad" şeklindedir.
[110] Bu soru Buhari ve Müslim'deki rivayetlerde: "Senneler görüyorsun?" şeklindedir.
[111] Bu tabir köpeği kovmak için kullanılan bir tabirdir.
[112] Buhari. cenaiz 80; cihad 173; Müslim, fiten 95; Tirmizi, fiten 63.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/476-478.
[113] Bu Talik Buhârı’nın hem Cenaiz hem de cihad konu kumduk i rivayetlerinin sonunda vardır.
[114] İbn Sayyad'm sözü olarak verdiğimiz bu cümleler mana olarak aktarılmıştır. Bu rivayetler için bk Sahih-i Müslim, fiten, 89, 90, 91.
[115] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/478-482.
[116] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/482.
[117] Buharı, İ'tisâm 22; Müslim, fiten, 94.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/482.
[118] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/482-483.
[119] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/483.
[120] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/483-484.
[121] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/484.
[122] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/484.
[123] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/484-485.
[124] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/485-486.
[125] Maide: 5/78-81.
[126] Parantez içerisindeki kısım bu rivayette mevcut değildir. Ancak mananın anlaşılması için bu takdire ihtiyaç vardır. Bir sonraki rivayet bu ilaveyi içermektedir. Tirmizi, Tefsîru'l - Kur'an, 5,6,7: İbn Mace. fiten 20.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/486-487.
[127] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/487.
[128] Ahmed b. Hanbel, müsned V, 192.
[129] Gazzali, İhyâ-u ulumi'ddin, II, 376 (Taberani ve Bezzar'dan)
[130] Maide, 5/78-81.
[131] Al-i İmrân, III, 110.
[132] Al-i İmran, III, 104.
[133] Fahreddiner - Razi, Mefâtihu'l-gayb, III, 27.
[134] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/487-490.
[135] Fetevây-i Hindiyye, V, 352, 353.
[136] Tirmizi, Tefsîru'l - Kur'an, 5,6.7; filen 8; İbn Mace, fiten 20.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/490-491.
[137] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/491.
[138] İbn mâce, fıten 20; Ahmet b. Hanbel IV, 361, 363. 364, 366.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/492.
[139] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/492.
[140] Hennad ve Ebu'l A'la, Ebu Davud'un hadisi rivayet elliği üsiadlardır. Hennad hadisi kısa kesmiş. Ebu'l.Ala tamamını rivayet etmiştir.
[141] Müslim. el-İyman 78: Timizi, fıten 11; İbn Mace, fiten 21; Nesai, iyman 17.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/492-493.
[142] Fetavay-ı Hindiyye, V, 353.

[143] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/493-494.
[144] Aynu’I-Ma'budlaki bir izaha göre mana "İyiliğe imtisal ediniz, kötülükten kaçınınız" şeklindedir.
[145] Tirmizi, tefsir 6; İbn Mâce, fiten 21.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/494-495.
[146] Müd: 832 gr. buğday alan bir ölçek
[147] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/495-497.
[148] Buradaki şek raviye aittir.
[149] İbn Mâce, filen 10; Ahmed b. Hanbel II, 220, 221.
[150] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/497-498.
[151] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/498.
[152] îbn Mace, filen. 10; Ahmed b. Hanbel II, 162, 212, 220, 221.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/498.
[153] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/499.
[154] Şüphe ravilerden birisine aittir.
[155] Tirmizi, fiten 13: İbn Mace, filen 20; Nesai, biat 37; Ahmed. b. Hanbel III, 19, 61; IV, 314, 315.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/499.
[156] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/499.
[157] Amira Urs'un annesidir. Babasının adı Kays'dır. Zehebî'nin bildirdiğine göre Urs b. Amira Adiyy'in kardeşidir. Kardeşinin oğlu Adiy b. Adiy kendisinden hadis rivayet etmişür. Urs b. Amira şahabıdır.
[158] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/499-500.
[159] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/500.
[160] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/500.
[161] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/500.
[162] Hadisi Ebu Davud'a Süleyman b. Harb ve Hafs b. Ömer rivayet etmişlerdir. Birinci rivayet Hafs'a, ikincisi de Süleyman'a aittir.
[163] Ahmed, b Hanbel IV, 260; V, 293.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/500-501.
[164] A'râf, 7/5.
[165] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/501.
[166] Buharî, ilim 41; Mevâkit Salât 40; Muslim. fedâilu's-sahabe, 216; Tirmizi, fi ten 64; Ahmed b. Hanbel, II, 88.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/501-502.
[167] bkz. Aynu’I-Ma'bûd, XI. 504 ve devamı; İbn Hacer el-Askalanî, el-İsabe fi TemyiziVSahâbe, I, 441.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/502-503.
[168] Ahmed b. Hanbel, IV, 193.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/503-504.
[169] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/504.
[170] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/504-505.

18- FERAİZ BÖLÜMÜ

Feraiz, farzlar, belirli hisseler demektir. Fıkıhta; ölünün geriye bıraktığı malların belli ölçülerle varisleri arasında paylaştırılmasından bahseden ilme denir. İslâm miras hukukunu ifâde eder.

Bu ilmin gayesi hak sahiplerine haklarım ulaştırmaktır.

Feraizin iiç hiikınü vardır: Muris (miras bırakan), terike (bırakılan mal) ve varis (mala hak kazanan)dır.

Şartları da üçtür: Murisin ölmüş olması, ölüm zamanında vârisin bulunması, varis olma cihetini bilmesi.

Vâris olma (irs) sebebleri yine üçtür. Sahih nikah, nesep, velâ (efendisinin kölesine yakınlığı)

Varis olmaya engel olan haller:

1. Kölelik,

2. Kısas veya keffâret cezasını gerektiren adam öldürme (kıtal), yakın bir akrabasını öldüren kimse Öldürdüğü adamın tek varisi bile olsa, onun malına mirasçı olamaz.

3. Muris ve varisin farklı dinlerden olması,

4. Zimmet ehli için memleketin ayrı ayrı olması.

Feraizin, belli başlı özellikleri, kadının erkeğe nazaran yarı hisse alması, fârizi denir. Ölünün geriye bıraktığı maldan belirli miktarda hisse alan kimseler ashabü'l feraiz'dir. Bunların durumu mirasçıların miktarı ve ölüye yakınlığına göre değişir. Bu manâda feraiz kırk halde özetlenmiştir. Bu kırk halin üçü baba için, dördü dede için, üçü kız için, altısı oğul kızları için, beşi öz kırkazdeş için, yedisi baba bir kız kardeşler için, üçü ana için, ikisi de nine içindir. Bu kırk halin bulunduğu tablolara feraiz aynası denir.

Feraizi, belli başlı özellikleri, kadının erkeğe nazaran yarı hisse alması, ölenin geriye bıraktığı mallardan borçları ve vasiyetleri verildikten sonra geriye kalanın bölünmesi veresesi olan kimselerin malının üçte birinden fazlasını başkalarına vasiyet edememesi gibi hususlardır.

Miras: Mirasın sözlük manası geçmek, intikal etmek, halef olmak devam etmektir.

Istılahta ise, terikede yani ölünün bıraktığı malda hak ve hissesi olan kimselerle her birinin hissesinin»miktarını bildiren fıkıh ve hesap kaideleridir.

Terike, vefat edenin geride bıraktığı mal ve haklardır. Miras ilmine feraiz de denir.

İslam miras hukukunun kaynakları: Kitap, Sünnet, tema ve sahabe görüşleridir.

Mirasın Rükünleri: Her miras olayında üç temel unsur bulunur. Bunlar mirasçı (varis) Miras bırakan (ölü, muris) ve terike (varislere bırakılan mal ve haklar)dır.

Mirasın manîleri; Miras bırakanı öldürmek, din farkı ve kölelik mirasın başlıca mânileridir.

Mirasçıların Vâris Olma Sıraları:

1. Belli hissesi olan hısımlar (ashabü'l-ferâiz)

2. Neseb bakımından asabe olan hısımlar.

3. Başka bir sebeb ile asabe olanlar

4. Azad edenin asabesi,

5. Red yoluyla mirasçı olan asabü'l-feraiz

6. Ashabü'l-feraiz ve asabe dışında kalan kadın ve kadın vasıtasıyla bağlanan erkek hısımlar (zevil-erham),

7. Mukaveleli vâris

8. Nesebi, miras bırakandan başkasına ikrar yoluyla nisbet edilen hısım,

9. Kendisine üçte birden fazla vasiyet edilen kimse,

10. Hazine (beytülmâl)

Burada ayrıntılara girmeden üzerinde ittifak edilen mirasçıları ve kendilerine düşen payları belirtelim:

I. Belli hissesi olan hısımlar (ashabü'l-feraiz):

1. Karısı ölen koca:

a. Eğer karısının oğlu veya kızı veya torunları varsa dörtte bir,

b. Bunlardan hiçbiri yoksa ikide bir hisse alır.

2. Kocası ölen kadın:

a. Ölen kocasının oğlu veya kızı veya torunları varsa sekizde bir,

b. Bunların hiç biri yoksa dörtte bir alır.

3. Ölenin babası:

a. Ölenin oğlu veya torunu ... varsa altıda bir, b'. Ölenin kızı veya oğlunun kızı, oğlunun oğlunun... kızı ile beraber bulunuyorsa altıda birini ve diğer mirasçılardan kalanını alır.

c. Bunlar bulunmazsa babası mirasçı olur, yani başka mirasçı yoksa mirasın tamamı başka mirasçı varsa onlardan kalan babaya aittir.

4. Ölenin dedesi (baba tarafından):

a., b, c. Ölenin babası gibidir.

d. Babanın bulunması halinde dede, mirastan pay alamaz.

5. Ölenin ana bir kız veya erkek kardeşleri:

a. Bir tane ise altıda bir hisse alır.

b. Birden fazla iseler terekenin üçte birini eşit olarak paylaşırlar, kız ve erkek burada eşit hisse alır.

c. Ölenin babası dedesi, oğlu, kızı, oğlunun oğlunun... oğlu veya kızı bulunursa anabir kardeşler mirastan pay almazlar.

6. Ölenin kızı:

a. ölenin oğlu olmayıp bir tane kızı varsa terekenin yarısını alır,

b. İki veya daha çok kızı varsa üçte ikisini aralarında paylaşırlar.

c. Ölenin oğlu da varsa, kızlar bir, oğlanlar iki hisse alarak asabe olurlar. Diğer mirasçılar hisselerini aldıktan sonra kalanı başka mirasçı yoksa bütün terekeyi kızlar bir, erkekler iki hisse olarak paylaşırlar.

7. Ölenin oğlunun kızı:

a. Ölenin kızı bulunmayıp oğlunun bir kızı bulunursa, terekenin yarısını alır.

b. Bu durumda oğlunun kızları birden fazla iseler, üçte ikiyi aralarında paylaşırlar.

c. Ölenin bir kızı ile beraber bir veya daha fazla oğul kızı bulunursa bunlar altıda bir alırlar. Aynı derecede oğlun oğlu ile beraber bulunurlarsa asabe olurlar. Yani kalanı ikili birli paylaşılır. Yakınlık olarak kendisine denk veya kendisinden aşağı derecede bulunan erkek ile asabe olamayan oğul kızı mirastan pay alamazlar.

d. Oğlun kızı ölenin iki veya daha fazla kızı ile beraber bulunursa mirastan pay alamazlar.

e. Derecede eşit veya daha aşağıda oğlun oğlu... ile oğul kızları asabe olurlar.

f. Oğul kızları oğlun veya derece itibariyle Ölüye daha yakın olan erkek çocuğun bulunması halinde mirastan pay alamazlar.

8. Ölenin ana-baba bir kız kardeşleri:

a. Bir tanesi terekenin yansını alır,

b. İki veya daha fazla olurlarsa üçte ikiyi, aralarında paylaşırlar.

c. Ana-baba bir erkek kardeşleriyle beraber bulunurlarsa erkek kardeşler iki, bunlar bir hisse olarak asabe olurlar.

d. Ölenin kızı veya oğlunun kızı oğlunun oğlunun ... kızı ile beraber bulunurlarsa asabe olup kalanı alırlar.

e. Oğlunun oğlunun oğlu babanın ve dedenin bulunmasıyla ana-baba bir kızkardeşler mirastan pay alamazlar.

9. Ölenin baba bir kızkardeşi:

a. Kızkardeşi bir tane ise yarısını alır.

b. Birden fazla iseler üçte ikiyi paylaşırlar.

c. Ana-baba bir, bir tane kızkardeş ile beraber bulunuyorlarsa altıda bir alırlar.

d. Ana-baba bir kızkardeşler birden fazla iseler.baba bir kızkardeşi varis olamazlar.

e. Ancak bu hallerde baba bir erkek kardeş bulunursa bununla birlikte erkekler iki, kızlar bir hisse alarak asabe olurlar.

f. Ölenin kızı, oğlunun... kızı ile beraber bulunurlarsa asabe olurlar.

g. Ölenin oğlu, oğlunun... oğlu, babası, dedesi, ... ana-baba bir oğlan kardeşleri, asabe olan ana-baba bir kız kardeşleri bulunursa baba bir kız kardeşler mirastan pay alamazlar.

10. Ölenin annesi:

a. Ölenin oğlu, kızı oğlunun... oğlu veya kızı, hangi taraftan olursa olsun, ölenin birden fazla kardeşiyle beraber bulunursa altıda bir alır.

b. Bunlar bulunmazsa üçte bir alır.

c. Bir taraftan baba, öbür taraftan koca veya karı ile beraber bulunursa, karı veya koca hisselerini aldıktan sonra kalanının üçte birini alır. Bu durumda baba asabe olarak geri kalanı alır.

11. Ölenin ninesi (ana veya baba tarafından büyük anne):

a. Ana, baba, dede ve daha yakın derecede mirasçılar bulunursa nine mirastan pay alamaz.

b. Bunlar yoksa altıda bir alırlar.

II. Asabe (ölenin erkek vasıtasıyla kendine bağlanan erkek hısımları ile böyle telakki edilenler):

Asabe ashabü'l-feraiz ile belirlenmiş olan hisselerini aldıktan sonra geri kalan mallar mirasçılarındır. Ashabül-feraiz yoksa bütün miras asabeye kalır.

Asabe; sebebi ve nesebi olmak üzere ikiye ayrılır:

Sebebi Asabe: Bir köleyi azad eden kimse onun asabesidir. Eğer kölenin kendi hısımları içinde ashabül'feraiz veya asabesi yoksa azad eden veya asabesi varis olur. (kölelik günümüzde yaygın olmadığından üzerinde daha fazla durmaya gerek yoktur.)

Nesebi Asabe: Bir kimsenin kan hısımları arasındaki yakınlarıdır.

Ashabü'l-feraiz, hisselerini aldıktan sonra geriye kalanını nesebi asabede sırasıyla alanlar şunlardır:

1. Kendiliğinden asabe olanlar (Ölen ile aralarında kadın girmeyen erkek hısımlar)

Bunların ve asabe olma sıraları aşağıdaki gibidir. Birincisi varken ikincisi, ikincisi varken üçüncüsü vs. asabe ve mirasçı olamaz. Sadece baba as-habü'l-ferâziden olduğu için bu kaidenin dışındadır. Aynı ailede olanlardan yakın uzağı mirastan mahrum eder. Mesela, oğul varken toruna miras düşmez. Yine ana-baba bir olanlar varken yalnız baba veya ana bir olanlar asabe ve mirasçı olamazlar.

Bu kümeye giren asabe sırasıyla şöyledir:

a. Fiirû: Oğul, oğlun oğlu...

b. Usul: Baba, babanın babası...

c. Babanın fürûu: Yani baba tarafından erkek kardeşler ve bunların erkek çocukları,

d. Dedenin füruu: Yani baba tarafından erkek kardeşler ve bunların erkek çocukları _.

2. Başkası sebebiyle asabe olanlar. Bunlar bazı erkek hısımlarla birlikte oldukları zaman asabe olurlar. Kalan mirası onlarla ikili birli oldukları zaman paylaşanlar. Sırasıyla şunlardır:

a. Oğul ile birlikte kızlar,

b. Oğlun... oğlu ile birlikte oğul kızları,

c. Ana-baba bir erkek kardeşlerle birlikte ana-baba bir kızkardeşler

d. Baba bir erkek kardeşlerle baba bir kızkardeşler.

3. Başkasıyla asabe olanlar:

Bunlar sadece kızkardeşlerdir. Böyle bir asabe olabilmeleri için ana-baba bir veya baba bir kızkardeşlerin kızlar veya oğul kızları ile birlikte bulunmaları gerekir. Böyle bir durumda kızlar ve varsa diğer mirasçılar hisselerini aldıktan sonra geri kalanı bu kız kardeşleri alır. Birden fazla iseler kalanı aralarında eşit olarak bölüşürler.

III. Belli hisse sahibi mirasçılar (ashabü'l-feraiz) hisselerini aldıktan sonra artan miktarı alacak asabe yoksa, bu artık yine aynı mirasçılara hisseleri nis-betinde dağıtılır, (red meselesi)

Eğer paylar kafi gelmediği için hisseleri alamayan mirasçı bulursa bütün hisse sahiplerinin hisseleri birer miktar azaltılarak hepsinin terekeden pay alması sağlanır. (Avt meselesi)

IV. Belirli hisse sahipleri ile asabe dışında kalan kadın ve kadın vasıtasıyla bağlanan erkek hısımlar zevîl-erham ilk iki küme bulunmazsa mirasçı olurlar. Bunlar teyze, hala, kızın oğlu ananın babası gibi kan hısımlarıdır.

V. Zevi'l-erhamdan da hısım bulunmazsa Ölenin kendisiyle diyet ödeme, varis olma, yardımlaşma, konusunda anlaştığı muvalat ahdi yaptığı kişi ona mirasçı olur.

VI. Böyle bir mukavele ile mirasçı olan da yoksa ikrar ile hısım olanlar mirasçı olurlar.

VII. Bunlar da yoksa veya bunların hepsi de razı ise, terekenin üçte birini geçen, vasiyet yerine getirilir. Yani bu kadar mal vasiyet edilen kişiye verilir.

VIII. Yine mirasçı yoksa veya terekeden artan miktar bulunursa bu hazineye (beytülmale) aittir.[1]

İslam Miras Hukukunun Çağdaş Sistemlerden Farkları:

Bunların en önemlileri şunlardır:

1. İslam hukukundan terekenin ancak üçte biri hakkında vasiyet yapılabilir. Bundan fazlası için varislerin rızası gerekir.

2. İslam miras hukukunda intifa hakkı yoktur.

3. Ana ve baba daima mirasçıdır.

4. Mehir, nafaka gibi mükellefiyetler gözönünde tutularak erkeğe umumiyetle iki, kadına bir hisse verilmiştir.

5. Evlat edinmeye bağlı mirasçılık yoktur.

6. Varisi mirastan mahrum etmek normal şartlarda mümkün değildir.

7. Miras cebridir, varis istese de istemese de hissesi onun mülkiyetine geçer.[2]

1. Feraiz İlmini Öğrenmenin Hükmü

2885... Abdullah b. Amr b. el-As'dan demiştir ki: Rasûlullah (s.a.):

(Dini) İlim(lerin aslı) üçtür: Bunların dışındaki ilim(ler) fazladandır). Muhkem âyet(ler) sabit sünnet (miras taksiminde) adaletli fariza (ilmi) buyurmuştur.[3]

Açıklama

Metinde geçen ilm kelimesinin başında bulunan el takısı Ahd-i zihnî için olduğundan söz konusu ilmin herhangi bir ilim olmayıp belirli bir ilim olduğuna delâlet eder. Bu bakımdan ulema buradaki ilimden maksadın dinî ilimler olduğunu söylemişlerdir.

Muhkem âyetlerden maksat: Konulduğu manaya başkahiçbir ihtimal bulunmadan- açıkça delalet eden ve nesihe ihtimali olmayan âyet-i kerimelerdir.

Adaletli fariza: Tabirinin de burada iki manaya ihtimali vardır:

1. Miras taksiminde kitap ve sünnetin açıkça belirlediği adaletli paylar.

2. Kitap ve sünnetten ictihad yoluyla çıkartılan paylar. İcma ve kıyas ile belirlenen paylar demektir. Bu hükümler Kur'ân âyetleriyle hadis-i şeriflerden çıkartıldığı için esas ve netice itibariyle Kur'ân-ı Kerim'de ve hadis-i şeriflerde açıkça belirtilen paylar gibi muteberdirler. İşte bu paylar kendilerine itibar edilmesi cihetiyle Kitap ve Sünnetle sabit olan paylara denk olduklarından bu hadis-i şerifte kendilerinden fariza-i âdile = denk pay diye bahsedilmiştir.

Hattâbî'nin açıklamasına göre; ashab-ı kiram, miras konusunda kitap ve sünnetin açıklık getirmediği mevzularda ihtilafa düştükleri zaman Kur'an-ı Kerim'de ve hadis-i şeriflerde getirilen açık hükümlere ve İslamın genel mevzuatına uygun yeni çözüm yolları bulmuşlardır.

İkrime'den rivayet olunduğuna göre, İbn Abbas anne ve babasıyla kocasını bırakarak ölen bir kadının mirasının nasıl taksim edileceğini sormak üzere Zeyd b. Sabit'e birini gönderdi de Zeyd kocaya tüm mirasın yansının verilmesi gerektiğini, kalan malın da üçte birisinin anneye üçte ikisinin de babaya verileceğini söyledi.

İbn Abbas O'na: "Bu.hükmü Allah'ın kitabında mı buldun, yoksa kendi içtihadınla mı verdin?" deyince: "Kendi içtihadımla verdim, anneyi babaya tercih edemeyeceğim için babaya kalan malın üçte ikisini, anneye de üçte birini verdim" cevabını verdi. Gerçekten Zeyd burada "Eğer (ölenin) çocuğu yok da ana babası ona varis oluyorsa, anasına üçte bir düşer."[4] âyeti kerimesine kıyas yapmış kocaya hakkı olan malın yarısını verdikten sonra kalan malı Kur'ân-ı Kerim'de açıkça zikredildiği şekilde anneye vermiş, babanın Kur'ân-ı Kerim'de açıklanmayan hissesinin de üçte iki olduğuna hükmetmiştir. Daha sonra gelen ilim adamlarının hepsi Kur'ân-ı Kerim'in ve hadis-i şerifin ruhuna uygun buldukları için Hz. Zeyd'in bu içtihadına sarılmışlardır.[5]

2. Kelale

2886... İbn el-Münkedir, Cabir'i (şöyle) derken işitmiş;

"Ben hastalanmıştım. Baygın bulunduğum bir sırada Peygamber (s.a.): Ebû Bekir'le birlikte yaya olarak beni ziyarete gelmiş ben (baygınlığım sebebiyle) kendisiyle konuşamayınca bir abdest alıp (ab-dest suyunu) üzerime serpmiş, bunun üzerine ben ayıldım. (Rasûl-i Ekrem'in yanımda olduğunu görünce): "Ey Allah'ın Rasûlü malım hakkında nasıl bir işlem yapayım. Benim (geride kalacak) kız kardeşlerim de var" dedim. Hemen o anda "senden

fetva istiyorlar de ki, Allah sizi babasız ve çocuksuz kişinin mirası hakkında hükmünü (şöyle) açıklıyor..." [6] (mealindeki) miras âyet-i kerimesi indirildi.[7]

Açıklama

Avnü'l Ma'bud yazarının açıklamasına göre, "Metinde geçen kelale kelimesinin manâsı üzerinde çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Kastalanî'ye göre kelale geride çocuk ve baba bırakmadan ölen kimsedir. Lügat alimlerinin cumhurunun görüşü budur. Sahabeden Hz. Ali ile Abdullah b. Mesûd da bu görüştedirler. Bazılarına göre, geride baba bırakmadan ölen kimsedir. Ashab-ı Kiram'dan Ömer b. Hattâb (r.a.) bu görüştedir. Bazılarına göre erkek çocuk bırakmadan ölen kimsedir. Anne ve baba bırakmadan ölen kimse olduğunu söyleyenler de vardır. Bütün bu görüşlere göre kelale ölen kimseye verilen bir isimdir. Bazılarına göre de kelale anne ve baba dışında kalan mirasçılar demektir. Kutrubi ile ashab-ı kiramdan Ebû Bekr (r.a.) bu görüştedirler. Hanefi ulemasından Aynî bu mevzuda cumhurun görüşünü tercih etmiştir.

Kelale kelimesinin manâsında ihtilaf edildiği gibi, hangi kökten türedi-ği konusunda da ihtilâf edilmiştir.

Bu mevzuda İmam Nevevî şöyle diyor: "Ulemanın ekserisine göre bu kelime tekellül kökünden türemiştir. Tekellül kenarda kalmak manâsına gelir. Mesela amca oğlu, nesebin dikine inen usul- für'u çizgisi üzerinde değildir. Bu çizginin yan tarafında kaldığı için kelale ismini alır.

Bazılarına göre bu kelime ihtilaf etmek anlamına gelen iklil kökünden türemiştir.

Varisler ölüyü dört tarafından kuşattıkları için bu ismi almışlardır. Nitekim başı dört tarafından sardığı için başa giyilen taca da iklil ismi verilmiştir.

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte kelalenin mirası şöyle anlaşılıyor. "Ölenin annesi, babası ve çocukları yok da anne bir kız ve erkek kardeşi varsa, bunların herbirine mirasın altıda biri düşer. Eğer anne bir erkek ve kız kardeşler birden fazla ise, bunlar mirasın üçte birini kendi aralarında paylaşırlar.

Her ne kadar Hz. Cabir'in mirası hakkında inen âyetin senden fetva istiyorlar de kî Allah size babasız ve çocuksuz kişinin mirası hakkında hükmünü şöyle açıklıyor:[8] mealindeki âyet-i kerime olduğu ifade ediliyorsada, îbn Cerir Hz. Cabir'in mirası hakkında inen âyetin Allah size çocuklannız(ın alacağı miras) hakkında, erkeğe kadının payının iki mislini tavsiye eder.[9] mealindeki âyet-i kerime olduğunu[10] rivayet etmiştir.

Tirmizî'nin rivayeti[11] de İbn Cerir'in bu rivayetini te'yid etmektedir.

Malikî ulemasından İbn el-Arabi, İbn Cerir'in rivayeti ile Tirmizî'nin rivayetini mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerife tercih ederek bu rivayetlerin arasını te'lıf etme yoluna gitmişse de Bezlü'l Mechûd yazarı bu müşkili şöyle halletmiştir:

"Aslında yukarıda meali geçen Nisa sûresinin 176 numaralı âyet-i kerimesi Hz. Cabir'in mirası hakkında inmiştir. Fakat bu âyet-i kerimede kelalenin mirası açıklanırken söz konusu edilen erkek ve kız kardeşten maksat anne-baba bir ya da baba bir erkek ve kız kardeş değil, anne bir erkek ve kız kardeştir. Nitekim Sad b. Ebî Vakkâs'ın rivayeti ile îbn Mes'ûd'un kıraatleri de buna delalet etmektedir.

Durum böyle olunca, anne bir kardeşlerin dışında kalan anne-baba bir kardeşlerle baba bir kardeşlerin mirası bu âyet-i kerimede açıklanmamıştır. Bunun üzerine ashab-ı kiram Hz. Peygamber'den onların mirasları hakkındaki hükmü sormaya başlamışlar, nihayet Cenab-ı Hak Nisa sûresinin 11. âyet-i kerimesini indirerek onlar hakkındaki hükmünü de açıklamıştır. Netice itibariyle her iki âyetin, :inmesine de sebeb Hz. Cabir'in mirasıdır. Her iki âyetin de Hz. Cabir hakkında indiğini söylemek mümkündür. Bir başka ifadeyle yukarıda geçen rivayetler arasında bir çelişki yoktur.[12]

3. Çocuğu Olmayıp Da Kız Kardeşleri Olan Bir Kimsenin Mirası

2887... Câbir (r.a)'den demiştir ki:

(Bir defasında) "Hastalanmıştım. Yanımda yedi kızkardeşim vardı. (Bir gün bayılmışım) RasûluUah (s.a.) yanıma gelip yüzüme üfürmüş de kendime geldim ve:

"Ey Allah'ın Rasûlü. (ben ölünce) kızkardeşlerime (kalacak olan malımın) üçte ikisini vasiyet edemez miyim?, dedim.

(Kız kardeşlerine) iyi davran buyurdu. (Bu malın) yarısı(m vasiyet etsem olmaz mı?) dedim. (Yine kızkardeşlerine) iyi davran buyurdu. Sonra beni bırakıp çıktı. (Çıkıp giderken)

"Ey Cabir! Bu hastalığından dolayı öleceğini sanmıyorum, şüb-hesiz ki (yüce) Allah (Kurân-ı Kerim'inde miras âyetini) indirdi ve kızkardeşlerine düşecek olan payı da açıkladı. Onlara üçte iki pay ayırdı." buyurdu. (Bu

hadisi Cabir'den nakleden Ebû Zübeyr) dedi ki Cabir "Senden fetva istiyorlar, de ki: Allah sîze babasız ve çocuksuz kişinin mirası hakkına hükmünü açıklıyor.[13] Âyeti benim hakkımda indirdi, derdi.[14]

Açıklama

Metinde geçen Yüzüme üfürdü" sözü İmam Ahmed'in Müsned'inde Yüzüme su serpti" şeklinde rivayet edilmiştir. Bu rivayet bu mevzuda gelen rivayete daha uygun düşmektedir. Metindeki cümlesi hadis sarihleri tarafından iki şekilde tercüme edilmiştir.

1. Kız kardeşlerime kalacak olan malın üçte ikisini vasiyet edebilir miyim?

2. Varis olarak kız kardeşlerim bulunduğu için malımın üçte ikisinin fakirlere dağıtılmasını vasiyyet edemez miyim?

Bu ikinci manaya göre liehavatî kelimesinin başında bulunan li harf-i çeri lâm-ı ta'lildir. Her iki manadan da Rasûl-i Ekrem efendimizin vasiyetin malın üçte birini geçmemesini üçte ikisinin kesinlikle vârislere kalmasını emrettiği anlaşılmaktadır.

Fahr-i Kainat efendimiz; "Şübhesiz ki yüce Allah Kur'ân-ı Kerim'inde (miras âyetlerini) indirdi ve kızkardeşlerine düşecek olan payı da açıkladı" sözleriyle "... eğer (ölenin) iki kız kardeşi varsa bıraktığının üçte ikisi onlarındır."[15] âyet-i kerimesine işaret etmek istemiştir.[16]

2888... el-Bera b. Azib'den demiştir ki:

Kelale (geride baba ve çocuk bırakmadan ölen kimse) hakkında inen en son âyet "senden fetva istiyorlar.De ki Allah size babasız ve çocuksuz kişinin mirası hakkında hükmünü şöyle açıklıyor:”[17] âyet-i kerimesidir.[18]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte kalale hakkında inen en son âyetin Nisa sûresinin en son âyeti olduğu ifade edilmektedir. Bilindiği gibi kelale hakkında inen ilk âyet-i kerime de "Eğer (ölen) erkek veya kadının mirasçısı, evladı ve ana babası olmayıp bir erkek veya bir kızkardeşi varsa"[19] mealindeki âyet-i kerimedir.

Gerçi bu hadis-i şerif Müslim'in rivayetine uygun olarak " en son ineri âyet kelale hakkında inen "senden fetva istiyorlar de ki Allah size babasız ve çocuksuz kişinin mirası hakkında hükmünü şöyle açıklıyor:..."[20] âyet-i kerimesidir. Şeklinde tercüme edilmeye de müsaittir. Ancak o zaman bu tercüme İbn Abbas'ın "En son inen âyet ribâ âyetidir"[21] mealindeki sözüne ters düşer.

Fakat yine de "her iki âyetin de beraberindekilerini ve Kur'ân-ı Kerim'in en son ve birlikte inen iki âyeti olduklarını" söyleyerek bu tezatı ortadan kaldırmak mümkün olduğu gibi Ribâ âyetinin[22] en son inen âyet olmasından maksat ribâ mevzuunda inen âyetlerin en sonuncusu olmasıdır" diyerek de bu tezatı kaldırmak mümkündür.[23]

2889... Bera b. Azib'den demiştir ki: Bir adam Peygamber (s.a.)'e gelerek

"Ey Allah'ın Rasûlü kelale hakkında senden fetva istiyorlar" (âyetindeki) kelâle nedir? Dedi.(Peygamber (s.a.) de):

"Sana (bu hususta) "yaz âyeti yeter" buyurdu. (Ravî Ebû Bekir) dedi ki "Ben Ebû İshak'a -kelâle (arkasında) çocuk ve baba bırakmadan ölen kimsedir- dedim. O da -öyledir ve (başkaları da) öyle olduğuna hükmettiler- cevabım verdi."[24]

Açıklama

Hz. Peygambere kelale hakkında soru sorduğundan bahsedilen kimse Hz. Ömer b. Hattab'dır.

Yaz âyetinden maksat; Hattâbî'nin de açıkladığı gibi, Nisa sûresinin sonuncu âyet-i kerimesidir. Çünkü Cenab-ı Hakk Kur'ân-ı Kerim'inde kelale hakkında iki âyet-i kerime indirmiştir. Bunlardan birincisi Nisa sûresinin 12. âyet-i kerimesidir.. Fakat bu âyet-i kerimede yeterli açıklama bulunmadığından Allah Teâlâ kelale hakkında yeterli açıklama getiren Nisan sûresinin son âyet-i kerimesini indirmiştir*. Bu hadis-i şerifte yaz âyeti tabiriyle kasdedilen bu âyet-i kerimedir. Çünkü kelale hakkında inen iki âyetten biri olan bu âyet yazın diğeri de kışın indirilmiştir. Bu âyet-i kerimede kelale hakkında yeterli açıklama ve müctehidlerin ictihâd etmeleri için yeterli işaretler ve deliller

bulunduğunda Hz. Peygamber kendisine soru soran Hz. Ömer b. Hattâb'a ke-lale hakkında daha fazla açıklama yapmaya lüzum görmeden onu söz konusu âyete havale etmekle yetinmiş ve bu suretle Kur'ân-ı Kerim'in ve ahkamının hakkıyla anlaşılamaması hususunda bu ümmetin müctehidlerine düşen icti-had görevinin önemine işaret buyurmuştur.

Hatta MUslim'in Sahih'inde açıklandığı üzere Hz. Peygamber kendisine kelâle hakkında soru soran Hz. Ömer'i Nisa sûresinin son âyetine havale ederken, ona karşı sert bir dil kullanmıştır ve parmağıyla göğsüne dürtmüş-tür. İmam Nevevî'ye göre Hz. Peygamberdin bu meselede Hz. Ömer'e karşı böyle sert bir tavır takınmasının sebebi; Hz. Ömer'in sadece o anda duyacağı hadise bel bağlayıp da delillerden hüküm çıkarmayı terk edeceği ve bunun da bir adet haline gelmesi endişesidir. Çünkü Allahu Teâlâ Kur'ân-ı Kerim'-İnde "... halbuki onu Peygamber'e ve aralarındaki yetkili kişilere götürse-lerdi içlerinden işin içyüzünü araştırıp çıkaranlar onun ne olduğunu bilirlerdi.”[25] buyurarak içtihadın lüzum ve ehemmiyetini ifade buyurmaktadır.

Müctehidlerin araştırmayı ve delillerden hüküm çıkarmayı terk etmeleri İslâm'ın ruhuna aykırı ve İslam'ın tefekkür hayatının gelişmesi açısından son derece tehlikeli bir tutumdur.

Hadis-i şerifte ölen bir kimisenin kelale sayılması için aranan arkasında baba bırakmama şartı, Nisa sûresinin son âyeti ile mevzu bahis edilmiyorsa da bu husus, âyetin nüzul sebebinden anlaşılmaktadır. Çünkü bu âyet 2887 numaralı hadis-i şerifte açıklandığı üzere Hz. Cabir b. Abdullah hakkında nazil olmuştur. Âyet-i kerime indiği zaman Hz. Câbir'in hayatta çocuğu ve babası yoktu.[26]

Bazı Hükümler

1. Kelâle, arkasında çocuk ve baba bırakmadan ölen kimsedir.
2. Sünnetin bir görevi de âyetlerin kapalı veya mücmel kalan kısımlarını açıklamaktır.
3. İslâm ümmetinin tefekkür hayatında içtihadın büyük bir yeri vardır.[27]

4. Öz Evlâdın Mirası

2890... Hüzeyl b. Şürahbil el-Evdî'den demiştir ki: Ebû Musa el-Eş'arî ile Selman b. Rabia'ya bir adam gelerek onlara kız(m mirası) ile oğlun kızı ve anne-baba bir kızkardeş(in mirasını) sordu. Onlar da (bir kimsenin mirasının) "yarısı kızma yarısı da anne-baba bir kızkardeşine düşer" (dediler). Oğlun kızına mirastan hiçbir şey düşürmediler. (ve) Bir de (bu soruyu soran kimseye) "İbn Mesud'a git. (O'na da sor) kuşkusuz (bu hususta) o da bize uyacaktır" (dediler). Bunun üzerine o adam İbn Mesud'a varıp (bu meseleyi) ona da sordu ve ona Ebû Musa el-Eşârî ile Selman b. Rabia (r.a.)'ın sözlerini de nakletti.

tbn Mesud da "Eğer ben bu (hususta) onlara uyacak olursam (haktan) sapmış olurum ve hidayete erenlerden olmam. Fakat ben (bu meselede) Rasûlullah (s.a.)'in verdiği hükümle hükmedeceğim (şöyle ki mirasın) yarısı (ölenin) kızı içindir. Üçte ikisinin tamlayıcısı olan altıda bir pay da (ölünün) oğlunun kızına, geriye kalanı da anne-baba bir kızkardeşe aittir." cevabını verdi.[28]

Açıklama

Söz konusu hâdise Hz. Osman'ın halifeliği sırasında geçmiştir ki o sırada Hz. Ebû Musa el-Eşari Kufe'de vali, Hz. Selman b. Rabia el-Bahili de Kufe'de kadı idi.

Bu iki zata'göre "Allah size babasız ve çocuksuz kişinin mirası hakkında hükmünü şöyle açıklıyor. Ölen kişinin çocuğu yok, bir kız kardeşi varsa bıraktığı malın yansı o (kız kardeşi)nindir."[29] mealindeki kelale âyetindeki kelâleyi tarif eden babasız ve çocuksuz kişi sözünden maksat babasız ve erkek çocuksuz kişidir. Hz. Ebû Musa ile Selman (r.a.) kelâleyi böyle anladıkları için bir kızıyla bir kız kardeşini ve bir de oğlunun kızını bırakarak ölen bir kimsenin kelale olduğunu kabul ederek mirasının yarısının kıza, yarısının da kızkardeşe verileceğine, oğlun kızma (ibniyyeye) ise mirastan hiçbir payın verilemeyeceğine hükmetmişlerdir. Ancak Hz. Ebû Musa daha sonra bu görüşünden Hz. İbn Mes'ud'un görüşüne dönmüştür. Hz. Selman'ın da dönmüş olması kuvvetle muhtemeldir.[30]

Gerçi Meryem sûresinin 77. âyetiyle el-Mümtehine sûresinin 3. Tegabün sûresinin de 15. âyetinde veled kelimesi erkek çocuk anlamında kullanılmışsa da Abdullah b. Mes'ud'un Hz. Peygamber'den rivayet etmiş olduğu hadis mevzuya tam bir açıklık getirdiğinden sahabeden ve tabiinden bir topluluk ile Ensar fukahasının umumu Bakara sûresinin 12 ve 176. âyetlerinde geçen çocuğu yok sözünün erkek ve kız çocuğu yok anlamına geldiğine

hükmederek anne-baba bir kızkardeşin, kızla birlikte bulunduğu zaman asabe olacağını, binaenaleyh farz (pay) sahiplerinden artan malın tümünün ona kalacağını söylemişlerdir.

Ancak îbn Abbâs (r.a.) bu görüşe muhalif olarak ölen bir kimsenin kızıyla birlikte bulunan kızkardeşinin mirasdan hiçbir şey alamayacağını kesin bir dille ifade etmiş ve aksini iddia edenlerin hata ettiklerini açıkça ifade etmekten geri durmamıştır.

Metinde geçen mirasın yansı ölenin kızı içindir, üçte ikisinin tamamlayıcı olan altıda bir pay da ölünün oğlunun kızına attır, kalanı da anne-baba bir kızkardeşe aittir sözüne gelince. Burada üç varisin mirastan alacakları miras açıklanmaktadır. Şöyle ki:

1. Kız (sulbiyye) mirasın tamamının yarısını alacaktır.

2. Oğlun kızı (bintiyye) altıda bir alacaktır. Çünkü kızla, oğlun kızının hisselerine düşecek mirasın toplamı mirasın tamamının üçte ikisidir. Kız bu-üçte ikinin yarısını aldığına göre geriye altıda biri kalmıştır. Bilindiği gibi 1/2 ile 1/6 toplandığı zaman 2/3 eder (+1/2 +1/6 = 4/6 = 2/3). Nitekim tluhâ-rî'nin rivayetinde bintiyeye düşecek olan bu payın altıda bir olduğu açıkça ifade edilmektedir.

3. Anne-baba bir kızkardeş: Mirasta ölenin kızıyla birlikte bulunduğu zaman farz (pay) sahipleri hisselerini aldıktan soma kalanın tümünü alır. Bintiyye ile sulbiyye farz (pay) sahibi olarak mirasın üçte ikisini aldıklarında kızkardeşe mirasın üçtebiri kalır.[31]

Bazı Hükümler

1. Ana-baba bir kızkardeş bir kelâleye varis olduğu zaman, farz sahiplen hisselerini aldıktan sonra asabe olarak kalan malın tümünü alır.

2. Kelâleye varis olan bir kızla oğlun kızının mirastaki hisselerinin toplamı, mirasın tümünün üçte ikisini teşkil eder.

3. Bir müctehidin hakkında nas bulunmayan meselelere çözüm bulması üzerine düşen bir görevdir. O çözümü bulmak için mutlaka ictihad etmesi gerekir.

4. Bir meselede ihtilaf edildiği zaman kitap ve sünnete müracaat etmek icab eder.

5. Bir âlim yanlış verilen fetvaları düzeltmelidir.

6. Bir âlim verdiği fetvanın yanlış olduğunu anlayınca hemen ondan dönmelidir.

7. Kendisinden fetva istenen bir kimse fetva isteyen kimseyi bu meseleyi en iyi bilen kimseye göndermelidir.[32]

2891... Câbir b. Abdullah'dan demiştir ki:

(Bir gün) Rasûlullah (s.a.)'le birlikte çıkmıştık. Medine'nin hareminde ensardan bir kadının yanma vardık. Kadın (yanımıza) kendisine ait olan iki kız çocuğu getirdi ve:

"Ey Allah'ın Rasûlü bunlar Uhud (savaşı) günü senin yanında savaşırken şehid edilen Sabit b. Kays'm kızlarıdır. Bunların amcaları mallarının ve miraslarının tümünü (ellerinden) aldı ve onlara hiçbir şey bırakmadı. Ey Allah'ın Rasûlü (bu hususta) ne buyurursun? Allah'a yemin ederim ki bunlar mallan olmadıkça asla evlenemezler." dedi.

Rasûlullah (s.a.) de

(Hele sabredin bakalım) "Allah bu hususta bir hüküm verir" buyurdu. Ve (bir süre sonra) Nisa suresinin "Allah size çocuklarınızın alacağı miras) hakkında erkeğe kadının payının iki mislini tavsiye eder"[33] âyeti nazil oldu. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.)

"O kadınla, şikayetçi olduğu adamı çağırınız" dedi. (ve bu emir yerine getirildi kızların) amcasına (mirasın) "üçte ikisini kızlara, sekizde birini annelerine ver, kalanı da senindir." buyurdu.

Ebû Dâvûd der ki (bu hadisi rivayet) eden Bişr el-Mufaddal hata etmiştir. Bu kızlar Sa'd b. er-Rabi'in kızlarıdır. Sabit b. Kays ise (Uhud savaşında değil) Yemâme gününde şehid edilmiştir.[34]

Açıklama

Esvâf Medine-i Münevverenin harem-i şerifidir. 2886 numaralı hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi aslında kelâleyi açıklayan Nisa sûresinin son âyeti ile miras hükümlerini açıklayan âyet-i kerimeler Hz. Câbir'in mirası hakkında nazil olmuşlardır. Fakat bu âyetlerin esas nüzul sebebi, mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte de açıklandığı üzere Hz. Sabit b. Kays'ın kızlarının başından geçen miras olayıdır. Sözü geçen âyetlerin Hz. Câbir'in mirasıyla ilgili olması bu âyetlerin iniş sebebinin Hz. Sabit'in kızlarının başından geçen hadise olmasına mâni değildir.

Miraslarının ellerinden alındığı ifade edilen kızların annesi, bu hususta Hz. Peygambere "Allah'a yemin ederim ki bunlar malları olmadıkça asla evlenemezler" demekle "kadınlarla dört (meziyeti) için evlenilir. Malı için, soyu için, güzelliği için" mealindeki 2047 numaralı hadis-i şerife işaret edilmeyi gerektiren sebeblerden biri onlarda yoktur, demek istemiştir.

Fahr-i Kainat efendimiz Allah'ın "eğer (çocuklar) ikiden fazla kız iseler, (ölenin geri bıraktığının) üçte ikisi onlarındır...”[35] emrine uyarak mirasın üçte ikisini yeğenlerine verilmesini emrettiği gibi "... çocuğunuz varsa bıraktığınızın sekizde biri onlarındır...”[36] âyetine uyarak mirasın sekizde birini de kızların annelerine verilmesini emretmiştir.

Kızlar ve anneleri mirastan paylarını aldıktan sonra kalan mirasın da asabe durumunda olan amcasına ait olduğuna peygamber olarak kendisi hükmetmiştir.

Sözü geçen kızlar hakkında inen âyet-i kerimede "eğer kızlar ikiden fazla iseler (ölenin geriye) bıraktığının üçte ikisi onlarındır. Eğer (çocuk) yalnız bir kadınsa (mirasın) yarısı onundur." buyurularak bir kızla, ikiden fazla kızların mirası açıklanmışsa da iki kızın alacağı miras hakkında bir açıklama yoktur. Bu bakımdan erkek kardeşleri bulunmayan iki kızın varislik durumu hakkında ihtilaf edilmiştir. İbn Abbas bu iki kızı bir kız hükmünde tutarak her ikisine mirasın yarısını vermiştir. Ona göre yüce Allah "(çocuklar) ikiden fazla kız iseler, geriye bıraktığının üçte ikisi onlarındır." buyurarak ikiden fazla oldukları zaman kızlara üçte iki pay vermiştir. Ancak:

Birinci olarak: Müctehidlerin çoğunluğuna göre iki kızda ikiden fazla kızlar gibi üçte ikiyi alırlar: Bu görüş, birkaç yönden daha isabetli kabul edilmektedir. Evvela bu hükümde kızlar iki bacının durumu ile karşılaştırılmıştır. Ölen kişinin iki kızkardeşi varsa "Eğer (Ölenin) iki kızkardeşi varsa, bıraktığının üçte ikisi onlarındır" âyetine göre bu iki kızkardeş, üçte ikiyi alırlar. İnsanın iki kızı, kendisine iki kızkardeşinden daha yakındır. Yüce Allah, iki kızkardeşe üçte ikiyi verdiğine göre, iki kıza da üçte ikinin verilmesi lâzımdır.

İkinci olarak: Kız, erkek kardeşiyle beraber üçte bir alır. Kızkardeşiyle beraber de bunu alması ve her ikisine üçte ikinin verilmesi doğru olur.

Üçüncü olarak: Hz. Peygamber (s.a.)'in varis olan kız, oğul kızı ve kız-kardeşten: Oğul kızına altıda bir, kıza yarı verdiği, böylece kız ve oğul kızına birlikte üçte ikiyi hükmettiğini ifade eden 2890 numaralı hadis de buna delalet eder. O halde iki kıza üçte iki verilmesi gayet tabiîdir. Kaldı ki... (çocuklar) ikiden fazla kadın iseler..." cümlesinin ... iki ve ikinin üstünde kadın iseler şeklinde manâlandırılması da caizdir. Nitekim "... Onların boyunlarının üstüne vurun" cümlesi de "... boyunlarını ve boyunlarının üstünü vurun anlanunadır."[37]

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte ortaya konan miras taksimin çözüm şeklide şöyledir: 1/3 Sülüsân__________Sümün__________K______________________________

kız	kız	anne	Amca
8	8	3	5

3x8 = 24 [38]

2892... Câbir b. Abdillah'dan demiştir ki: Sa'd b. er-Rebi’in karısı (Hz. Peygamber'e gelerek)

"Ey Allah'ın Rasûlü, Sa'd şehid oldu (ve geride) iki de kız bıraktı" (bu kızların hali ne olacak?) demiş.

Ebû Dâvûd der ki bu (hadisin Sa'd b. er-Rebi’ ite ilgili kısmı bir önceki hadiste geçen Sabit b. Kays'la ilgili kısımdan) daha sağlamdır.[39]

Açıklama

Bu hadis-i şerif genelde önceki hadisin aynı olmakla beraber mirasları söz konusu edilen kızların babalarının isminin tesbitinde bu iki hadis arasında önemli bir ayrılık vardır.

Bir önceki hadisin ravilerinden Bişr bu kızların babalarının Sabit b. Kays olduğunu rivayet etmiştir. Bu hâdis-i şerifte de bu zatın Sa'd (b. er-Rebi) olduğu ifade edilmektedir. Musannif Ebû Davud'a göre aslında bu kızların

babası Hz. Sabit b. Kays değil Hz. Sa'd b. er-Rebi'dir. Bu bakımdan mevzumuzu teşkil eden hadis bir önceki hadisten daha sağlamdır. Esasen bir önceki hadisteki zayıflık ondaki Sabit b. Kays'ın Uhud'da şehid edildiğini ifade eden cümleden de anlaşılmaktadır. Çünkü Hz. Sabit Uhud savaşında değil Müseylemetü'l-Kezzâb'la yapılan Yemâme savaşında şehid olmuştur. Uhud'da şehid olan zât ise sözü geçen kızların babası Sa'd b. er-Rebi'dir. Ulemanın pek çoğunun görüşü de budur. Hz. Sa'd b. er-Rebi'nin iki hanımı olduğundan bunlardan hangisinin kızların annesi olduğu kesin olmamakla beraber Hafız tbn Hacer'e göre kızların annesi Amre bint Hizam'dır. Diğer hanımın ismi de bilinmiyor.[40]

2893... Esved b. Yezid'den demiştir ki:

Muaz b. Cebel Yemen'de (vali) iken (bir ölünün) bir kız(ı) ile bir kızkardeş(in)e miras bölüştürmüş de bunlardan her birine (mirasın) yarasını) vermiş. O zaman Peygamber (s.a.) de hayatta imiş.[41]

Açıklama

Hafız ibn Hacer'in açıklamasına göre A'meş bu hadisi bir defa Hz. Peygamber zamanında olmuştur. Kaydıyla rivayet etmiştir. Bu durumda hadis merfu hadis hükmündedir. Çünkü Hz. Muaz bir kızla kızkardeş arasında mirasın nasıl taksim edileceğini Hz. Peygamber'den duyup öğrenmiş olmasaydı, henüz hayatta bulunarf Hz. Peygamber'e sormadan bu hususta bir hüküm vermezdi.

A'meş'in diğer bir rivayetinde bu Hz. Peygamber zamanında öhnuştur kaydı yoksa da güvenilir ravilerin fazlalık taşıyan rivayetleri bu fazlalığı taşımayan rivayetlere tercih edilmesi usul kaidelerindendir.

Muaz'ın mirasın yansını Ölünün kızına diğer yansıra da ölünün kızkar-deşine vermesinin sebebi, kızın bu mirasta farz (pay) sahibi olarak kız kardeşin de asabe mealgayr (başkasıyla asabe) olarak bulunmasıdır. Hz. Peygamber'in sünnetinden anlaşıldığına göre ölünün oğlu olmayıp diğer varislerle beraber bir kızı bulunursa, yarı pay alır.[42] Ana-baba bir kız kardeş de ölenin kızı ile birlikte bulunursa farz (pay) sahibleri paylarını aldıktan sonra kalan mirasın tümünü alır.[43] Burada pay sahibi olarak sadece ölünün kızı bulunduğundan Hz. Muaz ondan artan malın yansını kızkardeşe vermiştir.[44]

5. Nine(nin Mirastan Alacağı Pay)

2894... Kabaysa b. Züeyb'den demiştir ki: Bir nine Ebû Bekr es-Sıddîk’a gelerek miras(tan kendisine düşecek olan pay)ım sordu. (Hz. Ebû Bekir de bu hususta):

"Senin için Allah'ın kitabında bir hüküm yok. Allah'ın Pey-gamberi'nin sünnetinde de (bu hususta) seninle ilgili bir hüküm bilmiyorum. Binaenaleyh sen git de ben (bunu) halka bir sorayım" cevabını vermiş ve halka sormuş. Bunun üzerine Mugîre b. Şube

"Ben Rasûlullah (s.a.) bir nineye altıdabir (pay) verirken yanında bulundum." demiş. Hz. Ebû Bekir de

(Ona) "Senin yanında başka birisi daha var mıydı? diye sorunca Muhammed b. Mesleme ayağa kalkıp Mugîre b. Şube'nin söylediklerini aynen tekrarlamış. Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir o nineye bu hükmü uygulamış.

Sonra başka bir nine de Ömer b. ei-Hattâb (r.a.)'ya gelerek ona miras(tan alacağı pay)ım sormuş o da "yüce Allah'ın kitabında seninle ilgili bir hüküm yok, (bu hususta daha önce) verilmiş olan hüküm ise senden başkasına (yani senden başka bir nineye) ait olan (özel) bir hükümdür. Ben (Allah tarafından Kur*ân-ı Kerim'de belirlenen) paylara (bir pay) ilave edecek değilim. Fakat (sahih) ninenin miras payı şu (Ebû Bekr'in kendi devrindeki nineye vermiş olduğu) altıdabir paydır. Artık bu hissede ikiniz birden bulunacak olursanız, bu hisse ikiniz arasındadır. İkinizden hangisi tek başına bu hisseye mirasçı olursa bu hisse onundur" cevabım vermiş.[45]

Açıklama

Mirastan pay sahibi olan nineden maksat ana veya baba tarafından büyük annedir. Araya gayr-ı sahih dedenin girmemesi şarttır. Buna göre ananın anası ananın anasının .:. anası, babanın anası, babanın babasının ... anası gibi nineler sahih nine cedde-i sahiha olurlar ve farz (pay) sahibi olarak mirastan pay alırlar. Gayr-i sahih cedd(dede)den maksat ölene nisbetle araya ana, büyükana giren büyük babadır. Araya bu gayr-i sahih dedelerin girdiği ninelere ise fasid nine denir. Ananın babasının anası, babanın anasının babasının anası gibi.

Binaenaleyh ölüye ulaşmasında araya gayr-i sahih dede girmeyen nineler mirastan pay alırlarken araya gayr-i sahih dedeler giren fasit nineler mirastan pay alamazlar.

Sahih nine, ana tarafından olsun, baba tarafından olsun, bir olsun birden fazla olsun, derecede müsavi iseler südüs (1/6) alırlar. Sahih nineler ana ile sakıt olurlar.[46]

Metinde geçen "sonra başka bir nine de (kalkıp) Ömer b. Hattab'a gelerek O'na miras(tan alacağı pay)ını sormuş" cümlesi Tirmizî'nin Sünen'inde "sonra (Ebû Bekr'e gelen) nineden tamamen ayrı olan bir nine de Hz. Ömer'e geldi" anlamına gelen lafızlarla rivayet edilmiştir. Bu ifade Hz. Ebû Bekr'e gelen nine anne tarafından nineyse, Hz. Ömer'e gelen ninenin baba tarafından nine olduğunu, Hz. Ömer'e gelen nine anne tarafından nineyst Hz. Ebû Bekir'e gelen ninenin baba tarafından nine olduğunu gösterir.

İbn Mâce'nin Sünen'inde geçen "daha sonra baba tarafından olan diğer bir nine Hz. Ömer'e gelerek miras(tan kendisine düşecek olan pay)ını istedi." cümlesine bakılırsa Hz. Ömer'e gelen ninenin baba tarafından nine olduğu anlaşılır.[47]

Bazı Hükümler

1. Sahih ninenin mirastan payı altıda birdir.

2. Eğer sanın nine birden fazla ise bir ninenin payı

olan altıda biri aralarında eşit olarak paylaşırlar. Ancak ulemanın içtihadına göre bu iki ninenin südüs hisseyi paylaşabilmeleri için ölüye yakınlık dereceleri eşit olması gerekir. Eğer ölüye yakınlık dereceleri farklı ise daha yakın olan nine diğerini mirastan düşürerek mirasın tümünü alır.[48]

2895... (İbn Büreyde'nin) babasından rivayet ettiğine göre: Peygamber (s.a.) daha aşağısında ana olmamak şartıyla nine için (mirastan) altıdabir (pay) tahsis etmiştir.[49]

Açıklama

Bilindiği gibi ölünün annesi ölüye nisbetle ölünün ninesinden yanı annesinin annesinden daha aşağıda ve oluye daha yakındır. Bu bakımdan Peygamber efendimiz ölünün annesi yoksa nineye altıdabir hisse vermişse de ölünün annesi bulunduğu zaman nineyi mirastan düşürerek onun alacağı altıdabir hisseyi anneye vermiştir. Çünkü anne ölüye nineden daha yadındır. Bu uygulama ölünün anne tarafından olan ninesi için geçerli olduğu gibi, baba tarafından olan ninesi için de geçerlidir. Ölünün yakınlık derecesi aynı olan iki ninesi varsa, bu pay ikisi arasında eşit olarak bölüştürülür.

imam Serahsi'nin açıklamasına göre, ölünün annesinin bulunması halinde anne tarafından olan nine mirastan düştüğü gibi, baba tarafından olan nine de düşer. Baba tarafından olan (babasının annesi babanın annesinin annesinin annesinin annesi gibi nineler... Ölünün babasıyla veya dedesiyle birlikte bulunduklarında mirastan düşerlerse de bunlardan ölünün babasının annesi, ölünün dedesiyle birlikte bulunduğu zaman mirastan düşmez. Çünkü ölünün babasının annesi, ölü ıûn dedesinin karısı olduğundan bunların her ikisinin de ölüye yakınlık crreceleri eşittir. Bu bakımdan biri diğerine tercih edilemez.

İmam Şaranî'nin açıklamasına göre, ölünün babasının annesi ölünün babası ile bulunduğu zaman mirastan bir pay alamaz. İmam Ebû Hanife (r.a.) ile İmam Malik ve İmam Şafiî (r.a.) bu görüştedirler. İmam Ahmed'e göre ölünün babasının annesi babasıyla birlikte bulunduğu zaman mirastan altıda bir pay alır. Eğer ölünün annesi de hayatta ise bu payı nine ile anne eşit olarak paylaşırlar. Netice olarak Hanefi mezhebine göre ninenin iki hali vardır:

1. Sakıt olmadıkları takdirde bir olsun fazla olsun altıdabir alır ve aralarında paylaşırlar.

2. Şu durumlarda nineler sakıt olurlar.

a. Ana ile beraber bulundukları zaman ister ana ister baba tarafından olsun netice aynıdır. Bu durumda mirastan düşerler.

b. Baba ve percededen nineler baba ve dede ile beraber bulundukları zaman,

c. Derece itibariyle yakın olan nineler, uzak olanları mirastan düşürür.[50]

6- Dedenin Mirastan Alacağı Pay

2896... İmrân b. Husayn'dan demiştir ki: Bir adam Peygamber (s.a.)'e gelip:

Oğlumun oğlu vefat etti. Onun mirasından benim (payıma düşecek olan) nedir?" diye sormuş (Hz. Peygamber de),:

"Senin (payın) altıda birdir" cevabını vermiş ve (adam gitmek üzere) sırtını dönünce onu çağırıp "Senin için altıdabirden başka bir (hisse) daha var" demiş. (Adam gitmek üzere) sırtını dönünce onu tekrar çağırıp (beriki) "altıdabir (hisse) sana (esas hissenin dışında asabe hakkı olarak verilen) bir rızıktır" buyurmuş.

(Bu hadisin ravisi) Katade dedi ki: "Sahabe-i kiram Peygamber efendimizin bu (zatı) beriki altıdabir hissesinden dolayı vâris kıldığını bilmiyorlardı (işin aslı şudur ki). Altıdabir hisse, dedenin mirastan aldığı payın en azıdır. (Bazan dede asabe olarak ilk altıda bir hisseden başka ikinci bir altıdabir daha alabilir.)[51]

Açıklama

Hz. Peygamber, torunun mirasından almak için kendisine müracaat eden sahibiye ilk altıda biri farz (pay), ikinci altıda biri de asabe hakkı olmak üzere iki ayrı altıdabir hisse (toplam 1/3 hisse) vermiştir. Ancak bunun hepsini bir çırpıda 1/3 hisse olarak vermemiş nereden geldiklerini ayrı ayrı açıklayarak altıdabir hisseler halinde vermiştir. Eğer bu iki hisseyi birleştirip üçte bir hisse olarak verseydi, o farz sahibi olarak torunun mirasından kendine düşecek olan payın üçte bir hisse olduğu vehmine kapılabilirdi. Fahr-i Kainat Efendimiz işte bu varsayımı önlemek için hisseleri ayırarak iki kalemde vermeyi uygun görmüştür.

et-Tîbî, sözü geçen sahabiye iki ayrı altıbir hisse düşüşünü şöyle açıklıyor: "Ölen kişinin hayatta iki kızı, bir de dedesi bulunuyordu. Kızların farz (pay) sahibi olarak mirastan payları 2/3 idi. Dedesine de farz sahibi olarak 1/6 pay düşüyordu. Bu durumda mirasın 1/6 sı artıyordu. Bu miktarda asabe olarak yine dedeye düştü. Çünkü ona ortak olacak başka bir asabe yoktu." Tîbî'nin bu sözünün şematik izahı şudur:

Südüs (1/6)	Sülüsân (2/3)		Südüs
Dede (Farz sahibi) 1	Kız 2	Kız 2	Dede (asabe) 1: 6

[52]

2897... Hasen (eİ-Basrî)den rivayet olunduğuna göre) Ömer (b. Hattab) (r.a.) bir gün ashab-ı kirama hitaben

"Rasûlullah (s.a.)'in dedeye mirastan ne kadar bir pay verdiğini (içinizden) hanginiz biliyor?" demiş de Ma'kıl b. Yesar:

Ben (biliyorum) Rasûlullah (s.a.) dedeye altıda bir pay verdi" cevabını vermiş (Bunun üzerine Hz. Ömer' de)

"Kiminle beraber (bulunduğu zaman Hz. Peygamber ona bu payı verdi?) demiş (Hz. Ma'kıl da)

"Bilmiyorum" cevabını vermiş (bu cevabı alan Hz. Ömer de)

"Öyleyse (senin yukarıdaki cevabın bizim meselemize) bir çözüm getirmez." karşılığını vermiş.[53]

Açıklama

Her ne kadar Hz. Ömer b. Hattab "Hz. Peygamber bir dedeye kiminle beraber bulunduğu zaman mirastan altıda bir pay veriyordu? sorusunu yöneltmekle bir dedenin mirastan alacağı paym diğer varislerin sayısına ve ölüye yakınlık durumuna göre değişebileceğini ifade etmek istemişse de, gerek Hz. Ömer, gerekse Hz. Ma'kıl bu mevzuda daha fazla bir açıklama yapmadıklarından mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte dedenin marastan alacağı pay hakkında yeterli bir açıklama bulunmuyor.

Bu hadisi Hasan el-Basrî, Ömer b. el-Hattâb'dan rivayet etmiştir. Oysa Hasan-i Basri (r.a.) hicretin yirmi birinci senesinde dünyaya gelmiştir. Hz. Ömer hicretin yirmi üçüncü yılında şehid edilmiştir. Bu durumda Hasan-ı Basri'nin Hz. Ömer'den hadis rivayet etmiş olmasına ihtimal yoktur/Fakat Buhârî ile Müslim'in sahihinde Hz. Hasan-i Basrî'nin Hz. Ma'kıPdan rivayet ettiği hadisler vardır.[54]

Fıkıh kitaplarında açıklandığı üzere dede mirasta dört halde bulunur.

1. Ölünün oğlu veya oğlunun ... oğlu ile bulunuyorsa, altıda bir alır.

2. Ölünün kızı ve oğlunun kızı ya da oğlunun oğlunun oğlunun... kızı ile beraber bulunuyorsa altıda bir ile kalanı alır.

3. Bunlar bulunumazsa asabe olur. Yani kendinden başka mirasçı yoksa mirasın tamamı, baka mirasçı varsa kalanı dedeye aittir.

4. Babanın bulunması halinde varis olamaz.[55]

7. Asabenin Mirastaki Hakkı Nedir?

2898... İbn Abbâs'dan demiştir ki: Rasûlullah (s.a.) (şöyle) buyurdu.

(Ölünün geride bıraktığı) "malı belirli pay sahipleri arasında Allah'ın kitabına göre bölüştürünüz., Belirli hisselerden arta kalanı da (ölüye) en yakın plan erkeğe veriniz."[56]

Açıklama

Asabe: Bir kişinin erkek vasıtasıyla kendine bağlanan erkek hısımlar ile böyle telakki edilenlerdir. Âshab-i fcraiz hisselerini aldıktan sonra kalanı asabe alır. Ashab-i feraizden bir kimse yoksa terikenin tümü asabenindir.

Asabe Önce sebebi ve nesebi diye ikiye ayrılır:

Sebebi asabe; bir köleyi âzad eden kimse onun asabesidir. Eğer kölenin kendi hısımları ile içinde ashab-ı feraiz veya asabesi yoksa azad eden veya azâdedenin asabesi vâris olur.

Nesebi asabe; bir kimsenin kan hısımları arasında bazı yakınlarıdır. Bunlar da "binefsihi, bigayrihi ve mealgayr" diye üçe ayrılır:

Binefsihi Asabe:

Tarifi: Ölen ile aralarına kadın giremeyen erkek hısımlardır. Yani mutlak erkek yoluyla bağlanan hısım demektir. Mesela; baba ve babanın babası ölüye erkek yoluyla bağlanan erkek hısımdır. Ve bunlar asabedir. Ana kadın olduğu için ananın babası araya kadın girdiği için asabe değildir.

Nevileri: Binefsihi asabe dört kısımdır:

a. Oğullar (fürû'): Oğul, oğlun oğlu, oğlun oğlunun... oğlu.

b. Usul; Baba, babanın babası, babanın babasının... babası

c. Aslın füru'u: Yani baba tarafından erkek kardeşler ve bunların erkek çocukları.

d. Dedenin furu'u: Yani amcalar ve erkek çocukları. Bigayrihi: (Başkası sebebiyle) Asabe:

Yalnız başına bulununca ashab-i feraizden olup erkek kardeşleriyle birlikte bulunanca asabe olan ve terekenin ya tamamını yahut da kalanmı erkek kardeşleriyle ikili birli bölüşen kızlardır. Bunlar dört kısımdır:

1. Mirasta oğul ile beraber bulunan kızlar.

2. Mirasta oğlun oğlunun... oğlu ile beraber bulunan oğul kızları.

3. Ana-baba bir erkek kardeşlerle beraber bulunan ana-baba kız kardeşler,

4. Baba -bir erkek kardeşlerle baba bir kızkardeşler. Mealgayr (başkasıyla) Asabe

Bu vasıf yalnız kızkardeşe aittir. Kızkardeşleri, kızlarla asabe kılınız mealindeki hadise istinad eder. Ana-baba bir veya baba bir kızkardeşler, kızlar veya oğulkızları ile beraber bulunduklarında asabe mealgayr olurlar. Yani kızlar ve varsa diğer mirasçılar, hisselerini aldıktan sonra geri kalanı bu kız ka-rdeşler alır. Eğer birden fazla iseler, kalanı aralarında eşit olarak bölüşürler.

Ashab-i feraiz: Mirasdan hisseleri nassla (kitap veya sünnetle) tayin edilen varislerdir.

Feraiz aslında farz kökünden türemiştir. Farizanın çoğuludur. Farz kelimesi ıstılahta pay anlamına geldiği gibi Fariza kelimesi de takdir ve tayin edilmiş hisse anlamına gelir. Kitap ve sünnet tarafından tayin edilmiş olan bu hisse sahiplerine de ashab-ı feraiz denir. Miras ilk önce bunlar arasında bölüştürülür. Kalanı da asabe arasında taksim edilir. Hisseleri Kur'an-ı Ke-rim'de belirlenmiş olan ashab-ı feraiz Şu kişilerden ibarettir:

1. Koca (zevç) **2.** Karı (zevce) **3.** Baba (eb) **4.** dede (cedd-i sahih) **5.** Anabir kardeşler (evlâdü'l üm, benü'l ahyaf) **6.** Kız (bintj sulbiyye) **7.** Oğlun kızı (sulbiye) **8.** Ana-baba bir kızkardeşler (ahvatlehüma, şakikat) **9.** Baba bir kız kardeş (uht li-eb) **10.** Ana (ümm) **11.** Nine (cedde) şurasını iyibilrtıek gerekir ki, bu sayılar ölen şahsa göre ele alınmıştır. Yani baba deyince, ölen şahsın babasını, ana deyince ölen şahsın anasını anlamak icabeder. Bu meselelerin teferruatı fıkıh kitaplarındadır.[57]

8. Zevilerhamın Mirastaki Hakkı Nedir?

2899... el-Mikdam'dan demiştir ki: Rasûlullah (s.a.) (şöyle) buyurdu:

"Kim bir yük (yani bakıma muhtaç aile ve borç) bırakırsa (o yük) bana aittir. (Hz. Peygamber efendimiz) bazan da (o yük) "Allah'a ve Rasûlüne aittir" buyurmuştur. (Hz. Peygamber sözlerine şöyle devam etmiştir:) "Kim bir mal bırakırsa mirasçılarına aittir. Ben mirasçısı bulunmayan kimsenin mirasçısı olurum. Onun diyetini öderim ve ona varis olurum. Dayı da mirasçısı bulunmayan kimsenin mirasçısıdır. Onun diyetini öder ve ona varis olur.[58]

Açıklama

Metinde geçen keli kelimesi; ağır yük, anlamına gelir ki ödenmesi gereken borç ve bakılması gereken evlâdü ıyaldan kinayedir.

Rasûlü Zişan efendimiz bu yük bana aittir buyurmakla "arkasında borç ve bakılmaya muhtaç çoluk çocuk bırakan kimsenin bu borcunu ödemek ve çoluk çocuğuna bakmak devlet başkanı olarak bana düşer. Binaenaleyh onun bu ihtiyaçlarını devlet hazinesinden ben karşılayacağım", demek istediği gibi, "kim bir mal bırakırsa mirasçılarına aittir. Ben mirasçısı bulunmayan kimsenin mirasçısı olurum" sözleriyle de ölen bir kimsenin mirasçısı çıkmadığı takdirde, mirasının tümünün devlet hazinesine kalacağını ifade buyurmuştur. O yük bana aittir cümlesi bazı rivayetlerde bu yük Allah'a ve Rasûlüne aittir.[59] Esas ve netice itibariyle bu rivayetlerin arasında bir fark yoktur.

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte Rasûlullah'ın borcunun ödenmesi için karşılığını bırakmayan borçlunun cenaze namazını kılmadığını, ifade ederi hadis-i şerîf[60] arasında bir çelişki olduğu iddia edilemez. Çünkü Rasûl-i Zişan Efendimizin borçlu iken ölüp de borcunun ödenmesi için bir şey bırakmayan kimsenin cenaze namazını kılmaması İslâm'ın başlangıcında fetihler genişleyip kendisine ganimet mallan gelmeden önce idi ve o böyle davranmakla borcun hafife alınmamasını ve ödeyemeyecekleri şeyi borç almamalarını kastetmiştir. Allah kendisine ganimet ihsan edip fetihler genişleyince ve ona mallar gelince fakirler ve çocuklar için ganimetten bir pay ayırdı ve bu paydan müslümanların borçlarını ödedi.[61]

Bütün bu açıklamalardan da anlaşıldığı üzere Hz. Peygamberin ölen bir kimsenin malına varis olması yani bir kimsenin mirasının hazineye kalması o kimsenin ashab-ı feraizden veya asabeden hiçbir mirasçısı bulunmamasına bağlıdır. Eğer bu kimsenin ashab-i feraizden ya da asabeden bir yakını bulunursa miras onlara düşer.

Bu hadis-i şerifte "dayı da mirasçısı bulunmayan kimsenin mirasçı sidir" cümlesiyle zevilerhamdan başka bir yakını bulunmayan kimsenin mallarının da hazineye gitmeyip zevilerhama verileceği ifade edilmektedir.

Bilindiği gibi zevilerham yakınlık sahipleri demektir. İslam miras hukukunda Sahib-i feraiz (hisse sahibi) ve asabe olmayan yakınları ifade eder. Ölen kimse varis olarak belirli hisse sahiplerinden veya asâbelerden herhangi birisini bırakmaması halinde, zevilerhamdan ona en yakın olan varis durumuna geçer. Zevilerham teyze, hala, kızın oğlu, onun babası gibi hısımlardır. Hanefi mezhebine göre zevilerham dört gruba ayrılır:

a. Ölünün kızlarının çocukları ile oğlunun kızlarının oğlunun oğlunun.... kızlarının çocuklarıdır.

b. Ölünün sahih olmayan dede ve ninesi, anasının babası, anasının babasının babası anasının babasının anası, bunun anası gibi...

c. Ölünün baba ve anasının asabe farz sahibi olmayan çocukları: Kız-kardeşlerin çocukları, ana-baba veya baba bir erkek kardeşlerin ve oğullarının... kızları ve bunların çocukları gibi...

d. Ölünün büyük baba ye büyük ananın asabe ve farz sahibi olmayan çocukları. Halalar, ana bir amcalar, dayılar, teyzeler, dayı ve teyze çocuklar gibi.

Asabe ve belli bir hisse sahibleri varken zevilerham varis olamaz. Eğer bunlar yoksa, karı ve kocadan biri de yoksa terikenin tamamı zevilerhama aittir. Zevilerham'dan yakın bir varis varsa bütün terike onundur. Birden fazla iseler yukarıdaki sıraya göre varis olurlar. Bunda ölüye en yakınlık esastır.[62]

Münzirî'nin açıklamalarına göre, ölen bir kimsenin diyetini dayısı ödemekle mükellef olmadığından bu hadise bazı tenkitler yöneltilmişse de-bu-nun İslâm'ın ilk yıllarına ait bir uygulama olabileceğini söyleyerek bu tenkitler reddedilmiştir.[63]

2900... el-Mikdam b. el Kindî'den demiştir ki: Rasûlullah (s;a.) şöyle buyurdu:

“Ben her müslümana kendisinden daha yakınım binaenaleyh kim bir borç ya da bakmaya muhtaç bir aile bırakırsa (bunların sorumluluğu) bana aittir. Kim de bir mal bırakırsa (bu mal) varislerine aittir. Ben varisi olmayan bîr kimsenin de varisiyim.

Ona varis olurum ben onun bağını çözerim, dayı da varisi bulunmayan kimsenin varisidir. Onun malına varis olur. Ve onun bağını çözer.

Ebû Dâvûd der ki,bu hadisi ez-Zübeydî Râşid b. Sa'd'den (Râ~ şid) İbn Aiz'den (İbn Aiz de) el-Mikdam 'dan rivayet etmiştir... Mua-viye b. Salih de Râşid'den (Raşid ise) el-Mikdam 'ı (şöyle derken) işittim (demek suretiyle İbn Aiz'ı atlayarak) rivayet etmiştir, (metinde geçen) "Eddaya" (kelimesi) "çoluk-çocuk" anlamına gelir.[64]

Açıklama

Bu hadis-i şerif bir önceki hadisin şerhinde kısımlarını açıkladığımız zevilerhamın sıralan gelince varis olabileceklerini söyleyen İmam Ebû Hanife ile Ahmed b. HanbeFin lehine aksi görüşte QÎan İmam Malik ile Şafiî'nin de aleyhine bir delildir. Zevilerhamın varis olamayacağını söyleyen iki imam ve onların görüşünü paylaşan diğer ilim adamları "mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifi te'vil ederek Hz. Peygamber'in "dayıdan vâris" diye bahsetmesi mecazidir. Çünkü varisi olmayan kimsenin malının dayısına verilmesi, onun varis olması sebebiyle değil, varisi bulunmayan bir mal olması sebebiyledir. Dayının varis olduğu söylenemez." demişlerdir.

Fıkıh kitablarında açıklandığına göre ölen bir kimsenin hısımları arasında asabe ve farz sahipleri bulunmadığı takdirde zevilerhamın varis olup olmayacağı mevzuu muctehidler arasında ihtilaflıdır.

1. İmam Ebû Hanîfe ile Ahmed b. HanbePe göre:

Bu iki imama ve bunlardan önce Hz. Ali, Hz. Ömer, İbn Mesûd ve İbn Abbas gibi sahabiye göre sıraları gelirse zevilerham vâris olur. Delilleri:

a. "Allah'ın kitabında kan hısımları birbirine daha yakın ve mirasa daha layıktır”[65] âyet-i kerimesidir.

Bu âyet kan hısımlarını diğer mü'minlerden ve hazineden müteveffaya daha yakın bulmaktadır.

b. Ana-baba ve hısımların (akrabûn) bıraktıklarında kadın ve erkek vârisin hakkı olduğunu ifade eden âyet (en Nisa 4-5-6)te hısımları (el akrabûn) kelimesi mutlak olarak geçmektedir. Zevilerham da bunlara dahildir.

c. Hz. Peygamber (s.a.) "kızkardeş çocuğu ailedendir" buyurmuştur. Rasûlullah (s.a.) ve sahabe devrine zevilerhamın varis kılındığına dair pek çok tatbikat vardır.

2. İmam Malik ve Şafiî'ye göre:

Başta Zeyd b. Sabit olmak üzere bazı sahabe ve tabiun ile beraber bu iki mezheb imamı da zevilerhamın varis olamayacağı asabe ve farz sahibi varis yok ise, terikenin devlet hazinesine (Beytü'l Mala) intikal edeceği görüşünü benimsemişlerdir. Delilleri:

Bu imamlarada hala ve teyzenin durumu sorulunca; Hz. Peygamber (s.a.)'ın: "Onlara birşey yok" buyurması gibi delillere dayanmışlardır.

Birinci gruba göre en son zikrettiğimiz hadisten maksat "asabe ve farz sahibi varis varken hala ve teyzeye birşey yok" demektir.

İmam Malik mezhebinde ikinci asırdan Şafiî mezhebinde dördüncü asırdan itibaren zevilerhamın varis olmalarına fetva verilmiştir. Bu fetvanın dayanağı israf ve zulüm sebebiyle beytü'l-maldan müslümanların gerektiği gibi istifade edememeleridir.[66]

2901... (Salih b. Yahya b. el-Mikdam'ın) dedesinden (rivayet olunmuştur:) dedi ki:

"Ben Rasûlullah (s.a.)

"Ben varisi olmayan kimsenin varisiyim. Onun bağını çözerim ve malına vâris olurum. Dayı da varisi olmayan kimsenin varisidir. Onun bağını çözer ve malına vâris olur." dediğini işittim.[67]

Açıklama

Bu hadisle ilgili açıklama bir öneeki hadisin şerhinde geçtiğinden burada tekrara lüzum görmüyoruz.[68]

2902... Aişe (r. anha)'dan demiştir ki:

Peygamber (s.a.) efendimizin hürriyetine kavuşturduğu bir köle hiçbir mal, çocujc ve akraba bırakmadan ölmüştü de Rasûlullah (s.a.):

"Onun mirasını kendi köyü halkından bir adama veriniz" buyurdu.

Ebû Dâvûd der ki (bu hadis bana birisi Müsedded yoluyla, diğeri de Sufyân yoluyla olmak üzere iki yoldan gelmiştir) Müsedded'in rivayeti daha geniştir. Müsedded (ise bu hadisi şöyle) rivayet etmiştir:

Peygamber (s.a.) (azatlı kölesi ölünce orada bulunanlara)

"Burada onun memleketi halkından bir kimse var mı? diye sordu (onlar da)

"Evet" cevabını verdiler" (bunun üzerine) (Öyleyse bunun) mirasını ona veriniz." buyurdu.[69]

Açıklama

Daha önce de açıkladığımız gibi hayatta hiçbir varisi olma-yan bir kimsenin malı devlet hazinesine kalır. Ancak İslâm hukukunda hürriyetine kavuşturulan bir kölenin mirası, yakınları bulunmadığı zaman, kendisini hürriyete kavuşturan kişiye -yani mevla el ıtlakaya- kalır. Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte söz konusu edilen kişiyi hürriyetine Hz. Peygamber kavuşturmuştur. Onun mirası da Hz. Peygambere kalmıştı. Ancak Rasûl-i Zişan efendimiz, bu hakkını ölünün köy halkına bağışlamıştır.

Biz Peygamberler, miras bırakmayız varis de olmayız mealindeki 2963 nolu hadis-i şerifi delil getirerek bu görüşün yanlış olduğu iddia edilemez. Çünkü bu hadisin bazı rivâyetlerindeki “velâ nerisii: vâris olmayız" kelimesi hadisin aslında yoktur. Bu kelime hadise bazı râviler tarafından yanlışlıkla ilave edilmiştir.

Nitekim es-Siretii'l Halebi'ye isimli eserde de açıklandığı üzere Fahr-i kainat efendimizin babası vefat ederken geride beş köle ile bir koyun sürüsü kalmıştır ve Hz. Peygamber bunlara varis olmuştur" Şafiî uleması ile Mali-kiler bu görüştedirler. Bu görüşte olan ulemaya göre Hz. Peygamber mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte söz konusu edilen kimsenin malına varis olmuş, fakat onun kalbinin rahatlaması için bu malı onun köy halkından birine bağışlamıştır.

Peygamberlerin miras bırakıp bırakmaması konusunda İbn Abidin şöyle diyor. "Bu mevzuda hanefi imamlarının görüşleri arasında bir birlik yoktur. İbn Nüceym el Eşbah Ve'nin ezâir isimli eserinde Peygamberin miras bırakmadıkları gibi başkasının malına da varis olamadıklarını söylemiştir. Muintil'Müfti ve ed-Dürrü'l-Münteka gibi eserlerde bu görüş müdafaa edilmiştir. Bedruddin Aynî de bu görüştedir.

Ancak İbn Kemal, Peygamberlerin miras bırakmadıklarını fakat diğer insanlaf gibi başkalarının mallarına varis olabileceklerini söylemiştir.

Peygamberlerin miras bırakmamalarının hikmeti başkalarının onların malına konma arzusuyla ölümlerini temenni ederek kelale olmalarını önlemektir. Bu hüküm tüm Peygamberler için geçerlidir.[70]

Peygamberlerin başkalarının malına varis olamayacağı görüşünde olan ulemaya göre aslında söz konusu kişinin mirası hayatta hiçbir yakını bulunmadığı zaman devlet hazinesi kalmıştır. Ancak fahr-i kainat efendimiz bir devlet reisi olarak bu malın söz konusu kimsenin köy halkına verilmesini maslahata daha uygun gördüğü için o köy halkından birisine vermiştir.[71]

Şevkânî'nin açıklamasına göre bu hadiste belli bir varisi bulunmayan ölünün mirasının köy halkından birine vermenin caiz olduğuna delalet eder.[72]

2903... (Abdullah b. Büreyd'in) babasından demiştir ki: Peygamber (s.a.)'e bir adam gelip:

Bende Ezd (kabilesin)den bir kişinin mirası vardır. Onu kendisine vereceğim. Ezd kabilesine mensub bir kimse bulamadım, (ne yapayım?) dedi,

(Peygamber efendimiz de):

"Git bir sene daha Ezd'li birini ara(maya devam et) buyurdu (Adam) bir sene sonra Hz. Peygamber'e gelip:

Ey Allah'ın Rasûlü ben bu mirası kendisine vereceğim Ezdli bîr kimse bulamadım" dedi. (Hz. Peygamber de:)

"Öyleyse git* kendisiyle karşılaşacağın ilk Huzua'lıya bak bunu ona ver, buyurdu. (Bu adam) dönüp gidince Hz. Peygamber:

"Bu adamı bana geri getirin," buyurdu. Biraz sonra adam huzuruna geldi. (Bu sefer ona) Huzaa kabilesinden en yaşlı olan kimseye bak bu mirası ona ver, buyurdu.[73]

Açıklama

Metinde geçen kübra min huzâa kelimesi Bezi yazarının açıklamasına göre, Huzâa kabilesinin en yaşlısı anlamına gelmektedir. Hanefi ulamasından Aliyyü'1-Kari bu kelimeyi açıklarken şöyle diyor: "Bizim alimlerimizden bazılarına göre aslında kübrâ kelimesi "elekber: en yaşlı" anlamına gelir. Ulemamızdan bazılarına göre Rasûlü zişan efendimiz burada bu kelimeyle Huzaa kabilesinin başkanını kast etmiştir. Bu mirası ona bir varis olarak değil de ona bir ikram olarak vermiştir. Bazılarına göre de bu kübrâ kelimesi bir kabile içerisinde o kabilenin en yukarıdaki dedesine yakın olan kimse- anlamına gelir"[74]

Hattâbî ile İbnü'l-Esir'de bu sonuncu manâyı tercih etmişlerdir.

Aliyyü'l-Karinin ifadesinden de anlaşılacağı üzere Hz. Peygamber bu mirası Huzaa'mn en yaşlı kişisine onun bu mirasta hakkı olduğundan dolayı değil de, sadece bir ikram gayesiyle vermiştir.

Ancak Şevkânî bu hadisin ölen bir kimsenin belli bir varisi olmadığı zaman varisinin bu kalibenin en yaşlısı olacağına delalet ettiğini söylemiştir.[75]Bezlü'l Mechûd yazarının açıklamasına göre bazıları bu mevzuda "Varisi bulunmayan bir miras aslında lükata (buluntu mal) hükmünde olduğundan Hz. Peygamber bu mirası ölünün yakınlarına tasadduk ederek, ölünün ruhunu şad etmeyi tercih ederdi. Fakat ölünün kabilesi içerisinde en yaşlı olan kişi ölüye baba cihetinden en yakın bir akraba mesabesinde olduğundan onda bir nevi asabe özelliği gördüğünden bu mirası ölünün kabilesinin en yaşlısına vermiştir" demişse de aslında bu miras ölünün hiç varisi bulunmadığı için devlet hazinesine kalmıştır. O sırada hazine teşekkül etmemiş olduğundan Hz. Peygamber onu ölünün en yakın akrabası durumunda olan kabilesinin en yaşlısına ikram etmiştir.

Burada o zaman Medine'de bulunan ensarın tümü -(aslı yemenli olan Ezd b. el-Gavs Ebû Havya nisbet edilen)- Ezd kabisinden olduğu halde hadis-i şerifte söz konusu edilen zatın bir sene boyunca Ezd kabilesinden bir şahıs arayıp bulamaması nasıl açıklanabilir? diye bir soru akla gelebilir. Bunun cevabı şudur: Bu hadise Medine'de değil Mekke'de vuku bulmuştur. Bu se-beble Hz. Peygamber o zata Ezd kabilesinin bir kolu olan Huzaa'nın en yaşlısını bulmasını ve mirası Ona vermesini emretti. O sarıda Huzaa kabilesi Mekke'de müslüman olmuştu. Ölen kimse müslüman olduğundan mirası henüz müslümanlığı kabul etmeyen Medine'deki Ezd kabilesine düşmezdi. Bu sebeble Rasûl-ü Zişan efendimiz bu mirasın müslUmanlığa giren ve Ezd kabilesinin bir kolu olan Huzaa'nın en yaşlısına vermiştir.[76]

2904... (Abdullah b. Büreyde'nin) babasından demiştir:

Huzaa kabilesinden bir adam öldü de mirası Peygamber (s.a.)'e getirildi. Bunun üzerine (Hz. Peygamber):

"Onun varis (leri)ni yahut da yakın(lar)ını arayıp bulunuz" buyurdu. (Fakat sahabiler) "Ona ait bir varis yahutta bir akraba bulamadılar." Rasûlullah (s.a.) de:

"Bu mirası Huzaa'nın en yaşlısına veriniz." buyurdu. (Ravi Yahya b. Muin) dedi ki: Ben Mürre'nin bu hadisi bir defasında da (şöyle) rivayet ettiğini işittim: "Huzaa kabilesinin en yaşlı adamını arayınız."[77]

Açıklama

Bir önceki hadis-i şerifin şerhindeki açıklama bu hadis için de geçerlidir. Bu iki hadiste söz konusu edilen hadise aynı hadisedir. Binaenaleyh hadis-i şerifte bulunan onun varislerini yahutta yakınlarını arayıp bulunuz cümlesi aslında bir önceki hadis-i şerifte de vardır. Bu cümledeki yakınlar kelimesi ile zevilerham kasdedildiği için de musannif Ebû Dâvûd bu iki hadisi zevilerham, babında zikretmiştir.

Başka bir deyişle Ebû Davud'a göre; bu iki hadiste mevzûmuzun bab başlığıyla ilgisini "yakınlar" kelimesi teşkil etmektedir. Dolayısıyla bu iki hadis bir önceki hadis gibi varisi bulunmayan bir kimsenin mirasının zevilerham denilen yakınlarına kalacağına delalet etmektedir.[78]

2905... İbn Abbas'dan demiştir ki

Bir adam hürriyetine kavuşturduğu bir kölesinden başka hiçbir varis bırakmadan ölmüş de Rasûlullah (s.a.):

“Bu adamın herhangi bir (varisi) var mıdır?" diye sormuş (orada bulunanlar da):

"Hayır (yoktur). Ancak hürriyetine kavuşturduğu bir kölesi vardır" demişler. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.):

Mirasım o köleye veriniz.[79]

Açıklama

Hanefi âlimlerinden Aliyyü'l Kari'nin açıklamasına göre Hz.Peygamber ölen kimsenin mirasını kölesine 2902 numaralı hadiste olduğu gibi bir bağış olarak vermiştir. Miras olarak vermemiştir. Çünkü mirasçısı olmayan bir kimsenin malı devlet hazinesine kaldığından bu kimsenin malı da hazineye kalmıştı. Hz. Peygamber devlet reisi olarak hazineye kalan bu malı teberru yoluyla, köleye bağışladı. el-Mazhar'ın açıklamasına göre Şüreyh ile Tavus: Bir köleyi hürriyetine kavuşturan kimsenin o kölenin mirasına konabildiği gibi hürriyetine kavuşturulmuş bir köle de kendisini hürriyete kavuşturan eski efendisinin mirasına sahib olabilir. Varisi bulunmayan bu kimsenin mirası azat ettiği kölesine kalmıştır.[80]

Bu açıklamadan anlaşılıyor ki Şüreyh ve Tavus'a göre; Hz. Peygamber bu malı köleye bağış olarak değil, miras olarak vermiştir.

îmam Tirmizî şöyle diyor: "Bu babda ilim adamlarının ameli bir kişi Ölür de geride varis bırakmazsa onun mirası devlet hazinesine kalır." şeklindedir. Tuhfe yazarı Tirmizi'nin bu sözünü açıklarken diyor ki: "Devlet hazinesi düzenli olduğu zaman durum böyledir. Fakat devlet hazinesi düzensiz olursa o zaman bu miras, dini okullar, gibi umumun menfaatine hizmet eden müesseselere verilebilir."[81]

9. Üzerinde Lanetleşilen Çocuğun Mirası

2906... Vâsıla b. el-Eska'dan demiştir ki: Peygamber (s.a.) (şöyle) buyurmuştur:

"Kadın üç mirasa varis olur: Hürriyetine kavuşturduğu kölesinin mirasına) yol üstüne atılmış olarak bulup da büyüttüğü kimse (nin mirasına) üzerinde (kocasıyla) lanetleştiği çocuğu(nun mirasın)a.[82]

Açıklama

Lanetleşmek (Han) zevcesine zina isnad eden ve doğan çocuğun kendisine ait olmadığını iddia eden ve iddiası da karısı tarafından reddedilen bir kimsenin, karısıyla hakim huzuruna gelip orada karısıyla karşılıklı olarak iddiasında doğru olduğuna dair dört defa şehadette bulunmaları ve beşinci de Allah'ın lanetinin yalancılar üzerine olsun diyerek lânetleşmeleridir. Nitekim 2253-2254 hadis-i şeriflerin şerhinde açıklanmıştır. Bilindiği gibi kadın bir mirasa çoğu zaman bir erkek vasıtasıyla varis olabilmektedir. Dolayısıyla bir kadının tek başına varis olup tek başına mirasın tümüne sahip olabildiği haller mahduttur. İşte mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte kadının tek basma bir mirasa varis olup o mirasın tümüne sahip olduğu bu haller söz konusu edilmektedir. Kadının üç kişinin malına tek başına varis ve dolayısıyle bu üç mirasın tümüne sahip olduğu ifade edilmektedir. Bu üç miras sırasıyla şunlardır:

1. Kadının hürriyetine kavuşturduğu kölenin mirası: Bu kölenin herhangi bir mirasçısı bulunmadığı takdirde mallarının tümünün eski hanım efendisine kalacağında ulema ittifak etmişlerdir.

2. Kadının yol üstüne atılmış olarak bulup da besleyip büyüttüğü bir çocuğun mirası: Hattâbî'nin de açıkladığı gibi, fıkıh ulemasına göre bu çocuk hürdür. Dolayısıyla sahip olduğu hürriyetten dolayı hiç bir kula borçlu değildir.

Bir kimsenin diğer bir kimsenin mirasına konabilmesi için aralarında bir kan bağı ya da bir velâ (yani biri diğerini kölelikten azad etmiş olmak, ya da aralarında biribirlerinin miraslarına konabileceklerine dair bir anlaşma) bulunması gerekir. Sokakta bulunan çocukla kendisini bulup yetiştiren kadın arasında bu ilgilerden biri bulunmadığına göre bu kadının söz konusu mirasa konması için hiçbir sebeb yoktur. Binaenaleyh bu kadın bu mirasa vâris olamaz. Cumhur ulemanın görüşü de budur.

İshak b. Rahuye'nîn görüşüne göre mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte bir kadının sokakta bulup da büyüttüğü bir çocuğun mirasına konabileceğinden bahsedilmesi, bu çocuğun kan bağına dayanan hiç bir yakının bulunmamasıyla ilgilidir. Çocuğun kendisine kan bağıyla bağlı bir yakım yoksa, mirasının tümü kendisini besleyip büyüten ve terbiyesiyle meşgul olan kadına kalır. Gerçekten mevzumuzu teşkil eden hadisin sahihliği kabul edilirse bu mevzuda en isabetli görüş İshak b. Rahuye'nin görüşüdür. Fakat hadis ulemasının dediği gibi bu hadisin sabit olmadığı kabul edildiği takdirde en doğru görüş yukarıda açıkladığımız fıkıh ulemasının umumunun görüşüdür. Fıkıh ulemasına göre, mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerif la vesse ila velael ıtakati hadisiyle neshedilmiştir.[83]

3. Kadının üzerinde kocasıyla lanetleştiği çocuğun mirası; bu mevzuda ulema İhtilafa düşmüşlerdir. Şemsüddin ibn el-Kayyım şöyle diyor: "Sahabeden Zeyd b. Sabit (r.a.)'ye göre üzerinde Han yapılan çocukla, lian yapılmamış olan çocuk arasında bir fark yoktur. Dolayısıyla annenin meşru olarak dünyaya getirdiği çocuğunun mirastan hissesi neyse üzerinde liân yaptığı çocuğun mirasından payı da odur. İbn Abbas ile tabiundan bir cemaatin görüşü budur. Mezheb imamlarından İmam Malik ile İmam Şafiî, İmam Ebû Hanife ve taraftarlarına göre; bu kadın fakir olduğu zaman bû çocuğa varis olabilir. Bu sebeble bu kadına hadis-i şerifte "mecazen varis" denmiştir.

Hasan-ı Basri ile İbn Şîrîn, Câbir b. Zeyd Ata, en-Nehâî, el-Hakem, Hammâd, es-Sevrî, Hasan b. Salih (r.anhum)'a göre; annesinin mirasçıları bu çocuğun da mirasçılarıdır. Ahmed b. Hanbel'den rivayet edilen ikijjö-rüşten biri bu olduğu gibi Hz. Ali ile İbn Abbas'tan rivayet edilen iki görüşten biri de budur.

İbn Mesûd ile Hz. Ali'den rivayet edilen diğer bir görüşe göre; bu çocuğun annesi hem anne hem de baba yerindedir. Bu bakımdan çocuğun mirasının tümü annesine kalır. Çocuğun annesi yoksa o zaman miras annesinin varislerine kalır. Bu görüş Ebû'l-Haris tarafından Ahmed b. Hanbel'den de rivayet olunmuştur. Delilleri ise: Adı

geçen hadis-i şerifle, musannif Ebû Davud'un el Merasil isimli eserinde rivayet ettiği Rusûl-ü Zişan Efendimizin üzerinde lian yapılan bir çocuk için

"Bu çocuğun varisleri annesinin varisleridir" buyurduğunu ifade eden hadis-i şeriftir ve bir numara sonra gelecek olan Nekhûl hadisi de bu görüşü te'y'd etmektedir.[84]

2907... Mekhûrden demiştir ki:

Rasûlullah (s.a.) üzerinde lian yapılan çocuğun mirasını annesine verdi, annesinin olmaması halinde de annesinin varislerine verdi.[85]

2908... (Abdullah b. Amr b. As'ın) dedesinden (rivayet olunduğuna göre bir önceki hadisin) bir benzerini de peygamber (s.a.)'den (Amr b. Şuayb b. Muhammed b. Abdillah b. Amr b. As'ın) dedesi (rivayet etmiştir.)[86]

Açıklama

Bu hadis-i şerifler üzerinde lian yapılmış bir çocuk öldüğü zaman mirasının hayatta kalan annesine kalacağını, annesi hayatta değilse annesinin varislerine kalacağını ifade etmektedir.

Dolayisıyle bu hadis-i şerif bu görüşte olan Mekhul ile İmam Şa'bî ve Süfyan-i Sevrî'nin delilini teşkil etmektedir. 2906 numaralı hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi bu görüş İbn Mesud ile Hz. Ali'den de rivayet olmuştur. Ahmed b. Hanbel'den rivayet edilen iki görüşten biri de budur. Diğer ilim adamlarının görüşleri için sözü geçen hadisin şerhine müracaat edilebilir.[87]

10. Müslüman Kafire Varis Olabilir Mi?

2909... Üsame b. Zeyd'den demiştir ki:

Peygamber (s.a.): "Müslüman kafire, kâfir de müslümana mirasçı olamaz" buyurmuştur.[88]

Açıklama

El-Müberred'in beyanına göre, 'irs ve miras': Asıl itibariyle akibet demektir. Bunun manâsı bir kimseden diğerine intikaldir. Kâfirin müslümana mirasçı olamayacağı hususunda bütün İslâm uleması ittifak halindedir. Nevevî diyor ki: Sahabe tabiin ve onlardan sonra gelen ulamanın cumhuruna göre; müslüman da kâfire mirasçı olamaz. Bir grupta müslümanı kâfire mirasçı yapmaya kail olmuşlardır. Bu Muaz b. Cebel Muaviye (r.a.) ile Said b. el Müseyyeb, Mesruk ve başkalarının mezhebidir. Aynı kavil Ebu'd-Derdâ, Şa'bi, Zührî ve İbrahim en-Nehaî'den de -aralarında ihtilâf olmak üzere- rivayet olunmuşsa da doğrusu bu zatların kavilleri de cumhurun kavli gibidir. Muhalifler[89] İslam yücedir. Onun üstüne geçilmez"[90] hadisiyle istidlal etmişlerdir.

Cumhurun delili; sadedinde bulunduğumuz sahih ve sarih hadistir. İs-lamın yüceliği ile ilgili Suyutî hadisinde onlara hüccet yoktur. Zira ondan murad İslamın başka dinlere olan üstünlüğüdür. Onda mirastan söz yoktur. Şu halde onunla amel ederek "müslüman kâfire mirasçı olamaz...” hadisinin nassı nasıl terk edilebilir? Herhalde o gurup bu hadisi duymamış olacak!... Mürted yani müslümanlığı bırakıp başka bir dine dönen kimse bilicma müslümana mirasçı olamaz. İmam Şafiî, Malik, Rabia, Ibn Ebî Leyla ve başkalarına göre müslüman da mûrted de mirasçı olamaz. Mürtedin malı müs-]umanlar arasında ganimet olur.

Ebû Hanîfe ile Küfe uleması ve tshak, müslüman olan veresesinin mür-tedie mirasçı olacaklarına kaildir. Bu görüş Hz. Ali ile İbn Mesud (r.a)' den ve seleften bir cemaatten de rivayet olunmuştur. Lakin Sevrî ile Ebû Hanife Mürtedin riddet halinde kazandığı şeyler müslümanların malıdır demişlerdir.

Kâfirlerin birbirlerine mirasçı olanlarına gelince:

İmam Azam, İmam Şafiî ve diğer bir takım ulema, yahudinin hrıstiya-na hrıstiyanın yahudiye, bunların mecusiye ve mecusinin bu iki millete mirasçı olabileceğine kaildirler. İmam Malik bunu caiz görmemiştir. İmam Şafiî "Lâkin harbî zimmiye, zimmî harbiye mirasçı olamaz" demiş. Ayrı ayrı memleketlerde bulunan iki harbî dahi birbirlerine mirasçı olamazlar. Hanefilerin kavli de budur.[91]

2910... Üsame b. Zeyd'den demiştir ki: Ben (Hz. Peygambere veda) haccı sırasında (Mina'dan Mekke'ye gelirken):

"Ey Allah'ın Rasûlü yarın nerede konaklayacaksın? Diye sordum da: (amcam oğlu)

"Akil bize (konaklayacağımız) bir yer mi bıraktı ki?"cevabını verdi. Sonra Muhassab (denilen yer)i kasdederek: (Yarın) - "Beni Kinâne hayfında, Kureyş'in küfür üzerinde (kalmak üzere) anlaştığı yere ineceğiz" buyurdu.

Bu (anlaşma) Kinâne oğullarının Hâşimoğulları ile evlenmemek, onları aralarında barındırmamak ve onlarla alış-veriş yapmamak üzere Kureyşle yaptığı anlaşmadır. (Bu hadisin râvilerinden) Zührî dedi ki (Beni Kinâne) Hayf (ından maksat) Muhassab denilen vadidir.[92]

Açıklama

Muhassab; Mekke ile Mina arasındaki vadinin iki dağ arasında kalan kısmına verilen bir isimdir. Taşlı ve çakıllı olduğu için bu ismi almıştır. Burası Hasbe, Mahsab, Ebtah, Betha isimleri ile de anılır.

FahT-i Kainat efendimiz, Veda haccında Zilhiccenin ondördüncü günü hacla ilgili görevlerini ifa edince Mekke'ye doğru yola çıkmıştır. Ertesi gün Mekke'den Medine'ye gitmek üzere hareket edeceği için istirahat maksadıyla geceyi burada geçirmeye karar vermişti. İşte Hz. Usame b. Zeyd Hz. Pey-gamber'e yönelttiği "yarın nerede konaklayacaksın?'* sorusu Mina dönüşünde Hz. Peygamberin bu kararı verdiği sırada vaki olmuştur.

Rasûl-ü Zişan efendimizin geceyi burada geçirmekten maksadı, yapacakları istirahatinde, uyanarak geceyi ihya etmek hem de ashabın yol hazırlığı yapmalarına bir imkân vermekti.

Ulemadan bazılarına göre ise Rasûlullah (s.a.)'ın geceyi orada geçirmekten maksadı, eskiden ibadetini gizli gizli yaptığı halde şimdi İslâm'ın muzaffer olması neticesinde buralarda açıktan ibadet edebilme nimetine erişmesinin ve kafirlerin müslümanları imha etmek üzere Muhassaba'da aldıkları boykot kararım hazırlayanları mahcub edecek şekilde sona ermesinin şükrünü eda etmekti. Müşriklerin Muhassabda aldıkları boykot kararının metnini 2010 numaralı hadisin şerhinde ayrıntılı olarak açıkladığımızdan burada tekrara lüzum görmüyoruz.

Yine sözü geçen hadis-i şerifin şerhinde de açıkladığımız gibi "Akıl bize bir ev mi bıraktı ki" cümlesiyle kasdedilen mana şudur: "Rasûlü Ekrem'in amcası Ebû Talib, müslüman olmadığı için müslüman olan iki oğlu Hz. Ali ve Hz. Cafer onun malına varis olamadılar. Müslümanlığı kabul etmeyen diğer iki oğlundan Talib de Bedir savaşında ölünce, malının tümü Akil'e kaldı. Hz. Peygamber, Ebû Talib'in geride miras olarak bıraktığı evlerinden ve diğer mallarından hiç yararlanamadı.

İşte sözkonusu cümleden bu mana kastedilmiş olabilir. Ayrıca şu ihtimal de vardır: Hicretten sonra Rasûl-ü Zişan Efendimizin Mekke'deki evinin tasarrufu amcası oğlu Akil'a kalmıştı. Rasûlü Ekrem Efendimiz bu cümleyle bunu kast etmiş de olabilir. Bu hadis daha önce 2010 nolu hadisin açıklamasında geçmişti.[93]

Bazı Hükümler

1. Bir müslüman, kafir olan yakılarına mirasçı olamaz.

2. Kâfir bir kimse de müslüman olan yakınlarına mirasçı olamaz.[94]

2911... Abdullah b. Amr'dan demiştir ki: Rasûlullah (s.a.)

"İki (ayrı) dinin mensupları birbirlerine mirasçı olamazlar.[95] buyurdu.[96]

Açıklama

Hadis-i şerifin genel ifadesinden anlaşılan mana hiçbir din sâlikinin diğer bir din salikine mirasçı olamayacağıdır. Nitekim, ez-Zührî ile İbn Ebî Leyla ve Ahmed b. Hanbel bu hadise dayanarak bu hükme varmışlardır.

Ulemanın ekseriyeti; "İnkar edenler birbirlerinin velisidirler "[97] âyetini delil getirerek ehl-i küfrün tek bir millet olduğuna ve dolayısıyla kâfirlerin birbirlerine varis olabileceğini söylemişlerdir.

Bu mevzuda Bezlü'l Mechud yazarı şöyle diyor: "Metinde geçen iki din anlamına gelen milleleyn kelimesinden maksat, İslamiyet ile küfürdür. İslamiyet başlıbaşına bir din olduğu gibi Islamın dışında kalan dinlerin tümü de küfrü temsil eden tek bir dindir. Bir kâfir bir müslümana mirasçı olamadığı gibi, bir müslüman da bir kâfire mirasçı olamaz. Fakat İslamın dışındaki insanların tümü birbirlerine mirasçı olabilirler.

Hanefi ulemasıyla İmam Şafiî'nin görüşü budur. İmam Ahmed'le İmam Malik'e göre müslümanların dışındaki insanlar da birbirlerine varis olamazlar. En sağlam rivayete göre, İmam Malik'in görüşü şudur: "Ehl-i kitabın hepsinin dini başlıbaşına müstakil bir din olduğu gibi, bunların dışında kalan müşrik ve putperestlerin tümü de bindinden sayılırlar. Bu bakımdan bir yahudi bir hrıstiyana yahut ta bir hrıstiyan bir yahudiye varis olamaz. Ancak bir hrıstiyan yine bir hrıstiyana bir yahudi de yine bir yahudiye varis olabilir. Fakat ehl-i kitabın dışındaki müşriklerin hepsi de birbirlerine varis olabilirler. el-Düsûkî isimli eserde anlatılan budur."

Hanbelilere göre; her inanç sistemi başlı başına ayrı bir dindir. Bunların mensupları ancak kendi aralarında birbirlerinin varisi olabilirler. Diğerleri birbirinin varisi olamazlar.

Mürtedin mirasına gelince, Hanefi imamlarından trna$ ^nsufile İmam Muhammed'e göre, mürtedin hem irtidad etmeden önceki;kazandığı malı, hem de irtidad ettikten sonra kazanmış olduğu malı, müslütnan olan yakınlarına kalır. İmam Ebû Haıiife'ye göre onun irtidad etmeden (Islamiyetten dönmeden) önce kazanmış olduğu malı müslümanlara kalırsa da irtidad ettikten sonra kazanmış olduğu malı da savaşmadan müslümanların eline geçen ganimet (fey) hükmündedir. İmam Malik'le tmam Ahmed ve tmam Şafiî'ye göre mürtedin malı bir ganimet olarak hazineye kalır.[98]

2912... Abdullah b. Büreyde'den demiştir ki:

(birisi) Yahudi ve (diğeri de)rnüslüman (olan) iki kardeş (Ölen babaları için) Yahya b. Yamer'e başvurdular (Yahya'da).onlardan muslümanı mirasçı kıldı. (Diğerini de mirastan mahrum etti ve bu verdiği hükme delil olmak üzere şöyle) dedi:

“Ebû Esved'in bana haber verdiğine göre; bir adam ona (şöyle) demiş -Muaz b. Cebel dedi ki: -Ben Rasûlullah (s.a.)'i "İslam artar eksilmez" derken işittim. (Muaz bu sözü söyledikten) hemen sonra müs-lümanı varis kıldı.-[99]

Açıklama

Hadis sarihlerinin açıklamasına göre; iki oğlundan biri Yahudi diğeri müslüman olan bir yahudi ölmüş, yahudi olan oğlu, tüm mirasın kendisine ait olması gerektiğini iddia ederek malların tümüne elkoymuş. Bunun üzerine iki oğul arasında anlaşmazlık çıkmış onlar da gidip Yahya b. Ya'mer'in hakemliğine başvurmuşlar. Yahya b. Ya'mer mirası bu iki oğuldan müslüman olana verip diğerini mirastan mahrum etmiştir. Bu uygulamasına Hz. Muaz'ın naklettiği "İslam artar, eksilmez" mealindeki hadisi delil getirmiştir.

Yine hadis sarihlerinin açıklamasına göre; "İslam artar eksilmez" sözü aslında "İslâm, İslama yeni girecek kimselerle devamlı artacaktır. İrtidad edenler yüzünden azalmayacaktır, lslami fütuhat devam edeceği için İslam ülkelerinin sınırları genişleyecek kâfirlerin galebesiyle bugünkünden daha küçük olmayacaktır, lslamın hükmü daima galip gelecektir" gibi manalara gelir.

Muaz b. Cebel (r.a.) bu hadisten bir müslümanın bir kâfire varis olabileceği, fakat bir kâfirin bir müslümana asla varis olamayacağı hükmünü çıkarmıştır. Görüldüğü gibi bu hüküm tamamen Hz. Muaz'ın şahsi içtihadına dayanan bir hükümdür.

Fıkıh ulemasına göre, hadiste bir müslümanın bir kafire varis olabileceğine dair bir ifade veya bir delalet yoktur. Bir önceki hadis ise bir müslümanın bir kâfire vâris olamayacağı kanusunda gayet açıktır. Binaenaleyh bir önceki hadisle amel etmek gerekir.

Hafız el-Münavi mevzumuzu teşkil eden hadisin munkatı olduğunu, Hafız el-Münzirî'de senedinde kimliği meçhul bir râvi bulunduğunu söylemiştir.[100]

2913... Ebû'l Esved ed-Dîlî'den demiştir ki; Muaz (b. Cebel)'a, kendisine (bir yahudi ile) bir müslümanın varis olduğu bir yahudinin mirası getirilmiş. (Hz. Muaz da) Peygamber (s.a.)'den (rivayet edilen bir önceki hadisin) manasına (sarılarak o müslümanı bu mirasa varis kılmış).[101]

Açıklama

Hafız Münzirî'nin açıklamasına göre Ebû Esved'in Hz. Muaz'dan hadis işittiği kesin olarak bilinmemektedir. Bu bakımdan bu hadisin senedinde bir ittisal olduğu kesin değildir. Bir önceki hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi hadisin sıhhati kesin olmadığından fıkth uleması bu mevzuda 2911 numaralı hadis-i şerifle amel etmişlerdir. [102]

11. Miras Paylaşılmadan Önce Müslüman Olan Bir Kimse(Nin Mirasta Bir Payi Var Mıdır?)

2914... İbn Abbas'dan demiştir ki: Peygamber (s.a.) (şöyle) buyurdu:

"Cahiliyye döneminden önce paylaştırılan her miras, paylaştırılmış olduğu şekilde (geçerli)dir. İslamiyetin yetişmiş olduğu bir miras İslam taksimi üzere (taksime tabii)dir.[103]

Açıklama

Hadis-i şerifte, bir kimsenin mirası henüz paylaşılmadan önce o kimsenin yakınlarından birinin müslüman olması halinde yeni müslüman olan bu kimsenin mirastan payının ne olacağı meselesi üzerinde durulmaktadır. Bu mesele iki şekilde karşımıza çıkmaktadır:

1. Oğullarından biri müslüman diğeri kafir olan bir müslümamn ölmesi ve mirası paylaşılmadan önce kafir oğlunun da îslamiyeti kabul etmesi şeklinde karşımıza çıkabilir.

2. Biri müslüman diğeri kafir iki oğlu bulunan bir kafirin ölmesi ve mirası paylaşılmadan önce kafir oğlunun da Îslamiyeti kabul etmesi şeklinde karşımıza çıkabilir. Cumhur ulemaya göre, birinci şekilde yeni müslüman olan oğul, müslüman olan babasının malına varis olamaz. İkinci şekilde ise yeni müslüman olan bu oğul, kafir olan babasının mirasına varis olabilir.

Çünkü mirasın varisliere intikali ölümle gerçekleşir. Binaenaleyh birinci misalimizde müslüman babanın ölmesiyle miras, varislere intikal ettiğinden o anda kâfir olan oğul bu mirastan bir pay alamaz. Aralarındaki din farkı onun mirastan pay almasına manidir. İkinci misalimizde ise kafir olan babanın ölümüyle mirası yine varis olanlara intikal ettiğinden o anda kafir olan oğullarının her ikisi de ölünün malına varis olmuşlardır. Biraz sonra bunlardan birinin müslüman olması onun varis olmasına mani değildir. Çünkü bu meselede önemli olan varis adaylarının ölümün vukuu esnasındaki durumlarıdır.

Hafız Şemsuddin b. Kayyİm bu hadisi açıklarken şöyle diyor: "Bu hadis-i şerif, Islamiyetten önce yapılan akitlerin geçerli olduğunu bunjardan sadece iki kardeşin evlenmesi ve dört kadından fazlasını bir nikah altında toplamak gibi Islamın yasakladığı akidlerin geçersiz olduğunu ifade etmektedir. Nitekim "Ey iman edenler, Allah'dan sakının ve kalan faizi bırakın”[104] âyeti de bu gerçeğe delalet etmektedir. Bu sebebledir ki; Ra-sûlü Zişan efendimiz Peygamber olarak gönderildikten sonra hiçbir müslu-mana cahiliyye döneminçle kazandığı malların hesabını sormadığı gibi nikahını nasıl kıydığını da sormamıştır. Bu husus", üzerine\pekçok İslam hükümlerinin bina edildiği/bir asıldır.

Hz. Ömer'le tiz. Osman, Abdullah b. Mesud, el-Hasen b. Ali, Mevzu-muzu teşkil eden hadis-i şerife dayanarak yakını ölen bir kimsenin henüz mirası bölüşülmeden önce müslüman olması halinde, mutlaka varis olabileceğini söylemişlerdir. Câbir b. Zeyd'le Hasan-ı Basri, Mekhul, Katâde, Hamid, îyas b. Muaviye, İshak b. Rahuye (r.anhum) ve bir rivayete göre de İmam Ah-med (r.a.) da bu görüştedirler. İmam Ahmed'in arkadaşlarının ekserisi de bu görüştedir. Delil olarak mevzumuzu teşkil eden hadisten başka bir de Sa-id b. Mansur'un Sünen'inde Urve'nin Hz. Peygamber'den rivayet ettiği "Kim bir uygulama üzerinde bulunurken müslüman olmuşsa o uygulama o kimse için geçerlidir." mealindeki hadisini göstermişlerdir. Diğer bir delilleri de uygulamanın Hz. Ömer ve Osman zamanında yürürlükte olduğu halde Hz. Ali'nin muhalefetinden başka hiçbir muhalefetle karşılaşmamasıdır. Bu zatlara göre mirasın varislere intikali miras sahibinin ölmesi ile değil mirasın taksimiyle gerçekleşir. Bu bakımdan miras paylaşılmadan önce varis adaylarının din değiştirmelerine itibar edilmez.

Fıkıh ulemasının ekserisine göre; mirasın varislere intikali ölümle gerçekleştiğinden varis adaylarının miras sahibinin ölümü anındaki dini durumu göz önünde bulundurulur. İmam Ebû Hanife ile İmam Şafiî ve İmam malik (r.a)'in görüşleri de budur.[105]

2915... İbn Ömer'den (r.a)- (rivayet olunduğuna göre) Mü'min-lerin annesi Aişe (r.anha) hürriyetine kavuşturmak için bir câriye satın almak istemiş de (cariyenin) sahihleri "biz Onu sana ancak velâsı bize ait olmak üzere satarız" demişler. Hz. Aişe bunu Rasülullah (s.a.)'e anlatmış. Hz. Peygamber de

" Bu sana mâni değildir. Çünkü velâsı âzad edene aittir." buyurmuştur.[106]

Açıklama

Velâ: Dostluk ve yardım demektir. Miras hukukunda iki çeşıt vela vardır:

1. Köle azad etmeden doğan velâ (velaü'l-ıtiaka)

2. Akitleşmeden doğan velâ (velâül-müvalât)

Bu hadiste söz konusu edilen velâjköle azad etmeden doğan velâdır.

İçtimaî, iktisâdı siyasî ve tarihî bir köke dayanan kölelik müessesin]'kaldırmaya mütemayil bulunan İslâm bu sahada da tedriç metodunu kullanmış, bir taraftan kölelere insanca yaşama hakkı bahşederken diğer taraftan köle sahiplerini çeşitli tedbirlerle - onları hürriyete kavuşturmaya teşvik eylemiştir. "Azad edilen kölenin asabe ve farz (pay) sahibi varisi bulunmazsa azad eden (mevle'l-ıtaka) onun varisidir" kaidesi işte bu teşvik tedbirlerinden biridir.[107]

Bir köleyi hürriyetine kavuşturan kimse, eğer kölenin bir varisi yoksa o köleye varis olur. Bu hak başkasına intikal edemez, cumhur ulemasının görüşü budur.

İbn Mâçe'nin rivayetinde de açıklandığı üzere Hz. Aişe'nin hürriyetine kavuşturmak istediği câriye Hz. Berire'dir. Berire (r.a.) 360 dirhem ödedikten sonra hürriyetine kavuşmak üzere efendileriyle anlaşmaya vardı. Fakat bu parayı temin edebilmek için Hz. Aişe'ye başvurdu. Hz. Aişe istenilen parayı Berire'nin efendilerine vererek onu hürriyetine kavuşturmağa karar verdi. Berire'nin efendileri ancak Berire'nin velâ hakkının kendilerine ait olmak üzere bu teklifi kabul edebileceklerini söylediler.

Hz. Aişe onların bu teklifini Hz. Peygamber'e arz edince Rasûl-ü Zişan efendimiz "sen onların bu şartlarına uyarak istenilen parayı ver ve Beriye'yi hürriyetine kavuştur. Onların bu şartı Berire'nin velâ hakkının sana ait olmasına mani değildir. Anlamında "bu sana mani değildir. Çünkü velâ azad edene aittir" buyurdu.[108]

Bunun üzerine Hz. Aişe Berire'yi satın alıp azat etti. Alış-verişlerde iki taraftan birine menfaat sağlayan bir şart fasit sayıldığı böyle bir şarta bağlı olarak yapılan alışveriş batıl sayıldığı ve böyle bir alışverişin bizzat Hz. Peygamber tarafından yasaklandığı halde, Peygamber Efendimizin Berire'yi efendilerinin onu satarken kendilerine menfaat sağlayacak fasit bir şartı ileri sürmelerine nasıl cevaz verdiği meselesi bu hadisin çözülmesi gereken önemli meseledir. Âlimler meseleyi çeşitli şekillerde açıklamışlardır. Bunlardan bazıları şunlardır:

a. Bu iznin Hz. Peygamberin bu çeşit şartlara bağlı kalınarak yapılan alışverişleri yasaklamadan önce verilmiş bir izin olması mümkündür. Bir başka ifadeyle hadis-i şerifte anlatılan hadise sözü geçen yasaklamadan önce geçmiş olabilir.

b. Eğer bu olayın sözü geçen yasaklamadan önce vuku bulduğu kabul edilecek olursa, o zaman Hz. PeygamberMn yasaklamasından sonra cariye sahiplerinin böyle yasak bir şartı ileri sürmelerine izin vermesi aslında "de ki! Hak (bu Kur'ân) Rabbinizdendir. Artık dileyen inansın, dileyen inkâr etsin."[109] Âyetindeki tehdîd kabilinden bir tehdiddir.

c. Bu iznin umumî olmayıp yalnız hadiseye mahsus olması da mümkündür. Bazan büyük bir maslahat te'mini için küçük bir mefsedete tahammül edilebilir.

Hattâbî bu konuda şöyle diyor: "İbn Ömer hadisi kölenin hürriyetine kavuşturulması şartıyla satılması caiz olduğuna ve velânın köleyi azad eden kimseden başkasına ait olması için ileri sürülecek bir şartın da geçersiz olduğuna delalet etmektedir."[110]

2916... Hz. Aişe'd°n demiştir ki: Rasûlullah (s.a.) (şöyle) buyurdu:

"Velâ (köleyi hürriyetine kavuşturmak için gereken) fiyatı veren ve (hürriyete kavuşturmak) nimet(in)e sahip olan kimseye aittir."[111]

Açıklama

Metinde geçen fiatı veren tabiriyle köleyi "satın alan kimse" kastedilmektedir. Bilindiği gibi bir başkasının mülkünde olan bir köleyi hürriyetine kavuşturabilmek için önce onu satın almak icab eder. Satın almak azat etmenin sebebi olduğundan "köleyi satın alıp azat eden kimse "tabiri yerine "fîatı veren" tâbiri kullanılmıştır. Bir köleyi azat eden kimse onun velâsına sahip olur. Bu köle öldüğü zaman eğer kendisine vâris olacak bir yakını çıkmazsa aralarındaki velâ (dostluk) dan dolayı onu azat eden malına vâris olur.[112]

2917... Amr b. Şuayb'ın dedesinden (rivayet olunduğuna göre) Riâb b. Huzeyfe bir kadınla evlenmiş de kadın ondan üç erkek çocuk dünyaya getirmiş, sonra çocukların annesi ölmüş. Çocuklar da annelerinin ve hürriyetine kavuşturduğu kölelerinin velâ hakkına vâris oldular. Amr b. As da (bu kadının) oğullarının asabesi idi. Onları Şam'a götürdü (çocuklar orada) öldüler. Bunun üzerine Amr b. As geri geldi ve (o sırada) kadının hürriyetine

kavuşturduğu bir kölesi (geriye) bir miktar mal bırakarak öldü. (Amr b. As da hem çocukların hem de bu kölenin mallarına vâris olarak el koydu) Bunun üzerine (ölen kadının hayatta bulunan erkek kardeşleri) Amr'ı Ömer b. el-Hattab'a şikayet ettiler.

Ömer de -RasÛlullah sallallahü aleyhivesellem:

"Çocuğun yahutta babanın kazandığı mal onun (hayatta) olan asabesinindir." buyurdu.- dedi. (Ve Amr b. As lehine hüküm verdi).

Bu hadisi rivayet eden Abdullah b. Amr rivayetine devamla dedi ki: (Ömer b. Hattâb) Amr b. As'a (hitaben bu meseleyle ilgili olarak):

içinde Abdurrahman b. Avf ile Zeyd b. Sabit'in ve diğer bir adamın şahitliği bulunan bir de mektub yazdı. Nihayet Abdülmelik halifelik makamına getirilince (Hz. Ömer'in hükmüne uyulmadığı için ölen kadının erkek kardeşleri) Hişarri b. İsrfıaiPe -yahutta İsmail b. Hişam'a-şikâyette bulundular. (Hişam b. İsmail de) onlar(ın davasını) Abdül-melik'e havale etti. (Abdülmelik, Hz. Ömer'in mektubunu ve bu meseledeki hükmünü okuyunca:

(Hz. Ömer'in verdiği) bu hüküm, benim de uygun gördüğüm paylaştığım hükümdür, dedi. Ömer b. Hattâb'ın mektubuna göre o da lehimize hüküm verdi. "Biz şu ana kadar bu hükme göre amel ede-

geldik."[113]

Açıklama

Hz. Riabb. Huzeyfe (r.a.)'ın evlenmiş olduğu bu kadın, Ma'mer'in kızı ümmü vâil, el-Cümehiyye'dir. Bu kadından doğan çocuklar hicretin ondokuzuncu yılında Filistin'de bulunan Amras şehrinde çıkan bir veba salgınında ölmüşlerdir. Rivayete göre o sene bu salgından yirmi beşbin kişi ölmüştür. Ebû Ubeyde (r.a.) ile Muaz b. Cebel (r.a) da bu hastalıktan vefat edenlerdendir.

Sözü geçen üç çocuk bu hastalıktan ölünce Hz. Amr b. As asabe olarak bu çocukların annelerinden kalan mallarına ve yine annelerinin hürriyetine kavuşturduğu köle ve cariyelerinden velâ yoluyla intikal edecek miras hakkına sahip olmak istemiştir. Metinde açıklandığı gibi Hz. Ümmü Vâil'in hayatta olan erkek kardeşleri bu hakların kendilerine ait olduğunu iddia ederek Hz. Ömer'e şikayette bulunmuşlarsa da Hz. Ömer, Amr b. As'ın haklı olduğunu söylemiş ve Hz. Peygamber'in bu mevzudaki hadisini hatırlatmıştır.

Amr b. As'ın oğlu olan râvi Abdullah'ın rivayet ettiği bu hadis, İbn Mâ-ce'nin Sünen'inde daha uzun ve daha ayrıntılıdır. İbn Mace'in Sünen'inden

anlaşıldığına göre; Emevî halîfelerinden Abdülmelik b. Mervan'ın halifeliği yıllarında (H. 65-86) sözü geçen Ümmü Vâil isimli kadının hürriyetine kavuşturduğu bir kölesi ölünce kadının erkek kardeşleri, Hz. Ömer'in fetvasına uymayarak, kız kardeşlerinin velâ hakkının kendilerine verilmesini istemişler. Bu maksatla o günün Medine valisi olan Hişam b. İsmail'e müracaat etmişlerdir. Hişam da onların şikayetini halîfe Abdülmelik'e havale etmiş. Bunun üzerine Abdullah b. Amr b. As hemen halifeye müracaat ederek kendisine Hz. Ömer'in bu mevzuda rivayet ettiği hadisi ve vermiş olduğu hükmü bildirmiş, halife de Hz. Ömer'in fetvasına göre hükmetmiştir.[114]

Bazı Hükümler

1. Azâd edilmiş olan bir köle öldüğü zaman onun ve-la hakkı eski efendisine, oda yoksa onun yakınlarına intikal eder.

Cumhuru ulemaya "velâ (hakkı) hürriyete kavuşturana aittir." mealindeki 2915 numaralı hadise dayanan hürriyetine kavuşturulan bir köle üzerindeki velâ hakkına onu azat edenden başka hiçbir kimsenin varis olamayacağını söylemişlerdir. Hz. Ömer'e Hz. Ali, Zeyd, İbn Mesûd, Übeyy b. Ka'b, îbn Ömer, Ebû Mesud, el-Bedri, Usame b. Zeyd, Ata, Tavus, Salim b. Abdullah, Hasan-ı Basrî, îbn Şîrîn, Eş-Şa'bî, ez-Zührî, en-Nehaî, Ka-tade, Ebû Zinad, İbn Nesit, İmam Malik, es-Sevrî, İmam Şafiî, İshak, Ebû Sevr ve Rey sahihlerinin de bu görüşte olduklarını belirtelim.

Ancak Şureyh, bir kimsenin hayatında kazandığı bütün mallar gibi velâ hakkının da varislerine intikal edeceğini söylemiştir.

Sahih olan rivayete göre Ahmed b. Hanbel (r.a.)'da cumhurun görüşündedir.[115] Mevzumuzu teşkil eden bu hadise göre hiçbir varisi bulunmadan ölen azatlı bir kölenin malına, onu azat eden efendisinin varis olabileceği gibi, efendisi bulunmadığı takdirde, efendisinin oğlu ya da erkek kardeşi varis olabilir. Fakat oğlun oğlu ile erkek kardeşin oğlu varis olamaz.

Cumhurun görüşüne göre, sadece efendisinin kendisi varis olabilir, onun yakın asabeleri varis olamaz.

2. Azadlısı bulunan bir kadın öldüğü zaman erkek çocukları ve erkek kardeşleri varsa onun malı erkek çocuklarına intikal ettiği gibi velâ hakkı da çocuklarına intikal eder.

3. Annesinden velâ hakkı kendisine intikal eden çocuk öldüğü zaman bu hak çocuğun asabesine intikal eder, annesinin kardeşlerine intikal etmez.

M. Yetkili ilim adamı ve şer'î hâkim bir hüküm verdiği zaman bunu yazdırması ve şahidle tevsik etmesi meşrudur.[116]

13. Bir Müslüman Vasıtasıyla Müslüman Olan Kimsenin Durumu

2918... Hisam (b. Ammar) ile Yezid (b. Halid)'in haber verdikle-göre;(temim-ed-Dâri, Fahr-i kainat efendimize);

"Ey Allah'ın Rasûlü, müslüman bir kimsenin telkiniyle onun huzurunda müslüman olan bir kişi hakkında şer'î hüküm nedir?" diye sormuş.

(Peygamber efendimiz de):

"O (müslüman, müslümanlığına vesile olduğu kişiyi) sağlığında ve ölümünde insanların en yakın olanıdır." buyurmuştur.[117]

Açıklama

Bu hadis-i şerîf "bir müslümanın kendisi vasıtasıyla müslüman olan kişinin en yakını (velisi) olduğunu ifade etmektedir.

İshak b. Rahuye bu hadis-i şerife dayanarak, bir kimsenin müslüman olmasına sebep olan bir müslümanın o kimsenin en yakın velisi olarak o kimsenin medeni münasebetleri üzerine veliliğin verdiği tasarruf yetkisini kullanabileceğini söylemiştir. Bu görüş İmam Ahmed (r.a.)'den de rivayet edilmiştir. Ulemanın ekserisine göre; müslüman müslümanlığına vesile olduğu kimsenin velisi ya da mevlâsı değildir. İmam Ebû Hanife ile imam Şafiî, İmam Mâlik ve Sevrî de bu görüştedirler. Velisi de değildir. Mevlası da değildir. bu görüş İmam b. Ahmed'den de rivayet olunmuştur.

Ömer b. Abdulaziz ile Said b. el Museyyeb ve Amr b. el Leys (r.a)' ise mevzumuzu teşkil eden bu hadise dayanarak sözü geçen müslümanın müslümanlığına vesile olduğu bir kimsenin mevlası ve dolayısıyla varisi olduğunu söylemişlerdir.

İmam Şafiî ile onun görüşünü paylaşan fıkıh âlimlerinin bu mevzudaki delilleri, bir kimsenin velâ hakkı ancak onu hürriyetine kavuşturana ait olduğunu ifade eden 2915 numaralı hadistir. Konumuzla ilgili hadiste sözü geçen müslümanın müslüman ettiği kimsenin mevlâsı olarak onun malına varis olması ile ilgili uygulamanın İs lamın ilk yıllarına ait bir uygulama olup sonradan yürürlükten kaldırılmış olması ihtimal dahilindedir.[118]

Bu hadisteki "o sağlığında ve ölümünde ona insanların en yakınıdır sözüyle "o hayatında ona en yakın yardımcı ölümünde de cenaze namazını kıldırmaya en salahiyetli kimsedir." denmek istenmiş de olabilir.

Görüldüğü gibi İmam Şafiî ile onun görüşünü paylaşan fıkıh âlimlerinin bu görüşleri bir müslüman la onun müslümanlığına sebep olduğu kişinin arasında bir "muvalat akdi: karşılıklı diyet ödeme varis olma ve yardımlaşma anlaşması" bulunmaması haliyle ilgilidir. Fakat aralarında böyle bir anlaşmanın bulunması halinde bu iki kişinin birbirlerine varis olmalarında bir sakınca yoktur. Hanefilere göre, aralarında muvalat (hısımlık) anlaşması bulunan iki kişinin birbirlerinin mallarına varis olabilmeleri için taraflarda şu şartların bulunması gerekir:

1. Hür olmak

2. Başkası tarafından azad edilmiş olmamak,

3. Karı veya koca dışında asabe veya farz (pay) sahiplerinden bir akrabası bulunmamak,

4. Zevilerhamdan bir hısımı bulunmamak,

5. Akdi yapanların akıl ve baliğ olmaları.

Mevzumuzu teşkil eden hadisi musannif Ebû Dâvud iki ayrı şeyhten rivayet etmiştir. Bunlardan Yezid b. Halid bu hadisi Temim-i Darı nasıl ve kimin vasıtasıyla aldığını belirtmeden doğrudan doğruya temimi Dari'nin Hz. Peygamber'e yönelttiği soruyu ve Resûl-i Ekrem'in verdiği cevabı nakletmekle yetinmiştir. Bu bakımdan Yezid'in bu rivayeti mürseldir.

Diğer Şeyhi Hişâm ise bu hadisi Temim-i Dari'den Kabisa b. Züeyb aracılığıyla aldığını belirtmiş ve hadisini 'an'ane yoluyla rivayet etmiştir. Bu bakımdan Hişam'ın rivayeti muttasıl ve*mu'anan bir rivayettir. Musannif Ebû

Davud'un her iki şeyhinde senetlerini de nakletmekten maksadı bu farka işaret etmektir. Bu hadisin rivayetinde üç ihtilâf vardır:

1. Hadisin ravilerinden Abdullah b.Mevhib'in ismi bazı rivayetlerde Abdullah b. Vehb olarak geçmektedir. İmam Tirmizi ile Hafız îbn Hacer'e göre doğru olan Abdullah b. Mevhib'dir.

2. Herne kadar bu hadis-i şerifte Abdullah b. Mevhib ile Temim-i Dâri arasında Kabisa b. Züeyb zikredilmişşe de Yahya b. Hamza gibi bazı kimseler bu, hadisi Abdulaziz b. Ömer'den rivayet ederken senedine Kabisa'yı ilave etmişlerdir.

3. İbn Mâce'nin Sünen'i ile İmam Ahmed'in Müsned'inde bu hadisi Veki işittim tabirini kullanarak rivayet etmiştir. Darimi'nin Sünen'i ile tmam Ahmed'in Müsned'inde Ebû Naim'den gelen rivayette de bu tabir vardır. Ancak Tirmizî'nin Sünen'inde bu tabir yoktur. Hafız ibn Hacer'in Tehzibü't-Tehzib isimli eserinde açıkladığına göre, hadisin bu tabirle nakledilmesi hatalıdır. Çünkü Abdullah b. Mevhib Temim-i Dâri ile hiç karşılaşmadığından hadisi ondan dinleyerek alması mümkün değildir.

Her ne kadar bazıları bu hadisin sıhhatinde şüpheye düşmüşlerse de İbn Kayyim'in açıkladığı gibi bu hadis çeşitli hadislerle te'yid edildiğinden derece itibariyle hasen'den aşağı düşmez.[119]

14. Vela Hakkının Satılması (Caiz Midir?)

2919... İbn Ömer (r.a.) demiştir ki:

"Rasûlullah (s.a.) velâ (hakkı)mn satılmasını ve bağışlanmasını yasakladı"[120]

Açıklama

Burada yasaklanan velâdan murat vela-i ıtakadır. Velâ-i ıtakanın sebebi azat etmek değil, kölenin azad olmasıdır. Çünkü bir kimse yakın akrabasından bir köleye miras yolu ile sahib olursa köle azad olur, velâ hakkı da sahibine verilir. Eğer velânın sebebi azad etmek olsaydı sahibine verilmemesi icab ederdi. Çünkü sahibi onu azad etmemişti. Azad olan köle ölürse onu azad eden kimse yahut vârisleri köleye mirasçı olurlar. Arablar bu hakkı kimi satar, kimi birine hibe ederlerdi. Rasûlullah (s.a.) bunu men' etti zira velâ hakkı neseb gibidir. Hibe edilemeyeceğini de müttefiktirler. Ancak İbn Münzir burada ikinci bir kavil olduğunu söylemiştir. Mezkur kavle göre, Meymûn'e binti Haris (r.a) âzâd ettiği kölelerinin velâ hakkını Hz. Abbas'a hibe etmiş, Urvede Tahman'ın velâsını Musab b. Zü-beyr'in mirasçıları için satın almıştır. Ata'nıirtia sahibi kölesine dilediği kimse, ile velâ akdi yapmak için izin verebilir." dediği rivayet olunur. Bu da velânın hibe edilmesi demektir. Nevevî, "ihtimal bu zevat bu hadisi duymamışlardır" diyor. Cumhur ulemaya göre velâ ne satılır ne de hibe edilir. Çünkü Peyamber (s.a): -"Velâ neseb karabeti gibi bir karabettir" buyurmuştur. Bunu Hz. İbn Ömer merfu olarak rivayet etmiştir. Hadis İbn Huzeyme, İbn Hibban ve Hâ-kim'e güre sahihtir. Yalnız Beyhakî onun illetli olduğunu söylemiştir. Aynı hadisi İbni Ömer (r.a.)'dan İbn Battal da merfu olarak başka bir tarikle rivayet etmiştir. Velâ neseb gibi olduğuna göre, değiştirilmesine imkân yoktur. Çünkü nesebin değiştirilemeyeceğine icma mün'akid olmuştur. Neseb değiştirmek mümkün olmadığı içindir ki Teala Hazretleri evladlıklara miras vermeyi neshetmiş ve onları babalarının adları ile çağırmayı emir buyurmuştur. Resûl-ü Ekrem (s.a.)'i de babasından başkasına intisab edenlere lanet eylemiştir.[121]

15. İşitilecek Derecede Ses Çıkarıp Sonra Ölen Yeni Doğmuş Bir Çocuğun Mirastaki Durumu

2920... Ebû Hüreyre'den demiştir ki; Peygamber (s.a.) (şöyle) buyurmuştur:

"Yeni doğan bir çocuk (işitecek kadar yüksek) bir ses çıkaracak olursa vâris kılınır."[122]

Açıklama

İstihlâl: Ağlamak ya da bağırmak suretiyle sesi yükseltmek demektir. Ancak burada bu kelimeyle ne kastedildiği hususunda ulema farklı görüşler ileri sürmüşlerdir.

Hattâbi'ye göre, "istihlâl; kelimesi burada ses çıkarmak, aksırmak, nefes almak kımıldamak gibi" canlılığa delalet eden bir alamet anlamında kullanılmıştır. Yeni dünyaya gelen bir çocuk ağlamak veya bağırıp çağırmak suretiyle bir ses çıkarırsa, yahutta ses çıkarmayıp da aksırmak, tıksırmak, nefes almak, kımıldamak gibi bir canlılık

belirtisi gösterse, bu çocuk ana rahminde bulunduğu sırada Ölmüş olan bir yakının malına varis olabildiği gibi, başkası da ona varis olabilir. Aksi takdirde kendisi başkasına varis olamadığı gibi, başkası da ona varis olamaz. İmam Sevrî (r.a.) ile tmam Evza'ijmam Şafiî, İmam Ebû Hanîfe ve taraftarları bu görüştedirler. İmam Malik'e göre yeni doğan bir çocuk ses çıkarmadıkça aksırıp tıksırsa veya kımıldasa bile canlı doğmuş sayılamaz.

Yine ulemadan bazılarına göre, buradaki istihlâl kelimesiyle kasdedilen yeni doğan bir çocuğun ağlamak veya bağırıp çağırmak suretiyle sesini yükseltmesidir. Yeni doğan bir çocuk sesini yükseltmeden ölecek olursa kendisi ana rahminde iken ölen bir yakınına varis olamadığı gibi, başkası da ona varis olamaz. Çünkü çocuğun canlı olarak doğmasının tek alameti doğduğu zaman ses çıkarmasıdır.

Muhammed b. Şirin ile Şa'bi, ez-Zührî ve Katâde bu görüştedirler. Bu görüşte olan sözü geçen ulemadan Zührî aksırmanın da istihlâl gibi hayât alameti olduğunu söylemiştir. Merhum Ömer Nasuhi Bilmen, Fıkıh ulemasının bu mevzudaki görüşlerini naklederken şöyle diyor:

İmam Şafiî'ye ve İmam Malik'ten bir rivayete göre; sukut eden bir hami, harekette, teneffüsde bulunsa veya aksırsa hem vâris, hem de müverris olabilir. İmam Ahmed'e göre, ise bunlar kâfi değildir. îstihlal ile ne vâris* ne de müverris olabilir. Bir kerre olsun süt emmesi lâzımdır.[123]

16. Antlaşma Mirası Zevilerham (Denilen Hısımlara Tanınan) Miras (Hakkı) İle Yürürlükten Kaldırılmıştır

2921... İbn Abbas'dan demiştir kir

"Yeminlerinizin bağladığı kimselere hisselerini verin..[124] (âyet-i kerimesi inince müslümanlardan) birisi diğeri ile anlaşıyor ve aralarında bir kan bağı olmadığı halde (anlaşma sebebiyle bu iki kişiden) biri ötekine varis oluyordu. Sonra Enfâl (âyeti) bunu yürürlükten kaldır.Yüce Allah (Enfâl âyetinde şöyle) buyurdu: "Rahim sahihleri (hısımlar) Allah'ın kitabına göre birbirlerine (varis olmağa) daha yakındırlar.[125]

Açıklama

Burada söz konusu edilen anlaşmadan maksat 2918 numaralı hadisin şerhinde ayrıntılı olarak açıkladığımız iki kişinin karşılıklı diyet ödeme, varis olma veya yardımlaşma mevzuunda anlaşmalarından doğan ve Muvâlat akdi denilen hukukî münasebettir. Sözü geçen hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi aralarında böyle bir anlaşma bulunan kimselerden biri ölünce eğer yakını yoksa diğeri onun malına varis olabiliyordu.

Bu hadis-i şerifin zahirinden anlaşıldığına göre bu uygulama Enfâl suresinin yetmjşbeşinci âyetiyle yürürlükten kaldırılmıştır.

Cumhur ulema bu hadis-i şerifin zahirine sarılarak muvâlat akdinin yürürlükten kaldırıldığını ve hukukîliğini kaybettiğini söylemişlerdir.

Hanefilere göre muvalât akdi yapan mevlâ'l-muvalat dediğimiz kimselere pay ayrıldığını ifade eden Nisa sûresinin 33. âyeti gereğince bu kimseler arasında cereyan eden miras hükümleri Enfâl sûresinin yetmişbeşinci âyetiyle yürürlükten kaldırılmamıştır. Çünkü Rahim akrabalarının birbirine varis olması daha uygundur.[126] mealindeki âyet sözü geçen Nisa süresindeki âyetin hükmünü neshetmez, ancak tefsir eder. Çünkü o âyet Rahim sahihlerinin mirasta mevla'l muvalat'tan daha ileri olduğunu bildirir. Bu tıpkı oğul bulunduğu zaman mirası kardeşten daha ileri olması gibidir. Oğul kardeşi miras sahibi olmaktan, çıkarmaz. Ancak mirası kendisi alır. Ama oğul bulunmasa miras kardeşe düşer. Rahim sahihleri de bulunursa miras onlara düşer, ama rahim sahipleri bulunmadığı zaman mirası mevlâ'l-muvalat alır.

Mâlik, Sevrî, Evzâî ve Şafiî'ye göre asabe ve rahim sahihlerinden yakını olmayanın mirası devlete aittir. Mevlâ'l muvalata düşmez. Malîkiler veŞafiîler Hanefilerin içtihadına karşı şöyle diyor:

Bu âyette anlatılanın (mevlâ' muvalatın) vâris olacağına dair bir delil yoktur. Çünkü böyle bir delalet üç şeye bağlıdır:

1. "Yeminlerinizin bağladığı kimselere hisselerini verin"[127] cümlesiyle
mutlaka antlıların kasdedilmesi,

2. Bu cümlede geçen nasib kelimesiyle mirasın kastedilmiş olması,

3. Bu cümlenin muhkem olması[128]

2922... İbn Abbâs'dan "Yeminlerinizin bağladığı kimselere hisselerini veriniz"[129] âyeti hakkında (şöyle) dediği (rivayet olunmuştur):

"Muhacirler Medine'ye geldikleri zaman Rasûlûllah (s.a.)'ın ensarla muhacirler arasında kurmuş olduğu kardeşlikten dolayı (muhacirler) ensara (bir ensarhmh) akrabasından önce (mirasçı kılınırlardı). (Bu âyet bu tatbikatla ilgiliydi. Bir süre sonra) "Ana babanın ve akrabanın bıraktıklarından her birine varisler kıldık... [130] (mealindeki âyet-i kerime) inince bu âyet öbür âyeti neshetti. Binaenaleyh) "yeminlerinizin bağladığı kimselere hisselerinizi veriniz"[131] (âyet-i kerimesinde yeminlerin bağladığı kimselere verilmesi emredilen hisseden maksat) yardım, nasihat ve onlara yapılacak vasiyettir. (îşte bu şekilde muhacirlerin ensarın malı üzerindeki) miras (hakları) yürürlükten kalktı.[132]

Açıklama

Metinde geçen âyet-i kerimesindeki akd kelimesi bağlamak, güçlendirmek sağlamlaştırmak anlamına gelir. Eleymân kelimesi ise "elyemin" kelimesinin çoğuludur.El yemin "sağ el" anlamına geldiği gibi, kasem yani yemin anlamına da gelir. Akd yaparken insanlar birbirlerinin sağ ellerini tutup tokalaştıklarından bunlara "sağ ellerinizin bağladığı kimseler" denmiştir. Fakat burada "el eyman" kelimesinin yemin anlamına gelmesi daha doğru ve uygundur.[133] Her ne kadar Buharı ve İbn Kesir'in rivayetlerinde metinde geçen "yeminlerinizin bağladığı..." [134] âyetinin"Ana-baba ve akrabasının..."[135] âyetini neshettiği ifade ediliyorsa da mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte aksi ifade edilmektedir. Taberinin ifadesine göre doğrusu da budur.[136]Burada yeminlerle akit yapanların kimler olduğu meselesi üzerinde birkaç görüş vardır:

1. Bu cümle ile kasdedilen halifler, kendileriyle dostluk ve kardeşlik ahd edilmiş bulunanlardır. Fıkıh ilminde mevlelmiivâlat diye anılan bu akdi bir önceki hadisin şerhinde açıklamıştık.

2. Hz. Peygamberin Medine'de aralarında kardeşlik bağı kurduğu en-sar ile muhacirlerdir. Bu bağ sebebiyle aralarında kardeşlik bağı bulunan ensar ile muhacirler birbirlerine varis olabiliyorlardı. "Ana babanın ve akrabanın bıraktıklarından herbirini varisler kıldık[137] âyeti inince bu uygulama yürürlükten kaldırıldı. Kardeşler arasında da sadece yardımlaşma nasihat ve vasi-yetleşmek kaldı.

3. Bu cümle ile kastedilen evlatlıklardır. Daha önce evlatlıklar kendilerini evlat edinenlere varis olurdu. âyetiyle onlara mirastan pay verilmesi emredildi. Fakat daha sonra inen âyetlerle miras sadece farz (pay) sahibleriyle asabe ve zevil erhama bırakıldı. Evlatlıklara da sadece vasiyet yoluyla pay verildi.

4. Ebû Ali el-Cübbâî'ye göre cümlesi kendisinden bir önceki cümlede bulunan kelimeleri üzerine atfedilmiştir. O zaman mana şöyle olur. Ana-babanın, akrabanın ve yeminlerinizin bağladığı kimselerin geriye bıraktığı mallar için vârisler yarattık. Mirası antlıya değil vâris olan mevlalara veriniz. Cübbâî'nin bu te'vili çok uzak bir yorumdur.

5. Ebû Müslim eJ İsfahanî'ye göre ise bu cümle ile kast edilen aralarında nikâh bağı bulunan karı kocadır. [138] Her ne kadar İbn Abbâs (r.a.) söz konusu cümle ile Resül-ü Ekrem'in Medine'de ensar ile muhacirler arasında kurduğu kardeşliğin kastedildiğini söylemişse de ulema bu mevzuda ileri sürülen görüşler içerisinde en kuvvetli görüşün birinci ve beşinci maddede açıkladığımız görüş olduğunu söylemişlerdir. Birinci maddede zikredilen akdin hükmünü ise 2918 numaralı hadisin şerhi ile bir önceki hadisin şerhinde açıkladık.[139]

2923... Davûd b. el-Husayn'dan demiştir ki:

Ben Ümmü Sa'd bnt er-Rabi'a (kur'an) okuyordum. (Ümmü Sa'd) Ebû Bekir'in himayesinde kalmış yetim bir kız idi. (ben kendisine) "yeminlerinizin bağladığı kimselere hisselerini verin...[140], (âyetini) okuyunca - (bu âyeti) (şeklinde) okuma (da şeklinde oku).Çünkü bu âyet Ebû Bekir'le İslamı kabul etmeyen oğlu Abdurrahman hakkında inmişti, (oğlunun müslü-manhğı reddettiğini gören) Hz. Ebû Bekir de onu varis kılmayacağına yemin etmişti. (Abdurrahman) müslüman olunca yüce Allah, onun hissesini vermesini Peygamberine emretti.

(Râvi) Abdülaziz (bu rivayete şunu da) ilave etti: (Abdurrahman) kılıçla İslama zorlanıncaya kadar müslümanhğa girmedi.

Ebû Dâvud der ki (bu âyeti) i-üâ (şeklinde) okuyan bir kimse bu akdi (tek taraflı) bir yemin kılmış olur. (şeklinde) okuyan da bu akdi karşılıklı yemin kılmış olur..' Doğrusu ise Talha'nın rivayeti (olan) (şeklindeki kıraat)tir.[141]

Açıklama

Hz. Ebû Bekir'in oğlu Abdurrahman'ın Islamı kılıç zoruyla kabul etmesinden maksat; Islâmı kabul etmesi için ona kılıç çekilmiş olması demek değildir. Onun müslümanların küffara karşı askeri üstünlüğü sağlayıp da üstüste zaferler kazanmaya başladığını görünceye kadar İslamı kabule yanaşmayıp ancak bu üstünlüğü gördükten sonra müslü-man olmasıdır.

Her ne kadar musannif Ebû Dâvud burada Hz. ümmü Sa'd'ı er-Rabi'in kızı olarak göstermişse de, aslında Hz. Ümmü Sa'd, onun kızı değil, torunudur. Tehzibii't-Tehzib'de Hafız İbn Hacer onun künyesinin Ümmü Sa'd bint Sad b. er-Rabi' b. Any b. Ebî Züheyr olduğunu isminin de Cemile olduğunu ve kendisinin de sahâbiye olduğunu kaydediyor.

Anlaşılan Ümmü Sa'd sözü geçen Nisa sûresinin şeklinde okuduğunu hiç duymamış olduğu için âyetin bu şekilde okunmasına itiraz etmiş ve şeklinde okunmasını istemiştir. Nitekim Hz. Aişe'de "Fakat ne zaman ki Peygamberler umutlarını kestiler ve kendilerinin yala-na çıkarıldıklarını (kafirlere karşı kendilerine yapılacağı va'dedilen yardımın yapılmayacağını) sandılar.."[142] mealindeki âyette geçen kelimesinin sülasi babdah okunduğunu hiç duymamış olduğu için bu şekilde okunduğunu görünce buna itiraz etmiş ve bu fiilin tef'il babından okunması gerektiğini iddia etmişti.

Bu hadis-i şerif İslâm'ın ilk yıllarında yapılan yeminlerin miraslar hakkında da geçerli olduğu yapılan bir yeminle aslında mirasçı durumunda olan birinin mirastan düşürülebildiği gibi mirasçı olmayan birinin de mirasçı kılındığına dair yapılmış olan bir yeminle yemin sahibinin malına mirasçı kılındığını ifade etmektedir. Yine bu hadis-i şeriften anlaşıldığına göre; Hz. Ebû Bekir bu uygulamadan yararlanarak müslümanlığı kabul etmeyen oğlu Ab-durrahman'ı mirastan mahrum edeceğine dair yemin etmiş. Nihayet Hz. Ab-durrahman Mekke'nin fethine tekaddüm eden günlerde müslüman olmuş da bunun üzerine Cenab-ı Hak Hz. Ebû Bekir'in Abdurrahman'a hissesini vermesi için "... yeminlerinizin Çağladığı kimselere hisselerini verin.."[143] âyetini indirmiştir.

Metinde geçen âyet hakkında yapılan muteber açıklamaları bir önceki hadisin şerhinde nakletmiştik. Buradaki açıklama bir önceki hadisin şerhinde geçen muteber bir açıklama değildi^

Hafız İbn Kesir bu hadisteki açıklama hakkında şöyle diyor: "Bu garib bir sözdür. Sahih olan birinci olarak serdettiğimiz görüştür. (Yani sahih olan görüş yeminlerinizin bağladığı kimseler sözüyle mevlel muvalat kastedildiğini ileri süren görüştür.) Bu birinci görüşe göre İslâmın başlangıcında iki kişi yeminleşerek biribirlerinin malına varis olabiliyorlardı. Daha sonra bu uygulama kaldırıldı. Fakat daha önce yapılmış olan yeminlerin hükmü geçerli sayıldı. Zira müslümanlar yapmış oldukları ahid ve yeminlerine sadık kalmakla emrolunmuşlardı.[144]

Hafız Münzirî ise bu hadis hakkında sükût etmektedir.[145]

2924... İbn Abbâs (r.a.)'den demiştir ki:

“Onlar ki inandılar ve hicret ettiler...[146] (âyet-i kerimesi inince (Hicret etmemiş olan müslüman) bir arab (yakınlarından olan) bir muhacire mirasçı olamadığı gibi bir muhacirde ona mirasçı olamazdı. "... Rahim sahihleri (akraba olanlar) biribirlerine (mirasçı olmağa) daha uygundurlar..."[147] (âyet-i kerimesi) bu âyeti neshetti.[148]

Açıklama

Metinde geçen Enfâl sûresinin yetmiş ikinci âyet-i kerimesi nazil olunca muhacirler ve ensar akraba olmadıkları halde biribirlerine varis kılınmışlardır. Nihayet bu uygulama Enfal sûresinin yetmiş beşinci âyet-i kerimesi ininceye kadar devam etmiş, bu âyetin nü-zuluyla bu uygulama yürürlükten kaldırılmış ve miras âyetlerinde belirlendiği şekilde ancak yakın akrabalar birbirine mirasçı kılınmışlardır. Bunun üzerine sahabe-i kiramdan biri "Ey Allah'ın Resulü bu âyet-i kerimeye göre, biz müşrik akrabalarımıza mirasçı oluyor muyuz?" diye sormuş bu soru üzerine de; "İnkar edenler birbirlerinin velisidirler.[149] âyet-i kerimesi nazil olmuştur.[150] bu hadisin senedinde çeşitli tenkidlere uğramış olan Ali b. Huseyn vardır.[151]

17. (İslâmiyette Kötülük Üzerinde Yardımlaşma Üzerine Yapılan Bir Antlaşmanın Hükmü)

2925... Cübeyr b. Mütim'den demiştir ki: Rasûlullah (s.a.) (şöyle) buyurdu:

İslâmiyette (kötülükte yardımlaşmak üzere) antlaşma yoktur. Cahiliye döneminde (hayırlı işlerde yardımlaşmak üzere yapılmış olan) antlaşmaları ise İslamiyet sadece kuvvetlendirir.."[152]

2926... Asım el-Ahvel'den demiştir ki:

Ben Enes b. Malik'i Rasûlullah (s.a.) bizim evlerimizde muhacirlerle ensar arasında (kardeşlik) antlaşması yaptı" derken işittim. (Enes bunu söyleyince) kendisine:

Rasûlullah (s.a.) "İslamda antlaşma yoktur" buyurmamış mıyıı?- denildi (Oda) iki yahut da üç defa "Rasûlullah (s.a.) bizim evlerimiz de muhacirlerle ensar arasında (kardeşlik) antlaşma(sı),yaptı." cevabını verdi.[153]

Açıklama

Hılf: Ikı kısmın birbirlerine yardımda bulunacaklarına ve birbirlerini takviye edeceklerine dair ittifak etmeleridir. Cahıliyyet devrinde arab kabileleri başkalarıyla çarpışmak ve onlara baskı yapmak için birbirleriyle muahede yaparlardı. Bu türlü ittifak Rasûlullah (s.a.)'in:

"İslâm'da ahidlesme yoktur" hadisiyle yasak edilmiştir. Fakat yine ca-hiliyet devrinde mazluma yardım ve sılairahim gibi şeyler için de ittifak yapılırdı. Bu hayır ve hakka yardım için yapıldığından îslamiyette de meşru plarak kalmıştır. Rasûlullah (s.a):

"Cahiliyyet devrinde olan herhangi bir ahidleşmeyi İslâm ancak şiddet (kuvvet) yönünden artırmıştır.'* buyurarak bu nevi ittifakın neshedilme-diğini anlatmak istemiştir.

Taberi: "Bugün ittifak ve sözleşme caiz değildir. Çünkü hadisdeki kardeşlik ve bu kardeşlikle birbirlerine mirasçı olmak gibi şeylerin hepsi "rahim akrabaları, birbirine daha yakındır[154] âyetiyle neshedilmiştir demiştir. Neyevî de şunları söylemiştir: "Mirasa taallûk eden şeylerde cahiliyyet ittifakına muhalefet göstermek Cumhuru ulemaya göre müstehabtır. Fakat İslam'da kardeşlik ve Allah'a taat hususunda ittifak dinde yardım almak, hakkı ikame için dayanışmak bakidir. Neshedilmemiştir...”

Hasılı birbirine zıt gibi görünen bu rivayetlerden anlaşılan budur. Yani İslam'da ahidleşme yoktur hadisinden murad şer'en yasak olan miras ittifakı gibi şeylerdir. Cahiliyyet devrinden beri yapılagelen herhangi bir ittifakı İslam'ın ancak kuvvetlendireceğini bildiren hadis ise meşru olan kardeşlik ve din hususunda yardımlaşma ittifakıdır.[155]

18. Kadın Eşinin Diyetine Varis Olur

2927... Said (b. Müseyyeb (r.a.))'den demiştir ki: Ömer b. Hattab "diyet akilenindir, kadın kocasının diyetine varis olamaz" derdi. Nihayet kendisine ed-Dahhak b. Sufyân: "Eşyem ed-Dibâbî'nin hanımına kocasının diyetinden miras payı vermem için Rasûlullah (s.a.) bana mektup yazmıştı." dedi de. Hz. Ömer bu görüşünden döndü.

Ahmed b. Salih dediki bize bu hadisi Abdurrezzâk Ma'mer'den, O da Zührî'den, O da Said'den rivayet etti ve bu rivayetinde şöyle dedi: (Hz. Peygamber Dahhak b. Süfyan'ı Arablara zekat tahsildarı olarak görevlendirmişti.[156]

Açıklama

Diyet; Can karşılığında yahut da bir organı zarara uğratma karşılığında verilen tazminattır.

Akile: diyeti ödeyen, asabe, aşiret, ehl-i divan ve sairedir. Bunlar kendi efradından birinin şüphe ile veya hata ile yaptığı cinayetin diyetini veya gur-re denilen karşılığını ödemekle mükelleftirler.

Diyeti ödeyenlerden herbirine akil denir. Hepsine birden akile denir ki cemaat-i akile manasındadır.[157]

Yapılan bu açıklamadan da anlaşılacağı üzere diyetin ödenmesinde sorumluluk sadece cinayeti işleyene değil, aynı zamanda onun yakınlarına da aittir. Yakınlarından kadınlar, çocuklar, akıl hastaları, farklı şehirde oturanlar diyet sorumluluğuna katılmazlar.

Diyeti öncelikle cinayeti işleyen öder. Eğer buna gücü yetmezse yakınları buna ortak olur veya tamamen öderler. Diyet ödemekle yükümlü olanlardan herbiri kendine düşeni üç yılda üç taksitte öder.

AkılenÎn Dereceleri:

1. Katilin kayıtlı olduğu meslek teşekkülü,

2. Katilin asabesi yakın akrabaları,

3. Hazine yani devlet maliyesi[158]

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte Hz. Ömer'in önceleri bu kimsenin diyetini ancak akılesinin alabileceğini karısı da bundan bir pay alamayacağı görüşünde iken, sonradan Dahhak b. Süfyan'ın "Rasûlullah (s.a.) öldürülen bir kimsenin diyetinin hanımına kalacağına dair bana mektub yazmıştı" demesi üzerine bu görüşünden döndüğü ifade edilmektedir.

Hadis sarihlerinin açıklamasına göre; Hz. Ömer bir kadının öldürülen kocasının diyetini alamayacağı hükmüne varırken "miras bir kimsenin hayatında kazanıp da ölürken bırakıp gittiği malıdır. Bir kimsenin diyeti ise hayatında kazandığı bir mal gibi olmadığına göre, diyet miras olamaz ve do-layısıyle bir kimsenin hanımı diyetinden bir pay alamaz" şeklinde bir kıyas yapmış fakat bu görüşünün doğru olmadığını ifade eden bir hadise rastlayınca kendi içtihadını bırakıp hadisin hükmüne dönmüştür.

Metinden anlaşıldığı üzere Hz. Peygamber Dahhâk b. Süfyan'a yazdığı mektubta ona yanlışlıkla öldürülen Eşyem ed-Dibabî'nin diyetinden karısına da miras hükümlerine göre bir pay vermesini emretmiştir.

öldürülen bir kimsenin diyetinden hanımının da miras hükümlerine göre bir pay alabileceği hususunda Hz. Peygamberin mektub yazdığı Hz. Dahhak yüz atlıya bedel tanınmış sahabilerden biridir. Hz. Peygamberdin başında kılıçla nöbet tutardı, zekât memurluğu da yapan bu büyük sahabiyi fahri kainat Efendimiz bir ara kendi kavminden müslümanlar üzerine vali tayin etmişti.

Diyetinden karısına da bir pay verilmesi için hakkında Hz. Peygamberin özel mektub yazdığı. Eşyem de meşhur bir sahabidir. Kûfe'de bulunan "Dibab" isimli bir kaleye nisbet edildiği için "Dibâbî" diye tanınmıştır.

Şerhü's-Siinne isimli eserde deniliyor ki, "bu hadis diyetin önce maktulun hakkı olup sonra Onun ölümü sebebiyle aynen diğer malları gibi varislerine intikal ettiğine delildir. İlim ehlinin ekserisinin görüşü de budur. Ancak Hz. Ali bu mevzudaki içtihadına dayanarak maktulun diyetinden ana bir kardeşleri ile eşine bir pay vermemiştir.

Bu mevzuda Hattâbî de şöyle diyor: "Bu hadis diyetin de aynen diğer mallar gibi Ölünün mirasçıları arasında taksim edileceğine ve dolayısıyla maktulun katilden diyetin ancak üçtebirinin affedilmesini vasiyet edebileceğine, katile vasiyyet caiz olmadığından bu affın da amden (kasıtlı olarak) kati için değil, hataen ve şibh-i amd gibi katiler için geçerli olacağına delalet etmektedir."[159]

---

[1] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/101-105.
[2] Ahmed Debbağoğlu, Ansiklopedik Büyük İslâm İlmihali, 398-402.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/105-106.
[3] İbn Mâce, mukaddime 8.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/107.
[4] Nisa, (4) 11.
[5] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/107-108.
[6] Nisa, (4) 176.
[7] Buhârî, feraiz 13; Müslim feraiz 6-7; Tirmizî, feraiz 7; İbn Mâce feraiz. 5.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/108-109.
[8] Nisa, (4) 176.
[9] Nisa, (4) 11.
[10] İbn Cerir, Tefsirii't Taberi, IV-276.
[11] Tirmizî, feraiz 6.
[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/109-110.
[13] Nisa, (4) 176.
[14] Ahmed b. Hanbel HI-372, IV-323.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/110-111.
[15] Nisa, (4) 176.
[16] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/111-112.
[17] Nisa, (4) 176.
[18] Buhârî, feraiz 14; Müslim, feraiz 10-13.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/112.
[19] Nisa, (4) 12.
[20] Nisa, (4) 176.
[21] Buhari, Tefsirü'l Kur'an 3/53.
[22] Bakara, (2) 278.

[23] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/112-113.
[24] Müslim, ferâiz 9; Tirmizî, tefsir 4/5; İbn Mâce, ferâiz 5; Muvatta, ferâiz 7; Ahmed b. Hanbel IV-293.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/113.
[25] Nisa, (4) 83.
[26] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/113-114.
[27] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/114.
[28] Buhârî, feraiz 8; Tirmizî feraiz 4; İbn Mâce feraiz 2; Ahmed b. Hanbel 1-389, 464.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/115.
[29] Nisa, (4) 176.
[30] Şevkanî, Neylü'l Evtfir, Kitabü'I ferâiz VI-67.
[31] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/116-117.
[32] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/117.
[33] Nisa, (4) 11.
[34] Tirmizî, feraiz 3; Ibn Mâce feraiz 2.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/117-118.
[35] Nisa, (4)11.
[36] Nisa, (4) 12.
[37] Süleyman Ateş, Kur'ân-ı Kerim'in yüce meali ve Çağdaş tefsiri 1-494.
[38] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/118-120.
[39] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/120.
[40] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/120-121.
[41] Buhârî, feraiz 6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/121.
[42] Ali Himmet Berkî, İslâm Hukukunda Feraiz ve İntikal 38.
[43] a.g.e. 43.
[44] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/121.
[45] Tirmizî, feraiz 10-11; îbn Mâce, feraiz4; Darimî, feraiz 19-23; Muvatta, feraiz4-6; Ahmed b. Hanbel V-327.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/122-123.
[46] Ali Himmet Berki, İslam Hukukunda Feraiz ve İntikal, 50.
[47] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/123.
[48] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/124.
[49] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/124.
[50] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/124-125.
[51] Tirmizî, feraiz 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/125.
[52] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/126.
[53] Ibn Mâce, feraiz 3; Ahmed b. Hanbel V-27.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/126-127.
[54] Buhârî, ahkam 8; Müslim, iman 227, 229, İmare 21.
[55] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/127.
[56] Buhârî, feraiz 5, 7, 9, 15; Müslim feraiz 2, 3; Tirmizî, feraiz, 8; İbn Mâce feraiz 10; Ahmed b. Hanbel 1-325.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/127-128.
[57] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/128-129.
[58] Buhârî, kefale 5, istikraz II, nefakat 15, feraiz 4, 25; Müslim, ferâiz 14,"17; Ebû Dâvûd imare 15, buyu 9; Tİrmizî, cenaiz 69, feraiz 1; İbn Mâce, feraiz 9, sadakat 13; Nesaî cenaiz 67; Ahmed b. Hanbel 11-290, 353, 356, III-296, 371, IV-131.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/129-130.
[59] İbn Mâce, feraiz 9; el-Benna Fethürrabbani XV-200.
[60] Buhârî, havalat 3, kefale 3, Ahmed b. Hanbel 11-290, 380.
[61] M. Hayri Kırbaşoğlu, Te'vilü'l Muhtelifi'l Hadis (Hadis Müdafaası) 250.
[62] Ahmed Debbağoğlu, Ansiklopedik Büyük tslam İlmihali, 708.
[63] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/130-131.
[64] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/132.

[65] Enfâl (8) 75.
[66] Hayreddin Karaman, Mukayeseli İslam Hukuku, 417-418.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/132-133.
[67] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/134.
[68] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/134.
[69] Tirmizî, feraiz 13; İbn Mâce feraiz 7.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/134-135.
[70] İbn Abidin, Mecmu atıf Resâil-i İbn Abidin 11-200.
[71] Aliyyü'1-Kari Mirkatü'l Mefatih III-392.
[72] Şevkânî, Neylii'l-Evtar VI-75, Kitâbü'l feraiz bab macâe fi zevil erham vel mevlâ min esfel.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/135-136.
[73] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/136-137.
[74] Aliyyu'l Kari, Mirkatü'l-Mefâtih, III-392.
[75] Şevkânî, Neylü'l-Evtar, VI-74.
[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/137-138.
[77] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/138.
[78] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/138-139.
[79] Tirmizî feraiz 14, tbn Mâce feraiz 11.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/139.
[80] Aliyyü'1-Kari Mirkatül Mefalih III-396.
[81] el-Mubarek Furî, Tuhfetü'l-Ahvezi VI-286.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/139-140.
[82] Tirmizî, feraiz 23; İbn Mâce feraiz 12; Ahmed b. Hanbel III-490, IV-107.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/140.
[83] Aliyyü'l Kari, Mirkatii'l-Mefatih III-391.
[84] Avnü'l Ma'bûd VIII-115-118.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/140-142.
[85] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/142.
[86] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/142.
[87] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/142-143.
[88] Buhâri, Hac 44, megazi 48, feraiz 26; Müslim feraiz 1; Tirmizî ferâiz 15; İbn Mâce, feraiz 6; Darimi, feraiz 29; Muvatta, feraiz 10; Ahmed b. Hanbel 11-200, 208.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/143.
[89] Şayuti, el-Câmjüssagîr, I-126.
[90] Suyutî el-Camiüssagîr, 1-126.
[91] A. Davudoğlu, Sahih-i Müslim V1II-124.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/143-144.
[92] Buhârî, hac 45, cihad 180, tevhid 31, menakıb 39, meğazi 48; Müslim, hac 439; İbn Mâce, menasik 29; Ahmed b. Hanbel 11-128.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/144-145.
[93] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/145-146.
[94] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/146.
[95] Tirmizî, feraiz 16; Ibn Mâce, feraiz 6; Darimî, feraiz 39; Ahmed b. Hanbel 11-195.
[96] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/146.
[97] Enfâl 8/73.
[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/146-147.
[99] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/147.
[100] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/148.
[101] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/148.
[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/148-149.
[103] İbn Mâce, erruhun 21; feraiz, 16.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/149.
[104] Bakara, (2) 278.
[105] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/149-150.

[106] Buhârî, salat 70, şürût 3, 10, 13, 17, et'ime 31, ferâiz, 19-20, 22, 23, talak 14, keffârat 8, nikah 18, zekat 61, mekâtib 5, büyü' 67, 73; Müslim, İtk, 5-6, 10, 12, 14-15; Ebû Dâvud feraiz 12, ıtak 2; Tirmizî, feraiz 20, vesaya 7, velâ 1; Nesâî, zekat 99, talak 29-31, buyu' 75-76, 78; İbn Mâce, talak 29, Dârimî, talak 15, feraiz 51, 53; Muvatta, talak 25, İtk 17-19; Ahmed b. Hanbel I-28I, 361, 11-28, 100, 113, 144, 153, 156, IV-33, 42, 46, 82, 103, 121, 135, 161, 172, 175, 178, 180, 186, 190, 213, 272.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/151.

[107] Hayreddin Karaman, Mukayeseli İslam Hukuku 368.

[108] İbn Mâce, itk 3.

[109] Kehf (18), 29.

[110] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/151-152.

[111] Buhârî, feraiz 23; Müslim itk 10; Nesaî, talak 31; Tirmizî, feraiz 33; Ahmed b. Hanbel 11-30, Vl-115, 186, 190.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/153.

[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/153.

[113] İbn Mâce, feraiz 7; Ahmed b. Hanbel, 1-27.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/153-154.

[114] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/154-155.

[115] İbn Kudame, el-Muğnî, VI-352-353.

[116] Haydar Hatiboğlu, Sünen-i İbn Mâce VII-435.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/155-156.

[117] Buharî, ferâiz 22; Tirmizî, ferâiz 20; İbn Mâce, ferâiz 18; Darimî, ferâiz 34; Ahmed b. Hanbel IV-102-103.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/156-157.

[118] Bk. 2915 Nolu Hadis

[119] İbn Kayyım, Avnül Mabud, VIII-132.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/157-158.

[120] Buhârî ıtk 10, ferâiz 2t, Müslim ıtk 16; Tirmizî, büyü' 20, el-Vela ve'l hibbe 2; Nesaî büyü' 86; İbn Mâce ferâiz 15; Darimî, siyer 32; Muvatta', masurul vela 17; Ahmed b. Hanbel II-9, 79, 108.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/159.

[121] Ahmed Davudoğlu, Sahih-i Müslim Terceme ve Şerhi VII-575-576.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/159-160.

[122] Tirmizî, cenaiz 43; İbn Mâce, cenaiz 26, ferâiz 17; Darimî, ferâiz, 47.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/160.

[123] Ömer Nasuhi Bilmen, Hukuk-ı İslamiye ve Istılahat-ı Fıkhıyye Kamusu V-359.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/160-161.

[124] Nisâ (4) 33.

[125] Enfal (8), 75.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/161-162.

[126] Enfâl; (8), 75.

[127] Nisa, (4), 33.

[128] S. Ateş Kur'ân-ı Kerîm'in Yüce meali ve Çağdaş tefsiri. 1-550.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/162.

[129] Nisa (4), 33.

[130] Nisa (4), 33.

[131] Nisa (4), 33.

[132] Buharı, Kefâle 4, 7, tefsiri sûre IV-18.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/163.

[133] S. Ateş Kur'ân-ı Kerîm'in yüce meali ve çağdaş tefsiri, 1-548.

[134] Nisa (4), 33.

[135] Nisa (4), 33.

[136] Halife, Cami'ün-nukul fi esbabii'n-Nuzul 1-465.

[137] Nisa (4), 33.

[138] Halife, Cami'ün-nukul fi esbabü'n-nuzul V-548, 549.

[139] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/163-164.

[140] Nisa (4), 33.

[141] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/165.
[142] Yûsuf (12), 110.
[143] Nisâ (4), 33.
[144] Tefsir-i İbn Kesir 1-491.
[145] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/166-167.
[146] Enfâl (8), 72.
[147] Enfâl (8), 75.
[148] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/167.
[149] Enfâl (8), 73.
[150] Şevkani, Fethü'l-Kadir, 111-330.
[151] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/167.
[152] Buhârî, kefale 2, edeb 67; Müslim, fedailüssahabc 204, 206; Tirmizî siyer 69; Darimî, siyer 80; Ahmed b. Hanbel 1-190, 317, 329,11-180, 205, 207, 213, 215, III-162, 281, IV-V-61.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/168.
[153] Buharî, i'tİsam 16, kefale 2, edeb 67; Müslim, fedailüssahabe 204; Ahmed b. Hanbel III-lll, 145, 281.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/168-169.
[154] el-Enfâl (8), 75.
[155] Ahmed Davudoğlu, Sahih-i Müslim X, 448-449.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/169.
[156] Ibn Mâce, diyet 12; Tirmizî, diyet 18, feraiz 18; Muvatta, ukul 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/170.
[157] Ömer Nasuhi Bilmen Istilahat-ı Fıkhiyye Kamusu III-7.
[158] A. Debbağoğlu Ansiklopedik Büyük İslam İlmihali 38.
[159] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/170-172.

2. NAMAZ BÖLÜMÜ-1

Bu bölüm namazın ahkâmı ve ona müteallik meseleleri içine almaktadır.

"Salât"m manâ ve tarifi:

Istılah olarak "namaz" diye tabir ettiğimiz "salat" kelimesi lûgatta en meşhur şekliyle duâ mânâsındadır. Kur'ân-ı Kerim'deki "onlar için dua et”[1] âyetinde .bu manada kullanılmıştır.

Bu kelime ıstılah olarak, duayı da içine aldığı için bilinen hareketlerle yapılan ibâdete isim olmuştur.

Salât kelimesinin namaz için kullanılması bu malum hareketler hakkındaki şer'î bir hakikat, duâ manasında da mecazî lügavî olmak üzere nakil midir, (çünkü lügatte nakil, ahkâmda nesh gibidir) yoksa isim olduğu namaz hakkında râcih mecaz, kendisinden nakledildiği duâ hakkında mercûh hakikat mıdır? Usûlcüler arasında ihtilaflıdır.

Bu kelimenin lügatte, duâ, ta'zim, rahmet ve bereket manalarına müşterek bir lâfız olduğu da söylenilmektedir. Şeriatteki tarifi de şudur: "Tekbirle başlayan, selamla biten belli sözler ve hareketlerdir."

Salât masdar yerine vaz edilmiş bir isimdir. "Namaz kıldım" manasına denmez denilir.

İştikak : Bu kelimenin iştikak (türetilmiş şekli) de ihtilaflıdır. Bir kısım âlimler, kuyruk sokumunun yanındaki kemikler manasına olan kelimesinden müştak olduğunu, bazı âlimler: Kulu, Rabbi'nin rahmetine yaklaştırdığı için sıla kökünden türediğini, bazıları da insanı kötülüklerden nehyedip doğru yola yöneltliği için "değneği ateşle düzelttim" manasındaki aslından alınmış olduğunu söylerler.[2]

Namazın Fazileti

Namaz; Kitab, Sünnet ve İcma-i ümmet ile sabittir. Cenab-ı Allah Kur'an-ı Kerim'de "namazı kılınız"[3]

"Namaz mü'minlerin üzerine vakitleri belli bir farz olmuştur"[4] buyurur.

Namazın farz oluşuna delâlet eden bir çok hadisten biri Kütüb-ü Sitte' nin tamamında yer alan ve İbn Abbâs'tan rivayet edilen şu hadistir:

"Resûlullâh (sallellahu aleyhi vesellem) Mûaz'ı Yemen'e gönderirken şöyle buyurdu:

Sen Ehl-i Kitap olan bir kavme varacaksın. Onları Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim Allah'ın Resulü olduğumu tasdike davet et. Eğer bunda sana itaat ederlerse, Allah'ın onlara her gün beş vakit namazı farz kıldığını bildir..."[5]

Namazın farz olduğunda icmâ vardır. İnkâr eden kâfir olur.[6]

Namazı Terk Edene Verilecek Ceza

Farz olduğunu inkâr etmemekle beraber tenbellikle namazı kılmayana uygulanacak dünyevî cezanın ne olacağı mezhepler arasında ihtilaflıdır.

Hanefilere göre, namazı kılmayan fâsıktır. Namazı kılıncaya veya ölünceye kadar hapsedilir ve dövülür.

Mâlikîlere göre, vaktin sonuna kadar beklenir, bu müddet zarfında kılarsa serbest bırakılır, kılmazsa ceza olarak (kâfir sayarak değil) öldürülür.

Şâfiîlere göre, vaktin sonuna kadar beklenir sonra tevbeye davet edilir. Tevbe edip namazını kılarsa, serbest bırakılır. Aksi halde ceza olarak öldürülür. Öğleyi ve ikindiyi terkten dolayı güneş batıncaya kadar, akşam ve yatsıyı terkten fecir, sabahı terkten dolayı da güneş doğuncaya kadar ceza tatbik edilmez. Ancak, kendisinden namazı vaktinde edâ etmesini istemek şarttır.

Hanbelîlere göre, namazı tenbellik göstererek terkeden kimseyi devlet başkanı veya naibi namazı kılmaya davet eder. Eğer, sonraki namazın vakti daralıncaya kadar kılmazsa katli vaciptir. Fakat üç gün kendisi tevbeye dâvet edilmedikçe ceza infaz edilmez.

Mezheplerin herbirinin görüşlerini dayandırdıkları aklî ve naklî deliller vardır. Ancak sözü uzatmamak için onları buraya nakletmeye lüzum görmedik.

Namaz, hicretten bir buçuk sene evvel Mi'râç gecesinde farz kılınmıştır. Önce elli vakit olarak emredilmişken, Resulullah (s.a.)'ın Cenab-ı Allah'a yaptığı müteaddit müracaatları sonucu beş vakte indirilmiş ve sonunda Cenab-ı Hak, "Ya Muhammed, bil ki benim katımda söz değiştirilmez. Bu beş vakit namaza mukabil sana elli vakit sevabı vardır"[7] buyurmuştur.[8]

Namazın Meşru' Kılınışındaki Hikmet

Namazın meşru' kılınışının hikmeti, nimete şükür ve günahlara kefarettir. Ebû Hureyre'den rivayet edilen bir hadiste Resulullah (s.a.) şöyle buyurur: "(Söyleyin bakayım) sizden birinizin kapısının önünde bir nehir olsa ve onda her gün beş defa yıkansa, ne dersiniz? Kirden bir şey kalır (mı) onda?" Ashab, "hayır onda hiç bir kir kalmaz" dediler. Bunun üzerine Resulullah (s.a.) "İşte bu beş vakit namazın benzeridir. Allah onunla hataları mahveder" buyurdu.[9]

Namazı edanın semeresi, dünyada emrin ifâsı, âhirette sevaba nail olmak ve Cenab-ı Allah'ın emrine muhalefetten uzak kalmaktır.

Namaz her hayrın başı (aslı) olduğu için, Sâri onun fazlını beyâna, vakit, şart, erkân, âdâb, ruhsat ve nafilelerini tayine hiç bir tâatte göstermediği ihtimamı göstermiş ve namazı dinin şiarlarının en büyüğü kılmıştır.

Bu mukaddimeden sonra, Fahr-i Kâinat Efendimizin namazla ilgili hadis-i şeriflerini takatimiz nisbetinde terceme ve izaha geçebiliriz.

Sünen'in bu bölümü 367 bâb ve 1165 hadisi ihtiva etmektedir.[10]

1. (Farz Olan Namaz)

391. ...Talha b. Ubeydillah[11] (r.a.)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Necidlilerden, saçları dağınık bir adam Resûlullah (s.a.)'a geldi: Sesinin fısıltısı duyuluyor, fakat iyice yaklaşmadıkça ne dediği anlaşılmıyordu. (Yaklaşınca) bir de ne görelim. Resûlullah (s.a.)'a İslâm (farzların)dan soruyor, Resûlullah (s.a.):

“Gece ve gündüzde beş (vakit) namaz"(sana farzdır) buyurdu. Adam:

Bana onlardan başkası yok mu? diye sordu. Efendimiz: "Hayır, ama nafile kılarsan müstesna','cevabım verdi.

Hz. Peygamber Ramazan ay' ının orucunu söyledi. Adam yine:

Bana ondan başkası yok mu? diye sordu. Resûlullah: " Nafile tutmandan başka yok','buyurdu.

Efendimiz bundan sonra zekâtı zikretti. Adam:

Bana ondan başkası yok mu? diye sordu. Hz, Peygamber (s.a.): "Hayır, fakat sadaka vermen müstesna" buyurdu.

Bunun üzerine bu adam:

Vallahi, ne bunu artırırım ne de eksiltirim, diyerek dönüp gitti. Resûlullah (s.a.) (arkasından); "Eğer doğru söylüyorsa, kurtuldu','buyurdu.[12]

Açıklama

Hz. Talhâ b. Ubeydillah'ın haber verdiği bu zat Buhârî'nin haberine göre Dımam b. Sa'Iebe'dir. Necid tarafındandır. Necid, lûgaita yüksek rakımlı yere denir. Hicaz ile Irak arasındaki bölgeye özel isim olmuştur.

Bu zat Hz. Peygamber'e İslâm'ın erkânını sormuş Efendimiz de hadis metninde zikredildiği şekilde cevap vermiştir. Gerçi metinde erkân veya farzlar zikredilmeden mücerred "İslâm'dan sordu" şeklinde vâriddir. Fakat Hz. Peygamber'in cevâbından ibarede muzafın hazf edildiği, bu zatın İslâm'ın erkânını sorduğu anlaşılmaktadır. Resûlullah (s.a.) soruyu namaz, oruç ve zekâtı haber vererek cevaplandırmış, şehâdet kelimesini ve haccı anmamıştır.

Efendimizin şehâdet kelimesini mevzuu bahsetmeyişi, adamın zaten müs-lüman olduğundan ötürü olabilir. Hacc'ı anmayışı ise, ya o zaman henüz farz kılınmadığı, veya adamın vaziyetinden hac etme imkânının olmadığını anlamasındandır. Vâcib olan bayram namazını zikretmeyişi, onun günlük değil, senelik, salat-ı vitri söylememesi de bu namazın yatsı ile birlikte mutâlaa edilmesinden veya vitrin henüz vacip kılmmayişmdan dolayı olabilir. Yoksa bu bazılarının dediği gibi vitrin vacip olmamasına delalet etmez.

Görüldüğü gibi hadis-i şerif, İslâm'dan bahsetmektedir. Bu münâsebetle, İslâm kelimesi hakkında kısaca bilgi vermek faydalı olacaktır.

İslâm: Lûgatta, bağlanmak, ıstılahta ise, Resûlullah (sallellahü aleyhi vesellem)in haber verdiğini kabul ve itaat etmektir. Eğer bununla birlikte inanç ve kalb ile tasdik de bulunursa o, İmandır. Aksi halde değildir. İman, İslâm'dan daha husûsidir. İmanı İslâm, İslâm'ı iman yerine kullanmak da caizdir.

İman ve İslâm aynı şey mi, yoksa ayrı ayrı şeyler mi, iman artıp eksilir mi konulan ulemâ arasında ihtilaflıdır.

Cumhurun görüşü şudur: İslâm, zahirî bağlanma, ve Hz. Peygamber'in getirdiklerine boyun eğmedir.

İman ise, noksan sıfatlardan münezzeh kemâl sıfatlarla muttasıf olduğunu bilerek Cenab-ı Allah'ın varlığım, melekleri, kitapları, peygamberleri, âhiret gününü ve Hz. Muhammed aleyhisselâmın getirdiği herşeyi seksiz şüphesiz tasdik etmektir.

Buna göre iman ve İslâm birbirinden ayrı olmaktadır.

İmam Şafiî şöyle der: "İman, kalb ile tasdik, dil ile ikrar ve erkân ile ameldir." Buna göre de iman ile İslâm bir olmuş oluyor. Şafiî'nin bu görüşü, Mâlik, Ahmed ve ashab-ı hadisten de nakledilmiştir.

Hadis-i şerifte üç defa tekrarlanan istisnaların, hem münkatı, hem de muttasıl olmaları mümkündür. Şâfiîler bunu "lâkin" manasına munkatı kabul etmişler ve "ancak senin tetavvu olarak yapman müstehaptır" şeklinde anlamışlardır. Bundan dolayı da "Nafileye başlayınca bitirmek vacip değil, müstehaptır" demişlerdir.

Hanefîler ve Mâlikîler ise, muttasıl kabul etmişlerdir. Buna göre mana, "Hayır ama, tetavvuya başlarsan tamamlaman vacip olur" şeklinde terceme etmişlerdir."Amellerinizi bozmayınız"[13] âyet-i kerimesi ve tetavvu olarak başlanan bir haccın tamamlanmasının ittifakla vacip oluşu bu görüşü daha haklı çıkarmaktadır. Bu görüş sahiplerine göre başladığı bir nafile ibâdeti tamamlamayıp yarıda kesen kimsenin kaza etmesi vaciptir.

Hadis-i şerifin sonunda, Hz. Peygamber'in adamın cevaplarına karşı "eğer doğru ise kurtuldu" buyurması, bu zâtın "Vallahi bunu eksiltmem" demesi ile alâkalıdır. "Artırmam" demesi ile ilgili olamaz. Çünkü sadece farz ve vacipleri ifâ etmekle kurtuluşa eren bir kimsenin bunlara ilâve olarak sünnet ve nafileleri de işlemesi durumunda evleviyetle kurtuluşa ereceği gayet açıktır. Gerçi, bu hadiste İslâmın bütün erkânı zikredilmediği için bu kadarcık bir amelle insan nasıl felaha erebilir, şeklinde bir soru hatıra gelebilir. Fakat, bu hadisin Buhâri'deki rivayetinin sonunda zikredilen "Resûlüllah (s.a.) ona İslâm'ın esaslarını haber verdi..." ifâdeleri bu soruya cevap olur.

Ayrıca, bu zâtın "Ben vallahi bunu ne artırır ne eksiltirim" demekten maksadı, kendisi kavminin elçisi olabileceği için, "hâdiseyi olduğu gibi haber veririm, senin sözüne ne bir şey ilâve eder, ne de bir şey eksiltirim" manâsında olma ihtimali de vardır.[14]

Bazı Hükümler

1. Dinini öğrenmek için yolculuğa çıkmak meşrudur.
2. Namaz, oruç ve zekat İslamın erkanındandır.
3. İstenilmeden yemin etmek caizdir.
4. Delil istemeden iman sahihtir.[15]

392. ...Nâfi' b. Mâlik b. EbîÂmir, önceki hadisi ayni isnadla rivayet edip şöyle dedi:
(Resülüllah adamın arkasından):
"Babasına yemin ederim ki, doğru söylediyse kurtuldu. Yemin ederim ki doğru söyledi ise, Cennete girdi (girecek)" buyurdu.[16]

Açıklama

Müellifin bu rivayeti kitabına almaktaki maksadı, bundan önceki rivayet ile bunun arasındaki farka işarettir. Ancak, bu rivayette karşımıza bir müşkil çıkmaktadır. O da şudur: Resûlullah (s.a.) bir çok hadislerinde babaya yemin etmeyi men'etmektedir. Halbuki burada bizzat kendisi bu şahsın babasına yemin etmektedir.Bu müşkile bir kaç şekilde cevap verilmiştir:
1. Üzerinde durduğumuz hadis, babaya yemin men' edilmeden önce vârid olmuştur.
2. İbarede bir hazf vardır. Aslı "Babasının Rabbi-ne yemin olsun" şeklindedir. Muzaf hazf edilmiştir.
3. Nehy, Şâri'nin dışındakileredir.
İbn Hacer el-Askalânî bütün bu görüşleri zayıf bulmuştur. Ona göre doğru izahı şudur: Bu kelimeyi Hz. Peygamber maksatlı olarak değil, insanlar arasında söylenen bir ifâde olması ve söylediklerini pekiştirmesi maksadı ile söylemiş olmalıdır. Yemin kastı ile söylememiştir.
4. Hz. Peygamber açığa vurmamakla beraber, içinden Allah'ın adını anmış şeklinde söylememiştir. Diğer insanlar, içlerinden bunu zikretmedikleri için Efendimiz bu şekildeki yemini yasaklamıştır.
Hadisin bu rivayetinde diğerindekine ilâve olarak Efendimiz, mezkûr şahsın kurtulduğunu haber verdikten sonra, Onun Cennete gireceğini de bildirmiştir.[17]

2. Namaz Vakitleri

393. ...İbn Abbâs (r.a.)dan demiştir ki;
Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:
"Cebrail aleyhisseiâm Kabe'nin yanında iki defa bana imam oldu. Öğleyi güneş batıya eğilip (gölge) nalının tasması kadar olduğu zaman ikindiyi, (her şeyin) gölgesi kendisi kadar olunca; akşamı, oruçlunun iftar ettiği vakitte; yatsıyı, şafak kaybolunca; sabahı da (oruçluya yemek ve* içmenin) haram olduğu zaman kıldırdı.
Ertesi gün ise öğleyi, (her şeyin) gölgesi kendisi kadar; ikindiyi, iki misli olunca; akşamı, oruçlunun orucunu açtığı zaman; yatsıyı, gecenin üçte birine doğru; sabahı da ortalık ağarınca kıldırdı. Sonra da bana dönüp şöyle dedi:
Ya Muhammed, bu senden evvelki nebilerin vaktidir ve vakit, bu iki vaktin arasıdır.[18]

Açıklama

Namaz vakitlerini öğretmek maksadıyla Cebrail aleyhisselâm' in Hz. Peygambere imam olarak namaz kıldırdığı bu hâdise, Şevkânî'nin İbn Abdilberr'den naklen bildirdiğine göre, İsrâ Gecesi'nden sonraki günde olmuştur. Bu şekilde kılman ilk namaz da meşhur olan kavle göre öğlen namazıdır.
Hadisten de anlaşılacağı üzere, Cebrail aleyhisselâm'in Resûlullah (s.a.)a imam olarak namaz kıldırması, peşipeşine iki günde olmuş ve bazı namazları her iki günde de aynı vakitte kıldırdığı halde, bazılarımı değişik zamanlarda kıldırmıştır. Bu hal namaz vakitlerinin tâyininde ulemâ arasında bazı ihtilâflara sebeb olmuştur. Bu ihtilâfların beyânına geçmeden önce, hadis metninde geçen ve açıklanmasına lüzum görülen bir iki hususa temasta fayda mülâhaza edilmiştir.
1. Güneşin, nâlinin tasması kadar olması meselesi; bundan maksat güneş batıya yönelince doğuya doğru hareket eden gölgedir. Burada mecaz vardır. Sebep zikredilmiş,müsebbeb kastedilmiştir. Çünkü güneş gölgeye sebebtir, Tirmizî'nin "İlk günde öğleyi gölge nalinin tasması gibi olduğu zaman kıldırdı" şeklindeki rivayeti bu

anlayışı te'yid etmektedir. Bu ifâdeden murat şudur, öğle namazının vakti, zevalden sonra gölgenin artmaya başladığı zamandır.

2. Üzerinde durduğumuz hadis-i şerifte, Cebrail aleyhisselâm ikinci günü namazları kıldırdıktan sonra, hiç bir istisnada bulunmadan, "Ya Muhammed, bu, senden evvelki nebilerin vaktidir" demiştir. Bu ifâde, ulemânın üzerinde durduğu konulardan biri olmuştur. Çünkü Efendimizden gelen diğer bazı rivayetlerde, yatsı namazının ümmet-i Muhammed'e has bir namaz olduğu, önceki ümmetlerde bu namazın olmadığı açıkça beyân edilmektedir. Meselâ, Tahâvî'nin Ubeydullah b. Muhammed tarikiyle Hz. Âişe'den rivayet ettiği bir haberde beş vakit namazın her birinin ilk defa hangi Peygamberler tarafından kılındığı ifâde edilmiştir. Bu rivayete göre, sabah namazını ilk defa Hz. Âdem, öğleyi Hz. İbrahim, ikindiyi Hz. Uzeyr, akşamı Hz. Dâvüd, yatsıyı da bizim Peygamberimiz Hz. Muhammed (aleyhimusselâm) kılmışlardır. Yine bu rivayette akşam namazının üç rekât oluşunun sebebi şu şekilde beyân edilmiştir:

Hz. Dâvûd (aleyhisselâm) evlâ olanı terk ettiğinden dolayı işlediği hata affedilince kalkıp dört rekat namaz kılmak istemiş, fakat üç rekati kılınca ağlamaktan dolayı namaza devam edemeyip selam vermiş, böylece akşam namazı üç rekât olmuştur.[19]

İlk bakışta, bu hadisler arasında bir ihtilâf olduğu izlenimi ortaya çıkmaktadır. Bu görünümü izâle ve hadislerin arasım birleştirme sadedinde değişik görüşler ortaya atılmıştır. Bunların içerisinde en muvafık görüneni Kâdî'nin şu sözleridir:

"Yatsı namazını diğer peygamberler nafile olarak kılardı. Teheccüdün farz olmadığı gibi yatsı da onların ümmetlerine farz değildi. Yatsı namazı bizim Peygamberimize farz kılınmıştır. Bu durumda hadisler arasında zıddiyet yoktur. Çünkü yatsı namazının bu vaktinin diğer nebilerin vakti oluşu, onların yatsıyı nafile olarak kıldıklarına itibar iledir."

Aliyyü'1-Kârî de, Kâdî'nin bu açıklamasını beğenmiş ve "gerçek şu ki hak Kâdî ile berat erdir" demiştir.

Ulemâ her namaz için muayyen bir vaktin olduğu ve vaktinden evvel kılınan namazın edâ sayılmayacağı konusunda müttefik oldukları halde bu vakitlerin başlama ve bitme anları konusunda ihtilâf etmişlerdir.

Öğle namazının vakti: Güneşin zevalinden itibaren başlar. Bunda ulemâ müttefiktir. Bu vaktin ne zamana kadar devam ettiği ise, ihtilaflıdır.

Şafiî, Mâliki, Hanbelî mezhepleri ile İmam Ebû Yûsuf ve İmam Muhammed'e göre fey'-i zevalden (bir şeyin gölgesinin en kısa olduğu andan) başlar, her şeyin gölgesi bir misli oluncaya kadar devam eder, buna "Asr-ı evvel" denilir.

Ülkemizdeki amel de bu istikâmettedir.

İmam Azam'a göre ise, Fey'-i zevaldan başka her şeyin gölgesi iki misli oluncaya kadar devam eder. Buna "asr-ı sâni" denilir.

Ülkemizin birçok köyünde amel buna göredir.

İmam Mâlik ve bir kısım ulemâya göre öğle namazı ile ikindi namazı arasında müşterek bir vakit vardır. Her şeyin gölgesi bir misli olduktan sonra, hem öğlen hem de ikindinin edasına uygun dört rekat kılacak kadar bir zaman vardır. Bu zaman öğle ve ikindi namazları arasında ortak vakittir. Diğer ulemâ ise, böyle ortak bir vaktin olmadığı fey'-i zeval hariç her şeyin gölgesi bir misli olunca öğlenin vaktinin çıktığı görüşündedir. Tabii İmam-ı Âzam da gölge iki misli olduğu zaman öğlenin vakti çıkar görüşündedir.Cuma nın vakti de öğlenin vaktidir.

İkindinin Vakti: (Öğle ile ilgili ihtilâflar nazar-ı itibara alınarak) öğlenin vakti çıktığı andan itibaren başlar. Cumhura göre güneş batıncaya kadar devam eder. İmam Şafii'den ise iki kavi vardır:

a. Her şeyin gölgesi iki misli olunca ikindinin vakti çıkar, fakat.akşamın vakti girmez. Bu zamanla güneşin batması arasında boş bir vakit vardır.

b. Her şeyin gölgesi iki misli olunca ikindinin mustehap vakti sona erer, vaktin aslı ise güneş batıncaya kadar devam eder. Şafiî mezhebinde fetva bu kavle göre verilmiştir. ,

Akşam Namazının Vakti: Güneş battığı andan itibaren başlar, Şafak kayboluncaya kadar devam eder, Şafağın ne olduğu hususu ihtilaflıdır. İbn Ömer, İbn Abbâs, Mekhûl, Tâvûs, Mâlik, Süfyan es-Sevrî, İbn Ebî Leylâ, Ebû Yûsuf, Muhammed, Şafiî, Ahmed b.Hanbel, İshâk b. Râhûye ve İmam-ı Azam'dan bir kavle göre şafak güneşin battığı taraftaki kırmızılıktır. Ebû Hureyre.Ömer b.Abdülaziz, İmam Ebû Hanife'nin esah kavli veEvzâî'ye göre ise, ufuktaki kızıllıktan sonra beliren beyazlıktır.

Âlimlerden bazıları "Akşam namazının vakti abdest alıp, ezan ve kametle birlikte uç rekât namaz kılıncaya kadarlık bir müddettir. Bundan sonraya kalırsa edâ olmaz kaza olur" derler.

Her ne kadar cumhurun görüşü bu değilse de, akşam namazının ilk vaktinde kılınması müstehabtır.

Yatsı Namazının Vakti: Akşamın vakti çıkınca başlar. (Tabii burada akşamın vaktinin çıkışındaki ihtilâf aynen mevcuttur). İkinci fecrin (fecr-i sâdıkm) doğuşuna kadar devam eder. Hanefî ve Şâfiüer bu meselede müttefiktir.

Yatsı namazının son vaktinin gecenin üçte biri ve gece yarısı olduğunu söyleyen âlimler de vardır.

Hanefî mezhebine göre, her ne kadar yatsının vakti yukarıda işaret edildiği gibi ise de, gecenin üçte birine kadar te'hiri müstehab gece yarısına kadar te'hiri mubah, fecrin doğmasından hemen evvele kadar beklemek de (bir özür yoksa) mekruhtur. Uyuyup da uyanamayacağından korkan kimse namazını yatmadan kılmalı, gecenin üçte birine bırakmamalıdır.

Vitir namazının vakti de aynen yatsı namazının vaktidir. Ancak vitir namazı yatsı kılındıktan sonra kılınmalıdır. Bu İmam-ı Azam'a göredir. İma-meyn'e göre vitir namazının vakti yatsı namazı kılındıktan sonra başlar. Bu ihtilâfın sonucunda şöyle bir mesele ortaya çıkar: Bir kimse yatsı ve vitir namazlarını kıldıktan sonra yatsı namazının herhangi bir sebepten!dolayı sahih olmadığı ortaya çıksa, İmam-ı Azam'a göre sadece yatsıyı, İmameyne göre ise, hem yatsıyı hem de vitir namazını iade etmesi gerekir.

Sabah Namazının Vakti: İkinci fecrin (fecr-i sâdıkın) doğması ile girer. Fecr-i sâdık güneşin doğduğu istikâmette; genişlemesine (yatay) beliren vekaybolmayan aydınlıktır. Bundan önce doğan ve yukarıdan aşağıya (dikey) uzanan bir fecir daha vardır ki buna "fecr-i kâzib" denir. Fecr-i Kâzib, oruç tulan kimsenin yemesine içmesine mâni değildir. Bu fecirle sabahın vakti girmez. Sabah namazı vaktinin giriş zamanında ihtilâf yoktur. Vaktin çıkışı konusu ise ihtilaflıdır. Hanefilere göre sabah namazının vakti güneş doğuncaya kadar devam eder.

Şafiilere göre sabah namazının dört vakti vardır:

a. Efdal olan vakit: Tam fecir doğduğu zaman,

b. ihtiyar vakti: Ortalık ağarıncaya kadar süren zaman.

c. Cevaz vakti: Kırmızılık doğduğu zamandır.

d. Tahrfm vakti: Namaz yetiştirilemeyecek kadar az olan zamandır. Buna göre Şâfiîler sabah namazını erken kılmayı efdal addederler. Hanefilere göre ise, sabah namazını ortalık aydınlanınca kılmak müstehaptır.

Buraya kadar anlatmaya çalıştığımız namaz vakitleri gece ve gündüz normal olup bütün namaz vakitleri belli olan mutedil bölgelere göredir. Gecelerin çok uzun veya çok kısa olması sebebiyle bazı namaz vakitleri namazın edasına müsait olmayacak kadar dar, veya hiç olmayan gayr-i mutedil bölgelerde namaz vakitlerinin nasıl tayin edileceği konusunda ulema değişik görüşlere sahiptirler.

Nuru'l-İzah Şerhi, Merakıl-Felah'ta, Şafak kaybolmadan önce fecrin doğduğu bölgelerde yatsı ve vitir namazlarının vacip olmadığını söyler. Şû-runbilâlî bundan sonra bu meselenin, Hz. Peygamber'den rivayet edilen, Dec-câlin bir gününün bir seneye denk olacağını ve bu zamanda namazların takdir edilerek kılınacağını bildiren hadisin hükmüne girmediğini ilâve eder. Şurun-bilâlî'nin bu ifadelerinden vakit olmadığı için kılanamayan bu namazların kazasına da lüzum yoktur, manası çıkarılır.

Kemal İbnu'l-Hümam Hidâye Şerhi Fethu'l-Kadîr'de yukarıda mevzuu bahs edilen Deccal Hadisini zikrettikten sonra şunları kaydeder:

"Anladık ki vacip olan namaz umûmu üzerine beştir. Ancak bunların vakitlerine tevzii vaktin mevcudiyetine bağlıdır. Vaktin olmayışı namazın farziyyetini düşürmez. Resulullah (s.a.) da:

"Allah beş vakit namazı kullarına farz kıldı" derken bunu söylemiştir."

Tenvîru'l-Ebsâr'da da, şafak kaybolmadan fecrin doğduğu bölgelerde müslümanın yatsı namazı ile mükellef olduğu ve onu takdir ederek kılacağı ifâde edilmektedir.

İbn Âbidin'in Reddü'l-Muhtar'daki beyânına göre, Hanefî ulemâsından Bakkalı bu bölgelerde yatsının vacip olmadığını söyler. Hulvanî önceleri farz olduğuna fetva verirken bilahare, Bakkalî'nin fikrine dönmüştür. Burhânu'l-Kebîr, İbn Emiri'1-Hac, Şeyh Kasım b. Kutlu Boğa, İbn Hümâm ve İbn Şıhne ise, vaktin belli olmadığı bölgelerde namazın farz olduğunu ve takdir edileceğini kaydederler. Tenvirü'I-Ebsâr'da bu mezhebin görüşü olarak takdim edilmiştir.

Hanefî fıkıh kitaplarından, Kenz, Diirer, Müllekâ'da bu durumda müs-lumanların namazla mükellef olmayacağı gorüşu benimsenmiştir.

İbn Âbidin, yukarıdaki âlimlerin birbirine zıt olan görüşlerini uzun uzadıya aktardıktan sonra kendi görüşünü şu cümle ile ortaya koymuştur:

"Hülasa bu iki görüş de sahihtir. Ancak beş vaktin gerektiğinde müddet takdiri ile kılınması icap ettiğini söyleyen görüş daha kuvvetlidir. Bilhassa bu görüşü savunanlar arasında Şafiî gibi müctehid bir imamın olması, bu görüşü daha da kuvvetlendirmektedir."

İslâm dininin namaza verdiği önem, oturmaktan âciz olanın yattığı yerden, abdest ve teyemmüm imkânı bulamayan kimsenin abdestsiz, üzerine giyecek bir şey bulamayanın çıplak olarak namaz kılmasının gereği ve namazı terk edene karşı takınılan kesin tavır gözönüne alınırsa bu mutedil olmayan bölgelerde (Hollanda, İsveç, Norveç, Danimarka vs.de) yaşayan müslümanların yatsı namazlarını terketmeyip Burhânü'l-Kebir, İbn Hümam, İbn Emiri'l-Hac, Kasım b.Kuthıboğa, İbn Şıhne, İbn Âbidin gibi büyük hanefi alimlerinin ifâde ettikleri gibi vakti

takdir ederek kılmaları icâb eder. Bu, vaktin tahakkuk etmediği yerlerde namazın farz olmadığını söyleyen âlimlerin görüşünü alıp namaz sayısını dörde indirmekten çok daha ihtiyatlı ve isabetlidir.

Bu konuda büyük Şafii âlimi İmam NevevFnin sözleri çok daha açık ve kesindir. Nevevî şöyle der:

"Şafak hiç batmadığı için yatsının vakti belli olmayan bölgelerde, yatsının ilk vakti, şafağın battığı en yakın bölgeye göre kıyas edilir. Yani şafağın battığı o komşu memlekette güneşin batışı ile şafağın batışı arasında geçen müddet, şafağın kaybolmadığı bölgede güneşin battığı âna eklenir ve bu vakit yatsı namazının vakti olmuş olur." [20]

Bazı Hükümler

1. Namaz İbadetinin kadri yücedir ve ona ihtimam lâzımdır. Çünkü Cenab-ı Allah, namaz vakitlerini ve kılınışını sadece sözle bildirmekle kalmamış fiilen tatbik ederek göstermesi için en büyük meleğini, Cebrail aleyhisselâmı göndermiş ve tatbik ettirmiştir...

2. Resûlullah (s.a.), kendi kendine hüküm koymamış, yaptığı ve istediği şeyleri Cenab-ı Hakk'ın talimine göre yapmıştır.

3. İbâdet Cenab-ı Allah tarafından bildirilen amellere mahsustur.

4. Namaz vakitleri kavlen ve fiilen beyân- edilmiştir.

5. Daha faziletli olan birisinin kendisinden daha az fazilet sahibi olan birinin arkasında namaz kılması sahihtir.

6. Beş vakit namazı mescidde kılmak teşvik edilmiştir.

7. Bütün Peygamberler kendilerine mahsus vakitlerde namaz kılmışlardır.

8. Namaz vakitleri (akşam hakkındaki ihtilâf hâriç) belirli biri noktaya hasredilmemiş ve aralarında belli süre olan bir başlama ve bitiş vakti arasında geniş tutulmuştur.[21]

394. ...İbn Şihâb'ın Usâme b. Zeyd el-Leysî'ye bildirdiğine göre;

Ömer b. Abdil-Aziz (bir gün) minberde oturmakta idi. Bu yüzden ikindiyi birazcık geciktirdi. Bunun üzerine Urve b. Zübeyr kendisine:

Dikkat et, Cebrail (aleyhisselâm), Muhammed (sallellahü aleyhi ve sellem)e namaz vakit(leri)ni haber verdi, demiş. vÖmer de Ona:

Söylediğini iyi bil[22] karşılığını vermiştir. Bu sefer Urve:

Ben Beşîr b. Ebî Mes'ud'dan işittim; O da Ebû Mes'ud el-Ensârî'den duymuş; Ebû Mes'ud demiş ki: Resûlullah (s.a.):

"Cebrail indi ve bana namaz vakt(ler)ini haber verdi. Ben de onunla namaz kıldım. Sonra (yine) onunla namaz kıldım, sonra (yine) onunla namaz kıldım, sonra (yine) onunla namaz kıldım, sonra (yine) onunla namaz kıldım" buyuruyor, parmaklan ile de beş namazı sayıyordu.

(Ebû Mes'ud devamla şöyle dedi):

Resûluılah'ı öğle namazını güneş batıya eğildiği zaman kılarken gördüm. Hava sıcak olduğu zaman ise, bazan biraz geciktirirdi. İkindiyi güneş sararmadan önce beyaz ve yüksek bir halde[23] iken kıldığını gördüm. Bir kimse (ikindi) namazından çıkar ve güneş batmadan önce Zul-Huleyfe'ye[24] gelirdi. Resûlullah akşam güneş battığı, yatsıyı da ufuk karardığı zaman kılardı. Bazan da insanların toplanması için geciktirirdi. Sabahı bir sefer alacakaranlıkta, başka bir sefer de ortalık ağarınca kıldı. Bundan sonra, Efendimizin sabah namazı, ölünceye kadar alaca karanlıkta oldu, bir daha ortalık, ağarınca kılmadı.[25]

Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadisi ZuhrVden, Mâmer, Mâlik ve İbn Uyeyne, Şuayb b. Ebî Hamza, Leys b. Sa'd ve başkaları da rivayet etti. Bunların hiç biri Resûlullah 'in namaz kıldığı vakit(ler)i zikretmediler ve açıklamadılar. Aynı şekilde, Hişam b. Urve ve Habîb b. Ebî Merzûk da Urve (b. Zü-beyrj'den Ma'mer ve Ashabının rivayetleri gibi rivayet ettiler. Ancak Habib Beşîr'i zikretmedi. Vehb b. Keysân da Câbir kanalıyla Resûlullah 'tan akşamın vaktini rivayet etti. (Bu rivayette Câbir) şöyle dedi:

Sonra (Cebrail) ertesi günü güneş battığı zaman tek vakit olarak akşam için geldi.

Ebû Dâvûd devamla şöyle dedi:

Ebû Hureyre vasıtasıyla Hz. Peygamber'den aynı şekilde rivayet edilmiştir. (Bu rivayette) Resulütlah (s.a):

"Sonra bana akşamı (yani ertesi günü -tek vakit olarak-) kıldırdı" buyurdu,

Abdullah b. Amr b.-el-As'dan Hassan b. Atıyye'nin hadisi, Amr b. Şuayb 'dan; O babasından, O da dedesinden Ebû Hureyre ve Câbir'in rivayetleri gibi rivayet edilmiştir.[26]

Açıklama

Devlet başkanına imam denir ve imamlar, ümmetin lideri, devletin başkanı olması hasebiyle devletin özel işlerini de camilerdeki mimberlerden ümmete hutbe ile irad ederlerdi. Bu alışkanlık ve dinî örfün gereği Ömer b. Abdülaziz'in o gün ikindi olmasına rağmen hutbeye çıkışı yorulup oturuşu, devlete ait özel durumu halkına iletmek için olsa gerektir.

Olay, Hz. Peygamber'in "ümmetimikindiyi güneşin sararmasına, ak-samı yıldızların çoğalmasına, kadar te'hir etmiyorsa hâlâ o ümmetimde hayır vardır" hadisini duyan ve bilen bir kişinin emiru'l-mü'minîni ikaz etmesinden başka bir şey değildir.

Hadis-i şeriften de anlaşıldığına göre Halife Ömer b. Abdülaziz minberde otururken ikindinin vakti girince kalkıp hemen namazı kıldırmamış biraz geciktirmiş. Cemaat içerisinde bulunan Urve b. Zübeyr bu durumu hoş karşılamayarak kendisini uyarmış ve Ebû Mes'ud el-Ensârî tarafından rivayet edilen Hz. Cebrail'in, Resûlullah (s.a.)a namaz vakitlerini öğrettiği hâdiseyi nakletmiştir. Halife'nin namazı te'hiri, Nevevî'nin dediği gibi ya Cebrail'in imameti ile ilgili haber kendisine ulaşmadığından, ya da vakit çıkmadıkça namazın te'hirini caiz gördüğünden dolayıdır. Çünkü Râfiî'nin de işaret ettiği gibi Ömer İbn Abdülaziz gibi kişiler, bile bile efdali terk etmezler. Hz. Urve'nin kendisine ihtarda bulunması ikindiyi Cebrail'in kıldırdığı faziletli vakitten geriye bırakmasındandır. Bu Hadis-i Şerif de bundan önceki hadiste olduğu gibi namaz vakitlerini bildirmektedir. Ancak o hadiste Peygamber Efendimiz Cebrail (aleyhisselâm)ın hangi namazı hangi vakitlerde kıldırdığını teker teker bildirdiği halde, bu rivayette açıklanmamış, sadece Cebrail'in kendisine beş defa namaz kıldırdığını söylemekle iktifa etmiştir. Buna mukabil, Râvî Resûlullah'ın namaz kıldığı vakitleri haber vermiştir. Buna göre Efendimiz genellikle öğleyi güneş batıya yönelir yönelmez kılmış, fakat hava sıcak olduğu bazı zamanlarda te'hir etmiştir. İkindi namazının vakti de güneş daha sararmadan hararet ve ışığı varkendir. Akşam, güneş batınca yatsıida,ufuk kararınca kılınır. Ancak Efendimiz bazı günler yatsıyı tehir etmiştir. Sabah namazını ise, ekseriyetle alaca karanlıkta kılmış, bazan da ortalığın ağardığı vakitte kılmıştır. Bu, sabah namazını alaca karanlıkta kılmayı efdal gören Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelîlerin görüşünü takviye etmektedir. Sabah namazını ortalık ağarınca (güneş doğmadan) kılmayı, daha faziletli sayan Hanefîler ise, "Sabahı aydınlığa bırakınız. Çünkü onun ecri daha büyüktür" hadis-i şerifini esas almışlardır. Resûlullah'ın bu namazı alaca karanlıkta kılması kendi füli,ortalık ağarınca kılınmasını emretmesi de ümmetine ait bir emri olması mümkündür.

Müellif, hadis-i şerifin devamında başka isnadlara ve farklı rivayetlere de işaret etmiş ve sarihler bu rivayetlerle ilgili hayli tafsilât vermişlerdir. Ancak biz bu bilgileri buraya almaya lüzum görmedik.[27]

Bazı Hükümler

1. Namaz'ın edası için vakit şarttır.
2. Sıcak günlerde öğle namazını geciktirmek caizdir.
3. Akşam ve ikindiyi kılmakta acele etmek efdaldir.
4. Yatsı namazını geciktirmek meşrudur.
5. Sabah, (Şafiî, Mâliki ve Hanbelî mezheplerine göre) alacakaranlıkta (Hanefilere göre de) gün ağardıktan sonra kılmak daha efdaldir.[28]

395. ...Ebû Bekr b. Ebî Musa'dan rivayet edilmiştir ki;

Bir adam Resûlullah (s.a.)a (namaz vakitlerini) sordu. Fakat Efendimiz hiç bir cevap vermedi. Bilâl'e (ezan okumasını) emretti, O da fecir doğduğu zaman (ezan okudu ve) kamet etti. Efendimiz (sabahı)

bir kimse (yanındaki) arkadaşının yüzünü tanıyamadığı veya[29] bir kimse yanındakinin kim olduğunu tanıyamadığı bir zamanda (alaca karanlıkta) kıldı. Sonra Bilâle emretti o da öğle namazına güneş batıya eğildiği zaman kamet getirdi.Öyle ki cemaatten (en bilgili olan) biri: "gündüz yarı oldu" demişti. Sonra Bilâl'e yine emretti o da güneş bembeyaz ve yüksekte iken ikindiye ikâmet etti.

Akşam namazı için de güneş battığı zaman ikâmet ettirdi. Şafak kaybolduğunda Bilâl'e emretti, o da yatsı için kamet etti.

Ertesi günü, sabah namazını kıldı ve çıktı. (O kadar geciktirmişti ki) biz "güneş doğdu mu ne?" dedik. Öğleyi bir evvelki günün ikindi vaktinde, ikindiyi güneş sararmış bir halde iken -veya[30] akşam olunca- akşamı şafak kaybolmadan biraz önce, yatsıyı da gecenin ilk üçte birinde kıldı ve:

Namaz vakitlerini soran nerede? Vakit işte bu ikisinin arasındadır" buyurdu.[31]

Ebû Dâvûd dedi ki:

Süleyman b. Mûsâ Atâ'dan, Ata Câbir'den o da Resûluîlah (s.a.)'dan akşam namazı vaktini yükyandaki rivayette olduğu gibi rivayet etti. Câbir (devamla): "Resûlüllah sonra yatsıyı kıldı, sahâbilerden bazısı onu gecenin üçte birinde bazısı da yarısında kıldığını söyledi."

İbn Büreyde de babası vasıtasıyla Resûluîlah 'tan aynı şekilde rivayet etti.[32]

Açıklama

Ashâb-ı Kiramdan birisi Resûluîlah (s.a.)'a namaz vakitlerim sormuş, Efendimiz ise, sözle cevap vermemiş, soruyu fiilen bizzat tatbik ederek cevaplandırmıştır. Bu hareketi Hz. Peygamberin sorulan soruyu cevapsız bıraktığı anlamına gelmez. Çünkü Efendimizin sorulan her soruya mutlaka cevap verdiği inkârı imkânsız gerçeklerdendir. Nitekim - hadis-i şerifin Müslim'deki bir rivayetinde Efendimizin soru soran zata:

"Bizimle beraber namazda hazır bulun" Tirmizî'dekinde de;

"Bizimle beraber dur inşallah" buyurması, Resûlüllahın maksadının soruyu cevapsız bırakmak değil, fiilen tatbik ederek cevaplandırmak olduğunu gösterir. Bir şeyin açıklanmasını ihtiyaç vaktine kadar geciktirmeyi caiz görenler Efendimizin bu hareketini esas almışlardır.

Bu hadis-i şerif de öteki hadislerde olduğu gibi namazların ilk ve son vakitlerini beyan etmektedir. Bu vakitler hakkında mezheplerin görüşleri ve hangi namazın hangi vakitte kılınmasının daha efdal olduğu 393. hadisin açıklamasında verilmiştir.[33]

Bazı Hükümler

1. Dinin hükümleri öğrenilmelidir.
2. Soru sorulanın mevkiinin büyüklüğü soru sormaya mâni olmamalıdır.
3. Namaz vakitleri müslümanlara kolaylık olması bakımından geniş tutulmuştur.
4. Âlimin câhili öğretme yolunda bütün gayretini ortaya koyması ve en faydalı metodu seçmesi lâzımdır.
5. Öğretmenin öğretimde hem söz, hem de hareketten faydalanması, öğrenci için en faydalı metod sayılır.[34]

396. ...Abdullah b. Amr (r.a.) ResûluIIah (s.a.)ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Öğlenin vakti, ikindi vakti girmedikçe; ikindininki güneş sararmadikça, akşamın vakti de şafağın kırmızılığı kalbolmadıkça (devam eder); yatsının vakti gece yansına; sabah namazının vakti ise, güneş doğuncaya kadardır."[35]

Açıklama

Bu hadis-i şerif namaz vakitlerinin çıkış zamanlarını tesbit etmektedir. Burada üzerinde durulmayı gerektiren iki husus vardır:

Biri ikindi namazı ile ilgili bölümdür. Bu hadis-i şeriften ikindinin vaktinin güneşin sarardığı ana kadar devam ettiği anlaşılmaktadır. Halbuki başka rivayetlerde ikindi namazının güneş batmcaya kadar kılınabileceği beyân edilmekte idi. Buna göre hadisler arasında bir tearuz olduğu görünümü ortaya çıkmaktadır. Ulemâ bu tearuzu ortadan kaldırmak üzere bu hadis-i şerifte gösterilen ikindi vaktinin kâmil vakit olduğunu söylemişlerdir. Buna göre ikindi namazını güneş sararmadan önce kılmak efdal, fakat güneşin batmasından önce kılmak kerâheten caizdir.

İkincisi de akşam namazı ile ilgilidir. Ulemâdan bir kısmı akşam namazı vaktinin batıdaki kırmızı şafağın kaybolması ile son bulduğu, diğer bir kısmı da kırmızılıktan sonra meydana gelen beyazlığın kaybolması ile son bulduğu görüşündedirler. İmam Şafiî, Ebû Yûsuf ve İmam Muhammed birinci görüştedir. Bu hadis-i şerif bu görüşü takviye etmektedir. İmam Âzam ve Evzâî de ikinci görüştedirler. Hanefî mezhebinde fetva Ebû Yûsuf ve Muhammed'in görüşlerine göre verilmiştir.[36]

3. Resûlüllah'ın (S.A.) Namaz Kıldığı Vakit Ve Namazı Kılış Şekli

Bu bab, Hz. Peygamberin namazlarını vaktin hangi kısımlarında ve nasıl kıldığını açıklayan hadisleri ihtiva etmektedir.[37]

397. ...Hz. Hüseyin'in oğlu olan Muhammed b.Amr'dan,demiştir ki:
Câbir'e Resûlüllah(s.a.)'ın namaz kıldığı vakitleri sorduk, şu cevâbı verdi:
Öğleyi zeval vaktinden sonra, ikindiyi güneş canlı (parlak) iken, akşamı güneş battığı zaman kılardı. Yatsıyı, cemaat kalabalık olduğunda acele eder, az olduğunda da te'hir ederdi. Sabah namazım da alaca karanlıkta kılardı.[38]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen Hâeira kelimesi zeval vaktinden sonra güneşin hararetinin şiddetli olduğu zamandır. Bu kelime hecr veya hicret kökünden alınmıştır. Bu vakitte insanlar sıcağın şiddetinden dolayı çalışmayı terkettikleri için bu ad verilmiştir.
"canlı" kelimesinden maksat da güneşin hararetinin devam etmesi veya renginin parlaklığını muhafazası hâli demektir.
Bu hadis-i şerifin Müslim'deki rivayetinden anlaşıldığına göre, Hz. Câbir'e sorulan bu soru Haccâc'ın Medine'ye geldiğinde namaz vakitlerini geciktirmesi üzerine vaki olmuştur.
Bu hadis-i şerif Hz. Peygamberin öğle namazını ilk vaktinde kıldığına işaret etmektedir. Aynı manâyı ifâde eden başka hadisler olduğu gibi, Ebû Zer, Ebû Said, Ebû Hureyre ve Ebû Musa'dan rivayet edilen ve yaz aylarında öğleyi ortalık serinleyinceye kadar te'hir etmeyi tavsiye eden hadisler de vardır Muğîre b. Şu'be'nin rivayet ettiği:
"Resûlullah (s.a.) bize öğleyi zevalden sonra kıldırdı" hadisi ile "muhakkak sıcağın şiddeti CehennenTin kaynamasındandır. Namazı serine bırakınız" mealindeki hadis-i şerif de bu cümledendir.
Muğîre'nin rivayeti Hz. Peygamberin öğleyi zeval vaktinden hemen sonra kılmaya itina ettiğine dâir rivayetlerin neshedildiğini göstermektedir.
Fahr-i Kâinat Efendimiz yatsı namazını da cemaatin durumuna göre bazan ilk vaktinde, bazan da geciktirerek kılardı. Efendimizin bu farklı tatbikatı ulema arasında efdal vaktinin tayini hususunda ihtilaflara yol açmıştır. İbn Dakiki'1-îd ihtilâflar konusunda şunları söyler:
"Yatsı hakkında ulema ihtilâf etmişlerdir. Bir grup onun takdimini efdal görmüştür. Şafii mezhebinin zahiri budunBir grub da te'hirini efdal bulur. Bir kısmı ise, cemaat toplanmışsa acele etmeyi, toplanmamışsa te'hiri daha faziletli kabul etmiştir. Bu, Malikîlerden bir kavidir. Bir başka grup ise, Ramazanda ve kışın yatsıyı te'hir etmenin diğer zamanlarda erken kılmanın daha efdal olduğu görüşünü benimsemişlerdir."
Bu konuda Hanefîlerin görüşü 393. hadisin şerhinde beyân edilmiştir.[39]

Bazı Hükümler

1. Dinin esaslarını ilim ehlinden sorup öğrenmek meşrudur.
2. Soru sorulan kişi bildiği konuda cevap vermekten kaçınmamalıdır.
3. Soru sorulan biliyorsa verdiği cevabın delilini de söylemelidir.
4. Öğle ve yatsı namazlarının dışında namazı edada acele etmelidir.
5. Cemaatin teşkili umut edilirse, namazı münferiden ilk vaktinde kılmayıp cemâati beklemek daha efdaldir.[40]

398. ...Ebü Berze[41] (r.a.)den demiştir ki;
Resülullah (s.a.) öğle namazını zevalden hemen sonra, ikindiyi, bizden biri (namazdan sonra) güneşin parlaklığı devam ederken Medine'nin en uzak yerine gidip gelebileceği (kadar) bir zaman olduğu vakitte kılardı.[42]
(Râvîlerden Ebû Minhâl dedi ki: Ebû Berze'nin) Akşam namazı (hakkında hangi vakti söylediğini) unuttum. Yatsıyı gecenin üçte birine - (Ebû Minhal, Ebû Berze'nin) bir başka sererde: "gece yarısına kadar" dediğini söyler- kadar geciktirmekte bir beis görmezdi. Efendimiz yatsı namazından önce uyumayı, sonra da konuşmayı hoş görmezdi.
Sabah namazını ise, birimizin önceden bildiği birini (gördüğünde) tanıyabileceği bir vakitte kılar, bu namazda altmış ilâ yüz arası âyet okurdu.[43]

Açıklama

Hadis-i Şerifin Buhâri ve Müslim'de ki rivayetlerinde bâzı farklılıklar vardır. Bu farklılıklardan bazıları, hadis-i şerifin mânâsına tesir edecek biçimdedir diye hükmetmişlerdir. Ebû Dâvûd'da ikindi namazı ile ilgili Dölümde "İkindiyi, bizden, birisi güneş parlaklığını korurken Medine'nin en uzak yerine gidip gelebileceği bir vakitte kılardı" ifâdesi olduğu halde, bu bölümün Buhârî'de Abdullah b.Mübarek tarikiyle gelen rivayeti: Bizden biri güneş parlak olduğu halde Medine'nin en uzağındaki evine dönerdi" şeklindedir. Bu rivayetten anlaşılan ikindiden sonra "güneş parlaklığını korurken, bir kimsenin Medine'nin en uzak noktasındaki evine sadece gidebilmesinin mümkün olduğudur. Müslim'in rivayeti de aynen bu manayı ifade etmekte, ancak "döner" kelimesinin yerine “gider” kelimesi yer almaktadır. Ebû Davud'un rivayeti ise, ikindiyi kılan bir kimsenin, henüz güneş parlaklığını korurken Medine'nin en uzak noktasına hem varıp, hem de mescide geri dönebileceğini göstermektedir. Buhâri'nin Şû'be tarikiyle yaptığı rivayet de Ebî Dâvûd'unkine muvafıktır.

Sarihler bu rivâyetlerdeki mana farklılıklarım izâle etmek için bir takım te'villerde bulunmuşlar, neticede Ebû Davud'un rivâyetindeki "döner" kelimesinin başındaki "vav" harfini atf-ı tefsir kabul ederek rivayetler arasında bir uyum sağlamışlardır. Buna göre üzerinde durduğumuz cümlenin mânâsı, "İkindiyi, bizden birinin, güneş parlaklığını korurken Medine'nin en uzağına gidebileceği bir zamanda kılardı" şeklinde olacaktır.

Hadis-i şerifin sabah namazı ile ilgili bölümü de Sahih-i Müslim de "Resûlüllah sabah namazını kıldırır namazdan çıktıktan sonra insan, tanıdığı bir dostunun yüzüne bakınca onu tanırdı" Buhârî'deki Avf tarikiyle yapılan rivayeti ise; "Sabah namazından kişi dostunu tanıyabileceği bir zamanda ayrılırdı" şeklindedir. Bu rivayetler, bir kimsenin gördüğü bir dostunu tanıyabileceği vaktin namazda iken değil, namazdan çıktıktan sonra olduğunu, dolayısıyle, Hz. Peygamberin sabah namazına ortalık iyice karanlık iken başladığını gösterir. Ebû Davud'un rivayetinde ise, bu tanıma işinin namazdan, çıktıktan sonra olduğuna dâir herhangi bir kayıt yoktur.

Bu hadis-i şerif namaz vakitlerini tayinden başka iki nokta üzerine daha dikkatimizi çekmektedir;

1. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz yatsı namazından önce uyumayı, sonra da konuşmayı hoş görmezdi. Namazdan önce uyumayı hoş görmemesindeki hikmet, namaza uyanamama ve yatsıyı geçirme korkusu; namazdan sonra konuşmayı mekruh görmesindeki hikmet de, günün son amelinin ibâdet olmasını istemesi ve teheccüd ya da sabah namazına uyanılmama endişesidir.

Efendimizin yatsıdan sonra konuşulmasını kerih gördüğü şeyler, Nevevî'nin beyânına göre faydasız boş lâkırdılar, Battal Gazi, Antere gibi destanların anlatılmasıdır. Yoksa faydalı olan şeyleri konuşmakta, ders müzâkere etmekte, dinleyenlere ibret olacak şekilde hikâye ve kıssalar anlatmakta, zevce ve çocuklarla konuşmakta beis yoktur.

Yatsı namazından önce uyumayı, Hz. Ömer'in oğlu Abdullah, İbn Ab-bas ve başka sahabiler mekruh kabul etmişlerdir. Şafiî ve Mâlikîlerin mezhebi de budur.

İbn Mes'ûd Hz. Ali, Ebû Mûsâ ve Küfe ulemâsına göre yatsıdan önce uyumakta beis yoktur. Tahavî, "Yanında kendisim uyandıracak kimse varsa uyumasında beis yoktur" derken, îbn Arabî bunun, namaz vakti çıkmadan uyanabileceğini bilene caiz olduğunu söyler.

2. Resûlullah Efendimiz sabah namazında zamm-ı süre olan altmış âyetten yüz âyete kadar okurdu. Tabii bu rakamlar her zaman içn, uyguladığı değişmez rakamlar değildir. Çünkü Efendimizin bu namazı yirmi dokuz âyet olan Tekvîr, kırkbeş âyet olan Kaaf, yüz otuz iki âyet olan Sâffât, altmış âyetlik Rûm, doksan sekiz âyetlik Hac ve Kur'an-ı Kerim'in en kısa surelerini okuyarak kıldırdığına dâir rivayetler de vardır. Demek ki Hz. Peygamber zaman ve şartların durumuna göre değişik uzunlukta sûreler okuyarak sabah namazını kıldırmıştır. Ancak çoğunlukla Efendimizin uzun sûreler okuduğu bir gerçektir.[44]

Bazı Hükümler

1. Namazları ilk vakitlerinde kılmak efdaldır.
2. Yatsı namazını gecenin ilk üçte bin veya yansına kadar te'hir etmek caizdir.
3. Yatsı namazından evvel uyumak ve maslahat olmadığı takdirde namazdan sonra konuşmak mekruhtur.
4. Hz. Peygamber sabah namazında kıraati uzun tutardı.[45]

4. Öğle Namazının Vakti

399. ...Câbir b. Abdillâh (r.a.) şöyle demiştir:Ben öğle namazını Resûlullah (s.a.) İle birlikte kılar, elimle serinlemesi için bir avuç çakıl taşı alır, (secdede)alnım(ı koyacağım yer)e kor, sıcağın şiddetinden (dolayı onların) üzerine secde ederdim.[46]

Açıklama

Hattâbî: "Bu hadiste fıkıh olarak şunlar vardır" der:

a. Öğle namazını kılmakta acele etmek.

b. Secde ancak alnın üzerine yapılır. Çünkü eğer giydiği elbise üzerine veya sadece burnu üzerine secde caiz olsaydı, Câbir avucuna çakıl almaz ve buna ihtiyaç da hissetmezdi.

c. Az bir amel namazı bozmaz.

Hadis, ilk bakışta Hattâbî'nin de işaret ettiği gibi, öğle namazım kılmakta acele etmenin Efendimiz devrinde carî olduğunu göstermektedir. Bu durumda, bu hadis ile, sıcak günlerde öğle namazım serin vakte bırakmayı tavsiye eden hadisler arasında bir ihtilâf göze çarpmaktadır. O halde Aska-Iânî'nin dediği gibi ya namazı serin vakte bırakmak bir ruhsattır veya öğleyi kılmakta acele etmeyi teşvik eden hadîsler serin vakte bırakmayı emreden hadisler ile neshedilmiştir. Hanefîlerden Tahâvî bu görüştedir. Askalânî bunlardan daha güzel bir yaklaşım olarak bir üçüncü te'vilde daha bulunur ki, o da şudur: Namaz ilk vaktinde kılmmayıp serin vakte bırakılırsa dahi, yerin hararetinin şiddeti devam eder. Çünkü kumun sıcaklığı akşama kadar soğumayabilir. Öyle olunca Hz. Câbir'in bu namazı aslında ortalık serinlediği halde yer yüzü hâlâ sıcakken kalmış ve üzerine alnını koymak için eline çakıl taşları almış olması mümkündür.

Bu hadisten Hattâbî'nin dediği gibi elbise üzerine secde etmenin caiz olmayacağına delil getirmek mantıkî bir hüküm olabilir. Ancak, Buhârî ve Müslim'de ashâb-ı kiramın elbiselerinin bir ucu üzerine sedce ettiklerini haber veren açık rivayetler vardır. Üstelik Câbir'in elbisesi üzerine secde etmemesi, onun caiz olmayışından değil, elbisesinin buna müsait olmayışından olabilir. O halde cübbe veya palto gibi bir elbisenin eteği üzerine secde etmeyi men'eden bir şey yoktur.[47]

Bazı Hükümler

1. Hadis öğle namazını kılmakta acele edilmesini istemektedir.

2. Namaz esnasında herhangi bir zararı, namaz harici bir fiille izâle etmek caizdir.

3. Az bir meşgale namazı bozmaz.

4. Meşakkatle de olsa, namaz kılmayı terk etmek caiz değildir.

5. Namazda huşûa mâni olabilecek şeyleri gidermek lâzımdır.[48]

400. ...Abdullah b. Mes'ûd (r.a.)den, şöyle demiştir: Resülullah (s.a.)'ın (öğle) namazını (zevalden sonraya bırakma) müddeti, (insanın gölgesi) yazın, üç ayaktan beş ayağa, kışın da beş ayaktan yedi ayağa varıncaya kadardır.[49]

Açıklama

Hadis-i şerif, öğle namazının vaktini tayinde gayet pratik bir yol tayin etmektedir. işaret edilen bu vakit namazın

giriş vakti değil, Hz. Peygamber'ir ilk vaktinden geciktirerek kıldığına delildir. Buna göre Peygar ıiz öğle namazını yazın zevalden sonra bir insanın gölgesi ken ayak, yazın en şiddetli olduğu aylarda da beş ayak oluncaya ka di. Kışın ilk günlerinde gölge beş ayak, tam kış ortasında ise y aya kadar te'hir ederdi. Aşağıdaki bilgileri Dehlevî vermektedir.

"Bu, iklim ve bölgelere göre eydir. Her tarafta aynı ölçüde olmaz. Çünkü gölgenin uzayıp kısalmasının sebebi güneşin yüksekliğinin azalıp çoğalması ile alâkalıdır. Güneş yüksek ve kendi mecrasına yakın olduğunda gölge kısa, aksi halde de gölge uzundur.

"Bundan dolayı kışın gölge dâima yazdan daha uzundur. Bu her yerde böyledir. Hz. Peygamber namazı Mekke ve Medine'de kılmıştır. Buradaki iklimin ikinci dilim iklimi olduğunu biliyoruz. Buralarda, denildiğine göre, gölge

yazın başında ağustos ayında öğle vakti üç ayaktan biraz fazladır. Buna göre Hz. Peygamber havaların sıcağı şiddetlendiği zaman öğleyi daha çok mûtad vaktinden geciktirirdi. Bu esnada gölge beş ayak kadar olurdu..."

Bu ifâdelerden anlaşılıyor ki; gö' i ayaklarla ölçerek yapılacak vakit tayininde dünyanın her tarafı aynı ile kayıtlanamaz.

Burada dikkat çekebileceğimiz nokta şudur; yukarıda işaret edildiği gibi, Hz. Peygamber bilhassa havalar sıcak olduğunda öğle namazını, hemen kılmamış, ortalığın serinlemesini beklemiştir.[50]

Bazı Hükümler

1. Öğle namazını serin vakte kadar te'hir meşrudur.
2. Namaz vakitlerini, gölgeye bakarak tayın caizdir.
3. Gölge uzunluğu vaktin tayininde her mevsimde aynı değildir.[51]

401. ...Ebû Zer (r.a.) şöyle demiştir:

Biz Resûlullah (s.a.) ile beraberdik. Müezzin öğle ezanını okumak istedi. Fakat Resûlullah (s.a.);

“Serinliğe bırak" buyurdu.

Biraz sonra müezzin yine ezanı okumak istedi. Efendimiz (s.a.) biz tepeciklerin gölgesini görünceye kadar iki veya üç defa;

“Serinliğe bırak, şüphesiz sıcağın şiddeti cehennemin kükremesindendir. Sıcak şiddetlendiği zaman namazı serinliğe bırakınız" buyurdu.[52]

Açıklama

"ibrâd", Hattâbî'nin bildirdiğine göre, "sıcağın öğle vaktindeki şiddetinin kırılmasıdır. Çünkü öğle vaktindeki şiddetli sıcağa nisbetle sıcağın biraz kırılması soğumak sayılır. Öğle namazını serinliğe bırakmaktan maksat, akşam serinliğine bırakmak değildir. Çünkü bu şekildeki bir anlayış bütün imamların görüşlerinden dışa çıkma yi gerektirir.

Kadı Iyâd'ın beyânına göre, ashabın tepeciklerin gölgelerini görmeleri, namazı geciktirme sürelerinin uzunluğunu gösterir. Zira küçük tepelerin gölgesi, ancak güneş iyice yıkılıp gölge uzadıktan sonra mümkün olabilir. Dik olarak dikilmiş şeylerin gölgesi ise, gölgenin en kısa olduğu anlarda bile görülebilir.

Ulemâ öğle namazını serinliğe bırakmanın süresinde görüş birliğinde değildirler. Bazıları gölge zeval gölgesinden sonra bir Zira, bazıları boyun bir katı, üçte biri, bazıları da yarısı oluncaya kadar te'hir edilir demişlerdir.

Namazı bu şekilde geciktirmenin meşru oluşunun illeti, Efendimizin tabiriyle "sıcağın şiddetinin, cehennemin1 kiikremesi" olduğundan dolayıdır. Ulemâ, Cehennem'in kükremesi hususunda iki değişik görüş beyân etmiştir:

1. Bu bir teşbih ve temsildir. Yani öğle vaktinin sıcağı cehennemin kükremesi gibi şiddetli olur.

2. Bu söz hakiki manasında kullanılmıştır. Öğle vaktindeki şiddetli sıcak cehennemin kükremesinin tesiri iledir. Nevevî, bu görüşü savunanlardandır.

Öğle namazının ortalık serinleyinceye kadar te'hir edilmesinin hikmetinin ne olduğunda da ihtilâf edilmiştir. Bir kısım ulemâya göre, geciktirme meşakkati defetmek içindir. Çünkü sıcak, huşuâ mânidir. Diğer bazılarına göre sıcağın şiddetlendiği bu vaktin, azabın yayılma vakti olmasıdır. Bu görüşü destekler mahiyette hadis de vardır.

Ancak burada şöyle bir soru hatıra gelebilir:

Namaz rahmete sebeptir, onu kılmak azabın define vesiledir. Dolayısıyle böyle bir zamanda namazı terk etmek değil de, azabı def için namaz kılmak daha muvafık olmaz mı? Hz. Peygamber niçin bu vakitte namazı terketmeyi emretmiştir?

Bu soruya Ebu'1-Feth el-Yâ'murî şu cevabı vermiştir:

Tâ'lil şeriat sahibi tarafından gelmişse mânâsı anlaşılmasa bile kabulü gerekir. Burada namazı serinliğe bırakmaktaki hikmeti bizzat Peygamber (s.a.) haber vermiştir. Öyleyse nedenini araştırmak lüzumsuzdur.

Hadis-i şerifin zahiri öğle namazını serinletmenin vacip olduğuna delâlet eder. Kadı Iyad'ın bildirdiğine göre ulemânın bazıları bu görüştedir.

Cumhura göre buradaki emir, nedbe hamledilir. Sıcak günlerde namazı serin vakte kadar te'hir menduptur. Hanefîlerden Hidâye sahibi el-Merğinanî; "Öğle namazını yaz günlerinde serinliğe bırakmak, kışın ise, ilk vakitte kılmak müstehabtır" der. Cumhurun görüşü de budur.

Nesâî'nin Enes'ten rivayet ettiği: "Peygamber (s.a.) sıcak olduğu zaman öğleyi serin vakte bırakır, serin günlerde de acele ederdi" mealindeki hadis bu görüşü takviye etmektedir.

Üzerinde durduğumuz hükmün sadece cemaate mi mahsus, yoksa münferid kılanlara da şâmil mi olduğu konusu ihtilaflıdır. Hadisin zahirine göre cemaatle,münferid kılan arasında fark yoktur. Ahmed, İshâk, İbn Munzir ve Kûfeliler bu görüşü benimsemişlerdir.

Mâlikîlerin çoğunluğu münferid için namazı ilk vaktinde kılmanın efdal olduğunu söylerler.

İmam Şafiî'ye göre bu hüküm, sıcak bölgelere ve cemaat mescide uzaktan geldiği durumlara mahsustur. Toplu halde olurlarsa veya camiye gölgeden gelme imkânları varsa, ilk vaktinde kılmak efdaldır. Ancak hadisin zahiri bu anlayışa pek müsait değildir.

Bu ve bundan evvelki bâbdaki hadislerin şerhinde de yeri geldikçe temas edildiği gibi, bu hadisin ifâde ettiği hükmün tam zıddını ifâde eden ve öğle namazını ilk vaktinde kılmayı tavsiye eden hadisler de vardır. Hadisler arasındaki bu ihtilafı te'lif veya te'vil bakımından ulemâ çok ve çeşitli görüşler ileri sürmüşlerdir. Daha önce bunların bir kısmına işaret edildiği için burada birşey eklemeye lüzum görülmemiştir.[53]

Bazı Hükümler

1. Sıcağın şiddetli olduğu günlerde öğle namazı ezanını ortalık sennleyrnceye kadar geciktirmek meşrudur.

2. Bir soruya cevap veren kişi o cevabın hikmetini de beyân etmelidir.[54]

402. ...Ebû Hureyre (r.a.) Peygamber (s.a.)ıı şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Sıcak şiddetlendiği zaman namazı serinliğe bırakınız"[55]

İbn Mevheb, (rivayetinde Efendimizin sözünü naklederken) yerine kelimesini kullanmış ve:

"Muhakkak sıcağın şiddeti cehennemin kükremesindendir" dediğini ilâve etmiştir.[56]

403. ...Câbir b. Semure[57] (r.a.):

"Bilâl (r.a.) öğle ezanını güneş (batıya) yıkıldığı (yöneldiği) zaman okurdu" demiştir.[58]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim'deki rivayeti, "Resûlullah (s.a.) öğle namazını güneş yıkıldığı zaman kılardı" şeklindedir.

Nevevî bu hadis hakkında "Bunda öğle namazını ilk vaktinde kılmanın müstehap olduğuna delâlet vardır. İmanı Şafiî ve cumhur bu görüştedir" demiştir.

Aynî ise, bu hadisin, Nevevî'nin dediği mânâya delâlet etmediğini söyleyerek, "Çünkü onun serinliğe bırakıldığını bildiren hadisler Efendimizin öğleyi güneş batıya yıkıldıktan sonra kıldığını Ltasdik eder" demiştir.

Bu anlayışa göre bu hadis ile bundan öncekiler arasında herhangi bir zıddiyet kalmamaktadır.[59]

5. İkindi Namazının Vakti

Bu bâb Peygamber (s.a.)in ikindi namazını kıldığı vakti beyân eden hadisleri ihtiva etmektedir.[60]

404. ...Enes b. Mâlik (r.a.) haber vermiştir ki; Peygamber (s.a.) ikindi namazını güneş beyaz (parlak), yüksek ve dipdiri iken kılardı. Ve

(Namazdan sonra) Avâliye giden kimse güneş daha yüksek(te) iken oraya varırdı.[61]

Açıklama

Avâlî, Âliye kelimesinin çoğulu olup yüksek yaylalar mana-sına gelir. Burada murad, Medine'nin Necid tarafına düşen köylerinin adıdır. Bu köylerin Medine'ye olan uzaklığı hakkında değişik rivayetler vardır. Ebû Davud'un Zûhrî'den yaptığı rivayete göre iki-üç veya dört mil, Dârakutnî'nin rivayetinde altı mildir. Bu mesafenin üç dört mil olduğuna dair başka rivayetler de vardır. Kadı Iyâz bu köylerin Medine'ye en uzak olanının sekiz mü olduğunu, İbn Esîr de en yakınının dört, en uzağının sekiz mil olduğunu söyler.

Bu farklı rivayetlerden anlaşılıyor ki, bu köylerin Medine'ye en yakın olanı iki, en uzak olanı da sekiz mil mesafededir. Üç dört ve altı mil olduğuna dâir rivayetler değişik köylerin Medine'ye olan uzaklığına göredir.

Hadis-i şerifdeki güneşin dipdiri olmasından maksat 406 numaralı rivayette ifâde edildiğine göre, ısısının devamıdır. Beyazlık ve yüksek oluşu da güneşin henüz tam olarak batmaya yüz tutmadığını gösterir.

Hadisin Nesâî ve Müslim'dek i bir rivayetinde Avâlî tabiri yerine Kubâ kelimesi kullanılmıştır.

Hadisin zahiri ikindi namazını kılmakta acele etmenin müstehap olduğuna delâlet etmektedir. Ayrıca bu ikindi namazının vaktinin, bir şeyin gölgesi kendisi kadar olduğunu söyleyenlerin görüşünü te'yid etmektedir. Çünkü gölge iki misli olduktan sonra bir kimsenin namazı kılıp yukarıda ifâde edilen mesafelere güneş dipdiri iken varabilmesi hemen hemen mümkün değildir. Cumhurun ve bu meyânda İmam Ebû Yûsuf ile İmam Muhammed'in bu görüşte oldukları CebrâiI aleyhisselâmin imameti ile ilgili hadiste ifâde edilmişti.Hatırlanacağı üzere İmamAzam'a göre ikindi namazının vakti,her şeyin gölgesi iki misli olduğu zaman girer. İmam-ı Âzam, görüşüne Resûlül-lah (s.a.)'ın öğleyi serinliğe bırakmayı tavsiye eden hadislerini delil almıştır. Çünkü eşyanın gölgesi iki misline varmadan önce, ortalığın serinlemesi mümkün değildir. Bu mütâleaya buridan evvelki babda rivayet edilen ve öğleyi tepeciklerin gölgesini gördüklerinde

kıldıklarını ifâde eden Ebû Zer hadisi ile itiraz edilmektedir. Fakat bu itiraza şu cevap verilebilir: Küçük tepelerin gölgesi görününceye kadar, dikili şeylerin gölgesi boylarının iki misli olabilir.

İmam Âzam'ın ikindi konusunda ilk görüşünden cumhurun görüşüne döndüğünü söyleyen fakihler de vardır.[62]

405. ...Zuhrî şöyle demiştir:

Avâlî iki veya üç mil (mesafedendir. (Mâ'mer b. Raşid) dedi ki:

Zuhrî'nin "veya dört mil" dediğini zannediyorum.[63]

Açıklama

Müellif bu rivayeti, Enes hadisindeki Avalî'nin Medine'ye olan uzaklığını tesbit için zikretmiştir. Önceki hadiste konu hakkında tafsilât verilmiştir.[64]

406. ...Hayseme (b.Abdurrahman) şöyle demiştir: "Güneşin dipdiri olması, hararetini hissetmendir."[65]

Açıklama

Bu rivayetin zikredilmesindeki maksat 404 no'lu Enes hadisindeki "güneş dipdiri iken..." ifadesini açıklamaktır.[66]

407. ...Âişe (r.anha)nın haber verdiğine göre: Resûlüllah (s.a.) ikindiyi güneş, kendisinin odasında iken, henüz (ışığı) yükselmeden (odadan çıkıp gölge yayılmadan) kılardı.[67]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim'deki bir rivayetinde "güneş henüz yükselmeden ibaresinin yerinde, gölge odasına yayılmadan" ibaresi yer almaktadır. Bir başka rivayette ise, bizzat Hz. Âişe'in ifadesiyle "güneş odamda iken..." şeklindedir.

İkindi namazım edada acele etmenin daha efdal olduğunu söyleyen ulemâ bu hadis-i şerifi de delilleri arasına almakta ve "Efendimizin hanımlarının odaları dardı ve Medine'nin alçak bir yerinde idi. Bu yüzden güneş erkenden onların odalarından çıkar ve gölge yayılırdı" demektedirler. İmam Şafiî, Hattâbî ve Nevevî bu görüş sahiblerindendir.

Hanefî âlimlerinden Tahâvî ise, bu mütalaaya itiraz ederek bu rivayetin ikindiyi ta'cile delil olamayacağını, çünkü Hz. Âişe'in odasının duvarlannın engin olma ihtimâlinden dolayı güneşin, batacağına yakın bir zamana kadar odaya girebileceğini söyler.

Ancak Tahâvî'nin söyledikleri oda geniş olduğu takdirde düşünülebilir. Oysa yukarıda da ifâde edildiği gibi Efendimizin hanımlarının odaları dar olduğu müşâhade ile sabittir. Tabiatıyla böyle odalarda da güneş ancak yüksekte iken kalır.[68]

408. ...Ali b. Şeybân[69] (r.a.)dan şöyle demiştir: "Medine'ye Resûlullah (s.a.)ın yanma geldik. İkindiyi güneş, beyaz ve parlak olduğu müddetçe te'hir ediyordu."[70]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, "ikindinin vakti gölge iki misli olduğu zamandır" diyen İmam Azam'ın görüşünün delillerindendir.Kurtubî, İmam Azam'ın bu görüşü için, "Ebû Hanîfe'ye bu konuda arkadaşları bile muvafakat etmemiştir" der. Buna karşılık Aynî, "Ebû Hanîfe'nin görüşü hadise dayanıyorsa, başkalarının muvafakat etmemesi hiç önemli değildir. Bu hadis imamın görüşünün delillerindendir. Ayrıca Câbir (r.a.)'in rivayet ettiği, "Resûlullah ikindiyi her şeyin gölgesi iki misli olun-caja kadar te'hir ederdi" mealindeki hadis de Ebû Hanîfe'nin görüşünün hadisten kaynaklandığını göstermektedir..." der.

Aslında ikindinin vakti, her şeyin gölgesi bir misli veya iki misli olduğunda girdiğini söyleyen görüş sahiplerinin hepsinin de hadisten dayanakları vardır. Ne var ki her görüş sahibi görüşlerine karşı görünen hadisleri hükme esas teşkil edecek derecede sağlam bulmamış olacaklar ki, ortaya farklı mezhepler çıkmıştır. Zaten ikindinin eşyanın gölgesi iki misli olduğunda kılınamayacağını söyleyen hiç bir âlim yoktur. Şu da var ki

cumhur, bu namazı ilk vaktinde kılmanın daha efdal olduğunu söylemektedir. Buna göre Hz. Peygamberin ikindi namazını her iki vakitte de kıldığı vâriddir. Ancak hangi vaktin efdal, hangisinin ruhsat olduğu ihtilaflıdır.[71]

409. ...Ali(r.a.)den demiştir ki; Peygamber (s.a.) Hendek günü,

"Bizi orta namazından (yani) ikindi namazından alıkoydular. Allah (da) onların evlerine ve kabirlerine ateş doldursun" buyurdu.[72]

Açıklama

Hadisin Müslim'deki rivayetinde kelimesinin yerinde ifadesi yer almaktadır; ve her ikisi de aynı manaya gelmektedir.

Hadis-i şerifin metninden de anlaşılacağı üzere Hz. Peygamberin müşriklere bedduada bulunmasının sebebi Hendek Savaşında müslümanları meşgul edip ikindi namazını kılmalarına fırsat vermemeleridir.

Hendek Savaşı, bazı rivayetlere göre hicretin dördüncü senesi Şevval ayında, bazılarına göre ise, Hicretin beşinci Senesi Zülka'de ayında cereyan etmiştir. Kureyş ve Gatafân müşrikleri ile Yahudiler müşterek olarak müslümanlarla savaştıkları için bu savaşa Ahzâb Savaşı da denilir. Hendek savaşı denilmesine sebep de, İran asıllı olan Selmân-i Fârisî (r.a'.)nin fikri ile Medine'nin etrafına hendek kazılarak müdafaa edilmesidir. Bu savaşta Müslümanların adedi üç bin müşriklerin sayısı ise on veya on iki bin kişi idi. Yirmi dört gün karşılıklı ok atışından sonra, Resulüllah'ın kullandığı bir casus vasıtasıyla düşman kuvvetlerinin araları açılmış nihayet şiddetli bir fırtına çıkıp müşriklerin ağırlıklarını uçurunca müşrikler gerisin geri dönüp gitmek zorunda kalmışlardır. Bu savaşta müslümanlar altı şehid, müşrikler de üç ölü vermişlerdir. Harbin tafsilatı siyer kitaplarında mevcuttur.

Bu hadis, salat-ı vustâ'ya ikindi namazı diyenlerin görüşlerini takviye etmektedir.

Aynî: "Salat-ı vustâ hakkında ulema ihtilaf etmiştir. Cumhura göre o, ikindi namazıdır. İbn Mes'ûd, Ebû Hureyre, Hanefi mezhebinin sahih görüşü, Ahmed b. Hanbel ve Şâfiîlerin ekserisinin mezhebi budur" demiştir.

Bu konuda diğer bazı âlimlerin söyledikleri de şöyledir:

Nevevî: "Salat-ı vustâ'nın ikindi namazı oluşu, sahabilerin âlimlerinin çoğunluğunun görüşüdür."

Mâverdî: "Bu tâbiOnun cumhurunun görüşüdür."

İbn Abdilberr: "Bu -' f i eserin çoğunluğunun görüşüdür. Mâli kilerden İbn Hubeyb, İbn Arabî v ibn Atıyye de bu fikri paylaşmaktadırlar. Hafız ed-Dimyâtî bu konuda, ' Îteşfü'l-Muğattâ ani's-Salatı-l-Vusta" adında bir kitap te'lif etmiş ve orada on dokuz görüş zikretmiştir:

1. Sabah namazıdır,

2. Öğle namazıdır, Ebû Hanife bir rivayette bu görüştedir.

3. İkindi namazıdır.

4. Akşam namazıdır. Çünkü bu namaz seferde kısaltılamaz ve kendisinden evvel kıraati gizli, sonra da kıraati cehrî ikişer namaz vardır.

5. Bütün namazlardır.

6. Cuma namazıdır,

7. Cuma günü cuma, sair günler öğle namazıdır.

8. Yatsı namazıdır. Çünkü o, seferde kısaltılmayan iki namaz (akşam ve sabah namazları) arasındadır.

9. Sabah ve yatsı namazlarıdır.

10. Sabah ve ikindidir.

11. Cemaatle kılınan namazdır.

12. Vitir namazıdır.

13. Korku namazıdır (Salatü'I-havf).

14. Kurban bayramı n'amazıdır.

15. Ramazan bayramı namazıdır.

16. Kuşluk namazıdır.

17. Beş vakit namazdan herhangi biridir.

18. Sabah veya ikindidir.

19. Hangi namaz olduğu bilinemez.

Yirminci olarak da "gece namazıdır" diyenler olmuştur.

Görüldüğü üzere salât-ı vustânın hangisi olduğu konusunda hayli ihtilâf vardır. Ancak bu görüşler içerisinde en çok taraftar toplayanı yukarıda da işaret edildiği gibi ikindi namazı olduğudur.

Bu savaşta Hz. Peygamberin korku namazı kılmayıp da ikindiyi terketmelerine sebep, o zaman korku namazının henüz meşru kılınmamış olmasıdır.

Bu hadisin bâb ile alâkası şu olsa gerektir:

Efendimiz: "Bizi orta namazından -ikindi namazından- alıkoydular" buyurmuştur. Namazdan alıkoyma, vaktin geçilmesini gerektirir. Bu da ancak .namaz için giriş ve çıkış zamanlan belli bir vaktin olması ile mümkündür.[73]

Bazı Hükümler

1. Kâfirlerin dünyada müslümanlara ezâ vermeleri mümkündür.
2. Bazı beşeri arazların Peygamberlerin başına gelmesi de caizdir.
3. Zâlimler için zulmüne uygun olarak beddua etmek caizdir. Çünkü Hz. Peygamber kâfirlerin dünyada evlerine, âhirette de kabirlerine ateş doldurması için Allah'a duâ etmiş, yalvarmıştır.
4. Vustâ (orta) namazı, büyük ihtimalle ikindi namazıdır.
5. Resûlüllah (s.a.) ve ashabı ikindi namazını vaktinden geriye bırakmışlardır. Ancak bu korku namazı meşru olmadan evvel olmuştur. Bugün için, harb sebebiyle namazı te'hir etmek caiz değildir. Böyle bir durumda korku namazı kılınır.[74]

410. ...Aişe (r.anhâ)nın azatlısı Ebû Yûnus[75] şöyle demiştir:

Âişe (r.anhâ) kendisi için bir mushaf yazmamı emretti ve, "Namazlara ve orta namazına devam edin"[76] âyetine gelince bana haber ver dedi. Ben de o âyete varınca kendisine haber verdim.Bana o âyeti "Namazlara, orta namazına ve ikindi namazına devam edin, Allah için tevazu halinde namaz kılın" şeklinde yazdırdı. Sonra da:

"Ben bunu Resulüllah salellahü aleyhi veseİlem'den duydum" dedi.[77]

Açıklama

Hz. Aişe'nin Bakara Sûresi'nin 238. âyeti kerimesini mütevâtir rivayetlerin hilâfına "El-Vustâ" kelimesinden sonra, "Salatu'1-Asr" lâfzını illave ederek yazdırması, orta namazının ikindi namazı olmadığını gösterir. Çünkü atıf muğayereti gerektirir. Yani matufla mâtûfun aleyhin ayrı ayrı şeyler olması gerekir.

Bu iki tâbir (salatü'l-Vusta ve Salatü'1-Asr) arasındaki "vav"ı atıf edatı değil de tefsir kabul etmek de mümkündür. Buna göre, orta namazından

maksadın, ikindi namazı olduğu manası çıkar, böylece önceki hadisle bu hadis arasında ihtilâf kalmamış olur.

Yukarıda da işaret edildiği gibi Hz. Âişe'in yazdırdığı bu şekiî şazdır. Bu bakımdan itibar edilmez. Hz. Âişe (r.anha)nın bunu, tefsir maksadı ile yazdırmış olması ihtimali olduğu gibi neshedilmiş olması da muhtemeldir.

Bu hadisin bâb ile alâkası, ikindiyi muhafazayı emretmenin, onun belli bir vaktinin olmasını gerektirmesi yönündendir.[78]

411. ...Zeyd b. Sabit[79] (r.a.)den demiştir ki; Resûlullah (s.a.) öğle namazını, zevalden hemen sonra kıldırırdı. Ashabına ondan daha meşakkatli hiçbir namaz kıldırmadı.

"Namazlara ve orta namazına devam ediniz" âyeti inince, Efendimiz:

"Ondan önce iki namaz ve sonra iki namaz vardır" buyurdu.[80]

Açıklama

Hadis-i şerifin zâhiri,orta namazının öğle namazı olduğu intibaını vermektedir.Çünkü Zeyd b.Sâbit(r.a.)ın ifâdesine göre, orta namazına delâlet eden âyet-i kerimenin nüzul sebebi, ashâb-ı kirama sıcağın şiddetinden dolayı öğle namazını kılmanın meşakkatli olmasıdır. Cenabı Allah, meşakkatine mebni öğleyi terketmemeleri için, namazlara devam emrinin yanında orta namazını hususen zikretmiştir. Buna göre orta namazından evvelki iki namaz, yatsı ve sabah sonrakiler de ikindi ve akşamdır.

Ancak, bu görüş Zeyd bin Sâbit'in zannından neş'et eden bir içtihadı olsa gerektir. Çünkü , orta namazının ikindi namazı olduğuna delâlet eden daha sarih nasslar mevcuttur. Bundan önceki hadislerin izahında da ifâde edildiği üzere, ulemânın çoğunluğu orta namazının ikindi namazı olduğunda birleşirler.[81]

Bazı Hükümler

1.Öğle namazı ilk vaktinde kılınmalıdır.

2. Bu hadise göre orta namazı, öğle namazıdır.[82]

412. ...Ebû Hureyre (r.a.)den; demiştir ki:

Peygamber (s.a.) şöyle buyurdu:

"Kim güneş batmadan önce ikindiden bir rek'ata yetişirse, (ikindi namazına) yetişmiş olur. Kim de güneş doğmadan önce sabah (namazından bir rek'ata yetişirse (sabaha) yetişmiş sayılır."[83]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, bazı farklı lâfızlarla Kütüb-ü Sitte'nin tamarnında mevcuttur. Buhârî ve Müslim'in bir rivayetinde "kim bir rekâta yetişirse" lâfzı yerine "kira bir secdesine yetişirse" şeklindedir.Buhârî'nin rivayetinde ayrıca "yetişmiş sayılır" ifâdesinin yerine "namazını tamamlasın"ifâdesi yer almıştır.

Hadis-i şerif güneş batmadan önce ikindinin veya güneş doğmadan sabahın birer rekk'atine yetişen bir kimsenin bu vakitlerini idrâk etmiş olacağına işaret etmektedir.

Bununla beraber ikindi konusunda bütün ulemâ hemfikirdir. Yani bir kimse ikindi namazının bir rek'atini kıldıktan sonra güneş batıverse, namazı bozulmaz, o namazın tamamlanması gerekir.

Sabah namazı ile ilgili yönü ise ihtilaflıdır. İmam Şafiî, İmam Mâlik ve Ahmed b. Hanbel'e göre, hüküm aynen ikindi gibidir. Yani sabah namazının bir rek'atini kıldıktan sonra güneş doğarsa, namaza devam etmek gerekir.

İmam Âzam ise, sabah namazı kılınırken güneşin doğması hâlinde namazın bâtıl olacağı görüşündedir.

Muhalifleri bu hadis-i şerifi İmam Azam aleyhine delil göstermişlerdir. Buharî şârihi Aynî, bu şekildeki bir itirazı reddederek İmam Azam'ın haklı olduğunu isbat için aklî ve naklî bir takım deliller ibraz ettikten sonra bu hadis hakkında şöyle der:

"Üzerinde durduğumuz hadise gelince, Tahâvî'nin dediği gibi, buradaki yetişmeden murat, güneş doğmadan önce bir rekat kılabilecek kadar bir vakit varken, bir çocuk bulûğa ererse, kâfir müslüman olursa, haytzlı kadın temizlenirse veya deli kendine gelirse, sabah namazına yetişmiş sayılır. Nitekim hadiste namazdan bahsedilmemekte "yetişmek" tâbiri kullanılmaktadır. O halde yukarıda zikri geçen kimseler sabah namazının

bir rekatini edâ edebilecek kadar bir zamana yetişirlerse, o namazı kaza etmeleri kendilerine farz olur."

Yukarıda Buhârî'de farklı bir rivâyat olarak işârat edilen ve Ebû Hureyre'nin naklettiği:

"Sizden biriniz, güneş batmadan önce ikindinin bir rek'atine yetişirse, namazını tamamlasın. Güneş doğmadan önce de sabah namazının bir rekatına yetişirse, namazını tamamlasın" mealindeki hadis, açıkça güneş doğduktan sonra sabah namazına devam edileceğini göstermektedir.

Görüldüğü gibi bu rivayet ilk bakışta İmam Azam'ın aleyhine sarih bir delildir. Fakat güneş doğarken namaz kılmanın haram olduğunu bildiren hadisler mütevâtir derecesindedir. Bu esnada namazın mubah olduğuna delâlet eden hadisler ise, bu tevatür derecesinde değildir. "Bir şeyi haram kılan delillerle, mubah kılan de£2«jr bir araya gelince, haram kılan delil tercih edilir" kaidesince güneş doğarken namaz kılmayı mubah gören hadislerin neshedil-miş olduğunu kabul etmek gerekir.

Haneliler, ikindi vaktinin güneş batıncaya kadar devam ettiğine bu hadisi delil kabul ederler. Çünkü bir veya iki rekata yetişen kimse o namaza yetişmiş sayılacağına göre o vakit ikindinin vakti olmuş olur. Nitekim, güneş batmazdan hemen evvel bir çocuk baliğ olsa, kâfir müslüman olsa, hayızlı temizlense veya deli kendisine gelse, kendilerine ikindi farz olur. Şayet bu esnada ikindi vakti çıkmış olsaydı, bunlara namazın farz olmaması gerekirdi. İmam Züfer'e göre ise, ikindi namazını kılacak kadar bir vakit bulamayan (o mezkûr) kimselere bu namazın kazası lâzım gelmez.

Güneş doğmadan önce namaza, bir rekat kılabilecek zamandan daha az, meselâ bir iftitah tekbiri, alacak kadar bir müddette yetişen kimse için Hanefilerde hüküm aynıdır.

İmam Züfer'e göre namaz farz olmaz. İmam Şafiî'den iki görüş rivayet edilmiştir. Esah olana göre bu durumdaki kimsenin namazı kaza etmesi lâzımdır.

Cuma namazına yetişme konusu da ihtilâlflıdır. İmam Mâlik, Sevrî, Ev-zaî, Leys, İmam Şafiî, İmam Ahmed, İmam Züfer ve Muhammed'e göre, Cuma namazmının bir rekatine yetişen kimse, diğer rekati de kılarak namazı tamamlamalıdır.

İbrahim en-Nehaî, Hakem, Hammâd, Ebü Hanîfe ve Ebû Yûsuf'a göre ise, cuma namazına imam selam vermeden yetişen kimse imam selâm verdikten sonra kalkıp o iki rekati kılar.[84]

Bazı Hükümler

1. Vakit çıkmadan önce bir rekatı kılınan ve kalanına vakit çıktıktan sonra devam edilen namaz edadır.

2. Vakit çıkmadan önce bir rekat edâ edebilecek kadar vakit varken kendisinden namazı iskat eden özür zail olan kimseye bu namaz farz olur. [85]

413. ...Alâ b. Abdurrahman şöyle demiştir:

Öğle namazını kıldıktan sonra Enes b. Mâlik'in yanına girdik. Enes kalktı ve ikindi namazım kıldı. Namazını bitirince namazı erken kıldığını söyledik -yahut[86] o söyledi- Bunun üzerine Enes şu cevâbı verdi:

Resûlüllah (s.a.)i Bu (güneş sararıncaya kadar geciktirilen ikindi namazı) münafıkların namazıdır; bu münafıkların namazıdır, bu münafıkların namazıdır. Onlardan biri güneş sararıp şeytanın boynuzları arasına -veya[87] boynuzları üzerine- girinceye kadar oturur. (Sonra) kalkar ve (kuşun yem gagaladığı gibi) dört rekât namaz kılar. O namazda Allah'ı çok az zikreder" derken işittim.[88]

Açıklama

Hadisin, Resûlüllah (s.a.)ın sözüne kadarki kısmının Müslim'deki rivayeti şu şekildedir:

"Alâ (öğle namazından çıktıktan sonra) Basra'daki evinde Enes b. Mâlik'in yanına girdi. Enes'in evi Mescid'in yakınında idi. Alâ dedi ki: Enes'in yanına girdiğimizde, "ikindiyi kıldınız mı?" diye sordu. "Öğleden henüz çıktık" dedik. "Kalkın ve ikindiyi kılın" dedi."

Hadiste zikri geçen "güneşin şeytanın boynuzları arasına girmesi"nden' maksadın ne olduğu hususunda Hattâbî beş ayrı görüş nakletmiştir. Nevevî de bu konudaki bazı görüşlere işaret etmiş ve esah olanın, terkibin hakiki mânâsında kullanılmış olmasıdır, demiştir.

Şu var ki bundan muradın, ikindiyi geciktirmenin, şeytanın süslemesi ve gayreti ile olmasıdır. Şeytanın namazı vaktinde kılmayı engellemesi,

boynuzlu hayvanın müdafaasına benzemesi yönünden bir temsil olması daha uygun olmalıdır.

"Dört rekatı gagalamamda tâdil-i erkânına ve huşuuna riâyet etmeden sür'atle yatıp kalkmadan kinayedir. Bu şekilde namaz kılan kişinin alelade inip kalkması, tavuğun yem yemesine benzetilmiştir. İkindi namazında sekiz tane secde olduğu halde, "dört gagalama"ile ifade edilmesi, her iki secdenin bir rekat itibar edilmesi sebebiyledir.

Peygamber'in bu şekildeki namaz için "bu münafıkların namazıdır" buyurması, özürsüz olarak ikindiyi geciktirmeyi zemmetmektedir.

İkindi namazını eşyanın gölgesi bir misli olduğu zaman kılmayı efdal görenler, görüşlerini bu hadisin takviye ettiğini söylemektedirler.[89]

Bazı Hükümler

1. İkindi namazını güneşin sarardığı vakte, kadar geciktirmek mekruhtur.

2. İkindiyi bu şekilde te'hir edeni zem etmek caizdir.

3. Namazı huşu ve tâdÎl-i erkâna riâyet etmeden, sür'atle kılmak mekruhtur.

4. Vaktinden geciktirilerek ve acele ile kılınan namaz münafıkların namaz kılma tarzıdır.[90]

414. ...İbn Ömer (r.a.)'den, Rasulullah (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "İkindi namazını geçiren, sanki ailesini ve malım kaybetmiştir." [91]

Ebû Davud dedi ki: Ubeydullahb. Ömer yerine dedi: O konuda Eyyûb'un ne dediğinde ihtilaf edildi. Zuhri Sâlim' den o da babası vasıtasıyla Rasûlullah't diye nakletti.[92]

Bu hadisin manasının ne olduğu ulemâ arasında ihtilaflıdır. İbn Abdi'1-Ber, "Bu hadisin manası ikindiyi kaçıran kimsenin ailesine ve malına intikamı gerektiren musibet isabet eden kimse gibidir. Böyle bir kimsede iki keder bulunur: Biri musibetten, diğeri de intikam alma lüzumundan doğar" der.

Hattabî de şöyle der: "İkindi namazını geçiren ailesini ve malını eksilten ve böylece ailesiz ve malsız kalan kimse gibidir. Dolayısıyla bir kimse

ailesinin ve malının elinden kaçmasını nasıl istemezse ikindiyi kaçırmaktan da öylece sakınmalıdır" demişlerdir.

İkindiyi kaçırmaktan maksadın ne olduğu da ihtilfhdır. Bazı âlimler bunu namazı hiç kılamama şeklinde anlarken, bazıları da onu efdal vaktinden geciktirmek ve güneşin sarardığı zamana kadar kılmamaktır, biçiminde tefsir etmişlerdir. Bundan muradın cemaate gitmemek olduğunu söyleyenler de vardır.

İbn Abdi'1-Berr, geçirme veya geciktirme yönünden bütün namazların ikindi hükmünde olduğunu, bu hadis-i şerifin ikindinin hükmünü soran bir zâta cevap olarak vârid olması dolayısıyla ikindi namazının zikredildiğini söyler.

"îkindi,(salat-ıvüstâ)oiduğu hasseten zikredilmiştir" diyenler de vardır. İbn Hibbân'ın Nevfel b. Muâviye'den merfû olarak rivayet ettiği, "Her kim bir namazı kaçırırsa, o kimse ailesini ve malını elinden kaçırmış gibidir" hadis-i şerifi yukarıdaki mütalealaları te'yid etmektedir.

Müellifin, hadisin sonundaki ziyâdeleri sünen'e almasındaki maksat, yerinde ifâde edildiği üzere, bir kelime üzerindeki rivayet farklılıklarına işaret etmektir.[93]

Bazı Hükümler

Hadis-i şerif, ikindi namazını kaçırma veya te'hir etmenin ne kadar tena bir hareket olduğuna ve bu duruma düşen bir kimsenin aile ve malını kaybetmiş gibi üzülmeye lâyık olduğuna işaret etmektedir.[94]

415. ...Ebû Amr -yani Evzâî- :

"Bu senin güneşi yer yüzünde sarı olarak görmendir" demiştir.[95]

Açıklama

Evzâî'nin bu ifâdesi hadisteki ikindiyi kaçırmaktan muradın, namazı güneş sararıncaya kadar geciktirmek olduğunu gösterir. Yâni Evzâi'ye göre, ikindiyi kaçırmaktan maksat, onu güneşin sarardığı vakte kadar te'hir etmektir.[96]

6. Akşam Namazının Vakti

416. ...Enes b.Mâlik (r.a.) şöyle demiştir: "Biz Resûlüllah (s.a.)'le birlikte akşam namazım kılar, sonra da ok atardık da her birimiz okunun düştüğü yeri görürdü.”[97]

Açıklama

Hadis-i şerif, Fahr-i Kâinat'ın akşam namazını ilk vaktinde kıldığına ve kısa sûreler okuduğuna delildir. Çünkü öyle olmasaydı namazdan çıktıktan sonra ok atan birinin okunun düşdüğü yeri görmesi mümkün olamazdı. Ancak Hz. Peygamberin kısa sûreleri okuması daimî değidir. Zira A'râf, Saffât, Dûhân, Tûr ve Miirselât Sûrelerinden birini okuyarak akşam namazı kıldırdığı da vâkidir.[98]

Bazı Hükümler

Hadis, akşam namazını kılmakta acele etmenin meşru olduğuna delildir.[99]

417. ...Seleme b.el-Ekvâ[100] (r.a.)dan, demiştir ki;

"Nebî (Sallellahü aleyhi ve sellem), akşam namazını güneşin batıp üst kısmının kaybolduğu bir zamanda kılardı.”[101]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim ve Tirmizî'deki rivayetinde Ebû Dâvud dakı üst kısmının kaybolduğu bir zamanda" ifâdesinin yerine "Perde arkasına gizlendiği /uman" mânâsına ibaresi yer almaktadır.

Bu hadis de önceki hadisde olduğu gibi, akşam namazını güneş batar batmaz kılmanın meşruiyetini göstermektedir.[102]

418. ...Mersed b. Abdullah'dan şöyle demiştir:

Ukbe b. Âmir Mısır'da emîr iken, Ebû Eyyûb bize gâzî olarak gelmişti. Ukbe akşam namazım geciktirdi. Bunun üzerine Ebû Eyyûb kalktı ve Ukbe'ye:

Ya Ukbe, bu ne namazı? dedi. Ukbe:

Meşgul idik (işimiz vardı) dedi. Ebû Eyyûb:

Resûlullah (s.a.)ın; "Ümmetim, akşam namazını yıldızlar çoğalmcaya kadar te'hir etmedikleri müddetçe hayır-veya[103] fıtrat-üzere devam eder" buyurduğunu duymadın mı?" dedi.[104]

Açıklama

Râvîlerden birisi Efendimizin "hayır" mı, yoksa "Fıtrat"mı buyurduğundan şüphelenmiştir.

Fıtrat hak din ve sünnet mânâsındadır.

Metindeki cümlesinin manası, yıldızların çoğunun görünüp birbirlerine karışması demektir.

Ebû Eyyûb (r.a.)un bu rivayeti nakletmekteki maksadı, namazın te'hirini hoş görmediğini izhâr içindir. İmam Âzam da akşam namazını bu vakte kadar te'hiri mekruh saymaktadır.[105]

Bazı Hükümler

1. Akşam namızım kılmakta acele etmek müstehaptır.

2. Bu namazı te’hir hayrm yok olmasma sebeptir.[106]

7. Yatsı Namazının Vakti

Bu bâb, yatsı namazını hangi vakitte kılmanın daha efdal olduğuna dâir hadisleri ihtiva etmektedir.[107]

419. ...Nu'mân b. Beşîr[108] (r.a.)den şöyle demiştir:

Ben, bu namazın (yani) yatsı, namazının vaktini insanların en iyi bileniyim. Resulüllah (s.a.) yatsıyı hilâl üçüncü gecesinde kaybolduğu vakitte kılardı.[109]

Açıklama

Nu'man b. Beşîr'in "Ben bu namazın vaktini insanların en iyi bileniyim" demesi, Allah'ın kendisine olan nimetini tah-dis kabilindendir. Bu sözün, sahâbîlerin büyüklerinin vefatından sonra söylenmiş olması kuvvetle muhtemeldir. Zira bu hususu ondan daha iyi bilen sahâbîler de vardı.

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre, Efendimiz yatsı namazını ayın üçüncü günü hilâlin battığı anda kılarmış. Yani üç günlük ayın batma zamanı yatsı vaktinin başlangıcıdır. Bu ifâdeden maksat, yatsının başlangıcı, güneş battıktan sonra üç günlük ayın kaybolacağı kadar bir zamanın geçmesidir. Bu müddet de Hanefîlere göre güneş battıktan bir buçuk saat sonraya kadar geçen vakte tesadüf eder. Şâfîilere göre daha az bir müddet, takriben güneş battıktan bir saat sonraya tesadüf eden vakit kadardır.

Ancak Efendimizin bu tatbikatı devamlı değildir. Zira daha sonra kıldığına dâir rivayetler de vardır.

Netice olarak Resûîullah (s.a.) yatsı namazını ilk vaktinde kılmıştır. Ancak bu devamlı olmamıştır. Zira önce de ifade edildiği gibi Hz. Peygamberin bn namazı bazan ilk vaktinde, bazan da te'hir ederek kıldığı vâkidir.[110]

420. ...Abdullah b. Ömer (r.a.)dan şöyle demiştir:

Bir gece Resulüllah sallellahü aleyhi ve sellemi yatsı namazı için (mescidde) bekleyip durduk. Nihayet gecenin üçte biri geçtiği zaman veya daha sonra yanımıza geldi. Onu (ailesi ile ilgili) bir şey mi alıyokdu, yoksa başka bir şey mi oldu, bilmiyoruz. Resûlullah (s.a.) yanımıza gelince:

"Siz bu namazı mı bekliyorsunuz? Eğer ümmetime ağır gelmeyecek olsaydı, onu bu saatte kıldırırdım" buyurdu. Sonra müezzine (kaamet et diye) emretti, o da namaz için kaamet getirdi.[111]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim'deki rivayetinde "Resûhıllah'ı meşgul eden şeyin ailesi mi, yoksa başka bir şey mi olduğu" ifâdesi saraheten zikredilmiş

ve"Onu ehlimi meşgul etti yoksa başka bir şey mi oldu bilmiyoruz" buyurul-muştur. Hz. Peygamber'in (s.a.) mescide çıkınca cemaate söylediği şeylerin Müslim'deki ifadesi de "siz öyle bir namazı bekliyorsunuz ki onu sizden başka hiç bir din ehli beklemez" şeklindedir.

Ebû Dâvûd sarihleri bu rivayeti göz önüne alarak, Sünen'deki "bekliyor musunuz?" soru cümlesini ihbarı mânâda almışlar ve "Bu namazı siz beklersiniz, başkaları değil" şeklinde tefsir etmişlerdir.

Hadis-i şerif, hüküm olarak, Hz. Peygamber (s.a.)'in yatsı namazını gecenin üçte biri geçinceye kadar te'hir ettiğini göstermektedir. Ancak ulema yatsı namazını hangi vakitte kılmanın daha efdal olduğu konusunda ittifak hâlinde değildirler. Bunu İmam Nevevî şöyle ifâde eder:

"Yatsı namazının takdimi mi yoksa te'hiri mi daha efdaldir?" konusu âlimler arasında ihtilaflıdır. Namazı te'hirin daha efdal olduğu görüşünde olanlar, bu hadisleri delil addetmişlerdir. Takdimi efdal kabul edenler ise, Efendimizin âdetinin ekseriyetle takdim olduğunu ileri sürerek ihticâc etmektedirler. Bunlar, Resûlullah'm cevazı beyân için veya bir özre mebni çok az zamanlar namazı te'hir ettiğini ileri sürerler."

Aîiyyu'I-Kârî bu son iddiayı reddederek, Efendimiz'in yatsıyı temhirinin, belli bir maksada dayalı olduğunu söyler.[112]

Bazı Hükümler

1. Yatsıyı gecenin üçte birine kadar te'hir etmek, câizdir.

2. Din güçlüğlü değil, kolaylığı ister.[113]

421. ...Muâz b. Cebel (r.a.) şöyle demiştir:

(Bir gün) yatsı namazında Resûlullah (s.a.)i bekledik. O kadar gecikti ki bizden kimi onun hiç (Mescid'e) çıkmayacağını zannetti. Kimi de o namazını kılmıştır, diyordu. Biz bu halde iken Nebî (s.a.) (Mescid'e) çıkageldi.(Ashab) önceki söylediklerini ona da söylediler. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.);

"Bu namazı geciktiriniz, çünkü siz bununla diğer ümmetlere üstün kılındınız. Sizden önce onu hiç bir ümmet kılmadı" buyurdu.[114]

Açıklama

Metindeki cümlesi, bazı nüshalarda sülâsîden şeklindedir.Ancak mana bakımından bir farklılık yoktur.

Görüldüğü gibi, bu hadis-i şerif de yatsı namazını geciktirmeyi tavsiye etmekte ve mü'minlerin bu namazla diğer ümmetlere üstün kılındığını beyân etmektedir. Bu konuda, tafsilat, namaz vakitleriyle ilgili babın başında verilmiştir.[115]

Bazı Hükümler

1. İman, namazın ilk vaktinde camiye gelmemişse, onun gelmesini beklemek meşrudur.

2. Yatsı namazını geciktirmek efdaldır.

3. Cenab-ı Hak müslümanları bazı ibâdetlerle diğer ümmetlere üstün kılmıştır.[116]

422. ...Ebû Said el-Hudrî (r.a.)den demiştir ki: (Bir gün) Yatsı namazını Resûlullah (s.a.) ile birlikte kıl(mayi iste)dik. Fakat O, gece yansına yakın bir zaman geçinceye kadar (mescide) çıkmadı. (Sonra çıktı ve) "Yerlerinizden ayrılmayınız" diye buyurdu.

Biz de yerlerimizde kaldık. Daha sonra şöyle buyurdu: "Muhakkak (bazı) insanlar, namazlarım kıldılar ve yataklarına yattılar. Siz ise, namazı beklediğiniz müddetçe namazda imiş gibi sevap aldınız. Eğer zayıfların zayıflığı ve hastaların hastalığı olmasaydı, bu namazı gece yarısına kadar geciktirirdim"[117]

Açıklama

Bu hadis-i şerif de öncekiler gibi yatsı namazını te'hir etmenin faziletine delâlet etmektedir. Hz. Peygamber, bu fazilete iki şeyin sebep olduğunu beyân etmiştir. Bunlar:

1. İnsan namazı beklediği müddetçe, sanki namazdaymış gibi sevâb ve ecir alması,

2. Yatsı namazını gecenin ilk üçte biri veya gece yarısına kadar geciktirmenin daha çok sevaba vesile olması.

Fakat Resûlullah Efendimiz, hastaların ve zayıfların durumlarını nazar-ı itibara alarak namazın te'hirini emretmiş ve bunu açıkça da ifâde etmiştir.Çünkü namazı te'hir ederek sevap almaya çalışmakta cemaatin çok oluşunun sevabını kaçırmak da olabilir. Halbuki cemaatin çok olması, namazı geciktirmekten daha efdaldir.

Hadis-i şerif, yatsıyı gecenin üçte birine kadar geciktirmenin efdal olduğunu söyleyenler için bir delildir.

Bu konuda Hanefî ulemâsı şu iki hususu belirtirler:

1. Vaktin gecikmesi ile cemamat azalacaksa, namazı öne alarak cemaate hizmet edip cemaati kaçırmamak,

2. Resûlullah'ın son fiilinin namaz olması, namazdan sonra konuşmayı kerih görmesini ele alarak namazın te'hir edilmesi,

Netice olarak da, Hanefîler, cemaatin durumu esas alınarak cemaatı azaltmayacak kadar ve son fiilin de namaz olmasına dikkat edilecek şejsüde namazın te'hir edilebileceğini belirterek iki husus arasında da den tutmaya çalışmışlardır.[118]

Bazı Hükümler

1. Namazı bekleyen kimseye namaz kıhyormuş gibi sevap verilir.

2. Bilenlerin, bilmeyenlere öğretmesi lazımdır.

3. Yapılacak muamelefcrde zayıf ve hastaların durumları gözetilmelidir.

4. Din, dâima kolaylığı ister.[119]

8. Sabah Namazının Vakti

423. ...Âişe (r.anha)dan, şöyle demiştir:

"Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem) sabah namazını kılardı da kadınlar, örtülerine bürünmüş olarak ayrılırlar (ve) karanlıktan dolayı tanınmazlardı"[120]

Açıklama

Hadis i şerifteki "... bürünmüş olarak..." kelimesi bazı nüshalarda şeklindedir. Ancak bu fark mânaya tesir etmez. "karanlıktan dolayı tanınmazlardı" cümlesi de Buhârî'deki bir rivâyetde "onları karanlık sebebiyle kimse tanımazdı" şeklinde zikredilmiştir.

Bu son cümledeki karanlığın sebebi hakkında âlimler ihtilâf etmişlerdir. Bir kısmı, "Mescidin karanlığından dolayı tanınmazdı, çünkü mescidin tavanı basıktı. Ancak güneşin doğmasına yakın aydmlanabilirdi" derken, bazıları da gecenin sonunun karanlığından dolayı dışarıda tanınmadiklanm söylerler. Bu ikincisi cümlelerin kuruluşuna daha uygun bulunmaktadır. Buna göre hadis-i şerif, sabah namazını ortalık iyice aydınlanmadan, alacakaranlıkta kılmanın daha efdal olduğuna delalet etmektedir. Mâlik, Şafiî, Ahmed b. Hanbel, Ebü Sevr, Evzâî, Dâvûd b. Ali ve Taberî (Allah hepsine rahmet etsin) bu görüştedirler. Hülefâ-i Râşidîn ve sahâbilerin ileri gelenlerinden çoğunun da bu görüşte oldukları rivayet edilmektedir. Bu görüşte olanların, üzerinde durduğumuz hadis-i şeriften başka naklî delilleri de vardır.

Hanefî İmamları, Sevrî ve Iraklıların çoğunluğuna göre sabah namazını biraz aydınlığa bırakmak daha efdaldir. Bu görüş Hz. Ali ve İbn Mesf-ûd'dan da rivayet edilmiştir. Bu görüş sahiplerinin delilleri, Râfi' b. Hadîc'in rivayet ettiği, "Sabahı aydınlığa bırakınız*' hadis-i şerifi ile Buhârî ve Müslim'in İbn Mes'ud'dan rivayet ettikeri şu hadistir:

"Resûlullah (s.a.)ı iki namaz hariç hiç bir namazı vakti dışında kıldığını görmedim. Bunlar (Müzdelife'de) akşam ile yatsıyı cem'etti. O gün sabah namazını da vaktinden evvel kıldı."

"Hz. Peygamber fecirden evvel sabah namazını kılmadığına göre, İbn Mes'ud'^un bahsettiği sabah namazını Efendimiz fecirden sonra, fakat ortalık ağarmadan kılmıştır" derler. Ayrıca, bu görüş sahipleri namazı geciktirmenin cemaatin artmasına ve namazdan evvel daha çok nafile kılınmasına imkân verdiğini söyleyerek sabahı ortalık aydmlanıncaya kadar geciktirmenin efdal olduğuna dâir olan görüşlerini takviye ederler.

Bu görüşte olanlar, üzerinde durduğumuz Hz. Âişe hadisi'nin mensûh olduğunu söylerler ise de muhalifleri, Tirmizı'nin hadis hakkında, "Hasen-sahih" dediğini ileri sürerek nesh iddiasını reddederler. Hadislerin zahirde muhalif görünmesi Hz. Peygamber (s.a.)in sabah namazını bazan alacakaranlıkta, bazan da ortalık ağardığında kıldığını gösterir. Her iki

tatbikat da vâriddir. Efendimiz namazda kıraati uzatacağı zaman erken başlar, kısa okuyacağı zaman geciktirirdi.[121]

Bazı Hükümler

1. Sabah namazını ilk vaktinde kılmak efdaldir. Bu, cumhurun görüşüdür.

2. Kadınların mescide gitmeleri meşrudur. Ancak bu fitne korkusu olmadığı zamanlara mahsustur.[122]

424. ...Rafi'b. Hadîc[123] (r.a.)dan, şöyle demiştir: .

Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Sabah namazım ortalık aydınlanınca kılınız. Çünkü bu(nu böyle yapmanız halinde) ecrinizi daha büyük kılar veya[124] ecir(iniz) daha büyük olur."[125]

Açıklama

“Sabah namazını ortalık aydınlanınca kılınız" diye tercüme ettiğimiz cümlesi en-Nihâye'de "Onu sabah doğduğu anda kılınız" diye mânâlandırılrmştır. Hadiste namazı ortalık ağarıncaya kadar geciktirme emredilmektedir.

Suyûti, bu Hadisle ilgili olarak, "bununla anlaşılmış oluyor ki, "sabahı aydınlığa bırakınız" lâfzı, ile rivayet eden-

ler, hadisi mânâ olarak rivayet etmişlerdir" der.

Bu hadis önceki hadisin şerhinde de işaret edildiği gibi, sabah namazını aydınlığa bırakmayı efdal gören Hanefîlerin delillerindendir.

Sabahı ilk vaktinde, alaca karanlıkta kılmayı daha efdal görenler bu hadisteki "aydınlığa bırakma" veya "sabahın doğmasından" maksadın, ikinci fecrin doğması olduğunu söylerler.

Önceki hadiste sabah namazının efdal vakti hususundaki ihtilâflar ve delilleri mufassal olarak verildiği için burada tekrarına lüzum görülmemiştir.[126]

9. Namaz Vakitlerini Muhafaza

Namaz vakitlerini muhafazadan maksat, ya sünnetlerini, menduplannı, hudû ve huşûunu îfâ ya da namazı müstehap vaktinde edâ etmektir.

İslâm'da iman esaslarından sonra üzerinde en çok durulan ve dinin temeli sayılan namaz ibâdetidir. Bu ibâdet, vakitlerle mukayyettir. Vakitlerle ilgili bilgi bir önceki babta verilmiştir. Bu önemli ibâdetin kıymeti, vaktinde kihnmasındadır. Sevap bakımından da ecri daha büyüktür. Nitekim imandan sonra en hayırlı ibâdetin re olduğu Resûlullah'a sorulduğunda; "Vaktindeki namazdır." buyurmuş olmaları vaktin önemi için en bariz delildir. Ayrıca Mâ'ûn Sûresinde namazlarını te'hir edenler, vaktinde edâ etmeyenler için de "yazıklar olsun" denmesi, namaz vakitlerinin riâyet edilmesi gereken şartlardan olduğunu açıkça Keyân etmektedir.

Bir diğer husus da ResûluÜah (sallellahü aleyhi vesellem)in namazını vaktinde kılanları cennetle müjdelemesi, namaz vakitlerine bağlı kalmanın lüzumuna işaret etmektedir.[127]

425. ...Abdullah b. Sunâbihî[128] demiştir ki;

Ebû Muhammed[129] Vitrin vacip (farz) olduğunu ileri sürdü.

Ubâde b.es-Sâmit[130] ise dedi ki;

Ebû Muhammed hatâ etti. Şehâdet ederim ki, Resûlullah (s.a.)ı şöyle buyururken işittim:

"Beş vakit namazı Allah farz kıldı. Her kim, bu namazların abtleslini (farzlarına riâyetle) tam alır, onları vaktinde kılar, rükû ve hûşularını eksiksiz yaparsa, onu bağışlayacağına dâir Allah'ın va'di vardır. Her kim de bunu yapmazsa, Allah'ın ona bir va'di yoktur. Dilerse bağışlar, dilerse azap eder"[131]

Açıklama

Hadis-i şerifte "Ebû Muhammed hata etti" diye tercüme ettiğimiz kısım "Ebû Muhammed yalan söyledi" manasına şeklindedir. Çünkü Ebû Muhammed'in yalan söylemesi düşünülemez. Zira yalan, haberle alâkalıdır. Ebû Muhammed'in yaptığı ise, haber verme değil, fetva'dır. Fetva veren kimse yalan söylemez, verdiği fetvada hatâ eder. Ayrıca Ebu Muhammed

sahâbilerdendir. Bİr sahâbinin verdiği haberde yalan söylemesi tasavvur edilemez.

Vitir namazının vacip olmadığını söyleyenler bu hadisi delilleri arasında sayarlar. Ubâde b. es-Sâmit, Ebû Muhammed'in "vitir vaciptir" derken hata ettiğini ileri sürerek fikrine Allah'ın farz kıldığı namazların beş vakit olduğuna dâir olan hadis-i şerifi şahit tutmuşlardır.

Hadis'în devamında Hz. Peygamber, bu namazları abdestlerini tam olarak alıp vaktinde kılan huşu' ve rukûunu eksiksiz yapan kimseleri affetmenin Allatsın va'di olduğunu haber veriyor.

Abdesti tam almaktan maksat, bazılarına göre, sünnet ve âdabına riâyet ederek bazılarına göre ise farz ve şartlarına itina ederek abdest almaktır. Hadis-i şerifin sonundaki tehdid gözönüne alınınca ikinci mânânın daha makul olduğu anlaşılır.

Namazları vaktinde kılmaktan murat, Tîybî'ye göre ilk vaktinde kılmaktır. Ibn Hacer, bunu kabul etmez ilk vaktinde olmasa bile, vakit içinde kılınan namazın aynı sonucu verdiğini söyler.

Rükûıı eksiksiz yapmak itmi'nan ile ve teşbihlerini ihmal etmeden ifâdır. Diğer rükûnlar anılmadan sadece rukuun mevzu-ı bahs edilmesi, ya diğer rükûnlara galip kılındığı veya öbürlerine bir mukaddime ve vesile addedildiği içindir. Cahillerin bunu önemsememeleri yüzünden özellikle anılmış olması da mümkündür.

Huşû'un tam olması ise, azaların lüzumsuz şeylerle uğraşmaması, gözün secde mahalline bakması gibi,âzâyı ve kalbi başka şeylerle meşgul olmaktan korumaktır.

İşte bu sayılanlara riâyet ederek beş vaktini kılan kimseye, Allah'ın kendisini bağışlayacağına dâir ahdi vardır.

And: Aslında, yemin, emânet, zimmet, muhafaza mânâlarmdadır. Burada, vaad demektir. Allah vaadi, ahd diye isimlendirmiştir. Çünkü bu her türlü vaad'den daha sağlamdır. Bu vaad Allah'a vacip değildir. Çünkü kulun Allah üzerine vacip olan hiç bir hakkı yoktur. Ancak bu ve buna benzer şeyler, söylenilenin jmutlak vakî olacağını beyân içindir.

Allah'ın bağışlamayı vâdettiği günahlar, küçük günahlardır. Bağışlamaktan murad ya onları amel defterlerinden silmek veya meleklerin gözlerinden gizlemektir.

Büyük günahlar, Ehl-i Sünnet inancına göre, ancak tevbe veya Allah'ın affı ile bağışlanabilirler. Fakat büyük günahların bağışlanacağını

söyleyenler de vardır.

Hadis-i şerifte ifâde edilen şeyleri yapmayanları bağışlayacağına dâir Cenab-i Allah'ın bir vâ'di yoktur. Dilerse lütfeder, onları bağışlar, dilerse adaletine binâen azablandırır.[132]

Bazı Hükümler

1. Farz namazların adedi beştir.

2. Hadis-ı şerifte beyan edildiği şekilde bu beş vakti kılanların küçük günahlarını bağışlamayı Cenab-ı Allah va'detmiştir.

3. Küfre götürmediği takdirde, âsinin günahı mutlaka azabı gerektirmez. Mutîlere sevap da vacip değildir. Çünkü Cenab-ı Allah üzerinde mahIûkâtının hiç bir hakkı yoktur.[133]

426. ...Ummu Ferve[134] (r.anha)dan, demiştir ki;

Resûlullah (s.a.)a, amellerin hangisinin daha efdal olduğu soruldu. Nebi (s.a.);

" İlk vaktinde kılman namazdır" buyurdu.[135]

Huzâî rivayeti(el-Kasım b. Gannârn) Ummu Ferve denilen halasından, -ki o, Resûlullah salellahü aleyhi veselleme biat etmiştir- "Resûlüllah'a soruldu" şeklindedir.[136]

Açıklama

İlk bakışta bu hadisin, bazı hadislere muhalif olduğu zannedilebilir.Çünkü amellerin en efdalinin, vaktinde kılınan namaz, Allah'a iman, Cihad, hac ve ana-babaya iyilik olduğuna dair çeşitli hadisler vardır. Fakat mesele üzerinde biraz durulunca, hadisler arasında herhangi bir tezat olmadığı meydana çıkar. Şöyle ki; Amellerin en efdalinin vaktinde kılınan namaz olmasından maksat, bunun, namazın dışındaki amellerden daha sevimli, ilk vaktinde kılınan ise, namaz da dahil bütün amellerin en efdali olduğunu beyândır.

Amellerin en efdalinin Allah'a iman olduğunu bildiren hadisin mânâsı, "itikatla ilgili amellerinin en efdaline" işarettir. Üzerinde durduğumuz

hadiste haber verilen amel ise, ibâdete müteallik amellerdir. Zaten Allah'a iman olmazsa diğer bütün ibadetlerin hiçbir kıymeti olmaz.

Amellerin en efdalinin, cihad, hac ve ana-babaya iyilik olduğuna işaret eden hadis-i şeriflerin mânâları zamana, zemine ve şahıslara göre değerlendirilir. Genel manada değildir. Yani bazı hallerde ve bazı şahıslar için amellerin en efdali anaya babaya ihsan, bazıları için hac, bazıları için cihaddır.

Müellifin, hadisin sonuna Huzâî'nin sözünü ilâve etmekteki maksadı hadiste bir ızdırap olduğuna işarettir. Huzâî, Abdullah b. Mesleme'ye muhâlefet etmiştir. Çünkü Abdullah b. Mesleme, hadisin başındaki senedde, "Kasım b. Ğannâm, annelerinden, o da Ümmü Ferve'den" şeklinde rivayet ettiği halde, Huzâî, "Kasım b. Gannâm, Ummü Ferve adındaki halasından..."

diye rivayet etmiş, "analarından birinden" ifadesini zikretmemiştir. Ayrıca Abdullah b. Mesleme, Ummu Ferve'nin biat ettiğini anmamış, Huzâî bunu da zikretmiştir.[137]

Bazı Hükümler

1. İbâdetle ilgili amellerin en efdali, ilk vaktinde kılınan namazdır. Ancak bazı namazları geciktirmeyi tavsiye eden hadisler var. Bunlar daha evvel geçmiştir.

2. Câhilin bilmediğini sorması gereklidir.[138]

427. ...Abdullah b. Fedâle, babasının şöyle dediğini haber vermiştir:

Resûlullah (s.a.) bana (İslâm'ın hükümlerini) öğretti. (Efendimizin), şu emri bana öğrettikleri arasındadır:

"Beş vakitnamaza devam et!"

Bu vakitlerde benim meşguliyetlerim var. Bana (çeşitli faziletleri) toplayan bir şey emret, onu yaptığım zaman bana, yetsin dedim.

"İki Asr'a devam et" buyurdu.

Bizim lûgatımızda bu kelime yoktu. "İki Asr nedir?" dedim.

"Güneş doğmadan ve batmadan Önce birer namaz" buyurdular.[139]

Açıklama

Hadis-i şerifin metninde görüldüğü gibi, el-Asrân (iki asr) sözünü bizzat Hz. Peygamber "Güneş doğmadan ve batmadan önceki namazlar" diye tefsir etmiştir.

Hattâbî, bu namazların sabah ve ikindi namazları olduğunu söyler. Aslında kelimenin müfredi olan "asr" ikindi demektir. Ancak Araplar bazı hallerde sabah ve ikindi (asr) kelimelerinden her birini diğeri üzerine hamlederek, hafiflik olsun diye isim olarak aralarını cem ederler. Arapçada bunun başka örnekleri de vardır. Mesela hurma ve su için "Esvedeyn", Ebû Bekr ve Ömer (r.anhumâ) için "Ömereyn" tabirleri bu kabildendir.

Hadisin zahiri, ilk bakışta meşguliyeti olan kişiye sabah ve ikindiyi kılmasının kâfi geleceği, diğer namazlara lüzum olmayacağı intibaını vermektedir. Ne var ki Resûlullah (s.a.)ın "Beş vakit namaza devam et" emri, "onlara ilk vakitlerinde devam et" manasınadır. Hadisi haber veren sahâbî, Efendimize meşguliyetlerinin çokluğunu bu yüzden hepsini ilk vaktinde kılmasının mümkün olmadığını özür olarak beyân edip teklifin hafifletilmesini isteyince Hz. Peygamber, başkası olmasa bile özellikle ikisini, sabah ile ikindiyi ilk vaktinde kılmasını, diğerlerini biraz geciktirirse, ilk vaktinde kılınanların diğerlerine keffâret olacağını haber vermiştir.

Hz. Peygamberin evvelâ beş vakte devamı emrettikten sonra ikinci seferinde sabah ve ikindiyi hususan zikretmesi, bu iki namazın vaktinden sonraya bırakılması ihtimali daha çok olduğundan dolayı da olabilir. Çünkü sabah vakti uyku vaktidir. Yataktan kalkıp namaz kılmak insana ağır gelebilir. İkindi vakti de özellikle Arabistan gibi sıcak ülkelerde iş güç vaktidir. İnsanlardaki çalışma ve kazanç hırsı bu namazı ihmal etmelerine sebep teşkil edebilir. Dolayısıyla, bu iki namazı vaktinde kılan kimse diğerlerini öncelikle kılacağı için Resûlulİah sadece sabah ve ikindiyi zikretmiş, diğerlerine lüzum görmemiştir.

Bununla beraber bu iki vaktin üzerinde durup "namazınızı vaktinde kılimz"ısrarı bu iki vaktin kerahete en yakın vakit olmasındandır. Zira ikindi vakti te'hir edildiği zaman kerahet vaktine kalması, sabah namazının ise, güneş doğması ile namazın devamına mâni kerahet vaktinin girmek endişesi bulunmaktadır.[140]

Bazı Hükümler

1. Beş vakit namazı özellikle sabah ve ikindiyi ilk vaktinde kılmak tavsiye edilmektedir.

2. Soru soran kişinin anlamadığının açıklanmasını istemesi yerinde bir harekettir.,

3. İnsan, kendisine zor gelen bir şeyin hafifletilmesini isteyebilir.[141]

428. ...Ebû Bekr b.Umara b. Ruveybe, babası (Umâra)[142] 'dan naklen onun şöyle dediğini rivayet etmiştir: Basralılardan bir adam Umâra'ya:

Resûlullah (s.a.)dan duyduğunu bana haber ver, dedi. Umara şu karşılığı verdi:

Resûlullah (s.a.)ı şöyle buyururken işittim;

"Güneş doğmadan ve batmadan önce namaz kılan adam ateşe girmez.”

Basralı, üç defa:

"Sen onu bizzat Resûlullah'tan duydun mu?" dedi. Umara her seferinde:

"Evet, onu kulaklarım duydu, kalbim hıfzetti” diyordu.

Adam:

"Ben de Resûlullah'ı (s.a.) aynısını söylerken işittim" dedi.[143]

Açıklama

Hadis-i şerifin Müslim'deki rivayetinde "güneş doğmadan ve batmadan önce namaz kılarsa manasındakı cümleden sonra: "Yani sabahı ve ikindiyi" açıklaması yer almıştır.

Müslim'deki bu açıklamadan da anlaşılacağı üzere Hz. Peygamberin insanın cehenneme girmesine engel olacağım haber verdiği namazlar, sabah ve ikindi namazlarıdır. Bu ifâde hiç bir zaman diğer namazların ihmâlini meşru kılmaz. Çünkü uyku vakti"olan sabah ve iş vakti olan ikindi namazlarını ihmal etmeyip devam eden kişinin, diğer namazları ihmal etmeyeceği tabiîdir. Ayrıca bu iki namaza hem gündüz hem de gece melekleri şâhidlik ederler. Bu yönden de bu namazların ayrı bir değeri vardır.

Hadisteki, "cehenneme girmez" ifâdesi, "ebedî azab için oraya girmez"- şeklinde anlaşılmalıdır. Çünkü oraya girebilir veya uğrayabilir. Bir de bu

va'd ya namazlara devama teşvik bakımından söylenmiştir, ya da kıldığı namazı kötülüklere mâni olacak şekilde namaz kılanlar kastedilmiştir. Zira Efendimizin haberine göre; kıyamet günü namazı, orucu ve zekâtıyla gelip de başkalarına sövdüğü, iftira ettiği, başkasının malını yediği veya kanım döktüğü için elinden bu amellerinin sevabı alınıp yetişmezse hasmının günahı yüklenerek cehenneme atılacak nice musallîler vardır.[144]

Bazı Hükümler

1. Özellikle sabah ve ikindi namazlarını vakitlerinde edâ etmek gerekir.

2. Diğerleri ile birlikte bu namazları muntazam bir şekilde kılanlar ebediyyen ateşte kalmayacaklardır.

3. Başkasının söyleyip de kendisinin de bildiği konularda gereğinde şahitlik edilebilir.[145]

429. ...Ebû'd-Derdâ[146] (r.a.)dan demiştir ki:

Resulüllah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Beş (haslet) var ki, her kim onları (bilerekve) inanarak yaparsa, cennete girer: (Bu hasletlerin sahipleri) Abdestlerine, rükûlarına, secdelerine, ve vakitlerine riâyet ederek beş vakit namaza devam eden, Ramazanda oruç tutan, gücü yeterse Kabe'yi hacceden gönlü razı olarak zekât veren ve emânete riâyet edenlerdir."

(İşitenler): Ya Ebâ'd-Derdâ "Emanete riâyet nedir?" dediler.

Cünüplükten dolayı yıkanmak, dedi.[147]

Açıklama

Hz. Peygamber hadiste zikredilen beş haslete sahip olan kimsenin cennete gireceğini ifâde ettikten sonra, bu kişilerin hangi amelleri işleyenler olduklarını teker teker açıklamış ve en son olarak emâneti edâ etmeyi saymıştır.

Rivayeti Ebû'd-Derdâ'dan dinleyenler, emâneti yerine getirmekten maksadın ne olduğunu sorunca, büyük bir ihtimalle yine ResulüIIah'tan Öğrendiği bîr karineye dayanarak, "cünüplükten dolayı gusletmek" şeklinde cevap vermiştir.

Ancak bu ifâdenin genel manada emânete riâyet maksadıyla söylenmiş olması ve fakat Ebu'd-Derdâ (r.a.)nın açıklamasının tamamen anlayışına dayalı olması da mümkündür.

İslâm'ın bütün vecibeleri Allah'ın bizlere bir emânetidir. Cünüplükten dolayı gusletmek bu emânetler zincirinin bir halkasıdır. Ebu'd Derdâ Hazretlerinin kül içinde cüz olan cünüplükten gusletmeyi özellikle zikretmesi önemine binaen olsa gerektir.[148]

Bazı Hükümler

1. İslâmın esaslarını edâ, kişinin felahına ve cennete girmesine vesiledir.

2. Hac ancak gücü yetene farzdır.

3. Zekâttan dolayı sevap alınabilmesi için, gönül rızasıyla verilmesi şarttır.[149]

430. ...Ebû Katâde b.Rib'î(veya Rab'î) (ra.) "Resûlullah (s.a.)uı "Allah (azze ve celle) şöyle buyurdu" dediğini haber vermiştir:

"Ben ümmetin üzerine beş (vakit) namazı farz kıldım ve onları tam vakitlerinde kılarak geleni, cennete koyacağıma katımda ahdettim. Ama kim o namazlara devam etmezse benim katımda onun için herhangi bir ahd yoktur" buyurdu.[150]

Açıklama

Görüldüğü üzere hadis-i şerif, lafzı Resûlullah'tan, mânâsı Cenâb-ı Allah'dan gelen kıdsî bir hadistir.

Hadiste zikredilen "ahd'den maksat, "va'd"dır.Anlaşılıyor ki Cenab-ı Allah beş vakit namaza devam edeni cennete koyacağını va'detmekte, bunlara devam etmeyen için böyle bir va'dinin olmadığını ifâde buyurmaktadır. Bazıları, Tirmizî'nin Bureyde'den rivayet ettiği,"Bizimle onlar arasın-dak: ahd namazdır. Kim onu terkederse kâfir olmuştur" hadisine dayranarak, namazı terk eden kimsenin cennete giremeyeceğini söylemişlerdir. Fakat cumhur bu hadisi, namazı inkâr ederek terketmeye hamletmişlerdir.[151]

Bazı Hükümler

1. Farz namazların adedi beştir.

2. Bu namazları vakitlerinde eda eden kimse cennete girmeye hak kazanmıştır.

3. Namazları terk edenler, büyük tehlike içerisindedirler.[152]

10. İmâm, Namazı Vaktinden Sonraya Bırakırsa (Cemaat Ne Yapmalıdır?)

431. ...Ebû Zer (r.a.)den demiştir ki:

“Resûlullah (sallellahu aleyhi ve sellem) bana;

" Ya Ebâ Zer, namazı öldüren (geçiren) veya[153] geciktiren emirler sana âmir olunca ne yaparsın?" buyurdu. Ben;

"Ne emir buyurursun ya Resûlallah? dedim.

" Namazı vaktinde kıl, eğer emirlerle birlikte namaza yetişirsen, yine kıl, çünkü o senin için nafile olur " buyurdu.[154]

Açıklama

Namazı Öldürmek'ten murat, onu te'hir etmek, canı çıkmış ceset hâline getirmektir. Te'hir etmek de namazı efdal vaktinden sonraya bırakmaktır. Tamamıyle vaktini geçirmek değildir. Çünkü eski ve yeni emirlerden nakledilen, namazları muhtar vakitlerinden geri bırakmalarıdır. Hiç biri onu tüm vaktinden sonraya bırakmamıştır.

Hz. Peygamberin Ebû Zer'e namazı ilk vaktinde kılmasını emretmesi vakte riâyet etmesi, emirlerle birlikte tekrar kılmasını emretmesi de onlara muhalefetten kaçınması içindir.

Hadis-i şeriften anlaşılan, bu namazlardan ilki farz, ikincisi nafiledir.

Mâlikîlerden meşhur olan görüşe göre, böyle bir kimse ikinci namaza ikisinden herhangi birini kabul etmeyi Allah'a havale ederek başlar.

Yine hadis-i şerif, namazın tekrarı bakımından âmmdır; bütün namazlara şâmildir. Hanefîler, sabahtan sonra güneş doğuncaya kadar, ikindiden sonra da güneş batıncaya kadar namaz kılmayı men'eden hadis-i

şerife dayanarak, sabah ve ikindi namazlarını kılan bir kimsenin, bilâhere cemaat olunursa, onlarla tekrar kılamayacağını söylerler. Bunlara göre akşam namazı bu şekilde iade edilirse, bir rekat daha ilâve edilerek dört rek'ate tamamlanır. Çünkü tekli nafile mekruhtur.

Mâlikî'ler ise, akşam namazının aynen tekrar kılınmayacağım söylerler.[155]

Bazı Hükümler

1. İrnam bir namazı müstehap olan ilk vaktinden sonraya bırakırsa mükellef, o namazı tek başına kılmalı,, bilâhere imam cemaatle kılarken onlara rastlarsa onlarla tekrar namaza durmalıdır. Bu ikinci namaz nafiledir. Eğer bu iki ameliyeden sadece birini yapmayı isterse, fazilet itibariyle hangisinin tercihe şâyân olduğu ihtilaflı ise de muhtar olan, te'hir fazla değilse cemaati beklemesidir.

2. Fitne çıkmaması için ma'siyet olmamak kaydıyle emirlere itaat edilmelidir.

3. Namazı ilk vaktinde kılmak teşvik, geciktirme ise zemmedilmiştir.

4. Hadis, Resûlullahın Peygamberliğine delil olan mu'cizelerdendir. Çünkü Emevî Halifelerinden itibaren emirler, namazları geciktirmeye başlamışlardır. Efendimiz bu hâdiseyi önceden haber vermiştir.[156]

432. ...Amr b. Meymûn el-Evdî şöyle demiştir:

Muâz b. Cebel (r.a.) bize -Yemen'e- Resûlullah (s.a.)uı elçisi olarak geldi. Fecirle birlikte onun tekbirini işittim. Kalın sesli biri idi. Onu sevdim. Artık onun cenazesini Şam'da defnedinceye kadar bir daha yanından ayrılmadım. Ondan sonra insanların en bilginini aradım ve İbn Mes'ûd'a gelip ölünceye kadar onun peşine takıldım. (Bir keresinde) İbn Mes'ûd şöyle dedi:

Resûlullah (s.a.) bana:

"Size namazı (efdal) vakti dışında kıl(dır)an emirler geldiği zaman hâliniz ne olur, (Ne yaparsınız)" dedi. Ben de:

Bu benim başıma gelirse ne yapmamı emredersin Ya Resûlallah? dedim.

" Namazı vaktinde kıl, sonra onlarla birlikte nafile olarak tekrar kıl" buyurdu.[157]

Açıklama

Hadis-i Şerifteki "subha" kelimesinden murad nafiledir. Farz namazlar dışındaki namazlar, teşbihler gibi nafile
olduklan için bu adla anılmıştır.[158]

433. ...Ubâde b. es-Sâmit (r.a.)dan, demiştir ki;

ResûluIIah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Benden sonra size, meşguliyetleri kendilerini (efdal) vakti geçinceye kadar namazları vakitlerin(deedâ)den alıkoyan emîrler âmir olacak. İşte o zaman siz, namazları vaktinde kılınız!"

Bir adam:

Ya Resûlellah, onlarla da kılayım mı? dedi. Nebi (s.a,);

"İstersen, evet" buyurdu.[159]

Süfyân (rivayetinde) dedi ki (adam);

Namaza onlarla birlikte yetişirsem, onlarla beraber kılayım mı? dedi. ResûluIIah da;

"İstersen, evet" buyurdu.[160]

Açıklama

Ubâde b. Sâmit'ten rivayet edilen bu hadis de mânâ ve hüküm olarak öncekilerden pek farklı değildir. Sadece önceki hadislerde emirlerin namazları efdal vakitlerinden geciktirme sebepleri anılmadığı halde, burada bunun bazı meşguliyetler olduğu beyân edilmektedir. Bir de önceki hadislerde namazı ilk vaktinde kılan bir kimse bilâhere cemaate rastlarsa, onlarla namazı tekrar etmesinin hükmü belirtilmemişti. Bu hadis-i şerifte iadenin vacip olmadığı, aksine tamamen mükellefin isteğine bağlı olduğu açıklanmaktadır. ResûluIIah (s.a.) münferiden kıldıktan sonra cemaate ulaşan kimsenin namazı iade edip etmeyeceğine dair bir soruyu "isterse iade et" şeklinde cevaplandırmıştır.

Müellifin , hadisin sonuna Süfyân es-Sevrî'nin sözünü ilâve etmekten maksadı, Cerîr ile Süfyân'm yaptıkları rivayetler arasındaki farka işaret

etmektir. Efendimize soru soran zâtın ifadeleri, iki râvî tarafından değişik biçimde aktarılmıştır. Evvelkisi Cerîr'in sonraki de Sufyân'ın naklidir.[161]

Bazı Hükümler

1. Hz Peygamber istikbâle matuf hadiselerden haber vermektedir. Bu, Onun hak peygamber olduğuna delâlet eden mû'cizelerdendir.

2. Önceki hadislerde olduğu gibi namazı vaktinde kılmak teşvik edilmekte, emirlere muhalefet etmemek için de onlarla birlikte namaz tavsiye edilmektedir.[162]

434. ...Kabîsab. Vakkâs[163] (r.a.)dan, dedi ki: Resûlullah (s.a.): "Benden sonra size namazı (efdal) vaktinden sonraya bırakacak emirler âmir olacaktır. O (geciktirilen namaz) sizin için faydalıdır. Zararı da onlara aittir. Ancak onlar kıbleye (müteveccihen) namaz kıldıkları müddetçe siz de onlarla birlikte namaz kılınız."'[164]

Açıklama

Efdal vaktinden sonra bırakılarak kılınan namazlarda, tebaanın suçu olmadığı için onlar aynen efdal vaktinde kılmış gibi sevap elde ederler. Hadisteki, "O sizin için faydalıdır" ifâdesinin mânâsı budur. Geciktirmeden dolayı hasıl olacak zarar da buna sebep olan emirlere aittir. Bu da "zararı onlara aittir" şeklinde ifâde edilmiştir.

Hadis-i şeriften mü'min oldukları, İslâm dairesinden çıkmadıkları takdirde fâcir kimselerin arkasında namaz kılmanın caiz olduğu anlaşılmaktadır. Sehfden bazılarının, zâlim sultanlar zamanında namazlarını önce evlerinde tek başlarına kıldıkları, sonra da cemaate çıkıp sultanın peşinde iade ettikleri rivayet edilir. îbn Mâce, İbn Mes'ûd, kanalıyla Hz. Peygamberden, bu uygulamaya ışık tutan mânâda bir hadis rivayet etmiştir. Hadisin tercemesi şöyledir:

"Siz namazı vakti dışında kılan kavmlere rastlayacaksınız. Eğer onlara yetişirseniz, bildiğiniz (vakitte) evlerinizde kılınız. Sonra da onlarla birlikte nafile olarak iade ediniz."[165]

11. Namaz Vaktinde Uyuyan Veya Namazı Unutan Kimse

435. ...Ebû Hureyre (r.a.)den şöyle rivayet edilmiştir: Resûlüllah (s.a.) Hayber gazvesinden dönüşünde geceleyin yoluna devam etti. Hepimizi uyku bastırınca (gecenin sonuna doğru) konakladı ve Bilâl'e:

"Bizim için geceyi bekle ve kontrol et" buyurdu. Fakat Bilâl,bineğine dayanmış bir halde uyuya kaldı. Ne Resûlüllah (s.a.), ne Bilâl, ne de ashabtan herhangi biri uyandı. Onların ilk uyananı Resûlüllah oldu, fırladı ve Bilâl'e seslenerek:

"Ya Bilâl!.. (Niçin uyudun)?" buyurdu. Bilâl şu cevabı verdi:

Seni bastıran (uyku) beni de bastırdı. Ya Resûlallah anam babam sana feda olsun, dedi.

Ashab bineklerini biraz çekip götürdüler. Sonra Resûlullah (sallalahü aleyhi ve sellem) abdest aldı ve Bilâl'e emretti, o da namaz için kamet getirdi. Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem) ashabına sabah namazını kıldırdı. Namazını (kaza edip de) bitirince:

"Her kim bir namazı unutursa, onu hatırladığı zaman kılsın. Çünkü Allah Teâlâ, "Tezekkür için namaz kıl"[166] buyurdu." dedi.

Yûnus dedi ki:

İbn Şihâb, bu âyet-i kerimeyi yukarıdaki şekilde okurdu. Ahmed de şöyle dedi:

Anbese -Yunus'tan naklen- bu hadiste âyet “li zikri: beni anmak için" şeklindedir, dedi.

Yine Ahmed Kerâ nuas (yani uyuklama, ımızganma)dır dedi.[167]

Açıklama

Hadis-i şerifte haber verilen hâdise, metinde açıkça ifâde edildiği gibi, Hayber savaşından dönerken meydana gelmiştir.Sahih-i Müslim'deki rivayet de bu şekildedir. Bâcî, İbn Abdilberr, Nevevî ve Kadı Iyâz da sahih olanın bu olduğunu söylemişlerdir. Buna göre, bu hâdisenin Huneyn gazvesi dönüşü olduğunu söyleyen Asîlî'nin görüşü zayıf kalmaktadır.

Hz. Peygamber (s.a.) ashâb-i kiramın uykusu gelip de konaklama mecburiyetinde kalınca, sabah namazı vaktinde kendilerini uyandırması için Bi-lâl'i görevlendirmiş ve ashabla birlikte istirahata çekilmiştir. Bu görevi bir başkasına değil de Bilâl'e vermesinin sebebi, onun müezzin oluşu ve namaz vaktini daha iyi bilmesi olsa gerektir. Ancak diğer sahabîlere arız olan uyku Bilâl'e de gelmiş ve üzerine aldığı vazifeyi ifâ edememiş, Resûlullah'ı sabah namazına uyandıramamıştır.

Burada akla şöyle bir soru gelebilir, Resûlullah bir başka hadis-i şerifte, "Benim gözlerim uyur, kalbim uyumaz" buyurmaktadır. Buna göre, bu hadisler arasında bir tearuz yok mu?

Bu mukadder suâle iki şekilde cevap verilmiştir ve'meşhur olanı şöyledir: "Kalb ancak kalble ilgili hisleri idrâk edebilir. Hades, elem, vs. bu kabildendir. Ama gözle alâkalı olan fecrin doğması gibi şeyleri idrâk edemez. Efendimizin kalbi uyanık ise de gözleri uyumakta idi."

Sarihlerin zayıf dedikleri ikinci cevap da şudur: Resülullah'ın iki hâli vardı, bunlardan birinde kalbi uyur, diğerinde uyumazdı. Hadis-i şerifte güneşin harareti vurduktan sonra ilk önce Hz. Peygamberin uyandığı beyân edilmektedir. Sahihi Müslim'de İmrân b. Husayn'dan yapılan rivayette ise, ilk uyananın Hz. Ebû Bekir, sonra da Hz. Ömer olduğu zikredilir. Sahihayn'de İmrân ve Ebû Katâde'den yapılan rivayet de sefer ismi zikredilmezken, Müslim'de de ayrıca İbn Mes'ûd'dan naklen "Hudeybiye'den dönerken" şeklinde rivayetler gelmiştir. Bunlar göstermektedir ki, bu hâdise bir defa değil daha fazla olmuştur. Dolayısıyle rivayetler arasında zıtlık yoktur. Birisinde ilk uyanan Hz. Peygamber (sallellahü aleyhi ve sellem) ise, bir diğerinde Hz. Ebû Bekir'dir.

Resûlullah (s.a.) ve ashabı kalktıktan sonra yerlerini değiştirmişler, bir miktar yürümüşlerdir. Üzerinde durduğumuz hadiste, bu yer değiştirmenin Hz. Peygamber'in emriyle olduğuna dair bir işaret yoktur. Ancak bundan sonraki rivayette Efendimiz, "Size gaflet ânz olan yerinizi değiştiriniz" Müslim'deki rivayette ise;/'Herkes hayvanın başını tutsun. Çünkü burası bize, şeytanın musallat olduğu yerdir" buyurmuştur.

"Bu yer değiştirmeden maksat, güneşin yükselmesini beklemektir, çünkü güneş doğarken namaz kılmak nehyedilmiştir" diyenler varsa da, gerek az önce naklettiğimiz rivayetlerde Hz. Peygamberin yer değiştiriş sebebini şeytanın tasallutu ve gaflete bağlaması, gerekse Efendimiz ve

ashabının güneşin harareti ile uyandıklarının açıkça ifâde edilmesi, o iddia sahiplerinin görüşlerinin pek isabetli olmadığını göstermektedir.[168]

Kaza' Namazı için ezan ve kamet

Hadis-i şerifin devamında, Hz. Peygamber'in BilâTe emrettiği, O'nun da namaz için kamet ettiği zikredilmiş, ezan hiç bahis konusu edilmemiştir. Bu, kaza namazlarında ezan okunmayacağı görüşünde olan Malik, Evzâî ve sonraki kavlinde de Şafiî'nin görüşüne delil olmaktadır. Bunlar ayrıca Ebû Said el-Hudrî'den gelen Hendek günü vaktinde kılınamayan öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazlarının ezan anılmadan sadece kametle kılındığına dâir rivayeti de delilleri arasına alırlar. Görüşlerini mantıkî olarak da şöyle müdafaa ederler: "Ezan vaktin girdiğini haber vermek ve insanları cemaate dâvet etmek içindir. Kaza vakti ne vaktin girdiğini bildirme ve ne de insanları cemaate davet etme vaktidir. Ayrıca kaza namazı için ezan okumak insanların zihnini karıştırır ve onların vakitleri şaşırmasına sebep olabilir."

Bunlara mukabil Şafiî'nin ilk görüşü (ki ashabının ameli buna göredir) Ahmed, Ebû Sevr ve Ebü Hanîfe'ye göre, kaza namazları içen de ezan okunur. Bunlar, üzerinde durduğumuz hadis-i şerifin Sahihayn'daki "Sonra Bilâl ezan okudu ve Resûlullah (s.a.) iki rekat namaz kıldı. Sonra da sabah namazını kıldı..." şeklindeki rivayeti kendilerine delil almışlardır. Bu rivayette önce ezan, sonra iki rekat sünnet daha sonra da sabah namazının zikredilmesi, zikri geçen "ezsın"dan maksadın, kamet değil, ezan olduğunu gösterir. 443. numarada gelecek olan İmrân b. Husayn hadisi ile 444. numarada gelecek olan Amr b. Umeyye ed-Damrî'nin rivayetleri de bu görüş sa-hiblerini açıkça desteklemektedirler. Bunlar, üzerinde durduğumuz hadis ve ezan zikredilmeyen buna ben/er hadisleri iki şekilde manalandırmışlardır:

Birincisi: Aslında önce ezan okunmuş sonra kamet getirilmiş, fakat ezan söylenmemiştir.

İkincisi: Ezanı terketmenin de caiz olduğunu bildirmek için ezan terk edilmiştir.

Hendek savaşındaki uygulama hususunda hem ezan hem de kametin mevcut olduğuna dâir rivayetler de mevcuttur. Üstelik birden fazla namaz

aynı anda kaza edilirse, her birisi için ayrı ayrı ezan okunmasının sünnet olup olmadığı konusunda bu görüş sahipleri arasında fikir birliği yoktur.

Şâfiîlerle Hanefîlerden İmam Muhammed'e göre, birden fazla namaz aynı anda kaza edilirse, ilk kılınacak olanı için hem ezan okunur, hem de kamet getirilir; diğerleri için sadece kamet getirilir. İmam Ebû Hanîfe'ye göre sonrakiler için muhayyerdir, isterse hem ezan okur, hem de kamet getirir, isterse sadece kamet getirir.

Kaza namazlarında ezan okunmaz diyenlerin, "Ezan, vakti haber vermek ve insanları cemaata çağırmak içindir..." şeklindeki sözleri isabetli değildir. Çünkü ezanın vakit değil, namaz için olduğunu bidiren âyetler vardır. Meselâ "Namaza çağırıldığı zaman"[169] "Namaza çağırdınız zaman"[170]âyetleri bunlardandır.

Hanefilerin görüşleri bu hadisle te'yid edilmiştir. Zira kaza olarak kılınan namazın edaya benzemesi ve kâmil bir şekilde ifâsı, vakit için bile olsa, ezanın tekrar edilmesiyle gerçekleşir.

Hadis-i şerifte daha sonra Hz. Peygamber, "Bir namazı unutan, onu hatırladığı zaman kılsın" buyurmuştur. Bu emir, unutarak veya uyuyarak namazı geçiren kimseye, uyanır uyanmaz veya hatırlayınca o namazı kaza etmenin derhal vacip olduğuna delâlet eder. Hâdî, Müeyyedbillâh, Nasır, imam Âzam Ebû Hanîfe, Ebû Yûsuf, Muzenî, Kerhî... bu görüşü benimsemişledir. Bunlar, bu babın hadislerin yamsıra Nesâî, Tirmizî ve Ebû Davud'un Ebû Katâde'den ve Müslim'in Enes b. Mâlik'ten rivayet ettikleri ve hatırlar hatırlamaz namazın kaza edileceğini bildiren hadisleri de delil almışlardır.

Mâlik ve Şafiî'ye göre, bu şekilde geçirilen bir namazın kazası hemen (fevri) olarak değil, terâhî ile (geniş bir tarzda) vaciptir. Resûlullah'ın uyanır uyanmaz namazı kaza etmeyip de yer değiştirdikten sonra kaza etmesini esas kabul etmişler; "Hatırlayınca namazını kılsın" emrini istihbâba hamletmişlerdir.

Uykudan dolayı veya unutarak namazı geçirene kaza vacip olduğuna göre kasten namazı geçirene öncelikle vaciptir. Bu cumhurun görüşüdür. "Amden (kasten) namaz geçirene kaza yoktur" diyenler de vardır. Sahih olanı cumhurun dediğidir. Şu kadar var ki, unutarak geçiren için günah yok, sadece zimmete borç vardır. Bile bile geçiren için ise, hem günâh hem de zimmetinde kaza borcu vardır. Bu günâhtan ancak tevbe ile kurtulabilir,

tevbesi de geçirdiği namazı kaza edip borçtan kurtulduktan sonra olabilir. Borcunu ödemeden tevbenin şartları yerine gelmez.

Hz. Peygamber unutarak geçirilen bir namazın hatırlanınca kaza edileceğini haber verdikten sonra sözünü tesbit için, Kur'ân-ı Kerim'den âyet okumuştur. Hadisin meşhur rivayetinde âyet, meşhur olan yedi kıraatte olduğu gibi değil de şaz olan bir kıraata uygun olarak vârid olmuştur. Ancak müellif, Ahmed b. Salih'in, bu âyeti meşhur kıraatlere uygun olarak şeklinde rivayet ettiğini kayd eder ki Buharî, Müslim ve İbn Mâce'deki rivayetler de bu şekildedir.

Kâdî İyâz bu bölümle ilgili olarak,

"Bunda bizden evvelki şeriatlerin, bizim için de şeriat olduğuna delil vardır. Zira hüküm, âyetten alınmıştır ve bu âyetle Musa aleyhisselâma hitab edilmiştir" der. Konunun tafsilâtı Usûl kitaplarında verilmiştir.[171]

Bazı Hükümler

1. Mühim işler için bekçi tâyini istenen bir iştir.

2. Resulullah (s.a.) için de beşeri ihtiyaçların arız olması tabiîdir.

3. Üzerine aldığı işi, arız olan bir özürden dolayı yapamayanların özrünün kabul edilmesi meşrudur.

4. Şeytanın mekânı zannedilen yeri değiştirmek caizdir.

5. Geçmiş namazları unuturak bile olsa geçiren kimseye kazası gerekir.

6. Kaza namazlarının cemaatle kılınması meşrudur.

7. Kerahet vakitleri müstesna, farz namazlar her zaman kaza edilebilir.

8. Kazaya kalan namazların kazaya kalışının akabinde kaza edilmesi istenen bir iştir.

9. Gece namazları gündüz, gündüz namazları gece kaza edilebilir.[172]

436. ...Ma'mer, Zührî'den, Zührîde Saidb. Müseyyeb vasıtasıyla Ebû Hureyre'den bu (önceki hadiste geçen) haberi şöyle rivayet etmişlerdir:

Resûlullah (s.a.):

"Size gaflet gelen yerinizi değiştiriniz" buyurdu ve Bilâl'e emretti, o $a ezan okudu, kamet etti ve Efendimiz namazı kıldı.

Ebû Dâvûd dedi ki:

Mâlik, Süfyân b. Uy ey ne, Evzaî ve Abdurrezzak bu haberi Ma'mer ve İbn İshâk'tan rivayet etmişler fakat hiç birisi, Zührî'nin bu hadisinde ezanı zikretmemiştir. Yine bunlardan Evzâf ve Ebân el-Attar'dan başka hiç birisi bu haberi Ma'mer'e isnâd etmemiştir.[173]

Açıklama

Müellifin bu rivayeti kitabına almaktaki maksadı Zührî'den yapılan rivayetler arasındaki farklılığa işaret etmektir. Çünkü bir evvelki hadis-i şerifte Efendimizin Hz. Bilâl'e güneş doğduktan sonra kaza namazı için ezan okumasını emrettiğine dair herhangi bir kayıt yok iken, bu rivayette Efendimizin ezanı emrettiği açıkça beyân edilmiştir. Ancak Ebû Davud'un rivayetin sonuna ilâve ettiği sözleri Mâlik, Süfyân b. Uyeyne, Ev-zâî ve Abdurrezzak'ın bu hadisi Ma'mer'den rivayet ederken Hz. Peygamber'in ezanı emrettiğini hiç zikretmedikleri intibaını vermektedir. Fakat Mâlik, Süfyân b. Uyeyne ve Evzâî bizzat Zührî'nin ashabından oldukları için Ma'-mer'in aracılığına muhtaç değillerdir. Öyleyse, Müellifin bu sözleri şu şekilde anlaşılmalıdır: "Mâlik, Süfyân b. Uyeyne ve Evzâî, Zührîden; Abdurrezzak da Ma'mer'den bu hadisi rivayet etmişlerdir. Ancak ezanı zikretmemişler."

Burada, güneş doğduktan sonra kaza edilecek olan sabah namazı için ezan okunmasının Efendimiz tarafından emredildiğini gösteren rivayet zayıf görülmüşse de bu rivayeti takviye eden başka haberler de mevcuttur. Meselâ Beyhâkî bu hadis-i şerifi mevsûl ve mufassal olarak rivayet ettikten sonra, "Bunu Malik, Muvattâ'da Zührîden o da, İbnü'l-Müseyyeb'den mürsel olarak rivayet etmiş ve ezanı zikretmiştir. Bu hâdisede ezan sahihtir, sabittir. Bunu Ebû Hureyre'den başkaları da rivayet etmiştir" demiş, sonra da Buhârî'nin Sahih'inde de mevcut olan Ebû Katâde hadisini nakletmiştir. Bu hadisde, "Efendimiz, sonra;

Ya Bilâl! Kalk da insanlara namaz için ezan oku... buyurdu" denilmektedir.

Müslim'in bir rivayetinde de sonra Bilâl namaza nida etti (ezan okudu) denilmektedir.

Bu haberler geçmiş namazlar kaza edileceğinde bunlar için ezan okunacağı görüşünde olan Hanbelîlerle, Hanefîlerin görüşlerini te'yid

etmektedir. Bu konuda ulemâ arasında görüş birliği yoktur. Bu ihtilâflara bir evvelki hadisin şerhinde işaret edilmiştir.[174]

437. ...Ebû Katâde (r.a.)den nakledildiğine göre, Peygamber (sallellahü aleyhi ve sellem) bir yolculukta idi, birden yoldan ayrıldı; onunla birlikte ben de ayrıldım.

"Bak bakalım (kimseyi görüyor musun)?" buyurdu.

Biz yedi kişi oluncaya kadar, bu bir süvari, bu ikisi iki süvari, bunlar üç süvari... dedim. Sabah namazını kastederek;

"Bize namazımızı geçirtmeyiniz." buyurdu.

Uyuyakaldılar ve ancak güneşin hararetiyle uyanabildiler. Uyanır uyanmaz hemen kalktılar ve birazcık yürüdüler. Biraz sonra konaklayıp abdest aldılar. Bilâl ezan okudu ve önce sabah namazının iki rekât (sünnet)ini, sonra da farzım kılıp (hayvanlarına) bindiler.

Ashâb, biribirine:

Namazımızda kusur yaptık, diyorlardı. Bunun üzerine Resulüllah (s.a.):

"Uyku hâlinde kusur yoktur, kusur uyanıkkendir. Biriniz namazı unutursa hatırladığı zaman kılsın, ertesi günde ise (onu) vaktinde kılsın" buyurdular"[175]

Açıklama

Hadis-i Şerifteki "uyuyakaldılar" diye terceme ettiğimiz tabın Kur an-ı Kerim'den[176] iktibas edilmiştir. Hattâbî, bu tâbirin Arapçada fasîh bir terim olduğunu, "sesin ve hissin kulağa girmesine perde olmak" manasına geldiğini söyler.

Bu hadis-i şerif de öncekilerde olduğu gibi, Hz. Peygamber (s.a.)'in bir yolculuğunda sabah namazı vaktinde uyuyakalıp namazı güneş doğduktan sonra kaza ettiğini ortaya koymaktadır. Bu rivayette de, Hz. Bilâl'in kaza edilecek namaz için ezan okuduğu açıkça görünmekte ve kaza namazlarında ezan okunmasına lüzum görenlerin görüşlerine dayanak olmaktadır. Hattabî, bu rivayette ezanın zikredildiğini hatırlattıktan sonra senedinin de sağlam olduğunu söylemiştir.

Yine bu rivayette güneş doğduktan sonra kaza edilen sabah namazının, sünnetinin de kılındığı anlaşılmaktadır. İmam Azam Ebû Hanîfe hazretleri ve Ebû Yûsuf, bunu delil alarak, "sabah namazının sünneti farzı ile birlikte

geçirilirse, güneş doğduktan sonra birlikte kaza edilir" demişJerdir. Sadece sünnet geçirilirse, İmam Âzam'a göre kaza edilmez. İmam Muhammed'e göre kaza edilir. Diğer namazların sünnetleri kaza edilmez. Sabah namazının sünnetinin kaza edilmesinin mesnedi bu hadistir.

Şâfiîlere göre de sabah sünneti ister tek başına, ister farzla birlikte geçirilsin kaza edilir. Diğer sünnetler için de durum aynıdır.

İmam Mâlik'e göre sabahın sünneti kaza edilmez. Fakat ashabı, kaza edileceğini söylemişlerdir. Mezhebin görüşü de bu şekilde sabit olmuştur. Ancak Hanefî ve Şâfiîlerin aksine Mâlikîlere göre sünnet farzdan sonra kaza edilir.

Hadis-i şerifin Ebû Dâvûd'daki rivayetinde, namazı unutan bir kimsenin hatırlayınca kılması emredilmektedir. Tirmizî'de unutmaya ilâve olarak uyku da zikredilmiştir. Müslim'deki bir rivayet ise, "kusur ancak namazı sonraki namaz vakti girinceye kadar kılmayanadır. Kim böyle yaparsa uyandığında kılsın" buyurulmaktadır.Hadisin bu bölümü, "Uyku esnasında mükellefiyet yoktur. Kaza yeni bir emirdir" diyenlere delildir.

Bu hadisin son bölümündeki "Ertesi"günü de vaktinde kılsın" cümlesi, ulemâ arasında bazı görüş ayrılıklarına sebep olmuştur. Bu sözün zahiri, geçirilen bir namazın bir defa, hatırlanınca bir de ertesi günkü vaktinde olmak üzere iki defa kaza edilmesini gerekli göstermektedir. Nitekim bazı âlimler, bu şekilde anlamışlar, ancak ertesi günkü vakitte kazayı müstehap saymışlardır. Şu da var ki, cumhûr-u ulema-bu görüşü benimsememiş, seleften hiç birisi kaza edilen bir namazın, ertesi günkü vaktinde tekrar kılınmasını müstehap görmemiştir. Nevevî, bu cümlenin mânâsının "bugün uyanamayıp da namazı kaza eden bir kimse yann da böyle yapmasın, namaz vaktini değiştirmesin, yarının namazını kendi vaktinde kılsın" şeklinde olduğunu söylemiştir. 442. hadiste gelecek olan "geçen namazın bundan başka kef fareli yoktur" cümlesi de cumhurun görüşünün isbâbetini ortaya koyar.[177]

Bazı Hükümler

1. Geçmiş namazların kazasında ezan okumak meşrudur.

2. Sabah namazının sünneti farzı ile birlikte geçirilirse -öğleye kadar- kaza edilir.

3. Uyku veya unutma sebebiyle namazı vaktinden sonraya bırakmakta günah yoktur. Tabiî bu devamlı namaz kılanlar içindir. Namaza hiç alışık olmadığı için unutan veya sabah namazına hiç kalkmadığı için uyanamayanlar bu ruhsatın dışındadırlar. Nitekim namaz vakti daraldığı ve uyuduğu takdirde uyanamayacağını bildiği halde uyuyan kimsenin günahkârr olacağı söylenilmiştir.[178]

438. ...Hâlid b. Sümeyr demiştir ki;

Ensâr'ın kendisini fakih tanıdığı Abdullah b. Rebâh el-Ensârî, Medine'den bize gelip şöyle haber verdi:

Resûlullah (s.a.)m süvarisi[179] Ebû Katâde:

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) emîrler ordusunu gönderdi dedi ve önceki hadiste geçen hâdiseyi anlattı. (Ebû Katâde devamla):

Bizi ancak doğmakta olan güneş uyandırdı. Namazımız (geçti) diye korku ile kalktık. Efendimiz güneş yükselinceye kadar:

"Yavaş olun, acele etmeyin" buyurdu. (Güneş yükselince Resûlullah):

"Sizden, sabah namazının (sünnet olan) iki rekatini devamlı kılmakta olanlar (şimdi de) kılsın" buyurdu.

Bunun üzerine önceden (sünnet olan) iki rekati kılmayı itiyâd eden de, etmeyende kalkıp kıldı. Sonra Resülullah (s.a.) namaz için ezan okunmasını[180]emretti. Ezan okundu ve Efendimiz kalkıp bize namazı kıldırdı. Namazı bitirince:

"Dikkat ediniz! Allah'a hamdederiz ki, biz, bizi namazdan alıkoyan dünya işlerinden bir şeyde değildik. Fakat ruhlarımız Allah'ın elindedir (uyuyorduk). Allah (celle celâluhu) ruhlarımızı, dilediği zaman gönderir. Sizden her kim yarının sabah namazına vaktinde yetişirse, onunla birlikte onun gibisini (bugün vaktinde kılamadığı sabah namazını) kaza etsin" buyurdu.[181]

Açıklama

Bazı sarihler, ordunun başına önceden Ca'fer b. Ebî Tâlib, onun şehâdetinden sonra Abdullah b. Revana, ondan sonra da Hâlid b. Velid emir olduğu için Emirler Ordusu'nun Mûte muharebesindeki ordu, bu hâdisenin de Mûte seferinde olduğunu söylemişler ise de, bu isabetli değildir. Çünkü

Mûte seferinde Hz. Peygamber bizzat bulunmamıştır. Bu icma ile sabittir. Bu yüzden Aynî, bu hadisteki "Emirler ordusu" tâbirinin Hâlid'den bir vehm olduğunu söyler. Menhel sahibi ise, burada Hâ-Ud'in vehminin bir değil, üç yerde olduğunu, bunlardan birincisinin "Emirler ordusu" tâbirinde; ikincisinin, "Sizden her kim daha evvel sabah namazının sünnetini kılarsa..." cümlesinde; üçüncüsünün de hadisin sonundaki "Onunla birlikte benzerini kaza etsin*' sözünde olduğunu söyler.

Emirler Ordusu sözü râvîden bir vehm değilse, bu ordu olsa olsa Hay-ber'i fetheden ordu olabilir. Çünkü bu savaşta Hz. Peygamber yarım baş ağrısına tutulduğundan sancağı ilk gün Hz. Ebû Bekir'e, ertesi gün Hz. Ömer'e, daha sonra da Hz. Ali'ye vermiş ve feth Hz. Ali'nin eliyle müyesser olmuştur. Görüldüğü gibi bu orduda üç ayrı emir vazife almıştır. Öyleyse Emirler Ordusu denilip de içerisinde Hz. Peygamber'in bulunduğu anlaşılan ordunun, Hayber gazvesindeki ordu olduğunu anlamak gayet tabiî ve mantıkîdir.

Bu hadiste, Hz. Peygamber, ashabını sabah namazının sünnetini kaza hususunda muhayyer bırakmış ve "daha evvel sabahın sünnetini kılma âdeti olanlar kılsın" buyurmuşlardır. Sabah namazının sünneti,' müekked bir sünnet olduğu ve ashabı kiramın böyle bir sünneti terk etmesi düşünülemeyeceğine göre, Efendimizin sözünü seferle kayıtlı anlamak daha doğrudur. Yani "daha önce seferde iken sünneti kılma âdeti olanlar, yine kılsın" demektir.

Hadis-i şerifin sonundan anlaşıldığına göre Resûlullah (s.a.) geçirilmiş sabah namazını güneş yükseldikten sonra kaza ettiği halde bir de ertesi gün kaza edilmesini emretmiştir. Fakat bu ifâde yukarıda Menhel sahibinin de dediği gibi, râvilerin vehmi olmalıdır. Nitekim Tirmizî ve başkaları, Buhâ-rî'nin bu hadisi galat kabul ettiğini söylemişlerdir. 442 numarada gelecek hadis ile, Nesâî'nin İmrân b. Husayn'dan rivayet ettiği "onlar (ashab) ya Resulel-lah! Bu geçen namazı yarınki vaktinde tekrar kaza clmiyelinı mi? dediler. Resûllullah (s.a.) "hayır Allah sizi ribâdan menettiği halde onu sizden alır mı? buyurdu" mealindeki hadis de üzerinde durduğumuz hadisin galat olduğu veya râviden bir vehmin bulunduğu fikrini te'yid etmektedir.

Yukarıdaki hadisin şerhinde de işaret edildiği gibi, kaza edilen bir namazın, ertesi günkü vaktinde tekrar kaza edileceğini selef ulemasından hiç kimse söylememiştir.[182]

439. ...Ebü Katâde bu haber hakkında dedi ki:
Resûlullah (s.a.)
"Allah (azze ve celle) ruhlarınızı dilediği zaman kabzetti ve dilediği zaman iade etti. Kalk ve namaza davet et (ezan oku)" buyurdu.
Resûlullah ve ashabı kalkıp abdest aldılar güneş yükselince (kerahet vakti çıkınca) Efendimiz cemaate namaz kıldırdı.[183]

Açıklama

İbn Reslân Hz. Peygamber'in: "Allah ruhlarınızı dilediği zaman kabz etti, dilediği zaman da iade etti" sözünün mânâsının, ruhun bedenle olan alâkasının kesilmesi olduğunu, bunun ölümü gerektirmediğini söyler.
Burada şu hususları belirlemekte fayda vardır. Çoğu kez kullandığımız nefis ve ruh kelimeleri muhteva itibariyle aynı şeyler mi, yoksa ayrı şeyler midir? Bu hususta elde yeterli bilgiler olmamasına rağmen âlimlerimiz, nefisle ruhun aynı şeyler olduğunda ittifak etmeyip kimi, aynı şey, kimi de ayrı ayrı şeylerdir demişlerdir. Nefis ile ruh insanda bir ise, ruh, bir midir, yoksa birden fazla mıdır? sorusunu sormuşlardır. Bunun neticesinde şu hükümler ortaya atılabilir:
1. İnsan vücudunda ruh birdir, faaliyetleri ve nitelikleri bakımından değişiklik arzeder diyen görüş takdire şayan sayılmıştır.
2. Birden fazla ruh vardır diyenler ise, bu ruhlardan biri insan üzerinde faaliyetini icra ettiği zaman insan uyanık olur, çıktığı zaman uyku ve rü'ya görür; diğer bir ruh ise, beden ile ittisali insanın diriliğim", bedenden ayrıldığı zaman da insanın ölümü gerçekleşir, demişlerdir.
Bütün bunların yanında şunu hatırlamakta fayda vardır: Hz. Peygamber (s.a.)e ruh ve mâhiyeti hakkında soru sorulduğunda Peygamber (s.a.) hemen cevap vermemiş, Cibril-i Emin vâsıtası ile gelen âyet-i celilede soru sorunlara cevap verilmiştir:
"Ruh benim Rabbimin işidir. (Bu konuda) size ancak az bir bilgi verilmiştir" buyurulması, ruhun mâhiyetinin insanlarca meçhul olduğuna işarettir.
Efendimizin, bu hâdisede ezan okumasını kime emrettiği açıkça belli olmamaktadır. Bununla beraber diğer rivayetlerin yardımıyla bu emrin Hz. Bilâl'e verildiği anlaşılmaktadır. Yine bu rivayette ezan okuma ve abdest

alma işlerinin güneş yükselmeden önce olduğu görülmektedir. Halbuki önce geçen ve bundan hemen sonra gelecek olan rivayetlerde abdestin, güneş yükseldikten sonra alındığı anlaşılmaktadır. Sabah namazına kalkıîamayıp da, kuşlukta kaza edildiği vak'a birden fazla olabileceği için, hadisler arasında tezat söz konusu değildir.[184]

440. ...Ebû Katâde (r.a.) Resulullah (sallellahü aleyhi ve sellem)den bir evvelki -Halid'in rivayet ettiği- hadisin manasını rivayet ederek şöyle dedi:

"Resûlullah (s.a.), güneş yükselince abdest alıp ashabına namazı kıldırdı."[185]

Açıklama

Bu rivayetin tekrar Sunen'e alınmasındaki maksat, bununla önceki rivayet arasında mevcut olan ihtilafa işarettir. Çünkü bir evvelki hadiste cemaatin, abdesti güneş yükselmeden aldıkları ifâde edildiği halde, burada güneş yükseldikten sonra aldıkları ifâde edilmektedir.

Yukarıda da işaret edildiği gibi rivayetler arasındaki bu kihtilâf, hâdiselerin farklılığına hamledilerek giderilmiştir.[186]

441. ...Ebû Katâde (r.a.)den; demiştir ki: "Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Uyku hâlinde kusur yoktur. Kusur ancak, uyanıkken, diğer namazın vakti girinceye kadar bir namazın geciktirilmesidir."[187]

Açıklama

Hadisteki kelimesini meçhul olarak gaibe sığası ile okuyanlar olduğu gibi, malum olarak muhatap sîgasiyla da okuyanlar olmuştur. Terceme birinci okuyuşa göre yapılmıştır.

Bu rivayet Ebû Dâvûd'da 437. hadîsin sonunda da biraz değişik lâfızlarla mevcuttur. Ayrıca bu hadisin yeri de 337. hadisten sonra olması gerekirken Ebû Dâvûd burada zikretmiştir.

Orada gerekli açıklamada bulunulmuştur. İlâve olarak şunu diyebiliriz:

Bu hadîsten anlaşılıyor ki, sabah namazı dışındaki namazların vakitleri, bir sonraki namazın vakti girinceye kadar devam eder. Sabah namazının vakti ise, güneşin doğması ile sona erer.

Kusurun bir namazı diğer bir namaz vaktine bırakılması olduğuna göre Arafat ve Muzdelife dışında iki namazın bir vakit içinde birleştirilmesi (yani cem'edilmesi) yoktur; diyen Hanefiler bu'hadise dayanırlar.[188]

Bazı Hükümler

1. Uyuma veya unutma sebebiyle namazı vaktinde kılamamaktan, dolayı günah yoktur.Günah özürsüz olarak vaktinde kılamamaktan dolayıdır.

2. Sabah namazı dışındaki namazların vakitleri, bir sonraki namazın vakti girinceye kadar devam eder.[189]

442. ...Enes b. Mâlik (r.a.)'den demiştir ki: Resüiullah (s.a.) :

“Bir namazı unutan kimse, onu hatırladığı zaman kılsın. O namaz için bundan başka bir keffâret yoktur."[190]

Açıklama

Bu hadis-i şerifle ilgili olarak Hattâbî şöyle der: "Demek istiyor ki, Ramazan'da özürsüz olarak orucu tutmayana keffâret, hac menâsikinden bir şey terk eden ihramlıya dem ve yemek yedirme gibi bir ceza lâzım olduğu gibi, namazı terk etmekten dolayı sadaka gibi herhangi bir keffâret ve borç yoktuı. Ru hadisde bii kimsenin başka birinin borcunu ödemesi ve onun yerine hac etmesi caiz olduğu gibi, başkasının yerine namaz kılmasının caiz olmadığına da delil vardır. Oruçta olduğu gibi, namazın mal ile ödenemeyeceği de hadisten anlaşılmaktadır."

Hadis-i şerifde, unutularak vaktinde kılınamayan namazın, hatırlanılınca kaza etmekten başka bir keffâretinin olmayışının hasr terkibi ile ifâde edilmesi, terk edilen bu namazın ertesi günü vaktinde tekrar kaza edileceğini söyleyenlerin aleyhine açık bir delildir. Geçirilen bir namazın kazası bir defadır, tekrarına lüzum yoktur.[191]

Iskat-ı Salât

Menhel sahibi, bu hadîsin şerhinde Hattâbî'nin yukarıya naklettiğimiz açıklamasını kaydettikten sonra:

"Bununla bilinmiş oluyor ki, (târikü's-salât) namaz borcu olan bir kimsenin ölümünden sonra, bazı insanların, başkalarına mal verip iskat-ü salât diye isimlendirdikleri şey delilsizdir" demektedir.

Ancak Hanefî ulemasının İmam-ı Muhammed'den yaptıkları bir nakle göre, namazın da bedenî olan ve bir mazerete mebnî tutulamayan oruç ibâdetine kıyasla öksüz ve yetimlerin hakkına tecâvüz edilmeksizin namaz kef-fâretinin de verilebileceğini ve bu konuda İmam-ı Muhammed'in "Cenab-ı, Hakk'ın onu muaheze etmeyeceğini umarım" dediğini de ilâve etmişlerdir.

En azından onun ruhu için bir sadaka olacağından veriimesinde ve yapılmasında beis olmadığı, uygulamanın da ülkemizde bu istikamette olduğu bilinmektedir.[192]

Bazı Hükümler

1. Unutularak vaktinde kılanmayan bir namaz, hatırlanır hatırlanmaz kılınmalı, tehır edilmemelidir.

2. Geçirilen bir namaz, bir defa kaza edilir, başkaca dünyevî bir cezası yoktur.[193]

443. ...Imrân b. Husayn[194] (r.a.)den nakledildiğine göre;

"Resûlullah (s.a.) bir sefer esnasında o ve ashabı sabah namazı vaktinde uyuya kaldılar ve güneşin harareti ile uyandılar. Güneş yükselinceye kadar biraz yürüdüler, sonra Efendimiz müezzine emretti, o da ezanı okudu. Sabah namazının farzından önce iki rekât (sünnet) kıldı, bilahare müezzine emretti o da kamet etti, Resûlullah da sabahın farzını cemaatle birlikte) kıldı."[195]

Açıklama

Hz. Peygamberin bu hadiste bahis konusu edilen seferinin hangi sefer olduğu ihtilaflıdır. Müslim'in Ebû Hureyre'den bu kıssaya benzer bir rivayetinde hâdisenin Hayber'den dönerken olduğu, Ebû Davud'un İbn Mes'ûd'dan yaptığı rivayette (bk. 447. hadîs) Hudeybiye zamanında, İmam Mâlik'in Muvattâ'da Zeyd b. Eslem'den Mürsel olarak yaptığı rivayette Mekke yolunda, Abdurrezzak'ın M usan ne T de Atâ b. Ye-sâr'dan yaptığı nakilde, Tebûk yolunda ve yine Ebû Davud'un başka bir rivayetinde de Ceyşü'i-Umerâ (Mûte veya Hayber) seferinde olduğu ifâde edilmektedir. Ancak bu hâdisenin Ebû Dâvûd'da 435. hadiste de ifâde edildiği gibi Hayber gazvesinden dönerken olması daha kuvvetli görünmektedir. Hadis-i Şerif bundan Önceki rivayetlere çok benzemektedir. Gerekli açıklama daha önceki hadislerin şerhinde verilmiştir.[196]

444. ...Amr b. Umeyye ed-Damrî[197] (r.a.)den demiştir ki;

Seferlerinin birinde Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem)îe beraberdik. Sabah namazı (vaktinde) güneş doğuncaya kadar uyuyakaldı. Uyanır uyanmaz:

"Bu yeri değiştiriniz" buyurdu.

Sonra BilâPe emretti, o da ezan okudu. ;Ashâb) abdest alıp sabah namazının iki rekât (sünnet)ini kıldılar. Sonra Bilâl'e (tekrar) emretti, kamet getirdi; Efendimiz de cemaata sabah namazının farzını kıldırdı.[198]

Açıklama

Bu ve bundan önceki hadis, kaza namazlarında ezan okumanın sünnet olduğunu söyleyen Hanenlerın görüşüne delildir. Ayrıca bu rivayette Ef. ndimizin ezan okumasını emrettiği zat açıkça belirtilmiştir. O da Bilâl-i Habeşî (radiyellahü anh)dir.[199]

445. ...Resûlullah (s.a.)a hizmet eden Zî Mihber el-Habeşî[200] ,bu olay hakkında şöyle demiştir:

Resûlullah (s.a.) bir abdest aldı ki abdestinden toprak çamurlaşmadı.[201] Sonra Bilâl'e emretti, O da ezan okudu. Sonra Hz. Peygamber kalkıp acele etmeden iki rekat (sünnet) kıldı. Daha sonra Bilâl'e:

"Namaza kamet et" buyurdu.

Bilâhere yine acele etmeden farzı kıldı.

İbrahim;(b.el-Hasen an lafzını kullanarak)Haccâc'dan, Oda Yezid b. Suleyh'den, O da; "Bana Habeşli bir adam -Zû-Mihber- haber verdi" şeklinde rivayette bulundu.

Ubeyd (b. Ebî'l-Vezîr) ise, (Yezîd b. Suleyh yerine) Yezid b. Sulh[202] dedi.[203]

446. ...Necâşî'nin kardeşinin oğlu Zû Mihber önceden zikri geçen haberi rivayet edip şöyle dedi:

"(Müezzin) acele etmeden ezan okudu."[204]

Açıklama

Bu rivayet de yukarıdaki rivayetin aynısıdır. Bu rivayette sadece müezzinin ezanı acele etmeden okuduğunu belirten bir söz ilâve edilmiştir.

Müellifin, bu rivayeti getirmekten maksad yukarıda işaret edilen farkı göstermek ve Zû Mihber'den rivayet yapan zâtın adının Yezîd b. Salih değil de Yezid b. Suleyh olduğunu söyleyen Haccac'ın iddiasını takviye etmek olsa gerektir.[205]

447. ...Abdullah b. Mes'ûd (r.a.)'den demiştir ki;

Hudeybiye zamanında Resûlullah (sallellahü aleyhi vesellem)le birlikte geldik. Resûlullah (s.a.):

"Bizi kim bekleyecek?" buyurdu.

Bilâl:

Ben, dedi.

Ancak ashab(ın hepsi) güneş doğuncaya kadar uyudu kaldı. Peygamber (s.a.) uyanır uyanmaz:

"Daha evvel yaptığınız gibi yapınız. (Önceden normal vaktinde abdest alıp, ezan okuyup, namaz kıldığınız gibi yine kılınız)" buyurdu.

Biz de öyle yaptık. Daha sonra Nebî (s.a.);

"Uyuyan veya unutan (uyuduğu veya unuttuğu için namazı vaktinde kılamayan) böyle yapsın" buyurdular.[206]

Açıklama

Önceden de ifâde edildiği gibi, Resûlullah'ın uyuyakalıp da sabah namazını güneş doğduktan sonra kıldığı yolculuğu, bu rivayete göre Hudeybiye'den dönerken olmuştur. Farklı rivayetler de göz önüne alınınca, Efendimizin sabah namazına kalkamadığı yolculuğunun birden fazla olduğu anlaşılmaktadır.

Hz. Peygamber'in Hudeybiye yolculuğu hicretin 6. yılında olmuştur. Hudeybiye Mekke'ye dokuz mil mesafede Cidde istikâmetinde bir köydür. Bugün oraya "Şemîsiye" veya "Şumeysiye' denilmektedir. Efendimiz 1625 kişi ile Medine-i Münevvere'den çıkmış, öğle namazını Zul-Huleyfe'de kılmış ve umre için ihrama girerek Mekke'ye doğru yola çıkmıştı. Ancak Ku-reyşliter, müslümanları Mekke'ye sokmak istemiyorlardı. Bunun için askerlerini topladılar, Mekke civarındaki sratejik önemi olan yerleri tuttular. Süvarilerini de müslümanların üzerine gönderdiler. Hz. Peygamberin savaş yapma niyeti yoktu. Zaten hepsi ihramlı idiler ve yanlarında kınlarına sokulmuş yolcu kılıcından başka silahları da yoktu. Resûlullah Kureyş süvarilerinin kendilerine doğru geldiklerini görünce onlarla karşılaşmamak için yolunu değiştirdi, dağ yollarına saptı ve Hudeybiye'ye kadar geldi. Burada Efendimizin devesi çöktü, bunun üzerine ashaba orada konaklamalarını emretti. Hz. Peygamber'le Kureyş arasında, Huzâa kabilesinden Budeyl b. Varkâ ve arkadaşları aracılığı ile bir anlaşma yapıldı. Bu anlaşma hükmünce müs-lümanlar Umre yapmadan geri döndüler. Konunun tafsilatı siyer kitaplarında mevcuttur.

Bu hadis-i şerifte ifâde edildiğine göre; işte bu seferden dönerken, müslümanlar gece yarısından sonraya kadar yürümüşler ve dinlenmek ihtiyacını duymuşlar. Hz. Peygamber, kendilerini sabah namazına uyandıracak ve muhafızlık yapacak birini istemiş, Hz. Bilâl bu göreve talip olmuştur. Ne var ki yorgunluğun tesiriyle Bilâl de uyuyakalmış ve ancak güneşin harareti ile uyanabilmişti. Hz. Peygamber, hadiste ifade edildiği şekilde ashabına namazlarını kılmalarını emretmiştir.

Hz. Peygamberin "daha evvel yaptığınız gibi yapınız" sözlerinden, bazı âlimler namazların kazasının da aynen edası gibi olduğunu, dolayısıyle edası cehrî olan namazların kazasının da cehrî, edası hafi olanların kazasının da hâfî olacağı hükmünü çıkarmışlardır.

Netice olarak görülüyor ki, İslâm'ın namaza vermiş olduğu önem aynen vakitlere de yansımıştır. Uyku, unutkanlık ve kahir sebebler dışında namazların vaktinde kılınmasının önemine işaret edilmiştir. Namazı kılmak bir vecibe olduğu gibi, vaktinde ve belirli zamanlar içerisinde edası da bir vecibedir. Şu veya bu bahanelerle namazı kılmayan veya vaktinde kılamayanlar için bir mazeret yoktur.

Her ne suretle olursa olsun edâ edilmeyen namazlar kaza edilmeli kaza ederken de edasındaki kemâle ulaşmak için ezan ve ikâmetin ihmal edilmemesi lüzumuna da dikkat edilmelidir.

Sünnetlerin kazasına gelince,sabah namazının sünneti öğleden önce farzı ile beraber kaza edilir. Bunun dışında kazası emredilen sünnet yoktur. Her ne kadar sünnetlerin hikmeti teşriiyyesi şeytanı kovarak, kendisinden uzaklaştırmak ve farz namazları huzû' ve huşu içerisinde edâ etmesini sağlamak ise de, bu husus vakitle kayıtlanmıştır. Ancak vakit içerisinde ise, edâ edilir. Vaktin çıkmasından sonra kaza edilmez.

Farz borcu olan revâtib sünnetleri kılamaz görüşünde olanlar var ise de sözü edilen hikmete binaen Hanefîlerce sünnetin terki benimsenmemiş, farz borcu olsa dahi sünnet kılmalıdır, görüşü ağırlık kazanmıştır. Farzlardan borcu varsa bir an evvel kaza etmeli görüşü müftâbih olan görüştür.

Ancak misafir olanların sünneti kılmaları efdal ise de, muhayyer olmaları bundan müstesnadır.[207]

12. Mescid İnşası

İslâm'da esas olan mescidlerin inşasını ön plana almak değil, mescidi dolduracak insanları yetiştirmektir. Mescitlerin inşasında ana hedef de, ibâdet yapacak müslümanların huzur ile ibadet yapmalarına imkân sağlamaktır. Başka bir ifade ile îslâmî bir cemaat teşkil edecek olan müslümanların bir araya gelmesine imkân hazırlamaktır. Nitekim Resûlullah'ın Mescidi'-nin her tarafı açık hurma liflerinden dökülen yağmur damlaları, altlarındaki kumlarda görülen ayak izleri, caminin içindeki insanları bir şuur içinde yüceltmiş, "Lâ ilahe illellah" kelimesinde toplamış, Peygamber ile kucak-laştırmış, o sıcak sevgiden bir din ve bir cemaat zuhur etmiştir. O cemaatin sıcak bağlan bütün bir insanlığı sarmış yeni bir medeniyet meydana çıkarmıştır. Bütün bunlar cemaatlerin mescitlerde

toplanmasından neş'et etmiştir. Çünkü İslâm'da mescid hem ibâdet yeri, hem eğitim ve öğretim hem de İslâm devletinin merkezi ve toplantı yeridir.

Bunun içindir ki Resûlullah Mekke'den Medine'ye gelişinde, İslâm devletinin kuruluşuna Küba'da ilk mescidi yaparak başlaması mescidin esas hedefini göstermiş oluyordu. Medine'de ise, evini mescidin içinde yaparak, hem talim, hem de öğretim görevini yerine getirmedeki stratejisini belirlemiş oluyordu.

Bütün bunlar gösteriyor ki İslâm'da mescidJİslâm ümmetinin hem dini, hem dünyevî bütün meselelerin görüşüldüğü yerdir. Görüyoruz ki:

Resûlullah (s.a.v.)ın Mekke'den Medine'ye hicret edenleri Medinelilerle kardeş yaptığı yer mescid: düşmanları ile sulh antlaşması yaparak müsrü-manlara nefes aldırdığı yer yine mescid, bütün müslümanların bir lider etrafında toplanıp İslâmî cemaat oluşturdukları merkez mescid, geleceğin âlimlerinin öğrenim gördüğü yer mescid, misafirlerin ağırlandığı yer mescid, fa-kirlerin doyduğu yer mescid, Kur'ân'ın öğrenildiği, hadisin tatbik edildiği yer mesciddir.Dünya' da sulh ve sükûn istenirse, onun yeri yine mescid olacaktır. Mescidin dışında hak, huzur ve sükûn olmasına imkân yoktur...[208]

448. ...İbn Abbâs (r.anhuma)dan dedi ki;

Resûlüllah (s.a.) şöyle buyurdu;

"Ben mescidleri yükseltip, genişletmekle emrolunmadım."

İbn Abbâs dedi ki:

"Vallahi siz yahudî ve hıristiyanların (kilise ve havralarını) süsledikleri gibi, mescidleri süsleyeceksiniz. "[209]

Açıklama

Hadis-i Şerifin birinci bölümü merfû, ikinci bölümü mevkûftur. Merfû olan bölümde, Hz. Peygamber ihtiyaç fazlası olarak camilerin genişletilme ve yükseltilmesine Cenab-ı Allah'ın izin vermediğini ifâde etmiştir.

İkinci bölüm ise, İbn Abbâs'ın sözüdür. Fakat bu gibi hususlar, rey ve ictihad ile bilinemeyeceği için ulemâ bu kısmı da merfu hükmünde kabul etmişlerdir.

Tîbî ikinci bölümün başındaki "lâm"ı kesre okuyarak tâlil ifâde ettiğini ve hadisin tamamının Resûlullah'ın sözü olup merfû olduğunu söylemişse de bu görüş pek rağbet görmemiştir. Ulemânın çoğunluğu bu "Iâm"ın kasem için olduğunu ve bundan sonraki kısmın İbn Abbâs'ın sözü olduğunu söylemişlerdir. Terceme de buna göre yapılmıştır.

İbn Abbas bu bölümde, camilerin süslenip püslenmesini doğru saymamakta ve onu Yahûdî ve Hıristiyanların âdetlerine benzetmektedir.

Hattâbî'nin bildirdiğine göre, mescidleri ilk tezyin eden Velid b. Abdilmelik b. Mervân olmuştur. Fakat çoğu âlimler, fitne olmasın diye seslerini çıkarmamışlardır.

İbn Mâce'nin rivayet ettiği bir hadîste Resûlüllah (s.a.), "Sizi, benden sonra Yahudi ve Hıristiyanların kilise ve havralarını dikkat çekecek şekilde tezyin ettikleri gibi mescitlerinizi tezyin edeceğinizi görüyorum" buyurmuştur.

Aynî, "Bununla ashabımız (Hanefîler) mescidleri nakışlama ve süslemenin mekruh olduğuna hükmetmişlerdir. Bunun vakıf malı ile yapılması caiz değildir. Vakıf malını buna sarfeden kim olursa olsun öder. İnsan, kendi malı ile yaparsa mekruh olmasına sebep, ya namaz kılanı meşgul etmesi veya malı gereksiz yere harcamadır" demiştir.

Şevkânî de şöyle der:

"Hadîs, mescidlerin süslenmesinin bid'at olduğuna delildir. Ebû Hanife'nin buna ruhsat verdiği rivayet edilmiştir. Ebû Talib de mihrabları süslemenin mekruh olmadığını söyler."

İbn Hacer el-Askalânî meseleyi daha detaylı olarak ele almış ve beş madde halinde incelemiştir. İbn Hacer'in sözleri özetle şöyledir:

Ulemânın bazısı mecsidleri tezyine ruhsat vermiştir ki bu, Ebû Hanîfe'nin kavlidir. Ancak bununla mescidleri ta'zim hedef alınmalı ve masraflar beytü'l-mal'den yapılmamalıdır.

Bu meselede değişik veçheler vardır. Şöyle ki:

1. Camilerin süslenip güzelleştirilmesi namaz kılanı meşgul ediyor ise ittifakla me> ruhtur.

2. Süsleme, öğünmek ve gösteriş için yapılıyor ise, bu da mekruhtur. Bırakın süslemeyi bu maksatla cami inşa etmek bile mekruhtur.

3. Camiyi sağlam yapma ve bu maksatla kireç vs. gibi maddeler kullanma bize göre caizdir, mekruh değildir. Buhârî ve Müslim'in Osman b. Af-fân'dan rivayet ettikleri: "Her kim Allah için bir mescid inşâ ederse,

Allah da onun için Cennette bir köşk inşa eder." Hadis-i Şerifi ile yine Hz. Osman'ın hilâfeti esnasında mescide yaptığı şeyler bu görüşümüze delildir. Ebû Davud'un rivayet ettiği "Ben mescidleri yükseltmekle emrolunmadım" mealindeki (üzerinde durduğumuz) hadis, bu görüşümüze muhalif değildir. Çünkü burada nehye delâlet eden bir şey yoktur. Bir şeyle emrolunmamak, onun mekruh olmasını gerektirmez. İbn Abbas'ın sözleri ise, mevkuftur. Hükmen merfû olduğunu kabul etsek bile bu cemaatı, meşgul edecek derecede mescidi nakışlama ve süslemeye hamledilir.

4. Mescidleri, halkın mallarını zorla alarak inşâ etmek haramdır.

5. Vâkıfın (cami inşası için olmayan) vakıf malı ile cami inşâ ettirmesi de haramdır.

İbn Hacer'in bu sözlerinden ve Abdullah b. ez-Zübeyr (r.a.)ın Kâbe-i Muazzama'yı inşa edip binasını yükseltmesinden, camileri sağlam ve yüksek yapmanın caiz olduğu hükmüne varmak mümkündür. Camiyi tazim maksadıyla süslemenin imam Azam hazretlerine göre mekruh olmadığı da yukarıda kaydedilmiştir.[210]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif, camilerin ihtiyaç yokken yükseltilip, ihkam edilmesinin doğru olmadığının delilidir. Ancak bu, yukarıda da işaret edildiği gibi te'vile uğramıştır.

2. Camilerin altın, gümüş, kristal veya buna benzer şeylerle cemaati meşgul edecek şekilde tezyini mekruhtur.[211]

449. ...Enes b. Mâlik (r.a.) Resûlullah (sallellahü aleyhi vesellem)in şöyle buyurduğu haber vermiştir:

"İnsanlar, mescidleriyle öğün(eceği zaman gelin)ceye kadar kıyamet kopmaz."[212]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, Resûlullah (s.a.)ın gaybten haber verme tarzındaki mu'cizelerinin en bariz örneklerindendir. Efendimiz, insanların gösteriş ve anılmak için cami yaptırmalarını ve biribirlerine karşı, yaptırdıkları

camilerle övünüp böbürlenmelerini kıyametin alâmeti olarak haber vermiştir. Gerçekten, Resûlullah'm haberi kısa zamanda olduğu gibi tahakkuk etmiş ve gün geçtikçe artan bir hızla devam etmiştir.

Bu hadis-i şerif, bir önceki hadiste, İbn Abbâs'tan mevkuf olarak rivayet edilen "eser"le aynı mânâyı ifâde etmektedir. Bu da gösteriyor ki, İbn Abbâs'ın sözü, kendi görüş ve nevasından doğan bir söz değil, Hz. Peygamber'in hadislerinden mülhemdir.

Yine, bu hadis gösteriş için cami yaptırmanın caiz olmadığının açık bir delilidir. Bu bâbda İbn Huzeyme'nin Ebû Kılâbe kanahyle Enes'ten, Beyhakî'nin İbn Ömer'den ve Tirmizî'nin rivayet ettiği hadisler de vardır. Bütün bu hadisler, müslümanların, bir gün gelip cami inşasını övünme ve böbürlenme vasıtası yapacaklarını haber vermektedirler.[213]

Bazı Hükümler

Camilerin süslenmesi ve onlarla övünme kıyamet alâmetlerindendir. Bundan kaçınılması gerekir.[214]

450. ...Osman b. Ebi'l-Âs[215] (radıyellahü anh)den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.) ona, Tâif mescidini, putlarının olduğu yere (tapınaklarının yerine), inşa etmesini emretmiştir.[216]

Açıklama

Tâif; Mekke'nin doğusunda Mekke'ye iki veya üç konak uzaklıkta bir şehirdir.

Müslümanlar, bu hadis-i şerife dayanarak, feth ettikleri yerlerden küfrün kökünü kazımak, izlerini yok etmek için kilise ve havraları cami hâline getirmişlerdir.[217]

Bazı Hükümler

Fethedilen kâfir beldesindeki ibadethanelerin cami hâline getirilmesi meşrudur.[218]

451. ...Abdullah b. Ömer (r.anhümâ) haber vermiştir ki:

Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem) devrinde mescid-i Nebevî'nin (duvarları) kerpiç, tavanı ve direkleri hurma ve hurma dalların-dandı. -Mücâhid (rivayetinde) dedi ki: Direkleri hurma dallarındandı.-Ebû Bekir (radiyellahü anh) buna bir şey ilâve etmedi. Ömer (radıyel-lahu anh), Hz. Peygamber zamanında olduğu gibi kerpiç ve dallarla inşa etti, fakat biraz (kıble tarafına) ilâve yaptı. Eski ağaç direklerini yine yerine dikti. -Mücâhid, direklerini ağaç dallarından yaptı- Osman (radiyellahü anh) ise onu (mescidin binasını) değiştirdi ve çok büyük ilâvelerde bulundu. Duvarını nakışlı taşlar ve kireçle yaptırdı. Direklerini nakışlı taşlardan yaptı, tavanını da sâc'la (abanoz ağacı veya hind çınarı ile) kaplattı.[219]

Mücâhid, (metindeki "bi's-sâc" kelimesini harf-i cersiz olarak) "sac" (manasını verecek şekilde isim cümlesi) olarak rivayet etti.

Ebû Dâvûd dedi ki; "kassa" kireç'dir.[220]

Açıklama

Müellif, bu hadisi Muhammed b. Yahya ve Mücâhid b. Mûsâ'dan rivayet etmiştir. Metinde râvîlerin rivayetleri arasındaki farka işaret edilmiştir. Muhammed b. Yahya "direkler" manasına gelen kelimeyi "ameduhu" şeklinde rivayet ettiği halde Mücâhid, "Umuduhu" şeklinde nakletmiştir.

Hadis-ı şeriften anlaşıldığına göre Mescid-i Nebevi ilk üç halife devrinde yıkılıp yeniden inşâ edilmiştir. Hz. Ebû Bekir mescidde her hangi bir değişiklik yapmamış Hz. Peygamber'in yaptırdığı hey'et üzere inşa ettirmiş ve mescidi büyütme cihetine gitmemiştir. Hz. Ömer, mescidin kıble tarafına bir miktar ilâvede bulunmuşsa da malzemede bir değişiklik yapmamış, eskiyenlerin yerine yenisini koymuş, ilk hâlini korumuştur. Hz. Ömer, bu ilâveyi yaparken, Fahr-i Kâinattan duyduğu "Mescidimizi büyütmemiz gerekir" hadisine dayanmış ve "eğer bunu duymasaydım hiç bir şey ilâve etmezdim" demiştir. Bu rivayet Ahmed b. Hanbel'in Müsned'in de mevcuttur.

Bu konuda İbn Sa'd Salim b. Ebi'n-Nadr'dan şunları nakletmektedir: Hz. Ömer zamanında müslümanlar çoğalıp Mescid daralınca Hz. Ömer, mescidin etrafındaki evleri satın alıp mescide ilhak etti. Bunlar içinde Hz. Abbâs'ın evi de vardı. Hz. Abbâs'a, Hz. Ömer evini istimlâk edeceğini söyleyince Hz. Abbas buna razı olmadı. Hz. Ömer de üç şey ile muhayyersin:

1. Evini istimlâk ederiz, paranı alırsın,

2. Evinin benzeri bir ev satın alırız veya,

3. Kendi rızanla müslümanların istifâdesine verirsin.

Abbas hiçbirine razı olmadı. Bunun üzerine Ubey b. Ka'b'ı hakem tayin ettiler. Ubey;

İsterseniz Resûlullah'tan duyduğum bir hadisi nakledeyim, dedi. Kabul ettiler. Ubey dedi ki:

Resûlullah (s.a.) "Cenab-ı Hak Davud'a içinde zikir edeceği bir ev yapmasını vahyetti. Hz. Dâvûd mescidin planını hazırladı fakat bu plan İsrail oğullarından birisine ait olan bir evin bir bölümünü içine almaktaydı. (O mes-cid,Mescid-i Aksa'ya aitti) Hz. Dâvûd bu evi satın almak istedi, sahibi vermemekte direnince, Hz. Dâvûd gönlünden zorla almayı geçirdi. Bunun üzerine Cenab-ı Allah:

"Yâ Dâvûd, ben sana içinde zikredeceğin bir ev yapmanı emrettim. Sen ise, evime zorla alınan bir malı katmak istedin. Halbuki gasb, benim şanımdan değildir. Cezan da bu evi yapmamandir" buyurdu. Hz. Dâvûd:

Ya zürriyetimden biri yapmak isterse, diye niyaz edince, Cenab-ı Hak:

Onlar için de aynıdır, buyurdu.

Bunun üzerine, Hz. Ömer, Ubeyy'in yakasına yapışıp; "sana bir şey getirdim sen daha şiddetlisini gösterdin" dedi. "Bu söylediklerinden kendini kurtarman gerekir" diye ekledi. Daha sonra kendisini alıp sahâbîlerin toplu olduğu mescide getirdi. Sahâbîlere Ubeyy:

Mescid-i Aksâ'nın yapılışı ile ilgili Resûlullah'tan bir şey duyan var mı? diye sordu. Ebû Zerr ve diğer bir sahâbî peş peşe duyduklarını söyleyince Hz. Ömer'e:

"Beni bu konuda itham edici hareketlerin vardı ya Ömer, işte şahitlerim" dedi. Hz. Ömer de;

"Hayır ya Ebâ Munzir, seni itham etmedim; ancak Resûlullah'tan nakledilen hadise bir destek aradım, hepsi o kadar" dedi.

Daha sonra Hz. Abbâs'a dönüp:

Gidebilirsin artık evine dokunmayacağım, dedi. Hz. Abbâs ise:

Madem ki bunu söyledin ben de evimi müslümanlara vakfettim mescitlerini genişlet, dedi. Hz. Ömer de FVviet bütçesinden .bir miktar para ayırıp mescidi genişletti.

Hz. Osman ise, cemaatin çoğalması dolayısıyla mescid dar geldiği için hem sahasını genişletmiş, hem de malzemelerde büyük değişiklikler yapmıştır. Eskiden kerpiç olan duvarları nakışlı taşlarla ördürmüş, sağlam olması için harcını kireçten yaptırmış, tavanını da Hindistan tarafından getirilen ve sâc denilen bir ağaçla örtmüştür.

Hz. Osman duvarları taşla ördürürken bu taşlara kendisi nakış yapmamış ve nakışlanmasını da emretmemiştir. Bu taşlar, bazı civar bölgelerden getirilmiş ve nakışlarına dokunulmamıştır. Bazı âlimler Hz. Peygamberin, "Benim ve Râşid halifelerimin sünnetine sanlınız" hadisi şerifinin delâleti ile, Hz. Osman'ın bu hareketine bakarak böbürlenme maksadı olmaksızın mescidi tazim ve sağlamlaştırmak maksadıyla nakış yapmanın ve bazı malzemelerin kullanılmasını caiz görmüşlerdir. Her ne kadar Hz. Osman'ın yaptığı, devrindeki bazı sahâbiler tarafından hoş görülmemiş ise de mekruh olacak şekilde süs ve övünme için değildir.[221]

452. ...Abdullah b. Ömer (r.anhuma)dan, demişteki;

Resûlullah (s.a.) zamanında Mescid-i Nebevî'nin direkleri hurma ağacı gövdesindendi. Üstü de hurma dalları ile örtülü idi. Ebû Bekir devrinde direkler çürüdü, o da yine hurma gövdesi ile onları değiştirdi. Hz. Osman'ın hilâfetinde direkler yine çürüdü bu sefer Hz. Osman direkleri ve duvarları tuğla ile inşâ etti. Mescid'in bu şekli şu ana (İbn Ömer'in bu açıklamayı yaptığı zamana) kadar değişmeden kaldı.[222]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu ve bundan evvelki hadîsler Abdullah b. Ömer'den rivayet edilmişlerdir. Ancak bu rivayetler arasında bazı farklar göze çarpmaktadır. Öncekinde, Mescidin Hz. Ömer devrinde de tamir edildiği ifâde edildiği halde bu rivayette buna temas edilmemiştir. Buna sebep Hz. Ömer'in yaptığı tamirin Ebû Bekir'in yaptırdığının aynısı olduğundan dolayıdır, denilebilir.

Bir de, önceki rivayette Hz. Osman'ın direkleri nakışlı taşlardan inşa ettirdiği zikredildiği halde, burada tuğladan yaptırdığı bildirilmektedir. O zaman, direklerden bazılarının tuğladan, bazılarının da nakışlı taşlardan inşa edildiği söylenebilir. Böylece rivayetler arasındaki farklılık da telâfi edilmiş olur. Bazı âlimler de, üzerinde durduğumuz hadîsin senedinde Atıyye b. Sa'd el-Avfî bulunduğu için, bu rivayeti zayıf saymışlar, vakıaya uygun olanının önceki rivayet olduğunu söylemişlerdir.[223]

453. ...Enes b. Mâlik (r.a.)den, demiştir ki;

Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) (Mekke'den Medine'ye gelince Medine'nin (Necid tarafındaki) Benû Amr b. Avf denilen mahallesinin yüksek semtine indi. Orada on dört gün kaldı. Sonra, Neccâr oğullarına haber gönderdi. Onlar da kılıçları omuzlarına asıllı bir vaziyette geldiler. Sanki şu anda Resulullâh'ı hayvanının üzerinde, Ebû Bekr'i terkisinde, Neccâr oğullarının ileri gelenlerini de Efendimizin etrafında görür gibiyim. Böylece, Ebû Eyyûb'un bahçesine geldi.

Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem) namazı vakti geldiği yerde hatta koyun ağıllarında kılardı. Mescidi bina etmekle emrolundu ve Neccâr oğullarına haber gönderdi. (Onlar gelince):

"Ey Neccâr oğulları, Şu bahçenizin fiatını söyleyiniz (ve bana satınız)" buyurdu.

Vallahi bunun ücretini ancak Allah (azze ve celle)den isteriz, dediler.

Enes devamla dedi ki, bahçede şu söyleyeceğim şeyler vardı:

Bir bölümünde müşriklerin kabirleri, bazı yerlerinde yıkık bina kalıntıları, bir kısmında da hurma ağaçlan. Resûlullah (s.a.)ın emri ile müşriklerin kabirleri açılıp (kemikleri) başka yerlere nakledildi. Bina kalıntıları düzeltildi, hurmalar da kesildi. Bu hurmalar, mescidin kıble tarafına dizildi. Kapının kenarlarını taşla yaptılar. Sahâbîler recez[224] söyleyerek taş taşımaya başladılar. Hz. Peygambt çle onlarla birlikte;

"Allah'ım, yegâne hayrdır; hayr-i âhıret - Sen Ensâr'a ve Muhacirlere yardım et"[225]

Açıklama

Bu "eser" Hz. Peygamberin Mekke'den Medine'ye hicret ettikten sonra Mescid-i Nebevî'yi inşa edişini anlatmaktadır.Burada anlatıldığına göre,'Efendimiz Medine'ye teşrif edince önce şehrin Necid istikametindeki yüksek kısmında bulunan Benû Amr b. Avf kabilesinin yanına inmiş, orada on dört gün kaldıktan sonra Neccâr oğullan yurduna gelmiş ve Neccâr oğullarına ait bir bahçeyi satın almak istemiştir. Ancak Neccâr oğulları bu bahçeyi maddî bir karşılık beklemeden Allah rızası için vermek istemişlerdir. Bu rivayette Neccâr oğullarının bu rızâsına karşılık Resûlullah'ın para ödeyip ödemediği, tasrih edilmemiştir. Halbuki başka rivayetlerde bu bahçenin Seni ve Süheyl adında iki yetime ait olduğu, bu yetimlerin bahçeyi karşılıksız hîbe etmek istedikleri, fakat Hz. Peygamber'in burayı hîbe olarak kabul etmediği ve parasının Hz. Ebû Bekir tarafından ödenerek satın alındığı ifade edilmektedir. Bu farklı rivayetler bir araya getirilince, Neccâr oğullarının bahçeyi karşılıksız vermek istemeleri üzerine, Hz. Peygamber burasının, o kabileden iki yetime ait olduğunu öğrenmiş ve hîbe olarak kabul etmemiş, satın almakta ısrar etmiş, sonunda parası Ebü Bekir (r.a.) tarafından ödenerek satın alınmış olduğu anlaşılmaktadır.[226]

Kabristanda Namaz ve Kabristanın Mescide Çevrilmesi

Bu hadis-i şerifin belirlediği en önemli konu mescid yapılacak arazideki müşrik kabirlerinin başka tarafa nakledilmesi meselesidir. Bu bölüm incelenince şu hususlar karşımıza çıkar:

1. Kabristanda namaz kılınması men'edilmiş olduğu halde, Hz. Peygamber, kabristanın yerini mescid yapmıştır.

2. Müşriklerin kabirleri açılmış ve içerisindeki kemikler başka tarafa nakledilerek yerine mescid yapılmıştır.

3. İhtiyaç anında müslümanlann kabristanına da aynı uygulamanın yapılması caiz midir?

Şimdi teker teker bu maddeleri açıklanmaya çalışalım:

Birinci maddede belirtilen konu için, Hattâbî aynen şunları söyler:

"Bu hadisten anlıyoruz ki, kabirler açılıp toprakları nakledilerek burada yere karışan bir necaset kalmayınca orada namaz kılmak caizdir.

Kabristanda namazın men'edilmesi, oranın toprağına ölülerin irin ve kanlan karıştığı içindir. Ama toprak başka tarafa nakledilince artık oraya kabristan denmez ve arazî tekrar temiz hükmüne döner."

2. İhtiyaç anında müşriklerin kabirlerinin açılıp açılamayacağı konusunda âlimlerin değişik görüşleri vardır. Evzâî, Hz. Peygamber müşriklerin evlerine girmeyi men'etmiştir. Öyle olunca kabirlerine girme öncelikle yasaktır. O halde müşriklerin kabirleri açılarak içindeki ölülerin kemikleri çıkartılamaz, der.

Ulemânın çoğunluğu ise, ihtiyaç duyulduğunda müşriklerin kabirlerinin açılabileceği ve yerine mescid inşa edilebileceği görüşündedir.

Hâttâbî bu konuda da şunları söyler:

"Bu hadisten öğrenmiş oluyoruz ki, ihtiyaç anında kâfirlerin kabirlerinin açılması mubahtır. Nitekim rivayet edilmiştir ki, Hz. Peygamber Taife giderken ashabına Ebû Rigal'İn kabrinin açılmasını emr etmiş ve onunla beraber altından bir dalır^ gömülmüş olduğunu söylemiş. Ashab da kabri açıp o dalı çıkarmıştır.

3. Müslümanların kabristanına câmî yapılıp yapılamayacağı veya bir başka şey için kullanılıp kullanılamayacağı konusunda âlimlerin görüşü de şudur:

"Mâlikîlerden İbn Kasım şöyle der, "Müslümanların kabirlerinin izi silinirse, oraya mescid inşa edilmesinde bir beis görmüyorum. Çünkü kabristan müslümanların ölülerini gömmek için bir vakıftır. Dolayısıyla oraya bir kimsenin mâlik olması caiz değildir. Kabirlerin izi kaybolur ve oraya ölü gömmeye ihtiyaç olmazsa, oranın mescide sarîedilmesi caizdir. Çünkü mescid de müslümanlar için vakıftır."

Mâlikîlerden İbn Vehb ve İbnü '1-Mâcişûn'un görüşleri de aynı istikâmettedir. Ancak İbn Vehb bunu yirmi sene ile kayıtlamıştır.

Hanbelîler de şöyle derler:

"Ölü çürümüş, ise, kabristana ekin ekmek, ağaç dikmek veya üzerine bina yapmak caizdir. Çürümemiş ise caiz değildir."

Hanefî âlimlerinden Aynî bu konuda şöyle der:

"Hanefî uleması der ki; mescid harâb olup eskidiği ve etrafında cemaat kalmadığı, kabristan da harap olup kabirlerin izleri kaybolduğu zaman eski sahiplerinin mülküne dönerler. Buralar mülk olduğuna göre, mescidin yerine başka bir bina, kabristana da mescid veya başka bir şey yapılması

caizdir. Eğer eskiyip harab olan mescid veya kabristanın sahibi yoksa buralar beyiüİmâle intikal eder."

Şurası unutulmamalı ki; Hanefîlere göre cami olarak yaptırılan yer ile ölülerin defnine tahsis edilen yerler içinde namaz kılınır veya bir ölü defnedilirse vakıf olur. Onun defnedildiği yer; vakıfın ise, alınıp satılmayacağı, özel mülk olarak kullanılmayacağı hüküm olarak bilinmektedir. İslâm diyarındaki uygulamalar da bu şekilde olmuştur.

Üzerinde durduğumuz hadîs-i şerifte, Hz. Peygamber'in içerisinde müşriklerin kabirleri bulunan bahçeyi sahiplerinden satın alması, Aynî'nin sözlerinin isabetini ortaya koymaktadır. Hattâbî ölünün sarıldığı kefenin de kefen sahibinin mülkü olduğunu ilâve etmiştir.

Şâfiîlerin bu konudaki görüşlerine gelince:

Vakfedilmiş kabristanlarda mescid yapılması mekruhtur. Vakfedilmeyen yerlerde ise, haramdır. Binanın yerin üstünde veya altında olması arasında fark yoktur. Böyle binaların yıktırılması hâkim üzerine vaciptir.

Yukarıya naklettiğimiz görüşlerden anlaşılıyor ki, eskiyen ve cenaze defnedilmeye ihtiyaç olmayan kabristanların başka bir maksatla kullanılması, Mâlikî, Hanbelî ve Hanefî mezheblerine göre caiz, Şafiîlere göre ise, mekruhtur.

Hadis-i şerifin son kısmında, Resulüllah (s.a.)ın taş taşırken ashabı ile beraber recez söylediği ifade edilmektedir. Burada şöyle bir soru hatıra gelebilir.[227]

Hz. Peygamber'in Şiir Söylemesi

Cenabı Allah "Biz ona şiiri öğretmedik, O'na yakışmaz da..."[228] âyet-i kerimesi ile Hz. Peygamberin şiir söylemesini haram kılmıştır. Nasıl oluyor da Hz. Peygamber mescidi inşâ ederken şiir söylemiştir?

Hatıra gelmesi muhtemel bu soruya iki şekilde cevap verilmiştir:

a. Hz. Peygamberin söylediği şiir değil, seci'li sözdür,

b. Hz. Resûlullah'ın söylediğinin şiir olduğu kabul edilirse, Hz. Peygamber kendi şiir yanmamıştır. Başkalarının yazdığı şiiri söylemiştir. Bu şiir söyleme değil, şiir okumadır. Bu da haram değildir. Cenabı Allah'ın men'-ettiği Hz. Peygamber'in kendi şiirini söylemesidir.

Ayrıca şunu belirtelim ki, arapçada şiir nedir?

Arapça'da şiir Bahir denilen belirli kalıplar içinde uyum sağlanarak söylenen vezinli sözlerdir. Buna göre söylenen söz tesadüf eseri bir kalıba uyarsa kasıt şartı bulunmadığından buna şiir denmez. Yine, seçili olan veciz ifadeler vezne uymadığı takdirde şiir olmamaktadır.

Resûlullah'ın başkasına ait olan bir şiiri tekrarlamasına gelince tam bir beyti aynı kalıplar içinde tekrarladığını ifâde eden bir delile rastlanmamaktadır.. Hatta, müslüman olan Muallaka şâirlerinden Lebîd'e ait bir şiirin bir" beytinin bir mısraını söylediği ikinci mısraı tamamlamadığı siyer kitaplarında açıkça nakledilmektedir. Bundan da anlaşılıyor ki, Resûlullah şiir söylememiş, söylenmiş bir şiirin yarısını şâirlerin söylediğinin en doğrusu diyerek ashabına: "Allah'tan başka her şey yok olacaktır ve yok olmaya mahkumdur" mânasına gelen Lebîd'in mısraını nakletmiştir.[229]

Bazı Hükümler

1. Kâfir beldesinden, İslâm ülkesine hicret caizdir.

2. Tebeanın, reisin etrafında toplanmaları vacıbtır.

3. Namaz vakti nerede girerse girsin orada kılınması caizdir.

4. Koyun ağıllarında (necaset üstünde olmamak şartıyie) namaz kılmak caizdir.

5. Cami yapımı teşvik edilmiştir.

6. Ahş-veriş caiz, gasb memnudur.

7. Allah için teberruda bulunmak meşrudur.

8. Müşriklerin eskimiş olan kabirlerini açmak ve kabristanın yerini satmak caizdir.

9. İhtiyaç hâlinde meyveli de olsa ağaçların kesilmesi caizdir.

10. Müşriklerin kabirleri açılıp içindekiler başka bir tarafa taşındıktan sonra orada namaz kılmak caizdir.

11. Müslüman topluluğun ihtiyacına ait işleri birlikte çalışmak sureti ile yapmaları mümkündür.[230]

454. ...Enes b. Mâlik (r.a.)den demiştir ki:

Mescid'in yeri, Neccâr oğullarına ait bir bahçe idi. Orada, ekin, hurma ağaçları ve müşriklerin kabirleri vardı.

Resulullah (sallellahü aleyhi ve sellem) (bahçe sahiplerine):

"Bana bahçenin fiatını söyleyiniz (ve satınız)" buyurdu.

Bahçe sahipleri:

Biz para istemiyoruz, dediler.

Bunun üzerine, hurma ağaçlan kesildi, ekin (yeri) düzeltildi, müşriklerin kabirleri de açılıp içindekiler çıkartıldı.[231]

(Râvilerden, Hammâd b. Seleme); hadisin bundan sonraki kısmını, önceki hadiste olduğu gibi aktardı, ancak (önceki hadisin sonundaki) "yardım et" kelimesinin yerine "bağışla" kelimesini söyledi.

(Ebû Davud'un hocası) Musa dedi ki;

Abdül-vâris de bu rivayetin benzerini bize haber verdi. Ancak Abdül-vâris "ekin" kelimesinin yerine "harabe" derdi.

Abdül-vâris bu hadisi, Hammâd'a rivayet ettiğini söylemiştir.[232]

Açıklama

Aslında, bu ve bundan evvelki rivayetler tek hadistir. Sahabî ve Tabiî râvüeri tektir. Fakat, Tâbiûndan olan Ebû't-

Teyyâh'tan sonraki râvîler ayrılmış ve rivayetleri arasında iki farklılık meydana gelmiştir. Bunlar:

Birincisi: Önceki rivayette, bahçede harabede, hurma ağaçları ve müşriklerin kabirleri olduğu beyân edildiği halde bu rivayette "harabe" kelimesinin yerine "ekin" kelimesi kullanılmıştır, görüldüğü gibi bu farklılık, bir harfin noktasının değişmesi ile hasıl olmuştur. Hadis-i şerifte bu kısmın düzeltildiği ifâde edildiğine göre "harabe" şeklindeki rivayetin daha sahih olması gerekir. Çünkü ekin zaten düz araziye ekilir.

İkincisi: Önceki rivayetin sonundaki şiir "Ensâra ve muhacirlere yardım et" şeklinde vârid olduğu halde, bu rivayetin sonunda "Ensâr ve muhacirleri bağışla" şeklinde vârid olmuştur.

Müellifin bu ikinci rivayeti kitabına almaktaki maksadı, bu rivayet farklılığına işaret etmektir.[233]

Bazı Hükümler

1. Uygun olan yerler cami yeri olarak seçilebilir, ağaçlar kesilebilir.

2. İslâm öncesi müşriklere ait mezarlığın taşınması ile o yere cami yapılabilir.

3. Cami inşaatı ve benzeri için arzu edilen arsanın teberru yoluyla alınıp cami yapılması daha uygun olur.

4. Cemaat reisinin teb'asına duada bulunması teb'ası için moral kaynağı olacaktır.

5. Cami inşaatı için seçilecek yerlerin toplum ihtiyacına karşılık verebilecek konumda olmasına dikkat edilmelidir.Cami müslümanların karargahı dır: bütün işleri orda görülmektedir. Bütün bunlara rağmen rızasız yapılamaz; yaparken de birlik ve beraberlik ruhunun tecelli etmesi, caminin imarından daha çok içindeki insanların ruhunun imar edilmesi gereklidir. [234]

13. Mahallelerde Mescid Edinmek

Başlıkta "Mahallelerde" diye terceme ettiğimiz ... (dûr) kelimesi... (dâr) kelimesinin çoğuludur. Bu kelime mahalle mânâsına geldiği gibi, hâne, ev mânasına da gelmektedir. İbn Melek, ikinci mânayı tercih edenlerdendir. Biz Ebû Dâvûd sarihlerinin tercihine uyarak başlığı ilk manâya göre terceme ettik. Kelimenin bu farklı manalandırılışı, hadis-i şerifden elde edilecek hükmün de farklı oluşuna sebep olmaktadır.

Birinci manâya göre: Hadis-i şerifte mahallelerde mescid inşa edilmesi emredüdiği halde, ikinci manâya göre hâne halkının, kendi evleri içerisinde özel bir bölümü namaz kılmaya tahsis etmeleri emredilmiş olmaktadır.

Her ne kadar evlerde bir bölümün ibâdet için hazırlanmasına müsaade edilmekte ise de bu, evde zaruret hâlinde namaz kılma noktasındandır Mahalle mescidine gitmenin ısrarla istenilmesi ve bazılarınca vâcib olduğunun söylenmesi de gösterir ki, evde namazgah bulundurmak müslümanın mescidinden uzaklaşmasına ruhsat vermez. Ancak cemaate iştirak etmeleri mahzurlu olan kadın ve çocukların dinî vecibeleriyle eğitimlerini yapmalarını sağlamak noktasından önemlidir.[235]

455. ...Âişe (r.anhâ) şöyle demiştir:

peygamber (sallellahü aleyhi ve sellem) mahallelerde (veya evlerde) mescidler yapılmasını oraların temiz tutulmasını ve güzel kokular

sürülmesini emretti.[236]

Açıklama

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi kelimesi hem mahalle, hem de ev manâsına gelmektedir. Sarihlerin aşağı yukarı tümü kelimeyi mahalle olarak kabul edip açıklamışlardır; ev manâsına gelebileceğine de işaret etmişlerdir.

Hattâbî, bu kelimenin ev manâsına geldiğini fakat mahalle için de kullanıldığını söylemiş, Aynî de Hattâbî'nin söylediğini tercih etmiştir.

Hz. Peygamber'in mahallelerde mescidler inşa edilmesini emretmesindeki hikmet, evi camiye uzak olanları meşakatten kurtarmak ve onların camiye gidemedikleri hallerde cemaatten mahrum olmamalarım sağlamaktır.

İkinci manâya göre düşünüldüğünde, Hz. Peygamber'in evleri kabirlere benzetmekten men'eden hadisinin manâsı tahakkuk etmiş olur.

Hadis-i şerif ayrıca camilerin temiz tutulmasını ve buralarda terden veya başka sebeplerden dolayı olması muhtemel kokuların izâlesi için güzel kokular sürülmesini emretmektedir. Ibn Reslân, camilerde kullanlacak olan kokunun, rengi kalmayan ve erkeklere mahsus olan kokular olacağını, çünkü kadınların kullandıkları ve renk bırakan kokuların cemaati meşgul edeceğini söyler. Yine İbn Reslân'ın ifâde ettiğine göre, bu kokular, insanların duracağı ve secde edecekleri yerlere sürülmelidir.[237]

Bazı Hükümler

1. Evlerde ve mahallelerde mescid edinmek meşrudur.

2. Mescidler temiz tutulmalı ve güzel kokular sürülmelidir.[238]

456. ...Semure (b. Cündüb) radıyellahü anh, oğluna bir mektup yazmış, (hamdele ve salveleden) sonra şöyle demiştir:

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem),bize mahallelerimizde -veya evlerimizde-[239] mescidler inşa etmemizi, onların binasını sağlam yapmamızı ve temiz tutmamızı emrederdi"[240]

Açıklama

Hadis-i Şerifte işaret edilen emir, vücûba değil, cevaza delâlet eder. Çünkü bu emrin esası insanlardan meşakkati kaldırma ve onların cemaatten mahrum kalmamalarını temindir.

Bazı sarihler "Mescidlerin binasını sağlam yapma"yı ifâde eden sözlerden, camilerin yapılış tarzı olarak farklı olması gerektiğini çıkarmışlardır.[241]

14. Mescidlerde Kandil Yakmak

457. ...Nebî (s.a.)'in azatlısı Meymûne[242] r.anhadan, nakledildiğine göre, Resûlullah (sallellahu aleyhi ve sellem)e:

Beyt-i Makdis'de (namaz kılmanın hükmünü) bize beyân et, dedi.

Resûlullah (s.a.):

"Oraya gidiniz ve orada namaz kılınız" buyurdu. O zaman Beyt-i Makdis'te savaş vardı (Efendimiz devamla):

"Eğer oraya gidemez ve orada namaz kılamazsanız, kandillerinde yakılmak üzere zeytin yağı gönderiniz" buyurdu.[243]

Açıklama

Beytü'l-Makdis, Kudüs'teki Mescidü'l-Aksâ'dır. Mescid-i Aksâ müslümanların ilk kıblesidir. Bölge olarak da bütün semavî dinlerin kudsiyetinde birleştikleri bir yerdir.

İsrâ ve Mi'raç mu'cizesinden sonra Peygamber (s.a.) 18 ay Mekke'de 18 ay da Medine'de Mescid-i Aksâ'yı kıble ittihaz etmiştir.

Daha sonra kıble Mekke'ye çevrilmiş, hatta Resûlullah ile birlikte bütün müslümanlar kıblenin Mekke'ye tahvilini bekledikleri emrin namaz esnasında kendilerine iletilmesinden sonra Kabe'ye yönelmelerinin gerçekleştiği mecside "Mescidü'l-Kıbleteyn" denilmektedir.

Kıblenin tahvilinden sonra Mescid-i Aksâ'da namaz kılınıp kılınmayacağı sorusuna karşılık Resulüllah (s.a.):

"Oraya gidiniz ve namaz kılınız" buyurmuştur.

İbn Mâce'nin rivayetinde, Orası mahşer ve menşer yeridir, gidin ve orada namaz kılın zira orada kılınan bir namaz başka yerlerde (Mekke ve Medine hariç) kılman bin namaz gibidir, buyurmaları Mescid-i Aksâ'nın kudsiyeti-ne işarettir. Yalnız buradaki emir nebd içindir.

Meymûne, (r.a.) Mescid-i Aksa'ya kadar gidip orada namaz kılmanın fazileti haiz olup olmayacağını anlamak için Resûlullah (s.a.)dan fetva istemiş, Hz. Peygamber de oraya gidip namaz kılmayı tavsiye etmiştir. Ancak o zaman bu bölgede müslümanlarla müşrikler arasında savaş olduğu ve müslümanların oraya girmesi mümkün olmadığı için, Mescid-i Aksâ'nm kandillerine konulmak üzere zeytin yağı gönderilmesini tavsiye etmiştir. Kudüs Hz. Ömer devrinde fethedilmiştir. Hz. Peygamberin bu emri vücûb için değil cevaza işarettir.[244]

Bazı Hükümler

1. Beyt~ı Makdis faziletli bir mekândır.

2. Mescıd-ı Aksa ya ibadet için gitmek ve orada namaz kılmak matlûptur.

3. Caminin ışıklandırılmasına iştirak menduptur.

4. Bir mescidde kılınan namaz, ecir bakımından diğerlerinden farklı olabilir.[245]

15. Mescide Çakıl Koymak Ve Mescidden Çakıl Çıkarmak

458. ...Ebu'i-Velîd'den, demiştir ki:

İbn Ömer (radiyellahü anh)'a, Mesciddeki çakıl taşlarım sordum, şöyle dedi:

Bir gece yağmur yağdı ve yer ıslandı. Bir adam eteğinde çakıl getirip altına döşemeye başladı. Resûlullah (s.a.) namazı bitirince:

"Bu ne kadar güzel!..."[246]

Açıklama

Daha önce de ifâde edildiği gibi, Mescid-i Nebevî'nin tavanı Resûlullah ve ilk halifeler devrinde hurma dallanyle kaplı idi.Bu yüzden, yağmur yağdığı zaman olduğu gibi yere iner ve mescidin tabanını ıslatırdı. Yine böyle bir günde, sahâbîlerden biri eteğinde taşlar getirerek namaz kılacağı ye re döşemiş. Resûlullah (s.a.) bunu beğenmiş, takdirini açıkça ifâde etmiştir. Gerek Resûlullah'ın beğenmesi, gerekse mescidden çıkanlmayarak sonraki nesillere kadar baki bırakılması, mescidlere döşeme yapılmasının cevazına delildir.[247]

Bazı Hükümler

1. Mescidlere sergi sermek, Peygamber (s.a.)'in methme mazhar bir davranıştır.

2. Güze! bir hareket (hayr) yapanın övülmesi caizdir.

3. İyi bir hareket özel bir izne tabi değildir.

4. Asr-ı Saadette mescidin tabanında hasır vs. gibi herhangi bir sergi yoktu.

5. Reisin, tebaasından gördüğü güzel bir hareketi övmesi caizdir.[248]

459. ...Ebû Salih demiştir ki;

(Resûlullah devrinde, sahabîler arasında) bir kimse mescidden bir çakıl taşı çıkaracak olsa, o çakıl taşının ("Allah aşkına çıkarma") diye yakardığı söylenirdi.[249]

Açıklama

Görüldüğü gibi hadis, mevkuftur ve söyleyen sahabi de belli değildir. Ancak verilen haberin ashab-ı kiram arasında konuşulduğu râvî tarafından bildirilmektedir. Bu gibi şeyler, aklen bilinemeyeceği için, hadis-i şerif hükmen merfû' sayılmıştır.

Çakılların Cenab-ı Allah'tan mescidden çıkarılmamalarını istemesi ya cemâdâtve hayvanların Cenab-ı Allah'ı teşbih ettikleri gibi kendi lisanları ile, ya da lisan-ı halleri iledir. Mecazen böyle denilmiştir. Selef uleması birinci takdiri daha çok benimsemiştir.

Çakılların isteklerindeki hikmet, üzerlerinde namaz kılınmasını istemeleri ve pisliklerden uzak kalma arzularıdır. Hadisten, mescidlerin eşyasını zaruret olmadan dışarı çıkarmanın doğru olmadığı anlaşılmaktadır.[250]

460. ...Ebû Hureyre (r.a.)den rivayet edilmiştir: (Râvilerden) Ebû Bedr, dedi ki Ebû Hureyre'nin, Resülullah'a ref 'ettiğini sanıyorum."

"Çakıllar,kendilerini mescidden çıkaranlardan, Allah için çıkarmamalarını isterdi."[251]

Açıklama

Bu hadis de yukarıdaki ile aynı manaya gelmektedir. Ancak önceki hadis mevkuf oiduğu halde, Ebu Bedr bu hadisi Ebû Hureyre'nin bizzat Resulullah (sallellahü aleyhi vesellemi)in mübarek ağızlarından naklettiğini sandığını söylemektedir.

Bu bâbda tehdidkârâne ifâdeleri haiz hadisler de rivayet edilmiştir. Meselâ İbn Ebî Şeybe'nin Saîd b. Cübeyr'den yaptığı bir rivayette "Çakıllar, kendilerini mescidden çıkarana küfreder ve lanet eder." Süleyman b. Yesar'dan yaptığı rivayette de: "Çakıllar mescidden çıkarıldığı zaman geri getirilinceye kadar feryad ederler" buyrulmaktadır.[252]

Bazı Hükümler

1. Camiye ait herhangi bir şeyin camiden çıkarılması doğru değildir.

2. Canlı olmayan çakılların bile, mescidden çıkarılmaları ve üzerlerinde namaz kılınmasından mahrum bırakılmalarına karşı duydukları keder ve yaptıkları aksülamel ibâdetle mükellef olduğu halde camiye yaklaşmayan veya camiye gelip de bir an evvel çıkabilmeyi sabırsızlıkla bekleyen insarilar için ibrettir.[253]

16. Mescidleri Süpürmek

461. ...Enes b. Mâlik (r.a.)den, demiştir ki;

Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Bana, kişinin mescitten çıkardığı toza toprağa varıncaya kadar ümmetimin ecirleri arz edildi. Ve yine bana ümmetimin günahları da arz edildi ki, kulun kendisine (nimet olarak) verilen bir sûre veya âyeti unutmasından daha büyük günah görmedim."[254]

Açıklama

Hadis-i Şerifte "toz - toprak" diye terceme ettiğimiz (kazat) kelimesi, aslında toprak, saman veya kirden suya veya diğer içeceklere düşen şey manasındadır. Burada kir, saman çöpü, veya başka şeylerden müslümana eza veren az şey kast edilmiştir. Bu ifadelerden anladığımıza göre, Allahu Tealâ müslümanların yaptığı her türlü ameli, büyük küçük demeden değerlendirecek, hiç birisini karşılıksız koymayacaktır. Bizim mühimsemediğimiz çok basit ameller yarın kıyamette karşımıza çıkacak ve amel defterimizin ibresini lehimize yöneltmeye müessir olacaktır. Mescidden bir saman çöpünü çıkarma sevap olarak kaydedildiğine göre, camileri süpürme, temizleme ve cemaatin huzur içerisinde namaz kılmalarına yardımcı olmanın sevabı da elbette karşılıksız kalmayacaktır.

Müslümanların iyi amelleri bu şekilde değerlendirileceği gibi, kötü amelleri de değerlendirilecek; bu amellerin günahları da karşılarına çıkarılacaktır. Hz. Peygamber, müslümanların günahlarının da kendisine gösterildiğini ve bunların en büyüğünün, öğrenilen sûre veya âyetin unutulması olduğunu haber vermiştir. Çünkü, İslâm dininin ana kaynağı Kur'an-ı Kerim'dir. Kur'an-ı Kerim'i unutma, ona değer vermeme ve İslâm dinini ihmâl demektir.

Diğer bir hadiste büyük günahlar, Allah'a ortak koşma, rızık korkusuyla evlâdı öldürme, komşunun karısıyla zina yapmak şeklinde sıralanmıştır. Buna göre hadisler arasında bir tezat ortaya çıkmaktadır. Zahirde çelişki gibi görünen bu durum birkaç şekilde açıklanmıştır:

a. Bir şeyin günah yönünden üstünlüğü onun ihtiva ettiği günah ile ölçülür, mutlak olarak ifâde edilmez. Mutiak olarak düşünülünce küfür'den daha büyük günah yoktur.

b. Mirkat'ta, buradaki günahın büyüklüğü küçük günahlara nisbetledir, denilmiştir.

c. Bazıları, Kur'ân'ı unutmaktan maksadın ona inanmamak olduğunu söylemişlerdir. Bu durumda da hadisler arasında ihtilâf söz konusu olmaz.

Büyük günâh sayılan unutma, öğrenilenin unutulmasına sebep olacak derecede, Kur'ân'a kasten ilgisiz kalmaktadır. Çünkü, başka hadislerde, kulun, unuttuğu şeyden dolayı muaheze edilmeyeceği beyân edilmektedir.

Bazı âlimler, Kur'an-ı Kerı''m'i unutmayı, yüzünden okuyamamak şeklinde anlamışlardır, Şir'atü'l-İslâm şerhinde de bu şekilde ifade edilmiştir. Kur'ân-ı Kerim'i unutmaktan maksadın, ona iman etmemek ve Kur'ân'dan yüz çevirmek olduğunu söyleyenler de vardır.

Kur'an-ı Kerim'den ezberlenen bir bölümü unutmanın hükmü mezhepler arasında ihtilaflıdır.

İmam Mâlik'e göre, kendisi ile namaz sahih olandan fazla olarak Kur'ân'dan birşeyler ezberlemek müstehapj onu unutmak mekruhtur.

Şafiî'ye göre, Kur'an-ı Kerim'den ezberlenen bir harfi bile unutmak büyük günahtır. Bu günahtan kurtulma tevbe ve unutulanı ezberlemekle mümkündür.

Hanbelîlerin meşhur görüşlerine göre, Kur'an-ı Kerim'i unutmak büyük günâhtır.

Hanefîler, Kur'ân'm tümünü veya bîr kısımını -bir âyet bile olsa- unutmak büyük günâhtır, demişlerdir.

Hadis-i şerifte, Kur'an-i Kerim'i unutanlar anlatılırken, "Kur'an-i Kerim'i ezberleyip de unutanlar" denmemiş; kendisine Kur'ân'ın sûre veya âyetlerini ezberleme imkânı verilip de unutanlara buyurulmuştur. Bu ifâdedeki incelik, aslında hıfzın, Cenabı Allah tarafından ihsan edilen büyük bir nimet, onu unutmanın da nankörlük olduğuna işarettir.

Ümmetin iyi veya kötü amellerinin Resûluîlah (s.a.)'e arzedilmesinden murad "Efendimizin bilgisinin onları ihatasından kinayedir" denilmekle beraber, hakikat olması da mümkündür. Hakikat olduğu kabul edilirse, bu arz Mi'rac'da vâki' olmuştur.[255]

Bazı Hükümler

1. Allah (c.c), Ümmetin (hatta bütün insanların) küçük büyük hiç bir amelim karşılıksız bırakmaz.

2. İbadet mahallen temiz tutulmalıdır.

3. Kur'an-ı Kerim'den bir sûre bile olsa ezberleyip unutmak veya onunla amel etmemek günahtır.[256]

17. Mescidlerde Kadınların Erkeklerden Ayrı Bulunmaları

462. ...îbn Ömer (r.anhumâ)'dan, demiştir ki:

Rasûlullah (s.a.);

"Şu kapıyı kadınlara ayırsak (iyi olur)" buyurdu.[257]

Nâfi' dedi ki; İbn Ömer, ölünceye kadar o kapıdan (Mescid'e) girmedi.

(Ebû Dâvûd şunu da ekledi):

(Bu hadisi rivayet edenlerden) Abdulvâris'in dışında biri; ("Bu kapıyı kadınlara ayırsak" sözünü Rasûlullah değil) Ömer söylemiştir dedi.Bu daha doğrudur.[258]

Açıklama

Hz. Peygamber'in sadece kadınlara tahsis etmek istediği kapı, Mescidi Nebevî'nin, kıble değiştikten sonra Mescidü'l-Aksâ tarafına açılan kapısıdır. Efendimizin maksadı, mescide girip çıkarken erkeklerle kadınların karışık bir halde olmamalarını sağlamak, böylece herhangi bir fitne çıkmasına önceden mâni olmaktır.

Efendimizin bu arzusundan, camilerde sadece kadınların girip çıkacakları özel bir kapının bulunmasının gerekli olduğu anlaşılmaktadır. Yine bu hadisten anlaşılıyor ki, kadınların camiye cemaate gelmelerinin cevazı, fitneden emin olunması şartıyle kayıtlıdır. Nitekim 569. hadiste Hz. Âişe (r.an-ha); "Eğer Resulullah (s.a.) kadınların bugünkü yaptıklarını görseydi, İsrail Oğullarının kadınlarında olduğu gibi, onları mescide gitmekten men'ederdi" demiştir. Meselenin tafsilâtı yerinde gelecektir.

Nâfî'nin "İbn Ömer ölünceye kadar bu kapıdan girmedi" sözünden anlaşılan şudur : Diğer sahabiler de bu kapıdan girmişlerse, ya namaz vakitleri dışında girmişlerdir veya bu emirden habersiz oldukları için gitmiş olabilirler .Yada kadınların olmadığı zamanlarda girmişlerdir. Çünkü

ashabın Rasul-u Ekrem'in emrine itaatsizlik etmesi düşünülemez ve her sahâbi sünnete itti-bâda İbn Ömer kadar titizdi.

Ebû Dâvûd, hadisin sonunda Râvilerden Abdül-Vâris'den başka birinin "Bu kapıyı kadınlara bıraksak" sözünün Hz. Peygambere değil de, Hz. Ömer'e ait olduğunu söylediğini nakletmiş ve bunun daha doğru olduğunu belirtmiştir. Bunu takviye için de aşağıdaki iki rivayeti nakletmiştir. Bu mutaleaya göre, hadis-i şerif mevkuftur.[259]

463. ...NâfPden, demiştir ki; Ömer b. el-Hattâb (r.a.) şöyle dedi:

(Nâfi burada önceki hadisin manasını zikretti) ki doğrusu da budur.[260]

Açıklama

Bu rivayetle önceki rivayet, manâ yönünden aynı olmakla beraber râvileri bir değildir. Bir de önceki hadisi Nâfî, İbn Ömer kanalıyla Hz. Peygambere ref ettiği halde bu rivayette İbn Ömer'i anmamış; orada Hz. Peygambere isnad ettiği "Bu kapıyı kadınlara ayırsak" sözünü burada Hz. Ömer'in söylediğini rivayet etmiştir.

Her ne kadar rivayetler, merfû ve mevkuf olma yönünden fârkıl iseler de, mana yönünden birdirler. Dolayısıyla rivayetler arasında bir ihtilâf yoktur. Aynı sözü hem Hz. Peygamber'in hem de Hz. Ömer'in söylemiş olmaları ihtimali olduğu gibi, Resûlullah (s.a.)'ın o kapının kadınlara bırakılmasını arzu ettiği halde bunu açıkça belirtmemiş olması ve fakat Efendimizin arzusunu fark eden Hz. Ömer'in bu sözü söylemiş olması da muhtemeldir.

Ancak önceki rivayette râvî, sözü bizzat Resûlullah'ın söylediğini rivayet ettiğine göre Ebû Davud'un mevkuf veya munkatı olarak te'vili biraz zayıf görünmektedir.

Ahmed b. Hanbel, bu hadisin de munkati olduğunu söyler. Zira, Nâfî, direkt Hz. Ömer'den değil, oğlu Abdullah vasıtasıyla nakletmiş fakat arada vasıta olan Abdullah b. Ömer' zikretmemiştir.[261]

464. ...Nâfî'den rivayet edildiğine göre Ömer (r.a.): (Mescide) kadınların kapısından girilmesini yasaklardı.[262]

Açıklama

Bu rivayet de mana yönünden yukarıdakilerin aynısıdır. Ancak öncekilerde Hz. Peygamber veya Hz. Ömer'in sözleri rivayet edildiği halde, bunda Hz. Ömer'in fiilî rivayet edilmiştir. Ayrıca rivayetlerin râvileri de bir değildir. Bundan önceki rivayetinin râvilerijsırayla:1 Muhammed b. Kudâme, İsmail, Eyyûb, Nâfî olduğu halde, bu rivayetin râvileri:Kuteybe b. SaîdBekr b. Mudar, Amr b. el-Haris, Bukeyr veNafi'dir. Netice : Bu bölümü özetlememiz gerekirse, ister merfu, ister mevkuf, isterse munkati olsun, bu hadislerde kadınlarla erkeklerin aynı kapıdan mescide girmemeleri istenmektedir. Bu da devleti idare edenlerin üzerine düşen bir vazifedir. İslam devletinin idarecisi, ferdleri ifsâd edecek günaha itecek meselelerden kaçınmak ve kaçındırmakla da görevlidir.[263]

Bazı Hükümler

1. Fitne olmadığı takdirde kadınların camiye gitmeleri caizdir.

2. Cami kapısında ve cami içinde erkekle kadının bir arada olmaları dinen yasaktır.

3. Sakıncalı işlerin önlenmesi için tedbirin Önceden alınması en uygun yoldur.[264]

18. Mescide Girerken Okunacak Duâ Ve Zikirler

465. ...Ebû Humeyd[265] veyaEbû Useyd[266] ; "Resûlullah sallellahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu" demiştir:

"Sizden biri mescide girerken Nebî sallallahu aleyhi ve selleme salât ve selâm getirsin, sonra da; "Allahım, bana rahmetinin kapılarını aç" desin; camiden çıkarken ise: "Allahım, fazıl ve kereminden (ihsanını yine) senden istiyorum" desin.[267]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte Hz. Peygamber (s.a.) ümmetine camiyigirip çıkarken ne şekilde dua edeceklerini tâlim buyurmuşlardır. Bu babda rivayet edilen hadislerde bazı farklı ifadeler dikkat çekmektedir. Bu farklı ifadeler ve "Ona salât edin ve tam bir teslimiyetle selâm verin" [268] âyet-i kerimesi göz önüne alınırsa, mescide giren bir kimsenin, önce Resûlullah'a salavât getirip, sonra selâm vermesi gerektiği ortaya çıkar.

Salât ve selâmdan sonra Efendimizin yaptığı dualar hakkındaki farklı rivayetler de şunlardır:

"Sizden biri mescide girdiği zaman Nebî sallellahü aleyhi veselleme salavât getirsin ve, "Allahım beni mel'ûn şeytandan koru"desin."'(Hakim).

"Resûlüllah sallellahü aleyhi ve sellem mescide girdiği zaman, Bismillâhi vesselâmü alâ Resulillah, Allahım günâhımı bağışla ve bana fazlının kapılarını aç; mescidden çıkarken de: Bismillâhi vesselâmü alâ Resulillahi, Allahım benim günahımı bağışla ve bana fazlının kapılarını aç, derdi."[269]

"Resûlüllah sallellahü aleyhi vesellem mescide girdiği zaman Muhammed aleyhisselama salât ve selâm getirir ve "Allahım günâhımı bağışla ve bana rahmetinin kapılarını aç"; çıktığı zaman da Muhammed aleyhisselama salât ve selâm getirir sonra da; "Allahım günahımı bağışla ve bana fazlının kapılarını aç" buyururdu."[270]

Görüldüğü gibi Ebû Dâvûd' unkinden farklı olan rivayetlerde selâmdan önce salavât zikredilmiş ve ilâve olarak günâhının bağışlanmasını istediği de kaydedilmiştir. Bu ilâveler, mescide girerken yaptığı duada yer aldığı gibi, çıkarken yaptığında da mevcuttur.

Sarihler Efendimizin, mescidden çıkarken söylediği "Allahım senin fazlından isterim" sözündeki fazlı, "helâl rızık" diye izah etmişlerdir.

İbn Reslân; Mescidden çıkarken fazl istemek Cenab-ı Allah'ın; "(Cuma) namaz(ı) kılındığı zaman yer yüzüne yayılıp Allah'ın fazlından (helâl rızkından) isteyiniz”[271] kavli şerifine muvafıktır" demiştir.

"Allah'ın fazlı"ndan muradın, ilim talebi olduğunu söyleyenler de olmuştur. Aslında her iki tercih de biri birine yakındır. Çünkü ilim de Allah'ın rızkıdır. Rızık, sadece bedenin gıdasına has değildir. Ruhların gıdası da rızık içerisindedir; böyle mütalaa edilebilir.

Duanın mescide girerken rahmet, çıkarken de fadl'a, tahsis edilmesindeki hikmet, Huccetullahi'l-Bâliğa'da şöyle izah edilir:

"Mescide girenin rahmeti, çıkanın da fadlı taleb etmesindeki hikmet, şudur: Rahmetle Kur'an-ı Kerim'de velayet ve nübüvvet gibi uhrevî ve nefsânî nimetler murat edilmiştir. Cenab-ı Hak, "Rabbinin rahmeti topladıkları şeylerden daha hayırlıdır"[272] buyurmuştur. Fadl ile ise, dünyevî-nimetler kast edilir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de: "Rabbinizden rızık istemenizde bir günah yoktur"[273] ve "Nama/ bitince yeryüzüne dağılıp Allah'ın rızkından isteyiniz"[274] buyurulmaktadır. Mescide giren, Allah'a yakın olmayı ister, Mescitten çıkış zamanı ise rızık arama vaktidir."

Huccetülallf 1-Bâliğa'daki bu izah gerçekten yerinde ve vakıaya uygundur. Çünkü her ne kadar insan, ömrünün her safhasında Allah'ı zikretmeli ve onu hatırlamalı ise de, insanın ahireti, en çok duyduğu ve Rabbini kendisine en yakın hissettiği yer, ibadethanedir. Cami dışındaki en büyük gaile de rızık endişesidir. Her halde Efendimizin duası bu hikmete mebnî olarak vârid olmuştur.[275]

Bazı Hükümler

Rasûlullah'(a.s.)a selam vermek ve camiye girerken Allah'dan rahmet, çıkarken de helal rızık istemek müs-tehaptır. Her ne kadar bu istekler, hadiste emir olarak varid olmuşsa da vücûba değil istihbâba delâlet eder.[276]

466. ...Hayve b. Şüreyh dedi ki; Ukbe b. Müslim ile karşılaştım ve O’na:

"Duydum ki, sen Abdullah b. Amr b. el-As'tan Resûlullah (s.a.)'ın mescide girerken:

"Lanetlenmiş şeytandan, ulu Allah'a, O'nun kerîm zâtına ve kadîm kuvvet ve galebesine sığınırım” diye duâ ettiğini rivayet etmişsin, öyle mi?,dedim.

Hepsi bu kadar mı? dedi.

Evet, dedim. Dedi ki:

Mescide giren bunu söyleyince şeytan:

"Günün geri kalan kısmında da benden emin oldu" der.[277]

Açıklama

Hadis-i şerifte "zâtına" diye terceme ettiğimiz "vech" kelimesi müteşâbih lâfızlardandır. Bu gibi lâfızlara h. V. asra kadar ki âlimler mânâ vermemişler, "Allah mahlukâttan hiç bir şeye benzemediği için, biz bu gibi kelimelere mânâ vermeyiz, olduğu gibi inanır kabul ederiz" demişlerdir. Bunlardan sonra gelen âlimler ise bütün müteşâbihJeri te'vil etmişler ve "vech"den muradın, Kur'ân lügatinin muktezâsınca zât olduğunu söylemişlerdir.

"Lanetlenmiş şeytandan" diye türkçeleştirdiğimiz terkibteki kelimesi, Allah'ın kapısından kovulmuş, taşlanmış, lanetlenmiş demektir. Menhel sahibi, burada kast edilenin "Lanet ve semâ alevlen ile taşlanmış" mânasında olduğunu söyler.

Şeytan, tercih edilen görüşe göre "Haktan uzak oldu" mânâsına gelen fiilinden türemiştir. İbn Abbâs'ın dediğine göre, "insan cin ve hayvandan, azgın olanlara şeytan denilir. Hususî manâsı ile: Hz. Adem'e tazim secdesi yapmaktan imtina ederek Allah'ın emrine isyan eden ve Allah'ın huzurundan kovulan varlıktır. Aslının, cin mi, melek mi olduğu ihtilaflıdır. Nesefî'nin beyânına göre, Hz. Ali, İbn Abbas ve İbn Mes'ûd şeytanın melek olduğunu söylemişlerdir. Hasan el-Basrî ve Katâde cin olduğunu söyleyenlerdendir.Câhız'dan meleklerin ve cinlerin aynı cinsten oldukları görüşü nakledilmiştir. Her görüş sahibinin kendilerine göre delilleri vardır. Ancak Kehf (18) 50. âyette şeytanın cinlerden olduğu açıkça belirtilmiştir.

Önceki hadisin şerhinde de ifâde edildiği gibi, mescide girerken ve çıkarken yapılacak dualar hakkında çeşitli rivayetler vardır. Bu farklı rivâyetler birleştirildiğinde, mescide girerken okunacak duanın şu olduğu ortaya çıkar:

Mescidden çıkarken de bu duâ okunur. Ancak sözünün yerine denilmiştir.[278]

Bazı Hükümler

1. Peygamber (sallellahu aleyhi vesellem) ümmetine öğretmek için şeytandan Allah'a sığınırdı. Yoksa masum olan, Allah tarafından terbiye ve

kontrol edilen bir Nebi'ye şeytânın tasallutu düşünülemez.

2. Şeytanın insanoğluna tasallutu vâkidir. Bundan emin olmak için Allah'a sığınmak, ondan yardım dilenmelidir.

3. Faydalı olan şeyleri temin ve yararlı olan şeyleri defetmekte merci Allah teâlâdıı.[279]

19. Mescide Girince Kılınacak Namaz (Tahiyyetü'l - Mescid)

467. ...Ebû Katâde (r.a.) Resûlullah (s.a.)'uı şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Biriniz mescide geldiği zaman oturmadan önce, iki rek'at namaz kılsın.”[280]

Açıklama

Hadis-i şerifin mevzuu bahs ettiği namaz, tahiyyetü'l-mescid namazıdır. Hadis-i şerifin zahiri tahiyyetü'l-mescid namazının vacip olmasını gerektirir. Çünkü namaz emir sîgâsıyla zikredilmiştir. İbn Hazm'ın dışındaki zahirîler bu namazın vücûbuna kaildirler. Diğer mezheplerin âlimleri ile zahirîlerden İbn Hazm ise, bu namazın vacip değil, sünnet olduğunu söylemişler, Buhârî, Müslim, Ebû Dâvûd ve Nesâî'nin rivayet ettikleri Dımâm b. Sa'Iebe hadisini delil kabul etmişlerdir. Bu hadis, Ebû Da-vûd'da "Kitâb'üs-Salâf'ın ilk hadisi olur. 391. hadistir. Efendimiz, o hadiste beş vaktin dışındaki namazları, tetavvu olarak nitelendirdiğine göre, tahiyyetü'l-mescid vacip değildir, demiştir.

Hanefî ulemâsından Aynî, bu namazın vacip olmadığım mantıkî olarak da şöyle izah eder:

"Eğertahiyyetü'l-mescid namazının vacip oİduğunu söylersek, abdesti olmayanın camiye girmesinin haram olması gerekirdi. Halbuki bunu kimse söylememiştir. Abdestsizin mescide girmesi caiz olduğuna göre camiye girdiğinde kılınması vacip olan bir namaz yoktur."

Hanefî mezhebinde tahiyyetü'l-mescid müstehaptır.

Tahiyyetü'l-mescid namazının en azı iki rek'attir, en çoğu için bir sınır yoktur. Camiye girilince kılınan sünnet, farz veya başka bir namaz, bu namazın yerini tutar.

Hadisin zahiri bu namazın istisnasız her vakitte, hatta cuma günü hatip hutbe okurken bile kılınmasının meşru olduğunu gösterir. Şâfiîler, İbn Uyeyne, Ebû Sevr, Humeydî, İbn Munzir, Dâvüd, İshak b. Rahûye,Hasen el-Basrî ve Mekhûl bu görüştedirler. Bunlar, üzerinde durduğumuz bu hadis ve benzerlerini delil almışlar, sabah namazından sonra güneş doğuncaya kadar, ikindiden sonra da güneş batıncaya kadar namaz kılmayı nehyeden hadisleri, sebebi olmaksızın namaz kılmaya hamletmişlerdir.

Mâlikîler, İbn Şîrîn, Atâ b. Ebî Rebah, Nehâî, Katâde, Şüreyh, Leys, Saîd b. Abdi'laziz ve Hanefîler, namaz kılınması nehyedilen vakitlerde ve cuma günü hatip hutbe okurken tahiyyetü'l-mescid namazı kılmasını mekruh görmüşlerdir.

Bu görüş sahipleri, üzerinde durduğumuz hadis-i şerifin âmm olduğunu, sabah namazından sonra güneş doğuncaya, ikindiden sonra da güneş batıncaya kadar namaz kılmayı nehyeden hadislerin bu hadis-i şerifi tahsis ettiğini söylerler. Ayrtca, Kütüb-i Sitte'de mevcud olan 'İmam hutbe okurken arkadaşına sus dediği zaman (hutbeyi) boşa giderdin" hadis-i şerifi, bu görüşün bir delilidir. Çünkü, hutbe esnasında konuşan birine sus demek hem çok az bir meşguliyet, hem de emir bilmâruftur. Emir Bi'I-ma'ruf farzdır.' Hz. Peygamber, başka zaman da farz olan bir ameli bile hutbe esnasında men'ettiğine göre, sünnet olan bir namazın öncelikle meşru olmaması gerekir. Ayrıca kerahet vaktinin dışında kalan ikindi, sabah ve yatsı namazlarında ezandan önce gelirse vaktin dışında camiye girerse müstehabtır. Ezandan sonra girerse o vaktin sünneti (vefa farzı) tahiyyetü'l-mescid yerine geçer.

Hanbelîlere göre güneş doğarkan, batarken ve hutbe esnasında haram, diğer yasak vakitlerde mekruhtur.

Tahiyyetü'I-Mescidin camiye girilince hemen kılınması şart mıdır, yoksa biraz oturulduktan sonra da kılınabilir mi? Bu konuda ihtilaflıdır.

Hanbelîlere göre oturma uzamazsa, bir müddet oturduktan sonra da kılınabilir.

Şafiîlere göre, oturma hatâen veya unutmadan dolayı ise kılınabilir, aksi takdirde kılınamaz.

Hanefî ve Malikîlere göre, mescide girince, uzun zaman da olsa oturduktan sonra tahiyyetu'l-mescid kılınabilir. Ancak namazdan önce oturmak mekruhtur.

Hanefî mezhebine göre bir günde bir kaç defa camiye giren kimsenin bir defa tahiyyetü'l-mescid kılması kâfidir. Her giriş için ayrı namaz kılmaya lüzum yoktur.Şafiîler, her giriş için ayrı ayrı namaz kılınmasının sünnet olduğu görüşündedirler. Mâlikîler, birden fazla camiye girişlerin arası yakınsa bir namaz kâfi, uzunsa her girişte namaz tekrarlanmalıdır derler. Hanbeliler, mekruh vakitlerin haricinde, camiye girenin her girişte bu namazı tekrarlamasının sünnet olduğu görüşündedirler.

Bundan Önceki babın hadisleri ile, bu hadis beraber düşünüldüğünde karşımıza şöyle bir soru çıkabilir: Camiye giren bir kimse önce Resûlullah (s.a.)a salât ve selâm ve dua mı etmelidir, yoksa tahiyyetü'l-mescid mi kılmalıdır? İbn Kayyım, Zâdü'1-Meâd adındaki eserinde bu konuya temas etmiş ve şöyle demiştir:

"İçerde cemaat varsa camiye giren bir kimsenin sırayla şu üç tahiyyeyi yapması sünnettir:

1. Önce "Bismillahi vessalâtü ve'sselâmü alâ Resûlillah" der.

2. İki rekat tahiyyetü'l-mescid (namazı) kılar.

3. İçerde bulunan cemaata selâm verir."[281]

Bazı Hükümler

Herhangi bir camiye giren bir müslümanın, başka namaz kılmayacaksa en az iki rekat tahiyyetü'l-mescid kılması, bazı mezheplere göre müstehap, bazılarına göre sünnettir. Zahirîlere göre vaciptir. Her görüşün delili açıklamada verilmiştir.[282]

468. ..Ebû Katâde (r.a.)'den önceki hadisin aynısı rivayet edilmiştir. Ancak (râvi) bu rivayette (Efendimizin):

' 'Bundan sonra isterse otursun, isterse (bir) ihtiyacı için (çıkıp) gitsin." buyurduğunu ilâve etmiştir.[283]

Açıklama

Bir önceki rivayetle, bu rivayetin sahâbî râvîleri aynı zât olduğu halde, seneddeki diğer bazı râvîler farklıdır. Önceki hadisi Âmir b. Abdullah b. ez-Zübeyr'den, Mâlik almışt ir, bunu ise, Ebû Umeys rivayet etmiştir. Ebû Umeys'den gelen rivayette, metindeki fazlalık yer almıştır. Buna göre Ebû Umeys'in rivayet ettiği bu hadisin tam metni şöyledir: Resûlullah (s.a.):

"Biriniz mescide geldiği zaman oturmadan önce iki rekat namaz kılsın. Bundan sonra isterse otursun, isterse bir ihtiyacı için (çıkıp) gitsin" buyurmuştur.[284]

20. Mescidde Oturup Beklemenin Fazileti

469. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den Peygamber (s.a.)'m şöyle buyurluğu rivayet edilmiştir:

"Sizden biri, abdestini bozmadan ve yerinden kalkmadan namaz kıldığı yerde kaldığı müddetçe, melekler onun için "Allahım onu bağışla, ona rahmet et" diye duâ ve istiğfar eder."[285]

Bab başlığı ve hadisin metninden, her ne maksatla olursa olsun, mescidde oturmanın, meleklerin duasını celb edeceği anlaşılmaktadır. Ancak diğer rivayetlerden, bu beklemenin, ibâdet cinsinden bir şeyle meşgul olarak veya sonraki bir namazı gözleyerek olduğu takdirde değer ifâde edeceği anlaşılmaktadır.

Hadisi şerifte "Sîzden biri namaz kıldığı yerde beklediği müddetçe..." buyurulmaktadır. Bu İfâdenin, insanın evindeki namaz kıldığı yer için kullanılması muhtemel olduğu gibi, tüm mescidler için kullanılmış olması da muhtemeldir. İkinci ihtimal göz önünde bulundurulursa, mescidin bir bölümünden başka bir bölümüne yer değiştirmek, mescidde namaz beklemenin sevabını ihlâl etmez.

Hadis-i şerifteki "yerinden kalkmadıkça..." kaydı, mescidden dışarıya çıkmaya hamledilir.

Metindeki "Abdesti bozmadıkça..." ifâdesinden bazı âlimler, mescidde yel çıkarmamı} Jıaram olduğu hükmüne varmışlardır. |Ancak cumhûr-u ulemâ bunun haram olmadığı fakat sakınmak gerektiği görüşündedir. Camide abdestsiz olarak oturma, meleklerin dualarına mâni ise de caizdir.

Mescitte itikâf, zikir veya sonraki namazı beklemek gibi bir maksatla, oturmak müstehaptır. Böyle bir gaye olmadan oturmaya bazı âlimler mubah, bazıları da mekruh demişlerdir. İbn Hacer el-Askalânî, Suffe Ashabını delil göstererek câmide uyumamn caiz olduğunu söyler. İmam Mâlik ve Ahmed'e göre yabancının mescidde uyuması caiz, yerlinin uyuması mekruhtur.[286]

Bazı Hükümler

1. Namaz kılan namaz kıldığı yerde ibadetle meşgul olarak kalırsa, meleklerin duasını celbeder.

2. Mescidde abdesti bozmak, hayra mânidir.[287]

470. ...Ebû Hureyre (r.a.)den Resûlullah salellahü aleyhi ve sellemin şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Sizden biri namaz kendisini (mescidde) alıkoyduğu müddetçe namaza devam etmiş olur. (Çünkü) onu evine dönmekten alıkoyan namazdan başka bir şey değildir."[288]

Açıklama

Bu hadis, hem râvileri hem de ihtiva ettiği hüküm itibariyle bundan önceki hadisin aynısıdır. Sadece bazı lafız farkları dolayısıyla mânâ değişikliği vardır.

"Namazın, bir kimseyi mescidde alıkoyması"ndan maksat, o şahsın, musallasında bir sonraki namazın girmesini beklemesi ve yerinden ayrılmamasıdır. Efendimizin haber verdiğine göre, mescidde oturup namaz vaktini bekleyen bir kimse sanki namaz içindeymiş gibi sevaba müstahak olur. Her ne kadar o, hakikaten namazda değilse de hükmen namazda sayılır. Zira, bu kimsenin evine, ailesinin yanına dönmemesine sebep namazı beklemesidir.[289]

471. ...Ebû Hureyre (r.a.) Resûlullah (sallellahu aleyhi ve sellemi)in şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Bir kul, namaz kıldığı yerde (bir sonraki) namazı bekleyerek kaldığı müddetçe, namazda olmaya devam eder. O kimse (yerinden) ay-Tilıncaya veya abdesti bozuluncaya kadar, melekler kendisi için: "Allahım onu bağışla, ona rahmet et" diye dua ederler."

Ebû Hureyre'ye;

Abdesti ne bozar (hades nedir)? denildi, O da:

Sessiz veya sesli yellenmek dedi.[290]

Açıklama

Hadis-i şerif bundan önceki iki hadisini manalarını müştereken ihtiva etmektedir.Oradaki açıklamalara ilâve edilecek bir şey yoktur.[291]

472. ...Ebû Hureyre (r.a.) Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem)in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Bir kimse mescide hangi niyetle gelirse nasibi ondan ibarettir"[292]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, "herkese ancak niyetinin karşılığı vardır" hadisindeki genel mânânın, mescide tahsis edilmiş bir şeklidir. Amelde ve mescide devamda ihlâsı tavsiye etmektedir. Çünkü, dünyalık bir maksat için camiye giden kimse bu gidişinin karşılığını dünyada iken ve niyetine uygun olarak görecek, âhirette bir nasibi olmayacaktır.

Bundan sonraki hadiste ifâde edildiği gibi mescidler, uyumak sohbet etmek, ticâret yapmak ve hepsinden öte insanlara âbid görünmek suretiyle dünyalık kazanmak veya bazılarının yaptıkları gibi bağırıp çağırarak şöhret ve gelir elde etmek için değil, sadece ve sadece Allah'a ibâdet etmek için yapılmışlardır. Mesciddeki faaliyetine, Allah rızasından başka bir maksat karışan kimse Allah'ın rızasını değil, niyetinin karşılığını bulacaktır.[293]

21. Mescidde Yitik İlânının Keraheti

473. ...Ebû Hureyre (radıyellahu anh) demiştir ki; Resulullah, (salleüahu aleyhi ve sellem)'i şöyle buyururken işittim:

"Kim mescidde yitiğini ilan eden birini işitirse, "Allah onu sana buldurmasın" desin. Çünkü mescidler, bunun için bina edilmemiştir."[294]

Açıklama

Hadis-i şerif kaybedilen bir malı halka ilan etmek için mescidde sesi yükseltmeyi men etmektedir. Hadisin metni sadece kayıp bir malı ilân etmeyi mevzuu bahs etmekte ise de ibâdet dışındaki her türlü muamelenin hükmü aynıdır. Tirmizî'nin rivayet ettiği bir hadiste, Efendimiz "Mescidde mal alıp satan birini görürseniz, Allah kâr ettirmesin" deyiniz. Mescidde kayıp ilân eden birini gördüğünüzde de "Allah onu sana buldurmasın" deyiniz"[295] buyurmuştur.

Görüldüğü gibi, Tirmizî'nin rivayet ettiği bu hadis, mescidde alış-veriş yapmayı da men etmektedir.

İhtiyaç olmadığı halde Kur'ân okurken, zikir yaparken sesi yükseltmeyi men eden haberler de mevcuttur. Bu haberlerde bazıları ve bu konularda muteber fıkıh kitaplarında yazılanlardan bir kısmı aşağıya çıkartılmıştır:

Ebû Davud'un, Ebû Sa'îd el-Hudrî'den rivayet ettiğine göre Resulullah (sallellahü aleyhi vesellem), mescidde itikâfa girmişti. Ashabın sesli olarak Kur'ân okuduklarını duydu, örtüyü kaldırdı ve "Hepiniz Rabbinize sesleniyorsunuz. Birbirinize eziyet etmeyiniz. Kıraatte sesinizi yükseltmeyiniz"[296] buyurdu.

İbn Mâce'nin rivayet ettiği binhadiste Efendimiz; "Küçük çocuklarınızı, delilerinizi, alış-verişlerinizi, husûmetlerinizi ve seslerinizi yükseltmeyi mescidden uzaklaştırınız" buyurmuştur.[297]

Bu konuda Hatîb'in Câbir'den rivayet ettiği başka bir hadis de şudur:

"Okurken biri birinize (karşı) sesinizi yükseltmeyiniz."[298]

Yukarıya tercümelerini aldığımız hadisler ve bunlara benzer diğer meşhur rivayetler mescidde Kur'ân okurken veya zikrederken sesi yükseltmeyi nehyetmektedir. Resûlullah'ın ilim sofrasından ilim ve feyz alan ashâb ve onlardan sonra gelen büyük şahsiyetlerden de mescidde sesi yükseltmeyi nehyeden birçok haber nakledilmiştir.

Ibn Mes'ûd (r.a.) mescidde toplanıp sesli olarak salavât ve tehlil okuyan bir gruba rastlamış ve "Biz Resûlüllah'ın zamanında böyle şey bilmezdik,

siz bid'atçilerden başka bir şey değilsiniz" diyerek onları mescidden çıkarmıştır.[299]

Ömer b. Hattâb (r.a.) mescidin yanına "Butayhâ" denilen bir yer ayırmış ve, "Kim bağırıp çağırmak, sesini yükseltmek veya şiir söylemek isterse oraya çıksın" demiştir.

Said b. Müseyyeb bir gün gece yarısından sonra mescidde teheccüd kılarken halife Ömer b. Abdilaziz içeriye girmiş, sesi güzel olan halife, seslice okumaya başlamış, Said, hizmetçisine: "Şu namaz kılana git söyle, ya sesini akıt tisin ya da mescidden çıksın" demiş ve namaza durmuş. Hizmetçi o zatın yanına gelip de onun halife olduğunu görünce bir şey demeden geri dönmüş. Said b. Müseyyeb selâm verince, "Ben sana, şu namaz kılanı, yaptığından nehyet demedim mi?" diye çıkışmış. Hizmetçi, onun halife Ömer b. Abdul-Aziz olduğunu söylemiş, Said tekrar, "git ve ona, sana söylediğimi söyle" demiş. Hizmetçi de gidip "Said, ya sesini kısmanı ya da mescidden çıkıp gitmeni söylüyor" demiş. Bunun üzerine Halife sesini alçaltmış, selâm verince de ayakkabılarım alıp gitmiştir.[300]

Bu konuda muteber fıkıh kitaplarından bazılarında da şunlara rastlıyoruz:

"Mescidde, fıkıh öğrenenlerin dışında sesi yükseltmek haramdır" (ed-Duru'l-Muhtar, - Hanefî-)

"İmam, cemaatin ihtiyacından fazla olarak sesini yükseltirse kötülük yapmış demektir." (el-Bahru'r-Râik,- Hanefî-)

"Mescidde, Kur'ân okurken sesi yükseltmek, namaz kılanların ve zikredenlerin kafasını karıştırmaktan korkulursa mekruh, karıştırırsa ittifakla haramdır." (Muhtasara İmam Halil. - Mâliki-)

"Namaz kılanın kafasını karıştıracak şekilde açıktan okumak haramdır." (İbn İmad, -Mâliki-)

Şafiî ve Hanbelî âlimlerinden de yukarıdakilere benzer şeyler nakledilmektedir.

Yukarıya aldığımız hadis-i şerifler, ashabın haberleri ve fıkıh kitaplarından aktardığımız ibareler camide Kur'ân okurken ihtiyaç olmadığı halde sesi yükseltmenin, sesli olarak zikir yapmanın ve bağırıp çağırmanın caiz olmadığım, bunun açıkça bid'at olduğunu ortaya koymaktadır.

Ömer b. Abdülaziz gibi sâlih bir halifeyi sesli Kur'ân okuduğu için camiden çıkartan Said b. el-Müseyyeb, sesli zikir yapan müslümanlan mescid-den kovan Ibn Mes'ûd bugün olsalardı ve hiçbiı ihtiyaç yokken

bağırıp çağıran vaizleri, ses ve tegannî gösterisi yapan imamları, müezzinleri ve mevlidhan-ları görselerdi acaba ne yaparlardı? Bırakın bunlara vazife yaptırmayı, camiye sokarlar mıydı?

Hadîs-i şerif, camide ses çıkarıp cemaati rahatsız etmeyi nehyediyor. îhtiyaç sahiplerinin, saflar arasmda dolaşarak cemaati rahatsız etmemeleri kaydıyla mescidde yardım istemeleri ise, caizdir.

İbn Mâce'den naklettiğimiz hadîsde, çocukların da mescidden uzaklaştırılması emredilmektedir. Mescide konulmaması istenen çocuk, mescidi kirletecek veya hareketleriyle cemaati meşgul edecek kadar küçük olan çocuk olsa gerektir. Çünkü Resûlullah efendimiz, yedi yaşına gelen çocuğu namaza alıştırmayı emretmişth. Nitekim Dürru'l-Muhtâr'da "Mescidi pisletmeleri kuvvetle muhtemel olan deli ve çocukların mescide sokulması haram, aksi takdirde mekruhtur" denilmektedir.

Ayrıca safların tanziminde erkek çocukların kadınların saflarından önce yer almaları çocukların da camiye gelebileceklerine işaret etmektedir.

Şafiî ve Hanbelîler, "Mescidin kıymetini idrâk edemeyen çocukların, orayı pisletmelerinden emin olunamayacağı için mescide sokulmaları mekruhtur" derler. Bu ifâdeden, mescidi kirletmeyeceği bilinen çocukların mescide girmelerinin caiz olduğu anlaşılır. Yedi yaşına gelen bir çocuğun mescidi kirletmesi beklenemeyeceğine göre, Efendimizin bu hadisi ile çocuklara yedi yaşına gelince namaz kılmayı emreden hadisi arasında bir tezat söz konusu değildir.

Namaz dışında lüzumlu olan gerekli ilanların cami hoparlörlerinden halka duyurulmasında bir beis yoktur. Çünkü bu, ihtiyaca binaen yapılan bir ilandır. Bilhassa köylerimiz için bir zarurettir. Dikkat edilmesi gereken husus, ilânı özel meselelere hasretmemektir.[301]

Bazı Hükümler

1. Mescidler cemaati gereksiz yere uğraştıracak türden özel işlerin konu edilmesi için bina olunmamıştır.

2. Camide kaybedilen bir şeyin İlan edilmesi caiz değildir.

3. Meşru olmayan bir harekette bulunan kimseye yaptığı bu işte muvaffak olmaması için beddua edilmesi caizdir.[302]

22. Mescide Tükürmenin Keraheti

474. ...Enes b. Mâlik (r.a.)den Peygamber (s.a.)'m şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Mescide tükürmek günahtır, keffâreti ise, onu (izâle etmesi) gömmesidir."[303]

Açıklama

Yukarıda da temas edildiği gibi, Resûlullah ve sahâbiler devrinde mescidlerde sergi olmadığı ve yeni müslüman olanların bir kısmının görgüleri de haderî görgüden farklı olduğu için mescide tükürmek vak'alarına şahid olunmakta idi. Bu gibi durumlarda Resûlullah bazan, mescide değil, elbisenin bir tarafına türükülmesini, bazan da yere tü-kürülmesi halinde o tükürüğün gömülmesini tavsiye ederlerdi.

Bu hadis-i şerifte, önce mescide tükürmek günah olarak nitelenmiş sonra da bu günahın keffâretinin o tükürüğün izâlesi olduğu beyân edilmiştir.

Tercümeye "günah" diye geçtiğimiz (hatî e) kelimesinin, tam günah karşılığı olan (ism) kelimesi ile değil de yukarıdaki şekilde vârid oluşunun sebebi, müslümanın bu işi ancak hatâ ile yapabileceğine işaret içindir.

Hadis-i şerifteki bu ifâdeden, bazı âlimler mescide tükürmeyi günah telakki ederlerken, bazıları bu mevzudaki diğer rivayetleri de gözönüne alarak, tükürük gömülürse günah değil, gömülmezse günahtır, demişlerdir.

Hafız İbn Hacer, bu ihtilâfların sebebini şu sözleriyle özetlemektedir:

"İhtilâfın esası şudur: Bu mevzuda biri biriyle tearuz halinde olan iki rivayet vardır. Bunlar, mescide tükürmeyi günah olarak niteleyen (üzerinde durduğumuz) hadis ile, tükürme ihtiyacı duyan kimsenin, sol tarafına veya sol ayağının altına tükürmesini tavsiye eden (478.) hadis. Mescide tükürmeyi günah kabul eden Nevevî, önceki (üzerinde durduğumuz) rivayeti âmm, kabul etmiş, sonrakini 'mescidde olmadığı takdirde" kaydı ile tahsis etmiştir. Kadı Iyaz ise, tam tersine sonraki rivayeti âmm kabul etmiş, öncekini -defnetmezse günahtır- şeklinde kayıtlamıştır..."

Bezlu'l-Mechûd sahibi ise, Kadı İyaz'ın bu hususta söyledikleri mesnedsiz, delilsiz ve nassa muhalif olduğu gibi muteber ilim adamlarının

görüşüne de terstir demiştir.

Bu ihtilâflara adı karışan ve görüşü nakledilen başka âlimler de vardır. Ancak biz hepsini teker teker buraya almaya lüzum görmedik. Zira, zamanımızda, cami ve mescidler, aklı başında hiç kimsenin tükürmeyi aklından geçiremeyeceği şekilde tefriş edilmekte, her müslümanın cebinde ihtiyacı halinde kullanacağı kâğıt ya da bez bir mendil bulunmaktadır.

İslâm dininin, temizliğe verdiği önem ve başka müslümanları rahatsız etmemeyi ana prensipleri arasına aldığı gerçeği gözönünde bulundurulursa mescide tükürme ya da sümkürmenin (günah olmadığı kabul edilse bile) en azından müslümanın edebine aykırı olduğu açıktır. Dolayısıyle müslümanlar, mescidlerini kirletmekten ve.ibâdet için gelen mü'min kardeşini rahatsız etmekten şiddetle kaçınmalıdırlar. Müslüman, özellikle yerleşim bölgelerinde yollara, sokaklara tükürmekten de sakınmalıdır.

Hadisteki örtmek mânâsına gelen kelimesi gömmek veya izâle etmek mânâsına alınarak diğer rivayetlerle uyum sağlaması için "gömmesidir" şeklinde tercüme edilmiştir.[304]

Bazı Hükümler

1. Mescid'ere Sürmek günahür. Keffâreti o tükrüğü, görülmeyecek şekuce yok etmektir.

2. Bilen kişinin bilmeyenlere münâsip bir lisanla görgü kurallarını öğretmesi gerekir.[305]

475. ...Enes b. Mâlik (r.a.)den demiştir ki; - Resûlüllah (sallellahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: " Mescide tükürmek günahtır. Onun keffâreti ise tükürüğü gömmektir."[306]

Açıklama

Bu rivayet ile önceki rivayet arasında mânâ yönünden hiçbir fark yoktur. Müellif, Ebû Dâvûd, öncekini Müslim b. ibrahim'den, bunu ise,Müsedded'den duymuştur. Fakat senedleri farklı olan rivayetlerde, bazı ifâde değişiklikleri de göze çarpmaktadır.

Önceki rivayette, "tükrük" karşılığı olarak et-Teflu kelimesi kullanılmışken, bu rivayette (el-Buzak) tâbiri yer almıştır. Ayrıca, mescide tükürmenin keffâreti olarak önceki rivayette "tük-rüğün gizlenmesi, üzerinin örtülmesi" gösterildiği halde, burada "gömülmesi" ifâdesi kullanılmıştır. Çunku (et-teflu) kelimesi az tukruk, (buzak) ise, balgam karışımı tiksindirici bol miktardaki tükrük manasınadır.
İşte bu farklılıklardan dolayı, Ebû Dâvûd bu rivayeti kitabına almıştır. Bu farklılığa sebep hâdisenin tekerrüründen dolayı olabileceği gibi, rivayetin birinin mânâ olarak yapılmış olmasından dolayı da olabilir.[307]

476. ...Enes b. Mâlik'den (r.a.) demiştir ki: - Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:
"Mescidde (sümkürme veya) balgam çıkarmak (günahtır)". (Said b. Urve bundan sonra) önceki rivayetin aynısını zikretti.[308]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu rivayet de yukarıdaki rivayetlere çok benzemektedir. Farklı olarak bu rivayette "tükrük" yerine "balgam" söz konusu,, bir de sümkürme söz konusudur.[309]

477. ...Ebû Hureyre (r.a.)den Resûlullah (s.a.)ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:
"Bir kimse mescide girer de oraya tükürür veya balgam çıkarırsa, yeri eşip onu gömsün.

Böyle yapmazsa elbisesine tükürsün; sonra da (mescidden) çıkarsın." [310]

Bazı Hükümler

1. Mescidin tabanı topraksa, oraya tüküren bir kimse yeri eşeleyerek tukrügunu gömmen, aksı takdirde bir beze tükürerek onu mescidden dışarıya çıkarmalıdır.
2. Tükrük temizdir.

3. Mescidlere hürmet gösterilmelidir.[311]

478. ...Târik b. Abdillah el-Muhâribî[312] (r.a.) Resûlullah (sallella-hü aleyhi ve sellem)in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Bir kimse namaza kalktığı, -veya[313] biriniz namaz kıldığı- zaman, önüne ve sağına tükürmesin. Ama sol tarafında kimse yoksa, soluna veya sol ayağının altına tükürsün. Sonra da tükrüğü (ayağı ile) sürtelesin."[314]

Açıklama

Hadis-i şerif, müslümanların namazda iken kıbleye doğru veya sağına tükürmesini men etmektedir. Kıbleye karşı tükürmekten nehyeden başka hadisler de vardır. Bu hadislerden bir kısmında, tükürmeyi men etmenin illetleri de belirtilmektedir. Meselâ Ebû Dâvûd'da hemen bundan sonra gelecek hadis de, "çünkü Allah(ın kıblesi) sizin ön tarafınızdadır" buyurulmaktadır. İbn Hibbân ve İbn Huzeyme'nin Sahîhlerinde rivayet ettikleri bir rivayette, "kıble tarafına tüküren kimsenin kıyamet günü o tükrük gözlerinin arasında, (İbn Huzeyme'nin başka bir rivayetinde de yüzünde) olduğu halde diriltileceği" ifâde edilmektedir. Ebû -Dâvûd'taki bir rivayette (481. hadîs)de, Efendimizin kıbleye doğru tüküren bir imamı, imamlıktan men ettiği belirtilmektedir.

Bu hadis-i şeriflerin zahirleri ve illetleri, namazda iken kıbleye doğru tükürmenin haram olmasını gerektirir, ibn Hacer:"Bu ta'lil, ister mescidde isler başka bir yerde, kıbleye karşı tükürmenin haram olduğuna delildir. Durum böyle olunca mescide tükürmenin tenzihen mi, yoksa tahrimen mi mekruh oluşunda ihtilâfa mahal yoktur" demiş, daha sonra da yukarıya aldığımız îbn Huzeyme ve İbn Hibbân'ın rivayetlerini nakletmiştir.

Hz. Peygamber, üzerinde durduğumuz hadis-i şerifde sağa tükürmeyi men etmiş, sola tükürmeye ise ruhsat vermiştir. Bu yasak ve ruhsatın illeti konusunda da ulemâ bir hayli goruş beyân etmiştir. Bunların özeti şudur:

1. Sağ, dinimizde devamlı tazime lâyık görülmüş, ayakkabı giymekten tutun da saç taramaya varıncaya kadar bütün işlerde sağa öncelik tanınmıştır.

2. İnsanın sağ tarafında haseneleri yazan melekbulunmaktadır. Bu melek, rahmet alâmetidir. Şeref ve tazime daha çok lâyıktır. Üstelik bu

melek sol taraftaki günahları yazan melekten daha üstündür. Onu üç saat günahları yazmaktan nehyeder. Bu hadisin İbn Şeybe'deki rivayetinde "Çünkü sağında sevapları yazan melek vardır" ziyâdesi bu görüşü takviye etmektedir.

3. Sağda, kâtip ve hafaza meleklerinden başka melekler bulunur. Bunlar namaz kılana ilham vermek ve onların duasına âmin demek için gelmiş-" lerdir. Misafir sayılırlar. Misafir ise, ikrama başkalarından daha lâyıktır.

Hadisin zahiri sağa tükürmeyi men'in namazla alâkalı olduğuna, namaz dışında bunun yasak olmadığına delâlet etmektedir.

İnsanın sol tarafında da melek olduğu halde sola doğru tükürmenin caiz oluşunun illeti de şudur:

Namaz bedenî ibâdetlerin en önemlisidir. Namazda seyyiâti yazan meleğin hiç bir rolü yoktur. Bu melek, namaz esnasında insana tükrük isabet etmeyecek kadar bir uzaklıkta bulunabilir.

Sola tükürmenin cevazı sol tarafın boş olması şartı ile kayıtlıdır. Sol yanında bir başkası varsa, oraya tükürmesi caiz değildir. Çünkü bir müslüma-nın başka bir müslümana ezâ vermesi haramdır.

İmam Nevevî, "sola veya sol ayağın altına tükürmek ancak cami dışında caizdir. Cami içinde ise, ancak bir beze tükürülebilir" demektedir.

Bu hususta İmam Nevevfnin sözü gerçekten kayda değer. Şöyle ki: "Sol tarafa ve ayak tarafına Iükürsün" emri, cami içinde olmasa gerekir. Zira camiye tükürmenin günah olduğu yukarıdaki hadisle beyân edilmişti. Cami içinde tükürmek mecburiyetinde olan bir kişi ancak elbisesinin bir kenarına (şimdi mendile) tükürmesi gerekir." Yani camiye tükürmenin günah olduğunu açıkladıktan sonra Resûlullah'ın camiye tükürmeye izin vermesi düşünülemez. Ayrıca namaz esnasında tükürmenin namazı bozup bozmayacağına ait hükümler, yerinde gelecektir.[315]

479. ...İbn Ömer (r.a.) şöyle demiştir: Resûlüllah (sallellahu aleyhi ve sellem) bir gün hutbe irâd buyururken, mescidin kıblesinde(ki duvarda) bir balgam (sümük) görüverdi. Bunun üzerine cemaate kızdı ve onu kazıdı. [316]

Nâfîdedi ki: İbn Ömer'in "Resûlüllah za'feran isteyip balgamın yerine sürdü ve;

"Muhakkak Allah(ın kıblesi) biriniz namaz kıldığında onun yüzünün geldiği taraftadır. Sakın ön tarafına tükürmesin" buyurdu dediğini

zannediyorum.

Ebû Dâvûd şöyle dedi:

İsmail ve Abdulvâris, Eyyûb vasıtasıyle Nâfi'den yine Mâlik, Ubeydullah ve Musa b. UkbefNâfî'den,Hammâd'ın (yukarıdaki) rivayetinin bir benzerim rivayet etmişler, ancak za'ferândan bahsetmemişlerdir.

Ma 'mer ise Eyyûb 'dan yaptığı rivayette ' 'za 'ferânı" zikretmiştir. Yahya b. Süleym de Ubeydullah vasıtasıyle Nâjî'den (za 'ferân yerine) halûk (bir koku çeşidi) kelimesini zikretmiştir.[317]

Açıklama

Hadis-i şeriften anladığımıza göre Hz. Peygamber, balgamı cemaate hitap ederken görmüştür. Ancak, Efendimizin hutbeyi bitirdikten sonra ve namaza duracağı anda görmüş olması daha muhtemeldir. Çünkü hitabet esnasında yönü cemaate karşı dönük olacağından kıble, ya arkasına veya yan tarafına gelir. Halbuki balgamın kıble duvarında olduğu zikredilmektedir.

Hz. Peygamberin, balgamı gördüğü duvar mihrâb değildir. Çünkü esah olan görüşe göre, Resûlullah devrinde mescidde mihrâb yoktu. Camilerde mihrab ilk defa Ömer b. Abdilaziz devrinde yapılmıştır. Üstelik, mihrâbla-rın hıristiyan âdeti ve camilerde rrihrab inşa etmenin kıyamet alâmeti olduğunu bildiren bir çok hadis-i ;erif rivayet edilmiştir. Bu yüzden, ulemâdan bir çoğu mihrab İnşasını bid'at ve mihrabda namaz kılmayı mekruh addetmişlerdir. Hatta Suyûtî bu konuda: "İ'lâmü'1-Erîb bi Hudûsi bid'ati'l-mehârıb" adında özel bir risale yazmış ve bu risalesinde Mescid-i Nebevî'de mihrab olmadığını üstelik Hz. Peygamber'in mihrabı tasvib etmediğine dair bir çok rivayet olduğunu söyleyip bu hadisleri nakletmiştir. Suyûtî'nin verdiği bilgilerden, Beyhakî'nin Sünen-i Kübrâ'sındaki "Peygamber (s.a.) mescide gelip mihraba girdi sonra ellerini kaldırıp tekbir aldı" şeklindeki rivayette yer alan mihrabdan muradın, mescidin ön ortası, imamın namaz kıldığı yer olduğu anlaşılır.

Hadis-i şerifin devamından Hz. Peygamberin cemaate kızıp balgamı kazıdığını anlıyoruz. Efendimizin cemaate kızması, ya balgamı kimin bulaştırdığını bilmediği ya da cemaatin, o pisliği görmeyip izale etmek maksadıyle davranmadıkları içindir.

Nesâî'nin rivayetinde balgamı, ensârdan bir kadının kazıyıp yerine "halûk" isminde bir koku sürdüğü ve Hz. Peygamberin bu hareketi tasvib ettiği bildirilmektedir. Buna göre, hâdisenin iki defa olduğu, birinde balgamı bizzat Resûlullah'ın.diğerinde de ensârdan bir kadının kazıdığı anlaşılmış olmaktadır.

Resûlullah (s.a.) balgamı karıdıktan sonra cemaate dönmüş ve "sizden biri namaza durduğunda, Allah onun yüzünün döndüğü taraftadır..." buyurmuştur. Cenab-ı Allah mekândan münezzeh olduğuna göre, ilk nazar da bu ibare biraz müşkil görünmektedir. Ancak burada, Hattâbî'nin de dediğigibi bir muzaf gizlidir. İbarenin mânâsı "Allanın kıblesi onun yüzünü döndüğü taraftadır" şeklindedir. Zaten hadis-i şerifin tercemesi bu takdir gözönüne alınarak yapılmıştır.

Kıble namaz kılan müslümanın Allah'a ibâdet ederken yöneldiği cihet Mduğu çin tazime lâyıktır. Oraya doğru tükürmek ve sümkürmekten men edilmiştir. Mescid dışında kıbleye karşı balgam atmanın hükmü bu babın ilk hadislerinin şerhinde verilmiştir.

Ebû Dâvûd hadisin sonuna koyduğu ta'lîkda hadis-i şerifin başka tanklardan gelen rivâyetlerindeki farklılıklara işaret etmiştir. Görüldüğü gibi bu rivayetler arasında hadisin ruhuna tesir edebilecek bir farklılık yoktur. Ancak Ebû Davud'un bu ilâvesi Sünen'in bazı nüshalarında mevcut değildir.[318]

Bazı Hükümler

1. Mescidler kirletilmemeli ve görülen her türlü pislik temizlenmelidir.
2. İmam daima mescidin temizliğini kontrol etmelidir.
3. Çirkin bir şey gören hemen onu ıslâh etmeye çalışmalıdır.
4. Yersiz bir davranışa kızmak meşrudur.
5. Kible'ye tazim ve hürmet gerekir.
6. Hadis, Hz. Peygamberin tevâzuuna da delildir.[319]

480. ...Ebû Said el-Hudrî şöyle haber vermiştir:

Resulullah (sallellahu aleyhi ve sellem), hurma salkımı sapından olan çubuğu (taşımayı) sever onu devamlı elinde bulundururdu. (Bir gün)

mescide girdi, kıble (duvarında) bir balgam gördü onu kazıdı ve kızgın bir halde cemaate dönüp:

"Sizden birinin yüzüne tükürülmesi hoşuna gider mi? Bilmiş olun ki, bîriniz kıbleye dönünce ancak Aziz ve Celîl olan Rabbine dönmüş olur. Melek de sağındadır. Öyleyse, sakın sağına ve kıbleye karşı tükürmesin, sol tarafına veya ayağının altına tükürsün. Eğer tükrük kendisini sıkıştırırsa şöyle yapsın" buyurdu.[320]

(Halid b. Haris dedi ki):

İbn Aclân bunu "şöyle..."yi bize; "elbiseye tükürmek sonra da onu dürmek" şeklinde tarif etti.[321]

Açıklama

Hadis-i şerif lâfız ve hüküm bakımından öncekilere benzemektedir. Oralarda lüzumlu izah yapılmıştır.[322]

481. ...Ebû Sehle es-Sâib b. Hallâd'dan -ki (Ebû Davud'un hocası) Ahmed (b. Salih), bu zatın ashab'dan olduğunu söyler.[323]- demiştir ki;

Bir adam cemaate imam oldu ve Resûlullah (s.a.) bakıp dururken, kıbleye karşı tükürdü. Namazı bitirince Hz. Peygamber:

"(Bu adam bir daha) size namaz kıldırmasın" buyurdu.

Bundan sonra o zat cemaate namaz kıldırmak istedi. Fakat kendisine mâni oldular ve Resülullah'ın dediği şeyi haber verdiler. Adam bu durumu Peygamber (s.a.)e söyledi. Nebî (s.a.):

"Evet" (Ebû Sehl dedi ki, zannediyorum Efendimiz şöyle devam etti:) "Sen Allah'a ve Resulüne eziyet ettin" buyurdu.[324]

Açıklama

Hz. Peygamber sağlığında, hazır bulunduğu cemaate dâima bizzat kendisi imam olduğu için hadiste bahsedilen hâdisenin, Hz. Peygamber namazı kıldıktan sonra kendisine gelen bir heyetle ilgili olduğu tahmin edilmektedir. Görüldüğü gibi Resûlullah imamın namazda kıbleye karşı tükürmesini hoş görmemiş, adamın cemaatle beraber olmadığı bir zamanda onlara o zatı bir daha imamete geçirmemelerini tenbih etmiştir. Zikri geçen

şahıs, bilâhere kavmine tekrar imam olmak isteyince, kendisine mani olmuşlar ve Hz. Peygamber'in emrini bildirmişlerdir. Adam, mes' elenin esasını anlamak ve imametten men edilmesinin asıl sebebini öğrenmek için Fahr-i Kâinata müracaat etmiştir. Hz. Peygamber de "Evet (ben men ettim) Çünkü sen (kıbleye karşı tükürmekle) Allah'a ve Resulüne eziyet ettin" buyurmuştur.

Hoşlanmadığı bir şeyi yapan kimsenin Resülullah'a eziyet etmiş olması mümkündür. Fakat Allah'a eziyet etmesi mümkün değildir. Öyleyse Hz. Peygamber'in kendisine eziyetle birlikte Allah'ı da anması ya teberrükendir, ya da Resülullah'a eziyetin, Allah'a eziyet olduğunu ihsas etmek içindir. Efendimiz, bu sözü sakındırmak için söylemiştir. Bu "Allah, Allah'a ve Resulü'ne ezâ edenlere dünyada ve âhirette lanet etmiştir"[325] mealindeki âyet-i kerimenin hükmü altına girmez. Çünkü bahsi geçen şahıs, bu tehdide sebep olan hareketini ya hata olarak ya da bilmeyerek yapmıştır. Bu da küfre sebep olmaz.

Bu adamın münafık olduğu ve Hz. Peygamber onun durumunu bildiği için imametten men edip bu sözü söylediği ihtimali üzerinde duranlar da vardır. Bu ihtimâle göre, Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem)in söylediği bu söz, yukarıdaki âyet-i kerimenini hükmü altına girer.[326]

Bazı Hükümler

1. İslâm edebiyle edeblenmey enler, cemaate imam olup namaz kıldırmaya layık değildirler. Ancak hüküm
olarak fâsıkın imameti caizdir.

2. İmam, şeriata uymayan bir harekette bulunursa, imamlıktan uzaklaştırılır.

3. Cemaatin büyüğü ve ileri gelenleri, halkın hâl ve davranışını kontrol etmelidirler.

4. Hadis-i şerif, Allah'a ve Resulüne muhalefetten kaçınmayı emretmektedir.

5. Eğiticinin yanlış bir hareket yapanı doğrudan ilân yerine toplum fertlerine hitap ederek, açıklayıcı misaller vererek eğitmesi daha müessirdir.[327]

482. ...Mutarrif, babası (Abdullah b. Eş-Şehir)'nın şöyle dediğini nakletmiştir:

Resûlullah (s.a.) namaz kılarken, yanına geldim. (Efendimiz), sol ayağının altına tükürdü.[328]

Açıklama

Aynî, hadiste zikri geçen hâdisenin mescidde değil, dışında olduğunu, Efendimizin mutlak olarak mescide tükürmeyi men etmesinin buna delâlet ettiğini söyler. Ancak bundan sonraki rivayetten de anlaşıldığı gibi, Hz. Peygamber ayağının altına tükürdükten sonra yere sürttüğü için hâdisenin mescid içinde olmuş olması da mümkündür.[329]

483. ...Müsedded, Yezîd b. Zürey'den, o Said el-Cüreynî'den; o da Ebu'l-'Alâ'dan, Ebû'1-Alâ da babasından önceki hadisi mânâ olarak rivayet etmiş, "Sonra (Resûlullah) ayakkabısı ile yere sürttü" cümlesini ilâve etmiştir.[330]

Açıklama

Bu ve bundan önceki rivayetlerin râvileri Said el-Cüreynî'den sonra değişmektedir. Bu rivayette, öncekinden farklı olarak.Hz. Peygamberin sol ayağının altına tükürdükten sonra ayakkabısı ile yere sürttüğü beyân edilmektedir. Bu farklılığa işaret etmek için Ebû Dâvûd bu rivayeti Sünen'e almıştır.[331]

484. ...Ebû Saîd (el-Himyerî)'den, demiştir ki; - Vasile b. el-Eska'ı[332] Dımaşk mescidinde gördüm. Hasıra tükür-dü sonra onu ayağı ile sürteledi. Kendisine bunu niçin yaptığı sorulunca: "İnanın, ben ResûluUah (s.a.) böyle yaparken gördüm" dedi.[333]

Açıklama

Bu hadis daha önce Secen ve mescide tükürmenin hata, tükürülürse keffâretinin, o tükrüğü gömmek olduğunu belirte'rî hadislere"zıt görünmektedir. Çünkü, hasırın üzerine tükürülünce o tükürüğün gömülmesi mümkün değildir. Üstelik onu sürtmek pisliği yayar ve zararını artırır. Fakat bu hadisin senedinde bulunan Ferec b. Fudâle'yi, birçok kişi zayıf saymaktadır. Öyle olunca, bu hadis öncekilerin mertebesine çıkamaz ve onlara muarız olamaz. Dolayısıyla, görülen muhalefetin önceki hadislere zararı yoktur.[334]

485. ...Câbir b. Abdullah (r.a.)'den demiştir ki;

Resûlüllah (sallellahu aleyhi ve sellem), elinde İbn Tâb[335] Hurması salkımının sapından bir çubuk olduğu halde bizim şu mescidimize[336] geldi. Mescidin kıble duvarında bir balgam gördü. Gidip o balgamı çubuğu ile kazıdı, sonra:

"Hanginiz Allah'ın kendisinden yüz çevirmesini ister? Bilin ki, biriniz namaz kılmaya kalktığında Allah(ın kıblesi) onun yüzünü döndüğü taraftadır. (Öyleyse) sakın ön tarafına ve sağına tükürmesin. Soluna, sol ayağının altına tükürsün. Eğer kendisini balgam sıkıştırırsa, elbisesine şöylece tükürsün" buyurdu ve ağzına elbisesinin (ucunu) koydu, sonra da orayı ovalayıp:

"Bana abîr (bir çeşit renkli koku).getiriniz” buyurdu.

Kabileden bir genç, koşarak evine gitti ve avucunda halûk (bir çeşit koku) olduğu halde geldi. Hz. Peygamber onu alıp çubuğun tepeşine koydu, sonra balgamın yerine sürdü.

Câbir (r. .) "İşte bundan dolayı siz, mescidlerinizde halûk kullanır oldunuz" dedi.[337]

Açıklama

Hadis-i şerifin benzerleri daha evvel nakledilmiştir. Onlardan farklı olarak bu rivayette hâdisenin vuku bulduğu yer zikredilmekte ve olay daha tafsilatlı olarak anlatılmaktadır. Bu hadiste bahsi geçen olay ile aynı mânâya gelen diğer hadîslerde anlatılan olayların aynı olması muhtemel olduğu gibi, ayrı olmaları da muhtemeldir.

Cenab-ı Allah'ın bir kimseden yüz çevirmesinden maksat, ona gazab etmesi, rahmetinden uzaklaştırmasıdır.

Hz. Peygamberin, mecbur kalan kimseye, balgamını elbisesine çıkarmayı emretmesi, balgam ve sümük gibi şeylerin temiz olduğuna delildir. Zaten, tükrüğün temizliğinde ihtilâf yoktur. Sadece İbrahim en-Nehâî'nin bunu pis saydığına dâir zayıf bir rivayet vardır.

Netice : Bundan önceki babta, mescidlerin temizlenmesi, kudsiyetini muhafaza için kirletilmemesi, huzur içinde ibâdet yapmanın sağlanması, ecir ve sevabın artması için nelerin okunmasının gerektiği belirtilmişti. Burada ise, camiyi veya mescidi kirleten, ibâdet huzurunu bozan ve âdaba aykırı olan camiye tükürme, sümkürme ve balgam ile ilgili hususlar açıklanmış, hakimane bir şekilde eğitim ve öğretim yolları belirtilerek mürebbinin nasıl olması gerektiği hakkında örnekler sergilenmiştir.

Yukarıda da belirtildiği gibi günümüz insanının:"Böyle şey olur mu"deme-den önce, bu hadiselerin oluş şeklini düşünmesi gerekir. O günün mescidleri, üstü açık, içi 40-50 derece sıcak, namaz kılınan yerler kumluk... Böyle bir ortamda sola veya ayağının altına tükürmek onu izâle etmek insanlara kerih görünmeyebilir. Bu davranışlar oranın şartları ve o zamanın insanına göredir.[338]

Mescidlerde Tükürmenin Hükmü

Mescidler, ibadet edilen yer olması bakımından davranışların da buradaki ibâdet kudsiyetine uygun olmasını gerektirir. Orada sümkürmek balgam ve benzeri şeyler sakildir. Onun için de mezhepler bunun üzerinde titizlikle durmuşlardır.

Şafiîler: Mescidin zemini yumuşak (yani toprak, kum ve çakıl taşlan ile örtülü) ise, tükürük veya sümüğün örtülmesine ve gömülmesine müsait olur ve bunu gömer ve örterse hareketi uygun olmamakla beraber haram da değildir. Zemin sert veya örtülü ise, tükürmek veya sümkürmek haramdır. Hemen izâlesi gerekir. Aksi halde hararn hükmü ve günahı devam eder görüşündedirler.

Malîkîlere göre: sert zeminli mescitlerde tükrüğün azı mekruh, çoğu ise, haramdır. Zemin yumuşak, izâlesi mümkünse, herhangi bir beis sözkonusü değildir.

Hanefilere ve Hanbelîlere göre de camiye tükürmek kesinlikle caiz değildir. Ancak Hanefîlerce tahrîmen mekruh, Hanbelîlerce haramdır. Hanefiler mescidin zemini ne olursa olsun, camiyi kirletmek tahrimen mekruhtur, izâlesi ise vâcibtir, demektedirler.

Görülüyor ki, mesele, sanıldığı gibi basit değildir. Her müslümanın camide hareketlerine dikkat etmesi ve ibadetini yaptığı yere hürmette kusur etmemesi gerekir. Soğan ve sarımsak yiyen ve benzeri kerih kokuları bulunan kişilerin cemaate ezâ vereceğinden; "camilerimize yaklaşmasın" mealindeki hadislerle mescidlerden uzak durmaları bildirilmektedir. Geçici olan bu durumdaki hüküm böyle olursa, kısmen devamlılık arz eden mescide tükürenin halini düşünmek gerekir.

Bu husustaki hadîslerin beyân ettiği mescide tüküren bir kimsenin imamlıktan reddedilmesi bir daha imam olmaması, Resûlullahın; "Sen Allah'ın Resulüne eziyet ettin" buyurmasını çok düşünmek gerekir.

Ayrıca burnunu elleri ile karıştırarak pisliklerini örtüler üzerine süren ve atan kişilerin de kendilerini buna kıyas etmeleri gerekir.[339]

23. Müşrikin Mescide Girmesi (Mümkün Mü)?

486. ...Şerif b. Abdullah b. Ebî NT.ir, Enes b. Mâlik (r.a.)ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

Bîr adam devesi üzerinde mescide gelip devesini çöktürdü, sonra da ayağını bağladı ve:

Muhammed (s.a.) hanginiz? dedi.

Nebi (s.a.) de ashabın arasında yaslanmış bir vaziyette duruyordu. Adama:

Şu yaslanmış vaziyetteki beyaz (yüzlü) zattır, dedik. Bu sefer adam Peygamber (s.a.)e;

Ey Abdülmattalib'in oğlu! dedi. Resûlüllah (s.a.); " Seni dinliyorum (söyle)" buyurdu. Adam:

Ya Muhammed sana (bir şeyler) soracağım... dedi. Bundan sonra Enes^hadîsin tamamını zikretti.[340]

Açıklama

Hadis-i şerifte bahsi geçen fakat açıklanmayan zât, hadisin Buhârî'deki rivayetinden ve bundan sonraki rivayetten anladığımıza göre Sa'd b. Bekir kabilesinden[341] Dimâm b. Sa'lebe'dir. Bu zat Hz. Peygamberle yaptığı konuşmanın sonunda müslüman olduğunu haber vermiştir. Onunbufcaberi, Resûlullah'la konuşmasından sonra müslüman olup onu açıkladığına mı, yoksa eskiden müslümanlığa girip de durumunu bu konuşmadan sonra haber verdiğine mi delâlet eder, ihtilaflıdır. Buhârî ve Kadı Iyaz ikinci görüştedirler. Ebû Dâvûd hadisi "müşrikin mescide girmesinin (hükmü)" başlığı altında zikrettiğine göre birinci görüşü benimsemiş olmalıdır. Yani Dımâm'ın eskiden müşrik olup Hz. Peygamberle konuştuktan sonra müslüman olduğu görüşüne sahiptir.

Hadis-i şerifin zahirî Dımâm'ın devesini mescide sokup oraya çöktür-düğünü göstermektedir. Ibn Battal, bu hadisi hüccet kabul ederek eti yenen hayvanların idrarlarının temiz olduğuna hükmetmiştir. Çünkü, hayvanın oraya bevletmeyeceğinden emin olunmadığı halde Hz. Peygamber devenin dışarıya çıkarılmasını emretmemiştir.

Fethü'l-Bâri'de tbn Hacer, bu istidlali reddetmiş ve "Hâdisenin devenin idrarının temizliğine delâleti açık değildir. Bu mücerred bir ihtimalden ibarettir. Ebû Nuaym'ın:

"Devesi üzerinde mescide kadar geldi, sonra devesini çöktürüp bağladı ve mescide girdi" şeklindeki rivayeti deveyi mescidin önüne çöktürdüğüne delildir. İbn Abbâs'ın, Ahmed b. HanbeI'in,Müsned veHâkim'in Müsted-rek'indeki "Devesini mescidin kapısına çöktürüp bağladı, sonra da mescide girdi" şeklindeki rivayeti daha açıktır. Buna göre (üzerinde durduğumuz) Ertes'in rivayetinde mecazi hazf vardır. Takdir: "Devesini mescidin önüne çoktürdü" veya buna benzer bir şekildedir" demiştir. İbn Hacer'in Ahmed ve Hâkim'den naklettiği hadîs, Ebû Dâvüd'da da hemen bu hadisten sonra gelecektir.

Merhum Ahmed Naim Tecrid-i Sarih TercemesFndeki hadisi terceme ederken bu takdiri göz önüne almış ve cümleyi: "devesini mescid(in kapı-sın)da çökerettikten sonra..." diye terceme etmiştir. Biz bu takdiri yapmadan, ibareyi zahirîne göre terceme ettik ve meseleyi şerhte açıklamayı daha uygun bulduk.

Enes'in haberine göre, Dımâm Resûlullah'i gördükten sonra O'na "Ey Abdulmuttalib'in oğlu" diye hitab etmiştir. Buna sebep Hz. Peygamberin babasının, Efendimiz henüz dünyaya "teşriflerinden önce vefat etmiş olmasıdır. Böyle durumlarda insanın dedeye nisbet edilmesi Araplar arasında âdetti. Adamın Peygamber (s.a.)'in makamına uygun hitab etmemesinden dolayı Efendimiz de "evet" şeklinde cevap vereceği yerde "söyle seni dinliyorum" diye mukabelede bulunmuştur.

Kur'an-ı Kerim'de "Peygamberi, kendi aranızda biribirinizi çağırdığınız gibi çağırmayınız"[342] buyurulduğu halde, Dımâm'ın yukarıda belirtilen hitabını, onun daha önceden müslüman olmadığına delil saymak mümkündür. Eğer önceden müslüman olmuşsa o zaman bu âyeti henüz duymamıştır, hükmüne varılabilir.

Hadîsin râvisi Enes, hâdiseyi buraya kadar naklettikten sonra, Resûlul-lah ile Dımâm arasında geçen konuşmayı haber verdiği halde, müellif, konu ile ilgili kısmın dışında kaldığı için bu konuşmayı kitabına almamış, sadece "ve hadisi nakletti" demekle hadisi ihtisar ettiğini belirtmiştir.

Hadisin tamamı Buhârî'de mevcuttur. Buhârî'deki rivayete göre hadisin devamı şu şekildedir:

"...(Dımâm Resülüllah'a) Ben sana bazı şeyler soracağım, amma soracaklarım (pek) ağırdır. Gönlün benden incinmesin" dedi. Peygamber (s.a.) "aklına geleni sor" buyurdu. "Senin ve senden evvelkilerin Rabbi aşkına (söyle), bütün halka (Peygamber olarak) seni Allah mı gönderdi?" dedi. Resulüllah: "Evet" buyurdu. "Allah aşkına (söyle), bir gün bir gece için beş vakit namaz kılmayı sana Allah mı emretti?" dedi. "Evet" buyurdu. "Allah aşkına (söyle), senin şu (malum) ayında oruç tutmayı sana Allah rm emretti?" dedi. "Evet" buyurdu. (Yine) "Allahaşkına şu (malum olan) sadakayı zenginlerimizden alıp fukaramıza dağıtmayı sana Allah mı emretti?" dedi. Nebiyy-i muhterem (a.s.) (buna da) "evet" buyurunca, adamcağız: "Sen ne getirdin ise, ben ona iman ettim. Kavmimin geride kalannlarma da* elçi benim. Ben Sa'd b. Bekr kabilesinden Dımâm b. Sa'lebe'yim" dedi.[343]

Bazı Hükümler

1. Kâfirin ihtiyaç halinde mescide girmesi caizdir. Ancak, bu konu mezhepler arasında ihtilaflıdır.

İmam Azam Ebû Hanife Hazretlerine göre, kitabînin her ne maksat ile olursa olsun mescide girmesi caiz, dinsiz ve putperestlerin girmesi caiz değildir. Bu görüşünün delili Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde çok sağlam bir senetle Câbir'den rivayet ettiği; "Bu seneden sonra şu mescidimize ehl-i ahd ve hizmetçilerinden başka hiç bir müşrik giremez" mealindeki hadistir. Mü-câhid ve İbn Muhayriz de bu görüştedirler.

Ömer b. Abdilaziz, Katâde ve Muzenî'ye göre, hiç bir kâfirin mescide girmesi caiz değildir.

imam Mâlik, "Bir ihtiyaçtan dolayı kâfirin mescide girmesi caizdir" demiştir.

Şafiîlere göre, ister kitabî olsun, ister müşrik olsun bütün kâfirlerin Mescid-i Haram dışındaki mescidlere girmeleri müslümanların izin vermesi halinde caizdir.

2. Mescidde yaslanarak oturmak caizdir.

3. Bir kimseyi veya bir şeyi özellikleri ile tarif caizdir.

4. Bîr kimseyi dedesinin ismine nisbet ederek çağırmak caizdir.

5. Sorusu tekerrür etse bile sorana cevap vermek meşrudur.

6. Bilmeyene adamın kendisini tarif etmesi caizdir.

7. İlim tahsili için sefere çıkmak meşrudur. Nitekim Buhârî, hadisi bu babda mütelaâ etmiştir.[344]

487. ...İbn Abbâs (r.anhumâ)dan, demiştir ki; Benû Sa'd b. Bekr kabilesi Dımam b. Sa'lebe'yi Resûlullah (s.a.)'a gönderdi. Dımâm gelip devesini mescidin kapısına çöktürdü.Sonra ayağını bağladı. Daha sonra da mescide girdi.

İbn Abbâs (bundan önceki Enes hadisinin) aynını nakledip şöyle dedi:

Dımam:

Abdulmuttalib'in oğlu hanginizdir? Resûlullah (s.a.); "Abdulmuttalib'in oğlu benim" Dımam:

Ey Abdulmuttalib'in oğlu!... dedi.

îbn Abbâs (bundan sonra) hadisin tamamım anlattı.[345]

Açıklama

Bu hadiste öncekinden farklı olarak Dımâm'm devesini kapının önüne çökerttiği açıkça tasrih edilmiştir. Bu tasrih, önceki hadisi anlamada mescid kelimesinin önüne muzaf takdir edenleri takviye etmektedir. Ayrıca İbn Hacer'in de işaret ettiği gibi bu hadise dayanarak devenin idrarının temizliğine hükmedenlerin tezini zayıflatmaktadır. Hadisler arasında görülen Dımâm'ın hitabı ile ilgili farklılık önemli değildir.[346]

488. ...Ebû Hureyre (r.a.)den demiştir ki;

Peygamber (s.a.) ashabından bir cemaatle birlikte mescidde otururken (bazı) Yahudiler kendisine gelip:

Ya Ebe'l-Kasım, Yahudilerden zina eden erkek ve kadın hakkında ne dersin? dediler.[347]

Açıklama

Bu hadis aslında daha uzundur. Sünen-i Ebu Davud'un "Kazâ,, bahsinde 3624 Hudud bahsinde de 4450 ve 4451 numaralarda tekrar gelecektir. Müellif buraya sadece konu ile ilgili kısmını, yani yahudilerin mescide girdiklerine işaret eden bölümünü almıştır. Hadisenin tamamı 4450 numarada gelecektir.[348]

24. Namaz Kılınması Caiz Olmayan Yerler

489. ...Ebû Zer (r.a.)den, demiştir ki; "Resulüllah (s.a.) şöyle buyurdu:

"Bana yer yüzü temizleyici ve mescid (namazgah) kılındı"[349]

Açıklama

Ebu Zerr'm rivâyet ettiği bu hadis Buhârî'de, Beyhakî'de, Müslim'de, Nesâî'de ve İbn Mâce'de değişik lâfızlarla Hz. Câbir'den rivayet edilen yalnız Resûlullaha ve ümmetine has olan beş hususiyetten biridir.

"Öncekilerden hiç birine verilmeyen beş şey bana verilmiştir..." diye başlayıp devam eden hadisin bir bölümüdür.

Yer yüzünün temiz olan her yerinde namaz kılma, normal ibâdet yapma diğer semavî dinlerde yoktur. Onlar ibâdetlerini kiliselerde veya havralarda yapmaları gerekir. İslâm'da ise, Cenab-ı Hakk'ın bu ümmete bir lütfü olarak temiz olan her yerde namaza durulabileceği ve temizleyici olarak teyemmüm edilebileceği beyân buyurulmaktadır.

Hadis-i şerif, mutlak mânâda, teyemmüm için toprağı şart koşmayan, bilakis yer yüzünün kireç, kum vs. gibi diğer maddeleri ile de teyemmümü caiz gören Hanefî mezhebinin delilidir. Bu meselenin tafsilâtı teyemmümle ilgili hadislerin şerhinde beyan edilmiştir.

Hattâbî bu hadisin mücmel ve mübhem olduğunu, bu mübhemiyetin Müslim'deki (523 numara) Huzeyfe'den nakledilen "Bize yer yüzü mescid, toprağı da temizleyici kılındı" hadisi ile tafsil edildiğini söylemiş, hadiste mü-fessirin mücmel üzerine tercih edileceğini kaydederek teyemmümün sadece toprakla caiz olduğunu söyleyen Şafiîlerin görüşünü takviye cihetine gitmiştir.

Bezlü'l-Mechûd sahibi, Hattâbî'nin bu mütalaasına karşı çıkarak şöyle demektedir:

"Huzeyfe hadisi, topraktan başka hiç bir şeyle teyemmümün caiz olmadığına delil olamaz. Çünkü bu teyemmümün sadece toprakla olduğuna delâlet etmez. Üstelik biz, Huzeyfe hadisinin, Ebû Zerr hadisini tefsir ettiği görüşüne katılmıyoruz. Bilakis diyoruz ki, Ebû Zer hadisinde kapalı bir taraf yoktur. Mesele mutlak mukayyet meselesidir. Teyemmüm konusunda esas delil Kur'an-ı Kerim'deki lâfzıdır ve (sa'id) mutlak olarak "yeryüzü " mânâsındadır. Kur'an'ın bu mutlak lâfzını haber-i vâhid ile kayıtlayarak "teyemmüm sadece toprakla caizdir" demek mümkün değildir.[350]

Hadis-i şerifin geri kalan bölümünde, yeryüzünün tamamının müslümanlar için namazgah olduğu bildirilmektedir. Bu, Hattâbî'nin de ifâde ettiği gibi, Cenab-ı Hakk'ın İslâm ümmetine bir ihsanıdır. Zira, önceki ümmetler, ibâdet edebilmek için kilise veya havraya gitmek mecburiyetinde idiler. Müslümanlar ise, namazlarını her istedikleri yerde kılabilirler.

Bu hadiste "yer yüzünün tamamı namazgah kılındı" denilirken, mutlak olarak ifade edilmiş, herhangi bir istisnada bulunulmamıştır. Halbuki bazı hadislerde, pis oldukları için veya başka mülahazalarla kabristan, küllük,

deve ağılı, hamam vs. gibi yerlerde namaz kılınması men edilmiştşir. O halde hüküm olarak, yer yüzü bazı istisnaları olmakla beraber müslümanlar için genelde namazgah kılınmıştır.

Hz. Peygamber "Bana yer ı yüzü..." derken bu hükmün sadece kendi^ sine ait olduğunu kastetmemiştir. İfâdede bir hazf vardır. Harf-i atıf ile matuf hazf edilmiştir. Cümlenin tamamı, ""yer yüzü, bana ve ümmetime..." şeklindedir. Zaten hadisin diğer rivayetleri bu hususu açıkça dile getirmektedirler.[351]

Bazı Hükümler

1. İhtiyaç hâlinde yer yüzü cinsinden her şeyle teyemmüm etmek caizdir.

2. Yeryüzünün temiz olan her yerinde namaz kılmak caizdir.[352]

490. ...Ebû Salih el-Gıfârî demiştir ki;

Ali (r.a.) (Basra'ya)[353] giderken yolu Bâbil'e uğradı. Müezzin kendisine ikindi namazını(n vaktinin girdiğim) haber vermeye geldi. (Ali karşılık vermedi). Bâbil'den çıkınca, müezzine emretti o da namaza ikâmet getirdi. Ali namazı bitirince:

Habibim, sallellahu aleyhi ve sellem beni, kabristanda ve Bâbil arazisinde namaz kılmaktan men etti. Çünkü Bâbil(in eski sakinleri) lânetlidir" dedi.[354]

Açıklama

Bâbil, Irak'ın eskiden mamur ve meşhur bir şehridir. Sihrî ve şarabı ilk defa burada yaşayanların buldukları söylenir. Ken'an melikleri burada ikâmet ederlerdi. Burada ilk yerleşenin ve imar edenin Nûh (aleyhisselâm) olduğu da söylenir. Bu rivayete göre Hz. Nuh oraya Tu-fan'dan sonra gelip yerleşmiştir. Ebû'l-Munzir, Bâbil şehrinin on iki fersah genişliğinde olduğunu, Fırat'ın, şehrin içinden aktığını, Buhtunnasr'ın şehrin sakinlerini korumak için nehrin yatağını sonradan değiştirdiğini söyler.

Hz. Ali'nin "Burası lânetlidir" sözünü söylemiş olması "buranın ahalisi lânetlidir, yani bugünkü yaşayanları değil de eski kavimlerden Allah'a isyan etmeleri, kendilerine gönderilen Peygamberlere karşı çıkmış olmaları, sebebiyle Allah'ın gazabına uğrayarak lanetlenmiş ve helak olmuş kişilerin bakiyyeleri (cesetleri, mezarları)" sebebi ile olsa gerektir. Aksi takdirde geçmiş nesillerin günahını o gün yaşayan ve müslümanlardan olan kişilere yükleyerek lanetlenmiş bir toplum olmalarının, İslâm prensipleri ile bağdaşır tarafı yoktur. "Burası lânetlidir" tabiri arapçada çok kullanılır, mecazidir. Zikrü'l-Mahal irâdetü'1-hâll kabilindendir. Yani mahal söylenir, içindekiler kastedilir. Çünkü mücerred manada bir yerin lânetli olması söz konusu olamaz.

Nemrûd b. Ken'an, İbrahim (aleyhisselâm)ın zamanında buranın en büyük meliki idi. Zannınca semaya çıkmak ve semâ ehli ile savaşmak için çok yüksek bir kule inşâ ettirdi. Bir rüzgâr esti, onu yıktı ve tepesini denize attı. Sonra müthiş bir zelzele oldu. Binalarını yerle bir etti. Ahalisi binalarının altında kalarak helak oldu. Bu zelzelenin şiddetinden lisanları karıştı, birbirlerinin sözünü anlamaz hâle geldiler. Bu yüzden buraya "Bâbil" denildi.[355]

İşte Hz. Ali buradan geçerken ikindi namazının vakti girdiği halde namazı kılmamış ve metinde geçen şeyleri söylemiştir. Bu hadisde iki yerde namazın nehyedildiği haber verilmiş olmaktadır:

1. Kabristanda,

2. Bâbil arazisinde.

Kabristanda namaz kılmanın hükmü mezhepler arasında ihtilaflıdır.

Hanbelflere göre her halü kârda kabristanda namaz kılmak haramdır. Orada kılınan namaz sahih değildir. Zahiriler de bu görüştedir.

Şafüler kabirlerin üzerinin kapalı veya açık olmasını ayrı değerlendirmişler, açık olur da toprak ölülerin etleri, irinleri ve ondan çıkanlarla karışık ise oranın pisliğinden dolayı namaz caiz değil, kabristanın temiz bir yerinde kılımrsa, caiz demişlerdir.

Mâlikîlere göre kabristanda namaz kerâhetsiz caizdir.

İmam Ebû Hanife, Sevrî ve Evzâî'ye göre temiz bile olsa kabristanda namaz kılmak mekruhtur.

Bâbil arazisinde namaz kılmanın mekruh oluşu biraz şaibeli bir konudur. Zira ehlinin lanetlenmiş olması ile o arzın ne alâkası vardır? Sonra Resülullah, mutlak olarak yer yüzünün namazgah kılındığını haber vermiştir. Bazı yerlerde namaz nehyedilmişse de bu, ya oraların necâsetli olma ihtimalinden ya da, tehlikeli oluşundandır. Bizce bu konuda söylenecek en güzel şey Hattâbî'nin şu sözleridir:

"Bu hadisin isnadı söz götürür (zayıftır). Âlimlerden,Bâbil toprağında namaz kılmayı haram kabul eden hiç bir kimseyi bilmiyorum. Bu hadis, kendisinden daha kuvvetli olan "Yer yüzü bana temizleyici ve namazgah kılındı" hadisine zıt düşmektedir. Bu hadisin mânâsı (eğer hadis sabitse), Resûlul-lah, Hz. Ali'yi Babil arazisini ikâmet için vatan edinmekten nehyetmiş demektir. Çünkü orayı ikâmet için vatan edinse orada namaz kılacaktır. Bu nehy sadece Hz. Ali'ye mahsustur. Görüldüğü gibi Hz. Ali, "Bizi menetti" dememiş, "Beni men etti" demiştir.Bu, Kûfe'deHz. Ali'nin başına gelecek musibetlerden dolayı onu uyarma niteliğinde bir mu'cize de olabilir. Çünkü Küfe, Bâbil arazisidir. Nitekim ondan önce hiç bir halife Medine'den başka bir yere ikâmet için gitmemiştir."[356]

491. ...Ahmed b. Salih, İbn Vehb'den, îbn Vehb Yahya b. Ezher ve İbn Lehîa'dan bunlar Ebû Salih el-öifârî'den o da Hz. Ali'den (yukarıdaki) Süleyman b. Davud'un rivayetini mânâ olarak nakletmişler fakat...yerine (yine aynı anlama gelen) demişlerdir.[357]

492. ...Ebu Said el-Hudrî (r.a.) Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

Mûsâ b.İsmail ise rivayetinde, "zannediyorum ki Amr" demiştir.

"Hamam ve kabristanın hâricinde yer yüzünün tamamı mesciddir (Namazgahtır)"[358]

Açıklama

Müellif Ebu Dâvud bu hadisi iki ayrı üstaddan almıştır. Bunlar, Müsedded ve Mûsâ b. İsmail'dir. Müsedded rivayetinde Abdülvâhid'in Amr b. Yahya'dan duyduğuna şüphe etmediği halde Musa b. İsmail bunda şüphe etmiş ye bu şüphesine; "Zannediyorum ki..." diye işaret etmiştir. Tercemedeki tire arasındaki kısım bu şüpheye işaret olarak vârid olmuştur.

Üzerinde durduğumuz hadis, kabristanlarla hamamlarda namaz kılmayı nehyetmektedir. Kabristanlarda namazın hükmüne ait görüşler, bundan evvelki hadisin şerhinde açıklanmıştır.

Hamam sözünden maksat, sadece bugünkü manada umûma açık yıkanma yerleri değil, nerede olursa olsun yıkanmaya tahsis edilen her yerdir. Buralarda namazı kılmanın hükmü de ulemâ arasında ihtilaflıdır:

Ahmed b. Hanbel Ebû Sevr ve Zahirilere göre hamamlarda namaz sahih değildir.

Cumhura göre ise, necaset olmadığı takdirde ğusul edilen yerlerde namaz kılmak mekruhtur. Necaset olduğu takdirde sahih değildir. Hanefîlere göre tuvalet çukurları üzerinde de namaz kılmak sahih değildir.

Mâlikîler, hamamlarda namazın kerahetsiz caiz olduğu görüşündedir.

Üzerinde durduğumuz babın hadislerinde beyân edilenlerden başka namaz kılınması nehyedilen başka yerler de vardır. Mezbahalar, çöplükler, yol ortaları, deve yatakları, Beytullahın üzeri, gasbedilen arazi, mescid-i dırar, kabre karşı, kilise ve havralarda resimlere karşı, üzerinde necaset bulunan gusulhâne duvarında, yanan ateşe karşı ve resme karşı namaz kılmak bu cümledendir. Bunlardan ilk ikisi pis olduklarından, üçüncüsü gelene geçene zarar vereceği için, dördüncüsü tehlikesinden ve kalbe vesvese vereceğinden, Beytullah'ın üstü de tazim içindir. Bundan sonrakilerin her biri için ayrı sebepler vardır. Bunlardan her birinde namaz kılmayı nehyeden ayrı ayrı hadisler vârid olmuştur.

Bazı âlimler, yer yüzünün tamamının namazgah olduğunu ifâde eden hadisin umûmuna bakarak bütün buralarda namazı caiz görmüşlerdir. Şevkânî bunlara karşı, adı geçen yerlerde namazı men eden hadislerin hâs olduğunu hüküm yönünden umûm ifâde eden hadislerin bunlar üzerine bina edilmesi gerektiğini söyler.[359]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i şerif, kabristanlarda ve hamamlarda namaz kılmayı nehyetmektedir.

2. Buralara kıyasla pis olan her yerde de namazın nehyedilmiş olduğu hükmüne varılır.[360]

25. Deve Yataklarında Namaz Kılmak Nehyedilmiştir

493. ...Berâ b. Azib (r.a.) demiştir ki;

Resûlullah (s.a.)'a deve yataklarında namaz kılmanın h ükmü soruldu. Nebî (s.a.):

"Deve yataklarında namaz kılmayınız. Çünkü develer şeytanlardandır" buyurdu.

Koyun ağıllarında namaz kılmanın hükmü sorulunca da:

"Oralarda kılınız, çünkü onlar berekettir" karşılığını verdi.[361]

Açıklama

Bu hadis-i $erif 184 numarada geçmiştir. Orada gerekli açık-lamada bulunulmuştur.[362]

26. Çocuğa Namaz Kılma Emri Ne Zaman Verilir?

494. ...Sebra[363] (r.a.) "Resûlüllah (s.a.) şöyle buyurdu" demiştir: "Çocuk yedi yaşına gelince namaz kılmasını emrediniz. On yaşına gelir de kılmazsa dövünüz."[364]

Açıklama

Hadis-i Şerifteki hitab velileredir. Çünkü çocuklar mükellef değildirler. Velinin, baba, dede, vasî veya hâkim tarafından tâyin edilen kayyum olması arasında fark yoktur. Çocuğa namazın emredilebilmesi için onun mümeyyiz olması lâzımdır. Ekseriya yedi yaşından itibaren çocuk mümeyyiz olmaya başladığı için, bu yaşla kayıtlandırılmıştır.

Bu emrin gereği olarak, çocuğa erkek olsun, kız olsun namazın şartları, rükünleri ve namaz sahih olacak kadar Kur'an-ı Kerim'den bir bölümün öğretilmesi lâzımdır. Bunun için gerektiğinde -varsa- çocuğun malından, yoksa babasının malından o da yoksa anasının malından harcamada bulunabilir. İmam Nevevî "Fatiha ve farzlardan başka şeyi öğretmek için çocuğun malından ücret verilebilir mi? Bu konuda iki cevap vardır. Esah olanına göre verilebilir" demektedir.

Çocuk on yaşma geldiğinde buluğ çağı yaklaştığı için, namaz kılmazsa dövülmesi emredilmektedir. Bu çocuklara değil, velilere hitabeden bir emirdir. Bu emrin vücûb için mi yoksa nedb için mi olduğu ihtilaflıdır. Bu emrin vücûbuna kail olanlar "Ehline namazı emret"[365] ve “Kendinizi ve çoluk çocuğunuzu ateşten koruyunuz"[366] âyet-i kerimelerim görüşlerine delil getirirler.

Şâfiîler emrin vücûb ifâde ettiği, Hanefiler ise,nedb için olduğu görüşündedirler.

Şevkânî, hadisteki emrin nedbe delâletinin kabulü halinde bunun "emrediniz" emrine uygun olabileceği fakat "dövünüz" emrine muvafık olamayacağını söyler. Çünkü dövmeyi emretme başkasına bildirmedir,da mendûp için olan bir emirde mübâh olmaz.

Emrin nedbe delâlet ettiği görüşünde olanlar, çocuğun mükellef olmayışını, emrin hakiki manasında kullanılmasına mâni olduğunu, çünkü icbarın, ancak vacibi yapmak veya haramı terk etmek için olabileceğini namaz da çocuğa vâcib olmadığı için terkinin mahzurlu olmadığını söylerler.

Hattâbî bu hadis-i şerifin şerhinde şunları söyler:

"On yaşına geldiğinde namazı kılmazsa dövünüz"sözü bulûğa erdikten sonra bile bile namazı geçirenin cezasının ağırlığına delildir. Biz deriz ki, baliğ olmayan çocuk, namazı geçirdiğinde dayağa müstahak olunca, bulûğdan sonra çarptırılacağı cezanın daha şiddetli olması gereği açıktır. Ulemânın ifâdesine göre dayaktan sonra en şiddetli şey de katl'dir."

Aynî, Hattâbî'nin bu ifâdesine itiraz etmiş; "Bu istidlal zayıftır. Biz (Hanefîler) buluğdan önce dövmeyi vacip görmüyoruz ki, buluğdan sonra daha şiddetli olan katle müstehak olduğunu kabul edelim. Biz günahtan dolayı katlin vacip olduğunu da kabul etmiyoruz. Çünkü Resûlüllah "İnsanlar lâi-lahe i ilci I ah deyinceye kadar onlarla harbetmekle emrolundum" buyurmuştur. Her dövme bir değildir. Buluğdan sonra namazı geçiren kimse, buluğdan evvel geçiren kimseden daha şiddetli olarak kan çıkıncaya kadar dövülür ve hapsedilir. İmam-ı Azam'ın mezhebi de budur. Bu mücerred dövmeden daha şiddetlidir. Öyleyse ulemâ, "dayaktan sonra en şiddetli ceza ölümdür" diye nasıl söyleyebilir? Ayrıca buluğdan önceki dövme, te'dip maksadıyla buluğdan sonraki ise, zecr ve ceza maksadıyladır. Bu, önceki dövmeden daha şiddetli olmuş olur" demiştir.

Namaz geçiren kimseye verilecek ceza konusu ihtilaflıdır. Hattâbî'nin bildirdiğine göre, bu hususta mezheplerin görüşü şudur:

Mâlik ve Şafiî, namaz geçiren öldürülür, demişlerdir.

Mekhûl, Hammad b. Zeyd ve Vekî' b. el-Cerrâh'a göre, tevbeye davet edilir, tevbe ederse birşey yoktur. Aksi halde öldürülür.

Ebû Hanife'ye göre, öldürülmez fakat dövülür ve hapsedilir.

Zührî'derurivâyet edildiğine göre, namazı geçiren fâsıktır, şiddetli olarak dövülür ve zindana atılır.

Bir gurup ulemâ "Vakti çıkıncaya kadar özürsüz olarak namazı kılmayan kâfirdir" demişlerdir. Bu, İbrahim en-Nehâî, Eyyûb, Abdullah b. Mübarek, Ahmed ve İshâk'ın görüşüdür. İmam Ahmed, "Kasden namazı terkedenden başka hiç bir kimse işlediği bir günahtan dolayı küfre nisbet edilemez" demiştir. Bu görüş sahipleri "Kul ile küfür arasında namazı terkten başka bir şey yoktur" hadisini hüccet almışlardır.[367]

Bazı Hükümler

1. Veli, küçük ÇOcuğu vedi yaşına geldiğinde ona namaz kılmayı emretmeli, on yaşına geldiğinde de kılmafesa dövmelidir. Bu, bazı âlimlere göre veliye vacip bazılarına göre menduptur.

2. Yedi yaşına gelinceye kadar çocuğa dinî bilgilerin öğretilmesi gerekir.[368]

495. ...Amr b. Şuayb babası vâsıtası ile dedesinden Resûlullah(s.a.)ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“Çocuklarınıza, yedi yaşına geldiklerinde namaz kılmalarını emrediniz. On yaşına geldiklerinde kılmazlarsa dövünüz ve yataklarını ayırınız"[369]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte öncekinden fazla olarak, çocukların yataklarının ayrılması da emredilmektedir. Bu emri ifâde eden cümlenin "on yaşına gelince dövünüz" cümlesine atfedilmesi mümkün olduğu gibi, "Yedi yaşında iken namaz kılmalarını emrediniz" cümlesine atfedilmesi de mümkündür. Birinci takdire göre, çocuklar on yaşına geldiklerinde, ikinci takdire göre ise, yedi yaşına geldiklerinde yataklarının ayınlması gerekir. On yaş bulûğ çağma daha yakın olduğu için çocukların şehvetleri artar ve kötü durumların ortaya çıkmasından korkulur. Bu bakımdan atfın "on yaşına geldiklerinde dövünüz" cümlesine olması daha isabetli olsa gerektir. Buna göre cümlenin mânası "on yaşına geldiklerinde namazı kılmazlarsa dövünüz ve yataklarını da ayırınız" şeklinde olacaktır. Ne var ki, Bezzâr'ın yaptığı bir rivayet, ikinci takdiri destekler mâhiyettedir.

Çocukların aralarını ayırmış olmak için her birinin ayrı elbise giymiş olmaları kâfidir, yorganlarının ayrı olması şart değildir. Ancak en güzeli her birini ayrı yataklara yatırmaktır.

Mâlikîler "Çocukların biri birlerine sarılmaları, îezzet kastı ile de olsa aralarında bir Örtü olunca mekruhtur. Çünkü onlarda lezzet yok hükmündedir" derler.

Çocukların velisi, onların lezzet kastı ile biri birlerine sarıldıklarını öğrenir de buna ses çıkarmazsa haram işlemiş olur. Çünkü onları ıslah velinin vazifesidir.

Baliğ olanların, arada örtü yokken biri birlerine sarılmaları, lezzet kastı ile olsun olmasın haramdır. Aralarında örtü varsa, lezzet kastı ile olursa haramdır. Lezzet kastı yoksa haram değildir.

Her ne kadar, uygun olan ayrı yataklarda yatırmak ise de, zarûretden dolayı yataklarını ayiramayıp aynı yatakta bir kaç çocuğu yatırmak mecburiyetinde kalınırsa (şehvet duygusu olmadan) onları pijamaları ile bir arada yatırmalarında mahzur yoktur.[370]

496. ...Dâvûd b. Sevvâr el-Müzenî, önceki hadisi manası ve senedi ile rivayet edip şunu ilâve etmiştir:

(Resûlullah devamla şöyle buyurdu):

"Ve sizden biriniz, câriyesiyle kölesini (veya[371] hizmetçisini) evlendirirse,(câriyesi efendisinin,efendi de cariyesinin) göbeğinden aşağısına ve dizinden yukarısına bakmasın."[372]

Ebû Dâvûd dedi ki: VekV hocasının isminde yanıldı. Ebû Dâvûd et-Tayâlisîbu hadisi ondan (Sevvâr b. Dâvûd) rivayet edip "Bize Ebû Hamza Sevvâr es-Sayrafi haber verdi" dedi.[373]

Açıklama

Bu nacusm mevzu üe alâkalı kısmı, metinde zikredilmeyen bölümüdür. Hadiste zikredilen ifadeler, cariyesini evlendiren bir efendiye o cariyenin artık haram olduğunu, dolayısıyle dizkapağı ile göbeği arasına bakamayacağını bildirmektedir. Hz. Peygamber, "câriye" diye terceme ettiğimiz (hadim) kelimesini müzekker olarak kullanmıştır. Buna göre, "diz kapağının üstüne ve göbeğinin altına bakmasın" emrinin cariyeye ait olması da muhtemeldir. Bu durumda "câriye efendisinin göbeği ile diz kapağı arasına bakmasın" mânâsı çıkmış olur. N'etice itibari ile her iki ihtimal de aynı sonucu verir. Çünkü, câriye evlendikten sonra, efendisi onun göbeği ile diz kapağı arasına bakamayacağı gibi, o da efendisinin göbeği ile diz kapağı arasına bakamaz. Cariyeyi kölesi ile veya bir başkası ile evlendirmesi arasında hüküm bakımından fark yoktur. Bu sebeple hadisin tercemesinde parantez içindeki açıklamalarla bu nükteye işaret etmeye çalıştık.[374]

497. ...Hişâm b. Sa'd demiştir ki;

Muâz b. Abdullah b. Hubeyb el-Cuhenî'nin yanına girmiştik. (Mu-âz) karısına:

Çocuk namaz kılmakla ne zaman emrolunur? dedi. Karısı:

Bizden bir adam Resûlullah (s.a.)dan naklederdi. Bu soru Efendimize sorulmuş da, O (s.a.);

"Sağını solundan ayırdığı zaman namaz kılmasını emredin" buyurmuş.[375]

Açıklama

Görüldüğü gibi hadiste sahâbinin ismi zikredilmemiştir.Fa kat bu, hadisin sıhhatine zarar vermez. Çünkü sahâbilerin hepsi âdildirler. Bu rivayette çocuğun namaz kılmakla emredileceği yaş açıkça zikredilmemiş, sağını solunu ayırması esas alınmıştır. Normal olarak çocuk yedi yaşına gelince bunu ayırabilir. Bu durumda hadisler arasında bir farklılık olmaz.

Bu hadislerden henüz bulûğ çağına girmeyen çocukların namaza alişti-nlmalannın gerekli olduğu anlaşılmaktadır. Çocuklar bulûğdan Önce mükellef olmadıkları için kıldıkları namazlar nafile olur, sevabı vardır. Kılmadıklarında ise günâh işlemiş sayılmazlar.

Bir çocuk, bulûğa ermeden namazı kılsa da vakit çıkmadan baliğ olsa Ebû Hanife, Mâlik ve İmam Ahmed'e göre namazını iade etmelidir. Abdesti varsa abdesti iade etmesine !üzum yoktur. Şafiîlere göre namazı iadesi şart değilse de iade etmesi müstehaptır. Dâvûd Zâhirî'ye göre hem abdesti, hem de namazı iade etmelidir.

Netice : Bu hadislerde îslâmın çocuk eğitimine verdiği önem açıkça ortaya çıkmaktadır.

Velinin her konuda çocuklarını eğitmesi ilk görevleri arasındadır. Eğitilmesi gereken konuların başında tslâmm direği sayılan namaz gelmektedir. Namaz uygulamalı bir ibâdet olduğundan evvelâ velinin bu ibâdeti kendisi yaparak çocuğunu dolaylı olarak eğitmesi ve gereken ilmihal bilgilerini öğretmesi gerekmektedir.

Baskı ile henüz buluğ çağına ermemiş çocukların namaz kılmalarını sağlamak eğitim safhasında son merhale ve son çâredir. Bu da İslâm'da on yaşında başlar.

Bunda önceki merhaleleri velinin veya eğiticinin tslâmm irşâd metodla-rı içerisinde uygulaması gerekmektedir. Zira Hâlık'ına karşı görevlerini ihmal edenin halka karşı da görevlerini ihmal edeceği bir gerçektir.

Ayrıca hadis-i şerifler, günümüzde mahzuru zaman zaman görülen içtimai bir probleme işaret etmektedir. Hislerin kabarmaya başladığı halk ifadesi ile, kanın deli olduğu ve akim henüz hislere hâkim olamadığı bir dönemde doğabilecek mahzurları önleme bakımından tenin tene değebileceği şekilde çıplak olarak bir örtü altında yatırılmaları

yasaklanmıştır. Bundan maksat, doğabilecek kötülükleri Önleyici tedbirler almaktır.[376]

27. Ezanın Meşru' Kılınışı

498. ...Ebû Umeyr b. Enes, Ensârdan olan amcalarından birinin şöyle dediğini rivayet etmiştir:

Nebî (s.a.)in zihni halkı namaza nasıl toplayabileceği meselesiyle (meşgul) idi. Kendisine "namaz vakti girince bir bayrak dik, onu görenler birbirlerine haber verirler" denildi. Fakat, o, bu teklifi beğenmedi. Kurî (çi)"dan yani borudan söz edildi. Râvilerden Ziyâd bunun Yahudilere ait ibâdete davet borusu olduğunu bildirmiştir. Mebij(s.a.) bunu da beğenmedi ve "bu Yahudilerin işidir" buyurdu. (Ravi) Ebû Umeyr (yahut amcası) demiştir ki; Resûl-i Ekrem (s.a.)'e (bir de) çan (çalınması) teklif edildiyse de Resûl-i Ekrem (s.a.) "Bu, hıristiyan işidir" buyurdu. Abdullah b. Zeyd Resûlullah (sa..)in üzüntüsünü içinde hissederek oradan ayrıldı (gece), rü'yasında kendisine ezan gösterildi. Sabahleyin hemen Resûlullah (s.a.)'a gelerek; "Ben uyku ile uyanıklık arasında iken bir de baktım ki, birisi geldi bana ezanı öğretti" diyerek rüyasını nakletti. Ebû Umeyr (yahut amcası) dedi ki, "Halbuki Ömer b. el-Hattâb (r.a.) bu rü'yayı yirmi gün evvel görmüş (fakat gördüğünü) saklamıştır. Râvi Umeyr (veya amcası) dedi ki, sonra da (Ömer rü'yasını) Resûlullah (s.a.)a nakletti. Resulü Ekrem(s.a.)de ona; "Bunu bana daha evvel neden haber vermedin?" buyuranca, Ömer (r.a.) şöyle cevap verdi:

Abdullah b. Zeyd benden erken davrandı. Ben de utandım. Resûlullah (s.a.) de:

"Ya Bilal, kalk da bak Abdullah b. Zeyd sana ne söylerse ezberle ve aynen icra eyle" buyurdu. (Râvi) dedi ki: "Bilal (ilk) ezanı (böylece) okudu."[377]

Ebû Bişr dedi ki: Bana Ebû Umeyr'in haber verdiğine göre, En-sâr; "Şayet Abdullah b. Zeyd o gün hasta olmasaydı, Peygamber (s.a.) O'nu müezzin yapardı" derlerdi.[378]

Açıklama

Ezan sözlükte bildirmek, ilân etmek demektir. Dinî bir terim olarak ise ezan; "namaz vaktinin girdiğini özel lâfızlarla ilân etmektir."

Ezan okuyana müezzin denir. Ezan Kitab, öuı:net ve icmâ-ı ümmetle sâbitir. Kur'an-i Kerim'de (el-Maide : 53), (el-Cuma : 6) âyet-i kerimelerinde ezandan bahsedildiği gibi pek çok hadis-i şerifte de ezan bütün ayrıntılarıyla anlatılmaktadır.

Her ne kadar ezanın hicretten Önce meşru kılındığına dâir Taberânî, İbn Merdûye, Dârekutnî ve el-Bezzâr tarafından pek çok haberler nakledilmişse de, gerçekte bu rivayetlerin hiç birisi sağlam ve itimada şayan değildir. (Bu hadislerin senetlerini görmek için, el-Menhel IV, 125'e bakılabilir.)

Gerçekte ise ezan Hicretin birinci yılında hadis-i şerifte beyân edildiği şekilde meşru kılınmıştır. Daha önce ise müslümanlar birbirlerini "haydi namaza, namaza..." diyerek mescide çağırırlardı.

Bunu uzakta olanlar işitmezlerdi. Namaz vaktinin girdiğini bildirmek için bir alâmete ihtiyaç duyulunca Hz. Peygamber ashabına danıştı. Yapılan teklifleri ise hadis-i şerifte açıklandığı üzere, küffâra benzememek için kabul etmedi. Neticede vahy ile te'yid edilen bir rü'ya sonucu namaz vakitlerini ilân etmek için ezan meşru' kılındı.

Burada, Peygamberlerden başkasının rü'yasıyla dinî bir hüküm sabit olmadığı halde nasıl olup da bir sahâbinin rüyâsıyla ezanın meşru' kılındığı sonucu akla gelebilir. Ancak ezan, sadece bir veya iki sahâbînin rüyâsıyla sabit olmuş değildir. Çünkü Resul-i Ekrem(s.a.)e Mi'rac gecesinde yedinci kat semâda ezan gösterilmişti.Fajkat semâda gördüklerinin yer yüzünde uygulanıp uygulanmayacağı konusunda bir vahy veya bir jşâret bekliyordu. Abdullah b. Zeyd(r.a.)in rü'yâsım anlatması ve ardından Hz. Ömer b. el-Hattab'ın da aynı rü'yayı gördüğünü söylemesiyle Resûl-i Ekrem (s.a.) Allah Teâlâ'mn semada gösterdiklerini yer yüzünde sünnet kılmak istediğini hemen o anda anlayayrak "inşallah bu rii'ya haktır" diyerek ezanın okunmasını emretmiştir. Buna göre bu mübarek sahâbîlerin gördükleri rüya rast-gele bir rü'ya değil, vahyle desteklenmiş bir rü'yadır. Nitekim Ebû Davud'un Kitâbu'l-Merâsilin'inde Ömer b. el-Hattâb'ın, rü'yâsım nakletmeye geldiği vakit, Resul-i Ekrem(s.a.)in O'na: "Bu senin dediğin hususta bana daha evvel vahy geldi." buyurduğu rivayet edilmektedir.

Bir de "senin namım yükselttik" (el-lnşirah, 4) âyet-i kerimesi ile Resûl-i Ekrem'in isminin her zaman ve her yerde anılarak yükseltileceği va'd edilmişti. Bu bakımdan ezanın ilk defa Resûl-i Ekrem'in dilinden değil de

başka bir kimsenin dilinden duyulması ve bu va'd'ın çok parlak bir şekilde gerçekleşmesine daha uygun düşmektedir.

Ezan kuvvetli (müekked) bir sünnettir. İmam Ebû Hanife der ki, bir topluluk şehirde ezansız ve ikâmetsiz namaz kılarlarsa, onlar sünnete karşı gelmiş ve günahkâr olmuşlardır. İmam-ı Muhammed'in şu sözüne bakarak ezanın vacip olduğunu söyleyenler de vardır: "Bir belde halkı ezanı terk etmekte birleşirlerse, onlarla (vazgeçinceye kadar) harb edilir." Bu iş ancak onun vacip olduğuna göre yapılabilir. Bu iki hüküm birleştirilince ortaya sünncl-i mükeddenin terkinden, vacibin terki gibi günah kazanılacağı neticesi çıkar. Onun terk edilmesine karşı savaşılır. Çünkü ezan İslâm'ın bir alâmeti ve özelliğidir. Bir hadis-i şerife göre Resul-i Ekrem (s.a.) harbetmek istediği bir kavmin üzerine vardığı zaman o beldeden ezan sesi duyulunca onların müslüman olduğuna hükmeder ve saldırmaktan vazgeçerdi.[379]

Nitekim aynı durum Asr-ı Saadette vuku bulmuş Hz. Peygamber Beni Müstalik kabilesine tahsildar olarak Velid b. Ukbe'yi göndermişti. Kabile halkı onu gördüklerinde kendisini karşılamak üzere çıkmışlar gelene ikram, gönderene ikram olacağından, uygun bir şekilde onu karşılamak istemişlerdi. Kabile ile Velid'in eski bir anlaşmazlıkları olduğundan bunu fırsat bilerek kendisini öldürmeye geldikleri zannı ile hemen geri dönmüş, Resûlullah'a onların İslâm'dan irtidâd ettiklerini haber vermişti. Buna sinirlenen Hz. Peygamber, Hz. Hâlid b. Velid'i bir bölük askerle onların üzerine göndermiş acele etmemesini ve durumu soruşturmasını da emretmişti. Geceleyin kabilenin bölgesine yaklaşanız. Halid, öncüler ve casuslar göndermiş gelen haberde onların İslama bağlı olduklarını, o kabileden ezan sesleri duyduklarını, namaz kıldıklarını gördüklerini haber vermeleri üzerine Hz. Hâlid sabahleyin nakledilenleri bizzat görmüş ve Resûlullah'a dönerek namaz kıldıklarını, ezan okuduklarını, İslâm şiarını terk etmediklerini, çıkışlarının karşılamaya niyet ile olduğunu haber vermiştir. Bunun üzerine Peygamber (s.a.) bu habere memnun kalmış ve bu konuda yanlış haber veren sahâbiyi te'diben müs-lümanları teenniye davet eden, Hucûrat Sûresinin 6. âyeti nazil olmuştur.[380]

Hattâbî'nin açıklamasına göre, ezan iman in aklî ve naklî esaslarını içine alan özlü kelimelerden meydana gelmiştir. Şöyle ki; "Allahu Ekber" sözleriyle başlar. Bu sözler Allah Teâlâmn varlığını ve kemal sıfatları ile müttasıf olup,noksan sıfatlardan münezzeh olduğunu bildirir. Sonra Allah'ın

birliğini, benzeri eşi-ortağı olmadığını bildiren sözlerine geçilir.sözleriyle ise Peygamberlik ikrar edilir. Bundan sonra da sözleriyle namaza davet edilir. Çünkü namaz ancak Peygamberin haber vermesiyle bilinebilir. Daha sonra da sözleriyle felaha çağrılır ki, felâh'dan maksat, daimî ve sıkıntısız bir hayat ve kurtuluştur. Bu da âhiret hayatıdır. Yani ezan iman esaslarını ihtiva etmektedir.

Nevevî'ye göre ezanın faziletleri pek çoktur:

1. Ezan sesini duyan şeytanlar, ezan sesini duymayacak kadar uzaklara kaçarlar,

2. Büyük korku ve dehşete düşenlere ezan huzur, emniyet ve ferahlık bahşeder.Bu durumda kalan kimselere ezan okumaları tavsiye edilir.

3. Ezan okunduktan sonra duâ kabul edilir.

4. Ezanın İslâm'da şiar olması ve her zaman her yerde yükselmesi gerektiği hatta yeni doğan bebeğin bir kulağına ezan, öbür kulağına kamet getirilmesi Peygamberimizin sünnetlerindendir.

5. Ezanı işiten canlı-cansız her şey, ezanı okuyanın müslüman olduğuna kıyamet gününde şahitlik edecektir. Şeytan şahit olmak korkusuyla ezan sesinden kaçar. Çünkü kendisi şahitlik etmek istemese bile uzuvlarının şahitlik edeceğini bilir.

Ezan namaz vaktinin girdiğini bildirmek için okunur. Arapça olması ve akıllı bir kimse tarafından okunması gerekir. Müezzinin iyi ahlâklı, namaz vakitlerini bilen, abdestli, cemaati namaza yöneltmeye gücü yeten, güzel ve yüksek sesli birisi olması ve yüksekçe bir yerde okuması tercih edilir. Yüksek bir yere çıkmakla sağır kimseler de müezzini görerek vaktin girdiğini anlayabilirler. Halbuki günümüzde hoparlörlerle cami içinden ezan okuyanlar bu tutumlarıyla işitme özürlüleri ihmâl etmektedirler.

Ezan ikâmetin tersine ağır ağır okunur. Cumadan başka bir farz için birden fazla ezan okunmaz. Evde ve kırda kılınacak namazlar için de ezan okunabilir. Yalnız başına kırda namaz kılan kimse şayet ezan okursa, iki ucu görülemeyecek sayıda melâike-î kiram gelerek arkasına cemaat olurlar.

Bir namaz için daha vakti girmeden ezan okunmaz. Ezan ile ikâmetin arasını biraz ayırmak uygun olur. Ezan ve İkâmet kaza namazları için de sünnettir. Ezanda lahn (kelimeleri doğru okumamak veya makama riayet kas-dıyla lafızları değiştirmek) caiz değildir. Ezan ve ikâmet esnasında müezzinin bir söz söylemesi, hatta verilen selâmı alması mekruhtur. Ezan okunurken konuşulmaz; hatta evinde Kur'ân okuyan kimsenin bile durup

ezanı dinlemesi ve müezzinin okuduklarını tekrarlaması gerekir. Camide Kur'an okuyanın Kur'ân'ını kesmesi gerekmez. " Ezan şu sözlerden meydana gelir:

Dört defa "Allahü ekber, (Allah büyüktür)”; İki defa "Eşhedü en-lâ ilahe illallah (Allah'dan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim)", iki defa "Eşhedii enne Muhammeden Resulullah (Muhammed'in (s.a.) Allah'ın elçisi olduğuna şehâdet ederim)" İki defa "Hayye ala's-Salat (Haydin namaza)"; iki defa "Hayye alel-felah (haydin kurtuluşa)'.' Sadece sabah ezanlarında iki defa "Es-Salâtü hayrün mine'n-nevm" (Namaz uykudan) daha hayırlıdır)'/ iki defa "Allahu ekber" (Allah eri büyüktür)',' bir defa da "Lâ ilahe illallah (Allah'tan başka tanrı yoktur)" denir. Ezan ve ikâmeti işiten kimsenin bunları kendi kendine tekrarlaması salât ve felahlarda "La havle velâ "kuvvete illa billah" demesi, ve sabah ezanında "Es-salâtü hayrünjminnevm"e "sadakte ve bererte" (doğru söylüyorsun) diye karşılık vermesi sünnettir.

Hadis-i şerifte geçen "Ya Bilâl kalk..." sözü ezanın ayakta okunmasının meşru olduğuna delildir. Kadı İyaz "Hiç bir mezhebe göre oturarak ezan okumak caiz değildir. Yalnız, Ebû Sevr ile Malİkîlerden Ebü'l-Ferec oturarak ezan okumanın caiz olduğunu söylemişlerdir" demişse de, İmam Nevevî bu sözü tenkid etmiştir.Nevevi'ye göre "kalk" sözünün anlamı,"ezanı okumak için uygun bir yere git" demektir. Ezanı ayakta okumanın sünnet oluşu ise başka hadis-i şeriflerle sabittir. Bu hadisle ilgili değildir" demiştir.

Nitekim, ezanın ayakta okunması Şafiî ve Hanefî mezheblerine göre sünnettir. Şayet oturarak okunursa, ezan sahihtir. Hanefîlerin "El-Muhît" adlı fıkıh kitabında şöyle denilmektedir: "Bir kimse yalnız kendisi çin ezan oku-yacaksa, özrü olmadığı halde oturarak ezan okumasında bir sakınca yoktur. Çünkü burada başkalarına duyurmağa ihtiyaç yoktur. Özürsüz olarak oturduğu yerden okuduğu ezan sahihtir. Yalnız fazileti yoktur. Aynı şekilde ayakta durmaya gücü yettiği halde ezan okusa da sahihtir."[381]

Bazı Hükümler

1. Dinî konularda son derecetdikkatli ve itinalı davranmak lazımdır.

2. Mühim meselelerin çözümünde istişareye başvurmalıdır. Kişi umûmun menfaatiyle ilgili olduğuna inandığı düşüncelerini istişareye başkanlık edene iletmekten çekinmemelidir.

3. Sapıklara uymamak dinî bir esas ve görevdir.

4. Mü'minin sâlih rü'yası haktır.

5. Peygamberlerin dışında bazı kimselerin rü'yasında hakka uygun tecelliler olabilir.

6. Farz namazlar için ezan meşru kılınmıştır. Buna paralel olarak kaza namazları için de ezan ve kamet getirilebilir.

Netice : Ezan okumanın hükmü üzerinde ulema ihtilâf etmiştir. Mâlikilire göre cemaatle namaz kılmak istiyen kişilere namaz kılacakları her mescid için veya toplanıp namaz kılacakları her hangi bir yer için ezan okumak sünnet-i kifâyedir. Ancak bir şehirde her namaz için bir ezanın okunması farz-i kifâyedir.

Hanefî ve Şâfiîlere göre ise, gerek cemaat ve^gerekse münferid için hazarda ve seferde ezan okumak sünnettir.

Hanbeliler'e göre ise, farz namazlar için o namazı,cemaatle eda edecek erkeklere, hazarda, farz-ı kifâyedir. bu konuda köy ile şehir veya kır arasında bir fark yoktur.

İbn Münzir'e göre ezan, cemaat hakkında hazarda ve seferde farz-ı ayndır.[382]

499. ...Abdullah b. Zeyd[383] şöyle demiştir: Resûlullah (s.a.) halkı namaza toplamak maksadıyla çalınmak üzere bir çan yapılmasını emrettiği sıralarda idi. Ben uyurken (rü'yamda) yanıma elinde çan taşıyan bir adam çıkageldi. Ben ona:

Ey Allah'ın kulu! Bu çanı bana satmaz mısın? dedim.

Onu ne yapacaksın? dedi.

Onunla (halkı) namaza çağıracağız, dedim.

Sana bundan daha hayırlısını göstereyim mi? dedi. Ben de ona:

Evet (göster), dedim. Dedi ki:

"Şöyle dersin : Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Ben, Allah'dan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim. Ben,Allah'dan başka ilâh olmadığına şehadet ederim. Ben.Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahitlik ederim. Ben,

Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahitlik ederim. Haydin na- maza, haydin namaza. Haydin kurtuluşa, haydin kurtuluşa. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah'tan başka ilâh yoktur."

Sonra benden biraz uzaklaştı ve (şöyle) dedi; "Namaza kalktığın vakitte de (şöyle) dersin: Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına şahitlik ederim. Ben Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahitlik ederim. Haydin namaza, Haydin kurtuluşa, Namaz başladı. Namaz başladı. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah'tan başka ilâh yoktur." Sabah olunca Resûl-i Ekrem'e gelip gördüklerimi haber verdim. "İnşallah hak rü'yadır. Bilal ile beraber kalk gördüklerini O'na öğret de ezanı o okusun. Çünkü onun sesi seninkinden daha gür ve tatlıdır" buyurdu. Bilâl ile beraber kalktık. Ben O'na öğretmeye başladım, o da okumaya (başladı). Abdullah b. Zeyd (devamla) dedi ki:

Bu ezanı evinde işiten Ömer b. el-Hattab (r.a.) sür'atle dışarı çıktı ve "Ya Rasûlullah, seni hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki O'nun gördüğünü ben de gördüm" diyordu. (Bunun üzerine) Resûl-i Ekrem (s.a.) de:

"Allah'a hamd olsun" buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki: Zührî'nin, Saidb. el-Müseyyeb vasıtasıyla Abdullah b. Zeyd'den rivayet ettiği (hadis) de aynen yukarıdaki hadis gibidir. Ancak îbn İshâk, ZührVden rivayetinde "Allah en büyüktür, Allah en büyüktür, Allah en büyüktür. Allah en büyüktür" (lâfızlarını dört defa) söylemişse de Ma 'mer ve Yûnus ZührVden yaptıkları rivayetlerinde (iki defa) "Allah en büyüktür, Allah en büyüktür" demişler. Bir daha tekrarlamamışlardır.[384]

Açıklama

Bir numara önce geçen hadis-i şerifle beraber üzerinde durduğumuz bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, cemaatle namaza yetişememek korkusu ile, sahabe-i kiram namaz vaktini müslümanlara kolayca ilanledecek bir çare arıyorlardı.Resûl-i Ekrem'in başkanlığında bir istişare kurulu teşekkül ettirilerek müzâkereler yapılmıştı. Neticede çaresiz kalınarak, bir çan çalıp namaz vaktinin girdiğini halka ilân etmeye karar verildi. Her ne kadar çan çalmak hıristiyanların âdeti idiyse de Resûl-i Ekrem (s.a.) bunu Yahudilerin âdeti olan boru sesiyle ilân etmeye tercih etmişti. Çünkü Hıristiyanlar

Resûl-i Ekrem (s.a.)'e karşı Yahudilere nisbetle daha yumuşak ve ılımlı idiler. Nitekim Cenab-ı Hak Hıristiyanların bu halini Kur'an-ı Kerim'inde şöyle beyân buyurmuştur:

"Andolsun ki, insanlardan iman edenlere en şiddetli düşman olarak Yahudileri ve Allah'a şirk koşanları bulacaksın. And olsun ki onlardan iman edenlere sevgice en yakını da "Biz Hıristiyanlanz" diyenleri bulacaksın. Bunun sebebi, onların içinde keşişler ve rahibi er bulunmasından ve onların gerçekten büyüklük taslamamasındandır"[385]

Ancak daha sonra Abdullah b. Zeyd (r.a.) ile Ömer b, el-Hattab'm vahy ile tasdiklenmiş rü'yaları neticesinde, ısmarlanmış olan çandan vazgeçilerek İslâm'ın bir şiarı olmak üzere ezan-ı Muhammedi meşru kılınmıştır.

Ezan-ı Muhammedi'nin ihtiva ettiği zengin mânâlara bir evvelki hadis-i şerifte temas edilmiştir. Bu mübarek lâfızlar arzın her noktasında değişen namaz vakitlerine göre fasılasız olarak okunarak hakimiyeti sürdürecektir. Hayat onunla sabahleyin başlayıp yine onunla yatsı vaktinde sükûnete erecektir. Kıyamete kadar arzın dört tarafında bu kelimelerin hâkimiyetini sürdüreceğinin bir remzi olarak AIlalıü Ekber lâfızları dört kere tekrarlanır. Yine her yüksek mekâna çıkıldığında da bu kelimeleri okayarak Allah'ın büyüklüğü hâtıra getirilir.

Ezan, ehl-i tasavvufun da dediği gibi, malının, mülkünün büyüklüğüne kapılıp, ona güvenip büyüklenenlere lisan-ı hal ile, "Hayır, en büyük Allahtır; ne malınız, ne canınız, ne de sultanınız!" diyerek uyarır.

Hadis-i şerifte geçen "sonra benden biraz geriye çekildi" sözlerinde ulema ikâmetin ezan okunan yerden ayrı bir yerde yapılması gerektiğine hükmetmişler ve ezanla ikâmetin birbirine ekienmeyip fasılalı yapılmalarına işaret edildiği manasını çıkarmışlardır. Yine bu hadis-i şeriften, Resûlullah (s.a.)'ın sesinin gür ve tatlı olması sebebiyle Hz. Bilâl'e ezan okumasını emretmesinden dolayı müezzinlikte sesi gür olan kişilerin gür sesli olmayanlara tercih edileceği hükmünü çıkarmışlardır.

Yine bu hadiste geçen ezan lâfızlarına bakarak tekbirlerin dört kere tekrarlanacağı hükmüne varılmıştır. İmam Ahmed, Şafiî ve Ebû Hanife bu görüştedirler. Bu görüş aynı zamanda ulemanın büyük çoğunluğu tarafından da benimsenmiştir, delilleri ise, bu üzerinde durduğumuz hadis ile, ileride gelecek olan (501) numaralı Ebu Mahzûre hadisi ve bütün müslümanların

toplandığı bir merkez olan Mekke halkının tatbikatıdır. Çünkü Mekke'lile-rin bu uygulamasına hiç bir sahabi veya ilm adamı itiraz etmemiştir.

İmam Mâlik, Ebû Yusuf, Zeyd b. Ali, Sâdık, Hadi, Kasım ise Abdullah b. Zeyd'in bazı rivayetlerine, Ebû Davud'un Ma'mer ve Yunus kanalıy-le Zührî'den rivayet ettikleri, tekbirin dörtlenemeyeceği hadîsine, sünneti en iyi bilen Medînelilerin uygulamasına, Ebû Mahzûre'nin İbrahim b. İsmail ve Ziyâd b. Yûnus tarikiyle rivayet ettikleri tekbirin sadece iki kere okunacağını ifâde eden Hadîse ve yine aynı mevzudaki Müslim hadisine bakarak ezanın evvelinde tekbirin sadece iki kere okunması lâzım geldiğine hükmetmişlerdir. Şevkânî de tekbirin dörtlenmesi görüşünü tercih etmiştir.

Ezanda bir de terci' meselesi vardır. Dinî bir terim olarak terci' iki şehâdeti alçak sesle okuduktan sonra dönüp bir de yüksek sesle okumaktır.

İmam Şafiî, Mâlik ve Ahmed b. Hanbel'e göre ezanda tercF meşrudur. Tercî'in hükmü ise Mâlikîlere göre mendûp, Hanbelî ve Şafnlere göre ise, sünnettir. Şayet bile bile terk edilirse, ezan sahih olursa da fazileti kaybolur.[386] Hanbelî mezhebinde terci' yoktur, deniyorsa da Menhel sahibi gerçekte Hanbelilere göre de terciin sünnet olduğunu Nevevî'den naklediyor.

Ebû Hanife (r.a.) ile Küfe ulemâsına göre ise ezanda tercî' yapılması caizdir. Yani terci' ne sünnettir, ne de mekruhtur.[387]

Tercî'in nasıl yapılacağı meselesi için (500) nolu hadisin şerhine müracaat edilmelidir.

Netice: Resul-i Ekrem (s.a.)'in dört müezzini vardı:

1. Medine'de, Bilâl b. Rebâh (r.a.)

2. Medine'de, Amr b. Umm-i Mektûm (r.a.)

3. Küba'da, Sa'd el-Karat (Sa'd b. Âiz) (r.a.)

4. Mekke'de, Ebû Mahzûre el-Cumahî (r.a.)

Bunlardan Ebû Mahzûre ezanda tercî' yapardı. Bilâl (r.a.) ise, tercî' yapmazdı, fakat ikâmette ise cümleleri tekrarlamak sızın sadece birer kere okurdu. İmam-i Şafiî ile Mekkeliler Ebû Mahzûre'nin ezanı ile Hz. Bilâl'in ikâmetini örnek almışlar, İmam Ebû Hanife ile Iraklılarsa, Bilâl'ın ezanı ile Ebû Mahzûre'nin ikâmetini esas almışlardır. İmam Ahmed ile Medineliler ise, Bilâl'ın ezanı ile ikâmetini esas aldılar. İmam Mâlik ise, hem tekbirleri, hem de ikâmet cümlelerini ikişer kere okudu.[388]

500. ...Ebû Mahzûre[389] (r.a.)den, demiştir ki:

Resûlullah (s.a.)a;

Bana ezanın okunuş usûlünü öğret, dedim.

Başımı okşadı ve şöyle buyurdu:

"Sesini yükselterek, Allahu ekber, AUahu ekber, AHahu ekber, Allahu Ekber dersin. Sonra şöyle buyurdu : Sesini alçaltarak, Eşhe-dü en lâilâhe illellah, eşhedü en lâ ilahe illallah, eşhedü enne Muhammeden Râsulullah, eşhedü enne Muhammeden Râsûlullah dersin. Sonra da sesini yükseltir ve eşhedü en Iâ ilahe illellah, eşhedü en lâilahe illel-lah; eşhedü enne Muhammeden resûlullah, eşhedü enne Muhammeden resûlullah dersin.

Hayye alc's-salâh. hayye ale's-salâh; hayye ale'l-felâlı, hayye ale'l-felâh (dersin), eğer sabah ezanı ise, es-salâtü hayrun mine'n-nevm, es-Salâtu hayrun mine'n-nevm" dersin (ve) Allahu ekber, Allalıu ekber, La ilahe illellah" (diye bitirirsin)[390]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen, Resûl-i Ekrem'in Ebû Mahzüre'nin başını okşamasının hikmeti, mübarek ellerindeki bereketin, Ebû Mahzüre'ye de intikal ederek telkin edilen ezanı kolayca öğrenmesine vesile olmasıdır, denebilir. Bu hâdisenin tafsilâtını İbn Mâce ve Beyhakî'nin rivayetlerine göre hadisin râvisi Abdullah b. Muhayrîz şöyle nakletmektedir: "Ben Şam'a gitmek üzere hazırlanırken Ebû Mahzûre'ye; ey amcacığım ; ben Şam yolculuğuna çıkıyorum, senden nasıl müezzinlik yaptığını bana anlatmanı rica ediyorum, dedim. O da bana şunları anlattı.

"Ben bir toplulukla beraber yolculuğa çıkmıştım. Yolun bir noktasına varınca Resûluîlah'ın müezzini namaza davet için Resûl-i Ekrem (s.a.)'in yanında ezan okumaya başladı. Biz de sırtımız müezzine donuk olarak ezana kulak verdik. Onunla alay ederek bağıra çağıra ezanı taklid etmeye başladık. Resul-i Ekrem (s.a.) bizi işitip yanına çağırdı. O işittiğim sesler hanginizden geliyordu? diye sordu. Yanımdakiler de hepsi birden benî gösteriverdiler.

Resûl-i Ekrem hepsini serbest bıraktı fakat beni bırakmadı. Sonra da "Kalk ezan oku" dedi.'Ben de kalktım ama o ana kadar benim için dünyada en hoşlanmadığım, Resûlullah (s.a.) ve bir de ezan okumaktı.

Kalktım yanına yaklaştım bana ezanın nasıl okunacağını şu şekilde öğretti:

de, sonra tekrar bana dedi ki: "Bir de sesini yükselterek şöyle de: sonra ezan bitince beni çağırdı ve içi-gümüş dolu bir kese verdi ve, elini başımın ön tarafına koydu ve yüzüme, göğsüme doğru gezdirdi, ta göbeğime kadar getirdi ve "Allah seni mübarek kılsın, Allah seni mübarek kılsın" diye dua etti. Ben de, "Ya Resûlellah beni Mekke'ye müezzin tayin etsen" dedim. Resulü Ekrem'e karşı duyduğum kın ve nefret hislerim sevgi ve saygıya dönüşüverdi. Doğru Mekke"ye Resul-i Ekrem'in valisi Attâb b. Esîd'in yanına geldim. Onun yanında Resul-i Ekrem (s.a.)'in emriyle ezan okudum.[391]

İmam Tahâvî'nin Şerhu Meâni'l-Âsâr'da beyân ettiğine göre Resûl-i Ekrem (s.a.)in Ebû Mahzûre'ye şehâdetleri önce hafif sesle okuttuktan sonra bir de yüksek sesle okutmasının sebebi:Ebû Mahzûre'nin şehadetieri okurken sesini Resûl-i Ekrem (s.a.)'in istediği gibi yükseltmemesidir. Bu sebebledir ki Resûl-i Ekrem; "Yüksek sesle şehâdetleri bir daha tekrarla" buyurmuştur. Bu inceliğe dikkat etmeyenler ezandaki tercî'i (yani şehâdeîlerin yüksek sesle tekrarlanarak dört kere okunmasını) ezanın aslından zannetmişlerdir.

Bazıları da bu tekrarın sebebi Resul-i Ekrem (s.a.)in yeni müslüman olan Ebû Mahzûre'ye şehâdeti iyice öğretmek istemesidir. Yoksa ezanın aslından şehâdetlerin dört kere tekrarı (terci) yoktur.

İbnu'l-Cevzî ise Tahkîk isimli eserinde Ebû Mahzûre (r.a.) yeni müslüman olduğundan ezandan nefret eden arkadaşlarına ezanı öğretmesi için kendisinin iyice şehâdetleri öğrenmesi gayesiyle bu tekrarlar yapılmıştır demektedir. Zeylâî de diyor ki: "Şu üç söz mana itibariyle biribirine yakındır. Fakat Ebû Davud'un rivayet ettiği şu hadis, bunların üçünü de reddeder. Çünkü hadis-i şerifte ezanın kendisine öğretilmesini isteyen Ebû Mahzûre (r.a.)'ye Resûlüllah (s.a.) ezanın nasıl okunacağını öğretirken bu tekrarları yapmıştır. Yani bu tekrarları, ezanın aslını teşkil eden bir unsur olarak öğretmiştir. Hadis-i şerifteki "Aİlahu ekber..." dersin" sözünden maksat "ezanı böyle okumalısın anlamında" emirdir.

Tercî'in hükmü 499 numaralı hadisin izahında geçti. Ancak burada tercî'in nasıl yapılacağı üzerinde mezheplerin görüşüne işaret etmek istiyoruz. Kitabü'l-Fıkh ale'l-Mezahibi'l-Arab'da şöyle denilmektedir.[392]

"Şâfiîler ve Mâlikîler, eşhedu en lâ ilahe ilallah, eşliedı en lâ ilahe illallah, eşhedu enne Muhammeden Resûlüllah, eşhedu enne Muhammeden Resûlullah kelimelerini önce işitilebilecek kadar alçak bir sesle söyledikten sonra yüksek sesle okurlar. Ancak Mâlikîler önce okunan kısık seslere tercî' diyorlarsa da Şâfiîler sonra tekrarlanan yüksek seslere tercî' diyorlar."

Sabah namazı için okunan ezanla 'dan sonraki "Namaz uykudan hayırlıdır" cümlesi ilâve edilir. Bunun manası AHyyu'l-Karî'ye göre, "Namazdaki zevk, uykunun zevkinden daha üstün ve hayırlıdır" elemektir. Hz. Bilâl (r.a.) sabah namazı vaktinin girdiğini haber vermek için Hz. Âişe'nin hücresine vardığında Cenab-ı Risâletpenah'ın uykuda olduğunu Öğrenince bu mübarek lâfızları telâffuz etmiş, Resul-i Ekrem de Hz. Âişe'den (r.anhâ) bunu duyunca ziyadesiyle memnun olmuş ve her sabah ezanında "hayye ale'l-f elan "dan sonra bu cümlenin iki kere tekrarlanmasını tavsiye etmiştir. Dört mezhebe göre de sabah ezanında bu cümleleri okumak sünnettir. Buna tesvîb denir.[393]

Bazı Hükümler

1. Bilmeyen kimse bilmediğini bilene sormalıdır.

2. Öğretmen öğrenciye karşı çok yumuşak davranmalıdır.

3. Allah yanında faziletli olduğu bilinen kimselerin dualarını almak için fırsatları değerlendirmek caizdir.

4. Sabah ezanında tesvib, "es-Salâtu hayrun mine'n-nevm" cümlesini iki kere okumak sünnettir.[394]

501. ...Sâidile Abdulmelik b. EbîMahzûre'nin annesi, Ebû Mahzûre vasıtasıyla bir önceki hadisin benzerini Peygamber (s.a.)'den rivayet etmişlerdir. Ancak bu rivayette (sabahın) ilk (ezanın)da iki defa "Namaz uykudan hayırlıdır" (cümlesi) bulunmaktadır.

Ebû Dâvud dedi ki; (bir önceki) Müsedded hadisi daha tafsilatlıdır. (Hasen b. Ali, tbn Cureyc'den rivayet ettiği) hadisinde (şöyle) der:

"Ebû Mahzûre, "Resûl-i Ekrem bana ikâmet lâfızlarını, Allahü ekber, Allahü ekber; eşhedü en lâilâhe illallah, eşhedü en tâitâhe illallah, eşhedü enne Muhammeden Resulüllah, eşhedü enne Muhamme-den Resulüllah, Hayye ale 's-salah, hayye ale 's-Salah: Hayye ale 'l-Felah hayye ale'l-felah;

Allahü ekber, Allahü ekber; Lâilahe illallah (şeklinde) ikişer kere (tekrarlamayı) öğretti" dedi.

Ebû Dâvûd Abdurrezzak'ın şöyle dediğini ilâve etti:

Resulüllah (s.a.) Abdullah b.Ebî Mahzûre'ye ikâmet ettiğin zaman (kâamet lâfızlarını) kad kaameti's-Salatü - kad kaametVs - salah (şeklinde) ikişer kere söyle, duydun mu? dedi. (Râvf Sâib) der ki:

Ebû Mahzûre başının ön tarafını tıraş etmezdi ve ayırmazdı. Çünkü orayı Nebi (s. a.) okşamıştı.[395]

Açıklama

Hasen îbn Ali'nin gerek Ebû Âsim ve tbn Cureyc vâsıtasiyla gerekse Abdurrezzak ve îbn Cureyc aracılığıyla Ebû Mahzûre'den rivayet ettiği bu hadis mânâ olarak bir evvelki 500 no'Iu Müsedded hadisine benzemektedir. Fakat bir evvelki hadis ezanı bütün ayrıntılarıyla ifade etmesi bakımından daha tam ve doyurucudur. Fakat bu hadisin Ebû Âsim kanalıyla gelen rivayetinde, Müsedded hadisinden fazla olarak: "Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah'dan başka ilah olmadığına şahidlik ederim. Allah 'dan başka ilah olmadığına şahidlik ederim.Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim. Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim. Haydin namaza, Haydin namaza, Haydin kurtuluşa. Haydin kurtuluşa. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah'dan başka ilah yoktur" şeklinde kaametin, son cümlenin dışındaki bütün cümlelerinin ikişer kere okunacağı ifadesi vardır.

Abdurrezzâk kanalından gelen rivayetinde ise, "Kaamet ettiğinde namaz başladı, namaz başladı, (şeklinde sadece) kamet cümlelerini ikişer defa tekrarla" sözleriyle ifâde edilmektedir. Nitekim müellif Ebû Dâvûd,hadisin sonunda râvilerinden gelen rivayet farkına bu şekilde işaret etmiştir.

Hadis-i şerifte geçen; "Eğer sabahın ilk ezanıysa iki kere "Namaz uykudan hayırlıdır" dersin" sözlerine bakarak Subulu's-selâm sahibi Sancânî ve Tahavî bu cümlelerin ancak sabah vakti girmeden okunan ilk ezanda okunabileceğine hükmetmişlerdir. Bunlara göre ilk ezan halkı uyandırmak için okunur. Bu tesvbîb'in (yani demenin) yeri de birinci ezandır.EbûDâvûd şârihi İbn Reslân da bu görüşü tercih etmiş ve İbn Hüzeyme hadisinin de bu görüşü desteklediğini sözlerine eklemiştir.

Fakat Hanefi uleması ve bunların görüşünde olanlara göre, Hz. Bilâl'-in fecirden önce okuduğu ezanın, halkı namaza uyandırmakla bir ilgisi yoktur. O teheccüd namazıyla ilgilidir. Sahabe-i kiramın bir kısmı gecenin ilk yarısında, diğer bir kısmı da ikinci yarısında teheccüd namazını kılarlardı. Hz. Bilâl'ın ezamyla birinciler uykuya yatarlar, ikinciler ise, teheccüd namazına kalkarlardı. Bu bakımdan hadis-i şerifte geçen tesvîb'in yeri sabah vakti girince okunan ezandır,demişler ve hadis-i şerifte geçen (sabahın ilk ezanında) cümlesini böyle anlamışlardır. Çünkü aslında bu cümle bundan önce geçen 500 numaralı hadiste bulunmamaktadır. Ayrıca İbn Ömer'den rivayet edilen, "Bilâl fecrden önce ezan okudu. Peygamber (s.a.) ona bir daha dönüp; ey nâs, haberiniz olsun köle yanılmıştır" diye nida etmesini emretti" mânâsmdaki hadisde bunların görüşünü kuvvetlendirmektedir.[396]

502. ...İbn Muhayrîz'în Ebû Mahzûre'den naklettiğine göre:

"Nebiyy-i Ekrem (s.a.) Ebû Mahzûre'ye ezam ondokuz kelime, ikâmeti de onyedi kelime (olarak) öğretmiştir. Ezan (şu kelimelerden meydana gelir): **1.**Allah en büyüktür, **2.** Allah en büyüktür, **3.** Allah en büyüktür, **4.** Allah en büyüktür.

1. Allah'dan başka İlâh olmadığına şahidlik ederim. **2.** Allah'dan başka ilah olmadığına şâhidlîk ederim. **3.** Muhammed'in, Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim. **4.** Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.

1. Allah'dan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim, **2.** Allah'dan başka ilah olmadığına şahidlik ederim, **3.** Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahitlik ederim, **4.** Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.

1. Haydi namaza, **2.** Haydi namaza,

1. Haydi kurtuluşa, **2.** Haydi kurtuluşa,

1. Allah en büyüktür. **2.** Allah en büyüktür.

1. Allah'dan başka ilâh yoktur.

İkâmet de,(şöyledir):

1. Allah en büyüktür, **2.** Allah en büyüktür, **3.** Allah en büyüktür, **4.** Allah en büyüktür.

1. Allah'dan başka ilâh olmadığına şahitlik ederim, **2.** Allah'dan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim.

1. Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim, **2.** Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahitlik ederim.

1. Haydi namaza, **2.** Haydi namaza
1. Haydi Kurtuluşa, **2.** Haydi kurtuluşa,
1. Namaz başladı, **2.** Namaz başladı.
1. Allah en büyüktür, **2.** Allah en büyüktür,
1. Allah'dan başka ilâh yoktur.

Hemrâm'ın kitabındaki (rivayet) de (bu) Ebû Mahzûre hadisindeki gibidir.[397]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, yukarıdaki tercemede görüldüğü gibi ezan lâfızlarının ondokuz, ikamet lâfızlarının da onyedi olduğu beyân edilmektedir. Nitekim Şafiî uleması ve onların dışında bazı âlimler bu hadis-i şerife bakarak ezan kelimelerinin ondokuz kelime olduğuna hükmetmişlerdir.

Ebû Hanife, İmam Sevrî ve Ahmed b. Hanbel ise, ezan kelimelerinin onbeş kelime olduğuna hükmetmişlerdir. Bunların delili ise 499 no.lu Abdullah b. Zeyd hadisidir. İmam Mâlik'e göre ise, şehâdetlerde tercî' ile ve diğer cümleleri de ikişer ikişer okumak suretiyle ezanın bütün cümlelerinin sayısı onyedidir. Bunların da delili Müslim'in Ebû Mahzûre'den rivayet ettiği şu hadis-i şeriftir:

"Nebiyyu'Hah sallellahü aleyhi vesellem kendisine şu ezanı öğretmiştir:

Allah her şeyden büyüktür. Allah her şeyden büyüktür.

Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim.

Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim.

Ben Muhammed'in Resûlullah olduğuna şehâdet ederim.

Ben Muhammed'in Resûlullah olduğuna şehâdet ederim.

Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim.

Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim.

Ben Muhammed'in Resûlullah olduğuna şehâdet ederim. Ben Muhammed'in Resûlullah olduğuna şehâdet ederim.

Sonra iki defa:

Haydin namaza, iki defa da haydin felaha İshak, "Allah her şeyden büyüktür, Allah her şeyden büyüktür. Allah'dan başka ilah yoktur" cümlelerini de ziyade etti.

İbn Rüşd Bidâyetu'l-Müctehid isimli eserinde şunları yazıyor:

"Ulemâ ezanın nasıl okunacağı konusunda dört kısma ayrılmıştır:

1. Mâlikîler, Bunlara göre ezanın bütün cümleleri ikişer ikişer okunur. Ancak şehâdet kelimeleri (yani kelimeleri) önce ikişer ikişer çok kısık bir sesle okunur. Sonra da yüksek sesle tekrar edilir. 499 Nolu hadiste beyan edildiği gibi buna terci' denir. Buna göre şahadet kelimelerinin okunuşunun toplam sayısı sekiz eder. Medinelilerin tatbikatı da böyledir.

2. Mekkeliler ve onlara tâbi olan **Şâfiîlerin görüşü**. Bunlara göre ezanın başındaki tekbirler dörder kere kelimeleri önce kısık bir sesle toplam dört kere, sonra da tekrar dört kere yüksek sesle okunur. Toplamı sekiz eder.Geriye kalan cümlelerise, ikişer kere okunur.

3. Kulelilerin ezanı ki, Ebû Hanîfe de bunlara tâbidir, sadece tekbirleri dört kere okuyup diğerlerim ikişer ikişer okurlar.

4. Basrahlarm ezanıdır. Bunlara göre ilk tekbirler dört kere, okunur, sonra şehâdet kelimeleri, "hayye ala"lerle birleştirilerek üçer kere sondaki tekbir iki tevhîd de bir kere okunmak suretiyle ezanın tüm cümlelerinin sayısı ondokuza ulaşır. Hasan el-Basrî ve İbn Şîrîn bu görüştedirler.

Bu görüşlerin hepsinin dayandıkları deliller ve örnek aldıkları uygulamalar vardır. Şöylece birinci tekbirin iki kere okunması sıhhatli yollarla Ebû Mahzûre ile Abdullah b. Zeyd el-Ensârî'den rivayet olunmuştur. Dört kere okunması da yine Ebû Mahzûre ile Abdullah b. Zeyd'den başka yollarla rivayet olunmuştur. İmam Şafiî "Bu, Mekke'de öteden beri câri olan ezan şekli olmakla beraber kabulü gereken bir takım ziyâdelerdir" demiştir.

İmam Mâlik'ten sonrakilerin kabul ettikleri tercî'e gelince, o da Ebû Kudâme yoluyla rivayet olunmuştur. Ancak Ebû Kudâme Ebû Ömer'e göre, hadis ulemasınca zayıf sayılmaktadır.

Küfe uleması ise, Ebû Leylâ'nın hadisine dayanmaktadırlar. Bu hadiste "Abdullah b. Zey d, rü'yada üstünde yeşil renkli iki kürk bulunan bir adamın bir duvarın saçağı üzerinde durup kelimeleri ikişer defa tekrarlamak suretiyle bir kere ezan okuduğunu bir kere de ikamet ettiğini görmüştür"denilmektedir.

Buhârî'nin bu mevzuda kaydettiği yalnız Enes hadisidir. Bu hadiste "Bilâl' e ezan lâfızlarını ikişer ikişer, ikâmet lâfızlarını da birer birer

söylemesi emrolundu. Ancak "kad kaametissalah'" lafzını iki defa söylemekle emro-lundu."[398]

İkamet kelimelerinin onyedi olmasına gelince, bu mevzuda da mezheb imamlarının dayandıkları deliller ve çıkardıkları hükümler ayrı ayrıdır. Şöyle ki İmam Mâlik ve Şatiî hazretlerine göre ikamette ezanın başında ve sonunda bulunan, tekbirler ikişer kere, diğer cümleleri de birer kere okunur. Ancak Şafiî Hazretleri cümlesinin de iki kere okunacağını söyleyerek İmam Mâlik'ten ayrılmıştır. Ancak eskiden o da İmam Mâlik'in görüşündeydi.

Hanefîlere göre ise, ezanın başında bulunan tekbirler dört kere, bunun dışındaki cümleler ise, ezanın sonundaki kelime-i tevhid hariç hepsi iki kere okunur. Tevhid ise bir kere okunur. Toplamı onbeş cümledir. İkâmette ayrıca iki kere deniliir.

Ahmed b. Hanbel (r.a.) ise, ezan ve ikâmetteki rivayetlerin farklı oluşlarına bakarak bunların hepsiyle amel etmenin caiz olduğunu ifâde etmiş, aralarında bir tercih yapmamıştır. İmam Mâlik Hazretlerinin delili Medine-lilerin uygulaması ile ileride zikredilecek 509 no'lu hadistir. Bu durumda ikâmet cümlelerinin sayısı ondur.

İmam Şafiî Hazretlerinin delili ise, 499 nolu Abdullah b. Zeyd hadisi ve Buhârî'nin Hazret-i Enes'ten rivayet ettiği Tecrid'deki 559 no'Iu hadis-i şeriftir. Aynı zamanda Ömer b. el-Hattâb, Abdullah b. Ömer, Enes, Hasan el-Basrî, Zührî, Mekhûl, Evzaî, Ahntıed, İshâk ve İbn Münzir de bu görüştedirler.

Hanefî ulemâsının ve Kûfelilerin delili ise, üzerinde durduğumuz 502 no'Iu hadistir.[399]

503. ...İbn Muhayrîz'in rivayet ettiğine göre Ebû Mahzûre (r.a.) şöyle demiştir:

"Resulullah (s.a.) bizzat kendisi bana ezanı (kelime kelime) öğretti ve (şöyle) buyurdu:

"(Ya Ebâ Mahzûre!) Ezan okumak için şöyle de:

Allah en büyüktür. Allah en büyüktür.

Allah en büyüktür. Allah en büyüktür.

Allah'tan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim.

Allah'tan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim.

Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.

Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.

Sonra (tekrar başa) dön ve sesini yükselt(erek okumana şöyle devam et):

Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim.

Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim.

Ben Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.

Ben Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.

Haydi namaza, haydi namaza.

Haydi kurtuluşa, haydi kurtuluşa

Allah en büyüktür, Allah en büyüktür.

Allah'dan başka ilah yoktur.[400]

Açıklama

Bu hadis"i §erifte geçen, önce şehâdetleri kısık sesle telâffuz ettikten sonra bîr de yüksek sesle telâffuz ederek okuma şekline tercî denildiği 499 ve 500 no'lu hadislerde zikredilmişti. Bu hadis-i şerif ezanda tercî yapmanın mendûb olduğunu söyleyen Mâlikilerle sünnet olduğunu söyleyen Şafiî ve Hanbelî ulemâsı için bir delildir. Hanefî ulemâsına göre ise, ezanda tercî' sünnet değildir. Mezhep imamlarının delilleri için bir evvelki hadise müracaat edilmelidir. Hanefîler bu hadisteki tercî'i ezanla ilgiii değil de yeni müslüman olan Ebû Mahzûre'nin ezanıöğrenmesiyle ilgili görmektedirler. [401]

504. ...Abdülrnelik b. Ebî Mahzûre (babası) Ebû Mahzûre'yi (şöyle) derken, işittniştir:

Resûlullah (s.a.) bana ezanı harf harf öğretti. (O şudur:)

"Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür.

Allah'tan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim. Allah'tan başka ilah olmadığına şahidlik ederim.

Muhammed'in, Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.

Muhammed'in, Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.

Allah'tan başka ilah olmadığına şahidlik ederim.

Allah'tan başka ilah olmadığına şahidlik ederim.
Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim.
Muhammed'in Allanın elçisi olduğuna şahidlik ederim.
Haydi namaza, haydi namaza, haydi kurtuluşa, haydi kurtuluşa."
(Ravi İbrahim b. İsmail) der (ki: Ebû Mahzûre) sabahleyin "Namaz uykudan hayırlıdır" derdi.[402]

Açıklama

RasuM Ekrem'in Ebû Mahzûre' ye ezanı harf harf öğretme sinin anlamı kelime kelime öğretmesidir. Yani cüz zikredilip kül kasd edilmiştir. Buna edebiyatta mecâz-ı mürsel denir. 500 no'lu hadis-i şerife bakarak, dört mezheb imamı sabah ezanında "Namaz uykudan hayırlıdır" cümlesini iki kere okumanın mendûb olduğu hükmüne varmışlardır.[403]

505....Ebû Mahzûre (r.a.)den rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.) kendisine ezanı (şu lâfızları) söyleyerek öğretmiştir:
"Allah en büyüktyür. Allah en büyüktür. Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim. Ben Allah'dan başka ilah olmadığına şahidlik ederim."
Sonra (Nâfi b. Ömer) İbn Cüreyc'in Abdulaziz b. Abdulmelik' den rivayet ettiği hadisin mânâsını ve o hâdisedeki ezanın benzerini zikretti.
Ebû Dâvûd dedi ki: Mâlik b. Dinar'ın hadisinde (şu rivayet vardır): İbn Ebî Mahzûre'den, bana babasının Resûlullah'dan aldığı ezanından bahset, diye bir istekte bulundum. (O da) sadece "Allah en büyüktür Allah en büyüktür1' diye cevab verdi.
Cafer b. Süleyman'ın İbn Ebî Mahzûre 'den, onun da amcası vasıtasıyla dedesinden naklettiği hadis de böyledir. (Yani Mâlik hadisin-deki gibi tekbirin iki kere okunduğunu ifade eder). Ancak Cafer'in rivayetinde (fazla olarak) "Sonra Allahü ekber, Allahü ekber" (diye) tekrarlayarak sesini yükselt(ti)" ifâdesi vardır.[404]

Açıklama

Üzerinde durduğumuz bu hadis-i şerif ile 503 numarada geçen ibn Cureyc hadisi lafız ve mana itibariyle birbirine benzemektedir. Ancak îbn Cüreyc hadisinde ezanın başında bulunan tekbir dört kere tekrarlanırken, üzerinde durduğumuz bu NafF b. Ömer hadisinde ezanın başındaki tekbir iki kere tekrarlanmıştır Bunun dışındaki lâfızlar her ikisinde de ikişer kere okunmuş ve ezanın sonundaki tevhîd bir kere okunmuştur. Ayrıca her iki hadiste de tercî'in bulunması mânâ itibariyle aralarındaki benzerliği teşkil eder.

Merhum müellif Ebû Davud'un ifâdesine göre, bu hadis-i şerifte ezanın başında bulunan tekbîr iki kere tekrarlanıyor. Lâkin Darekutnî'nin muttasıl senedle rivayet ettiği bu hadisin aslında Ebû Mahzûre'nin tekbiri iki kere okuduğu ifâdesi yoktur. Bu hadisin sened ve metnini Darakutnî şu şekilde rivayet etmiştir: "Bize, Kadı Ebû Ömer haber verdi, dedi ki; "bize Ali b. Abdilaziz söyledi" dedi ki , "Bize Müslim nakletti" dedi ki "Bize Dâvûd b. Ebî Abdurrahman el-Kureşî anlattı" Dedi ki; "Bize Mâlik b. Dinar şöyle dedi: Ezan okuduktan sonra Mescid-i Haram'ın damında duran İbn Ebî Mahzûre'nin yanına çıktım ve bana Resûl-i Ekrem'in öğrettiği ezanı, babanın nasıl okuduğunu anlat" dedim. O da şöyle anlattı: "Ezana tekbirle başladı. Sonra birer kere:

derdi sonra döner: derdi."

Dârekutnî'nin bu rivayetine göre şehadetlerde ve hayye alelerde bir kere terci' yapılmıştır. Lâkin Ebû Dâvûd bu rivayetinde tek kalmıştır.

Ca'fer b. Süleyman'ın rivayetinde ikisi kısık ikisi de yüksek sesle olmak üzere tekbirlerin sayısı dört oluyor. Gerisi, Mâlik b. Dînâr hadisi gibidir.

Bu hadis-i şerifte geçen İbn Ebî Mahzûre'nin Bedr'de kâfir olarak ölen amcası Enîs, vasıtasıyle yine kâfir olarak ölen dedesinden hadis rivayet etmesi izaha muhtaçtır. Ayrıca bütün râviler ezanı Ebû Mahzûre'den rivayet ettiği halde burada Ebû Mahzûre'nin babasından rivayet edilmiş olması da bu hadis-i şerifin izaha muhtaç ikinci bir yönünü teşkil etmektedir. Bu konuda Menhel sahibinin izahı şöyledir: İbn Ebî Mahzûre'den maksat Abdul-melik'tir. Abdulmelik bu hadisi babası Ebû Mahzûre'den vasıtasız olarak almıştır.

İkinci bir izah tarzı da şudur: İbn Ebî Mahzûre'den maksat Abdulaziz b. Abdilmelik b. Ebî Mahzûre'dir. Abdulaziz bu hadisi Abdullah b. Ma-hayrız'den rivayet etmiştir. Her ne kadar Abdullah b. Muhayrîz Abdulaziz'in gerçek amcası değilse de Ebû Mahzûre'nin evinde yetim olarak büyüdüğü

için mecazen Abdulaziz'in amcası hükmündedir. Abdullah da Ebû Mahzûre'den rivayet etmiştir.

Bu hadis-i şerifte görüldüğü gibi ezanda baştaki tekbirin terci' ile iki kere okunduğu ifade edilmektedir. Bunun yanında yine bazı sağlam hadislerde ise, bu tekbirin yüksek sesle dört kere tekrarlandığı ifade edilmektedir. Bütün bu rivayetleri göz önünde bulunduran bazı hadis âlimleri bu şekillerin hepsine göre ezan okumanın caiz olacağı kanaatine varmışlardır ki, Ah-med b. Hanbel'in mezhebi de budur.

Diğer mezheb imamlarının görüşleri ise, 502 no'lu hadis-i şerifin izahında geçmiştir.[405]

28. Namazın Geçirdiği Değişiklikler

506. ...Amr b. Murre, "İbn Ebî Leylâ'yı (şöyle derken) işittim" demiştir:

Namaz üç kere değişiklik geçirmiştir. Sahâbe(-i kiram efendilerimiz bize (şunları) naklettiler:

Resûlullah (s.a.) buyurdu (ki); "(Bütün) müslumanların yahut müzminlerin namazının tek (cemaatte kılınmış) olması beni memnun eder. Hatta bütün evlere namaz vakit(inin girdiği)ni ilân edecek adamlar göndermeyi (bile) düşündüm. Ve hatta (bazı) kişilere damların üzerine dikilip namaz vakti(nin girdiği)ni ilân etmelerini emretmeyi kalbimden geçirdim." Hatta (neredeyse bu maksatla) çan çalacaklardı. (İbn Ebî Leylâ) der ki: Ensârdan bir adam geliverdi:

Ya Resûlallah (s.a.) seni tasalı olarak gördüğümden dolayı eve döndüğümde (rü'yamda) üzerinde sanki iki yeşil elbise bulunan bir adam gördüm mescidin üzerine dikilip ezan okudu, sonra birazcık oturup (tekrar) ayağa kalktı, aynı şeyleri söyledi. Ancak (bu defa fazladan olarak) namaz başladı diyordu. Eğer insanlar(ın bu yalancıdır) demeleri (korkusu) olmasaydı" muhakkak ki ben uykuda dçğildim, uyanıktım derdim dedi.

(İbn Müsennâ (bu cümleyi); "sizin "bu yalancıdır" demeniz korkusu olmasaydı" (şeklinde rivayet etmiştir) Resûlullah (s.a.) buyurdu ki;

"Vallahi Allah (c.c.) Sana hayrı göstermiştir". (Bu cümleyi) İbn Müsennâ rivayet etmiştir. (Diğer râvi) Amr ise, mevzuu bahs (etmemiştir) Resûlullah, "Bilâl'e öğret ezan okusun" buyurdu. (Yine İbn Ebî Leylâ) der

ki: "Ömer onun gördüğünün benzerini ben de gördüm lâkin (haber vermekte) geciktiğim için (söylemeye) utandım" dedi.

Sahâbe(-i Kiram efendi)lerimiz(in) bize haber verdiğine göre (önceleri) bir adam (cemaate) geldiği zaman (namazın imamla kaç rekatinin kılındığım) sorardı ve kendisine namazdan (kaç rekate) geç kaldığı haber verilirdi. Resûiullah ile beraber namaz kılan cemaat(ın kimisi) kıyamda, (kimisi) rükûda, (kimisi) oturuşta, (kimisi de) Resûlullah (s.a.) ile aynı halde olurdu.

İbnu'l-Müsennâ, dedi ki; Amr "Bana bunu (bu rivayeti) bir de Husayn İbn Ebî Leylâ'dan nakletti" demiştir. (Derken bir gün) Muaz (cemaate) çıkageldi ve (-Şu'be der ki, ben bunu bir de Hüsayn'den dinlemiştim-) Muaz'ın, "Ben Resulullah'ı (namazda) hangi halde gö rürsem... (diye başlayan)", Resûlullah'ın "siz de böyle yapınız" demesine kadar devam eden sözünü nakletti.

Ebû Dâvûd dedi ki: Sonra Amr b. Merzûk hadisine dönüyorum (bu rivayette) İbn Ebi Leylâ diyor ki:

(Bir gün) Muâz (cemaate) geldi, -daha önce cemaatle kaç rekât namazın kılınmış olduğunu- kendisine işaret ettiler. (Şu'be der ki, ben bunu bir de Husayn'dan dinlemiştim.) (İbn Ebî Leylâ rivayetine devamla) dedi ki: Muâz (r.a.);

"Ben O'nu (Resulüllahı) hangi halde görürsem göreyim o haline uyarım" dedi. Resûlullah da (s.a) buyurdu ki: "Muâz sizin için bir yol açtı, siz de böyle yapınız."

Sahâbe(lerimiz)in bize naklettiğine göre: Resûlullah Medine'ye gelince müslümanlara (her ay) üç gün oruç tutmayı emretti. Sonra Ramazanın (orucuyla ilgili âyet-i kerime) indirildi. (Medine'li müslümanlar) oruca alışmamış bir toplum idiler, oruç onlara çok zor geliyordu. (Bu yüzden) oruç tutamayan kimse (tutamadığı gün için) bir fakiri doyuruyordu. Sonra "Sîz mü'minlerden her kim bu (mübarek) ayda hazır bulunursa (veya bu mübarek aya şahid olursa) bunda oruç tutsun "[406] âyeti nazil olunca oruç tutma ruhsatı sadece müsâfir ve hastalar için (geçerli) oldu. (Bunun dışındakiler) oruç tutmakla emrolundular.

İbn Ebî Leylâ der ki; (Bazı) sahabelerimiz (r.a.) bize rivayet etti ki; (başlangıçta) bir kimse iftar zamanına erişir de yemek yemeden önce uyuyakahrsa bir daha yiyemez, oruçlu halde sabahlardı.

(Yine bir sahabe şöyle) dedi: Ömer (r.a.) (eve) gelip karısım(n yatağına gelmesini) istedi. O da; (ben yemek yemeden) uyudum, dedi. Ömer karısının bahane uydurduğunu zannederek kendisine yaklaştı. (Bir de) ensârdan bir adam (evine) geldi (iftar vakti) yemek istedi (ev halkı) "sana birşey ısıtana kadar (bekle)" decjiler, o da (yemeden) uyu-yakaldı. Bunun üzerine Resûlullah'a şu âyet-i kerime indi: "Oruç gecesi kadınlarınıza yaklaşmanız size helâl kılındı."[407]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, namaz ve orucun son şeklini almadan üç kere değişikliğe uğradıkları ifâde edilmektedir.[408]

Namazın Geçirdiği Değişiklikler:

1. Ezan meşru kılınmadan önce namaz vaktinin girdiğini, "namaz , namaz!" nidalarıyla birbirlerine haber verirlerdi. Resûlullah (s.a.) bazı kimselerin evlerin damlan üstüne çıkarak namaz vaktinin girdiğini yüksek sesle ilân etmelerini, bütün mü'minlerin namazlarını bir cemaatle kılmaları için bir çâre olarak düşündüğü gibi, namaz vaktinin bir çan çalınarak ilân edilmesini bile emretmeyi tasarlamıştı. Derken ensârdan Abdullah b. Zeyd ve Muhacirlerden Hz. Ömer (r.a.) sözü geçen rü'yayı sâdıkayı görmüşler, bundan sonra da ezan meşru kılınmıştır.

2. Bir kimse cemaatle namaz kılmak için mescide geldiğinde cemaat Resûlullah ile beraber namazın bir kısmım kılmış idiyse sonradan gelen kimse daha önce kaç rekat kılınmış olduğunu sorardı, onlar da şayet namazda iseler, işaretle daha iftitah tekbiri almamışlarsa sözle cevap verirlerdi. Çünkü halk Resûlullah'ın arkasında namaz kılarlarken kıldıkları rekâtların farklı olması dolayısıyla, kimisi rükûda kimisi kıyamda kimisi kuudda bulunurdu. Bir kısmı da, Resûlullah^a uymuş vaziyette namaz kılardı. Buna göre, mescide sonradan gelenler kaç rekatı kaçırdıklarını öğrenirler, önce bunu ya Resûl-i Ekrem'le beraber namaz kılanların safına katılarak veya safın dışında kalarak kılarlar, ondan sonra Resul-i Ekrem'e uyarlardı. Bu bakımdan dışardan gelen bir kimse camideki cemaatin

kimisini kıyamda, kimisini de rükûda bulur ve kaç rekâtı kaçırdığım onlara sorardı. Yukarıdaki izahta beyan edildiği şekilde cevap verirlerdi.

Cemaatle namazlar bu şekilde kılınırken, bir gün Muâz (r.a.) gecikmişti. Mescide girdiğinde, cemaatin Resûl-i Ekrem'in arkasında namazın ayrı ayrı rükünlerini edâ etmekte olduğunu görmüş ve kendisine namazın kaç rekâtını kaçırdığı haber verilmişse de o bu işaretlere değer vermemiş "Ben Resul-i Ekrem'i (s.a.) hangi halde bulursam, mutlaka, o anda O'na uyarım" demiş ve Resûl-i Ekrem'e uymuştur. Resûl-i Ekrem de bu davranış ve ifâdeyi tasvib ederek, memnuniyetini izhar etmiş, "Muâz sizin için çok güzel bir yol açmıştır. Artık siz de onun gibi hareket edin" buyurmuştur. Yukarıda görüldüğü gibi, Muâz (r.a.) hazretlerinin mescide gelmesi ve Resûl-i Ekrem'e (s.a.) hemen uyması açıklanırken, birden bire (Şu'be der ki) diye başlayan hadisin senediyle ilgili bir cümle araya giriyor. İşte söz esnasında bir parantez içerisine alınacak şekilde, araya sıkıştırılan böyle cümlelere cümle-i mu-tarıza denir. Ayrıca metinde bu hadisin râvilerinden Amr b. Murre'nin bu hadisi bir kere doğrudan doğruya İbn Ebî Leylâ'dan, bir kere de Husayn vasıtasıyla İbn Ebi Leylâ'dan aldığına işaret edilmiştir.

Yine aynı şekilde bu hadisin diğer r"-isi Şu'be'nin de bu hadisi bir kere Amr b. Murre'den, bir kere de Husayn' dan duyduğuna müellif Ebû Dâvûd işaret etmiştir. Ve nihayet Ebû Dâvud hadisin, Muâz'ın (r.a.) davranışını ayrıntılarıyla ifâde eden, Amr b. Merzûk'un Husayn'dan ve Şu'be'nin de yine Husayn'dan rivayet ettiği şeklini ele alarak bunların farklı taraflarına işaret etmiştir.

Resûl-i Ekrem (s.a.)'in Muâz (r.a.) hazretlerinin davranışını tasvib ve takrir etmesiyle namazın ikinci dönemi de tamamlanmış oldu. Artık bundan sonra müsiümanlar cemaate geç kaldıklarında imamı namazın hangi rüknünde bulurlarsa hemen ona uyuyorlar, imam namazı bitirip selâmı verince de yetişemediklerini tamamjiyorlardı.

3. Namazın uğradığı üçüncü değişiklik de kıble ile ilgilidir. Ancak bu meseleye üzerinde durduğumuz bu hadis-i şerifte temas edilmemiştir. Bu husus Ahmed b HanbeFin Müsned'inde, el-Mes'ûdî, Amr b. Mürre, Abdurrah-man b. Ebî Leylâ ve Muâz senediyle gelen hadis-i şerifte nakledilmektedir. Buna göre müsiümanlar, Medine-i Münevverede 18 ay, Beyt-i Makdîs'e (Kudüs'e) doğru namaz kılmışlardır. Sonra âyet-i

kerimesinin inmesiyle, Kâbe-i Muazzama mü'minlerin kıblesi haline getirilince, namazla ilgili üçüncü değişiklik de gerçekleştirilmiştir.[409]

Oruç İle İlgili Hükümlerdeki Değişmeler

Oruç da namaz gibi üç kere değişikliğe uğramıştır:

1. Resul-i Ekrem (s.a.)'ın her ay üç gün oruç tutmak âdet-i seniyyeleri idi. Medine-i Münevvere'yi teşrif ettiği zaman mü'minlere de bu orucu ve aşure orucunu tutmayı emretmişti. İşte müslümanların ilk oruçları bundan ibaretti.

2. Sûre-i Bakara'nın 185. âyet-i kerimesinin inmesiyle bütün müslümanların ramazan orucunu tutmaları emredildi. Ancak emredümekle beraber oruca tahammül edemeyen kimselere de tutamadıkları her gün için bir fakir doyurmalarına da izin veriidi. Yani müsiümanlar oruç tutmakla fidye vermek arasında muhayyer bırakıldılar. Bu da orucun ikinci dönemini teşkil etmektedir.

3. Başlangıçta müslümanlar iftar vaktinden sonra uyudular mı bir daha uyandıktan sonra yemek yiyemez, su içemez, orucu bozacak bir davranışta bulunamazlardı.

Nihayet hadiste anlatıldığı gibi Hz. Ömer'in ve ensardan bir kimsenin başlarına gelen hâdiseler üzerine "Oruç gecesi kadınlarınıza yaklaşmanız size helâl kılındı"[410] âyet-i kerimesi nazil oldu. Artık bundan sonra müslümanların daha önceki sünnete istinad eden uygulamaları neshedildi. Ramazan geceleri mü'minlerin iftar vaktinden itibaren, şafak sökünceye, tan yeri ağarıncaya kadar yiyip içmelerine ve ailelerine yaklaşmalarına izin verildi."Sizden her kim bu ayda şuhudda (yani hazarda) ise onu tutsun."[411] âyetiyle de daha evvelki oruç tutmakla fidye vermek arasındaki muhayyerlik kaldırılmıştır. Her müslümanın mutlak surette oruç tutması emrolunmuştur. Hasta ve misafirlere sonradan tutmaları şartı ile izin verilmiştir.[412]

Bazı Hükümler

1. Bir toplumun reisi durumunda bulunan kimse o toplumun dini ve dünyevi menfaatlerini gözetmen ve onların hayrına olacak tedbirler

almalıdır.

2. Bir kimsenin toplum için faydalı ve ehemmiyetli gördüğü bir işi başka durumda bulunan kimseye haber vermesi müstehabtır.

3. Ezan ve ikâmet meşrudur.

4. Namaz son şeklini alıncaya kadar bazı değişikliklere uğramıştır. Bazı dinî hükümlerin böyle değişikliğe uğramasındaki en büyük hikmet, mü'minin münafıktan ayrılmasıdır. Çünkü böyle dinî hükümlerin her değişikliğe uğramasında yeni hükme, mü'minler taptaze bir imanla sarılırlarken imanlarının tazelenip, yeniden kuvvet bulduğunu hissederlerken, münafıkların da kalbinde küfür ve şekavet duygulan kabarır. Neticede küfürlerini dışarı vururlardı.

5. Oruç da bir takım değişikliklere uğramıştır. Ancak orucun değişikliğe uğramasındaki hikmet, mü'minlerin oruca alışmalarında kolaylık sağlamak, zorluğu kaldırmak hikmeti olsa gerekir. Doğrusunu Cenab-ı Allah bilir.[413]

507. ...Muâz b. Cebel (r.a.)'den demiştir ki; Namaz ve oruç üç kere değişikliğe uğramıştır. Nasr (b. el-Muhâcir bu değişikliklerle ilgili) hadisin tamamım nakletmiştir. Îbnü'l-Müsennâ (bu hadisin) sadece (Müslümanların) Beyt-i Makdis'e doğru namaz kılmaları (ile ilgili) kısmını nakletmiştir. (İbnu'l-Müsennâ) der ki; (Namazın değişmesiyle ilgili) üçüncü hal (şöyle olmuştur), Resûlullah (s.a.) Medine'ye geldi ve on üç ay Beyt-i Makdis'e doğru namaz kıldı. Sonra Allah azze ve celle şu âyeti indirdi:

"Hakîkaten yüzünün semada aranıp durduğunu görüyoruz. Artık (müsterih ol), seni hoşnud olacağın bir kıbleye döndüreceğiz. Haydi yüzünü Mescid-i Harama doğru çevir. Siz de (ey mü'minler) nerede bulunursanız bulunun, yüzünüzü ona doğru çeviriniz."[414]

(Bu âyet-i kerimeyle) Allah azze ve celle Resulünü Ka'be'ye yöneltti. (İbnu'l-Müsennâ'nın) hadisi (burada) sona erdi. Nasr (b. Muhacir) de (rivayetinde) Rü'ya sahibinin ismini açıklayarak şöyle dedi:

"Ensârdan bir kimse (olan) Abdullah b. Zeyd geldi. Kıbleye yöneldi ve: Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah'dan başka ilâh olmadığına şahidlik ederim. Allah'dan başka ilâh olmadığına şâhid-lik ederim. Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederjm. Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahidlik ederim. İki defa da: Haydi namaza, iki defa : Haydi kurtuluşa. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah'tan başka

ilâh yoktur" dedi. Sonra biraz durdu ve ayağa kalktı, aynı sözleri (yine) söyledi. (Abdullah b. Zeyd) der ki: Ancak (bu defa rü'yamda gördüğüm kişi) haydi kurtuluşa dedikten sonra namaz başladı namaz başladı, (sözlerini) ilâve etti. (Muâz) der ki: Resûlullah (s.a.) (Abdullah'a hitaben); "bunu Bilâl'e öğret" buyurdu. Bilâl de bu kelimelerle ezan okudu. Nasr (b. el-Muhâcir riva-yetinde)oruç konusunda da şunları söyledi:

Resûlulla (s.a.) her ayın üç gününde ve bir de Aşure gününde oruç tutardı. Sonra Allahu Teala:

"Üzerlerinize oruç yazıldı. Nitekim sizden evvelkilere de yazılmıştır"

(ayet-i kerimesini) "Miskin doyumu fidye"[415] (sözlerine) kadar indirdi. Artık oruç tutmak isteyen tutuyor, oruç yemek isteyen de her gün (için) bir fakir doyuruyordu. Bu doyurma orucun yerini tutuyordu, işte bu (oruçta bir) değişikliktir. Sonra da Allah azze ve celle: "Ramazan ayı ki insanları (irşâd için), hak fürkfinı, hidayet delili feeyyineler halinde Kur'-ân onda indirildi" âyetini indirdi.Oruç bu aya erişen herkese farz oldu. Yolcular için (yolculuk esnasında orucu yeyip sonra) kaza etmeleri, oruca güçleri yetmeyen ihtiyar kadın ve erkekler için de (fakir) doyurmaları izni baki kaldı. (Derken bir gün) Sırma b. Kays bütün gün çalışmış (olarak evine) geldi..." ve (Nasr, orucun geçirdiği devrelerle ilgili olan bu) hadisi (sonuna kadar) nakletti.[416]

Açıklama

Bu hadis-i şerifin ravileri olan İbnu'l-Müsennâ ve Nasr b. el-Muhacir, Mes'ûdi'ye dayanan rivayetlerinde namaz ve orucun geçirdiği değişikliklere kısaca temas ettiler. Ancak birinci ravi İbnu'l-Müsennâ, namazla ilgili değişikliklerin sadece üçüncüsüne ait ayrıntılı bilgi vermişse de oruçla ilgili değişikliklerin ayrıntılarına girmemiştir.

İkinci râvi Nasr'ın rivayet ettiği bu konuya ilişkin uzunca hadiste bu değişiklikler bütün ayrıntılarıyla dile getirilmişse de müellif Ebû Dâvûd bu hadisin namazla ilgili kısımlarını hiç nakletmemiş sadece oruçla ilgili değişikliklerin üçüncü kısmını nakletmiştir.

Amr b. Merzûk'un Şu'be'den ve İbnu'l-Müsennâ'nın Muhammed b. Ca'fer vasıtasıyla yine Şu'be'den rivayet ettiği hadiste ise, orucun geçirdiği değişiklikler uzun uzadıya anlatılmış fakat orucun ikinci ve üçüncü

değişiklikleri birbirinden net bir şekilde ayrılmamış namazın da sadece iki halinden söz edilmiştir.

Üzerinde durduğumuz bu hadiste İbnu'l-Müsennâ namazın üçüncü şeklini alışım şöyle anlatıyor:

"Müslümanlar Beyt-i Makdis'e doğru onüç ay namaz kıldılar. Nihayet Cenab-ı Hak âyet-i kerimesini indirdi."[417]

İbnu'I-Musennâ'nın rivayeti de burada sona eriyor. Ancak biz bütün bu rivayetleri gözönünde bulundurarak namaz ve orucun geçirdiği değişiklikleri üç dönemde sırayla ve tamamıyle, bundan önce geçen hadisin izahında açıkladık. Oraya müracaat edilmelidir.

İbnu'l-Müsennâ her ne kadar mü'minlerin Beyt-i Makdis'e doğru namaz kıldıklarını rivayet etmişse de, Sahih-i Buhârî'de bu müddetin 16 veya 17 ay olduğu yer alıyor. Sahih-i Müslim ve Nesâî'de bu müddetin 16 ay olduğu kesinlikle ifâde ediliyor.

İmam Nevevî, Müslim Şerhi'nde, Hafız İbn Hacer de Fethü'l-Bârî'de bu rivayeti tercih etmişlerdir. Hafız İbn Hacer bu müddetin onüç ay olduğunu ifade eden rivayetin de on ay, on iki ay, 18 ay, 19 ay, iki sene olduğunu ifâde eden rivayetler gibi şâzz olduğunu, çünkü bu rivayetlerin hepsinin zayıf olduğunu söylemiştir.

Rivayetlere bakılırsa bu müddetin on altı veya on yedi ay olduğu ihtimali üzerinde durmak lâzım.

Ahmed b. Hanbel'in rivayetine göre, Resûlullah (s.a.) Mekke'de iken Kabe'yi karşısına alarak Beyt-i Makdis'e doğru namaz kılardı. Taberî'nin rivayetine göre ise, "Medine'ye hicret ettikten' sonra da yine Beyt-i Makdis'e doğru namaz kılmaya devam etti. Çünkü Medine'lilerin ekserisi Yahudi olduğundan onların gönüllerini İslama çevirmek için Cenab-ı Allah böyle emretmişti. Hakikaten Yahudiler bundan memnun oldular. Resûl-i Ekrem 17 ay böyle devam etti. Fakat gönlü Hz. İbrahim'in kıblesi olan Kâbe-i Muaz-zama'ya yönelmek istiyordu. Derken el-Bakara Sûresi'nin 144. âyeti olan âyet-i celilesi nazil oldu. Demek ki bazı râviler on altı aylık müddeti, geçen günleri de hesap ederek 17 ay demişler, bazıları da bu 16 ay'ı tecâvüz eden günleri hesaba katmayarak, yuvarlak bir hesapla 16 ay demişlerdir. Müslümanlar artık namazlarını Kabe'ye doğru kılmaya başlayınca Huyey b. Ahtab gibi bazı Yahudiler; "Eğer şimdiye kadar doğru bir yol üzerinde idiyseler şimdi bunu niçin terkediyor-lar da sapık yollara

gidiyorlar? Yok eğer şimdiye kadar uygulamaları yanlış idiyse, kıldıkları namazlar ne olacak?" demeye başladılar. Müslümanlar bu sözlerden müteessir olarak Resul-i Ekrem'e müracaat ettiler. Bunun üzerine önce "De ki: Doğu da Allah'ındır batı da..." ve sonra "Allah sizin imanınızı (amellerinizi)boşa çıkaracak değildir" âyet-i kerimeleri nazil oldu; Kabe-i Muazzama müslümanların kıblesi hâiine geldi.

Yine bu hadis-i şerifte orucun da üç kere değişikliğe uğradığı ifâde edilmektedir ki, bu değişikliklerle ilgili açıklama bundan Önceki hadisin izahında geçmiştir.[418]

Bazı Hükümler

1. Asr-ı Saadette namaz ve oruç. mütekâmil hale gelinceye kadar çeşitli uygulama merhalelerinden geçmiştir.

2. İbâdetler son şeklini almadan, -alıştırmak vb. hikmetlere mebni olarak-tedricî bir uygulama yapılmıştır.

3. Bir hüküm başka bir hükümle nesh edilebilir.

4. Oruç ibâdeti bütün semavî dinlerde farzdır.

5. Her ay üç gün oruç tutmak ve aşure günü oruçlu olmak sünnettir.

6. Yolcu ve hasta olan ramazanda oruç tutmayıp daha sonra kaza edebilir.

7. Oruç tutamayacak kadar yaşlı erkek ve kadın oruç tutmayıp fidye verebilir.[419]

29. İkâmet İle İlgili Hadisler

508. ...Enes (r.a.)den, demiştir ki; "Bilâl'e ezanı çift, ikâmeti tek okuması emredildi". Hammâd (Simâk b. Atiyye'den rivayet ettiği) hadisine, ancak : "kad kametis-salât" lafızları müstesnadır (bunlar ikişer defa söylenir), sözünü ilâve etmiştir.[420]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte geçen "emrolundu" kelimesinden hareketle emir verenin kim olduğu hakkında farklı,görüşler ileri sürülmüştür. Bu hususta Ebâ Dâvûd şârihi Hattâbî şunları söylemektedir: "Dinde emr evvelâ Allah'a ve Resulüne isnâd edilir. Bu bakımdan burada Hz. Bilâl*e emir verenin Resûl-i Ekrem olduğunu kabul etmek gerekir. Bazı ilim adamlarının Bilâl'e bu emri veren kimsenin Ebû Bekir veya Ömer olabileceği ihtimali üzerinde durmaları büyük bir hatadır. Çünkü Bilâl (r.a.) Resûlullah'ın irtihâlinden sonra Medine'yi terk etmiş Şam'a gitmiştir. Müezzinlik görevini de Sa'd'a devretmiştir."

Ayrıca bu hadis-i şerif,ezan' kelimelerinin kişer ikişer, ikâmet kelimelerinin de birer birer okunacağını söyleyen İmam-ı Şafiî ile İmam Ahmed b. Han-bel'in delilidir. Diğer mezheplerin ezan ve ikametle ilgili görüş ve delilleri 502. hadis-i şerifin açıklamasında geçmiştir. Gerçekte ikamet kelimelerinin de ezan kelimeleri gibi ikişer ikişer okunacağına dair bir çok hadisler vardır.

Nitekim, Ebû Av^ne'nin SahîlTinde rivayet ettiği Şa'bî hadisi TirmizT-nin el-Câmiînde rivayet ettiği Ebû Mahzûre hadisi ve Tahâvî'nin rivayet ettiği Seleme b. el-Ekva' hadisi ikâmet cümlelerinin ikişer ikişer okunacağını ifâde etmektedirler. Hatta Hanefî uleması Ebû Mahzûre hadisinin üzerinde durduğumuz Enes hadisini neshettiğini söylemişlerse de aksi görüşte olan ulemâ buna itiraz etmişlerdir.

Ezanın çift, ikâmetin ise tek okunmasını, müslümanların ikisini karıştırmadan kolayca ayırabilmelerini sağlama hikmetine bağlamak isteyen Şafiî âlimi Hattâbî'yi, Hanefî ulemasından Aynî merhum ağır bir dille tenkid etmiş, ezan dışarıda vaktin girdiğini ilân etmek için okunur, ikâmet ise, cami içinde namaza başlandığını bildirmek için okunur, bunların karışması hiç bir zaman söz konusu değilken, Hattâbî'nin bu görüşü nasıl ortaya attığını hayretle karşıladığını ifade etmiştir.

Zeylaî merhum, Tebyinu'I-hakâîk'te ikâmetin aslında bütün cümlelerin ikişer ikişer okunduğu halde Emevîlerin bunu değiştirerek bu cümleleri ilk defa birer kere okuduklarını söylemektedir, (bk. Bezlu'l-mechûd, IV, 59) [421]

509. ...Humeyd b. Mes'ade İsmail'den, O da Hâlid el-Hazzâî'den, o da Ebî Kılâbe vasıtasıyla Enes'den (508 nolu Vüheyb hadisinin), benzerini

nakletmiştir.

İsmâîl der ki; "Ben bu hadisi Eyyûb'e naklettim, o da ancak ikâmet "kad kameti's-salât" kelimesi müstesnadır. (Bu cümle iki defa söylenir)" diye cevap verdi.[422]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte geçen, Eyyûb'un "Kad kameti's-salah lafizları bundan müstesnadır" sözünün, Eyyûb'un kendi sözü olup Peygamberimize ulaşan bir hadis olmadığım kabul edenler, ikâmet ederken "kad kameti's-salâh" cümlesinin bir kere okunacağı görüşündedirler. Bunlar İmam Şafiî, İmam Ahmed ve İmam Mâlik hazretleridir. Fakat bu, "ancak kad kameti's-salah lafızları bundan müstesnadır" sözünün Eyyûb'a ait bir söz olup hadis olmadığı görüşü yanlıştır. Zira bu ifâde pek çok merfû hadislerde geçmektedir. Nitekim Abdurrezzak da, Ma'mer vasıtasıyla bu hadisi Eyyûb'dan açık ifadelerle nakletmişti. Aynı şekilde aynı hadisi Ebû Avâne Sahîh'inde, es-Serrâc,Müsned'inde rivayet etmişlerdir. Hadis usûlünde bilinen bir kaidedir ki, bir haberde geçen ifâde,aksine bir delil bulunmadıkça o haberden sayılır.

Bu ifadenin hadisin aslından olduğunu kabul edenler de "kad kaameti's-salâh" kelimesinin iki kere okunacağı görüşündedirler ki, bu görüş aynı zamanda Hanefîlerin görüşüdür.[423]

510. ...İbn Ömer (r.a.)den, demiştir ki:

"Resûlullah (s.a.) zamanında ezan ikişer ikişer, ikâmet ise, birer birer okunurdu. Fakat (müezzin) iki kere, kad kaameti's-salâh, Kad kaameti's-salâh derdi. Biz ikâmeti duyunca abdest alır, sonra camiye giderdik."[424]

Şu'be der ki; Ebû Cafer'den, bu hadisten başka (bir hadis) işitmedim.[425]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte ezanın bütün cümlelerinin çift okunduğu ifade ediliyorsa da, ezanın sonunda bulunan kelime-i tevhîd bundan müstesnadır. Çünkü bu cümlenin bir kere okunacağına dair pek çok sahîh ve merfû hadis

vardır. Nitekim daha önce tercemesini ve açıklamasını yaptığımız 502 ve 503 no.lu hadis-i şerifler de bu hususu açıkça ifade etmektedirler. Ayrıca bu cümlelerin bir kere okunacağı hususunda mezhep imamları görüş birliği içindedirler.

Yine aynı hadisler ezanın başında bulunan tekbirlerin dört kere okunacağını ifade etmektedirler. Ancak bu mevzuda gelen hadisler arasında sübût ve delâlet yönünden farklılıklar bulunduğundan mezheb imamlarının görüşleri de birbirinden farklıdır ki, lüzumlu açıklamalar işaret ettiğimiz hadislerin şerhinde geçmiştir.

Ayrıca bu hadiste ezanda Şafüler ve Malikîlerce benimsenen tercî'den bahsedilmemekte ve ezanda tercF yoktur diyen Hanefîlerin görüşü için bir delil bulunmaktadır.

İkâmet edilirken cümlesinin iki kere tekrarlanacağı görüşünde Mâlikîler'in dışında mezheb imamları arasında görüş birliği vardır.

Şâfiîler ve Hanbelîlerce ittifakla kabul edilen ikametin metni şöyledir:

Hanefîler ise başta bulunan tekbirleri dört kere; sonda bulunan kelime-i tevhidi bir kere; geri kalan cümleleri de ikişer kere okurlar.

Mâlîkilerse, başta ve sonda bulunan tekbirleri ikişer, bunun dışında kalan bütün cümleleri de birer kere okurlar.[426]

511. ...Muhammed b. Yahya b. Fâris, Ebû Âmir yani el-Akadî'den, o da Abdülmelik b. Amr'.dan, o da Şu'be'den, o da el-Uryan mescidinin müezzini Ebû Ca'fer'den, o da el-Ekber mescidinin müezzini Ebu'l-Müsennâ'dan o da, "İbn Ömer'den işittim" diyerek (510 numaralı) hadisi nakletmiş(ler)dir.[427]

Açıklama

Muhammed b. Yahya bir evvelki Muhammed b. Beşşâr'ın rivâyet ettiği hadisi sırasıyla verdiğimiz senede dayanarak rivayet etmiştir. Hadis-i şerifte geçen Akad, Yemen'de veya Becîle'de bulunan bir kabiledir. Üryan mescidi Nesâî'nin de rivâyet ettiği gibi Kûfe'de bir mesciddir. Mescidi'l-Ekber kelimesinin aslı, "Mescidu'l-Câmii'l-Ekber"dir. Nesâî'nin bir rivayetinde bu kelime "Mescidü'1-Câmi" diye geçmektedir.[428]

30. Bir Kişinin Ezan Okuyup Başkasının Kamet Getirmesi

512. ...Muhammed b. Abdillah, amcası Abdullah b. Zeyd'den, naklederek dedi ki:

Nebi (s.a.) (namaz vaktinin girdiğini) ilân için bir şeyler yapmak istemiş (ama) bunlardan hiç birini yapmamıştı. (Sonra) Abdullah b. Zeyd'e (rü'yasmda) ezan gösterildi. (O da) Peygamber (s.a.)'e gelip gördüğünü haber verdi. Resûlullah (s.a.) "Onu BUâl'e öğret" buyurdu, Zeyd de Bilâl'e öğretti. Bunun üzerine Bilâl ezanı okudu. (Bilâl -radiyellahü anh- ezanı okuyunca) Abdullah, "Onu (rüyada) ben gördüm ve ben okumak istiyordum" dedi. Resûlullah (s.a.) de, "Sen de ikâmet et" buyurdu.[429]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte ezanı bir kimsenin ikâmeti de diğer bir kimsenin okumasının caiz olduğu ifade ediliyor. Ancak biraz sonra gelecek olan 514 numaralı hadiste ikâmet etmenin ezam okuyanın hakkı olduğu ifâde edildiğinden bu iki rivayetin hangisine uymanın daha faziletli olduğu mevzuunda mezhep imamları arasında görüş ayrılıkları doğmuştur.Bu ihtilâfları şu şekilde özetleyebiliriz:

1. İmam Mâlik ile Hicazlıların ve Kûfelilerin ekserisi ve Ebû Sevr, ikâmeti ezanı okuyan kimsenin yapmasıyla diğer bir kimsenin yapması arasında bir fark görmemişlerdir. Bu hususta üzerinde durduğumuz Abdullah b. Zeyd hadisini delil getirmişlerdir. Hanefilerin de görüşü budur.

2. Hanbelî ve Şafiî ulemâsına göre ise, ikâmet etmek öncelikle ezanı okuyanın hakkıdır. Bunlar 514 numaralı hadis-i şerifi delil getirirler ve; "Abdullah b. Zeyd hadisi gerek metin ve gerekse sened bakımından ihtilaflıdır. Bizim dayandığımız Ziyad b. Haris hadis-i şerifi ise daha kuvvetlidir. Hem de Abdullah b. Zeyd (r.a.)'m rivayet ettiği hadiste anlatılan uygulama İslâm'ın ilk yıllarına ait bir uyguiama idi. Halbuki bizim delilimiz olan Ziyâd b. Haris hadisi ise daha sonraki uygulamalarla ilgilidir. Sonraki uygulamalara sarılmak ise, daha isabetli bir harekettir" derler.

3. Hanefî ulemasına göre ise3eğer ezanı okuyan kimse razı olursa ikâmeti başkasının yapmasında bir sakınca yoktur. Şayet razı olmuyorsa o zaman gönlünün kırılması söz konusu olacağından mekruh olur   Çünkü bir müslümanın gönlünü kırmak mekruhtur.

Delilleri ise, mevzumuzu teşkil eden Abdullah b. Zeyd hadisidir.[430] Gerçekte ise, ilme ve insafa en uygun olan bu hususta her iki hadise göre de uygulamanın caiz olduğunu kabul etmektir. Binaenaleyh iki hadisin arasını cemetmek mümkün iken neshden bahsetmek asla doğru olmaz. Ve burada neshin isbatını gerektiren bir durum görmek de mümkün değildir.[431]

513. ...Abdullah b. Muhammed'den demiştir ki: - "Dedem Abdullah b. Zeyd bu (512 no'lu) hadisi naklederdi' (Sonra da) ve "dedem ikâmet etti" sözünü ilâve etti.[432]

514. ...Ziyâd b. el-Hârisî es-Sudâî demiştir ki:

Sabah ezanının ilk (vakti) girince Nebiyy-i Ekrem (s.a.) bana emir verdi, ben de ezan okudum ve ya Resûlullah (sa..):

"İkâmet de edeyim mi? deyince doğu tarafına doğru, sabahın doğuşunu gözetlemeye başladı, "hayır" dedi. Sabah olunca (devesinden) indi, abdest bozduktan sonra (namaza hazırlanan) arkadaşlarının (arasına) katıldı. Yani abdest aldı. Bilâl ikâmet etmek isteyince Resûlullah (s.a.) O'na, "Ezanı Suda'lı (Ziyâd b. Haris) okudu. Ezanı kim okursa ikâmeti de o eder" buyurdu. Bunun üzerine ikameti de ben ettim.[433]

Açıklama

Hadis-i şerifte râvinin ismi "Sudâ'nın kardeşi" şeklinde geçinektedir, fakat biz onu "Suda'lı" diye terceme etmeyi daha uygun bulduk. Suda' Yemen'de bir kabiledir. İnsan mensub olduğu kabilenin kardeşi sayıldığı için Resûl-ü Ekrem (s.a.) bu râviden "Sudâ'nın kardeşi" diye bahsetmiş ve bir kabilenin fertleri arasında bulunan fıtrî kardeşlik duygusunu ifâde buyurmuştur.

Metinden anlaşıldığına göre sabah ezanının vakti girince orada Hz. Bilâl hazır bulunmadığından Hz. Peygamber o anda orada hazır bulunan Zi-yâd b. Haris (r.a.)'e ezan okumasını emretmiştir. Bu emri yerine getiren Ziyâd

(r.a.) ikâmet etmek için Hz. Peygamber'den izin istemişse de buna hemen izin vermeyerek ortalığın aydınlanmasını beklemeye başlamıştır. Biraz sonra Hz. Peygamber abdestini tazeleyip gelmiş, tam o sırada Hz. Bilâl (r.a.)'in ikâmet etmek istediğini görünce buna müsaade etmemiş, ikâmetin, ezan okuyanın hakkı olduğunu ifâde buyurmuştur. Ancak bu hususta mezheblerin delilleri ve görüşleri farklıdır. Nitekim 512. hadiste izah edildi.

Bu hadisten "Ezanı okuyanın ikâmet etmesi, başkasının ikâmet etmesinden daha evlâdır" hükmü çıkarılır.[434]

31. Ezanı Yüksek Sesle Okumak

515. ...Ebû Hureyre (r.a.) den rivayet edildiğine göre, Nebiyy-i Ekrem (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Müezzin sesinin (ulaştığı yer) miktarınca mağfirete erişir, kuru ve yaş (ne varsa) ona şahitlik eder. (Cemaatle) namaz kılan kimseye de yirmi beş namaz (sevabı) yazılır ve ondan (cemaatle kıldığı) iki namaz arasındaki (küçük günahlar) affedilir"[435]

Açıklama

Bu hadis-i şeriften müezzinin sesinin çıktığı nisbette mağfirete olaQagı aniaşıııyor. Müezzinin bulunduğu yer ile sesinin eriştiği son nokta arasındaki mesafe müezzinin günahlarıyla dolu olsa, bütün bu günâhların ezan sebebiyle affedileceği hadis şârihlerince açıklanmıştır. Bazı âlimler bu mağfiretin kapsamı İçine cemaati de sokan tefsirler yapmışlar, ezanı işitip de cemaatle namaza gelen herkesin günahlarının affedileceğini söylemişlerdir. Bazı âlimler de "Müezzinin bulunduğu noktadan sesinin eriştiği son noktaya kadar olan mesafe üzerinde işlemiş olduğu bütün günahları affolunur" şeklinde yorumda bulunmuşlardır.

Yine bu hadis-i şerifte kuru ve yaş her şeyin kıyamet gününde müezzinin lehine şahitlikle bulunacağına işaret edilmektedir. Nitekim Buhârî'nin bir hadisi bunu açıkça ifade etmektedir.[436]

Bu şahitliğin nasıl olacağı konusunda da ilim adamları tarafından çeşitli tefsirler yapılmıştır. îbn Hacer bu konuda şunları söylemektedir: Kıyamet gününde Allah Teâla'nın bu cansız varlıklara bir hayat ve konuşma kabiliyeti vermesi ve bu sayede onların da şahâdette bulunması mümkündür. Aslında bütün varlıklarda -insanın idrâk etmediği ve yaratılış hikmetlerine uygun bir çeşit- ilim ve idrâk bulunduğu ve Allah'ı' teşbih ettikleri bilinen bir gerçektir Nitekim bu gerçek şu âyet-i kerimelerde beyân edilmiştir: "Taşların öylesi var ki; içinden nehirler kaynıyor, öylesi var ki çatlıyor da bağrından sular akıyor ve öylesi var ki Allah'ın haşyetinden (yerlere) yuvarlanıyor. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir"[437]

Yani o taşlar yağmurlar, kasırgalar, zelzeleler gibi kudret-i ilâhiyeyi gösteren âyât-ı ilâhiyye'den müteessir olarak Allah korkusundan her halde düşer yuvarlanır yerinden oynar. Halbuki sizin kalpleriniz bu kadar zahir âyetler karşısında zerre kadar müteessir olmaz! Tergîb ü terhîbden bir eser duymaz"[438]

Hiç bir şey yoktur ki onu hamdiyle teşbih etmesin ve lâkin siz onların teşbihlerini iyi anlayamazsınız"[439] Elmalılı Merhum bu âyet-i kerimenin tefsirinde şunları söylemektedir: "Çokları bu teşbihin lisan-ı hal ile delâlet veya halin kaiden camm olduğuna kail olmuşlardır. Fakat bazı tefsirciler mânâyı hakikîsi üzere kavlen teşbih demek olduğunda ısrar etmiştir. Ekseriyyetin kavli ukul-ı avamaa emess görünürse de Âlûsî tefsirinde tafsil olunduğu üzere Re-sûlullah'ın elinde taşların teşbihinin duyulması gibi birçok ehadis ve asar-ı varide bazın kavlini te'yid etmektedir. Muhyiddin-i Arabi ve sair birçok sofiyye dahi buna kaildirler."[440]

Nitekim ehl-i sünnetin görüşünün bu merkezde olduğu el-Bağavî.tarafından ifade edilmektedir. Ayrıca kurdun ve öküzün konuşmaları da bu konuda en ufak bir şüphe bırakmayacak deredece kuvvetli birer delildir.[441]

Bütün varlıkların müezzin için şahitlikte bulunmasının hikmeti ise, "Müezzinin fazilet ve yüksek derecesinin her tarafa yayılmasını ve takdirle karşılanmasını sağlamaktır" şeklinde izah edilmiştir.

Yine bu hadisteki cemaatle namaz kılan kimsenin iki namazı arasındaki günahlarının affolacağı ifâdesindeki günâhlardan maksat, bazılarına göre küçük günahlar ise de bazılarına göre kul haklarının dışında kalan bütün günâhlardır.[442]

Bazı Hükümler

1. Varlıkların kıyamet günündeki şahitliklerini kazanmak için müezzinin ezan okurken sesini yükseltmesi müstehaptır.

2. Kıyamet gününde müezzinlerin dereceleri çok yüksektir.

3. Cemaatle kılınan iki namaz arasındaki günahlar affolunur.[443]

516. ...Ebû Hureyre (r.a.)'nin Rivayet ettiğine göre Resûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Namaz için ezan okunduğu zaman şeytan arkasını dönüp yellene yellene ezan sesini işitmez oluncaya kadar uzaklaşır. Ezan bitince geri gelir; namaz için ikâmet edilince (tekrar) arkasını dönüp kaçar. İkâmet bitince tekrar

geri gelir, (namaz kılan) kişiyle kalbi arasına girer ve hatırına gelmeyen şeyler hakkında "şunu da bunu da hatırla" der. Nihayet adam kaç (rekât) namaz kıldığını bilmez hale gelir."[444]

Açıklama

Şeytanın ezan sesini işitince yellenerek kaçması Kadı Iyaz'a göre hakikat manasına alınabilir. Çünkü Şeytan da yiyen ve içen ruhani bir yaratıktır. Onun da kendine has bir şekilde yellenmesi mümkündür.

Fakat Buhârî şârihi Aynî gibi bazı alimler ise, "Şeytanın yellenmesinden maksat, çok korktuğu büyük bir musibete uğramasıdır. Nasıl ki büyük bir musibete mâruz kalan kimsenin, o anda korkusundan dolayı dizlerinde can kalmaz, ayaklan birbirine dolaşıp abdesti kalmazsa şeytanın da ezan sesini duyunca mü'minlere vesvese vermekten ümitsizliğe düşerek büyük bir korku hâli yaşadığı ifâde edilmek istenmiştir. Yani yellenmek kelimesiyle yellenmeye sebeb olan büyük bir korku hâli kast edilmiş, şeytanın ezan karşısındaki durumu korkunç bir felâkete uğrayan kişinin haline benzetilmiştir" demişlerdir.

İşte şeytan bu duruma sebeb olan ezan sesinden kurtulmak için ezan sesi işitilmez oluncaya kadar uzaklara kaçmaya devam eder.

Bu uzaklaşmanın miktarı hakkında Müslim'in Sahîh'inde rivayet ettiği şu hadis-i şerif bir fikir verebilir: "Şüphesiz kî şeytan namaza nida edildiğini işittiği vakit Revha denilen yere vanlıncaya kadar gider. Süleyman (el-A'meş), "Ebü Sufyân'a Ravha'nın nerede olduğunu sordum; bu yer Medine'den 36 miluzaktadır, cevabını verdi, demiştir."[445]

Şeytanın en faziletli bir ibâdet olan Kur'ân okumak'dan ve namazdan kaçmadığı halde ezandan kaçışının hikmeti, kıyamet gününde müezzinin lehine şehâdette bulunmaktan kurtulmak istemesine bağlanabilir. Çünkü bir evvelki hadis-i şerifte beyân edildiği gibi kıyamet günü ezan sesini duyan her şey müezzinin lehine şehâdet edecektir.

Bazıları da bu hususu şöyle açıklamışlardır: Ezan insanları Allah'a secdeye çağıran bir davettir. Şeytan ise, secdeden kaçtığı için Allah'ın rahmetinden uzak kalmıştır. Şeytan ezan sesini duyunca bu hâdiseyi hatırladığı için rahatsız olur, daha fazla duymamak için süratle uzaklaşır. Bir de ezandaki cümleler'en faziletli zikr olan kelime-i tevhid ve benzeri sözlerden ibarettir ki, bu cümlelerin sayısı bellidir. Şeytan vesevese vererek bu kelimeler üzerinde bir eksiklik veya fazlalık yaptırmaya muvaffak olamaz. İşte şeytan bundan nefret ederek kaçar. Amma şeytan vesvese ile insanın kıldığı namaza bir noksanlık ve sünnete uymayan bir fazlalık eriştirebilir. İşte şeytan bu ümide kapılarak namaz kılana yaklaşır.

Fakat eksiksiz namaz kılabilen kimselere yaklaşmak istemez. Ancak böyle kimseler az bulunur.

İbn'ül-Cevzî ise şeytanın kaçışını şöyle açıklar; "Ezandan nefs, lezzet alamaz, ezan okuyan kişiye gaflet ve riya yaklaşamaz. Namazdan ise nefs kendine bir pay çıkarabilir. Bu bakımdan şeytan namaz kılan kişiden kaçmak istemez. Ancak şeytanın kaçtığı ezan, aslına uygun olarak tegannîden uzak, kelimelerinin hakkı verilerek okunan ezandır..."

Bu bakımdan, Sahih-i Müslim'de bulunan şu hadis-i şerifte cinlerin şerrinden korunmak için ezan okumak tavsiye edilmektedir:

"Süheyl demiş ki: Babam beni, Benû Hârise'ye gönderdi, yanımdan bizim uşaklardan biri yahut bir dostumuz vardı. Ona bir kimse bir bahçeden ismiyle seslendi. Yanındaki (arkadaş) bahçeye bakındı ise de hiç bir şey göremedi. Ben bu hâdiseyi babama anlattım. Babam : Senin böyle bir şeyle karşılaşacağını bilsem göndermezdim. Ama bundan böyle bir ses işitirsen hemen ezan oku. Çünkü ben Ebû Hureyre'yi Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellern)'den şu hadisi rivayet ederken işittim: "Şüphesiz ki namaza nida edildiği vakit şeytan geri gider. Onun sesli bir yellenmesi vardır."[446]

Bazı Hükümler

1. Ezanın fazileti çok büyüktür.

2. Şeytan ezan sesinden çok rahatsız olur.Hatta onu dinlemeye tahammül edemez. Ezandan rahatsız olanlarda da şeytana benzer bir taraf var demektir.

3. Şeytan, peygamberler ve evliya gibi Allah'ın sâdık ve ihlash kullarının dışında herkese namaz kılarken ve Kur'an okurken bile vesvese verebilir.

4. Şeytân insanlara zarar vermek için çok çaba sarfeder. Ondan Allah'a sığınmak lâzımdır.[447]

32. Namaz Vakitlerine Dikkat Göstermek Müezzine Düşen Bir Vecîbedir

517. ...Ebû Hureyre (r.a.)'den; demiştir ki; - Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem); "İmam (cemaat için) kefil, müezzin de mu'temeddir. Ey Allah'ım, imamları doğru yola eriştir, müezzinleri de bağışla" buyurdu.[448]

Açıklama

Bu hadis-i Şerifte geçen imamın kefil olmasından maksat Aliyyü'l-Kaarî'ye göre, imamın, cemaate kıldırdığı namazı bütün ahkâmına titizlikle riâyet ederek kıldırmak görevini yüklenmesidir.

Kadî Iyaz'a göre ise, bu sozun anlamı; İmamın, cuma namazı ile ilgili bütün görevleri üstlenmesidir. Cemaatle kılınan namazda cemaatin kıraatte bulunmaması şartını koşan imamlar açısından ise, imamın cemaatle kılınan bütün namazlarda cemaatin kıraatini üzerine almasıdır. Namazın farzlarını, sünnetlerini, rekâtlarını gözetmek, duâ esnasında Allah'a cemaati için de dua etmek suretiyle onları gözetmek de imamın yüklendiği kefillik görevi içine girmektedir.

İbn Melek ise, imamın kefil olması sözünü şöyle açıklıyor: "Cemaatin namazının sahih veya fâsid olması imamın namazının sahih veya fâsid olmasına bağlıdır. İmamlar bu sorumluluğun idraki içinde kıldırdıkları namaza dikkat etmek mecburiyetindedirler. Şayet imamın kıldırdığı bu namaz sahih olursa sevabı daha çok, fasid olursa vebali cemaatin vebalinden daha büyük olur. Çünkü bütün cemaatin vebalini yüklenir. İşte bu hadisteki kefilliğin mânâsı budur. Yahutta buradaki kefillikten maksat, cemaat adına dua etme görevini yüklenmektir."

Müezzinin mutemed olmasından maksad ise, namaz ve oruç gibi vakte bağlı olarak edâ edilen bütün ibâdetlerde halkın, müezzinin sesine güvenerek ibâdetlerini ifâ etmeleridir. Yahutta müezzinlerin, ezan okumak için minarelere veya benzeri yüksek yerlere çıktıkları zaman halkın mahrem hallerine bakmaktan sakınan, halkın bu hususta müezzinlere duyduğu güvene gerçekten lâyık kimseler olmalarıdır. Yani gerçek müezzinler bunlardır.

Resul-ü Ekrem'in imamlar için "Ey Allahım onları doğru yola eriştir" diye duâ ettiği halde, müezzinler için "Ey Allah'ım onları bağışla" diye duâ buyurması, imamların müezzinlerden daha faziletli olduğuna delâlet eder. Çünkü:

1. Cenab-ı Peygamberin müezzinlerin hatalarının bağışlanması için duada bulunması onların kusurlu olduklarını ifâde ettiği gibi, imamların görevlerinde muvaffak olmaları için duada bulunması da onların faziletli olduklarını ifâde eder.

2. Müezzin sadece vakitleri ilân etme görevini üzerine almışken imam cemaatin namazını erkân, adabı ve her yönüyle en mükemmel şekilde kıldırmak görevini üzerine almıştır. Bu ise, imamın ifâ ettiği görevin ağırlığını ve dolayısıyla imamlığın faziletinin büyüklüğünü gösterir.

3. İmam Resûlullah (s.a.)'in vekili, müezzin ise Bilâl- Habeşi'nin (r.a.) vekilidir.İkisi arasındaki farkı izaha lüzum yoktur.Nitekim İmam Ebû Ha-nife, Horasanlılar ve Şâfiiler de imamlığın müezzinlikten üstün olduğu görüşündedirler. Şafiî imamlarından Nevevî'nin beyânına göre, İmam Şafiî Hazretleri müezzinliğin imamlıktan daha faziletli olduğu görüşündedir. Hazreti İmam "el-Ümm" isimli eserinde bunu böyle beyan etmiştir. İmamlıkla müezzinliğin faziletçe eşit olduğu görüşünde olanlar bulunduğu gibi, imamlığın hakkını verebilenler için imamlığın, müezzinliğin hakkını verebilenler için de müezzinliğin daha faziletli olduğunu söyleyenler de vardır.[449]

Bazı Hükümler

1. İrnamlığa toplum içinden kefil olma ehliyetinde bulunan kimseler seçilmelidir.

2. Müezzin müslüman, akıllı ve adaletli bir kimse olmalıdır. Delinin, kâfirin okuduğu ezan sahih değildir.[450]

Ezanla İlgili Bazı Mühim Meseleler

1. Müezzinin hür olması gerekir. Kölenin kendi namazı için okuduğu ezan sahih olursa da, cemaat için okuduğu ezan, sahibinin izni olmadıkça caiz değildir. Çünkü cemaat için kölenin müezzinlik vazifesini yüklenmesi, sahibinin hizmetine bir engel teşkil eder.

2. Yedi yaşına girmiş çocuğun okuduğu ezanın caiz olup olmadığı konusunda İslâm âlimleri arasında görüş ayrılıkları vardır. Şafiî âlimlerinin ekserisine, İmam Ahmed'e ve Mâliki âlimlerine göre vakitleri adaletli bir kimsenin tesbit etmesi ve denetlemesi halinde yedi yaşındaki çocuğun (mümeyyiz çocuğun) ezanı caizdir, nâvud-ı

Zâhirî'ye göre ise, kesinlikle ve mutlaka caiz değildir. Hanefi'lere göre mürâhik çocuğun (bulûğ çağına geldiği halde baliğ olmayan çocuğun) ezanı caizdir. Şafiî âlimlerinden bir kısmı da mümeyyiz çocuğun okuduğu ezanın mekruh olduğunu söylemişlerdir.

3. Abdestsiz olan kişinin ezan okumasına cevaz verilmiş ise de dört mezhebe göre mekruhtur.[451]

518. ...A'meş dedi ki; Ebû Sâlih'den bana haber verildi; -ancak bunu ondan başkasından işitmiş olduğuma ihtimal de vermiyorum-(Ebû Salih) Ebû Hureyre'den (rivayetle şöyle) demiştir: Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu; (diyerek bir önceki hadisin) benzerini nakletmiştir.[452]

Açıklama

Musannif bu hadisi rivayetle bir önceki hadisi takviye etmek maksadını gözetmiştir. Bir önceki hadise dair yapılmış açıklamalara ayrıca birşeyler eklemeye gerek yoktur.[453]

33. Ezanı Minarede Okumak

519. ...Neccâr oğullarından bir kadın (şöyle) demiştir:

Benim evim mescidin etrafında bulunan evlerin en yükseği idi. (Mescid-i Nebevi yapılmadan önce) Bilâl (r.a.) sabah ezanını onun üzerinde okurdu. Seher vakti gelir, evin üzerine oturur, sabahın olmasını beklerdi. Sabahın olduğunu görünce ayağa kalkar ve "Ey Allahım sana şükranlarımı arzeder, Kureyş'in (müslüman olması ve) senin dinini ayakta tutmaları için yardımını dilerim "derdi. Sonra da ezanı okurdu. O kadın dedi ki; "Vallahi onun bu kelimeleri terk ettiği tek bir geceyi (bile) hatırlamıyorum."[454]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen seher vaktinden maksat bazılarına göre gecenin son üçte biridir. Esasen seher gizlilik ve kapalılık anlamına gelir. Gecenin son bölümünde tam manâsıyla bir gizlilik ve kapalılık bulunduğu için seher ismi verilmiştir.Cenab-ı Allah,âl-i İmrân sûresinin 17. âyetinde seher vaktinde istiğfar edenleri övmektedir. AIûsî merhum bu âyetin tefsirinde[455] bu vakitte tevbe ve duaların kabul edildiğini ifâde ettikten sonra İbn Cerîr'in tahric ettiği şu hadis-i şerifi nakletmektedir: "İbn Ömer geceyi namazla ihya ettikten sonra;

Ey Nafi, seher vakti oldu mu? diye sorardı. Eğer Nâfi:

Evet seher vakti girdi, diye cevab verirse namazı bırakır, sabaha kadar duâ ve tevbe ile meşgul olurdu."

İbn Merdûye, Enes b. Mâlik'den nakletmiştir. Enes b. Mâlik (r.a.) demiştir ki: "Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem) bize seher vakitlerinde yetmiş kere istiğfar etmemizi emrederdi. Buhârî'nin Sahîh'inde rivayet ettiğine göre; Cenab-ı Zülcelâl Hazretlerinin emri ile melekler her gecenin son üçte birinde sema-i dünya'ya (vazifeli bir melek) iner ve:

"Duâ eden yok mu, duasını kabul edeyim, isteği olan yok mu, isteğini vereyim, günahlarının bağışlanmasını isteyen yok mu, bağışlayayım" der. Bu durum sabah oluncaya kadar devam eder.[456]

Bütün bu ve benzeri rivayetler seher vaktinde 4ua etmenin kıymet ve ehemmiyetini gösterir. îşte Hz. Peygamberin yakınında bulunmanın bahşettiği imtiyaz ile zaman ve mekânın esrar ve hikmetine âşinâ olan Bilâl-i Habeşi (r.a.) bu hadis-i şerifte beyân edildiği şekilde seher vaktinin feyz ve bereketinden azamî derecede ve devamlı olarak nasibini almıştır.[457]

Bazı Hükümler

1. Ezanın yüksek yerlerde okunması gerekir. Çünkü yüksek yerlerde okunan ezan halka daha rahat duyurulur ve sesin daha uzaklara erişmesini mümkün kılar. İbn Ebî Şeybe'nin Ebû Hâlid vasıtasıyla Hişâm'dan, O'nun da babasından rivayet ettiğine göre Mekke fethedildiği gün Hz. Bilâl ezanı Ka'be-i Muazzama'nın üzerinde okumuştur.

2. Ancak ezan okumak için yapılan minarelerin, müezzinin sesinin aşağı erişmesine engel teşkil edecek şekilde yüksek olmaması lâzımdır. Böyle haddi aşan yükseklikler aynı zamanda müezzinin evlerin mahremiyetini ihlâl etmesi bakımından da sakıncalıdır. Ancak minarenin evlerden şahısları seçemeyecek kadar uzak olması halinde bu

ikinci sakınca ortadan kalkar. Bir evvelki babta geçtiği, gibi, "İmamın, bütün sorumlulukları yüklenen kişi; müezzinin ise, emin kişi" olması hasebiyle müezzinlerin namahreme bakmayacak ciddiyette kişilerden olması da gerekmektedir.[458]

34. Müezzinin Ezan Okurken Yüzünü Çevirmesi

520. ...Ebû Cuhayfe, (Vehb b. Abdillah)[459] Man;demiştir ki: "Mekke'de Peygamber (sallellahü aleyhi ve sellemin yanın)a geldim. Kendisi deriden (yapılmış) kırmızı bir çadırda bulunuyordu. Sonra Bilâl (r.a.) çıkıp ezan okudu. Ben de onun ağzım sağa-sola döndürüşünü takibe koyuldum. Sonra Resûlullah (s.a.v.) üzerinde Yemen kumaşından kırmızı (çizgili) kıtrî (demlen) bir elbise ile çıktı." Mûsâ(b.îsmâil Ebû Cuhfe'den bu hadisi şöyle) rivayet etti: "Ben Bilâl (r.a.)'i Ebtah'a çıkmış, ezan okurken gördüm, Hayye ale's-salâh, Hayye ale'l-felâh cümlelerine gelince, vücudunu döndürmeden boynunu sağa ve sola çeviriyordu. Sonra (Bilâl) çadıra girdi. Bir değnekle çıktı. (Musa b. ismail Ebû Cuheyfe)hadisini(n geri kalan kısmını da) rivayet etti.[460]

Açıklama

Bu hadis~i şerif, ezan okurken "hayyeleP'lerde sağa ve sola dönmenin ve kırmızı çizgili elbise giymenin hükmünü ihtiva etmektedir.

Birinci konuda Şevkânî şunları söylemektedir: Ezan okunurken sağa-sola dönülüp-dönülemeyeceği konusunda gelen rivayetlerin bazısı buna cevaz verirken, bazısı da cevaz vermemektedir. Hafız İbn Hacer el-Askalânî'ye göre bu rivayetler arasında bir çelişki yoktur. Ezan okunurken sağa-sola dönülemeyeceğini ifâde eden rivayetlerde kasdedilen, vücudu döndürmektir. Dönmenin caiz olduğunu ifâde eden rivayetlerde kasd edilen ise, ayaklar kıbleye karşı sabit, göğüs , kıbleden çevrilmeden sadece sağa ve sola yüzü çevirmektir. Binaenaleyh çelişik gibi görülen bu rivayetler arasında aslında herhangi bir çelişki söz konusu değildir. İbn Battal ve onun görüşünde oİan âlimler ise, ezan okurken vücudu döndürmenin caiz olduğunu ifâde eden rivayetlerin zahirî manalarına sarılarak bunun caiz olduğunu söylemişlerdir. İbn Dakiki'I-İyd ise, şunları söylemektedir: "Müezzin sesini duyurmak için ihtiyaç duyarsa hayyealel'lerde isterse, bütün vücuduyla veya sadece yüzüyle sağma-soluna dönebilir. Ancak hayyealelerde sağa ve sola dönüşün nasıl olacağı konusunda da ilim adamları arasında ihtilaf vardır. Bazılarına göre "hayye ale's-salâti, hayye ale's-salâh" cümleleri okunurken sağa dönülür; "hayye ale'I-felâh hayye ale'I-felâh" cümleleri okunurken de sola dönülür, bazılarına göre de "Hayye ale's-salah" cümlesinin birincisi sağa doğru okunur, ikincisi sola doğru okunur. Hayye ale'I-felâh cümleleri de aynı şekilde okunur. Bu şekilde okuyuşta sağ ve sol cihetlerin bu kelimelerden, eşit bir şekilde nasibini alması imkânı bulunduğundan bu okuyuş tercihe lâyıkgörülmüşse de birinci okuyuş şekli hadisin zahirine daha uygundur.

İmam Ahmed'den rivayet edildiğine göre müezzin ancak minarede ezan okuıken minarede dolaşabilirse de minarenin dışında ancak ayaklan sabit kalarak yüzünü sağa-sola döndürebilir.

İmam Ebû Hanife ve İshâk da bu görüşdedirler. Nehâî, Sevrî, Evzâî, İmam Şafiî, Ebû Sevr gibi âlimlere göre de müezzin nerede olursa olsun vücuduyla sağa-sola dönemez. Ancak ayaklan ve göğsü kıbleye dönük kalarak, yüzünü sağa-sola döndürebilir. Bir rivayete göre Ahmed İbn Hanbel de bu görüştedir.

Hadisi şerifte geçen, “Hz. Bilâl elinde bir değnekle çıktı" lâfzı ile ilgili şunu belirtelim: Resûlullah kırda namaz kıldıklannda "Aneze" denilen ucunda sivri demir bulunan değneği kıble cihetine diker onu sütre ittihaz ederek ona karşı namaz kılarlardı. İşte Hz. Bilâl bu değneği Resûlüllah'a uzattı, Peygamber (s.a.) bu değneği kıbleye dikti. Hadisin râvisi Mûsâ b. İsmail'in de beyan ettiği gibi, Resûlullah öğle ve ikindiyi bu sütreye karşı kıldı.

Sütre ötesinden gelip geçen canlılar namazı bozmazlar.

İmam Mâlik'e göre ise: "Müezzin sesini duyurmak için ihtiyaç duymadığı müddetçe sağa-sola ne vücuduyle, ne de yüzüyle yönelemez."[461]

Hanefî mezhebinin bu mevzudaki görüşü kısaca şöyledir: Ezan ve ikâmet kıbleye dönük olarak okunur.Ancak*'hayye ale's-salâh"derken müezzin yüzünü sağa; "hayye ale'l-felâh" derken de sola çevirir. Ezan minarede okunuyorsa, kıbleye dönük olarak başlanır, şerefede sağdan dolaşmaya başlanarak hayye ale's-salah'ları kıblenin sağ tarafında ve hayye ale'l-felah'ları kıblenin sol tarafında söyler. Geri kalan son kısmı da kıbleye karşı tamamlar.[462]

35. Ezanla İkâmet Arasındaki Duâ

521. ...Enes b. Mâlik'den; demiştir ki:

Resûlullah (s.a.) "Ezan ile ikâmet arasında (edilen) duâ (geri) çevrilmez” buyurdu.[463]

Açıklama

Allahü Zülcelâl Hazretleri, lütuf ve merhametinin eseri olarak isyan ve hatadan beri olmayan kulları için tevbe kapısını ölünceye kadar açık bulundurduğu gibi, dünya ve âhiretle ilgili isteklerinin büyük-küçük her çeşidini sadece kendinden istemeleri, kullara boyun eğmemeleri için de dergâh-ı izzetine el açıp ihlâsla niyazda bulunmalarını emretmiş ve kulun duasının kabul olunduğuna dâir bir takım alâmetler yaratmıştır. Duanın kabul olmasının başta gelen şartı, haramlardan kaçınmak ve ihlâsla belli zaman ve mekânları değerlendirmektir.

İşte bu hadis-i şerifte ezan ile ikâmet arasında edilen duanın reddolunmayacağını ifade ve kulları bu zamanlarda duaya teşvik etmektedir. Hâkim ve Ebû Ya'lâ'run Ebû Ümâme'den rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte de Resûl-i Ekrem (s.a.) Efendimiz şöyle buyurmaktadır: "Müezzin ezan okumaya başlayınca gök kapıları açılır ve duâlar(ı) kabul edilir"[464] Yine Enes b. Mâlik (r.a.)'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Efendimiz şöyle buyuruyor: "Müezzin ezan okuduğu zaman yapılan dua kabul olur. İkâmet edilince bir daha duâ geri çevrilmez."[465]

İmam Mâlik ve Beyhakî, Ebû Hâzim vasıtasıyla Sehl b. Sa'd'den şu hadis-i şerifi rivayet etmişlerdir: "İki vakit vardır ki, duası kabul olunmayan kişi pek azdır. Namaz için ezan okunduğu an, Allah yolunda mücâhidlerin saf teşkil ettiği an"[466]

Kelime olarak duâ her türlü isteği ifâde eder. Bu anlamda bir kimsenin nzık peşinde koşması da bir duadır. Rızık te'mini yolunda sebeblere sarılmak da şartlarına riâyet fedilerek yapılan bir duâ hükmündedir. Bu manadaki duâ bütün müslümanlar için yapıldığı zaman kabul edilme ümidi çok kuvvetlidir.

Ancak bu hadis-i şerifte kasd edilen duâ, şartlarına sarılarak yapılan, kendisiyle bir günâhın tahakkuku istenmeyen ve akraba ziyaretini kesmeyen bir kimsenin yaptığı duadır.

Kişi duâ esnasında bütün varlığıyla Allah'a yönelmeli ve duasının mutlaka kabul olunacağına inanmalıdır. Çünkü Cenab-ı Hak kulunun zannma göre muamele eder: "Ben kuluma, bana olan zannına göre muamele ederim"[467]

Ancak duâ kabtal olmadı diye duadan vazgeçmemeli, devam etmelidir. Çünkü Cenab-ı Allah ya o duâ ile kula isabet edecek bir belâyı önlemiştir; yahutta bu duanın kabulü te'hir edilmiştir. Ya da onun karşılığı âhirette verilecektir.

Bazı duaların gerçekleşmesinin, kulun aleyhine olabileceğini .de unutmamak lâzımdır. Bu bakımdan duanın neticesini Allah'a bırakmak gerekir.

Bilindiği gibi Cenab-ı Peygamber (s.a.) zamanında Sa'lebe isminde bir fakir var idi. Allah'ın kendisine çok mal vermesi içinResûlullah (s.a.)'dan duâ etmesini istedi. Bu maksatla her gelişinde Resûlullah (s.a.)

" Ya Sa'lebe, şükrünü edâ edebileceğin az mal, hazmedemeyeceğin çok maldan daha hayırlıdır" derdi. Üçüncü defa gelişinde Resûl-i Ekrem (s.a.):

"Ey Sa'lebe, ben senin için bir örnek değil miyim? Vallahi dağların elimde gümüş veya altın olmasını isteseydim öyle olurdu" demişse de Sa'lebe: "Seni gönderen Allah'a yemin olsun ki, eğer beni zengin ederse, bu malın şükrünü hakkıyla edâ edeceğim. Bu malda hakkı olan herkese de hakkım eksiksiz vereceğim" diye ısrar ediyordu. Sa'lebe o sıralarda hakikaten Resûl-i Ekrem'den ayrılmıyor, cuma ve cemaate devam ediyordu.Nihayet Resûl-i Ekrem (s.a.) Sa'lebe'nin ısrarı karşısında O'nun için "Ey Allahım Sa'lebe'-ye çok mal nasib eyle" diye duâ etti. Bunun üzerine Sa'lebe gidip kendisine bir koyun aldı. Kısa zamanda davarları çoğaldı. Medine'ye sığmaz oldu. Medine'den uzak bir çiftliğe çekilerek davarlarının derdine düşen Sa'lebe, Allah'ı ve Resulünü unutup cami ve cemaat nedir bilmez oldu. Resûlullah ona bir mektup gönderip davarlarının zekâtını istediyse de o, "ben bunu veremem bu sizin istediğiniz cizye gibi bir şeydir" diye cevab verdi. Elçiler bu haberi Resül-ü Ekrem'e eriştirmeden önce Resul-ü Ekrem (s.a.)'in mübarek ağzından şu kelimeler döküldü: "Vay yazık Sa'lebe'ye, yazık Sa'lebe'ye" sonra da şu âyet-i kerime nazil oldu: "Vaktaki Allah (adlından istediklerini verdi, cimrilik edip yüz çevirdiler"[468]

Tirmizî'nin rivayet ettiğine göre Efendimiz:

"Ezan ile ikamet arasında duâ geri çevrilmez." buyurunca sahâbe-i Kiram;

Ya Resulallah, nasıl duâ edelim? diye sormuşlar. Resul-i Ekrem (s.a.) de; "Allah (c.c.)'ın affını, dünya ve âhirette afiyette kılmasını isteyiniz" buyurmuştur.[469]

Bazı Hükümler

1. Kırmızı Çizgileri olan elbise giyilebilir.
2. Ezan okurken Hayye ale's-salâh ve felahlarda sağa ve sola başın çevrilmesi sünnettir.
3. Sahrada namaz kılarken önüne sütre koymak sünnettir.
4. Ezan yüksek bir yerde okunmalıdır.
5. Müezzinler emîn kişilerden tayin edilmelidir.
6. Müezzin ezan okurken parmaklarını kulaklarına koyabilir.[470]

36. Müezzini Duyan Kişinin Söyleyecekleri

522. ...Ebû Sa'îd el-Hudrî (r.a.) Resûlullah (s.a.)'m şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Ezan sesini duyunca, müezzinin dediğini siz de söyleyiniz"[471]

Açıklama

Bu hadis-i şerifin zahirine göre, baştan sona kadar müezzinm okuduğu kelimelerin hepsini söylemek ezanı işiten kimse için bir vazifedir. Ancak ilerde gelecek olan 527 no'lu hadis-i şerifte hay-ye ale's-salâh ve hayye ale'l-felâh cümleleri okunurken, "Lâ havle velâ kuvvete illâ billahi'l-aliyyi'l-azim" (günahdan dönmek, çekinmek, itaate güç yetirmek ancak Allah Teâla'nın korumasıyla ve yardımı ile kabil olur) cümleleriyle karşlık verilir.

Bu mevzuda fikir beyân eden ilim adamlarının kimisi mevzumuzu teşkil eden bu hadisle amel ederek ezanın bütün cümlelerinin aynen tekrarlanacağını söylemişler, bir kısmı da 527 no'lu Hz. Ömer hadisinin zahirine dayanarak, hayye ale'lerde sadece denileceğini söylemişlerdir. Bir kısmı da "Hükmü genel olan cümlelerle (522 no'lu hadis gibi) hükmünde özellik bulunan cümleler (527 no'îu hadis gibi) arasında te'lif mümkün olunca te'Iif (birleştirme) yoluna gitmek, esastır" kaidesinden hareket ederek hayyealelerde hem hayye alel cümlelerinin aynen tekrarlanacağını, hem de cümlelerinin söylenmesi gerektiğini ifâde etmişlerdir.

Namaza çağrı mesabesinde olan ezana icabet fiilî ve kavlî olarak iki durumda incelenebilir:

1. Fiilî icabet de ikiye ayrılır:

a. Ezanla namaz vakti bildirildiğine göre, vakit içerisinde mükellefin namaz kılarak yapmış olduğu fiilî icabettir;

b. Şartlarını hâiz mükellefin namazını cemaatle edâ etmek için cemaate iştirak icabetidir.

2. Kavlî icabet ise, müezzinin söylediklerini aynen tekrar ederek yapacağı kavlî icabettir ki, bu bâbda incelenecek husus ve işte bu mevzuyu açıklayan hadislerdir.

Müezzinin söylediklerini tekrarlama hakkında mezheb imamlarının görüşlerini de şöylece sıralamak mümkündür:

1. "Ezanı işiten herkesin, ister cünüb, ister hayızlı, ister nifaslı olsun hayyelalelerin dışında bütün cümleleri aynen söylemesi, hayyealelelerde ise, demesi mendubtur. Bu mesele de bütün fakîhler ittifak etmişlerdir.

2. Ancak Hanefîlere göre hayızlı ve nifaslı kadınlar bu faziletten mahrumdurlar. Bunlar için ezana icabet etmek mendüb değildir.

Hanbelîlere göre ise farz namaz kılmakla meşgul olmayan herkes için ezana icabet etmek mendubtur.[472]

3. Sabah ezanında cümlesi okunurken ise "doğrusun, gerçeksin, doğru söylemiş bulunuyorsun" denilir. Bu son kelimelerin söyleneceğine dâir bir delilin bulunmadığını söyleyen el-Hattâbî gibi bazı âlimler varsa da İmam Nevevî el-Min'hâc isimli eserinde böyle söyleneceğini beyân etmiştir. Demiri de "İbn Rifa'a bu mevzuda delil bulunduğunu söyledi" demiştir.

4. Ezana sadece kalbi ile icabet etmek kâfi gelmeyip dil ile telâffuz etmek mendubtur.

5. Bu hadisin zahirine göre, Hanefîlerin dışında bütün imamlarca hayızlı, nifaslı ve cünübün ezan cümlelerine usulüne göre icabet etmesi men-dûb iken Hanefîlerin hayızlı ve nifaslının icabet edemeyeceğim söylemelerinin hikmeti şudur: Çünkü hayızlı ve nifaslı kadınlar namaz kılmakla mükellef değillerdir. Bu sebeble ezana da icabetle mükellef değildirler. Diğer imamların hareket noktaları da ezana icabet etmek bir zikirdir. Mü'min içinse, her an zikir hâlidir. Hayız ve nifas hâli bunun dışında değildir.

6. Hanefî, Şafiî ve Hanbelî mezheblerine göre farz olsun, nafile olsun namazda olan bir kimse ezana icabet etmekle mükellef değildir. Şayet icabet ederse, namazı bozulur. Fakat Şafiîler namazın bozulması için kişinin na-

mazda olduğunu ve işittiğinin bir insan sesi olduğunu bilmesini şart koşmuşlardır.

7. İmam Mâlik'e göre ise, nafile namazı kılmakta olan kimse ezana icabet ederse namazı bozulmaz.

8. Her ne kadar bu hadis-i şerifin zahirine göre ezana icabet etmek farz ise de, hadisdeki "müezzinin söylediğini siz de söyleyiniz" emrinin hükmünü farz olmaktan çıkarıp müstehaba çeviren delil Sahih-i Müslim'deki şu hadis-i şeriftir: "Resûlullah (s.a.) fecr doğduğu zaman baskın yapardı. Ezanı dinletirdi. Şayet ezan sesi işitirse, baskından vazgeçer, işitmezse baskın yapardı. Bir defa Allahu Ekber, A İla hu Ekber diyen birini işitti. Bunun üzerine Resûlullah (sallellahü aleyhi ve sillem) : "Fıtrat-ı İslâm üzere" buyurdular. Sonra o zât:

"Eşhedü enlâ ilahe illallah, Eşhedu enlâ ilahe illallah" dedi. Resûlül-lah (s.a.) de; "Cehennemden çıktı" buyurdular. Müteakiben ezam okuyan kimsenin bir keçi çobanı olduğunu anladılar.[473]

Resul-i Ekrem (s.a.) bu ezanı dinleyince kendisi icabet etmemiştir. Şayet icabet farz olsaydı kendisi de icabet ederdi. Ancak bunun aksini iddia edenler de vardır. Kemâlüddin b. Hümâm (v.861) Fethu'I-Kadîr isimli eserinde bu meselenin münâkaşasını yapmış ve ezana icabetin müstehab olduğunu söylemiştir.

9. Ezan okunurken ve ikâmet getirilirken cemaatin konuşmaması, mescid dışında bulunanların Kur'ân okumam&sı, selâm almaması, hasılı müezzine icabetten başka bir işle meşgul olmaması icâb eder.

Hanefî âlimlerinden Hulvânî: "Dili ile müezzine icabet eden, fakat mescidde olup da müezzinin söylediklerini tekrarlamayan günahkâr olmaz" diyor . Bu sözlerden bilfiil ezana icabetin esas olduğu anlaşılıyor ki Reddu'l-Muhtâr'da bu mânâ şöyle ifâde ediliyor : "Ezana sözle icabet müstehab bilfiil icabet ise. vacibtir"[474]

10. Yine Hanefi ulemâsına göre, kişi her mescidden gelen ezan sesine değil, sadece kendi mahallesinin müezzinine icabet etmekle de mükelleftir.[475]

523. ...Abdullah b. Amr b. el-Âs, Resûlullah (s.a.)'ı şöyle buyururken işitmiştir: "Müezzini işittiğiniz vakit, onun dediğini siz de söyleyin. Sonra bana salavât getirin. Çünkü kim bana bir defa salavât getirirse, Allah da ona o salâvat sebebiyle on sevâb verir. Sonra Allah'dun benim için vesîle'yi isteyiniz. Çünkü vesile, Allah'ın kullarından (sadece) birine nasib olan cennette bir makamdır. Umarım ki o bir kişi ben olurum. Her kim benim için vesileyi isterse, ona şefaatim vâcib olur."[476]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte ezan okunurken ezanı işiten kimselerin aynen müezzinin söylediklerini tekrar etmeleri istenmektedir ki,bunun nasıl olacağı bir evvelki hadiste genişçe anlatılmıştır.

Biz bu hadis-i şerifi açıklarken, hadisin içine aldığı ikinci mühim konuyu teşkil eden Resûlullah (s.a.) üzerine salavât getirmenin hükmü üzerinde durmak istiyoruz.

Allah'm kuluna salât etmesinden murad rahmet ve mağfiret buyurmasıdır. Resul-i Ekrem (s.a.)'în "Benim üzerime salavât getirin" buyurmasından maksat, benim dünyada şân ü şerefimin yükselmesi, sünnetimin yayılıp kuvvet bulması, ismimin yükselmesi, dinimizin ebediyete kadar hâkim olması ve âhirette de şefaatçi olmam için Allah'a duâ ediniz demektir. Bu duanın nasıl yapılması gerektiğini Buhârî, Sahîh'inde ve Ebû Dâvûd ileride gelecek olan 529 no'lu hadis-i şerifte şöyle rivayet etmişlerdir : "Her kim ezanı işitir de, "Ya Rabbi, şu tam davetin ve daimî sulatın Rabbi olan Allahım! Muhammed'e vesileyi ve fazileti ver. O'nu va'd buyurduğun makam-ı Mahmûd'a gönder" derse, kıyamet gününde o kimseye şefaatim vâcib olur."

Bu hadis-i şerifin zahirine bakılırsa müezzin de dahil olmak üzere, ezan sesini işiten herkesin ezandan sonra Resûlullah (s.a.)'e salavât getirmesi ve duâ etmesi müstehabdır. Zira müezzin de "sonra bana salavât getirin" emri içerisinde dâhildir. Ulemânın büyük çoğunluğu bu görüştedir.

Buhârî, Nesâî ve İmam Ahmed'in tahrîc ettikleri bir hadise göre, sahabe-i kiram Resûl-i Ekrem (s.a.)'e; "Ya Resûlallah sana nasıl selâm verileceğini biliyoruz. Fakat nasıl salât getireceğimizi ise, bilmiyoruz" deyince Resul-i Ekrem (s.a.);deyiniz"buyurmuştur.[477]

Hanefi alimlerinden Ayni; "Ezan okunurken okunanları tekrarlamak ve Resûlullah üzerine salavât getirmek vacibtir. Bilhassa ezan içerisinde Re-sûlullah'ın ismi duyulunca bunun ehemmiyeti iyice ortaya çıkar. Nitekim tmam Tahâvî Resûlullah'ın ismi zikredilince, salavât getirmenin vâcib olduğuna hükmetmiştir" diyor.

Ancak salavât getirmenin de bir takım edebleri vardır: Bu edeblerden birisi, müezzinin veya ezanı işiten bir kimsenin salavât, ancak kendisinin ve yamndakinin duyacağı kadar alçak bir sesle getirmesidir. Bugünkü müezzinlerin yaptığı gibi bunu yüksek sesle minarelerden ilân ederek okumak sünnet-i seniyyeye uymayan bir bid'attir. Hayır, ancak sünnete uymaktadır. Yüksek sesle sala verme adeti h. 781. yılının Rebiülevvelinde

Salahaddin Yûsuf b. Eyyûb zamanında ortaya atılmıştır. el-Mansûr Kılavun zamanında h, 791 yılında ortaya çıktığı da söylenir.[478]

Bununla ilgili olarak Tâhiru'l-Mevlevî şu malumatı vermektedir : "700 tarihlerinde Mısır hükümdarı olan Melikü'n-Nasır Seyfüddin Kılavun'un emriyle cuma namazından evvel sala vermek usûlü va'zedildi. 791 tarihinde ve Melik Salih b. Eşref zamanında akşamdan maada bütün ezanların akabinde (es-salat) okunmak kararlaştırıldı." [479]

İb nü'l-Hâc da Medhal isimli eserinde mescid imamlarının bu hususta dikkatli olmaları müezzinlerin minarelerde işleyecekleri bid'atlere göz yummamaları lâzım geldiğini söylemekte ve sözlerini şöyle bitirmektedir: "Evet saiavât getirmek bir ibâdettir. Lâkin yerli yerince olmalıdır. Nasıl ki Kur'ân-ı Kerîm okumanın fazileti çok büyük oiduğu halde sünnete uymadığı için rükü'da, sücudda ve tehiyyâtta okumak caiz değilse, sünnete aykırı olarak saiavât getirmek de caiz değildir. Binânelayh hayır ve fazilet ancak ve ancak sünnete uymaktadır."

İbn Hacer el-Heytemî de bu mevzuda, "ezandan sonra okunan selâ hakkında şeyhlerimizden fetva istediğimiz zaman bize; Resûlullah (s.a.)'a saiavât getirmek aslında sünnettir. Fakat günümüzdeki şekliyle saiavât getirmeler bid'attir" cevabını verdiler demiştir.

Sofiyye'den İmam Şâ'rânî de bu mevzuda şeyhinden naklen şunları söylemiştir: "Bugünkü müezzinlerin yaptıkları saiavât getirme şekline Resûl-i Ekrem zamanında ne de onun râşid halifeleri zamanıda vardı. Bu âdet Mısır'da Râfizîlerin hâkimiyetleri zamanında ortaya çıktı."

Nitekim Resûl-i Ekrem (s.a.v.)'in hutbe esnasında sesi son derece yükselir, gözleri kıpkırmızı olur ve son derece sert bir tavır takınır, sanki hücuma geçecek bir düşman ordusunun tehlikesini haber verir gibi şunları söylerdi; "Sözlerin en doğrusu Allah'ın kitabıdır. En doğru yol Muhammed'in (s.a.) çizdiği yoldur. En şerli yol da din adına sonradan çizilip ortaya atılan yoldur. Din adına ortaya atılan (fakat aslında dinden olmayan) her şey bid'attir. Ve her bid'at sapıklıktır."[480]

İmam Şafiî (r.a.) de iyiliğin ve güzelliğin ancak îslâmın koyduğu esaslar içinde bulunduğunu, bunun dışına çıkan davranışlarda bulunamayacağını ifâde buyurmuştur.

Vesîle ise, lugatta, başkasına yaklaşmaya vasıta olan şey ve hükümdarın yanında mevki sahibi olmak anlamına gelir. Bu makam Kur'ân-ı Kerim'de de beyân buyurulan ve makam-i mahmûd (övülen makam) denilen, Cenab-ı Peygamber'in bütün mü'minlere şefaat etme makamıdır. İleride de beyân edileceği üzere her mü'min Allah'ın izniyle bu şefaatten nasibini alacaktır. Günahkârlar affa uğrayarak, günahsızlar da daha yüksek makamlara yükselerek bu şefaatten yararlanacaklardır. Nitekim yüce Allah, Kur'ân-ı Ke-rim'inde "Muhakkak ki Rabbin seni bir makâm-ı mahmûd'a gönderecektir"[481]buyurmuştur.[482]

Bazı Hükümler

1. Müezzini işiten kimse müezzinin sözlerini tekrarlamadır.
2. Ezan bittikten sonra Resûlullah üzerine salavât getirmelidir.
3. Bu ümmetin işlediği hayırların sevabı kat kat verilir.
4. Muhammed ümmeti cennette bir makam olan vesilenin Resul-i Ekrem'e (s.a.) nasib olması için duâ etmekle mükelleftir.
5. Aslında vesîle Resûl-i Ekrem'e mahsûs bir makam olduğu halde Resul-i Ekrem (s.a.) tevâzuundan dolayı ümmetinden, bu makamın kendisine nasib olması için duada bulunmalarını istemiştir.[483]

524. ...Abdullah b. Amr'den rivayet edildiğine göre, bir adam;

Ya Resûlullah (s.a.) müezzinler faziletçe bizi geçtiler, deyince; Resûlullah (s.a.) da şöyle buyurmuştur : "Onların (ezan okurken) söylediklerini sen de söyle (ezanın) sonuna erdiğinde de iste, istediğin verilir"[484]

Açıklama

Ashâb-ı Kiramın Resûl-i Ekrem (s.a.)e "müezzinler fazilet ve sevab bakımından bizi geçti" demeleri, müezzinliğin Allah yanındaki mertebesini çok iyi bilmeler indendir. Resûl-i Ekrem (s.a.)'in de onlara müezzinlerin söylediği cümleleri aynen tekrarlamalarını ve sonunda da duâ etmelerini tavsiye buyurması ise, hem onlara ezana icabet sevabı kazandırmak, hem de icabetteki büyük ecir ve sevabı haber vererek gönüllerini hoş etmek içindir. Yoksa aslında kıyamet gününde müezzinlerin eriştiği yüksek mevkiye erişmek herkese nasib olmayan büyük bir nimettir. Nitekim Müslim'in ve İbn Hibbân'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerif de şu mealdedir: "Müezzinler kıyamet

günü insanlar arasında boyu en uzun olanlarıdır"[485] Bu hadis-i şerife bazı mutasavvıflar şöyle mânâ vermişlerdir: Nasıl ki dünyada insan, kendi dışında bulunan fizik kanunlarına tabi ise, ahirette de insan imanının veya inançsızlığının şekillendirdiği kendi iç dünyasının şartlarına tabidir. İşte bu sebeble dünyada bir ışık yandığı zaman o ışığın ulaştığı her yüz o ışıkla aydınlanır. Ahirette ise, kâfir üzerine beyaz bir elbise giyse küfrünün zulmetiyle bir anda o elbise kömür gibi simsiyah kesilir, kalbi iman nuruyla aydınlanmış mü'min ise, tamamen bunun tersidir. Dışındaki zulmet, içindeki nurâniyetle aydınlığa dönüşür.

İşte ümmetlerin kıyametin dehşetinden döktüğü ecel terleri diz kapaklarına çıktığı ve diz kapağından aşağısı görünmediği için de boyları kısaldığı halde, müezzinler bu ter denizinden etkilenmezler ve herkesten daha uzun görünürler. Halbuki dünya şartlarına göre gelen bir selden herkes aynı derecede etkilenir.

Taberânî'nin Evsâfında rivayet ettiği bir hadis-i şerifte de Resûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Allah (c.c.)'ın en sevgili kullarının, namaz vakitlerini tesbit edip de ezan okumak için ay ve güneşi tâkib edib duran müezzinler olduğuna dair yemin etsem yeminimde isabet etmiş olurum."[486]

Yine Taberânî'nin el-Mu'cemu'l-Kebîr'inde rivayet ettiği bir hadis-i şerifte de Efendimiz şöyle buyuruyor: "Üç kişi vardır ki bunlar kıyamet gününde misk yığınlarının üzerinde bulunurlar, herkesin kıyametin dehşeti karşısında korkuyla kendinden geçtiği anda bunlar rahattırlar : **(1)** Allah'ın rızasından ayrılmayan ve Allah katında bulunan sevaba nail olmak için Kur'ân öğrenen kimse, **(2)** Allah'ın rızâsına ve Allah katında bulunan sevaba nail olmak için hergün beş vakit ezan okuyan kişi, **(3)** Dünyadaki köleliği kendisini Rabbine itaattan alıkoymayan köle"[487]

Yine Buhâri Tarih'inde ve Taberânî'nin Evsafında İbn-i Abbas'tan rivayet edilen şu hadis-i şerif müezzinin hakiki değerini ortaya koymaktadır. Peygamber (s.a.)'e birisi gelerek:

Bana bir yol göster ki Cennete girmeme vesile olsun, dedi, Resûlullah da:

"Müezzin ol" buyurdular. O zat yapamam deyince, Peygamber (s.a.);

"İmam ol" Ona da muktedir değilim, cevabına karşılık Peygamber (s.a.);

"Birinci safta namaz kılanlardan ol" buyurdu.[488]

Bazı Hükümler

1. İnsan daima kencusim hayır kazanmaya teşvik etmelidir.Bilhassa başkalarının kendisinden ileri gittiğini görünce bu hayra erişmek arzusu iyice kabarmalıdır. Kısaca insanlar hayırda birbirleriyle yarışmalıdır.

2. Müezzinler için ahirette tarifi imkânsız derecede büyük sevablar ve yüksek makamlar hazırlanmıştır.

3. Ezanın sonunda yapılan duâ makbuldür.

4. Müezzinin okuduğu cümleleri tekrarlayan kimse de müezzinin aldığı sevaba erişir.[489]

525. ...Sa'd b.Ebî Vakkâs (r.a.)den Resûlullah(s.a.)ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir; "Her kim müezzîn(in şehâdet getirdiğin)i duyunca "Ben de Allah'dan başka ilâh olmadığına, birliğine ortağı bulunmadığına, Muhammed(s.a.)'in O'nun kulu ve Resulü olduğuna şahitlik ederim. Allah'ı Rabb, Muhammed(s.a.)i Resul ve İslâmi din olarak kabul ettim" derse bağışlanır."[490]

Açıklama

Hadis-i Şerifin zahirinden bu duaların, ezânın"şehâdeteyn" dediğjmiz "Eşhedü enlâ üâhe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden Resûlüllah" cümlelerinden sonra okunacağı anlaşılıyor. Her ne kadar bu duanın, ezandan sonra okunacağı ihtimali varsa da ezan esnasında okunması ihtimali yoktur. Çünkü o zaman ezanın diğer cümlelerini tekrarlamak mümkün olmaz.

Allah'dan razı olmanın alâmeti O'nun kazasına ve kaderine razı olmaktır. Ceza amel cinsinden verildiği için Allah'dan razı olanlardan, Allah razı; yine Allah'dan razı olan kişi Resûl-ü Ekrem (s.a.)'in Peygamberliğinden ve onun İslâm adına getirdiği şeylerin hepsinden en küçük ayrıntılarına varıncaya kadar razı olan ve onlara sımsıkı sarılan kimse demektir. Hadiste geçen "el-İslâm" kelimesi insanlığın yegâne kurtuluş yolu olan kâmil İslâm dinini ifâde eder ki, bu da kâmil iman ve amelle gerçekleşir.

Bu mevzuda Kadı Iyaz şunları söylemiştir; "Muhakkak ki iman esasları ezan içerisinde toplanmıştır. Sonra ezan imânın, hem aklî, hem de naklî her iki çeşidini de içine almaktadır. Ezandaki Allah-ü Ekber lâfzı, Allah'ın zatım noksan sıfatlardan tenzih eder. Ezanın ikinci cümlesi ise, Allah'ın birliğini ve ortağı olmadığım ifâde eder ki, bu iman ve tevhidin temelidir. Muhammed (s.a.)'in Peygamberliğine şahitlik etmekse, Allah'ın birliğine imandan sonra gelen en büyük dinî bir kaidedir. Yeri de tevhidden sonradır. Çünkü Allah'ın varlığı ve birliği aklen vâcib

(zarurî) iken Peygamberliğin vücudu aklen mümkündür. Yani Peygamberliğin hakikatine ermek ancak Allah'ın varlığının ve birliğinin hakikatine ermeye bağlıdır. Daha sonra ezan cümlelerinin, davet ettiği namazın hakikatine, felaha ve öldükten sonra dirilmenin hakikatine ise, ancak Peygamberin haber vermesi ile erilebilir ki, bu yüzden hayye ale'l cümleleri şehâdeteynden sonra gelmiştir. Bunların ikâmette de tekrar edilmesinin hikmeti ise, kişinin kalbinde iman iyice kuvvet bulup da namaza imân basiret, kalbî ve fiilî şehâdetiyle girmesini sağlamak içindir."

Bu duaları okuyan kişinin bağışlanmasından maksat, o kişinin işlemiş olduğu küçük günahlarının bağışlanmasıdır.[491]

526. ...Hz. Âişe(r.anhâ)'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.); müezzini (eşhedü enlâ ilahe illallah, eşhedü erine Muhammeden resûlullah diyerek) şehadet getirirken duyunca, "Ben de, ben de" derdi.[492]

Açıklama

Bu hadis-i şeriften anlaşıldığına göre Fahr-i Kâinat Efendimiz müezzinin şehâdet kelimelerini okuduğunu duyunca "ben de seninki gibi, Allah'dan başka ilâh olmadığına ve Benim Allah'ın elçisi olduğuma şahidlik ediyorum" anlamında "ben de, ben de" dermiş. Ancak burada Resûlullah'ın şehâdet kelimelerini duyması sözüyle ezan cümlelerinin tümünü dinlemiş olması kasd edilmiş olabilir. Nitekim Hâkim'in, Hz. Âişe'den rivayet ettiği şu hadis-i şerif de bu ihtimali kuvvetlendirmektedir: "Resûlullah (s.a.) müezzini işittiği zaman", müezzine, "ben de,ben de" diye karşılık verirdi." Yani Efendimiz müezzinin okuduğu bütün cümleleri ayrı ayrı tekrar etmezdi. Sadece ezan bitince "ben de ben de senin dediklerine aynen katılıyorum" anlamında "Ben de. ben de" derdi. Ezanın bütün cümlelerini tekrar etmeksizin sadece bu kelimelerle cevâb vermesinin sebebi iki şekilde açıklanabilir:

Birincisi: Ya ezanın bütün cümlelerini aynen tekrarlamak farz olmadığı için sadece "ben de ben de" kelimeleriyle yetinmiş olabilir.

İkincisi: Yahut bu uygulama "müezzinin sesini duyunca siz de onun dediğini aynen tekrarlayınız"[493] emri gelmeden önceki dönemlerde olmuştur.

"Ben de" kelimesinin iki kere tekrarlanmasının sebebi de yine iki şekilde açıklanabilir:

Birinci "bende" kelimesiyle kelimesine, ikinci "ben de" kelimesiyle de cümlesine cevab vermiş olması mümkündür.

Ayrıca bu kelimeleri her şehâdet kelimesiyle toplam dört kere söylemiş olması da mümkündür.

İlim adamları Resûlullah'ın ezana icabetinin bizim toibi şeklinde mi, yoksa şeklinde mi olduğu mevzuu üzerinde çeşitli fikirler ileri sürmüşlerse de, bu hadis-i şerifin zahirine bakılırsa, O'nun da bizim gibi şeklinde ezana karşılık verdiği ve ezana bizim gibi karşılık vermekle mükellef olduğu anlaşılmaktadır.[494]

527. ...Ömer b. el-Hattâb[495] (r.a.)dan Resülullahın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Müezzin, Allahu ekber, Allahu ekber" dediği vakit, sizden biriniz, "Allahu ekber, Allahu ekber" müezzin "Eşhedü en lâ ilahe illallah" dediği vakit, o da "Eşhedü enlâ ilahe illallah" müezzin "Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah "dediğinde o da, "Eşhedu enne Muhammeden Resûlullah"; müezzin "Hayye alessalah" dediği vakit, "La havle ve lâ kuvvete illâ billah"; müezzin "Hayye ale'l-felâtf" deyince o, "Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh"; Allahu ekber, Allahu ekber", dediğinde, "Allahu ekber Allahu ekber" sonra müezzin "La ilahe illallah" dediği vakit, bütün kalbiyle "Lâ ilahe illallah" derse, cennete girer.[496]

Açıklama

Ezana icabet etme mevzuunu 522 numaralı hadisin şerhinde açıkladığımızdan, burada aynı konu üzerinde durmaya lüzum görmüyor, ezan ve ikâmetin okunuş şekillerini açıklamak istiyoruz.

Bilindiği gibi ezan cümlelerinin sonunda bir sekte ile durulacağı mevzuunda dört mezheb âlimleri arasında ittifak vardır. İkâmette ise, sekte yapılmaz sür'at gösterilir.

Bu hüküm Hanefî imamlarından İbnu'l-Hümâm tarafından şöyle ifâde edilmiştir: "Ezanda iki defa okunan cümlelerinden her iki cümlenin arası bir sekte ile ayrılır"[497]

İbn Nuceym ise el-Bahru'r-râik isimli eserinde "ezan yavaş, ikâmet ise sür'atli okunur, bunun ölçüsü ezanda, tekrarlanan kelimeler arasında durmak, ikâmette ise, durmamaktır"[498] diyor. Yine Hanefî âlimlerinden İbn Âbidîn

merhum şunları söylemektedir: "Ben Efendimiz Abdülğânî'nin bu mevzuda özel bir risale yazdığını gördüm. Bu risalede netice olarak şunları söylüyordu: "Sünnet olan birinci Allahu ekber lâfzının üzerinde durarak (r H)'yı sakin okumaktır. Şayet birinci Allahu ekber'i ikinciye bitiştirirse yine üzerinde durmaya niyyet eder fakat râ'mn harekesini fetha okur. Eğer ra'nm harekesini zamme okursa, sünnete aykırı hareket etmiş olur."[499]

Bu mevzuda Ni'met-i İslâm sahibi Muhammed Zihnî Efendi sözü geçen eserinde şunları nakletmektedir: "Ezan ve ikâmet meczumdur ki, gerek tekbirler, gerek şâir cümleler, birbirine vasi olunmamak üzere âhirleri sakin bırakılır. Tekbirlerin bitîştirilmesinde "ra"lar nakl-i hareke ile meftûh olur şeklinde okunur.Nâs bundan gafillerdir. Ezanda hakikaten vakf ikâmette niyyeten vakf vardır.”[500]

Hadis-i şerifte "kim bu şekilde hareket ederse cennete girdi" şeklinde geçmiş zaman sîgası (kipi) kullanılarak "girecektir" manasının kast edilmesi ileride Cennete gireceğinin kesinliğine delâlet eder. Ancak buradaki Cennete girmek kelimesiyle kast edilen, cehennemde günahlarının azabım çektikten sonra Cennete girmek değildir. Bilakis ük Cennete girenlerden olacaktır anlamına gelmektedir. Çünkü günahının azabını çektikten sonra Cennete girmek, zaten her mü'min için söz konusudur.[501]

Bazı Hükümler

1. Ezanı işiten kimse müezzinin okuduğu her cümleyi sona erer ermez aynen tekrarlamalıdır.
2. Ancak Hayye aie cümlelerinden sonra demelidir.
3. Ezan kelimelerine bu şekilde karşılık vermenin sevabı Cennettir.
4. Amellerin kıymeti kalb deki ihlâs derecesindedir.[502]

İkâmeti İşitenin Ne Söyleyeceği?[503]

528. ...Ebû Umâme (r.a.)'dan veya ashabdan birinden rivayet edildiğine göre;

Bilâl (r.a.) ikâmete başlayıp da cümlesini söyleyince, Peygamber (s.a.) "Allah namaz kılmayı nasib etsin ve onu devam ettirsin" derdi.İkâmetin(cümlesi dışındaki) diğer cümlelerinde (ise) ezan(a icabet) konusunda ki (527 no'lu) Ömer hadisi(nde anlatıldığı) gibi karşılık verirdi.[504]

Açıklama

Bu hadis-i şerife göre ikâmeti işiten kimse icabet etmekle mükelleftır. Şöyle ki: cümlesini işitince "Allah onu kılmayı nasib etsin ve onu devam ettirsin" demeli. Hayye ale's-salah ve hayye ale'l-felâh (cümlelerini işitince ise) "isyandan dönmek ve itaate muvaffak olmak, ancak yüce ve büyük olan Allah'ın fazlı iledir" denilir. Kalan cümleleri ise, aynen tekrar edilir. Şâfiîler ve Hanbelîler bu görüştedirler. Malikîler ile Hanefîlerse, ikâmete İcabetin gerekmediği görüşündedirler. Senedinde Muhammed b. Sabit ve Şehr b. Havşeb bulunduğu için bu hadisle amel etmezler. Şafiî ve Hanbelîler amellerin faziletiyle ilgili konularda zaif hadislerle amel edileceği esasından hareketle bu hadisle amel etmişlerdir.

Nitekim müezzinin kametinin, Hayya ale's-salâh kelimesinde mi, yoksa kad kaameti's-salâh'da mı, yoksa kameti bitirince mi imamın namaza başlaması gerektiği hususundaki ihtilâf da bundan doğmuştur.[505]

37. Ezan Bitince Yapılacak Duâ

529. ...Câbir b. Abdillah (r.a.)'den,demiştir ki; -Resûlullah şöyle buyurdu: "Kim ezanı işitince,"Ey eksiksiz olan şu davetin ve (kıyamete kadar) devam edecek olan namazın sahibi olan AUahım, vesileyi (Cennette bulunan ve ancak O'na lâyık olan yüksek makamı) ve fazileti (bütün kulların makamından daha üstün olan makamı) Muhamıned'e ver ve onu kendisine va'd etmiş olduğun öğül-müş makama kavuştur" derse, kıyamet gününden kendisine şefaat (edilmesi) vâcib olur"[506]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen "vesile" kelimesinin sözlükteki anlamı gayeye eriştiren şeydir. Vesilenin dini bir terim olarak anlamı ise, ilim, taat ve ibâdetle doğru yolda yürümektir. Yani dinin bütün emirleri insanı gayeye eriştiren bir vesiledir. Kısaca dini emirlere sarılmak yasaklardan da kaçınmaktır.[507]

Ancak vesile kelimesinin buradaki anlamı cennette bir makamdır. Bu makam sadece Cenab-ı Peygamber için hazırlanmıştır. Oraya ondan başkası lâyık değildir. Fakat bununla beraber Efendimiz (s.a.) O'nun büyüklüğünü ümmetine öğretmek, o mertebeye ermenin zevkini tatmak ve şefaat etme ümidini yaşatmak gibi duygu ve düşüncelerle Cenab-ı Hakk'ın bu makamı kendisine nasibetmesi için duâ etmelerini ümmetine tavsiye etmiştir. Bu mevzu ile ilgili malumat 523. hadiste geçmiştir.

Fazîlet kelimesi ise, Cennette vesîleden ayrı bir makam olabileceği gibi, vesile kelimesinin bir açıklaması da olabilir.

Makâm-ı Mahmûd Cenab-ı Peygamber (s.a.)'e verilen, bütün Ümmet-i Muhammed'in yararlanacağı şefaat-i uzmâ makamıdır. Eğer bu kelimenin o makama ait bir özel isim olduğu kabul edilirse, kelimesi onun sıfatı olur. Nekre olduğu kabul edilirse kelimesinin bedel veya atf-i beyan olduğu söylenebilir.

Beyhakî'nin rivayetinde bu duanın sonunda "Muhakkak ki sen sözden dönmezsin" ziyâdesi vardır. Halk tarafından yapılan yüksek derece ve kelimeleri hiçbir sağlam hadis kitabında mevcut değildir.[508]

Bazı Hükümler

1. Her ezanın sonunda hadis-i şerifte öğretilen duaların okunması teşvik edilmiştir.

2. Bu duayı okuyan kimse sayısız hayırlara ve Rasûlullah (s.a.)'in şefaatine nail olur.

3. Bu hadis-i şerifte sözü geçen duaları okuyan kimsenin, âhirete imanla gideceğine işaret vardır. Zira imansız gidenler şefaata nail olamazlar.

4. Bir kimsenin sevaba erişmek maksadıyla kendisinden daha faziletli bir kimseye duada bulunması caizdir.[509]

38. Akşam Ezanı Esnasında Okunacak Duâ

530. ...Ümmü Seleme (r.anha), Rasûlullah (s.a.) bana, akşam ezanı esnasında (şunları) söylememi öğretti demiştir:

"Allah'ım şu (akşam ezanı) Senin gecenin gelişi(ni), gündüzünün de gidişi(ni bildirmekte)dir. Senin (yoluna çağıran) davetçilerinin (müezzinlerin) sesleri (de yükselmekte)dir. Beni bağışla!"[510]

Açıklama

Allah'ın izni ve dilemesiyle varlıkların büyük değişikliklere, yenilenmelere, bozulup düzelmelere uğraması zaman içerisinde olmaktadır. Eşyadaki sür'atli değişikliğe eş zamanda da daimî bir yenilenme ve değişiklik olmakta kısaca her an yerini yeni bir ana terk etmektedir. Akşam ezanında bu duanın okunmasının hikmeti diğer vakitlere nisbetle bu vakitte daha büyük değişikliklerin vuku bulmasıdır. Çünkü akşam gece ile gündüz arasında bir köprüdür.

Zaman üzerinde ve eşyada böyle büyük değişiklikler meydana gelirken insanın iç dünyasında da büyük inkılâbların meydana gelmesi tabiidir. Müezzinlerin seslerinin de semâlara yükseldiği bu mübarek anda bir kul için en güzel duâ günahlarının bağışlanması, eşyadaki değişikliğe uygun olarak günahlarının sevaba tebdil edilmesi, günahkâr bir kul olmaktan kurtulup Sâlih bir kul olmak isteğidir. İşte bu ve bilemediğimiz daha pek çok hikmetlere bağlı olarak Cenab-ı Peygamber (s.a.)'in duayı, akşam ezanı esnasında okumayı tavsiye etmiş olduğu düşünülebilir.

Her ne kadar hadis-i şerifin zahirinden bu duanın akşam ezanına başlanacağı sırada okunacağı anlaşılırsa da, ezandan sonra okunacağı ihtimali de vardır.

İbn Hacer gibi bazı ilim adamları bu duanın akşam ezanında okunabileceği gibi cümlelerini cümleleriyle değiştirerek sabah ezanında da okunabileceğini söylemiştir. Çünkü Kur'ân ve Hadis-i şerifte geçen dualara benzetilerek insanlar tarafından düzenlenen duaları okumak da caizdir.[511]

39. Ücretle Müezzinlik Yapmak

531. ...Osman b. Ebi'l-Âs'ın haber verdiğine göre kendisi;

Ya Resûlallah (s.a.) beni kavmime imam yap deyince, Resûlullah (s.a.):

"Sen onların imamısın. (Namazını kıldırırken) en zayıf olanlarını göz önünde bulundur ve ezanına ücret almayan bir müezzin edin" buyurmuştur.[512]

Açıklama

İnsanın yapmakla mükellef bulunduğu herhangi bir ibadet karşılığı ücret alması caiz değildir.

İmamlık, müezzinlik, Kur'ân ve fıkıh öğreticiliği toplum içinde yapılması gereken ibâdetlerdendir. Dolayısıyla prensip olarak bu görevler karşılığında ücret alınmasına ruhsat verilmemiştir. Ücret verilmeden de bu görevlerin muntazaman yürütülmesi mümkün olamayacağı hallerde Kur'ân-ı Kerim'in öğretilmesine, cemaatle namazın ^ılınmaması ve ezan-ı Muhammedi'nin okunmaması korkusu vardır. Fukahamız ücret verilmesindeki zararla verilmediğinde bu görevlerin ihmali korkusu ile karşılaştırmış ve aşağıdaki görüş ve mütalaaları serd etmişlerdir.

Ücretle ezan okumanın caiz olup olmaması konusunda Ebû Hanife ücretle ezan okumanın caiz olmadığı kanaatindedir. Hanefî mezhebine ait meşhur Bedayiü's-Sanâyi' isimli eserde Hanefî âlimlerinin bu mevzudaki görüşleri şöyle ifade edilmektedir: "Ezan, ikâmet ve imamlık için ücret almak caiz değildir. Çünkü bu görevleri yerine getirmek farz hükmündedir.

Nitekim Osman b. Ebi'l-Âs'ın rivayet ettiği hadis-i şerifte, Resûi-i Ekrem'in ona ezanı karşılığında ücret istemeyen bir müezzin edinmesini emrettiği beyân edilmektedir."[513] Ayrıca böyle dinî görevleri para karşılığı yapmak halkı camî ve cemaate devam etmekten ahkoyar.

"Bu sebeble Cenâb-ı Allah Kur'ân-ı Kerim'de “Halbuki sen buna karşı onlardan bir ücret istemiyorsun”[514] beyân buyurmuştur. Nasıl Cenab-ı Peygamber (s.a.) dinî görevleri ücretsiz olarak yerine getirmişse aynı görevleri yüklenen rnüslümanlar da hizmetlerine karşılık bir ücret talebinde bulunmamalıdırlar.

"Resûl-i Ekrem (s.a.) de "Sizden burada hazır bulunanlar burada olmayanlara duyduklarını nakletsinler" buyurarak her mü'-mine öğrenmiş olduğu dinî hakikatleri bilmeyenlere ve duymayanlara meccânen tebliğ etme görevini yüklemiştir"[515]

Bedâyi'de anlatılmak istenen kısaca şundan ibarettir. Her mü'min İslâ-ma meccânen hizmet etmekle görevlidir. İmamlık ve müezzinlik de bu görevlerden biridir. Ehil olanlar bunları meecânen ifâ etmelidirler.

Bu mevzuda Şevkânî, Neylu'l-Evtâr'da İbn Hibbân'dan şu hadisi nakletmiştir: "Yahya demiştir ki, bir adam İbn Ömer'e : "Ben seni Allah için seviyorum" deyince, İbn Ömer de O'na, "ben de sana Allah için buğz ediyorum" dedi. Bunun üzerine o adam:

"Sübhânellah ben sana, Allah içi seni seviyorum diyorum, sen de bana Allah için bana buğzettiğini söylüyorsun" dedi. İbn Ömer O'na:

"Evet ben sana buğzediyorum. Çünkü sen ücret karşılığında ezan okuyorsun" cevabını verdi.[516] Bu mevzudaki hadisler ve hanefî âlimlerinin görüşleri böyle olmakla beraber, sonradan gelen alimler müslümanların dinî hizmetlere karşı olan isteklerinin zayıfladığına bakarak bu hizmetlerin yüzüstü kalacağı korkusuyla ücretle ezan okumanın caiz olduğuna fetva verdiler. Hanefilerin Hidâye isimli meşhur fıkıh kitablannda "bazı üsf adlarımız, dinî işlerdeki gevşekliğe bakarak bugün için ücretle Kur'ân okumanın caiz olduğuna istihsanen hükmettiler. Bu mevzuda fetva böyledir"[517] deniliyor. Bazıları da müezzinlerin aldığı ücret ezan karşılığında değil, ezan okumak için yolda geçirdiği zaman karşıhğındadır, diye te'vil ederek müezzinlerin aldığı paranın helâl olduğunu izaha çalışmışlardır.

İmam Şâiî ise, el-Umm isimli eserinde "Benim hoşuma giden müezzinin ücretsiz oluşudur, imam müezzinin geçimini üzerine almakla mükellef değildir. Ancak imama düşen ücretsiz ezan okuyan ehliyetli birini bulmaktır. Eğer bulamazsa işte o zaman kendi malından müezzinin geçimini te'-min eder" demektedir. Kısaca Şafiî âlimleri bu mevzuda üç görüşe sahiptirler:

1. En kuvvetli olan birinci görüşe göre devlet reisinin temsilcisi durumunda olan imamın gerek kendi malından, gerekse hazineden ücretle müezzin tayin etmesi caizdir. Mahalleden herhangi bir kişinin ücret vermesi de caizdir.

2. Hiç bir kimse vereceği ücretle müezzin tutamaz.

3. Ancak devlet başkanının vereceği ücret karşılığında müezzin tutulabilir.

HanbelHere göre, ücretsiz ezan okuyacak kimse varken ücretle ezan okumak caiz değildir. Yoksa hazineden ödenecek ücret karşılığında müezzin tutmak caizdir.

Malikîltrin bir kısmı ücretli ezan okumanın caiz olduğunu söylediği halde bir kısmı caiz olmadığını söylemektedir. Ancak Îbn'ul-Arabî Malikîlerde sahih olan ücretle ezan okumanın cevazıdır demektedir.

Bu mevzuda caiz olmadığını söyleyen ilim adamlarının dayandıkları delil yukarıda zikrettiğimiz tbn Hibbân'ın rivayet ettiği hadis ve benzerleridir.

Caiz olduğunu söyleyenlerin delilleri ise, Resûl-i Ekrem'in "Ailelerimin nafakasından ve valilerin mallarından başka ne bıraktı isem hepsi sadakadır" (bk. 2974 numaralı hadis-i şerif) mealindeki hadisidir. Âlimler müezzinleri valilere benzeterek onların da beytü'l-malden ücret alarak ezan okumalarının caiz olduğuna hükmetmişlerdir. Ama, bunun caiz olduğunu nakleden İbnu'l-Arabî'nin bu görüşü, açık nasslara ters düşen bir, kıyas olmasından dolayı caiz görülmemiştir. Doğru olan husus, zaruretlere binâen cevazına hükmedilmesidir.

Bu hadis-i şerifte geçen cemaatin en zayıfının gözetilmesi sözünden mak-sad ise, namazı, erkân ve âdabına zarar gelmeyecek şekilde; namaz ve cemaatin en zayıfının tahammül edebileceği şekilde kısa kesmektir.[518]

Bazı Hükümler

1. Bir kimsenin altından kalkabileceği vazifeye tâlib olması câizdir
2. İmamın, cemaatin durumunu dikkate alması gerekir.
3. Bir camide imamla müezzinin ayrı kişilerden olması meşrudur.
4. Cemaatin başkanı durumunda olan kimse, o cemaat için bir müezzin tayin etmekle mükelleftir.
5. Müezzin ezam karşılığında ücret istememelidir.[519]

40. Vakit Girmeden Ezan Okumak

532. ...İbn Ömer'den rivayet edildiğine göre Bilâl (r.a.) sabah olmadan ezan okumu?, Nebiyy-i Ekrem (s.a.)de ona (tekrar ezan okud-ğu yere) dönmesini ve "haberiniz olsun köBe uyudu, haberiniz olsun köle uyudu" diye seslenmesini emretmiştir. Mûsâ (rivayetine) devamla " Bilâl dönüp haberiniz olsun köle uyumuştur.” diye nida etti" cümlesini eklemiştir.[520]

Ebû Dâvûd dedi ki; bu hadisi Eyyûb 'dan sadece Hammâd rivayet etmiştir.[521]

Açıklama

Bilâl sabahın olduğunu zannederek, daha sabah olmadan sabah ezanını okumuştur.Bunun üzerine Resûl-ü Ekrem"Tekrar ezan okuduğu yere dönerek köle (yani Bilal) uyudu" diye nida etmesini emretmiştir.

Hattâbî'nin beyânına göre "köle uyudu" sözünün anlamı iki şekilde açıklanabilir:

1. Bilâl bu ezanı uyku mahmurluğu ile, daha sabah olmadan yanlışlıkla okudu.

2. Daha gece hüküm sürdüğü için Bilâl uykuya yattı.

Bu hâdisenin daha hicretin ilk günlerinde vuku bulduğu anlaşılıyor. Çünkü Resûl-ü Ekrem (s.a.)in hayatının son zamanlarında Bilâl (r.a.) geceleyin ezan okuyarak halkın seher vaktinde ibâdetle meşgul olmaları için uyanmalarını sağlardı. Sabah olunca da İbn Ümmü Mektûm (r.a.) ezan okurdu. Resûlul-lah (s.a.) de "Bilâl ezan okuyunca yiyiniz, içiniz (çünkü daha oruç vakti girmemiştir)" buyururlardı. Bir başka ifadeyle Hz. Bilal, Hz. Peygamberin son zamanlarında sabahleyin değil, gece yarısı okurdu. Sabahleyinse Ümmü Mektûm okurdu.

İmam Mâlik, Evzâî, Şafiî, Ahmed ve İshak sabah namazı vakti girmeden ezan okumanın caiz olduğu görüşündedirler. İmam Ebû Yûsuf'a göre ezam, sabah namazı vakti girmeden okumanın bir sakıncası yoksa da İmam Ebû Hanife ile İmam Muhammed sabah ezanının sabah olmadan okunmasının caiz olmadığı görüşündedirler. Nitekim mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerif de bu görüşü te'yid etmektedir.

Hadis ulemâsına göre ise, bir mescidde iki müezzin varsa, sabah ezanının, vaktinden önce okunması caizdir. Yoksa caiz değildir. Bu âlimlere göre Hz. Peygamberin Bilâl (r.a.)i geceleyin ezan okumaktan nehyettiği sırada Mescid-i Nebevî'de müezzin olarak sadece Hz. Bilâl vardı. Eğer orada bir başka müezzin daha bulunsaydı onu bu ezandan nehyetmezdi.[522]

533. ...Nâfi'in, Ömer'in Mesrûh denilen müezzininden naklettiğine göre, Mesrûh sabah vakti (girmeden) önce ezan okuyunca Ömer (r.a.) O'na, ezanı yeniden okumasını emretmiştir.

Daha sonra (râvi Eyyûb bir öneki hadisin) aynısını nakletmiştir.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi (bir de) Hammâd b. Zeyd, Ubeydullah b. Ömer'den, o da Nâfi'den veya başka birinden rivayet etmiştir. (Bu rivayete göre) Ömer (r.a.)in müezzinine Mesrûh veya başka birşey deniyordu.

Ebû Dâvûd dedi ki; bu haberi bir de Derâverdî, Ubeydullah, Nâfi ve tbn Ömer senediyle rivayet etmiştir. (Bu rivayette Derâverdi), "Hz. Ömer'in müezzinine Mes'ûd denirdi" demiş ve (Hammad b. Zeyd'in rivayet ettiği hadisin) aynısını nakletmiştir. (Ebû Davud dedi ki:) Şu (Abdulazizb. EbîRevvâdhadisi, Hammâdb. Seleme'ninEyyûb'dan naklettiği) öbüründen daha sağlamdır.[523]

534. ...Bilâl'den rivayet edildiğine göre Resûlüllah (s.a.) kollarını yana doğru açmış ve; "Fecrin ağardığı sana şöyle iyice belirmedikçe (sakın) ezan okuma" buyurmuştur.[524]

Ebû Dâvud dedi ki: lyaz'ın azatlısı olan Şeddâd, Bilâl'i görmemiştir.[525]

Açıklama

Bu hadis-i şerif sabah vakti girmeden geceleyin ezan okırmanın caiz oımadığım söyleyen İmam Ebû Hanife (r.a.) ile İmam Muhammed için bir delildir. Bu imamlara göre "ezan, vakti girdiğini halka bildirmek için meşru kılınmıştır. Vakit girmeden ezan okumak ise, bir nevi yalan söylemektir. Aynı zamanda emânete hıyanet demektir. Halbuki Resûlullah (s.a.) müezzinin emîn bir kimse olması lâzım geldiğini fâde buyurmuştur. Ayrıca geceleyin ezan okumak, uyumak ihtiyacını duyanlara zarar verdiği gibi teheccüd namazı kılmak isteyenlere de zarar verebilir. Çünkü onlar ezan sesini duyunca sabahın olduğunu zannederek nafile kılamazlar. Hz. Bilâl'in sabah olmadan ezan okuyuşunun gayesi ise, Ramazanda halkı uyandırmaktı. Öyleyse Hz. Bilâl'den, bu ezanı iade etmesini istemesi (bk. 532 no'lu hadis-i şerife) fecrden Önce sabah ezanı okumanın caiz olmadığını gösterir."

Nitekim Hz. Fahr-i Kâinat Efendimiz'in, "Ey Bilâl sabah olmadan asla ezan okuma"[526] buyurmuş olması da bu görüşün doğruluğun isbat eder. Bu mevzuyu 532. hadisin şerhinde açıklamıştık.

Müellif Ebû Davud'un râvi "Şeddâd Bilâl'i görmedi'* demekten maksadı, bu hadisin zayıf olduğunu ifâde etmektir.

Buna göre Şeddâd ile Bilâl arasında tabiinden bir kimsenin bulunması lâzımdır. Bu kişi senedden atlandığına göre hadis munkatidir. Bu niteliği taşıyan hadislerin delil olarak kabul edilip edilemeyeceği konusunda ulemâ arasında ihtilâf vardır İmam Ebû Hanife ile İmam Mâlik'e ve İmam Ahmed'in bir görüşüne göre, bu hadis delil olarak kabul edilebilir. Hadis âlimlerinin büyük çoğunluğu bu hadisler üzerinde bir şey söylememeyi tercih etmişlerdir. İmam Ahmed'in iki görüşünden biri de budur.[527]

---

[1] et-Tevbe (9), 103.

[2] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/111-112.

[3] el-Bakara (2), 43.

[4] en-Nisâ (4); 103.

[5] Buhârî, zekât 1, 63; Müslim, iman 29; Ebû Dâvûd, zekât 5; Nesâî, zekât 46; Tirmizî, zekât 6; Ibn Mâce, zekât 1; Ahmed b. Hanbel, 1,232.

[6] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/112.

[7] Tirmizi, salât 45.

[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/112-113.

[9] Buharı, mevakît 6; Tirmizî, edeb 80 ; Nesaî, salât 7.

[10] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/113.

[11] Talha b. Ubeydillah: Dünyada iken Cennetle müjdelenenlerdendİr. Islâmı kabul yönünden de sekizincidir. Resûlullah (s.a.) kendisini, Ebû Süfyan'ın kervanını gözetlemesi için Sa'îd b. Zeyd'le birlikte Şam'a göndermiş, bu

yüzden Bedir Savaşında bulunamamıştır. Uhud Savaşına katılmış ve Resûlullah'ın yanında ölünceye kadar savaşmaya biat etmiştir. Mâlik b. Züheyr'in, Efendimiz'in yüzüne attığı oku, eli ile karşılamış ve küçük parmağı sakatlanmıştır. Uhud günü anıldığında Hz. Ebû Bekir "Bugün tümüyle Talha'nındır" derdi. Efendimiz, Hz. Talhâ'yı Mekke'de Zübeyf'le, Medine'de de Ebû ' Eyyub el-Ensârî ile kardeş ilan etmiştir. Talha Cemel Vak'asında (h. 36) Mervan'ın attığı bir okla şehid olmuştur. (Bilgi için bk. tbn Hişam, Siyre II, 80; İbn Sa'd Tabakât, III, 152-161; Ebû Nuaym Hüyetu'l-evliy», I, 87; Ibnu'1-Esir, Üsdu'l-gabe, III, 85-89; er-Riyadu'n-nadira, II, 249; Zehebi, A'lanuTn-nubelâ, I, 23-40", Ibn Hacer, el-İsâbe, II, 229; Anlsârî, Asr-ı Saadet (Ashab-ı Kiram), I, 386-399.

[12] Buhârî, hıyel 3; iman 3; savm I; şehâdât 26; Müslim, iman 8-9; Nesâî, salât 4, siyam 1, iman 23; Muvatta', sefer 94; Dârimi, 208; Ahmed b. Hanbel, I, 162.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/113-115.

[13] Muhammed (47), 8.

[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/115-116.

[15] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/116.

[16] bk. Önceki hadisin kaynaklan.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/117.

[17] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/117.

[18] Tirmizî, salât 1: Ahmed b. Hanbel, I , 223, 354; III, 30.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/118-119.

[19] Şerhu Meâni'l-Asâr, I, 175.

[20] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/119-123.

[21] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/123-124.

[22] Bu cümleyi "söylediğini açıkla" manasına göre şeklinde okuyanlar da vardır.

[23] Bu güneşin ışık ve ısısının mevcut olduğu zamandan kinayedir. Her şeyin gölgesi bir misli olduğunda güneş bu haldedir.

[24] Zül-Huleyfe: Medine'ye altı mil uzaklıkta bir yerin adıdır. Medinelilerin mîkatıdır.

[25] Buhârî, mevâkit 1; tbn Mâce, salât 1.

[26] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/124-126.

[27] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/126-127.

[28] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/127-128.

[29] Buradaki şüphe râvilerden birisine aittir.

[30] Şüphe râvilerden birine aittir.

[31] Bk. Buhârî, mevâkıt 1: Müslim, mesâcid 176; İbn Mace, salat 1: Tirmizî, mevâkît i; Nesâî, mevâkit 1, 24; Muvatta; vakt 3; Ahmed b. Hanbel, IV, 416-.V, 349.

[32] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/128-129.

[33] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/129-130.

[34] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/130.

[35] MüsIim, mesâcid 172; Nesâî, mevâkît 15; Ahmed b. Hanbel, II, 21. 213, 223, 232.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/130.

[36] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/130-131.

[37] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/131.

[38] Buhârî, mevâkît II, 13, 18, 21; Müslim, mesâcid 233; Nesâî, mevâkît 15, 18.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/131-132.

[39] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/132-133.

[40] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/133.

[41] Ebu Berze Nadle b. Ibcyd: İslâm'ı ilk kabul edenlerdendir. Hz. Peygamberle birlikte Mekke fethinde bulunmuş, önce Medine'de daha sonra da Basra'da ikâmet etmiş Neh-revân'da Hz. Ali'nin saflarında Haricîlere karşı harb etmiştir. Horasan savaşlarına da katılmıştır. Resülullah'tan 46 hadis rivayet etmiştir. Bunların altısı Müslim'de, dördü Buhârî'de mevcuttur, ikisinde Buhârî ve Müslim müttefiktir. Esah olan görüşe göre h. 65 senesinde Nişâbûr veya Basra'da vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Ibn Sa'd, Tabakât, IV, 298; 9, 366; Buhârî, e t-Târih u'I-kebîr. VIII, 118; Ebû Nuaym, Hilyetu'l-evliyâ II, 32; Hatîb, Tarihu Bagdfid, I, 182; lbnu'1-Esir, Üsdü'1-ğabe, II, 93; III, 268; V, 19, 146; Zchebî A'lâmu'n-nubelâ, III, 40-43; Ibn Hacer, el-İsâbe III, 556-557; Tehzîbu't-Tehzib, X, 446; Ansarî, Asr-ı Saadet (Ashab-i kiram), II, 488-489).

[42] Bu cümlenin tercemesi hususunda açıklama bölümüne müracaat edilmelidir.

[43] Buhârî, mevâkıt 11, 39; Müsüm, mesâcid 235; Nesâî, mevâkît 2, 16, 20.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/133-134.

[44] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/134-135.
[45] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/136.
[46] Nesaî, tatb'ik 33.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/136.
[47] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/136-137.
[48] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/137.
[49] Nesâî, mevâkıt, 6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/137.
[50] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/138.
[51] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/138.
[52] Buhârî, mevâkît, 9, 10; ezan 18; Müslim, mesâcid 180, 181, 183, 184, 186; Tirmizî, me-vâkît 7; Nesâî, mevâkît 5; Ahmed b. Hanbel, II, 29, 238, 256, 266, 285, 318.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/138-139.
[53] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/139-140.
[54] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/140.
[55] bk. Bir önceki hadisin kaynakları.
[56] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/141.
[57] Câbir b. Semure Ashabtandır. Hz. Peygamber'den yüz kırk altı hadis rivayet etmiştir. Bunlardan ikisini Buharî ve Müslim müştereken rivayet etmiştir. Ayrıca sadece Müslim'de yirmi altı rivayeti vardır. Sa'd b. Ebî Vakkâs, Hz. Ömer, Hz. Ali, Ebû Eyyüb (r. an-hüm) gibi büyük sahâbîlerden de hadis rivayet etmiştir. Babasından yaptığı rivayetler de vardır. H. 72 veya 73 senesinde Kûfe'de veât etmiştir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Taba-kât, VI, 24; Buhârî, et-Târihuıl-kebîr, II, 205; Hatib, Tarihu Bağda d, I, 186; İbnu'l-Esîr, Üsdu'I-ğâbe, I, 254; Zehebî, A'lâmu'n-nubelfi, III, 186-188, İbn Hacer, el-İsâbe, I, 212; Tehzibul-Tehzib, II, 39; îbnu'I-limâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 74).
[58] Müslim, mesâcid 160; ibn Mace, salât 3; Ahmed b. Hanbel, V, 91, 106.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/141.
[59] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/142.
[60] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/142.
[61] Buhârî, mevâkit, B, 18, 21; i'tisam 16; Müslim, mesâcid 176, 193, 233; Nesâî, mevâkît 8, 12, 1"5, 18; Ibn Mâce, salât 1, 5; Tirmizî, salât 1; Ahmed b. Hanbel, III , 131, 184, 209, 214, 217.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/142.
[62] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/142-143.
[63] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/143.
[64] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/144.
[65] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/144.
[66] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/144.
[67] Buhârî, mevâkît 1, 13; Müslim, mesâcid 167, 169, Nesâî, mevâkît 8; İbn Mâce, salât. 5 (benzeri); Tirmizî salât 6; Muvatta', salât 2.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/144.
[68] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/144-145.
[69] Ali b. Şeybân Yemâmelidir. Benû Hanîfe'den Resûlullah (s.a.)a gelen heyetin içinde idi. Bazı rivayetleri Buhârî (Edebü'l-Mufred'de) Ebû Dâvûd, İbn Mâce ve İbn Hüzeyme tarafından nakledilmiştir. (Bilgi için bk. Ibnu'1-Esir, Üsdu't-ğabe, IV, 90-91; ibn Hacer, el-tsâbe, II, 507).
[70] Bu hadisi sadece Ebû Dâvud rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/145.
[71] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/145-146.
[72] Buhârî, Cihâd 98, meğazî 39; Müslim mesâcid 202 ?0fi: Tirmizî, tefsir-i sflre(2), 31; İbn Mâce, salât 6; Nesâî, salât 14, Ahmed b. Hanbe!, I, 79, 113, 122. '26, 135, 137, İ46, 150, 152, 404, 456.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/146.
[73] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/146-148.
[74] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/148.
[75] Ebu Yûnus; İbn- Sa'd bu zatı ikinci tabaka içerisinde zikreder. İbn Hibbân da "sikalardandır" der. Müslim'de ve Sünen'lerde iki hadisi vardır. (Bilgi için bk. Ibnu'l-Kayserânî, el-Cem' beyne ricali's-Sahihayn, II, 601).
[76] el-Bakara(2), 238.

[77] Müslim, Mesâcid 207; Nesâî, salât 14; Vesâyâ 4; Tirmizî, tefsirü sûre 3, 29; Muvattâ', cemaa 25, 26; Ahmed b. Hanbel, VI 73, 178.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/148-149.

[78] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/149.

[79] Zeyd b. Sabit: Ensârdan olup Neccâr oğullarına mensuptur. Efendimiz Medine'ye hic ret ettiklerinde, on bir yaşında idi. Ashabın en âlimlerindendi. Şâ'bî, kendisi için "ferâ-iz ve Kur'an'da üstündü" der. Kabre konulduğunda, Ibn Abbas: "İlmin nasıl gittiğini görmek isteyen varsa, işte ilim böyle gider. Vallahi bugün çok ilim defnedildi, Ebû Hureyre de: "Bugün ümmetin en bilgini öldü, umarım Allah ona İbn Abbâs'ı halef kılar" demiştir. Zeyd b. Sabit, Resûlullah'tan doksan uç hadis rivayet etmiştir.

Bunlardan beşi Buhârî ve Müslim'de, dördü sadece Buharî'de, biri de yalnızca Müslim'de mevcuttur. (Bilgi için bk. Ibn Sa'd, Tabakât, II, 358; Buhârî, et-Târihu'1-kebir, III, 380-381; Ibn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dil III, 558; tbnu'1-Esir, Üsdu'J-gabe, II, 278; Zehebî, A'lâmu'n-nuUelâ, II, 426 - 441: Ibn Hacer, el-İsâbe, I, 561 - 562; Tehzîbu't-Tehzib, III, 399; lbnu'1-îmad, Şezerâiu'z-zeheb I, 54, 62; Ansarî, Asr-ı Saadet (Ashâb-ı kiram), III, 405 - 424.)

[80] Ahmed b. Hanbel, V, 183.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/149-150.

[81] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/150.

[82] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/150.

[83] Buhârî, mevâkît, 28; Müslim, mesâcid 165; İbn Mâce, salât 11, Nesâî, mevâkît 11, 28; Tirmizî, mevâkît 23; Dânmî, salât 22; Ahmed b. Hanbcl, II, 254, 282 muvatta, salât 5.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/150-151.

[84] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/151-152.

[85] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/152.

[86] Şüphe râvilerden birine aittir.

[87] Şüphe râvilerden birine aittir.

[88] Müslim, mesâcid 195; Nesâî, mevâkît 9; Tirmizî, mevâkît 65; muvatta, kur'ân 46; Ah-med b. Hanbel, III, İ49, 185.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/153.

[89] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/153-154.

[90] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/154.

[91] Buhârî, mevâkît, 14; menâkıb 25; Müslim, mesâcid 200, 201; fiten 11; Nesâî, salat 17; mevâkît 9; Tirmizî, mevâkît 14; İbn Mâce, salât 6; Dârimî, salât 27; muvatta', vukût's-salat, 21, Ahmed b. Hanbel, II / 8, 13, 27, 48, 54, 64, 75, 76, 102, 134, 145, 148.

[92] Buhârî, mevâkît, 14; menâkıb 25; Müslim, mesâcid 200, 201; fiten 11; Nesâî, salat 17; mevâkît 9; Tirmizî, mevâkît 14; İbn Mâce, salât 6; Dârimî, salât 27; muvatta', vukût's-salat, 21, Ahmed b. Hanbel, II / 8, 13, 27, 48, 54, 64, 75, 76, 102, 134, 145, 148.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/154-155.

[93] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/155.

[94] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/155.

[95] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/155.

[96] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/156.

[97] Buhârî, salât 18; Müslim, mesâcid 217; İbn Mâce, salât 7.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/156.

[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/156.

[99] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/156.

[100] Seleme b. el-Ekvâ': Meşhur sahâbilerdendir. Rıdvan biatinde bulunmuş ve Efendimize uç kere biat etmiştir. Son derece cesurdu. İyi ok atar ve ata binerdi. Resûlullah (s.a.)'dan yetmişyedi hadis rivayet etmiştir. Buhârî ve Müslim bunların on altısında müttefiktir. Ayrıca Müstakil olarak Buhârî'de beş, Müslim'de de yedi rivayeti vardır. (Bilgi İçin bk. İbn Sa'd, Tabakât, IV, 305; Buhârî, et-Tarihu'1-kebir, IV, 69; Îbnu'l-Kayserânî, el-Cem' beyne ricâli's-sahihayn, I, 190; îbnu'l Esir, Üsdu'l-ğâbe II, 423; Zehebî, A'laraıTn-nubelâ, III, 326-331; tbn Hacer, el-Isâbe, 66-67; TehzibıTt-Tehzib, IV, 150; tbnu'1-lmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 81; Ansârî, Asr-i Saadet (Ashâb-ı Kiram), II, 423-429.

[101] Buhârî, mevâkît 18; Müslim, mesâcid 216; Tirmizî, mevâkit 8; İbn Mâce, salât 7; Dâri-mî, salât 16; Ahmed b. Hanbel. IV, 45.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/156-157.

[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/157.

[103] Şüphe râvüerden birine aittir.

[104] İbn Mâce, salât 7, Ahmed b. Hanbel, IV, 147; V, 417, 422; İbn Huzeyme, Sahîb, I, 174-175, Hâkim, el-Müstedrek, I, 190.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/157-158.

[105] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/158.

[106] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/158.

[107] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/158.

[108] Nu'mân b. Beşîr b. Sa'd b, Sa'lebe: Ensârdandır ve Hazrec kabilesindendir. Hz. Peygamber (sallellahü aleyhi ve sellem) Medine'ye teşrif ettikten sonra Ensar'dan Medine'de dünyaya gelen ilk çocuk olmuştur. Hicretin 2'nci senesinde doğmuştur.

Efendimizden yüz yirmi dört hadis rivayet etmiştir. Bunlardan beşi müttefekün aleyh tir. Ayrıca Buhârî'de bir, Müslim'de de dört rivayeti vardır. H. 64 veya 66 yılında Halid b. Hâlidd adında biri tarafından Öldürülmüştür. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, VI, 53; Buhârî, el-Târihu'l-kebîr, VIII, 75; tbn Ebî Hatim, el-Cerb ve't-ta'dfl, VIII, 444; İbnu'1-Esîr Üsdu'l-gfibe, V, 326; Zehebî, A'lâmu'n-mıbelâ, III, 411-4I2;''lbn Hacer, el-İsâbe, III, 559; Tehzibu't-Tehzîb, X, 447; Ibnu'1-İmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 72).

[109] Tirmizî, salât 9; Nesâî, mevâkît 19; Dârimî, salât 18.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/158-159.

[110] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/159.

[111] Müslim, mesâcid 220; Nesâî, mevâkît 21.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/159-160.

[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/160.

[113] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/160.

[114] Kutûb-i Sitte müelliflerinden sadece Ebû Dâvud rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/161.

[115] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/161.

[116] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/161.

[117] Nesâî, mevâkit 21; tbn Mâce, salat 89; Ahmed b. Hanbel, III, 5.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/161-162.

[118] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/162-163.

[119] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/163.

[120] Buhârî, salat 13, mevâkît 27; Müslim, mesâcid 230, 231, 232; Tirmizî, mevâkît 2; Nesâî, mevâkît 21.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/163.

[121] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/163-164.

[122] Nitekim Hz. Aişe'nin rivayet ettiği hadisten bu konu anlaşılmaktadır.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/164.

[123] Râfî' b. Hadîc b. Râfî: Ensârın Hazrec kulundandır. İlk önce Uhud daha sonra da Hendek gazalarına iştirak etmiştir. Efendimizden 78 hadis rivayet etmiştir. Şeyhân (Buhârî ve Müslim) bunların beşinde müttefiktir. Ayrıca Müslim'de üç rivayeti vardır. H. 73 veya 74'de vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Buhârî, et-Târihu'1-kcbir, III, 299; Ibn Ebi Hatim, el-Cerh ve't-ta'dil, III, 479; İbnu'l-Kayserânî, el-Cem' beyne ricali's-sahîhayn, I, 139; lbnu'1-Esir, Üsdu'1-ğâbe, I, J51; Zehebî, A'lâmu'n-nubelâ, III, 181-183; tbn Ha-cer, el-İsâbe, I, 495; Tehzibu'J-Tehzib, III, 229; İbnu'l- İmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 82; Ansârî, Asr-ı Saadet {Ashab-ı Kiram), III, 395-397).

[124] Şüphe râvilerden birisine aittir.

[125] Tirmizî, mevâkît 3 (Benzeri); Nesâî, mevâkit 27 (Benzeri); İbn Mâce, salât 2.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/165.

[126] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/165.

[127] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/166.

[128] Abdullah b. Sunâbihî; Bu zâtın sahâbî olup olmadığı İhtilaflıdır, tbn Maîn Medine'liler-den bir sahâbî olduğunu söyler. Resûlullah'tan ve Ubâde b. Sâmit'den hadis rivayet etmiştir. (Bilgi için bk. Ibnu'1-Esir, Üsdu'1-ğâbe, III, 281-282).

[129] Ebû Muhammed, Mes'ûd b. Evs b. Zeyd el-Ensârî'dir. Bedir ve Akabe'de bulunmuş tur. İbn Hibbân, Sahâbî olduğunu söyler. (Bilgi için bk. tbmı'1-Esîr, Üsdü'1-ğabe, V, 158; tbn Hacer, el-tsâbe, III, 522).

[130] Ubâde b. es-Sâmit: Hazrec kabilesine mensuptur. Akabe biatinde hazır bulunanlardandır. Resûlullah (s.a.)ın bütün savaşlarına katılmış ve Rıdvan bey'atinde hazır bulunmuştur. Hz. Peygamber'den 181 hadis rivayet

etmiştir. Buhârî ve Müslim bunların altısını müştereken, ayrıca her biri bir hadisini kitaplarına almışlardır. Buhârî, et-Tarihu's-Sağîr'inde Ubâde'nin Hz. Peygamber zamanında Kur'an-ı Kerim'i toplayanlardan olduğunu kayd eder. H. 34 yılında Şam'da 72 başında vefat etmiştir. (Bilgi için bk. îbn Sa'd, Tabakât, III, 546, 621; Buhârî, et-Târihu'1-kebir, VI, 92; tbn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dîl, VI, 95; Îbnu'1-Esir, Üsdu'l-ğabe, III, 160; Zehebî A'lâmu'n-nubelâ, II, 5-11; tbn Hacer, el-tsâbe ; Tehzîbu't-Tehzîb, V, 111 -112, tbnu'1-tmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 40, 62; Ansa-rî, Asr-ı Saadet, (Ashâb-ı Kiram), III, 473-480).

[131] Nesâî, salât 6, b. İbn Mâce, ikâme 194;Dârimî, salât 208; Muvatta, salâtu'1-leyl, 14; Ah-med b. Hanbel, V, 315, 317.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/166-167.

[132] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/167-168.

[133] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/168.

[134] Ümmü Ferve: Hz. Ebû Bekr'in baba bir kız kardeşidir. Hz. Ebû Bekir kendisini (Ümmü Ferve'yi) Eş'as b. Kays ile evlendirmiş ve bu evlilikten Muhammed b. Eş'as dünyaya gelmiştir. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esir, Üsdu'1-ğâbe, VII, 377; Ibn Hacer, el-isâbe, IV, 483).

[135] Tirmizî, mevâkıt, 15.

[136] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/168-169.

[137] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/169-170.

[138] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/170.

[139] Ahmed b. Hanbcl, IV, 344.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/170.

[140] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/171.

[141] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/171.

[142] Umara b. Rueybe; Resûlullah'tan dokuz hadis rivayet etmiştir. Bunlann ikisi Müslim'in Sahih'inde mevcuttur. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esir, Üsdu'1-ğâbe, IV, 138, İbn Hacer, el-Isâbe, II, 515).

[143] Müslim salat 13, 21; mesâcid2I3, 214, Nesâî, salat 13, 21; Ahmed b. Hanbel IV, 136, 261.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/172.

[144] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/172-173.

[145] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/173.

[146] Ebu'd-Derdâ, Uveymir b. Mâlik: Ensârın Hazrec kabilesindendir. Bedr günü müslüman olmuştur. Uhud gazasına iştirak etmiş ve Hz. Peygamber'in övgüsünü kazanmıştır. Kendisinden 179 hadis nakledilmiştir. Bunların ikisinde Buhârî ve Müslim müttefiktir. Ayrıca sadece Buhârî'de üç, Müslim'de de sekiz rivayeti vardır. Hz. Peygamber onu Avf b. Mâlik'le kardeş yapmıştır. Hz. Ömer'in emri İle Hz. Muâviye onu Şam'a kadı tayin etti. Menkıbe ve faziletlerine dair birçok rivayet bulunmaktadır. (Bilgi için bk. İbn Sa'd,' Tabakât, VII, 391-393; İbn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dîl VII, 26-28; İbnu'1-Esîr, Üsdü'I-ğâbe, VI, 97; Zehebî, Tezkirem'1-huffaz, I, 24; A'lamıı'n-nubclâ. II, 335-353; İbn Ha-cer, el-İsâbe III, 45-46, Tehzibu't-Tehzib, VIII, 175-177, lbnu'1-fmad, Şezerâtu'z-zeheb, I, 39, 44; Ansârî, Asr-ı Saadet (Ashâb-ı Kiram) III, 254, 271).

[147] Ahmed b. Hanbel, 1, 46; II, 362; V, 367.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/173-174.

[148] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/174.

[149] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/174-175.

[150] 1bn Mâce, ikâme 194.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/175.

[151] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/175.

[152] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/175-176.

[153] Şüphe ravilerden birine aittir.

[154] Muslim, mesâcid 26, 236, 241, 243, 244; Tirmizî, mevâkît, 17; tbn Mâce, ikâme 150; cihâd 40; Nesâî, imame 55 Ahmed b. Hanbel, I, 400, 409, 455, 459; III, 445, 446, V,168, 169, 314, 315, 329, VI 7.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/176.

[155] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/176-177.

[156] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/177.

[157] Muslim, mesâcid 26 (benzeri); îbn Mâce, ikâme 150; Ahmed, Hanbel IV, 124; V, 232.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/177-178.

[158] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/178.

[159] lbn Mâce, ikâme 150; Ahmed b. Hanbel, V, 314, 315, 329, VI; 7.

[160] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/178-179.

[161] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/179.
[162] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/179-180.
[163] Kabisa b. Vakkas: Basrahlardan sayılır. Buhârî'nin dediğine göre, sahabîdir. Zehebî,kendisinden sadece bu hadisin rivayet edildiğini söyler. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esîr, Üsdu'lğabe, IV, 384 - 385; İbn Hacer, el-İsâbe, III, 223).
[164] Müslim, mesacid 26, 238, 241, 243, 244; Nesâî, imame, 55; tbn Mâce, ikâme 150; cihad40; Ahmed b. Hanbel, I, 400, 409, 455, 459; III, 445, 446; V, 168, 169, 314, 315, 329;VI, 7.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/180.
[165] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/180.
[166] Tâhâ (20), 14, Âyet-i kerime, "Li'z-zikrâ" şeklinde hadis-i şerifte harekelidir. Ancak bu kıraat şazdır. Meşhur oİan kıraat "Beni hatırlamak için namaz kıl" şeklindedir.
[167] Müslim, mesâcid 309; Nesâî, mevâkît 52, 54; Tirmizî: tefsir Sûre (20) 1; tbn Mâce, salât 10.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/181-182.
[168] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/182-183.
[169] el-CunTa(62), 9.
[170] el-Mâide(5), 58.
[171] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/183-185.
[172] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/185-186.
[173] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/186.
[174] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/186-187.
[175] Müslim,mesacit 311; Nesâî, mevâkit 53; tbn Mâce, salat 10; Tirmizî mevakİt 16; Ahmed b. Hanbel.V, 298.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/187-188.
[176] el-Kehf (18), 10.
[177] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/188-189
[178] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/189-190.
[179] Efendimiz Ebû Katâde için, "Süvarilerimizin en hayırlısı Ebû Katâde'dir" buyurduğu için bu lâkapla meşhur olmuştur.
[180] İbn Reslân, bu kelimenin "kamet etme" manasında olduğunu söyleyenlerin de bulunduğunu haber vermektedir.
[181] Dârimî, siyer 12; Ahmed b. Hanbel, V, 299, 300.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/190-191.
[182] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/191-192.
[183] bk. Buhârî, mevâkît 35; tevhîd 31; Nesâi, imame 47; Ahmed b. Hanbel, V, 307.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/192.
[184] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/192-193.
[185] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/193-194.
[186] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/194.
[187] Müslim, mesâcid 311; Tirmizî, mevâkît, 16; Nesaî, mevâkît 53.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/194.
[188] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/194-95.
[189] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/195.
[190] Buhâri, mevakit 37; Müslim, mesacid 309, 314, 316; Nesâî, mevakit 52,-54; İbn Mâce, salat 10, 11, 26; ikâmet 122; Tirmizî, salat 16, 17; Muvatta',vukûtu's-salat 25; Ahmed b. Hanbel, 111,31, 44.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/194-195.
[191] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/195.
[192] Ancak şunu belirtelim ki; çeşitli hileler yapılarak fakirlere verilmesi gereken miktar -maalesef - çoğu kere hak sahibi sayılamayacak kimselerin, hatta imam ve müezzinlerin, ya da bir takım cenaze merasimi ifâ edenlerin eline geçmektedir. Bilinmelidir kî, tslâm dini bu tur nahoş uygulamalardan münezzehtir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/195-196.
[193] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/196.
[194] tmrân b. Husayn Ebû Nuceyd el-Huzal; Hayber'in fethi yılında Müslüman olmuştur. SahabÎlerin ileri gelenlerindendir. Fazıl ve fakih bir zat idi. İbn Sa'd, meleklerin îmrân b. Husayn ile musafaha edip kendisine selâm verdiklerini, İbn Abdi'1-berr de, Basralıla-rın onun hakkında "Hafaza meleklerini görür ve onlarla konuşur" dediklerini söyler. Hz. Peygamber'den 180 hadîs rivayet etmiştir. Bunların sekizi müttefekun aleyhtir. Ayrıca

Buhârî'de dört, Müslim'de dokuz rivayeti vardır. H. 52 senesinde vefat etmiştir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, IV, 287; Buharı, et-Târîh'ui-kebir, VI, 408; tbn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dil, VI, 296; İbnu'l-Kayserânî, el-Cem' beyne ricali's-Sabihayn, I, 388; İbnu'1-Esir, Üsdu'l-ğabe, IV, 281; Zehebî, A'lâmu'n-nubelâ, II, 508 - 512; ibn Hacer, el-tsâbe, III, 26 - 27; Tehzibu't-Tehzîb, VIII, 125 -126, tbnu'1-tmâd, Şerezâtu'z-zeheb, I, 62).

[195] Müslim, mesâcid 312.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/196-197.

[196] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/197.

[197] Amr b. Umeyye ed-Damrî; Meşhur bir sahabidir, Müşrikler Uhud'dan ayrıldıkları za man Müslüman olmuştur. Gayet cesur idi. İlk katıldığı sefer, Bi'rü Maûne olmuştur. Hz. Peygamber'den 20 hadis rivayet etmiştir. Bir rivayetinde Buhârî ve Müslim müttefiktir. Ayrıca Buhârî'de bir başka rivayeti vardır. Muaviye (r.a.)ın hilâfeti esnasında Medine'de vefat etmiştir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, IV, 248; Buhârî, et-Târihu'1-kebîr, VI, 307; İbn Ebi Hatim, el-Cerh ve't-ta'dil VI, 220; tbnu'l-Kayserânî el-Cem' beyne ricâli's-Sahihayn, 1,362; îbmTl-Esir, 181; İbn Hacer, el-tsâbe, II, 524; Tehzibu't-Tehzib, VIII, 6).

[198] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/197-198.

[199] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/198.

[200] Zûmihber el-Habeşî: Sahâbîdir. Bazı kaynaklardan isminin Zi Mihber değil Zü MİhmeR olduğu kaydedilir. Necâşî'nin erkek kardeşinin oğludur. Resûlullah aleyhisselâma hizmette bulunmuştur. Resulullaha elçi olarak geldi sonra Şam'a geçti ve orada vefat etti. (Bilgi için bk. Ibnu'1-Esir, Üsdıi'1-Ğâbe, H, 178 ; Ibn Hacer, el-İsâbe, I, 488).

[201] Bu ifade Hz. Peygamberin suyu gayet az kullandığına işaret etmektedir.

[202] Bazı nüshalarda "sâlih" bazılarında da "subh" ve "Subeyh" şeklinde geçmektedir.

[203] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/198-199.

[204] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/199.

[205] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/199.

[206] Nesâî, mevâkît, 55.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/199-200.

[207] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/200-202.

[208] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/202.

[209] Merfu' kısmı sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir. Mevkuf kısmını Buhârî ta'lıkan rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/202-203.

[210] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/203-204.

[211] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/204-205.

[212] Nesâî, mesâcid 2; İbn Mâce, mesâcid 2; Dârimî, salât, 123; Ahmed b. Hanbel, III 134, 145, 152, 230, 283.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/205.

[213] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/205.

[214] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/205.

[215] Osman b. Ebi'l-As Sakîf kabilesindendir. Bu kabileden Rasûlullaha gelen heyet içinde idi. Hz.Peygamber kendisini Taife âmil tayin etmiştir. Hz. Ebû Bekir de aynı vazifeden onu almamıştır. Hz. Ömer ise onu Umman ve Bahreyn'e âmil tayin etmiştir. Hz. Pey-gamber'den dokuz hadîs rivayet etmiştir. Hz. Muaviye'nin hilâfeti devrinde Basra'da vefat etmiştir.(Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakaât, V, 508; lbnu'1-Esir, Üsdü'1-ğabe, III, 579; Zehebî, A'lâmu'n-nubelâ, II, 374 - 375; Ibn Hacer, el-İsâbe, II, 460 ; Tehzibu't-Tehzib, VII, 128 - 129, İbnu'l-limâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 36).

[216] İbn Mâce, mesacid 3.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/205-206.

[217] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/206.

[218] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/206.

[219] Buhârî, salât, 62; Ahmed b. Hanbel, II, 130.

[220] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/206-207.

[221] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/207-209.

[222] Sadece Ebu Davud rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/209.

[223] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/209-210.

[224] Arap şiirinde bir aruz veznidir. Bazı âlimler bunun şiir değil secİ'Ii bir söz olduğunu söylerler.

[225] Buhârî, salât, 48; Buyû'lı; vesâyâ, 27, 30, 34; Medine 1; Menâkibu'l-Ensâr, 46; Müslim, mesâcid 9; Nesâî, mesâcid 12; Ahmed b. Hanbel, III, 118, 163, 212, 244.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/210-211.

[226] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/211-212.

[227] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/212-214.

[228] Yâsîn (36), 69.

[229] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/214.

[230] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/214-215.

[231] bk. önceki hadisin kaynakları.

[232] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/215-216.

[233] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/216.

[234] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/216.

[235] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/217.

[236] Tirmizî, Cum'a 64; Ibn Mâce, Mesâcid 9; Ahmed b. Hanbel, IV 279.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/217.

[237] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/217-218.

[238] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/218.

[239] Metindeki "mahallelerimizde veya evlerimizde" kelimesi, bazı nusnalarda "memleketimizde" şeklindedir. Ahmed b. Hanbel'in rivayeti bu şekildedir.

[240] Ahmed b. Hanbel, V, 17. 371; Tirmizî, cum'a 64; Ibn Mâce, mesacid 8, 9.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/218.

[241] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/219.

[242] Hz. Meymûne, Sa'd'ın kızıdır. Hz. Peygamber (s.a.)in hizmetçisi idi. İbn Reslân, Mey-mûne'nin Ebû Dâvûd'da dört rivayeti olduğunu söylemiştir. Ayrıca, Tirmizî, Nesâî ve İbn Mâce'de de rivayetleri bulunmaktadır. (Bilgi için bk. lbnu'1-Esîr, Üsdu'1-ğabe, VII, 275; ibn Hacer, el-İsâbe, IV, 413 - 414.

[243] İbn Mâce, İkâme 196; Ahmed b. Hanbel, VI, 463.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları 2/219.

[244] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/219-220.

[245] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/220.

[246] Sadece Ebû Dâvud rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/220-221.

[247] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/221.

[248] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/221.

[249] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/221.

[250] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/222.

[251] Sadece Ebû Dâvüd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/222.

[252] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/222.

[253] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/222-223.

[254] Tirmizî, Sevâbü'l-Kur'ân 19.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/223.

[255] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/223-225.

[256] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/225.

[257] Ebû Dâvûd, salât 53'de 571. hadis olarak tekrar edilmektedir.

[258] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/225.

[259] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/226.

[260] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/226.

[261] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/226-227.

[262] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/227.

[263] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/227.

[264] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/227.

[265] Ebû Humeyd; isminin Abdurrahman b. Sa'd, Abdurrahman b. Amr b. Sa'd ve Mun-zir b. Sa'd olduğuna dair görüşler vardır. Abbas b. Sehl b. Sa'd'in amcası olduğu söylenir. Uhud ve ondan sonraki gazvelere iştirak etmiştir. Resûlullah'dan 26 hadis rivayet etmiştir. Bunlardan uçu n.uttefekun aleyhtir. Ayrıca Buhârî ve Müslim'de

münferiden birer rivayeti vardır. Muâviye'nİn hilâfetinin son günlerinde veya Yezîd'in ilk günlerinde vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Ibn Ebî Hâlim, el-Ccrh ve't-ta'dîl, V, 237; İbnu'1-Esir, Üsdü'l-gabe, III, 453; Zehebî, A'lâmu'n-nubelâ, II, 481; îbn Hacer, el-İsâbe, IV, 46; Tehzibu't-Tehzîb.VI, 184; İbnu'I-Imâd,Şe;eerâtırz-zeheb,I, 65).

[266] Ebû Useyd: Mâlik b. Rabî'a b. Beden, Bedr harbine katıldı. Hz. Peygamber (s.a.)den 28 hadis rivayet etmiştir. Bunlardan birisi müttefekun aleyhtir. Ayrıca mustakilen, Bu-hârî'de iki, Müslim'de bir rivayeti vardır. H.60 senesinde vefat etmiştir. Bedr'e iştirak eden sahabilerden en son vefat eden olduğu söylenir. Sonraki râviler, sahabi râvinin Ebû Humeyd mi, yoksa Ebû Useyd mî olduğunda şek etmişlerdir. Müslim'deki rivayet de burada olduğu gibidir. İbn Mâce bir rivayetinde seksiz olarak Ebû Humeyd'den diğer bir rivayetinde de "Ebû Humeyd ve Ebû Useyd diyorlar ki" şeklindedir. (Bilgi için bk. Ibn Sa'd, Tabakât, III, 557 - 558; Buhârî, et-Târihu'1-kebir, VII, 299; İbnu'l-Esîr, Üsdu'l-ğâbe, V, 23; Zehebî, A'Iâmu'n-nubelâ, II, 538 - 540: Ibn Hacer, el-İsâbe, 111,344: Tehzîbu't-Tehzîb,X, 15-16).

[267] Müslim, müsâfirin 68; Nesâî, mesâcid 36; Ibn Mâce, mesâcid 13; Tirmizî, salât 117; Dâ-rimî, isti'zân 56; Ahmed b. Hanbel, III, 497; V, 435.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/228.

[268] el-Ahzâb (33), 56

[269] İbn Mâce, mesâcid 13; Ahmed b. Hanbel, VI, 282, 283.

[270] Tırmizî, salat, 117.

[271] el-Cum'a (62), 10.

[272] ez-Zuhruf (43), 32.

[273] el-Bakara (2) 198.

[274] el-Cum'a (62), 10.

[275] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/229-230.

[276] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/229.

[277] Son cümle birinci nın failinin Ukbe olduğu gozonune alınarak terceme edilmiştir. Failin Hz. Peygamber'e râcî olması da muhtemeldir. Bu durumda bîr hazf söz konusudur. O zaman mâna; "Ukbe, hayır hadis bitmedi, tamamı şudur: ResuluNah (s.a.); mescide giren bunu söyleyince şeylan, günün geri kalanında da benden eminoldu der,buyurdu" şeklinde olur. Hadisi sadece Ebû Dâyûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/230-231.

[278] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/231-232.

[279] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/232.

[280] Buhârî, teheccud 25; Müslim, musâfırîn 69, 70; Nesâî, mesâcıd 37; Tirmızî, mevâkît 118; İbn Mâce, ikâme 57.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/232.

[281] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/232-234.

[282] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/234.

[283] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/234-235.

[284] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/235.

[285] Buhârî, ezan 30, 36; buyu 49; Müslim, mesâcid 273, 274, 275, 276; Nesâî, mesacid 40; Tirmizî, salât 128; Ibn Mâce.mescâcid 19; Dârimî, Salât 122; muvatta, sefer 51, 54; Ah-med b. Hanbel, 11,312, 486, 502.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/235.

[286] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/235-236.

[287] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/236.

[288] Buhâri, salât 87; ezan 36; Müslim, mesâcid 274, 273; Ibn Mâce, mesâdd 14, 19.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/236.

[289] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/237.

[290] Bir önceki hadisin kaynakları.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/237.

[291] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/237.

[292] Sadece Ebû Dâvud rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/237-238.

[293] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/238.

[294] Müslim, mesâcid 79; İbn Mâce, mesâcid 11; Nesâî, mesâcid 25; Ahmed b. Hanbel, II, 349.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/238-239.

[295] Tİrmİzî, büyü 76; Dârimi, salât 118.

[296] Ebû Dâvûd, tatavvu 25; Ahmed b. Hanbel, III, 94.

[297] İbn Mâce, mesâcid 5.
[298] bk. Muvatta, nida 29; Ahmed b. Hanbel, II, 36, 67, 129, IV, 344.
[299] bk. el-Menhel, IV, 89.
[300] bk. aynı yer.
[301] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/239-241.
[302] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/241.
[303] Müslim, mesâcid 56; Ahmed b. Hanbel, III, 289; V, 260.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/242.
[304] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/242-243.
[305] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/243.
[306] Buhârî, salât 37; Müslim, mesâcid 55, 57; Tirmizî, cuma, 49; Dârimî, salât 116; Ahmed b. Hanbel.III, 232, 274, 277.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/243.
[307] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/244.
[308] Ahmed b. Hanbel, III, 109, 209, 234, 277.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/244.
[309] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/244.
[310] Ahmed b. Banbel.II, 260, 318, 324, 415, 471, 472, 532.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/244-245.
[311] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/245.
[312] Tank b. Abdillah : Kufeli'dir. Hz. Peygamberle görüşmüş ve ondan iki veya üç hadîs rivayet etmiştir. {Bilgi için bk. İbnu'1-Esîr, Üsdu'1-gâbc, III, 71; İbn Hacer, cl-İsâbe,II, 220).
[313] Buradaki şek râvileden birine aittir.
[314] Nesâî, tahâre 192; Tirmizî, cum'a 49; ibn Mâce, ikâmetü's-sala 61.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/245.
[315] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/245-247.
[316] bk. Buhârî,edeb75;el-'amelfi's-salât 12; Dârimî, salât 116,'Ahmed b. Hanbel, II, 6, 141.
[317] Buhârî, salât 36; Müslim, mesacid 51, 52.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/247-248.
[318] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/248-249.
[319] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/249.
[320] Buhân, salât 34, 36, 38,' Müslim, zuhd 74; Nesâî, mesâcid 32.
[321] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/249-250.
[322] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/250.
[323] Bu zat, sahâbilerin meşhurlarından olmadığı veya sahabîliği hakkında ihtilâf edildiği için "Resûlullah'in ashabından" kaydı konulmuştur. (Bilgi için bk. İbnu'1-Esir, Üsdu'l-ğabe, II, 313 - 315; ibn Hacer, el-İsâbe, II, 10).
[324] Sadece Ebû Davud rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/250-251.
[325] el-Ahzâb (33), 57.
[326] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/251.
[327] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/251-252.
[328] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/252.
[329] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/252.
[330] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/252.
[331] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/252.
[332] Vasile b. el-Eska': Sahâbidir. Tebûk seferinden önce müsluman olmuş ve Hz. Peygamberle birlikte bu sefere katılmıştır. Ehl-i Suffadandır. Hz. Peygamber'den 36 hadîs rivayet etmiştir. Buharı ve Müslim'de ayrı ayrı iki rivayeti vardır. H.85 senesinde 105 yaşında vefat etmiştşir. el-Menhel'de H. 83'de 78 yaşında vefat ettiği söylenmekte ise de, önceki tarih daha sıhhatlidir. Eğer Menhel'in dediği gibi olsaydı, Hz. Peygamber'in vefatında 5-6 yaşlarında olması icab ederdi. Bu yaş ise, ne sefere çıkmaya, ne de hadis rivayet etmeye uygundur. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, VII, 407; Ibn Ebî Hatîm, el-Cerh ve't-ta'dfl, IX, 47; Ebu Nuaym, HilyetiTI-evliyâ, II, 21; Ibnu'l-Kayserânî, el-Cem' beyne ricali's-Sahîhayn, II, 544; Ibnu'1-Esîr, Üsdü'1-ğâbe, V, 428; Zehebî, A'lâmu'n-fıubelâ, III, 383-387; İbn Hacer, el-İsâbe, III, 626; TehzibıTt-Tehzîb, XI, 101; İbnu'1-Imâd, şezerâtu'z-zeheb, I, 95.)
[333] Sadece Ebû Dâvüd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/253.

[334] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/253.
[335] İbn Tâb, Medıneli bir şahıstır. Bir hurma nevi onun ismine nisbet edilmekte idi. Resû-lullah'm elindeki çubuk o hurma çeşidinin salkımının sapından yapılmıştı.
[336] Câbir, hâdiseyi anlatırken zikri geçen mescidde idi. Bu mescid Benî Seleme mescididir. "Mescidu Benî Haram" da denilir.
[337] Müslim, zuhd 74.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/253-255.
[338] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/255.
[339] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/255-256.
[340] Buhârî, ilim 6; Nesâî, sıyâm i; îbn Mâce, ikâme, 194.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/256-257.
[341] Benî Bekir, Hz. Peygamberin süt dayılarının kabilesidir. Süt annesi Halime bu kabiledendir. Ibn îshâk'ın beyânına göre bu kabile H. 9 senesinde Huneyn savaşından sonra islâm'ı kabul etmiştir.
[342] en-Nûr (24), 63.
[343] Hadisin bu kısmının tercemesı Tecrîd-i Sarih'ten (I, 70-71) nakledilmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/257-259.
[344] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/259.
[345] bk. Buhârî, ilim 6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/259-260.
[346] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/260.
[347] Müslim, hudûd 26.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/260.
[348] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/261.
[349] Buhârî, teyemmüm, 1, salât 56, enbiyâ, 40; Tirmizî, salât 119; Nesâî, ğusl 26, mesâcid 3, 42; İbn Mâce, tahâre 90; Dârimî, siyer 28.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/261.
[350] Bezlu'I-mechûd, III, 336.
[351] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/261-262.
[352] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/262.
[353] İbn Reslan, Hz. Ali'nin bu yolculuğunun Basra'ya olduğunu söyler.
[354] Yalnız Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/263.
[355] Bu haberleri, Ka'b b. Ahbâr vermektedir. İsrâiUyattan olması mümkündür.
[356] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/263-265.
[357] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/265.
[358] ibn Mâce, mesâcid 4: tirmizî, salât 119; Ahmed b. Hanbel, V, 248, 256; Darimî, salât, 11. Tırmızî, bu hadis hakkında: "Bunda ızdırap var. Sufyân-ı Sevrî Amr b, Yahya'dan o da babası kanalıyla Resulullah'tah mursel olarak, Hammâd b. Seleme'de, amr b. Yahya'dan o babası kanalıyle Ebû Said'den O da Resûlullah'tan rivayet etmiştir. Sanki Sev-rî'nin Amr b. Yahya'dan onun da babasından yaptığı rivayet daha sahih ve sahihtir" der.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/265.
[359] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/265-266.
[360] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/266.
[361] Müslim, hayz 97; Ebû Dâvûd, tahâre, 71; Ahmed b. Hanbel, IV, 150, 288, 352, V; 57, 92, 93, 98, 106.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/267.
[362] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/267.
[363] Sebra b. Ma'bid'dİr. Ibn Avsece b. Harmele b. Sebre b. Hadic el-Cuhenİ denilmektedir. İbn Hibbân, Rabî'nin babası Sebre b. Mabid ile Sebre b. Avsece'nin ayrı ayrı şahıslar olduğunu söyler. Bu zat, Resûîullah'dan 19 hadis rivayet etmiştir. Bunun rivayetlerinden Müslim'de bir tane vardır. Hz. Muâviye'nin hilâfeti esnasında vefat etmiştir. (Bilgi için bk. İbn Ebi Hatim, el-Cerh ve't-ta'dil, IV, 295| İbnu'l-Kayserânî, el-Cem' beyne ricâli's-Sahîhayn, I, 210; İbnu'1-Esir, Üsdu'1-ğâbe, 11, 325; İbn Hacer, el-İsâbe, II, 14).
[364] Tirmİzî, mevâkît 182: Ahmed b. Hanbel II, 180; Dârimî, salât 141.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/267-268.
[365] Tâhâ(20), 132

[366] et-Tahrîm (66), 6.
[367] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/268-269.
[368] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/269-270.
[369] Ahmed b. Hanbel, II, 180, 187.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/270.
[370] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/270-271.
[371] Şek   râviye aittir.
[372] Ebû Dâvûd, libâs 34.
[373] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/271.
[374] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/271-272.
[375] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/272.
[376] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/272-273.
[377] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[378] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/273-275.
[379] bk. Buhârî, cihâd 102; ezan 6; Müslim, salât 9; Ebû Dâvûd, cihâd 91; Tirmızî, siyer 47; Dârimî, siyer 9; Ahmed b. Hanbel, III, 132, 159, 205, 229, 253.
[380] bk. Tefsir-i Kurtubî, XVI, 31.
[381] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/275-279.
[382] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/279.
[383] Abdullah b. Zeyd: Ebû Muhammed, Abdullah b. Zeyd b. Abdi rabbih b. Sa'lebe b. Zeyd el-Ensârî, el-Hazreci.

Akabe bey'alında musluman olan Abdullah Bedr'e ve diğer savaşlara iştirak etmiştir. Ezanı rüyasında gorduğu için kendisi Sâhibu'I-ezân diye bilinir.

Hz. Peygamberden hadis rivayet etmiştir. O'nun ezan hadisinden başka rivayeti olmadığı söylenirse de Ibn Hacer, onun rivayetlerini bir cüzde topladığını belirtir. Kendisinden oğlu Muhammed, Saİd b. el-Museyyeb, îbn Ebî Leylâ gibi zevat hadis rivayet etmişlerdir.

64 yaşındayken h. 32'de vefat etti. Cenaze namazını Hz. Osman kıldırdı. (Bilg i için bk. Ibn Sa'dTabakât, III, 536 - 537; tbn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dil, V, 57; İbnu'I-Esir, Üsdu'1-gabe, IH, 247; zehebî.A'larau'n-nubelâ, II, 375-377, İbn Hacer, el-İsabe,II, 312, Tehzibıı't-Tebzîb; V, 223, 224; Ansarî, Asr-ı Saadet (Ashab-ı Kiram)III, 503 - 505.)
[384]Tirmizî, mevâkît 25; Ibn Mâce, ezan 1; Dârimî, salât 3; Ahmed b. Hanbel, IV, 43.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/280-282.
[385] el-Mâide (5), 82.
[386] el-Menhel, III, 133; Mezâhibi erbaa, I, 312.
[387] Ibn Nuceym, el-Bahr, I, 370.
[388] Tecıid Tercemesi, II, 459.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/282-284.
[389] Ebû Mahzûre el-Cumahî. H. 57 yılında vefat edinceye kadar Mescid-i Haram'da müezzinlik yapan Ebû Mahzûre'nin isminin Evs veya Sumeyr olduğuna dair iki ayrı rivayet bulunmaktadır. Kendisi Hz. Peygamberden hadis rivayet etmiştir. Ondan da eşi oğlu Abdulmelik, el-Esved b. Yezîd, Abdullah b. Muhayrîz ve İbn Ebî Muleyke gibi zevat hadis rivayet etmişlerdir. Rivayetleri Müslim'in Camii ve Sünen-i erbaa'da bulunmaktadır. Gür ve tatlı sesliydi. Kendisinden sonra Mescid-i Haram müezzinliğini çocukları ve torunları devam ettirmiştir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, V, 450; İbnu'1-Esir, Üsdu'l-gâbe, I, 150, V, 292; Zehebî, Alâmu'n^nubelâ, III, 117 - 119; İbn Hacer, eJ-tsâbe, IV, 176; Tehzibu't-Tehzîb, XII, 222; îbnu'Umad, ıŞezerâtu'z-zeheb, I, 65.).
[390] Ahmed b. Hanbel, III, 408, 409.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/285-286.
[391] bk. TirmÎzî, salât 26; Nesâî, ezan   3, 5; İbn Mâce, ezan 2.
[392] bk. Abdurrahman el-Cezîrî, Kitabu'1-fıkh aile'l-mezfihibi'I-erba'a»!, 312 (Beyrut).
[393] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/286-288.
[394] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/288.
[395] Nesâî, ezan 6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/288-289.

[396] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/289-290.
[397] Nesâî, ezan 4; tbn Mâce, ezan 2.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/290-292.
[398] İbn Ruşd, Bidâyetü'l-Müctehid (trc. A. Meylânî, IV, 153 - 154).
[399] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/292-294.
[400] Tirmizî, salât 26; Nesâî, ezan 3, 5; îbn Mâce, ezan 2.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/294-296.
[401] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/296.
[402] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/296-297.
[403] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/297.
[404] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/297-298.
[405] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/298-300.
[406] el-Bakara (2), 185.
[407] el-Bakara(2), 187.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/300-303.
[408] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/303.
[409] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/304-305.
[410] el-Bakara(2), 187.
[411] el-Bakara(2), 185.
[412] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/305-306.
[413] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/306.
[414] el-Bakara (2), 144.
[415] el-Bakara(2), 184.
[416] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/306-309.
[417] el-Bakara (2), 144.
[418] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/309-311.
[419] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/311.
[420] Buhârî, ezan 1-3; enbiya 50; Müslim, salât 2, 3, 5; Tirmizî, salât 27; Nesâî, ezan 2; İbn Mâce, ezan 6; Dârimî, salât 6; Ahmed b. Hanbel III, 103, 189.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/311-312.
[421] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/312.
[422] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/313.
[423] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/313.
[424] Nesâî, ezan 2, 28; bk. Buhârî, ezan 2; İbn Mâce, ezan 6; Dârimî, salât 6; Ahmed b. Hanbel II, 87; V, 232, 246.
[425] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/311-314.
[426] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/314-315.
[427] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/315.
[428] Nesâî, ezan 28.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/315.
[429] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/316.
[430] el-Kâsâni, bedâyiu's-sanâyi, I, 151.
[431] Hâzimî el-t'tibâr, s.69; Koçkuzu, A.O. Hadiste nâsih-mensûh, s. 219.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/316-317.
[432] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/317.
[433] Tirmizî, salât 32; İbn Mâce, ezan 3; Ahmed b. Hanbel IV, 169.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/318.
[434] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/318-319.
[435] Buhârî, ezan 5; Nesâî, ezan 14; İbn Mâce, ezan 5; Ahmed b. Hanbel.II, 136, 266, 411, 429, 458, 461; IV, 284.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/319.

[436] bk. Buhârî, ezan 5; tevhîd 56; bedü'1-hak 12; muvatta', nida 5.

[437] el-Bakara (2), 74.

[438] Hak Dini Kur âtı Dili, I, 389.

[439] el-Isrâ (17), 44.

[440] Hak Dini kuran Dili, V, 3181.

[441] Bu hususta tafsilât için bk. Şifâ-i Şerîf, trc. F. Yavuz, I, 94-ßO8.

[442] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/319-321.

[443] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/321.

[444] Buhârî, ezan 4; sehv 6; bedü'1-halk 11; Müslim, salat 16 -19; mesâcid 83; Nesaî, ezan 30; sehv 25; Dârimî, salât 174; muvatta', nida 6; Ahmed b. Hanbel, II, 313,460, 503, 522.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/321-322.

[445] Müslim, salat 15.

[446] Müslim, salât 18.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/322-323.

[447] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/323.

[448] Tirmizî, salât 39; Ahmed b. Hanbel, II, 232, 284, 378, 382, 419, 424, 461, 472, 514; V, 260; VI, 65.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/324.

[449] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/324-325.

[450] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/325.

[451] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/325-326.

[452] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/326.

[453] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/326.

[454] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/326-327.

[455] Alûsî, Rûhu'l-MeânU, 102.

[456] Buhârî, teheccüd 14.

[457] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/327-328.

[458] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/328.

[459] Ebu Cûhayfe Vehb b. Ab d Ulah es-Suvâî.

Sığar-ı sahabedendir. Hz. Peygamberin vefatında buluğ çağında idi. Ibn Abbâs'ın akranmdandır. Hz. Peygamber, Alı ve Berâ'dan hadis rivayet etmiştir. Kendisinden de oğlu Avn b. Ebî Cuhayfe İsmail b. Ebİ Halıd ve Seleme b. Kuheyl gibi zevat hadis rivayet etmiştir. Hadisleri Kutub-u Sitte'de yer almıştır. H. 74 yılında vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Ibn Sa'd, tabakat,VI, 63; Ibn Ebî Hatimel-Cerh ve't-ta'dil, IX, 221; Hatib, Tarihu Bağdad, I, 199; Ibnu'I-Esır, usdu'I-ğabe, V, 95, 107, Zehebî, A'lamıTn-mıbelâ, III, 202-203; Ibn Hacer, el-İSâbe, III, 642, Tehzibu't-Tehzib, XI, 164; Ibnu'1-lmad, Şezerâtu'z-Zeheb, I, 82.)

[460] Buhârî, salât 17; cizye 16, menâkıb 23, libâs 42; Müslim, salât 249, 250; Ebû Dâvûd, edeb 84, 112; Tirnuzî, salât 30; Nesâî, menâsik 29; Ibn Mâce, ezan 3; Ahmed b. Han-bel I, 401; IV, 308: VI, 24, 341.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/328-329.

[461] Şevkânî, NeylıTI-Evtar, II, 53.

[462] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/330-331.

[463] Tirmizî, salât 44; da'âvât 128.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/331.

[464] el-Mutteki, Kenzu']-Ummal,II, 102.

[465] Aynı eser, II, 103.

[466] Aynı eser, II, 101.

[467] bk. el-Aclûnî, Keşfu'1-hafâ, I, 202.

[468] bk. Hak Dini Kur'ân Dili, IV, 2591.

[469] Tirmizi, salât 44; deâvât 128.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/331-333.

[470] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/333.

[471] Buhâri, ezan 7; Müslim, salât 10; Tirmizî, mevâkît 40; Nesâî, ezan 33; İbn Mâce, ezan 4; muvâttâ', nida 2; Ahmed b. Hanbel, III, 6, 53, 78.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/334.

[472] el-Cezîrî, el-Fıkh ala'l-Mezâhibi'l-erba'a, I, 317

[473] Müslim, salât 9.

[474] Davudoğlu, Ahmed; İbn Âbidin Tercemesi II, 91.

[475] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/334-336.

[476] Müslim, salât,ll, Nesâî, ezan 37; Tirmizî, menâkıb I, Ahmed b. Hanbel; II, 168, 265, 365; III, 83.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/336-337.

[477] bk, 976 no'Iu hadis-i şerif.

[478] Menbel, IV, 193.

[479] Müslümanlıkta İbâdet Tarihi, s.63.

[480] Buhârî, büyü' 83, meğâzî 12; Müslim, imân, 61; cuma 43; birr 109; İbn Mâce, mukaddime 7.

[481] el-İsrâ (17), 79.

[482] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/337-339.

[483] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/340.

[484] Ahmed b. HanbeUI, 172.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/340.

[485] Müslim, salât 14.

[486] el-Heysemî, Mecma'üz-ievâidsl, 326.

[487] a.g.e., I, 327-328.

[488] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/340-341.

[489] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/342.

[490] Müslim, salât, 13; Nesâî, ezan, 38; Tirmİzî, salât 42; tbn Mâce, ezan 4; Ebû Dâvûd, vitr 26; Dârimî, vesâyâ 4; Ahmed b. Hanbel, IV, 297, 303, 367.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/342.

[491] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/342-343.

[492] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/343-344.

[493] bk. 522 numaralı hadis.

[494] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/343-344.

[495] Ömer b. et-Hattâb: Hz. Ömer (r.a.) Fil yılından 13 sene sonra doğmuştur. Kureyşlidir. Peygamberliğin altıncı senesi (616) 27 yaşında isen Hz. Peygamber'in huzuruna gelerek muslüman olmuştur. Hz.Peygamber'ın meşveret arkadaşı büyük kahraman, adalet, timsâlidir. Hz. Ebû Bekr'den sonra hilâfete seçilmiş, on sene altı ay vazife gördükten sonra 26 Zilhicce 23 H. Çarşamba günü sabah namazını kılarken bir köle tarafından hançerle yaralanıp uç gun yaşadıktan sonra 63 yaşında şehid olmuştur. Hz. Ömer devri İslâm'ın en parlak devirlerindendir. Zamanında bir taraftan ülkeler fethedilirken, diğer taraftan islâm devleti, sağlam temeller üzerine oturtulmuştur. Hz. Ömer cesaret ve kahramanlığı yanında ilmi ve adaleti ile de meşhurdur. Bir kere Hz. Peygambeı 'in verdiği hükme razı olmayan bir münafığın boynunu vurduğu için "el-Fârûk" (hak ile batılı güzelce ayıran) lakabıyla anılmıştır. Hz. Ömer'in adaleti hakkında Peygamberimiz (s.a.) "Allah hakkı Ömer'in diline ve kalbine koymuştur" buyurmuştur. Sağlığında cennetle mujdelenenlerdendir. Kızı Hz. Hafsa da Hz. Peygamberin hanımıdır. Hz. Ömer hadis naklinde çok sıkı davranırdı. Sahâbîlerin yanılıp yanlış şeyler rivayet etmesinden çekinirdi. Bunun için kendisi az: rivayeti tavsiye etmiştir. Hz. Peygamberden rivayet ettiği hadislerin toplamı 573'tür. (el-Menhel, I, 153-156)

[496] Müslim, salât 12.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/345-346.

[497] Fethu'l-Kaadİr, I, 170.

[498] İbnü'n-Nüceym, el-Bahru'r-râik, I, 271.

[499] İbn Âbidîn Tercemesi, II, 71.

[500] M.Zih.ıî, Ni'met-i tslâm s.175.

[501] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/346-347.

[502] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/347.

[503] Concordance'de bu baba numara verilmemiştir.

[504] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/347-348.
[505] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/348.
[506] Buhârî, ezan 8; tefsir-i sure (17), 11; Tirmizi, salât 43; Nesâî, ezan 38; Ibn Mâce, ezan 4.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/348-349.
[507] M. Zihnî Ni'met-i İslâm, s. 65.
[508] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/349.
[509] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/349-350.
[510] Tirmizi, daevât 126.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/350.
[511] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/350-351.
[512] Müslim, salât 186; Tirmİzî, salâl 155; Nesâî, ezan 32. Ibn Mace, ezan 3; Ahnıed b. Han-bel, IV, 217.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/351.
[513] el-Kâsânî, Bedâyiü's-sanayi,l)152.
[514] Yûsuf (12), 104.
[515] el-Kâsâni, Bedâyi, IV, 191.
[516] Şevkânî Neylu'ly-Evtâr, 11,65; A.A. el-Benna, cl-Fethu'r-Rabbânî, III, 27.
[517] el-Aynî, el-Binâye fi Şerhi'l-Hidâye, VII, 942.
[518] Ssünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/351-354.
[519] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/354.
[520] Buhârî, ezan 11, 12, 13; savm 17; şehâdet 11; âhâd 1; Müslim, sıyâm, 36-38; Tirmizî, salât 35; Nesâî, ezan 9-10; Dârimî, salât 4; muvattâ' nida 14-15; Ahmed b. Hanbel, II, 9, 57, 62, 64, 73, 79, 107, 123.
[521] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/354-355.
[522] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/355.
[523] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/355-356.
[524] Sadece Ebû Dâvud rivayet etmiştir.
[525] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/356-357.
[526] Îbnü'l-Humam, Fethu'l-Kaadir, I 221.
[527] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/357.